Cuprinsul revistelor din anul 1939

Revista nr. 1 – 1 ianuarie 1939
ELIBERARE GARANTATĂ - *PAG. 3*

Revista nr. 2 – 15 ianuarie 1939
„DOMNIA ŞI PACEA" - *PAG. 27*

Revista nr. 3 – 1 februarie 1939
DRAMA JUSTIFICĂRII - PARTEA I - *PAG. 53*

Revista nr. 4 – 15 februarie 1939
DRAMA JUSTIFICĂRII - PARTEA A II-A - *PAG. 83*

Revista nr. 5 – 1 martie 1939
DRAMA JUSTIFICĂRII - PARTEA A III-A - *PAG. 111*

Revista nr. 6 – 15 martie 1939
DRAMA JUSTIFICĂRII - PARTEA A IV-A - *PAG. 139*

Revista nr. 7 – 1 aprilie 1939
DRAMA JUSTIFICĂRII - PARTEA A V-A - *PAG. 169*

Revista nr. 8 – 15 aprilie 1939
DRAMA JUSTIFICĂRII - PARTEA A VI-A - *PAG. 197*

Revista nr. 9 – 1 mai 1939
DRAMA JUSTIFICĂRII - PARTEA A VII-A - *PAG. 225*

Revista nr. 10 – 15 mai 1939
RĂSCUMPĂRAREA - PARTEA I - *PAG. 253*

Revista nr. 11 – 1 iunie 1939
RĂSCUMPĂRAREA - PARTEA A II-A - *PAG. 279*

Revista nr. 12 – 15 iunie 1939
SOARTA RELIGIEI - PARTEA I - *PAG. 303*

Revista nr. 13 – 1 iulie 1939
SOARTA RELIGIEI - PARTEA A II-A - *PAG. 327*

Revista nr. 14 – 15 iulie 1939
SOARTA RELIGIEI - PARTEA A III-A - *PAG. 353*

Revista nr. 15 – 1 august 1939
SOARTA RELIGIEI - PARTEA A IV-A - *PAG. 375*

Revista nr. 16 – 15 august 1939
SOARTA RELIGIEI - PARTEA A V-A - *PAG. 401*

Revista nr. 17 – 1 septembrie 1939
SOARTA RELIGIEI - PARTEA A VI-A - *PAG. 429*

Revista nr. 18 – 15 septembrie 1939
SOARTA RELIGIEI - PARTEA A VII-A - *PAG. 455*

Revista nr. 19 – 1 octombrie 1939
SOARTA RELIGIEI - PARTEA A VIII-A - *PAG. 479*

Revista nr. 20 – 15 octombrie 1939
SOARTA RELIGIEI - PARTEA A IX-A - *PAG. 505*

Revista nr. 21 – 1 noiembrie 1939
NEUTRALITATE - *PAG. 531*

Revista nr. 22 – 15 noiembrie 1939
CAPCANELE - *PAG. 563*

Revista nr. 23 – 1 decembrie 1939
TEOCRAȚIA - *PAG. 587*

Revista nr. 24 – 15 decembrie 1939
MÂNGÂIEREA LUI LAZĂR - *PAG. 613*

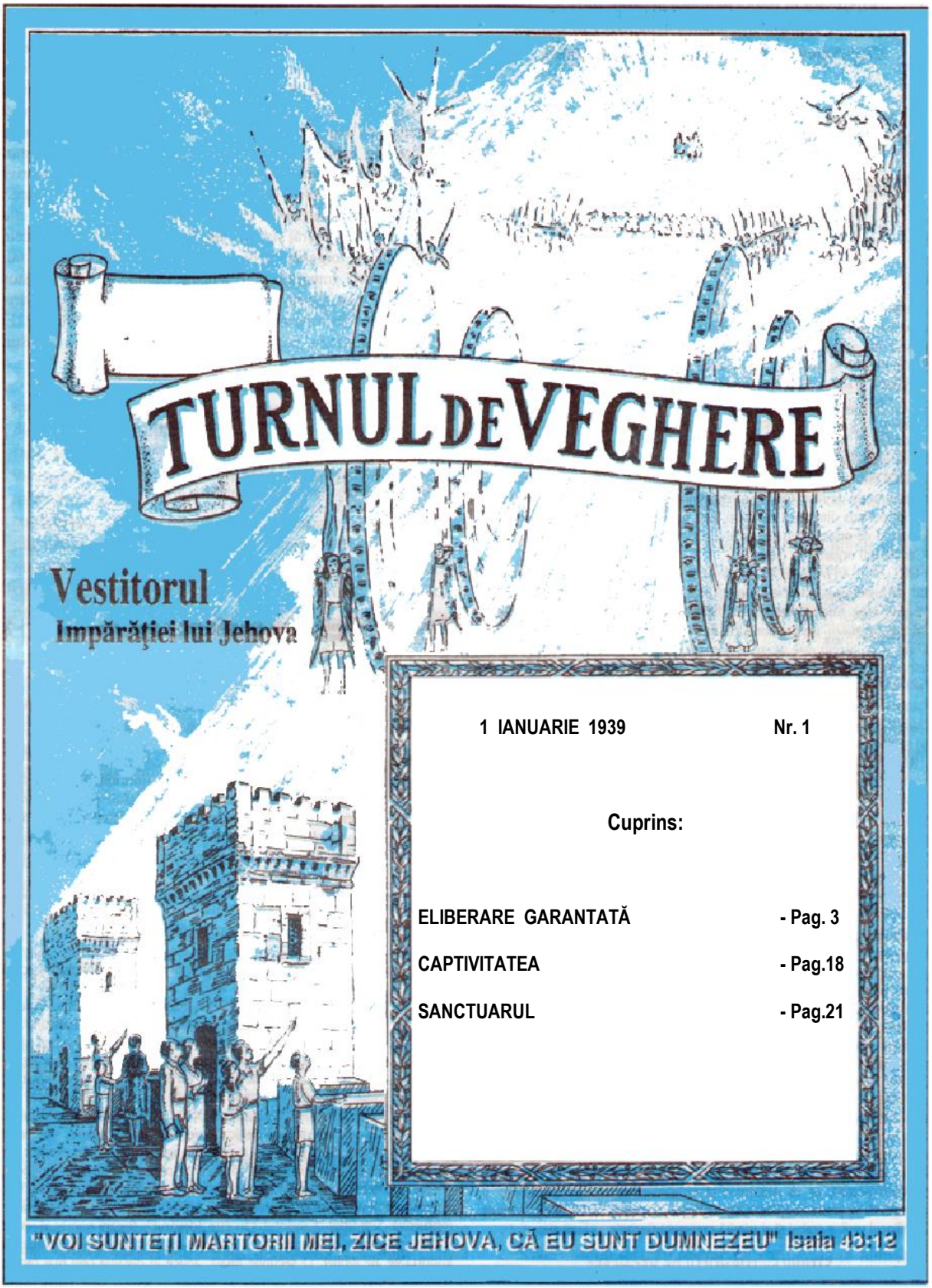

1 IANUARIE 1939 Nr. 1

Cuprins:

ELIBERARE GARANTATĂ - Pag. 3

CAPTIVITATEA - Pag.18

SANCTUARUL - Pag.21

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

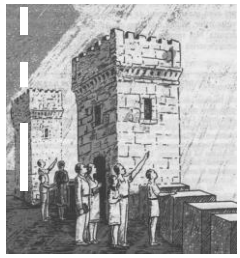

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **1 Ianuarie 1939** **Nr. 1**

ELIBERARE GARANTATĂ

„Ei nu te vor birui" – Ieremia 1:19

1 Puterea lui Iehova este nelimitată şi braţul Său este atotcuprinzător. El va îndeplini cu siguranţă tot ce şi-a propus. Cuvântul promis dat este o garanţie definitivă că ceea ce El a spus se va împlini. Să-L cunoască pe Iehova şi să creadă în Cuvântul Său, dă curaj celor care îi servesc Lui. Un număr mic de persoane cunosc şi apreciază aceste adevăruri, pentru că doar câţiva Îl cunosc pe Dumnezeu şi se încred în Cuvântul Său. Cei care Îl cunosc pe Iehova şi care sunt în acord cu voia Lui au o mare responsabilitate, şi anume, munca bună, care le va oferi un privilegiu inestimabil, deşi poate presupune şi suferinţă. Ei au nevoie de curaj şi Iehova le va oferi ceea ce au nevoie.

2 De secole, multe naţiuni au susţinut a fi naţiuni creştine. Au deţinut Biblia şi au pretins că transmit învăţături din ea şi că se bazează pe ea. În partea timpurie a acestei perioade, fără îndoială, mulţi dintre conducătorii naţiunilor au crezut şi s-au bazat pe Cuvântul lui Iehova. Urmaşii lor din zilele noastre au ales exact drumul opus; ei refuză să onoreze şi să preţuiască numele lui Iehova, iar masa de oameni îi urmează orbeşte, în acelaşi mod greşit. Rezultatul clar este că toate naţiunile numite „creştine" l-au uitat pe Dumnezeu, iar judecata Lui împotriva lor este scrisă şi în curând se va înfăptui. Ierusalimul antic şi oamenii de acolo trăiau în acord cu voia lui Dumnezeu, dar acei oameni au păcătuit slăvindu-i şi venerându-i pe duşmanii lui Iehova. Ierusalimul era de genul „creştinătăţii" de astăzi, iar ceea ce s-a abătut peste Ierusalim şi peste oamenii acelei ţări se va întâmpla şi cu „creştinătatea". Iehova l-a însărcinat şi l-a trimis pe Ieremia să meargă şi să avertizeze Ierusalimul şi pe oamenii de acolo că Dumnezeu a scris judecata împotriva lor şi în curând o va împlini, şi că fiecare dintre cei care vor trăi trebuie să părăsească Ierusalimul şi să se supună Regelui numit de Dumnezeu. În înfăptuirea acelei imagini profetice, Iehova a scos din lume „un popor, care să-I poarte Numele", pe care l-a făcut în zilele noastre martorul Său. (Fapte 15:14) Acelei grupări de martori de pe pământ, Dumnezeu îi dă o misiune, iar ei sunt îndatoraţi să îndeplinească acea profeţie făcută de Ieremia. Ei, ca adevăraţi urmaşi ai lui Isus Hristos, sunt trimişi pentru a avertiza „creştinătatea" şi pe toţi oamenii că judecata de pe urmă a lui Iehova a fost scrisă şi va fi înfăptuită în curând ,iar această avertizare le este dată oamenilor, pentru ca cei cu bună credinţă în Dumnezeu să poată evada în singurul loc sigur.

Cuprins

3 Termenii misiunii pe care Iehova i-a dat lui Ieremia sunt exact aceeaşi cu cei ai misiunii pe care Dumnezeu a dat-o martorilor Lui de pe pământ. În acea misiune, Iehova, printre alte lucruri, a folosit şi aceste cuvinte, adică: „Îmi voi rosti judecăţile împotriva lor, din pricina întregii lor răutăţi, pentru că M-au părăsit şi au adus tămâie altor dumnezei şi s-au închinat înaintea lucrării mâinilor lor. Dar tu, încinge-ţi coapsele, scoală-te, şi spune-le tot ce-ţi voi porunci. Nu tremura înaintea lor, ca nu cumva să te fac să tremuri înaintea lor. Iată că în ziua aceasta te fac o cetate întărită, un stâlp de fier şi un zid de aramă, împotriva întregii ţări, împotriva împăraţilor lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui, împotriva preoţilor lui şi împotriva poporului ţării.” – Ieremia 1:16-18

4 Misiunea în care a fost trimis Ieremia era plină de pericole, aşa cum arată cuvintele de mai sus. La fel este plină de pericole şi misiunea Martorilor lui Iehova din cauza urii malefice a conducătorilor „creştinătăţii”. Ieremia a fost avertizat că nu trebuie să se teamă sau să se înspăimânte din cauza opunerii care i se arată. La fel sunt acum avertizaţi Martorii lui Iehova că nu trebuie să se teamă sau să le fie frică de ameninţările, de insultele care le sunt aduse sau de persecutările aduse împotriva lor. Aşa cum Dumnezeu l-a înconjurat pe Ieremia cu protecţie, la fel spune El către martorii Săi credincioşi de pe pământ: „Iată că în ziua aceasta te fac o cetate [organizaţie] întărită”. Dumnezeu i-a spus lui Ieremia că puterile conducătoare, în special cele religioase, ajutate de politicieni şi de mulţimea care se ocupă de comerţ şi de cei devotaţi lor, i se vor opune puternic; în acelaşi mod, ştiu acum Martorii lui Iehova că politicienii, conducătorii bisericeşti şi negustorii sunt aliaţi împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăției Sale şi se opun puternic Martorilor Săi credincioşi. De asemenea, Iehova i-a spus lui Ieremia: „Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap.”

5 Cuvintele textului: „Ei nu te vor birui” sunt cuvintele alese pentru textul anului 1939. Judecând din experienţa trecută şi crezând cu sfinţenie în Cuvântul lui Dumnezeu, poporul Său ştie ce timpuri grele trăim acum şi că în viitorul apropiat, martorii Domnului pot fi nevoiţi să îndure multe dificultăţi în timp ce vor împlini misiunea dată de Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu şi în Hristos văd pe cel rău şi toate încercările lui de a-i distruge pe toţi cei care Îl iubesc pe Iehova. Cel rău şi îngerii lui invizibili au adunat toate naţiunile „creştinătăţii” împotriva poporului credincios al lui Dumnezeu. Vizibili ochiului omului sunt liderii religiilor şi aliaţii lor, mai ales dictatorii lumii care, în mod malefic si crud, vor să-i distrugă pe toţi cei care proclamă numele lui Iehova, pe Regele Său şi Împărăția Sa. Prin credinţă, poporul lui Dumnezeu îl vede şi pe Isus Hristos, împreună cu oastea Sa, înconjurându-i pe cei credincioşi de pe pământ cu o protecţie totală. Martorii credincioşi ai Domnului se sprijină exclusiv pe Dumnezeu şi pe Isus Hristos, şi ei ştiu că victoria pentru Dumnezeu este sigură şi că mântuirea lor desăvârşită este garantată de Dumnezeu, pentru că Domnul le-a spus lor cu privire la duşman: „Ei nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap.” Toți cei care vor crede şi se vor baza pe această promisiune vor fi curajoşi.

Cuprins

Dovezi care confirmă

6 Iehova nu are nici o obligaţie să dea dovezi credincioşilor Săi, dar El o face pentru liniştea poporului Său în aceste vremuri agitate şi pentru ca ei să aibă o speranţă sigură; şi o astfel de speranţă este „o ancoră a sufletului; o nădejde tare şi neclintită”. Poporul lui Dumnezeu de pe pământ înfruntă acum cele mai critice condiţii din toate timpurile. Acuma trebuie să fie foarte curajoşi, iar un astfel de curaj vine doar cunoscându-L şi sprijinându-se pe Domnul, iar ei sunt susţinuţi şi întăriţi de Cel Preamărit. Domnul a pus la îndemâna tuturor celor credincioşi Lui modurile de a obţine cunoaşterea necesară şi, primind o astfel de cunoaştere, ei trebuie să se bazeze pe cea venită de la Iehova. De multe secole, Dumnezeu s-a înţeles cu poporul Său ales din timpuri vechi, folosindu-i ca să facă pilde şi tablouri profetice despre evenimentele care vor urma, şi a cerut scrierea lor, care să le fie drept învăţătură oamenilor credincioşi de pe pământ (1 Cor.10 : 11; Rom.15: 4). În prezent, Dumnezeu împlineşte unele dintre acele pilde şi le dezvăluie oamenilor semnificaţia celor făcute şi scrise acum mult timp, iar o cunoaştere şi o înţelegere a acestora este de mare importanţă şi încurajare pentru credincioşi. De multe ori Dumnezeu a luptat pentru poporul Său credincios şi i-a apărat de duşmani şi, văzând că astfel de lucruri sunt notate pentru binele celor de acum de pe pământ, am face bine să relatăm unele dintre ele şi să păstrăm mereu în minte ceea ce Dumnezeu a făcut şi ceea ce a promis că va face, astfel să fim tari în credinţă, iar curajul nostru să nu eşueze. Aşadar, aici sunt relatate o serie de descrieri ale unora dintre aceste pilde, de mult timp făcute de Dumnezeu.

Pilde

7 În Geneza 14: 1-20 este mărturia unui război de cucerire a patru regi din ţara lui Nimrod sau Şinear, care a fost dus împotriva Sodomei şi în timpul cărui război Lot, nepotul lui Avraam, a fost capturat şi dus de acolo. Avraam, împreună cu servitorii, l-au urmărit pe duşman, l-au găsit şi l-au eliberat pe Lot şi tot ce avea acesta. Acolo, Avraam Îl reprezenta pe Dumnezeu, în timp ce Lot reprezenta „mulţimea mare”, care acum se apropie şi compania căreia trebuie inclusă în marea bătălie care este aproape; iar în acea bătălie, Marele Avraam va câştiga victoria pentru casa Sa regală şi „însoţitorii” ei şi va elibera total „mulţimea mare” (Apocalipsa 7:9-17). Preotul-rege, Melhisedec, i-a spus lui Avraam: „Binecuvântat să fie Marele Dumnezeu care a dat pe vrăşmaşii tăi în mâinile tale.” Aceasta este o asigurare pentru Martorii lui Iehova şi pentru „însoţitorii” lor că Domnul va lupta pentru ei şi va câştiga atunci când va fi Armaghedonul.

8 Dumnezeu şi-a trimis îngerii în Sodoma şi la casa lui Lot pentru a-i transmite lui Lot un mesaj. O mulţime de sodomiţi au încercat să-i asalteze pe îngeri (care au apărut sub înfăţişare de bărbaţi). Lot a luat apărarea îngerilor şi mulţimea a zis lui Lot: „o să-ţi facem mai rău decât lor”. (Gen. 19: l-29) Pentru protecţia lui Lot şi a gospodăriei sale de acea mulţime, Domnul, prin intermediul îngerilor, a orbit mulţimea şi după aceea Lot şi slugile sale au părăsit oraşul în siguranţă, înainte ca Sodoma să fie distrusă. Aici vedem din nou o imagine a

Cuprins

protecţiei Domnului faţă de cei devotaţi Lui şi cei care respectă legile Sale. Cei doi îngeri, care au apărut sub formă de bărbaţi, par a înfăţişa membrii Casei Regale, inclusiv Martorii lui Iehova, care se află acum pe pământ, şi pe care Iehova, prin Isus Hristos, îi trimite în Sodoma zilelor noastre, care este „creştinătatea", să acţioneze în numele „marii mulţimi", care a fost oglindită de Lot şi de slugile sale. Că aceea este o pildă, este confirmată de apostoli (2 Petru 2: 6-9). De asemenea, arată protecţia şi eliberarea lui Dumnezeu faţă de cei care Îl iubesc şi Îi servesc şi că El întotdeauna are grijă de ai Săi; şi aceste lucruri sunt făcute cunoscute acum pentru a-l încuraja pe poporul Său de pe pământ.

9 Faraonul, reprezentantul vizibil al diavolului din Egipt (lumea), a pus la care un plan pentru a-l distruge pe Moise, atunci când s-a născut (Exodul 1: 8-22). Domnul însă a împiedicat împlinirea planului, salvându-l în mod miraculos pe Moise. Atunci când Moise a devenit bărbat, el a fost obligat să fugă din țara Egiptului pentru un timp, pentru a nu fi distrus de reprezentantul Satanei. Apoi Iehova l-a trimis pe Moise înapoi în Egipt să-l înştiinţeze pe Faraon şi să salveze poporul ales al Domnului. Apogeul a venit atunci când Faraonul şi armata lui, caii și carele lor, au urmărit pe Israeliţi pentru a-i distruge, care erau conduși de Moise. La Marea Roşie, Iehova şi-a arătat măreţia şi a dat victorie lui Moise şi israeliţilor. Miracolul înfăptuit acolo a făcut ca israeliţii să se teamă de Iehova, să creadă în El şi să Îi slujească şi să asculte de servitorul Său, Moise. Acea mare victorie asupra duşmanului şi salvarea israeliţitor de către Dumnezeu, prin înecarea armatei Faraonului în mare, a adus cântece de laudă lui Iehova (Ex. 15 : 1-22). Cuvintele acelui cântec despre victorie, cântate de Moise şi de copiii Israelului prevestesc cântecul victoriei şi laude, care vor fi cântate de „rămăşiţă" şi de „marea mulțime" , cântec care este cântat cu credinţă lui Iehova. Cu totală încredere în Domnul, ei cântă acum: "„Iehova este tăria mea şi temeiul cântărilor mele de laudă: El m-a scăpat. . . Iehova este un războinic viteaz: Numele lui este Iehova. Cine este ca Tine între dumnezei, Iehova? Cine este ca Tine minunat în sfinţenie, bogat în fapte de laudă, şi făcător de minuni?" (Ex. 15 : 2,3,11, *A.R.V.*). Acest cântec prevesteşte marea victorie a Domnului asupra elementelor combinate ale organizaţiei celui rău, care acum încearcă să distrugă pe poporul lui Dumnezeu şi a fost notat pentru liniştea celor care trebuie să-i facă faţă duşmanului; iar în ceea ce priveşte victoria asupra duşmanului, Iehova spune: „ Îi va apuca teama şi spaima; iar văzând măreţia braţului Tău, vor sta muţi ca o piatră... Până va trece Poporul, pe care Ţi l-ai răscumpărat.." – Ex. 15:16.

10 Aceasta este încă o asigurare dată „rămăşiţei" şi „„marii mulţimi" pe care Dumnezeu, prin Hristos Înfăptuitorul Său, le-o va arăta la Armaghedon. Este adevărat că unii dintre rămăşiță, care sunt credincioşi, pot fi nimiciţi la Armaghedon; dar Scriptura ne asigură de o mântuire rapidă.

11 Plecaţi din Egipt, israeliţii au început drumul lor lung până în ţara Canaan, sub conducerea lui Moise şi şi-au aşezat tabăra în Refidim. Acolo, amaleciţii au încercat să-i distrugă pe israeliţi. La porunca lui Dumnezeu, prin Moise, israeliţii au intrat în ofensivă. Ei nu s-au ascuns după stânci sau diguri, ci l-

Cuprins

au ascultat pe Moise şi au pornit să-l bată pe vrăşmaş. Domnul, prin acea armată condusă de Iosua, care îl reprezenta pe Isus Hristos, l-a asaltat pe vrăşmaş, a câştigat o mare victorie şi i-a eliberat pe israeliţi. A fost victoria lui Iehova pentru poporul Său. (Ex. 17: 8-16) Că a fost lupta lui Iehova şi că El a dat victoria este arătat de faptul că Iosua a triumfat doar atunci când mâinile lui Moise au fost ţinute în sus. Astfel este arătat că Iehova Domnul îl va sprijini pe Marele Iosua la lupta de la Armaghedon şi îl va pune pe fugă pe vrăşmaş. Acum, forţele lui Satan continuă să încerce să distrugă pe poporul lui Dumnezeu, iar aceia care au încredere totală în Iehova şi în Susţinătorul Său, Isus Hristos, trebuie să ia iniţiativa şi să pornească la luptă, cu încredere în Domnul, care ne asigură de salvare.

12 Iehova, atunci şi acolo, a spus că Amalec ar trebui să piară: „voi şterge pomenirea lui Amalec de sub ceruri." A sosit şi distrugerea finală la timp. Amalec a fost cel care a luptat împotriva israeliţilor şi Domnul a spus: „ dar într-o zi va fi nimicit". (Numeri 24:20). Timpul din urmă a venit pe vremea lui Mardoheu şi a Esterei, când Dumnezeu l-a salvat pe poporul Său din mâinile asupritorilor lui. Oameni ai religiei au preluat conducerea bătăliei împotriva poporului lui Dumnezeu; şi în acel timp, la începutul Armaghedonului, va veni sfârşitul acelor oameni ai religiei şi vor pieri pentru totdeauna. Acest fapt este reprezentat în cartea „ Estera", capitolele trei până la nouă. Amalecitul Haman a pus la cale nimicirea lui Mardoheu şi a Esterei şi a tuturor celor din poporul ales al lui Dumnezeu din Persia. Urmarea a fost că Haman a fost spânzurat de spânzurătoarea pe care o construise pentru Mardoheu ,iar în bătălia care a urmat, amaleciţii au fost eliminaţi complet. Acea dramă profetică va fi împlinită de Isus Hristos şi de oastea lui de îngeri, distrugând toţi vrăşmaşii şi salvându-i pe toţi cei care Îl servesc pe Iehova. Aceasta este o altă pildă ce serveşte ca garanţie pentru salvarea poporului lui Dumnezeu. Toţi cei care au căutat refugiu în Dumnezeu şi în organizaţia Sa să studieze acum cu atenţie cartea lui Estera şi explicaţiile aferente care se găsesc în cartea „*Ocrotire*", paginile 9-168.

13. Pe măsură ce israeliţii călătoreau spre tărâmul făgăduinţei, diavolul a căutat să îi distrugă prin intermediul habotnicilor săi. Madianiţii practicau religia diavolului a lui Baal-Peor. Sfătuitorul spiritual al madianiţilor era necredinciosul profet Balaam. Domnul a adus distrugerea asupra madianiţilor şi a lui Balaam. Domnul i-a asigurat astfel pe slujitorii Săi credincioşi că vor fi eliberaţi de habotnici şi de aliaţii lor care încearcă acum să îi distrugă. – Num. 25:6-18; 31:1-17; Apoc. 2:14.

14. Când israeliţii continuau să călătorească spre ţara Canaanului, duşmanii lui Dumnezeu au luptat împotriva lor. Unul după altul, Arad Canaanitul, Sihon, împăratul Amoriţilor, şi Og, împăratul Basanului, i-au asaltat pe israeliţi, însă duşmanul a fost înfrânt şi distrus de către Iehova, iar de fiecare dată El a purtat aceste bătălii pentru poporul cu care a încheiat un legământ. (Num. 21:1-3, 21:35) După aceea, când israeliţii erau adunaţi pe câmpiile Moabului, Moise le-a povestit cum Iehova a purtat acele bătălii pentru ei şi cum i-a scăpat de duşmanii lor. (Deut.

Cuprins

2:26-37; 3:1-13) În ceea ce priveşte acele bătălii, Moise le-a spus israeliţilor: „Iar Domnul mi-a spus: ‹‹Nu te teme de el; căci îl voi da pe el, pe întreg poporul său, şi ţara sa, pe mâna ta; iar tu să îi faci cum i-ai făcut lui Sihon, împăratul amoriţilor, care locuia în Hesbon.›› Astfel, Domnul Dumnezeul nostru, ne-a dat în mână şi pe Og, împăratul Basanului, şi pe întreg poporul său; şi l-am bătut până nu a mai rămas nimeni în viaţă. Iar atunci i-am poruncit lui Iosua, spunând: ‹‹Ochii tăi au văzut tot ceea ce Domnul Dumnezeul tău le-a făcut acestor doi împăraţi; la fel le va face Domnul tuturor împărățiilor prin care veţi trece. Să nu vă temeţi de ei, căci Domnul Dumnezeul vostru va lupta pentru voi.››” – Deut. 3:2,3,21,22.

15. Sosise momentul ca poporul care încheiase un legământ cu Iehova să intre în ţara Canaanului, care pe atunci se afla sub conducerea duşmanilor Domnului. Punându-l pe Iosua la conducere, în calitate de comandant vizibil, Dumnezeu a condus oştirea Israelului peste apele Iordanului exact la poarta Ierihonului, făcând ca zidurile acestuia să se prăbuşească. După aceea, duşmanii din Ai au purtat un război împotriva poporului care a încheiat un legământ cu Dumnezeu; aceştia, aflaţi sub conducerea lui Iosua, au luptat împotriva lui Ai, iar Dumnezeu le-a acordat victoria israeliţilor. (Iosua cap.8) Gabaoniţii s-au pus de bună-voie sub protecţia lui Iosua, iar apoi, cei cinci împăraţi ai amoriţilor au conspirat împreună pentru a distruge Gabaonul, deoarece locuitorii acestuia au căutat protecţie, asociindu-se cu Iosua. (Iosua, capitolele 9 şi 10) Gabaoniţii simbolizau „marea mulţime” îndreptându-se spre Isus Cristos pentru protecţie. La porunca lui Dumnezeu, Iosua şi-a condus armata cu curaj împotriva conspiratorilor. „Iar Domnul i-a spus lui Iosua: ‹‹Nu te teme de ei, căci i-am dat pe mâna ta; nici unul dintre ei nu va sta împotriva ta.››” – Iosua 10:8.

16. Aceea a fost una dintre marile bătălii care prevesteau scopul lui Dumnezeu de a-i distruge pe duşmanii Săi odată cu Armaghedonul, iar înregistrarea acestei bătălii a fost făcută pentru încurajarea servilor lui Iehova, care Îl slujesc acum, pe măsură ce Armaghedonul se apropie. Marea bătălie de la Gabaon a fost purtată de către Iehova, El urmând să facă acelaşi lucru pentru poporul Său şi în momentul Armaghedonului: „şi aşa s-a întâmplat, pe când fugeau [duşmanii] dinaintea lui Israel, şi coborau de la Bet-Horon, Domnul a aruncat peste ei pietre mari din ceruri până la Azeca, şi ei au murit; cei care au murit din cauza pietrelor de grindină au fost mai mulţi decât cei pe care i-au omorât copiii Israelului cu sabia.” – Ios. 10:11.

17. După aceea, împăraţii care au mai rămas din nordul Canaanului au format o uniune pentru a-l distruge pe Iosua şi armata sa. „Iar Domnul i-a spus lui Iosua: ‹‹Nu te teme din cauza lor; căci mâine, pe vremea aceasta, îi voi da bătuți pe toţi pe mâna Israelului; tu le vei tăia tendoanele cailor, şi le vei arde carele în foc››; şi Iosua, împreună cu toţi oamenii de război, au venit împotriva lor la apele din Merom pe neaşteptate şi s-au aruncat asupra lor. Iar Domnul i-a dat pe mâna lui Israel; ei i-au bătut şi i-au urmărit până la marele Sidon, până la Misrefot-Maim, şi până la câmpia Miţpa, spre est. I-au bătut până când nu au mai lăsat pe nimeni în viaţă.” – Ios. 11:6-8.

Cuprins

18. Duşmanii uniţi erau hotărâți să distrugă pe israeliţi, aşa cum habotnicii şi aliaţii lor se află acum implicaţi într-o conspiraţie pentru a distruge pe poporul lui Dumnezeu de pe pământ; duşmanii din prezent fac acest lucru deoarece poporul consacrat al lui Dumnezeu proclamă categoric, fără compromisuri, împărăţia lui Dumnezeu sub Cristos. Următoarele cuvinte sunt scrise despre duşmanii uniţi, care au venit împotriva israeliţilor, ele aplicându-se poporului lui Dumnezeu: „Nu a existat nici un oraş care să facă pace cu copiii Israelului, în afară de heviţi, locuitorii Gabaonului; pe toate celelalte le-au luat prin război. Căci Domnul a lăsat să li se împietrească inimile, şi să iasă la război împotriva Israelului, pentru a-i distruge cu desăvârşire, şi pentru a nu avea parte de îndurare, ci pentru a-i distruge, aşa cum Domnul îi poruncise lui Moise." – Ios. 11:19,20.

19. Înregistrarea acelei victorii a fost făcută mai ales pentru mângâierea şi încurajarea servilor lui Dumnezeu aflaţi acum pe pământ. Iosua Îl simboliza pe Isus Cristos, iar israeliţii care l-au urmat şi care s-au supus conducerii sale îi prevesteau pe cei care în prezent cred în Iehova şi în Cristos, şi care Îl urmează pe Isus Cristos cu seriozitate şi credinţă, supunându-se cu bucurie poruncilor Sale. Cei care Îl iubesc cu adevărat pe Iehova, pe împăratul Său şi împărăţia Sa, nu se vor teme acum de duşman, ci vor înainta cu curaj, în supunere faţă de porunca Domnului.

Credinţa

20. Se pare că una dintre cele mai mari dificultăţi ale oamenilor cu care Dumnezeu a încheiat un legământ este lipsa de credinţă în Iehova. Acest lucru este demonstrat mai ales prin experienţele israeliţilor. De fiecare dată când s-au îndepărtat de Domnul şi s-au întors spre religie, necazurile se abăteau asupra lor. Când se căiau şi se rugau lui Dumnezeu, El arăta îndurare faţă de ei, luptând bătălii pentru ei şi scăpându-i de duşmani. Timp de mai mulţi ani, împăratul Mesopotamiei i-a asuprit pe israeliţi, cu permisiunea lui Iehova, deoarece israeliţii se dedaseră la religia diavolului. Apoi ei s-au căit şi s-au rugat lui Iehova, iar El, din milă şi pentru numele Său, a auzit plânsetul lor şi le-a trimis un eliberator. Iehova a luptat după aceea bătăliile Israelului şi a oferit poporului Său victoria, folosindu-se de Otniel şi Ehud drept instrumentele Sale alese pentru îndeplinirea voinţei Lui. – Judec. 3:7-31.

21. Apoi, lui Iabin – împăratul Canaanului, şi lui Sisera – comandantul său, le-a fost permis să îi asuprească pe israeliţi deoarece aceştia deveniseră necredincioşi faţă de Dumnezeu, întorcându-şi atenţia înspre religia diavolului. Din nou, israeliţii s-au căit şi s-au rugat lui Iehova, iar El i-a auzit şi s-a folosit de profetesa Debora şi de Barac pentru a purta bătălia împotriva duşmanului, bătălie în care Iehova i-a înfrânt şi i-a distrus pe duşmani la Meghido. (Judec. 4:1-24) În acea bătălie, Iehova s-a folosit de stelele cerurilor şi de apele repezi ale râului Chison pentru a-i distruge pe duşmani. (Judec. 5:1,19-21) Acela a fost un exemplu al puterii nelimitate a lui Iehova, care dezvăluia şi prevestea ceea ce El le va face duşmanilor Săi în momentul bătăliei finale a Armaghedonului; înregistrarea

Cuprins

acestor fapte a fost făcută pentru ca poporul care a încheiat un legământ cu Dumnezeu să aibe acum o credinţă puternică. Încrezându-se pe deplin în Domnul şi continuând să îşi desfăşoare îndatoririle faţă de Dumnezeu, fără frică de făpturi, aceşti credincioşi vor primi protecţia lui Iehova şi vor împarţi victoria alături de Domnul. – Ps. 83:8-10.

22. Din nou, credinţa israeliţilor a devenit mai slabă, ei îndreptându-se spre religia diavolului; din această cauză Dumnezeu i-a dat pe mâna Madianului timp de câţiva ani. Din nou, israeliţii s-au căit şi s-au rugat lui Dumnezeu, însă El le-a reamintit că deşi a fost eliberatorul lor, credinţa lor a scăzut. El le-a spus israeliţilor: „Iar Eu v-am spus: ‹‹Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru; nu vă temeţi de zeii amoriţilor în a căror ţară locuiţi››; însă voi nu aţi ascultat de glasul Meu.” (Judec. 6:10) Apoi, Iehova l-a ridicat pe Ghedeon, care sub îndrumarea Domnului i-a condus pe israeliţii credincioşi împotriva duşmanilor, nimicindu-i pe aceştia din urmă. (Judec. 6:1-40; 7:1-25; 8:1-35) Astfel a fost creat încă un tablou profetic care prevestea ceea ce Iehova va face pentru slujitorii Săi credincioşi în momentul bătăliei Armaghedonului. – Ps. 83:11,12; Isa. 10:26; Ier. 1:19.

23. Credinţa israeliţilor a scăzut, s-au lăsat pradă din nou influenţei religiei diavolului, iar Iehova i-a dat pe mâna filistenilor timp de patruzeci de ani. Acel popor asuprit a strigat către Dumnezeu. Apoi, El l-a ridicat pe Samson şi l-a folosit pentru a distruge puterea filistenilor şi pentru a-i elibera pe israeliţi. Aceea a fost încă o dovadă a îndurării lui Dumnezeu şi a puterii Sale nelimitate folosită în numele celor care Îl slujesc cu credinţă. – Judecători, cap.13-16.

24. Dumnezeu l-a uns pe tânărul păstor David drept împărat al Israelului. David a văzut cum gigantul Goliat îi speria pe israeliţi fără ca aceştia să poată face ceva, şi cum acesta îl sfida pe Atotputernicul Dumnezeu. Zelul lui David s-a aprins şi, încrezându-se pe deplin în puterea Atotputernicului Dumnezeu, l-a provocat pe gigant la luptă şi l-a ucis, punându-i pe filisteni pe fugă. Acesta este un exemplu despre ceea ce Cristos, Marele David, le va face duşmanilor care îi persecută acum pe oamenii care au încheiat un legământ cu Dumnezeu. (1Samuel, capitolele 17 şi 18) David a dat dovadă de credinţă poporului lui Dumnezeu, pe care ei trebuie acum să o aibe şi să o manifeste. Când David a fost pus în poziţia de împărat al Israelului, filistenii au încercat să îl distrugă. Duşmanii au purtat două bătălii cu David, una la Muntele Peratim şi una la Gabaon, însă el i-a distrus în totalitate pe aceştia. (1Cron. 14:8-17) Dumnezeu a fost Cel care a câştigat victoria pentru slujitorul Său credincios, David, făcând promisiunea Sa sigură că în momentul Armaghedonului va lupta pentru poporul Său, aşa cum a luptat pentru Israel la Muntele Peraţim şi la Gabaon. (Isa. 28:21) David a fost un simbol al lui Cristos, Cel Uns de Dumnezeu, care îl va distruge pe duşman în totalitate în Armaghedon.

25. Mai târziu, un nou tablou profetic a fost creat şi înregistrat, arătând protecţia lui Iehova şi scăparea slujitorilor Săi credincioşi. Locuitorii Moabului, ai Amonului şi cei din regiunea Muntelui Seir, au format o conspiraţie pentru a distruge pe poporul de legământ al lui Dumnezeu, iar în efortul lor de a desfăşura această conspiraţie, au pornit spre Ierusalim. Iosafat, aflat la conducerea poporului

Cuprins

lui Dumnezeu, a fost instruit de către Domnul cu privire la ceea ce trebuia să facă. Duşmanii îi depăşeau numeric pe israeliţi şi erau pe deplin echipaţi de război. Dumnezeu l-a asigurat pe Iosafat, pe israeliţi şi pe alţii care erau cu el, că nu trebuie să se teamă de duşmani, deoarece bătălia este a Sa, spunându-le totodată că datoria lor este de a mărşălui cu curaj în întâmpinarea duşmanului, înălţând cântece de slavă către Iehova pe măsură ce înaintează. Apoi, Dumnezeu a purtat bătălia lor, iar duşmanii au fost nimiciţi în totalitate; acesta a fost un alt exemplu al puterii nelimitate a lui Dumnezeu manifestată spre binele celor care Îl iubesc şi care I se supun. Astfel, Iehova a prevestit din nou ceea ce se va întâmpla, spre binele poporului Său, în momentul bătăliei Armaghedonului. Credeţi acest lucru? Atunci comportaţi-vă ca atare! – 2Cron. 20:1-29.

26. Împăratul asirian Sanherib a pornit împotriva Ierusalimului, agresându-i pe israeliţi şi sfidându-L pe Atotputernicul Dumnezeu. Astfel, el îi înfăţişa pe cei care acum se împotrivesc împărăţiei lui Dumnezeu şi care sfidându-L pe Atotputernicul Dumnezeu şi pe Cristos, împăratul Său, au pornit să îi distrugă pe martorii lui Iehova. Ezechia, împăratul Israelului, s-a rugat lui Iehova pentru protecţie şi scăpare, iar ca răspuns la acea rugăciune, Iehova a spus: „De aceea, iată ce a spus Iehova despre împăratul Asiriei: ‹‹El nu va intra în acest oraş, nici nu va trage vreo săgeată în el, nici nu va sta în faţa lui cu vreun scut, nici nu va ridica vreun meterez împotriva lui. [...] Căci Eu voi apăra acest oraş ca să-l salvez de dragul Meu, şi de dragul slujitorului Meu, David.›› Iar apoi, îngerul Domnului a ieşit şi a ucis o sută optzeci şi cinci de mii de oameni din tabăra asirienilor; şi când s-au sculat dis-de-dimineaţă, iată, toţi erau nişte trupuri moarte.” (Isa. 37:33-36) Aceasta este o dovadă în plus că Iehova va scăpa pe servii Săi credincioşi, cu care a încheiat un legământ, urmând să îi distrugă pe duşmani în totalitate. Acesta a fost un test de credinţă pentru Ezechia şi pentru restul israeliţilor, Dumnezeu răsplătindu-le credinţa. O încercare asemănătoare a venit acum asupra poporului lui Dumnezeu, aflat acum pe pământ.

27. Israeliţii lipsiţi de credinţă s-au întors din nou spre religia diavolului, fiind luaţi în captivitate. Mai târziu, Dumnezeu a adus pe rămăşiţa credincioasă înapoi în locul pe care El li-l oferise, iar acolo ei au prosperat. Apoi, forţele ticăloase ale lui Gog, din ţinutul Magog, s-au adunat laolaltă pentru a-i distruge pe israeliţii credincioşi. Iehova oferă aici din nou un simbol al oştirii de îngeri ticăloşi, nevăzuţi ochilor oamenilor, dar care însă conduc peste pământ alături de aliaţii lor religioşi, aliaţi dintre care fac parte mai ales fasciştii Ierarhiei romano-catolice şi radicalii lor demenţi, şi care au format o conspiraţie, înaintând pentru a-i distruge pe slujitorii lui Dumnezeu aflaţi acum pe pământ, şi anume, atât pe rămăşiţă, cât şi pe cei care vor forma „marea mulţime”. Aceste persoane care au încheiat un legământ cu Dumnezeu sunt restabilite în locul lor potrivit de slujitori ai Celui Prea Înalt şi ai împăratului Său. Duşmanii aliaţi ţintesc distrugerea slujitorilor Domnului. În tabloul profetic, Iehova i-a manevrat pe duşmanii uniţi şi le-a permis să înainteze împotriva poporului Său. Prin aceasta au fost simbolizate „zilele din urmă” – o clipă a unui pericol grav care se apropie. Iehova i-a înfrânt pe

Cuprins

duşmani şi îi va înfrânge din nou. Ar trebui ca servii lui Iehova ,care au încheiat un legământ cu El, să se teamă sau să se îngrozească acum din cauza duşmanilor care înaintează împotriva lor? Ceea ce Iehova a spus despre Gog şi ţinutul Magog se aplică acum cu o forţă şi mai mare duşmanilor din prezent şi oamenilor săi: „‹‹Iar tu vei urca împotriva poporului Meu al Israelului [poporul care a încheiat un legământ cu Dumnezeu şi care se află acum pe pământ], ca un nor care acoperă ţara; lucrul acesta se va întâmpla în zilele de pe urmă; iar Eu te voi aduce împotriva ţării Mele, pentru ca naţiunile să Mă cunoască când Mă voi sfinţi prin tine, înaintea ochilor lor, O, Gog.›› Aşa a spus Domnul Dumnezeu: ‹‹Nu eşti tu acela despre care am vorbit pe vremuri prin slujitorii Mei, profeţii Israelului, care în zilele acelea, timp de mulţi ani, au profeţit că te voi aduce împotriva lor?›› ‹‹şi aşa se va întâmpla în ziua aceea, când Gog va veni împotriva pământului lui Israel››, spune Domnul Dumnezeu, ‹‹furia mi se va sui în nări. Căci am vorbit în zelul Meu şi în focul furiei Mele. Cu siguranţă în ziua aceea va fi un mare cutremur pe pământul lui Israel.››” „‹‹Voi chema o sabie împotriva lui, prin toţi munţii Mei››, spune Domnul Dumnezeu, ‹‹sabia fiecăruia va fi îndreptată împotriva fratelui său. Iar eu mă voi judeca cu el prin ciumă şi sânge; şi voi abate asupra lui o ploaie, şi asupra trupelor lui şi peste popoarele multe care sunt cu el, o ploaie năprasnică, grindină, foc şi pucioasă. Astfel Mă voi preamări, şi Mă voi sfinţi; şi Mă voi face cunoscut în ochii multor naţiuni, iar ele vor şti că Eu sunt Domnul.” – Ezec. 38:16-19; 21-23.

28. Iehova este Atotputernicul Dumnezeu al întregii puteri, iar El îşi va arăta forţa în numele tuturor celor care Îi sunt devotaţi; prin urmare, aceste persoane nu trebuie să se teamă „căci ochii Domnului aleargă încoace şi-ncolo pe întreg pământul, să-şi arate puterea pentru cei a căror inimă este deplină faţă de El.” – 2Cron. 16:9.

29. Cei trei evrei credincioşi – Șadrac, Meșac şi Abed-Nego, se aflau sub puterea lui Nebucadneţar. Din cauza faptului că au refuzat să se lase influenţaţi de religia satanică, fiind hotărâți să rămână credincioşi şi devotați Celui Prea Înalt, împăratul Nebucadneţar a făcut ca ei să fie aruncaţi într-un cuptor aprins. Flăcările nu i-au ars, deoarece ei erau protejaţi de către Domnul; însă flăcările i-au distrus pe cei care i-au aruncat în foc. Datorită credinţei şi loialităţii faţă de Domnul Dumnezeu, El i-a protejat şi i-a eliberat. Un alt evreu credincios, Daniel, a fost trădat în faţa împăratului de către cei care căutau să îl distrugă. Fără teamă faţă de duşman şi încrezându-se în totalitate în Dumnezeu, Daniel a refuzat să se lase pradă influenţei lor şi să practice religia diavolului. Datorită loialităţii sale faţă de Dumnezeu, împăratul l-a aruncat într-o cuşcă de lei, însă puterea nelimitată a lui Dumnezeu a fost exercitată pentru slujitorul Său, Daniel, iar fiarele sălbatice nu l-au atins. În schimb, acestea i-au distrus pe cei care au format o conspiraţie împotriva slujitorului credincios al lui Iehova. Întâmplările anterioare sunt doar câteva dintre cele care Domnul a făcut să fie înregistrate pentru asigurarea poporului Său, aflat acum pe pământ.

Cuprins

Numele Său

30. De ce le-a arătat Iehova îndurare atât de des necredincioşilor israeliţi, de ce i-a luat mereu înapoi, de ce a luptat bătăliile lor şi de ce i-a scăpat de duşmani? Iehova a făcut toate aceste lucruri de dragul numelui Său. (Isa. 43:25; 48:9-11; Ezec. 20:8,9). „De aceea, spune-i casei lui Israel: ‹‹Aşa a spus Domnul Dumnezeu: Nu fac acest lucru de dragul vostru, O, casă a lui Israel, ci pentru numele Meu sfânt, pe care voi l-aţi profanat printre naţiunile unde aţi mers.››” (Ezec. 36:22). Din momentul răzvrătirii lui Satan şi până în prezent, măreţul nume al lui Iehova este cel mai important, scopul Său fiind de a-şi justifica în totalitate numele. De ce a purtat Iehova Dumnezeu bătăliile Israelului atât de des, şi de ce i-a scăpat pe israeliţi? Pentru numele Său. Iehova Dumnezeu le va dovedi tuturor făpturilor şi le va face pe toate să recunoască că El este Atotputernicul al cărui nume este Iehova. El a plănuit acest lucru şi El îl va săvârşi.

31. De ce a făcut Iehova ca atât de multe tablouri profetice să fie create pe vremuri, iar înregistrările acestora să fie păstrate în Cuvântul Său? Răspunsul este scris: „Căci tot ce a fost scris mai înainte a fost scris pentru învăţătura noastră, pentru ca prin răbdare şi prin mângâierea din Scripturi să putem avem speranţă.” (Rom. 15:4) Dumnezeu a luat din rândurile naţiunilor „un popor pentru numele Său”, iar acum a sosit momentul ca acest popor să poarte mărturia numelui Său. (Isa. 43:9-12) Dumnezeu a oferit cu bunăvoinţă acest lucru pentru ajutorarea şi încurajarea poporului Său, astfel încât acesta să îşi menţină devotamentul faţă de El; El face acest lucru pentru ca ei să nu aibă nici un motiv de a deveni descurajaţi ori fricoşi. Acesta este un moment de curaj întru Domnul, un moment în care trebuie să fim foarte curajoşi. Dumnezeu dezvăluie servilor Săi înţelesul profeţiilor Sale înregistrate pe vremuri. A sosit clipa victoriei şi răzbunării Sale. Sionul, al cărui conducător şi cap este Isus Cristos, este „lumina ochilor Săi”, şi nimeni nu trebuie să se atingă de unşii lui Dumnezeu. (Deut. 32:10; Zah. 2:8; Ps. 105:15) A sosit momentul în care Dumnezeu îşi va preamări numele, iar Sionul este instrumentul Său prin care mărturia numelui Său este purtată. Prin urmare, Iehova spune: „De dragul Sionului nu voi tăcea, şi de dragul Ierusalimului nu voi sta liniştit, până când dreptatea nu se va arăta ca o strălucire, şi salvarea ca o torţă ce arde. Iar naţiunile vor vedea dreptatea ta, şi toţi împăraţii, gloria ta; şi vei purta un nume nou, pe care gura Domnului îl va hotărî.” – Isa. 62:1,2.

32. Asociaţi cu şi aflaţi sub protecţia Sionului sunt cei care vor forma „marea mulţime”, cei numiţi acum „ionadabi” (2Reg. 10:15-23), iar Dumnezeu a declarat că le va oferi protecţie şi acestor credincioşi. Aşa cum Iehova şi-a folosit puterea pentru poporul cu care încheiase un legământ, la fel va face şi în aceste zile când îşi va folosi puterea pentru binele rămășiței Sale unse şi pentru cei care au căutat protecţie în organizaţia Sa, aflată sub Isus Cristos. Dumnezeu a oferit întreaga putere în mâna lui Isus Cristos şi I-a poruncit să exercite această putere pentru binele celor care Îl iubesc şi slujesc cu credinţă. Credeţi că Isus Cristos este Justificatorul numelui lui Iehova şi că momentul justificării se apropie? Atunci, dacă e aşa, „să vi se facă după credinţa voastră!” (Mat. 9:29). Fie ca ochii

Cuprins

înţelegerii voastre, deschişi acum de către Domnul Isus, să fie îndreptaţi în totalitate spre Domnul, şi să ştiţi că El va îndeplini scopul lui Iehova, fiind astfel privilegiul nostru şi datoria noastră de a sta ferm pe poziţii şi de a nu ne teme de nici o făptură. Bătălia nu este a noastră ci a lui Iehova.

Victoria

33. Iehova l-a trimis pe Ieremia să prorocească împotriva Ierusalimului ,despre dezastrul iminent care îl aştepta. Ieremia îi simboliza pe cei unşi ai lui Iehova aflaţi acum pe pământ. La fel ca şi în cazul lui Ieremia, Iehova i-a trimis acum pe martorii Săi unşi să anunţe „creştinătatea" despre distrugerea ei iminentă. Cuvintele pe care Iehova i le-a spus lui Ieremia se aplică acum cu o şi mai mare forţă martorilor Săi aflaţi pe pământ. Ieremia nu avea nici o putere de unul singur, după cum a şi declarat, însă fiind încurajat de către Domnul, el a avut încredere deplină în Iehova. Aşa şi martorii lui Iehova aflaţi acum pe pământ nu au nici o putere în ei înşişi, Domnul fiind puterea şi cântecul lor. Următoarele cuvinte ale Domnului se aplică acum „creştinătăţii" care a devenit adulteră, arogantă şi blasfematoare, şi ai cărei lideri religioşi susţin că Îl reprezintă pe Dumnezeu şi pe Cristos, deşi în realitate L-au părăsit şi au „ars tămâie" în numele diavolului: „Iar Eu voi rosti împotriva lor judecăţile Mele pentru toată răutatea lor, căci M-au părăsit, şi au ars tămâie pentru alţi dumnezei, şi s-au închinat la lucrările mâinilor lor." (Ier. 1:16) Unele persoane susţin că atenţia nu ar trebui atrasă în mod public asupra abandonului altora. În general, argumentul folosit de către ele este: „Să trăim în pace şi să nu vorbim despre probleme." Cei care se supun lui Iehova Dumnezeu nu pot urma această regulă, deoarece El le spune acum martorilor Săi: „Tu însă încinge-ţi coapsele, şi ridică-te şi spune-le tot ceea ce-ţi poruncesc; nu te îngrozi de feţele lor, ca nu cumva să te fac să tremuri înaintea lor." (Ier. 1:17) În supunere faţă de această poruncă, martorii lui Iehova trebuie să înainteze şi să spună adevărul. Nu este mesajul lor, ci mesajul lui Dumnezeu, mesaj pe care El a poruncit să fie transmis.

34. „Lucrarea ciudată" a lui Dumnezeu trebuie desfăşurată acum până la sfârşit, iar cei care au încheiat un legământ pentru a face voia Sa, dar care ulterior eşuează sau refuză să îşi îndeplinească sarcinile în această „lucrare ciudată", nu pot avea aprobarea şi binecuvântarea lui Iehova. (Isa. 28:21) Implicarea în „lucrarea ciudată" sau de mărturie poate aduce cu sine batjocuri asupra celor care îşi îndeplinesc cu credinţă sarcina, iar aceste batjocuri reprezintă privilegiul de a suferi alături de Cristos. (Filip. 1:29) În loc să se eschiveze de la o astfel de sarcină, cei credincioşi se bucură acum că le este permis să îndure suferinţele lui Cristos. „Mă bucur acum de suferinţele mele pentru voi, şi în trupul meu împlinesc ceea ce lipseşte suferinţelor lui Cristos, pentru trupul Său, care este biserica." – Col. 1:24.

35. Cei care au şi care dau dovadă de încredere deplină în Iehova şi în Isus Cristos nu se vor teme de nici o făptură, ci cu curaj vor proclama mesajul după cum le-a fost poruncit. Rămăşiţa, alături de însoţitorii ei, ştie că trebuie să iasă şi

Cuprins

să îl întâlnească pe dușman. Poporul lui Dumnezeu nu mai este în defensivă, ci trebuie să fie agresiv şi ofensiv, să fie curajos în îndeplinirea sarcinilor lui, ştiind că Iehova şi Cristos îl sprijină. Iehova le spune lor acum: „Iată, în această zi ţi-am făcut un oraş apărat [o organizaţie], un stâlp de fier şi ziduri de aramă [o fortăreaţă de nepătruns şi de neînvins], împotriva întregii ţări, împotriva împăraţilor [conducătorii politici dictatoriali] lui Iuda [care pretind că Îl slăvesc pe Dumnezeu, şi care au o formă de sfinţenie, dar care însă Îi neagă în totalitate puterea], împotriva căpeteniilor lui [a traficanţilor comerciali care îi sprijină pe dictatori], împotriva preoţilor lui [liderii religioşi care îşi expun veşmintele ţipătoare pentru a putea primi aplauzele oamenilor şi pentru a se înălţa singuri împotriva lui Dumnezeu şi a împărăţiei Sale], şi împotriva oamenilor ţării [care sprijină şi îşi oferă credinţa combinatului fascist-religios-totalitar-anti-Dumnezeu]. (Ier. 1:18) Aceste elemente nu se află doar împotriva martorilor lui Iehova, ci acţionează chiar în sfidare faţă de El.

36. Ziua Armaghedonului este aproape. Duşmanii uniţi s-au adunat acum şi înaintează în desfăşurarea conspiraţiei lor răutăcioase. Iată cum dictatorii fascişti se află acum în şa şi cum înaintează alături de magnaţii comerciali ai războiului, magnaţi care fabrică muniţie şi arme şi care fac trafic cu sânge uman. Călărind pe spatele acestora şi formând o parte a mulţimii ticăloase anti-Dumnezeu, se află Ierarhia romano-catolică, plină de trufie şi aroganţă. Îi transmite această combinaţie pace poporului lui Dumnezeu, care Îl urmează şi care se supune „Prinţului Păcii”? Nu, nu îi transmite! Cu ochii nu putem vedea decât forţele şi puterea oamenilor, însă prin credinţă în Cuvântul lui Dumnezeu observăm că alături de elementul fascist, lipsit de Dumnezeu, se află o oaste întreagă de îngeri ticăloşi, oaste aflată sub conducerea deplină a însuşi diavolului; ţinta tuturor acestora este de a conduce ,ori a distruge. Fără credinţă deplină şi încredere în Domnul, armata duşmanului ar umple de teroare sufletele celor din poporul lui Dumnezeu; însă rămăşiţa credincioasă şi însoţitorii ei nu se tem. Despre acea oaste ticăloasă Iehova îi vorbeşte poporului Său, aflat acum pe pământ, spunând: „Ei vor lupta împotriva ta.” Astfel, noi suntem avertizaţi pe deplin, de dinainte, că puterile conducătoare ale „creştinătăţii” – simbolizată de către Ierusalim, poartă un război răutăcios împotriva celor care Îl slujesc cu credinţă pe Iehova Dumnezeu şi pe Împăratul Său. Ar trebui ca vreunul dintre slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu să se teamă acum sau să fie îngrozit? Nu! Pentru că Iehova îi spune micului Său grup de slujitori:

„EI NU TE VOR BIRUI!”

37. Cum este posibil ca un mic grup de martori să ţină piept năvalei acelei hoarde ticăloase care se îndreaptă spre ei? Cel Prea Înalt, adresându-se slujitorilor Săi, răspunde: „Căci Eu sunt cu tine, ca să te scap.” Nu vă îngroziţi la vederea feţelor şi a puterii duşmanului; iar pentru încurajare uitaţi-vă la cealaltă parte a situaţiei. Cei care Îl iubesc şi Îl slujesc acum pe Iehova cred în Cuvântul Său şi urmează instrucţiunile acestuia, considerându-l ghidul lor sigur. Lor le sunt

Cuprins

explicate acum profeţiile, iar prin credinţă ei pot vedea o oaste de îngeri glorioşi, oaste aflată sub conducerea lui Isus Cristos şi care se îndreaptă spre bătălia Armaghedonului, ştiind că această oaste invizibilă va câştiga victoria. Pentru încurajare, Domnul îi transmite micului Său grup de martori credincioşi, aflaţi acum pe pământ, următorul mesaj: „[Duşmanul] nu va birui împotriva ta; căci Eu sunt cu tine, spune Domnul, ca să te scap." Ioan, aşa cum este prezentat în Cartea Apocalipsei, a avut o viziune despre apropierea finalului conflictului. În ea, Ioan simboliza rămăşiţa unsă aflată acum pe pământ, iar viziunea pe care el a avut-o este viziunea rămăşiţei lui Iehova şi a „însoţitorilor" ei; în ceea ce priveşte acest lucru este scris: „şi am văzut cerurile deschise, şi iată, un cal alb; iar Cel care stătea pe el se numea Cel Credincios şi Adevărat, iar El judecă şi poartă război cu dreptate. Ochii Săi erau ca o flacără de foc, iar pe capul Lui erau multe coroane, şi avea un nume scris, pe care nimeni nu-l cunoştea în afară de El. Iar El era îmbrăcat cu o mantie înmuiată în sânge; iar numele Său este Cuvântul lui Dumnezeu. Armatele din ceruri Îl urmau pe cai albi, şi erau îmbrăcate în pânză fină, albă şi curată. Iar din gura lui ieşea o sabie ascuţită, cu care urma să lovească naţiunile; iar El le va conduce cu un toiag de fier; şi va călca în picioare teascul mâniei aprinse a Atotputernicului Dumnezeu. Pe mantia Lui şi pe coapsa Lui avea un nume scris, ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMNUL DOMNILOR" – Apoc. 19:11-16.

38. Isus Cristos este capul Sionului, în jurul căruia Iehova a ridicat un zid de nepătruns, iar în acest loc sigur, Dumnezeu, prin Isus Cristos, i-a adunat pe credincioşii unşi. Persoanele de bună-credinţă faţă de Iehova şi împărăţia Sa, aflate pe pământ, la auzirea mesajului împărăţiei şi la aflarea despre planurile binevoitoare ale lui Iehova, se grăbesc către acea cetate protejată, pentru ca acolo să poată fi apăraţi în totalitate până când furtuna Armaghedonului a trecut. În afara acelei cetăți fortificate sau organizaţie, nu există protecţie pentru nimeni, iar scopul anunţat al lui Dumnezeu este de a-i distruge pe toţi cei care sunt în afara ei.

39. Cei care se gândesc să scape de teroarea şi distrugerea Armaghedonului prin adoptarea unei poziţii neutre şi prin inactivitate, se amăgesc singuri. În plus, cei care găsesc protecţie şi siguranţă în organizaţia Domnului nu pot aştepta ca Armaghedonul să înceapă, iar de-abia apoi să caute protecţie. Acel mare conflict reprezintă o perioadă de suferinţă abătută asupra pământului, perioadă numită de către Domnul „iarnă". Isus oferă următoarea avertizare: „Rugaţi-vă ca fuga voastră să nu fie pe [timp] de iarnă." – Mat. 24:20.

40. Timp de o perioadă care a durat mai multe secole, Iehova S-a preocupat de poporul simbolic cu care încheiase un legământ, a luptat bătăliile lui şi l-a scăpat. Aceste bătălii au fost purtate de dragul numelui Său, deoarece şi-a dat cuvântul că va avea un popor pentru numele Său, popor format din persoane care îşi dovedesc loialitatea faţă de El. Acum a sosit sfârşitul domniei lui Satan şi momentul în care numele lui Iehova va fi justificat în totalitate. Este perioada ultimului act, în care va fi rezolvată pentru totdeauna problema supremaţiei. Dumnezeu şi-a dat cuvântul că îşi va manifesta puterea pentru cei a căror inimă este pe deplin devotată Lui în aceste zile. Această promisiune însă, nu se extinde

Cuprins

asupra vreunui duşman al Său, şi nici asupra celor care rămân indiferenţi şi inactivi faţă de Dumnezeu şi „lucrarea Sa ciudată”. Fiecare persoană trebuie să fie de partea Domnului. Aceasta este ziua în care împărăţia sub Cristos va birui şi în care Domnul se va înveşmânta cu o victorie glorioasă, iar tuturor li se aplică următoarele cuvinte ale lui Isus: „Cel care nu este cu Mine, este împotriva Mea.” (Mat. 12:30) Cei care şi-au găsit refugiul trebuie să stea acum cu curaj de partea Domnului şi să se încreadă pe deplin în El ,deoarece numai şi numai în El stă speranţa lor. – Mat. 12:21.

41. Ieremia nu avea de purtat nici o luptă personală cu poporul Israelului. El a fost trimis în calitate de mesager al lui Dumnezeu pentru a propovădui judecata lui Iehova, astfel încât oamenii să afle despre scopurile Sale. Aşa şi în prezent, martorii lui Iehova, în îndeplinirea tabloului profetic creat de Ieremia, nu au nici o luptă cu oamenii de pe pământ, ci ei sunt trimişi ca mesageri ai lui Iehova, care să le declare semenilor lor judecăţile deja scrise ale lui Dumnezeu şi să le spună care va fi rezultatul; potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, ei fac acest lucru pentru ca în cele din urmă, cei de bună-credinţă faţă de Iehova să poată fi informaţi, astfel încât să se îndrepte spre locul sigur. Cuvintele lui Iehova transmise lui Ieremia se aplică acum cu o forţă şi mai mare martorilor Săi: „Iar Eu voi rosti împotriva lor judecăţile Mele pentru toată răutatea lor, căci M-au părăsit, şi au ars tămâie pentru alţi dumnezei, şi s-au închinat la lucrările mâinilor lor.” De exact aceste lucruri descrise de cuvintele Domnului, „creştinătatea” se face vinovată, judecata aspră a lui Iehova fiind scrisă împotriva „creştinătăţii”, dar mai ales împotriva elementului religios condus de Ierarhia romano-catolică. Acea ierarhie religioasă pretinde în mod fals şi blasfemator că Îl reprezintă pe Dumnezeu pe pământ. Membrii ei au ţinut Biblia departe de oameni, ţinându-i astfel în necunoştinţă totală faţă de scopurile lui Iehova şi faţă de bunătatea Sa iubitoare, dar şi faţă de severitatea Sa faţă de cei care nu I se supun. Judecata scrisă împotriva Ierarhiei romano-catolice şi a altor persoane religioase de acelaşi fel, presupune distrugerea lor completă, deoarece declară următoarele: „Voi face din judecată o sfoară de măsurat, şi din dreptate un fir cu plumb; iar grindina va mătura refugiul minciunilor, şi apele vor inunda ascunzătoarea. Iar legământul vostru cu moartea va fi desfăcut, şi învoiala pe care aţi avut-o cu iadul nu se va împlini; când va trece puhoiul care se revărsa, veţi fi călcaţi în picioare de către el.” – Isa. 28:17,18.

42. Lor şi aliaţilor lor, Iehova le spune: „Urlaţi, voi păstorilor, şi strigaţi; şi tăvăliţi-vă în ţărână, voi conducători ai turmei, căci zilele uciderii şi risipirii voastre s-au împlinit; şi veţi cădea asemeni unui vas de preţ. Iar păstorii nu vor mai avea unde să fugă, şi nici conducătorii turmei nu vor avea vreo cale de scăpare.” – Ier. 25:34,35.

43. Cei care se află acum într-un legământ cu Iehova trebuie să reţină acest lucru: există foarte multe persoane care sunt ţinute captive de instituţiile religioase, iar aceste persoane sunt sincere şi doresc dreptatea. Ele trebuie să fie avertizate şi informate, după cum Domnul a pus această îndatorire pe umerii martorilor Săi şi a

Cuprins

însoţitorilor acestora. Cei care Îl iubesc pe Iehova, pe împăratul Său şi împărăţia Sa, vor face exact cum le-a fost poruncit. Ei nu vor fi temători, ci dimpotrivă, nu le va fi frică de nimic şi vor avea curaj în această zi a judecăţii, făcând cunoscut scopul lui Iehova. – 1Ioan. 4:17,18.

44. Puterea lui Iehova Dumnezeu este nelimitată. El a dat în mâinile lui Isus Cristos puterea de a executa judecata Sa. Duşmanii nu I se pot împotrivi cu succes Domnului. Credem că acest lucru este adevărat? Dacă da, nu există nici o scuză pentru a ezita sau pentru a fi inactivi în serviciul de purtare a mărturiei despre numele şi scopul Celui Prea Înalt.

45. A te teme acum de duşman înseamnă a cădea în capcana diavolului. (Prov. 29:25) A te încrede pe deplin în Domnul şi a dovedi această încredere printr-o supunere deplină, înseamnă scăpare şi salvare. Nu există nici o cale de mijloc pentru martorii lui Iehova şi pentru „celelalte oi" ale Domnului şi anume, însoţitorii martorilor. Tuturor acestora Domnul le spune: „Să vi se facă după credinţa voastră." În secolele trecute Iehova le-a oferit oamenilor oportunitatea de a-şi demonstra credinţa şi devotamentul faţă de El. Acum este oferită cea mai mare oportunitate, iar toţi cei care primesc binecuvântările vieţii din mâna Sa binevoitoare, trebuie să profite de acea oportunitate şi să îşi îndeplinească cu bucurie datoria.

46. Domnul este pavăza şi scutul poporului Său. Trebuie să ajungem astfel la concluzia că El este Cel care îi îndrumă pe toţi cei care Îl iubesc şi slujesc, iar această îndrumare include faptul că El a oferit textul pentru anul 1939 şi faptul că Domnul le spune acum servilor Săi următoarele lucruri despre lupta duşmanilor desfăşurată împotriva lor: „Ei nu te vor birui." Nici un duşman nu poate lupta cu succes împotriva lui Dumnezeu şi a poporului pe care Dumnezeu l-a ales pentru El, popor care se bucură de protecţia Sa. Urmașilor credincioşi ai lui Isus Cristos, care poartă mărturia numelui lui Iehova şi a împărăţiei Sale, El le spune: „Nu este nimeni ca Dumnezeul lui Ieşurun, care călăreşte pe cer ca să vină în ajutorul tău, şi pe ceruri, în măreţia Sa. Dumnezeul veşnic este refugiul tău, şi dedesubtul tău sunt braţele veşnice; iar El îi va alunga pe duşmani dinaintea ta, şi va spune: ‹‹Nimiceşte-i.››" – Deut. 33:26,27.

47. Iehova şi Împăratul Său vor câştiga victoria deplină, iar cei care îşi menţin devotamentul faţă de Domnul vor împărţi cu El victoria. Prin urmare, fiţi foarte curajoşi şi ieşiţi în întâmpinarea duşmanului; iar pe măsură ce înaintăm, să continuăm să înălţăm cântece de slavă Celui Prea Înalt.

CAPTIVITATEA

Datorită faptului că Iov şi-a menţinut devotamentul faţă de Iehova, El „a pus capăt captivităţii lui Iov", pe care Satan îl năpăstuise în mod special. (Iov. 42:10) Moartea este pedeapsa aplicată celor care încalcă legea lui Dumnezeu; prin

Cuprins

urmare, nu se poate spune despre moarte că ar ţine pe cineva în captivitate. (Rom. 6:23). Nici evreii, nici alţii nu sunt captivii lui Dumnezeu prin moarte. „Întreaga lume zace în puterea celui rău [a lui Satan].” (1Ioan. 5:19, *Roth.*) Prin urmare, întreaga rasă umană a căzut în captivitatea lui Satan şi a organizaţiei sale şi numai cei care s-au dedicat pe deplin Dumnezeului Preaînalt şi împăratului Său – Isus Cristos, au scăpat, iar pentru a se putea bucura în continuare de favoarea lui Iehova, ei trebuie să îşi menţină întotdeauna devotamentul faţă de El.

Sodoma, Samaria şi Ierusalimul au fost captivele organizaţiei diavolului, şi cu toţii au murit în calitate de captivi. Atotputernicul Dumnezeu va distruge organizaţia lui Satan şi va pune capăt, cu unele excepţii, captivităţii oamenilor acelor naţiuni. „Când îi voi aduce înapoi din captivitate, pe captivii Sodomei şi ai fiicelor ei, pe captivii Samariei şi ai fiicelor ei, atunci îi voi aduce înapoi şi pe captivii tăi în mijlocul lor.” (Ezec. 16:53) Aceste scripturi arată ceea ce înseamnă captivitatea – ea nu presupune moarte, ci a fi captivul lui Satan şi al organizaţiei sale. Iehova spune, prin intermediul profetului Său: „în zilele de pe urmă, îi voi aduce înapoi pe captivii Elamului.” (Ier. 49:39) Sistemul religios numit în mod fals „creştinism” este asemenea unor „femei slabe, împovărate de păcate, şi mânate de diverse pofte” în captivitatea organizaţiei lui Satan. (2Tim. 3:6) Acestea sunt „luate captive [de către diavolul, Satan] la voia sa.” – 2Tim. 2:26.

Cele zece seminții ale Israelului din Samaria au fost luate în captivitate de către Asiria, aceasta fiind doar o dovadă vizibilă a faptului că odată ce evreii au părăsit organizaţia simbolică a lui Iehova, au intrat în captivitate în organizaţia lui Satan, din punct de vedere moral şi religios, după care au devenit în realitate captivii Asiriei. Cuvintele lui Iehova, rostite prin profetul Său, „îi voi aduce înapoi din captivitate”, nu au legătură cu revenirea israeliţilor din Babilon, prin ordinul lui Cirus, deoarece Sodoma nu era adusă înapoi pe atunci. Aducerea tuturor din captivitate trebuie să se petreacă în acelaşi timp, potrivit Scripturilor. În prezent, toţi locuitorii Sodomei sunt captivii morţi ai lui Satan. La fel sunt şi israeliţii necredincioşi – captivi morţi ai lui Satan. Toţi aceştia trebuie aduşi înapoi din captivitate „în zilele de pe urmă”. (Ier. 49:39) Acest lucru poate avea loc după ce organizaţia lui Satan este distrusă, iar el este legat, şi după ce mandatul divin dat supravieţuitorilor Armaghedonului de a „umple pământul” a fost îndeplinit.

Aducerea captivilor înapoi le va deschide gândirea spre adevăr: „Ca tu să îţi porţi propria ruşine, şi să fi umilită pentru tot ce-ai făcut, fiindcă tu le-ai mângâiat.” (Ezec. 16:54) Israelul îşi va purta apoi ruşinea, însă nu ruşinea înaintea Sodomei, comparându-se ei înşişi cu ei înşişi, deoarece acest lucru nu este corect ,iar Dumnezeu nu va permite aşa ceva. (2Cor. 10:12) Ei îşi poartă ruşinea în faţa lui Iehova, marele Judecător, ca urmare a luminii care expune şi măsoară în mod corect gravitatea tuturor păcatelor şi a răutăţii, condamnându-le. „Toate lucrurile condamnate sunt dezvăluite de lumină, pentru că tot ce este dezvăluit este lumină.” (Efes. 5:13) „În ziua [luminii] în care Dumnezeu va judeca secretele oamenilor prin Isus Cristos.” (Rom. 2:16) „[El] va aduce la lumină lucrurile ascunse ale întunericului, şi va dezvălui voinţa inimilor.” (1Cor. 4:5) Israeliţii vor fi ruşinaţi de

Cuprins

răutatea lor înaintea lui Iehova, iar cei care aparţin „creştinătăţii' îşi vor purta de asemenea ruşinea. Ruşinea, atât a Israelului cât şi a „creştinătăţii" va fi cu mult mai mare decât cea a Sodomei şi a Samariei.

Cuvântul lui Dumnezeu nu înseamnă neapărat că evreii vor fi aduşi înapoi în ţinutul Palestinei. Profetul spune: „Când surorile tale, Sodoma şi fiicele ei, se vor întoarce la starea lor de dinainte, şi Samaria şi fiicele ei se vor întoarce la starea lor de dinainte, atunci tu şi fiicele tale vă veţi întoarce la starea voastră de dinainte." (Ezec. 16:55) Cuvântul „stare" nu apare în ebraică. Lesser traduce textul: „Se vor întoarce la situaţia [condiţia] lor de dinainte." Satan i-a târât în distrugere şi i-a dus într-un loc al captivităţii, iar aducerea lor din captivitate înseamnă reîntoarcerea lor la o stare de existenţă conştientă, liberă de influenţa organizaţiei lui Satan, care atunci va fi distrusă. Nu ar conta dacă ei ar fi aduşi înapoi în Palestina, ori în Statele Unite. Evreii au făcut cu mult mai mult rău decât locuitorii Sodomei, iar „creştinătatea" a făcut mai mult rău decât evreii; cu toate acestea, oamenii din asociaţiile religioase catolice şi protestante vor fi ridicaţi din morminte, împreună cu persoanele de alte religii, după care le va fi oferită o cunoaştere a adevărului, în scopul judecăţii. Acest lucru se întâmplă datorită faptului că Isus Cristos, prin graţia lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om care crede şi care se supune, fiind voia Domnului ca aceştia să fie primii care să cunoască adevărul. – Evr. 2:9.

Mărturia scripturală susţine din plin concluzia conform căreia scopul aducerii înapoi a oamenilor din captivitate se va face pentru judecată. (Ioan. 5:29; 2Tim. 4:1) În acea judecată, evreilor le va fi mult mai greu decât locuitorilor Sodomei, iar oamenii „creştinătăţii" vor fi mai încercaţi decât evreii şi cei din Sodoma. Acest lucru este demonstrat de cuvintele lui Isus: „însă vă spun, va fi mult mai uşor pentru Tir şi Sidon în ziua judecăţii, decât pentru voi; şi tu, Capernaum, care eşti înălţat până la cer, vei coborî în iad; căci dacă lucrările măreţe care s-au făcut în tine s-ar fi făcut în Sodoma, ea ar fi rămas până în ziua de azi. De aceea vă spun că va fi mai uşor pentru ţinutul Sodomei în ziua judecăţii decât pentru tine." (Mat. 11:22-24) În momentul învierii celor care aparţin „creştinătăţii" şi care au murit ca şi captivi ai organizaţiei lui Satan, ei îşi vor da seama când se vor trezi din moarte că organizaţia lui Satan a dispărut, iar ocazia de a comite curvie spirituală cu ea nu va mai exista. (Ezec. 16:58,59) În lumina deplină a adevărului ei vor fi ruşinaţi, excepţie făcând cei care au fost răi în mod voit şi care nu vor mai trăi din nou.

Naţiunile, asemenea Sodomei, trebuie să se întoarcă pentru a putea afla că numele lui Dumnezeu a fost justificat. Toate vor avea atunci oportunitatea de a şti şi de a se supune legii lui Dumnezeu. Apoi, ei îşi vor da seama că nu merită viaţa veşnică, dar că ceea ce Dumnezeu a făcut pentru ei, pentru a le oferi o modalitate prin care să trăiască veşnic, a fost făcut datorită iubirii Sale imense şi de dragul numelui Său. „De aceea, spune-i casei lui Israel: ‹‹Aşa a spus Domnul Dumnezeu: Nu fac acest lucru de dragul vostru, O, casă a lui Israel, ci pentru numele Meu

Cuprins

sfânt, pe care voi L-aţi profanat printre naţiunile unde aţi mers." – Ezec. 36:22; Ioan. 3:16.

„Creştinătatea" este cea mai ipocrită organizaţie dintre toate. „Căci aşa a spus Domnul Dumnezeu: ‹‹Eu îţi voi face aşa cum ai făcut şi tu, căci ai dispreţuit jurământul, încălcând legământul.››" (Ezec. 16:59) Ea s-a numit după numele lui Dumnezeu, susţinând că se află într-o relaţie a legământului cu El şi că Îl urmează pe Isus Cristos. Clericii ei oficiau încoronarea tuturor regilor; liderii ei jurau în instituţiile publice printr-un jurământ cu mâna pe Biblie; i-a desemnat pe clericii săi „miniştrii lui Dumnezeu"; a declarat că „marile puteri [..] menite de Dumnezeu" sunt liderii care au controlat şi care au condus naţiunile „creştinătăţii", iar clerul ei şi liderii turmelor pun accentul pe faptul că aceşti lideri ai „creştinătăţii" conduc prin drept divin. Prin tot acest spectacol, „creştinătatea" şi-a dispreţuit jurământul, L-a negat pe Dumnezeu şi Cuvântul Său, a negat sângele lui Cristos care a răscumpărat viaţa pentru omenire, şi a luat-o pe o cale aflată sub conducerea diavolului; astfel, ea a adus numelui lui Iehova defăimări cum nu se puteau mai mari. Din această cauză „creştinătatea" reprezintă o ipocrizie gravă, fiind cea mai condamnabilă naţiune dintre toate cele care au trăit vreodată sub soare. De aceea, potrivit judecăţii anunţate a lui Dumnezeu, dintre toate naţiunile şi popoarele ea va fi ţinta celei mai severe pedepse.

SANCTUARUL

Iehova declară că nu îşi va da gloria decât clasei „slujitorului Său ales". (Isa. 42:1,8) Nici un om nu îşi asumă această onoare de unul singur, ci el trebuie să primească întâi chemarea lui Iehova, să o accepte şi să răspundă la ea, după care să se dovedească credincios, prin satisfacerea măsurătorilor sau a cerinţelor lui Iehova. O astfel de persoană nu este unsă şi primită în împărăţie de îndată ce este născută întru spirit. De-abia după ce se dovedeşte credincioasă până la un anumit punct este unsă şi simbolizată ca intrând în templul al cărui Cap este Isus Cristos; deci, relaţia sau poziţia simbolizată astfel nu le este accesibilă şi altora.

În anul 1930 Iehova a făcut ca în *Turnul de Veghere* să fie publicată o înţelegere mult mai clară a căii spre „Casa împărătească a lui Iehova", iar de atunci rămăşiţa şi-a dat seama exact cât de „închisă" este casa împărătească a lui Dumnezeu. (*Turnul de Veghere*, 15 Ianuarie – 15 Martie, 1930) Doar cei care se supun regulilor sau măsurătorilor pot intra şi pot fi făcuţi membri ai acestei case.

Aceste adevăruri sunt accentuate în viziunea profetică a sanctuarului sau templului Său, oferită de către Iehova profetului Său , Ezechiel. În acea viziune, Ezechiel, condus de un înger, s-a văzut cum făcea un tur de inspecţie al marilor intrări în templu, dar şi un tur al acestuia. Odată ce a trecut prin curtea exterioară şi a ajuns în cea interioară, Ezechiel a fost adus la poarta estică. „După aceea, el [îngerul] m-a adus înapoi la poarta din afară a sanctuarului [poarta exterioară a

Cuprins

sanctuarului – *R.V.*], care dădea spre est; iar ea era închisă." (Ezec. 44:1) Această poartă reprezintă intrarea din afară în curtea exterioară. Poarta „care dădea spre est" este cea pe care gloria lui Iehova a folosit-o pentru a intra în templu. Ezechiel a văzut această poartă ca fiind închisă. A spune că această poartă închisă indică – după cum unii susţin – că rămăşiţa aflată în templu nu se va abate niciodată de la calea ei, este eronat. Rămăşiţa se află acum în templu, însă credinţa ei trebuie menţinută până la moarte, marcând astfel transformarea lor în asemănarea Domnului Isus Cristos, pentru a putea trăi veşnic.

În mod cert, „calea îngustă spre viaţă" (Mat. 7:14) va fi închisă la momentul stabilit de Dumnezeu, însă „poarta închisă" văzută de Ezechiel nu pare a se referi la închiderea căii înguste spre viaţă. Mai degrabă ea pare să însemne acest lucru: din momentul venirii Domnului la templu, privilegiul de a intra în casa împărătească a lui Iehova depinde doar de El, şi nu de vreo altă făptură.

Iehova i-a spus lui Ezechiel motivul pentru care această poartă de dinafară a fost închisă. „Apoi El [Iehova] mi-a spus: ‹‹Această poartă va rămâne închisă, nu va fi deschisă, şi nici un om nu va intra pe ea; căci [Iehova] Dumnezeul Israelului a intrat pe ea, deci va rămâne închisă.››" (Ezec. 44:2) Iehova îi declară Lui această hotărâre: „care are cheia lui David, care deschide, şi pe care nici un om nu poate închide; şi care închide, şi nici un om nu poate deschide." (Apoc. 3:7) Iehova acordă această onoare oricui vrea El. (Isa. 42:8; Evr. 5:4-6). În mod cert îngerii Domnului păzesc foarte bine intrarea în templu şi îi inspectează cu atenţie pe toţi cei aflaţi la poartă. În altă parte este arătat în ce circumstanţe, când şi cui îi este deschisă poarta estică interioară. – Ezec. 46:1-8,12.

Scripturile oferă dovezi abundente conform cărora profeţii credincioşi ai lui Dumnezeu vor primi din partea Sa o poziţie onorabilă de „conducători ai pământului." (Ps. 45:16) „Cât despre conducător, el va sta acolo întrucât este conducător, ca să mănânce pâine înaintea lui Iehova; el va intra pe drumul porticului porţii, şi va ieşi pe acelaşi drum." (Ezec. 44:3; *A.R.V.*) Aceşti oameni credincioşi din trecut vor fi făpturi umane perfecte în momentul în care vor fi înviaţi, devenind reprezentanţii Domnului – „Prinţul vieţii", pe pământ. Aceşti oameni vor avea o „înviere mai bună" decât alţi oameni, şi vor intra astfel în gloria lui Dumnezeu. În sprijinul acestei concluzii Isus a spus: „îl veţi vedea pe Avraam, şi pe Isaac, şi Iacov, şi pe toţi profeţii în împărăţia lui Dumnezeu, şi pe voi daţi afară." (Luc. 13:28) „Iar când unul dintre cei care stăteau la masă cu El a auzit aceste lucruri, I-a spus: ‹‹Binecuvântat este cel care mănâncă pâine în împărăţia lui Dumnezeu.››" (Luc. 14:15) Oamenii credincioşi care vor fi făcuţi „conducători ai pământului", stând în poarta de dinafara templului, nu vor reduce din gloria lui Dumnezeu, care a trecut prima dată prin ea. „El [conducătorul] va intra pe drumul porticului porţii, şi va ieşi pe acelaşi drum." Remarcaţi însă că aceşti conducători nu intră în curtea interioară şi nici nu depăşesc pragul porţii estice interioare.

„Conducătorul" nu intră în „curtea interioară", care este o incintă a preoţilor. Imediata apropiere însă, arată relaţia strânsă care va exista între preoţimea împărătească şi profeţii credincioşi ai lui Dumnezeu, care vor fi făcuţi

Cuprins

conducători ai pământului. Termenul de „conducător” de aici îi include pe toţi aceşti conducători. Acestora le este oferită o onoare de care membrii „marii mulţimi” nu se vor bucura. Doar conducătorii poartă această onoare, deoarece ei sunt reprezentanţii văzuți ai celor cărora Iehova le oferă gloria Sa, şi anume a celor care fac parte din preoţimea împărătească.

Ezechiel este adus apoi în curtea interioară prin poarta nordică. „Apoi el m-a dus pe drumul porţii de la nord înaintea casei; şi m-am uitat, şi iată, gloria [lui Iehova] umpluse casa [lui Iehova]; şi am căzut cu faţa la pământ.” (Ezec. 44:4) Din moment ce poarta estică era închisă de către Iehova, Ezechiel a fost luat de acolo, s-a îndreptat înspre nord împrejur, după care a intrat în curtea interioară prin poarta de la nord folosită de către preoţi. Ezechiel asistă la gloria lui Iehova care umplea templul, căzând cu faţa la pământ pentru a-L venera. După aceasta, vede râul vieţii, a lui Dumnezeu, ale cărui ape curg din templu. El ascultă în continuare instrucţiunile lui Iehova începând cu acest moment, după cum înregistrările arată în capitolul patruzeci şi şase, versetul optsprezece. Din moment ce rămăşiţa a văzut „poarta închisă”, a văzut mai bine ca niciodată şi gloria lui Iehova aflată în templu. „[Iehova] este în templul Său sfânt, tronul Său [al lui Iehova] este în ceruri; ochii Săi privesc, pleoapele Sale îi cercetează pe copiii oamenilor.” (Ps. 11:4). „Însă Iehova este în templul Său sfânt; întreg pământul să facă linişte înaintea Lui.” – Hab. 2:20, *A.R.V.*; vedeţi de asemenea şi Ezechiel 10:3,4; Isaia 6:1-5.

Instrucţiunea oferită lui Ezechiel începe astfel: „Iar Iehova mi-a spus: ‹‹Fiu al omului, fii cu luare aminte, priveşte cu ochii tăi şi ascultă cu urechile tale tot ceea ce îţi spun despre toate instrucţiunile referitoare la casă [lui Iehova], şi la legile ei; şi bagă de seamă la intrarea în Casă, şi spre toate ieşirile sanctuarului.››” (Ezec. 44:5). Judecata începe la casa lui Dumnezeu. (1Pet. 4:17). Lui Ezechiel îi este spus să fie foarte atent la ceea ce vede şi aude. „Urechea ascultătoare, ochiul care vede, Iehova le-a făcut pe amândouă.” (Prov. 20:12; *A.R.V.*) Dumnezeu i-a oferit cu bunătate rămăşiţei Sale credincioase, aflată acum pe pământ, atât urechea ascultătoare, cât şi ochiul care vede. Ezechiel ocupă astfel poziţia de transmiţător al legii către poporul lui Dumnezeu, asemenea lui Moise, care îi spunea Israelului tiparul cortului care îi fusese arătat pe munte. (Evr. 8:5; Ex. 25:40). Rămăşiţa lui Dumnezeu este acum folosită. Poruncile lui Iehova trebuie aduse acum în atenţia celor cu care a încheiat un legământ, iar aceste porunci trebuie respectate şi păstrate. Este foarte important ca maniera prin care rămăşiţa intră şi iese din templu, în slujirea lui Dumnezeu, să fie respectată. Trebuie să ne obişnuim cu aceste porţi de slavă şi trebuie să le folosim după cum El ne-a poruncit. Instrucţiunile organizaţiei Sale trebuie respectate şi îndeplinite.

„Creştinătatea” răzvrătită trebuie avertizată. „Iar tu le vei spune celor răzvrătiţi, şi chiar şi casei lui Israel: aşa a spus Domnul Dumnezeu: ‹‹O, casă a Israelului, ai făcut suficiente lucruri dezgustătoare.››” (Ezec. 44:6) Acolo se află „marea mulţime”. „Creştinătăţii” îi trebuie spus că „sfârşitul tuturor lucrurilor este aproape” şi că a sosit momentul ca faptele ei dezgustătoare să înceteze. Mesajul de

Cuprins

avertizare pe care rămăşiţa l-a transmis „creştinătăţii”, mesaj care a început să fie proclamat în 26 Iulie 1931, a fost prezis aici în mod clar. „Creştinătatea” a comis multe lucruri dezgustătoare în numele Atotputernicului Dumnezeu. „Prin faptul că aţi adus străini în sanctuarul Meu, cu inima necircumcisă, şi cu trupul necircumcis, ca să fie în sanctuarul Meu, şi să îl profaneze, chiar şi casa Mea, când oferiţi pâinea Mea, grăsimea şi sângele, iar ei au încălcat legământul Meu, din cauza tuturor lucrurilor voastre dezgustătoare.” (Ezec. 44:7) Clericii au adus în ceea ce ei numesc „biserica lui Cristos şi a lui Dumnezeu”, persoane care nu au susţinut niciodată că se vor devota îndeplinirii voinţei lui Dumnezeu, care nu au fost ispăşite de sângele lui Isus Cristos, şi care nu aveau pe atunci încredere deloc în meritul sacrificiului Său. Mulţi dintre aceşti aşa numiţi „stâlpi ai bisericii creştinătăţii” resping în totalitate sângele lui Cristos şi Cuvântul lui Dumnezeu.

Clericii nu au avut niciodată un interes adevărat faţă de casa lui Dumnezeu şi reputaţia ei, ei fiind dispuşi să permită ca ea să fie profanată prin aducerea acelor oameni necuraţi, doar pentru a mări numărul membrilor din congregaţia lor, astfel încât aceştia să îi susţină şi să le ofere donaţii. Ei şi-au deschis braţele pentru politicienii importanţi şi corupţi, pentru capitalişti şi escroci, invitându-i să îşi împartă delicatesele, şi plătindu-i pentru că fac acest lucru prin sprijinul şi cooperarea lor deplină la toate schemele tiranice. Prin aceste lucruri dezgustătoare, prin faptul că au participat la vărsarea de sânge uman, clericii au încălcat legământul veşnic al lui Dumnezeu, încălcând totodată şi legământul pe care au pretins că îl au cu Dumnezeu şi prin care ei trebuiau să îndeplinească voia lui Dumnezeu. Asumându-şi numele lui Cristos, ei erau implicaţi într-un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, însă au eşuat să facă acest lucru. Ei trebuie să fie avertizaţi, rămăşiţa martorilor lui Iehova fiind acum implicată în exact această lucrare.

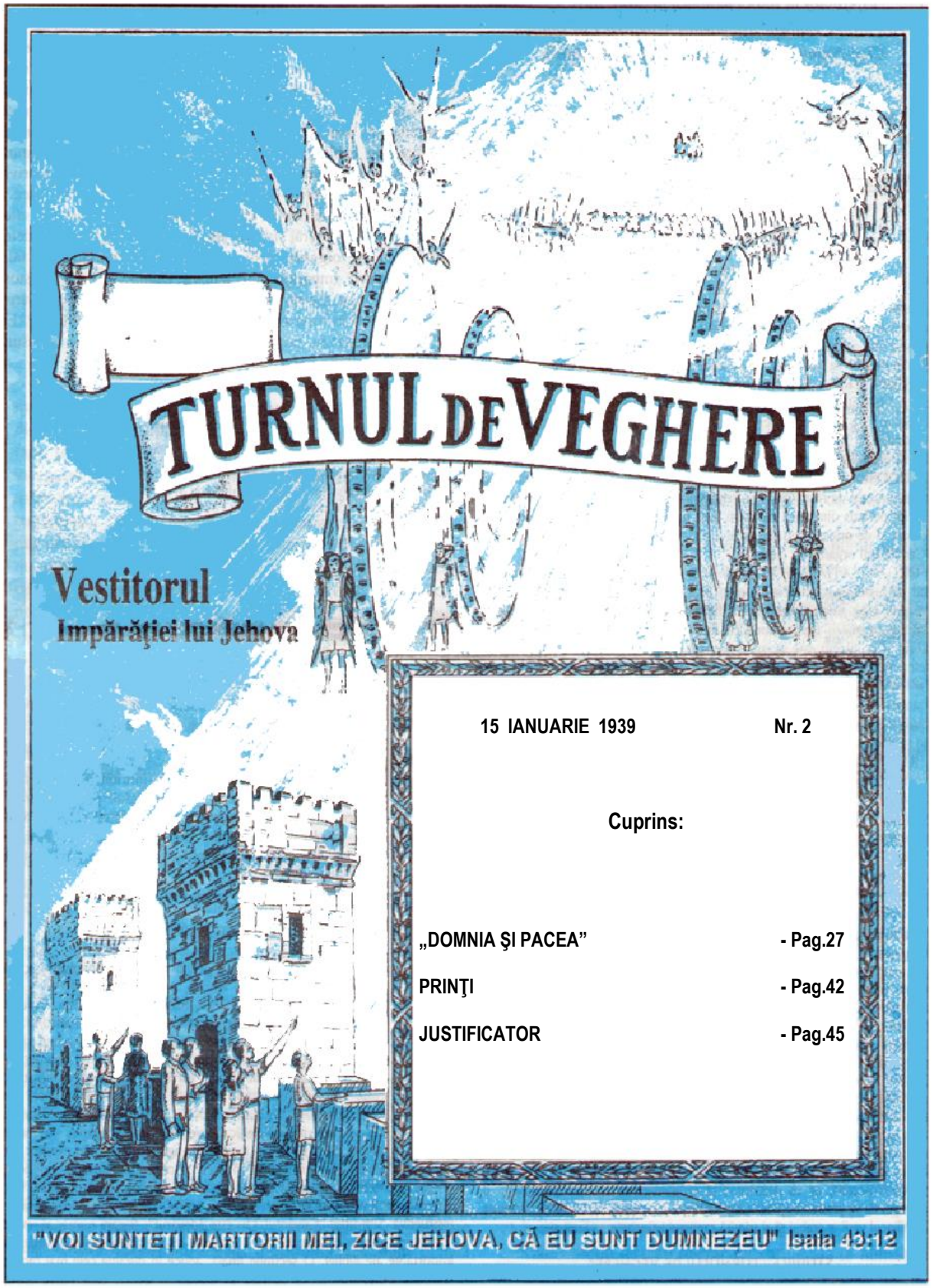

15 IANUARIE 1939 Nr. 2

Cuprins:

„DOMNIA ŞI PACEA” - Pag.27
PRINŢI - Pag.42
JUSTIFICATOR - Pag.45

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

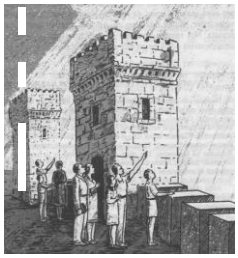

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **15 Ianuarie 1939** **Nr. 2**

„DOMNIA ŞI PACEA”

„Sporirea domniei Sale şi pacea vor fi fără de sfârşit.” – Isa. 9:7

Iehova, ştiind care va fi sfârşitul încă de la început, a declarat cu multe secole în urmă prin intermediul celor scrise în Cuvântul Său că la momentul stabilit de El va înfiinţa un guvern al păcii pe pământ, urmând ca atât acest guvern cât şi pacea instaurată să fie fără de sfârşit. Deşi de la înregistrarea acestei profeţii şi până în prezent au trecut foarte multe secole, încă nu există pace pe pământ. Prin urmare, putem observa că guvernul promis de Dumnezeu nu operează încă pe deplin. Toate naţiunile pământului sunt acum victimele unei frici morbide. În rândurile oamenilor există doar amărăciune, disensiuni şi dispute. Foarte multe state se află implicate în război, violenţa şi răutatea domnind în toate colţurile lumii. Toate naţiunile şi toate persoanele sunt speriate şi confuze. Masele de oameni nu văd nici o speranţă de pace şi de prosperitate în viitor, ei fiind descurajaţi şi disperaţi. Însă dacă aceşti oameni ar lua aminte la mesajul adevărului, fricile şi deznădejdea lor ar dispărea, urmând să fie înlocuite de pace şi bucurie sufletească. A sosit momentul ca oamenii de bună-credinţă faţă de Dumnezeu să primească învăţături şi să fie luminaţi graţie bunăvoinţei Sale, astfel încât să se poată bucura ştiind că ziua salvării lor se apropie.

2. Iehova Dumnezeu nu a uitat promisiunea pe care a făcut-o, iar profeţiile Sale nu au dat greş niciodată. Momentul stabilit de El trebuie să sosească înainte ca promisiunile Sale să fie îndeplinite; iar din moment ce El şi-a făcut cunoscut scopul de a instaura o domnie a păcii, acest lucru se va întâmpla cu siguranţă. Persoanele care cred în Dumnezeu şi în Isus Cristos şi care studiază Biblia nu au nici o îndoială asupra acestui lucru.

3. În acest moment al suferinţei mondiale oamenii credincioşi ar trebui să fie pe deplin convinşi că nici un guvern din rândurile oamenilor nu poate garanta o pace de durată. Nu există nici un lider care să îi poată conduce pe oameni spre condiţii mai bune. Nu există nici o instituţie comercială şi nici o instituţie religioasă care să le poată alunga oamenilor temerile şi deznădejdea. În lumea actuală nu există nici o speranţă. A sosit momentul să ne îndreptăm atenţia spre Cuvântul Atotputernicului Dumnezeu, să învăţam ceea ce EL spune şi să luăm aminte la mesajul Său. El le spune acum oamenilor: „Iată, slujitorul Meu pe care

Cuprins

Eu L-am ales; preaiubitul Meu în care sufletul Meu îşi găseşte fericirea [...] În numele Său îşi vor găsi naţiunile speranţa." (Mat. 12:18-21, *A.R.V.*) Persoanele de bună-credinţă sunt cele care acum iau aminte la Cuvântul lui Dumnezeu îndreptându-se spre calea cea bună. Cunoaşterea şi înţelegerea Bibliei le vor oferi mângâiere şi speranţă tuturor celor care suferă şi care îşi doresc pace şi dreptate.

4. Prevestindu-Şi scopul de a-L trimite pe Fiul Său pe pământ pentru a-L face Împăratul acestuia, Iehova i-a poruncit profetului Său să scrie despre acest lucru cu multe secole în urmă, ca şi când venirea lui Isus s-ar fi petrecut deja. Astfel, profetul a relatat faptele minunate şi admirabile pe care Împăratul le va săvârşi: „Căci nouă ni s-a născut un copil, nouă ne-a fost dat un fiu, iar domnia va sta pe umerii Săi; iar numele Său va fi Minunatul Sfătuitor, Măreţul Dumnezeu, Tatăl Veşnic, Domnul Păcii. Sporirea domniei Sale şi pacea vor fi fără de sfârşit." – Isa. 9:6,7.

5. Odată ce Dumnezeu promite să facă un anumit lucru, îl va face cu siguranţă. Pentru ca speranţa şi credinţa tuturor persoanelor care Îl iubesc să fie puternice, Iehova îi porunceşte profetului Său să scrie următoarele: „Aduceţi-vă aminte cele petrecute cu mult timp în urmă: căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu este altul; Eu sunt Dumnezeu, şi nu există altul ca Mine. Declarând sfârşitul încă de la început, şi din vremuri străvechi lucruri care încă nu s-au întâmplat. Eu spun: Hotărârile Mele vor sta în picioare, iar Eu Îmi voi îndeplini voia; voi chema de la răsărit o pasăre de pradă, pe cel dintr-o ţară îndepărtată care Îmi va îndeplini hotărârile. Aşa am spus şi asta voi îndeplini; Eu am plănuit-o şi eu o voi îndeplini." (Isa. 46:9-11) Înălţarea guvernului Său al păcii care va dăinui pentru totdeauna umple cu bucurie sufletele tuturor persoanelor sincere şi devotate. Faptul că acest guvern va fi instaurat este o certitudine.

6. După înregistrarea profeţiei lui Isaia despre venirea Împăratului au trecut foarte multe secole, însă în tot acest timp doar câteva persoane au sperat şi au aşteptat venirea Împărăţiei. Printre cei care au avut încredere şi speranţă în Dumnezeu se află un mic grup de păstori cărora graţie bunăvoinţei Sale li s-a permis să fie martorii minunatei veniri pe lume a Fiului Său. Iehova l-a trimis pe îngerul Său să îi anunţe pe acei credincioşi de naşterea „Mântuitorului – Domnul Isus Cristos". Oştirea cerească a proclamat acel mesaj de bucurie în auzul tuturor martorilor: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte, şi pace pe pământ printre oamenii de bună-credinţă." (Luc. 2:14) În Versiunea King James a Bibliei textul anterior nu este redat în mod corect; în mod evident acest lucru a fost permis de către Dumnezeu până când a sosit momentul stabilit de El pentru a clarifica cele scrise. Interpretarea corectă a textului este aceasta: „Slavă supremă lui Dumnezeu! Iar pe pământ, pace printre oamenii de bună-credinţă." (*Rotherham*) Acest lucru arată clar şi precis că cei care se vor bucura de „domnie şi pace" sunt persoanele de bună-credinţă faţă de Dumnezeu. Acestea trebuie să creadă că Iehova este Atotputernicul Dumnezeu, că Isus Cristos este Împăratul şi că Împărăţia Sa reprezintă singura şansă a omenirii. Există foarte multe persoane care pretind a crede cele întâlnite în Cuvântul lui Dumnezeu, dar care nu se bucură de pace.

Cuprins

Aceşti oameni se dușmănesc între ei, persecutându-i totodată pe cei care Îi sunt devotaţi pe deplin lui Iehova şi Împărăţiei Sale. Care este motivul lor? Se întâmplă cumva aceste lucruri din cauză că Biblia este neclară şi de neînţeles? Nu, nu acesta este motivul. Răspunsul corect şi înţelegerea acestei probleme le vor ajuta pe toate persoanele sincere să aprecieze scopurile binevoitoare ale Domnului. Ceea ce va urma în cele prezentate constituie răspunsul găsit în Cuvântul lui Dumnezeu – deci, răspunsul corect.

7. Există două puteri active aflate într-o totală opoziţie: una dintre ele este supremă, luminând minţile oamenilor de bună-credinţă; cealaltă îi amăgeşte pe oameni, orbindu-i şi făcându-i să urmeze o cale greşită. Cel suprem, Cel drept este Atotputernicul Dumnezeu al cărui nume este Iehova. Duşmanul Său, forţa care I se opune, este Satan – sau diavolul. Iehova este Dumnezeul păcii. Satan este conducătorul vrăjmăşiei. Reţineţi mesajul adus oamenilor de către oştirea cerească: „Pe pământ, pace printre oamenii de bună-credinţă.” Acest lucru arată că doar oamenii cu bună-credinţă faţă de Dumnezeu vor putea găsi şi se vor putea bucura de pacea veşnică. Scopul celor scrise aici este de a explica în mod clar cele scrise în Scripturi pentru a-i ajuta pe oamenii sinceri să urmeze calea cea dreaptă. Ceea ce este scris aici nu este opinia vreunui om, nici o interpretare a Scripturilor. Cuvântul lui Iehova reprezintă puterea, El fiind singurul care îl poate interpreta corect. Scripturile nu pot fi interpretate în mod corespunzător de nici un om.

8. Atotputernicul Dumnezeu este Creatorul cerurilor şi al pământului, ele împreună formând lumea. Aceasta Îi aparţine lui Iehova, după cum este scris: „Pământul şi tot ceea ce el cuprinde sunt ale Domnului; lumea şi toţi cei care o locuiesc.” (Ps. 24:1) „Cerurile sunt ale Tale, iar pământul este, de asemenea, al Tău; cât despre lume şi tot ceea ce cuprinde ea, Tu ai creat toate acestea.” (Ps. 89:11) Dumnezeu a creat atât pământul cât şi omul perfect care să îl locuiască. (Isa. 45:12,18) Dumnezeu i-a oferit animalele în stăpânire omului, făcându-l pe Lucifer, făptura cerească, conducătorul acestuia. (Gen. 1:26; Ezec. 28:14; Isa. 14:12-17) Toate făpturile trăiau împreună în pace, preaslăvindu-L pe Atotputernicul Dumnezeu. Lucifer râvnea la toate laudele aduse lui Iehova, dorindu-şi-le pentru el (Ier. 51:13); astfel, el s-a răzvrătit împotriva Domnului. Mulţi îngeri din ceruri, împreună cu Adam – omul perfect, s-au alăturat lui Satan în acea răzvrătire. Dumnezeu i-a schimbat numele lui Lucifer, denumindu-l în alte patru feluri: Dracul, Satan, Şarpele şi Diavolul. Satan L-a provocat apoi pe Iehova Dumnezeu să pună pe pământ acei oameni capabili să Îi rămână credincioşi şi devotaţi, indiferent de încercările la care sunt supuşi. Satan a fost condamnat la moarte; dar pentru ca toate făpturile să ştie şi să înţeleagă că Iehova este suprem şi că puterea Sa este nelimitată, dar şi pentru ca Satan să aibe oportunitatea de a câştiga provocarea făcută, Dumnezeu a suspendat temporar această condamnare la moarte, permiţându-i lui Satan să trăiască pentru încă o perioadă de timp, până la momentul stabilit de El, moment în care Satan va fi distrus. Astfel, Dumnezeu i-a spus lui Satan: „Din această cauză ţi-am permis să trăieşti, pentru a-ţi arăta

Cuprins

puterea Mea; şi pentru ca ei să Îmi propovăduiască numele pe întreg pământul." – Exodul 9:16, *Leeser*.

9. Iehova Dumnezeu a promis că la momentul stabilit de El va instaura un guvern care îi va conduce pe oameni în neprihănire, urmând ca datorită acestui guvern al cărui domn va fi Isus Crisos să existe o pace veşnică. Din momentul în care Dumnezeu a făcut această promisiune, până în momentul în care guvernul Său al neprihănirii va fi instaurat, va fi trecut deja o lungă perioadă de timp, perioadă în care Satan a avut oportunitatea deplină de a dovedi că poate câştiga provocarea făcută. Dacă Satan ar reuşi să îi întoarcă pe toţi oamenii împotriva lui Dumnezeu ar dovedi astfel că Îi este egal Lui sau chiar mai puternic, dovedind totodată că Iehova nu este suprem. Dacă Satan va da greş, acest lucru îi va aduce distrugerea definitivă. Satan va da greş în mod cert. Este foarte important ca toate persoanele de bună-credinţă să ştie acest lucru.

10. Întrebarea – sau problema – care trebuie clarificată este clară: Cine este suprem? Conflictul lui Satan declanşat împotriva lui Iehova Dumnezeu a început şi reţineţi cum a progresat până în zilele noastre, acum când urmează să existe o confruntare decisivă. Eva a fost amăgită de minciunile lui Satan, iar Adam i s-a alăturat de bunăvoie în abatere de la calea cea dreaptă, ei fiind astfel izgoniţi din Rai. Ulterior, Adam şi Eva au avut copii. Fiul lor, Abel, s-a dedicat slăvirii lui Iehova Dumnezeu. Satan l-a influenţat pe fratele mai mare, Cain, să îl ucidă pe Abel – astfel, Satan nu este doar cel mai mare mincinos, ci şi un criminal. (Ioan. 8:44) Apoi au trecut aproximativ 1600 de ani. În toată acea perioadă de timp doar foarte puţine persoane au fost de partea lui Iehova Dumnezeu. La sfârşitul acelei perioade, Satan reuşise să întoarcă aproape întreaga omenire împotriva lui Dumnezeu, pământul fiind plin de răutate, păcate şi violenţă. Din această cauză Dumnezeu Şi-a făcut cunoscut scopul de a-i distruge pe toţi oamenii prin potopul abătut asupra lor. Doar Noe şi familia sa, în total opt persoane, au supravieţuit acelei calamităţi. – Geneza, capitolele 6, 7 şi 8.

Religia organizată

11. Noe a adus în arcă numeroase animale şi păsări, care erau libere să cutreiere pământul. Numărul acestora urma să se înmulţească în scurt timp, ceea ce i-ar fi pus pe oameni în pericol. Prin urmare, pentru protecţia lui Noe şi a descendenţilor săi, Dumnezeu i-a spus: „Iar toate fiarele pământului, şi toate păsările cerului, să se teamă de voi şi să se îngrozească; toate animalele care cutreieră pământul, şi toţi peştii mării sunt daţi acum în mâinile voastre." – Gen. 9:2.

12. Au mai trecut câţiva ani, iar Nimrod, descendentul lui Ham, a început să se facă remarcat. Satan pusese la cale un plan pentru a defăima numele lui Dumnezeu şi pentru a-i întoarce pe toţi oamenii împotriva Sa, folosindu-se de Nimrod pentru a-şi îndeplini scopul.

13. Toţi oamenii sunt învăţaţi să caute o forţă superioară recunoscută căreia să i se închine. Nimrod devenise un obiect al adoraţiei şi al venerării de către

Cuprins

oamenii creduli: „El [Nimrod] a început să fie cel dintâi viteaz pe pământ; el era un vânător viteaz înaintea [în sfidarea] Domnului.” (Gen. 10:8,9) Fiind amăgiţi, oamenii au fost influenţaţi să îl onoreze şi să îl venereze pe Nimrod. Ei s-au întors astfel împotriva lui Iehova, fapt care a reprezentat începutul religiei organizate. Nimrod era un om păcătos, ucigând fără milă atât animale cât şi oameni. Datorită puterii sale şi a influenţei pe care o avea asupra oamenilor, el a organizat Babilonul – primul guvern dictatorial, totalitar sau despotic care a existat vreodată. Nimrod era instrumentul diavolului folosit pentru organizarea religiei împotriva lui Dumnezeu şi pentru organizarea unui guvernământ politic împotriva Sa, guvernământ prin care practica negustoriei să fie instaurată. (Gen. 10:10,11) În cruzimea sa, Nimrod vâna şi ucidea multe animale şi păsări ale cerului, făcându-le pe acestea să se întoarcă împotriva omului. El antrena tineri pentru a se lupta între ei, fiind astfel părtaş la crimă. Încă din momentul instaurării Babilonului şi până în prezent, Satan s-a folosit de religie, politică şi trafic comercial drept instrumentele sale pentru a-i controla pe oameni, pentru a-i amăgi şi pentru a-i întoarce de la Atotputernicul Dumnezeu, făcându-i să nu vadă scopul Său de a le acorda oamenilor şansa să trăiască în pace.

Monstruozitatea împotriva teocraţiei

14. Guvernul lumii care urmează să fie condus potrivit voii lui Iehova, Atotputernicul Dumnezeu, va fi un guvern teocratic. După răzvrătirea lui Satan împotriva Sa, Dumnezeu a promis că la momentul stabilit de El lumea va fi condusă de către o teocraţie sau de către un guvern teocratic.

15. Orice conducere sau guvernare instaurată spre sfidarea Atotputernicului Dumnezeu sau care pretinde a conduce lumea în locul Său este o monstruozitate pe care El o descrie prin următoarele cuvinte: „Lucrul scârbos care cauzează pustiire.” (Dan. 11:31; 12:11) O astfel de monstruozitate îi întoarce pe oameni împotriva lui Dumnezeu, conducându-i pe o cale a distrugerii. Această monstruozitate reprezintă o încălcare gravă, ticăloasă, oribilă, fatală şi distructivă a drepturilor şi libertăţilor oamenilor. Domnia lui Nimrod a fost o astfel de monstruozitate.

16. Monstruozitatea lui Satan le răpeşte oamenilor simpli toate libertăţile, transformându-i în sclavii reprezentanţilor diavolului. Teocraţia îi eliberează complet pe oameni, permiţându-le să urmeze o cale a neprihănirii în pace. Astfel, cei de bună-credinţă vor putea trăi sub conducerea unui guvern teocratic care le va asigura pacea veşnică. Prin urmare, putem remarca că aceste două forme de guvernământ se află într-o opoziţie totală.

17. Marile puteri mondiale – Asiria, Egiptul, Babilonul, Medo-Persia şi Roma antică – reprezentau fiecare câte un guvern monstruos sau o monstruozitate. Aceste puteri mondiale au fost conduse în mod tiranic şi nemilos de către trei dintre elementele lui Satan: religia, politica şi comerţul – şi toate acestea spre sfidarea şi defăimarea Atotputernicului Dumnezeu. Din când în când Dumnezeu a

Cuprins

oferit dovezi ale supremaţiei Sale pentru ca oamenii să poată avea oportunitatea de a realiza care este calea cea dreaptă şi de a o urma. Pentru a-i proteja pe israeliţi de religia diavolului, Dumnezeu a ales acel popor şi i-a oferit legea şi poruncile Sale care să le servească drept adevăratul lor ghid şi adevărata lor protecţie până în ziua venirii lui Mesia – Isus Cristos şi a Împărăţiei Sale. (Gal. 3:19) Dumnezeu le-a poruncit în mod clar israeliţilor să se supună legii Sale, spunându-le că practicarea religiei îi va atrage în capcana distrugerii. (Deut. 7:16,25; Exodul 20:1-4; Judec. 2:1-3) Toate naţiunile, excepţie făcând Israelul, erau denumite naţiuni „necredincioase" deoarece ele erau influenţate de către diavol să practice religia spre sfidarea Atotputernicului Dumnezeu. Pentru a putea observa distincţia clară dintre religie şi creştinism, sunt oferite următoarele definiţii:

18. Religia înseamnă orice formă de venerare a unei puteri sau a unei făpturi superioare, practica acestei forme de venerare găsindu-şi sprijinul sau împuternicirea în tradiţiile şi învăţăturile lumeşti. Deseori este susţinut faptul că Biblia sprijină practicarea religiei, însă acest lucru nu este adevărat.

19. Creştinismul presupune supunere deplină faţă de legea şi de poruncile Atotputernicului Dumnezeu, după cum este scris în Biblie. Prin urmare, acest lucru înseamnă venerarea lui Dumnezeu în spirit şi adevăr şi respingerea formalismului. Isus Cristos se supune întotdeauna legii şi poruncilor lui Iehova Dumnezeu; astfel „creştinismul" înseamnă urmarea căii lui Isus Cristos în supunere faţă de Dumnezeu.

20. Oamenii au inventat denumirea de „religie creştină", însă această denumire este una pe deplin eronată, deoarece religia şi creştinismul semnifică două lucruri diametral opuse. Potrivit Scripturilor, aşa-numita „religie creştină" este o formă de evlavie care neagă puterea lui Dumnezeu, El avertizându-i pe oameni că trebuie să se îndepărteze de ea. (2Tim. 3:5) Liderii israeliţilor erau scribii şi fariseii, echivalentul clericilor din vremurile noastre. Aceşti lideri s-au îndepărtat de legea şi de poruncile lui Dumnezeu, adoptând propriile lor învăţături şi tradiţii lumeşti. Ei au devenit astfel făţarnici, care pretindeau că Îl reprezintă pe Dumnezeu. Din această cauză Isus le-a spus: „Căci aţi anulat porunca Lui Dumnezeu prin tradiţiile voastre. Ipocriţilor! Bine a prorocit Isaia când a a spus despre voi: Aceşti oameni se apropie de Mine prin vocea lor, şi Mă onorează cu buzele, însă inima lor este departe de Mine. În zadar Mă venerează, deoarece învaţă drept doctrine porunci omeneşti." – Mat. 15:1-9.

21. Oamenii buni au fost şi continuă să fie amăgiţi, ei practicând religia în necunoştinţă de cauză. Un exemplu remarcabil ne este oferit de către un om al cărui nume a fost iniţial Saul, nume care i-a fost schimbat ulterior în Pavel, el fiind unul dintre apostolii lui Isus Cristos. Pavel relatează că el a fost un practicant al religiei până în momentul în care Domnul i-a permis să înţeleagă adevărul, moment în care el a devenit un creştin adevărat. (Gal. 1:13-16; Fapt. 9:1-20; 26:4-17) Ba mai mult, Pavel spune că religia şi superstiţiile reprezintă unul şi acelaşi lucru. (Fapt. 17:22) Încă de pe vremea lui Nimrod şi până în prezent, Satan s-a folosit de religie pentru a-i amăgi pe oameni şi pentru a-i influenţa să practice

Cuprins

religia spre defăimarea lui Iehova. Scopul lui Satan în practicarea acestei înşelătorii poate fi observat de către o persoană doar atunci când aceasta înţelege problema supremaţiei disputate şi motivul provocării făcute de către diavol împotriva Atotputernicului Dumnezeu. Trebuie să reţinem că toată răutatea aflată pe pământ există din cauza influenţei lui Satan, care îi face pe oameni să se lupte între ei. În rândurile oamenilor raţionali nu ar trebui să existe nici un motiv de dispută, deoarece interesele lor sunt aceleaşi. Diavolul, în mod subtil şi viclean cauzează situaţii care să îi facă pe oameni să se duşmănească între ei şi să Îl defăimeze pe Atotputernicul Dumnezeu. El încercă astfel să dovedească din toate puterile sale că poate câştiga provocarea făcută.

Împărăţia

22. Dacă oamenii ar putea înţelege importanţa Împărăţiei lui Dumnezeu pentru întreaga omenire, ei ar realiza care sunt beneficiile acestui guvernământ teocratic al cărui lider va fi Isus Cristos, Împăratul şi reprezentantul oficial al lui Iehova. El va conduce în neprihănire şi îi va binecuvânta pe toţi oamenii de bună-credinţă faţă de Dumnezeu. Din cauză că acest guvernământ teocratic sub Cristos are o importanţă esenţială pentru omenire, diavolul i se opune cu înverşunare, folosindu-se de fraude, amăgiri, minciuni şi violenţă. Religia reprezintă instrumentul principal al diavolului folosit pentru a-i atrage pe oameni în capcana sa. Având acest fapt de necontestat în minte, şi anume că dintre toate instituţiile religioase existente în prezent pe pământ nu există nici una care să sublinieze importanţa Împărăţiei lui Dumnezeu, acele persoane care Îi sunt pe deplin devotate lui Dumnezeu şi lui Isus Cristos, şi care îşi doresc să se supună poruncilor Domnului sunt singurele care propovăduiesc şi fac cunoscut guvernul teocratic, şi anume Împărăţia lui Dumnezeu sub Isus Cristos. Religioşii insistă pe importanţa „purgatoriului" şi a fericirii care poate fi găsită într-o altă existenţă, fiind ignoranţi în totalitate asupra faptului că Împărăţia lui Dumnezeu sub Cristos reprezintă singura salvare.

23. Timp de mai mult de optsprezece secole Dumnezeu Şi-a îndreptat atenţia înspre evrei (sau israeliţi), folosindu-se de acest popor pentru a crea tablouri profetice care să ilustreze evoluţia Împărăţiei Sale. Aceste tablouri profetice sunt acum îndeplinite în realitate, urmând ca toate prevestirile să se adeverească. Dumnezeu a început împlinirea acestora în momentul în care L-a trimis pe Isus pe pământ, în urmă cu mai bine de nouăsprezece secole în urmă. Isus a subliniat faptul că Împărăţia sau guvernământul teocratic, este cel mai important lucru pentru oameni. Când Isus avea treizeci de ani Dumnezeu L-a uns şi L-a făcut Împărat al lumii, fiind pe placul Domnului să Îl folosească pe Isus pentru a-Şi îndeplini scopul. (Mat. 3:15-17) Imediat după, diavolul a încercat să Îl distrugă pe Isus. El ştia că Isus este Cel Uns, cel pe care Dumnezeu L-a ales pentru a conduce guvernul Său teocratic, şi a încercat astfel să Îi provoace moartea, tentându-L să încalce legea lui Dumnezeu. (Mat. 4:1-11) Încercarea lui Satan a eşuat în

Cuprins

totalitate. Începând cu acel moment Isus a început să proclame importanţa Împărăţiei: „Din acel moment Isus a început să predice şi să spună: Căiţi-vă, căci Împărăţia cerurilor se apropie.” (Mat. 4:17) În cei trei ani şi jumătate care au urmat, Isus a pus accent în mod constant pe importanţa Împărăţiei cerurilor, a guvernământului teocratic. El a spus întotdeauna adevărul şi i-a vindecat pe cei bolnavi şi pe cei suferinzi, demonstrând astfel că viaţa, sănătatea şi fericirea sunt posibile doar sub o guvernare teocratică.

24. Isus le-a spus discipolilor Săi despre importanţa maximă a Împărăţiei. (Mat. 6:33) El i-a învăţat că Dumnezeu va alege din rândurile oamenilor un anumit număr de persoane care se dovedesc a fi credincioase pentru a le încredinţa lor interesele Împărăţiei, aceste persoane urmând să ocupe cele mai înalte poziţii printre semenii lor. Isus a spus în mod clar că nu toţi oamenii care se vor bucura de viaţa veşnică vor ajunge în ceruri, ci doar un număr mic de persoane vor avea şansa să facă parte din Împărăţie; în ceea ce îi priveşte pe aceştia, El a spus: „Nu te teme, mică turmă; căci este voia Tatălui vostru să vă ofere Împărăţia.” (Luc. 12:32) Persoanele credincioase sunt asemănate cu o turmă mică de oi, ele urmând să fie alături de Cristos în ceruri ca şi fiinţe spirituale. Apoi, Isus a spus că El va alege încă o categorie de persoane de bună-credinţă care îşi vor găsi pacea şi viaţa veşnică pe pământ: „Mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acela; şi pe ele trebuie să le aduc, iar ele Îmi vor asculta glasul; şi atunci va fi o turmă, şi un păstor.” (Ioan. 10:16) Astfel, Isus a arătat că toate persoanele care vor primi viaţă trebuie să facă parte, fie din turma mică care va merge în ceruri, fie din „marea mulţime” de persoane de bună-credinţă cărora El le va garanta viaţa veşnică pe pământ. Singura modalitate prin care o persoană poate primi viaţă este prin a se încrede în sângele vărsat al lui Isus Cristos şi prin supunere deplină legii Împărăţiei Sale teocratice. Isus a subliniat din nou maxima importanţă a Împărăţiei atunci când le-a spus discipolilor Săi să se roage încontinuu lui Dumnezeu: „Vie Împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în ceruri, aşa şi pe pământ.” (Mat. 6:10) Religioşii rostesc aceste cuvinte din când în când, însă nu îşi doresc cu adevărat ca Împărăţia să conducă lumea. (2Tim. 3:5) Iehova L-a trimis pe Isus pe pământ pentru ca El să spună adevărul în ceea ce priveşte Împărăţia; cele întâlnite în Biblie, scrise de Matei, Marcu, Luca şi Ioan dovedesc fără îndoială că Isus a subliniat importanţa Împărăţiei înainte de toate, deoarece numai acest guvern teocratic va putea justifica în totalitate numele Atotputernicului Dumnezeu, salvându-i pe oameni.

Mântuirea

25. Din cauza faptului că Adam i s-a alăturat diavolului în răzvrătirea sa, el a fost condamnat la moarte, urmând ca toţi descendenţii săi să se nască păcătoşi. (Rom. 5:12) Înainte ca orice persoană să poată avea oportunitatea de a primi viaţă, fie în ceruri, fie pe pământ, ea trebuie răscumpărată sau mântuită. Potrivit voii lui Dumnezeu Isus a fost ucis, răscumpărând astfel întreaga omenire. Isus a murit ca om, iar Dumnezeu L-a ridicat din morţi ca spirit care va trăi veşnic. El „a fost

Cuprins

omorât în trup, dar a fost înviat în duh." (1Pet. 3:18) El este viu pentru totdeauna. (Apoc. 1:18) Dumnezeu L-a înviat din morţi, L-a înscăunat pe cel mai înalt loc din univers, L-a înveşmântat cu toată puterea şi autoritatea atât în ceruri cât şi pe pământ şi L-a făcut Domn şi Împărat, poruncind ca toţi cei care îşi doresc să primească viaţă să I se supună lui Cristos, Împăratul teocrat. (Mat. 28:18; Filip. 2:9-11; Fapt. 2:33-36; Ioan. 18:36,37) Prin supunere în faţa morţii ca om şi prin faptul că a fost înviat din morţi de către Iehova, Isus Cristos a devenit deţinătorul tuturor oamenilor care cred în El şi care I se supun. Nimeni altcineva nu va primi viaţă veşnică, după cum este scris: „Acela care a crezut în Fiu va primi viaţă veşnică; iar cel care nu a crezut în Fiu nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu abătută asupra lui." – Ioan. 3:36.

Primirea Împărăţiei

26. La scurt timp înainte să fie crucificat, Isus le-a spus apostolilor Săi că trebuie să meargă în ceruri pentru a primi împuternicirea de a conduce Împărăţia, urmând să se întoarcă şi să îi primească pe toţi cei credincioşi Lui sub guvernământul Său teocratic. (Ioan. 14:1-6; Mat. 25:14-31; Luca. 19:12-15) În ultima Sa seară pe pământ, Isus le-a spus discipolilor Săi: „Voi sunteţi cei care au rămas alături de Mine în încercările Mele. Iar Eu vă pregătesc vouă o Împărăţie, după cum şi Tatăl Meu Mi-a pregătit Mie; pentru ca voi să puteţi mânca şi bea la masa Mea în Împărăţia Mea, şi să staţi pe tronuri ca să judecaţi cele doisprezece seminţii ale Israelului." – Luc. 22:28-30.

27. Isus a murit crucificat. În ziua Penticostei Dumnezeu le-a explicat discipolilor credincioşi care a fost scopul morţii şi învierii lui Isus, spunându-le că sângele Său a servit drept răscumpărare pentru întreaga rasă umană şi că Isus a fost uns ca Domn şi Împărat, urmând să se întoarcă pentru a pune bazele unui guvern teocratic care să justifice numele lui Iehova. Discipolii au înţeles atunci că trebuie să treacă foarte mult timp până la a doua sosire a Domnului Isus, moment în care El va instaura guvernul Său teocratic. Prin urmare, la porunca lui Isus, apostolii Săi au început să propovăduiască oamenilor importanţa venirii lui Isus Cristos şi a Împărăţiei Sale. Ei au continuat să facă acest lucru pe parcursul întregii lor vieţi.

În Numele Său

28. În secolele care au trecut din momentul învierii lui Isus, diavolul a continuat să se folosească de planurile sale amăgitoare pentru a-i induce pe oameni în eroare, religia fiind instrumentul său principal, menit să îi orbească pe aceştia. Diavolul i-a făcut pe liderii religioşi să răspândească doctrine false, doctrine printre care se află şi următoarele: fiecare om are un suflet nemuritor care după moarte va merge fie în „iad", fie în „purgatoriu", iar singura cale de ieşire sau de scăpare o constituie ajutorul preoţilor şi al predicatorilor care primesc diferite atenţii pentru a rosti rugăciuni în favoarea celor condamnaţi. Oamenii fiind astfel speriaţi se îndreaptă în număr foarte mare spre organizaţiile religioase. (Isa. 29:13) Aceste persoane naive au fost făcute să creadă că salvarea lor depinde de intrarea

Cuprins

lor într-o anumită organizaţie religioasă. Astfel, diavolul a reuşit să ţină mari mulţimi de oameni în diverse astfel de organizaţii. Ce a făcut Dumnezeu pentru Împărăţia Sa în toată această perioadă de timp? În ceea ce priveşte acest lucru este scris că în momentul în care Isus a fost înscăunat, deşi era Împărat încă de pe atunci, Dumnezeu I-a poruncit să aştepte până va sosi momentul stabilit de El, moment în care Isus va putea să Îşi înceapă domnia. (Ps. 110:1,2; Evr. 10:13) La scurt timp după învierea lui Isus, discipolii Săi credincioşi au aflat că pe parcursul acestei lungi perioade de aşteptare, Dumnezeu va lua din rândurile oamenilor „un popor pentru numele Său", popor al cărui membri vor fi martorii numelui şi Împărăţiei lui Iehova. (Fapt. 15:14) Cei care se dovedesc a fi credincioşi trebuie să le propovăduiască oamenilor mărturia Cuvântului lui Dumnezeu, după cum El a poruncit în Exodul 9:16. Prin urmare, aceştia sunt martorii lui Iehova. (Isa. 43:10-12) Înţelegem în mod clar că „poporul ales pentru numele Său" trebuie să fie martori pentru Iehova, indiferent de toată opoziţia pe care o întâmpină. Isus Cristos este „Martorul Principal şi Cel Dintâi" al lui Iehova, una dintre denumirile Sale fiind cea de „Martorul Credincios şi Adevărat." (Apoc. 3:14) Orice om care este un adept adevărat al lui Isus Cristos trebuie să fie şi un martor al adevărului. (Ioan. 18:36,37) Apostolii lui Isus au fost martori credincioşi ai adevărului, ei subliniind în permanenţă importanţa Împărăţiei şi importanţa celei de-a doua veniri a lui Isus Cristos. Ei au fost credincioşi chiar şi în faţa morţii, ştiind că vor trebui să rămână în această stare până la venirea lui Isus Cristos şi a Împărăţiei Sale. Odată ce acest lucru se va întâmpla, ei vor fi reînviaţi în spirit şi I se vor alătura lui Isus în guvernul teocratic. – 2Tim. 4:1,6-8.

29. Isus Cristos le-a spus apostolilor Săi care vor fi condiţiile existente pe pământ în momentul venirii Sale, condiţii prin care toţi adepţii Săi adevăraţi să ştie că a sosit momentul instaurării guvernului teocratic. Aceste condiţii care fuseseră prevestite au început să apară în anul 1914, atunci când Iehova L-a înscăunat pe Împăratul Său – Isus Cristos, trimiţându-L să conducă în timp ce Satan opera încă pe pământ. (Mat. 24:3-12; Ps. 110:2; Apoc. 11:16-18) Apoi a avut loc un mare conflict între Cristos şi Satan, conflict care s-a încheiat cu alungarea celui din urmă din ceruri pe pământ. Satan, ştiind că nu mai are timp până la lupta finală, a început încă de pe atunci să le cauzeze oamenilor suferinţe din ce în ce mai mari, după cum Domnul a prevestit. (Apoc. 12:1-12) Acel conflict început în 1914 a continuat până în 1918, marcând cea de-a doua venire a lui Isus Cristos şi începutul guvernului Său teocratic.

30. La momentul venirii lui Isus, după cum El a prevestit, războiul mondial dintre naţiuni va fi avut loc. Le-au spus liderii organizaţiilor religioase oamenilor că acest lucru reprezintă una dintre dovezile venirii Împărăţiei lui Dumnezeu? Nu, ei nu a făcut acest lucru. Aproape toţi liderii religioşi au sprijinit războiul mondial, persecutându-i fără milă pe cei care insistau să le spună oamenilor că războiul era dovada venirii Împărăţiei. În anul 1918 Domnul i-a adunat pe cei credincioşi Lui într-o masă compactă, folosindu-i pentru scopul Său, şi anume pentru a purta mărturie oamenilor că Împărăţia a venit. Apoi, Domnul a dezvăluit poporului Său

Cuprins

diferenţa dintre religie şi creştinism, arătând în mod clar că religia reprezintă capcana diavolului, în timp ce creştinismul presupune a urma cu credinţă calea lui Isus Cristos. Iehova le spune creştinilor credincioşi aflaţi pe pământ: „Voi sunteţi martorii Mei şi slujitorii Mei, pe care Eu i-am ales. Voi sunteţi martori că Eu sunt Dumnezeu, Atotputernicul, Cel Suprem." (Isa. 43:10,12) Astfel, creştinii credincioşi au primit porunca de a propovădui numele lui Iehova pe întreg pământul, înainte de bătălia finală a Armaghedonului. Guvernul teocratic al lui Iehova a venit, iar oamenii trebuie să afle despre acest lucru, astfel încât persoanele de bună-credinţă faţă de Dumnezeu să se poată bucura la auzul acestei veşti bune. În sprijinul celor spuse, următoarea poruncă a fost dată: „Iar această Evanghelie a Împărăţiei trebuie propovăduită în întreaga lume ca mărturie pentru toate naţiunile: iar atunci va veni sfârşitul. [...] Căci atunci va exista un mare necaz, cum nu a mai existat niciodată de la începutul acestei lumi, şi nici nu va mai fi vreodată." – Mat. 24:14,21.

31. Acest lucru este făcut întocmai pentru îndeplinirea profeţiei întâlnite în Exodul 9:16. În supunere faţă de porunca Domnului, creştinii credincioşi aleşi de către El pentru a-I fi martori au abandonat organizaţiile religioase, inclusiv pe cele catolice şi protestante, propovăduind acum numele lui Iehova şi guvernul Său teocratic în întreaga lume. Martorii lui Iehova nu aparţin nici unui sistem religios şi nici nu sprijină vreunul, deoarece nu pot face acest lucru şi să fie în acelaşi timp şi martorii numelui şi Împărăţiei lui Iehova. Ei nu se află în nici o competiţie cu organizaţiile religioase. Singura lor datorie este de a face cunoscut adevărul în ceea ce Îl priveşte pe Iehova şi Împărăţia Sa, Împărăţie care Îi va justifica numele şi le va aduce salvare şi pace tuturor persoanelor de bună-credinţă.

Satan

32. Numele diavolului de „Satan" înseamnă adversarul sau oponentul lui Dumnezeu. Prin urmare, este clar că diavolul se opune tuturor lucrurilor şi tuturor persoanelor care sunt de partea lui Iehova şi a Împărăţiei Sale. Orice se află împotriva lui Iehova şi a guvernului Său teocratic reprezintă un instrument al lui Satan, deci o monstruozitate. Permiteţi-le tuturor persoanelor care îşi doresc să ştie şi să facă ceea ce este corect să fie sincere şi drepte cu ele însele. Faptul că o persoană a sprijinit orice organizaţie religioasă nu îi poate aduce nimic bun. Fiecare persoană care va primi viaţă veşnică trebuie să sprijine guvernul teocratic sub Cristos. Dumnezeu a declarat că toţi adversarii vor fi distruşi, inclusiv Satan, capul răutăţilor. (Ps. 145:20) Isus şi apostolii Săi se opuneau în mod vehement religiei, deoarece religia este instrumentul înşelător folosit de către Satan pentru a-i atrage pe oameni în capcană. Acum, gândiţi-vă asupra acestor lucruri:

33. Satan s-a folosit de religie pentru a-i ademeni pe israeliţi, provocând astfel distrugerea acelei naţiuni, după cum reiese din cele scrise în: Amos 3:2, Deuteronomul 7:4, Ieremia 51:6,7. La venirea lui Isus, El i-a găsit pe liderii Israelului practicând religia şi influenţându-i pe oameni să facă acelaşi lucru. Isus i-a denunţat pe acei lideri, numindu-i ipocriţi şi fii ai diavolului. (Mat. 23:13-28) În

Cuprins

toată perioada de trei ani şi jumătate în care Isus a fost pe pământ, a fost persecutat fără milă. Şi de către cine? De fiecare dată de către liderii religioşi. Ei L-au acuzat de toate crimele posibile, iar din cauza faptului că El proclama guvernul teocratic al Tatălui Său, habotnicii L-au acuzat de răzvrătire şi trădare, făcând astfel ca El să fie condamnat pe nedrept la moarte. Astfel, acei habotnici au dat dovadă că sunt de partea diavolului. Aceiaşi religioşi l-au condamnat la moarte şi pe Ştefan deoarece acesta propovăduia numele lui Dumnezeu şi guvernul Său teocratic. (Fapt. 6:8-15; 7:1-59) Saul, cel care a fost ulterior apostolul Pavel, a luat parte la uciderea nemiloasă a lui Ştefan. El a făcut acest lucru din necunoştinţă de cauză, după cum a declarat mai târziu. Apoi, Domnul i-a dezvăluit adevărul, Saul cel religios devenind astfel Pavel creştinul. Pavel şi toţi ceilalţi apostoli ai lui Isus au fost persecutaţi fără încetare de către religioşi din cauza faptului că spuneau adevărul. De ce este atât de important să menţionăm aceste lucruri aici? Pentru a servi drept o dovadă în plus că religioşii sunt instrumentele diavolului, folosite pentru a-i persecuta pe creştini şi pentru a se împotrivi Împărăţiei lui Dumnezeu.

34. Priviţi acum cu obiectivitate organizaţia religioasă romano-catolică, organizaţie condusă şi controlată de câţiva oameni numiţi „Ierarhia Autorităţii". Nu permiteţi prejudecăţilor să vă controleze şi nici nu vă lăsaţi conduşi sau influenţaţi de către Ierarhie care susţine că „toţi martorii lui Iehova sunt mincinoşi, ignoranţi şi bigoţi". Îndreptaţi-vă atenţia spre istorie şi spre enciclopediile lumii şi citiţi în acestea care a fost cursul organizaţiei ierarhice romano-catolice. De la început şi până la sfârşit veţi întâlni persecuţii nemiloase nenumărate săvârşite asupra adevăraţilor adepţi ai lui Isus Cristos. În prezent martorii lui Iehova sunt aspru persecutaţi în toate naţiunile. Şi cine sunt liderii acestor persecuţii? Ierarhia romano-catolică şi susţinătorii ei. Ce fac martorii lui Iehova pentru a le servi drept scuză membrilor Ierarhiei pentru a-i persecuta? Ei spun adevărul în ceea ce priveşte guvernul teocratic al lui Iehova ca fiind singura salvare pentru toţi oamenii buni de pe pământ. Martorii lui Iehova nu poartă nici o dispută cu vreun om pentru că acesta ar fi catolic. Foarte multe persoane sincere au fost influenţate să se alăture organizaţiei catolice, scopul lui Dumnezeu fiind acela de a le oferi acestor persoane de bună-credinţă oportunitatea de a afla adevărul despre guvernul Său teocratic. Adevărul îl demască atât pe diavol, cât şi pe organizaţia şi planurile sale religioase. Prin urmare, lupta se duce între Satan şi tot ceea ce ţine de Dumnezeu şi de Împărăţia Sa. Ierarhia catolică pretinde că papa şi asociaţii săi vor conduce lumea drept viceregi ai lui Cristos; însă acest lucru nu este decât o înşelătorie inventată de Satan pentru a-i întoarce pe oameni de la Dumnezeu. Martorii lui Iehova sunt singurii prieteni adevăraţi ai catolicilor sinceri şi onești. Martorii lui Iehova nu îşi doresc şi nici nu plănuiesc să înfiinţeze o organizaţie religioasă, sau de orice alt fel pe pământ. Singura lor misiune este de a le mărturisi oamenilor adevărul, şi în supunere faţă de poruncile Domnului să le spună acestora că Iehova este Atotputernic şi că Împărăţia Sa reprezintă singura lor speranţă. – Mat. 12:18,21.

Cuprins

35. Dacă Ierarhia romano-catolică şi aliaţii săi religioşi L-ar reprezenta cu adevărat pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos, ei ar spune cu îndrăzneală şi cu bucurie că Împărăţia Sa sub Cristos reprezintă singura cale a salvării şi a păcii. În schimb, ei îi persecută pe martorii lui Iehova din cauza faptului că aceştia spun adevărul despre Împărăţie. Datorită faptului că Ierarhia şi aliaţii săi se opun mesajului care priveşte guvernul teocratic al lui Dumnezeu, persecutându-i pe mesagerii Săi, putem observa încă o dovadă de necontestat că Ierahia îi slujeşte lui Satan. Iehova a declarat în mod repetat în Cuvântul Său că El îl va distruge pe Satan şi pe toţi susţinătorii lui, susţinători reprezentaţi în special de către organizaţiile religioase.

Buna-credinţă

36. Persoanele de bună-credinţă sunt cele care îşi doresc să Îl cunoască pe Iehova Dumnezeu şi pe Isus Cristos, şi care caută să I se supună Domnului. Când Dumnezeu i-a poruncit îngerului Său să spună: „Iată, vă aduc veşti bune de mare bucurie", El anunţa naşterea lui Isus, Împăratul pe umerii căruia va sta guvernul Său teocratic. (Isa. 9:6) Tot atunci, oastea cerească cânta: „Slavă supremă lui Dumnezeu! Iar pe pământ, pace printre oamenii de bună-credinţă." (Luc. 2:14, *Rotherham*) Trebuie să înţelegem în mod clar că promisiunea păcii este oferită numai persoanelor de bună-credinţă, nu şi celor care I se opun lui Dumnezeu şi guvernului Său teocratic.

37. Sunteţi o persoană de bună-credinţă? Luaţi o pauză şi răspundeţi sincer acestei întrebări; fie că sunteţi catolic, protestant, evreu, fie că nu aparţineţi nici unei religii, răspunsul vostru va determina întregul vostru destin. Vă doriţi să vedeţi şi să trăiţi sub un guvern al neprihănirii, păcii şi fericirii? Doar guvernul teocratic al lui Dumnezeu poate stabili aceste condiţii pe pământ, oferindu-vă viaţă. Nu există nici o instituţie religioasă care să vă poată da astfel de binecuvântări, deoarece toate aceste instituţii sunt împotriva lui Dumnezeu şi împotriva Împărăţiei Sale. Dacă nu sunteţi de partea lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale sub Cristos, atunci sunteţi împotriva Sa, după cum Isus, Împăratul, spune: „Acela care nu este alături de Mine, este împotriva Mea." – Mat. 12:30.

Monstruozitatea

38. În încercarea lui Satan de a-L imita pe Iehova, el aduce dictatori care să conducă lumea. Aşa cum guvernul teocratic îşi are punctul central în Iehova, aşa şi guvernele dictatoriale îşi au originea în Satan. Ştiind că nu mai are mult timp la dispoziţie până la începerea Armaghedonului, imediat după Războiul Mondial, Satan i-a influenţat pe oameni să formeze Liga Naţiunilor, organizaţie menită să conducă lumea. Instituţiile religioase au sprijinit Liga, însă ea a eşuat. Ulterior a fost înfiinţat în Italia un guvern dictatorial fascist al cărui lider era un ateu declarat. Un guvern similar a apărut şi în Rusia, după care a luat naştere un guvern totalitar în Germania sub Hitler, guvern care Îl sfidează pe Iehova şi care îi persecută pe toţi oamenii care sunt de partea Domnului. Organizaţia religioasă romano-catolică este cea mai puternică de pe pământ. În timp ce ea susţine că Îi slujeşte lui

Cuprins

Dumnezeu, a încheiat un pact cu Mussolini şi cu Hitler, sprijinind guvernele acestora, dar şi guvernul dictatorial al Rusiei. Ierahia a sprijinit şi încă sprijină distrugerea Abisiniei, aprobă răzvrătirea din Spania şi susţine războiul Japoniei împotriva Chinei. Ierarhia romano-catolică pretinde dreptul de a conduce ca lider spiritual asupra tuturor dictatorilor, dictatori aflaţi împotriva guvernului lui Iehova sub Isus Cristos. De aici rezultă şi monstruozitatea lui Satan – faptul că el pretinde dreptul de a conduce în sfidare faţă de Dumnezeu şi faţă de Cristos. Însă acest lucru este un fapt abominabil care nu provoacă decât pustiire, după cum este scris şi în Scripturi. – Marc. 13:14-19.

39. Dacă sistemul religios romano-catolic se află de partea lui Dumnezeu şi a lui Cristos, atunci de ce se alătură această instituţie guvernelor totalitare care conduc acum Europa, şi ai căror dictatori încearcă cu disperare să câştige controlul asupra Angliei şi a Statelor Unite? Sistemul religios catolic nu sprijină guvernul teocratic al lui Iehova. De ce pretinde atunci această organizaţie religioasă că Îl reprezintă pe Dumnezeu? Răspunsul este următorul: deoarece Satan, diavolul, este principalul mincinos şi amăgitor care s-a folosit întotdeauna de religie pentru a-i înşela pe oameni, Ierarhia acţionând acum la porunca diavolului. De ce să fiţi prinşi în capcana lui Satan? De ce să nu luaţi aminte la porunca Domnului: „Când veţi vedea grozăvia pustiirii [monstruozitatea, guvernele dictatoriale] existând acolo unde nu ar trebui să existe, atunci îndreptaţi-vă spre munţi [simbol al guvernului lui Dumnezeu sub Cristos]”? După cum Isus a declarat, cea mai mare nenorocire care a existat vreodată urmează să se abată în curând asupra omenirii. Această nenorocire reprezintă bătălia Armaghedonului, în care Iehova va distruge definitiv toate organizaţiile care se opun guvernului Său. Armaghedonul va fi o manifestare a forţei supreme a lui Iehova împotriva diavolului, ea urmând să aibe loc după ce martorii Săi îşi vor încheia lucrarea pe pământ. – Exod. 9:16, V. Leeser.

40. Ierarhia romano-catolică îi acuză acum pe martorii lui Iehova că sunt implicaţi într-o campanie a urii. Această acuzaţie este complet neadevărată. Martorii lui Iehova nu acţionează decât în supunere deplină faţă de porunca lui Dumnezeu de a propovădui adevărul despre numele şi Împărăţia Sa, şi de a-i avertiza pe oameni despre ceea ce urmează să se întâmple, asemeni lui Noe care a anunţat venirea potopului.

Supravieţuitorii

41. Doar opt persoane au supravieţuit potopului; Dumnezeu le-a cruţat datorită credinţei şi supunerii lor. Doar persoanele de bună-credinţă faţă de Dumnezeu care vor da dovadă de încredere şi supunere faţă de poruncile Sale vor supravieţui Armaghedonului. (Ier. 25:34; Ţef. 2:3) Toate persoanele de bună-credinţă trebuie să caute acum neprihănirea şi smerenia, aflând care este scopul lui Dumnezeu şi supunându-se poruncilor Sale.

Cuprins

Rezultatele binecuvântate

42. Isus a încheiat un legământ cu cei credincioşi chemaţi la „marea strigare”, promiţându-le să împartă cu ei, cu „mica turmă”, Împărăţia Sa. (Luc. 12:32) Însă reţineţi care sunt condiţiile pe care aceştia trebuie să le îndeplinească pentru a fi consideraţi pe deplin de încredere şi vrednici să facă parte din Împărăţie. Ei trebuie să fie în pace cu Dumnezeu. (Rom. 5:1) Ei trebuie să aibe pacea Lui Dumnezeu. (Filip. 4:7) Trebuie să trăiască în pace pe pământ alături de semenii lor. (1Tes. 5:13; Ps. 122:1-9) De asemenea, ei trebuie să aibe pace cu ionadabii, însoţitorii lor. Atâta timp cât aceştia se află în trup ei trebuie să fie disciplinaţi ,deoarece numai aşa ei pot învăţa cum să Îi fie supuşi lui Dumnezeu şi cum să îşi dovedească integritatea. Fără pedepse, fără disciplină, şi fără a continua cu credinţă în aceste condiţii, o persoană nu îşi poate dovedi integritatea faţă de Dumnezeu. Fraţi întru Domnul, atâta timp cât ei se află în trup, vor observa că între ei există diferenţe şi pot apărea neînţelegeri; însă în acest caz fiecare trebuie să ia în considerare slăbiciunile naturale ale fratelui său şi să ajungă la o înţelegere. În ceea ce priveşte acest lucru, remarcaţi indicaţia scrisă de către apostol pentru binele tuturor persoanelor aflate într-un legământ cu Domnul pentru Împărăţie: „Urmaţi pacea cu toţii, şi acea sfinţenie fără de care nu Îl veţi putea vedea pe Domnul; fiţi atenţi, pentru ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu; pentru ca nu cumva să răsară între voi rădăcini ale amărăciunii care să vă deranjeze, şi prin care mulţi să fiţi otrăviţi.” – Evr. 12:14,15, *Diaglott*.

43. Rădăcinile amărăciunii menţionate mai sus se transformă în răutate; prin urmare, ele nu trebuie să se afle în sufletul nici unui om, iar dacă există, ele trebuie îndepărtate pentru că pot cauza pângărirea şi distrugerea multora. Dacă o persoană nu îşi îndepărtează amărăciunea din inimă şi nu urmează o cale a neprihănirii – cale care presupune a fi condus în totalitate de legea şi poruncile lui Dumnezeu – ea nu va fi aprobată de către Domnul şi nu va putea face parte din turma cea mică. Felul în care cei care fac parte din mica turmă trebuie să se comporte poate părea deseori foarte complicat, însă pentru cei credincioşi rezultatele vor fi mai mari decât poate fi descris prin cuvinte. A face parte din Împărăţia veşnică a lui Dumnezeu reprezintă cea mai mare favoare oferită oamenilor. Din acest motiv, cei credincioşi se bucură întru suferinţă deoarece ei ştiu că tocmai această suferinţă le oferă şansa de a-şi păstra credinţa şi de a-şi dovedi devotamentul faţă de Dumnezeu. Apoi, Isus Îşi îndreaptă atenţia spre restul oamenilor care se vor bucura de viaţă sub guvernul Său teocratic al păcii: „Mai am şi alte oi, care nu sunt din staulul acela; şi pe ele trebuie să le aduc, iar ele Îmi vor asculta glasul; şi atunci va fi o turmă, şi un păstor.” – Ioan. 10:16.

44. Apoi, Domnul le numeşte pe „celelalte oi”, sau pe cei credincioşi, drept „marea mulţime”. (Apoc. 7:9-17) Cu mult timp în urmă Dumnezeu a folosit un om bun numit Ionadab pentru a-i simboliza pe toţi cei care vor face parte din marea mulţime. (2Reg. 10:15-23) Prin urmare, aceste persoane sunt numite acum „ionadabi”, ele trebuind să dea dovadă de supunere deplină faţă de poruncile Domnului. (Ier. 35:18,19) Astfel de persoane de bună-credinţă faţă de Dumnezeu

Cuprins

vor fi cele care vor supravieţui şi cele pe care El le va proteja în ziua Armaghedonului. Ele trebuie să îşi dovedească buna-credinţă, stând de partea lui Dumnezeu şi a guvernului Său teocratic, înainte ca bătălia Armaghedonului să aibe loc. Nu a mai rămas mult timp. Dumnezeu le porunceşte martorilor Săi să propovăduiască mesajul adevărului tuturor persoanelor de bună-credinţă pentru ca acestea să Îl poată găsi pe Dumnezeu, deci viaţa veşnică. (Ezec. 9:4; Ioan. 17:3) Marea mulţime sunt „milioanele de oameni care trăiesc acum şi nu vor muri niciodată". Ei vor putea continua să trăiască pe pământ într-o condiţie fizică, mentală şi morală perfectă.

45. Înainte de răzvrătire, Iehova Dumnezeu i-a poruncit lui Adam să se „înmulţească şi să populeze pământul". Adam s-a transformat într-un păcătos din cauza neascultării sale, nefiind astfel capabil să îndeplinească porunca respectivă. La sfârşitul potopului, Dumnezeu a repetat acea poruncă lui Noe şi descendenţilor săi. Potopul a reprezentat un tip pentru Armaghedon, fiii lui Noe simbolizându-i pe ionadabi, pe „marea mulţime" care va supravieţui Armaghedonului. Această poruncă de a popula pământul va fi îndeplinită de către „marea mulţime". Ei vor aduce copii pe lume, urmând să trăiască pe pământ în pace pentru totdeauna. Pământul va deveni un loc splendid. Boala şi moartea se vor sfârşi definitiv deoarece sub domnia lui Cristos toţi cei credincioşi se vor bucura de viaţă veşnică. – Apoc. 21:1-4; Cor. 15:26.

46. Mesajul adus de oştirea cerească în momentul naşterii lui Isus Cristos va fi atunci îndeplinit în totalitate. Isus Cristos – Domnul, Împăratul şi Mântuitorul – este cel care le va oferi viaţă tuturor celor ascultători. (Rom. 6:23) Toţi oamenii care vor trăi vor fi de bună-credinţă faţă de Dumnezeu, de Isus şi de Împărăţia Sa, iar prin supunerea lor se vor bucura de pace veşnică. Prin urmare, mesajul „Pace pe pământ printre oamenii de bună-credinţă" va fi valabil doar pentru aceste persoane. Împăratul Isus Cristos este Domnul Păcii iar domnia Sa va fi fără de sfârşit. (Isa. 9:7) Acestea sunt rezultatele binecuvântate ale conducerii guvernului teocratic sub Cristos pentru toate persoanele bune. Toate persoanele de bună-credinţă se vor putea bucura de binecuvântările vieţii veşnice dacă Îi vor rămâne supuse lui Dumnezeu, justificând astfel numele Său şi dovedind că Satan este un mincinos. Pământul va fi plin apoi de o omenire bucuroasă, paşnică şi binecuvântată, spre gloria Celui Prea Înalt. Dacă doriţi să vă bucuraţi de toate acestea, supuneţi-vă Lui Iehova şi Împăratului Său.

PRINŢI

Organizaţia templului lui Iehova, văzută de profetul Ezechiel, o va folosi Cel Prea Înalt prin oamenii de pe pământ, în perioada de împăcare şi regenerare. Ia aminte la această ilustrare: „Şi preotul va lua din sângele ofrandei pentru păcat şi îl va pune pe tocurile uşilor caselor şi pe cele patru colţuri ale plintei altarului şi pe uşorii porţii curţii interioare. Aşa vei face şi tu în cea de-a şaptea zi a lunii pentru

Cuprins

fiecare ce a greşit sau pentru oricine păcătuieşte din neştiinţă: astfel veţi face ispăşire [va face ispășire] pentru casă." (Ezechiel 45:19, 20) Această folosire a sângelui izbăvitor de păcat, ilustrează faptul că acceptarea templului şi puterea templului pentru rasa umană aparţin, prin virtute, vărsării de sânge a lui Isus Cristos, Fiul iubit al lui Dumnezeu. Îngerii sfinţi nu au nevoie de acest templu, dar fiinţele umane au nevoie de această stropire cu sânge a templului pentru salvarea lor de la moarte.

Atunci când Iehova a salvat izraeliţii din mâna înrobitoare a Egiptului, El a ilustrat victoria asupra duşmanului prin ungerea cu sângele mielului pascal a uşorilor şi plintelor caselor evreilor. Aceasta a descris izbăvirea poporului de mâna asupritoare a lui Satan şi a organizaţiei lui şi este înţelept să concluzionăm că această mare victorie a lui Iehova împotriva duşmanului la Armaghedon, va fi sărbătorită. „În prima lună, în a paisprezecea zi a lunii, voi veţi avea Paştele, o sărbătoare de şapte zile; pâine nedospită se va mânca. Şi în acea zi, prinţul va pregăti pentru el şi pentru toţi oamenii ţinutului un taur pentru a fi jertfit." (Ezechiel 45:21, 22) De-a lungul domniei lui Cristos, de o mie de ani (Apocalipsa 20:4), oamenii pământului vor fi sub conducerea „prinţilor pământului", şi această parte a profeţiei lui Ezechiel sugerează că în acea perioadă, oamenii vor sărbători salvarea lor din mâna asupritoare a duşmanului şi vor recunoaşte că „Mielul lui Dumnezeu le-a luat păcatul" şi că marele şi măreţul Isus Cristos a călcat în picioare „teascul mâniei lui Dumnezeu" pentru a distruge duşmanul şi organizaţia lui. Apoi, sub conducerea lui Cristos, fiecare genunchi omenesc va îngenunchea şi toţi vor mărturisi că El este marele Miel al lui Dumnezeu, pentru gloria Celui Prea Înalt.− Filipeni 2:9-11.

Oamenii de pe pământ vor avea un motiv bun pentru a sărbători şi pentru a continua sărbătoarea, fapt ce ni se arată din aceste cuvinte: „În cele şapte zile de sărbătoare se va îngriji să fie adusă o jertfă Lui [Iehova], şapte tauri şi şapte berbeci fără pete, în fiecare zi din cele şapte; şi un ţap zilnic, ca ofrandă pentru păcat. Ca ofrandă de cereale, să se îngrijească să fie adusă o efă pentru fiecare taur tânăr şi o efă pentru fiecare berbec, iar ulei, un hin pentru fiecare efă." (Ezechiel 45:23, 24) De-a lungul domniei de o mie de ani, prinţii pământeşti şi oamenii vor avea sărbători precum aceasta pentru Mielul lui Dumnezeu, Isus Cristos şi pentru onoarea numelui lui Iehova.

În loc de „râsetele zgomotoase" ale sărbătorilor oamenilor de acum, ce sunt conduşi de organizaţia lui Satan, în timpul domniei de o mie de ani a lui Cristos, oamenii vor celebra sărbătorile în momente stabilite dinainte. „În a şaptea lună, în a cincisprezecea zi a lunii, să aducă aceleaşi lucruri ca în cele şapte zile de dinainte, aceeaşi ofrandă pentru păcat, aceeaşi ofrandă arsă, aceeaşi ofrandă de cereale şi acelaşi ulei." (Ezechiel 45:25) În timpul acelei domnii milenare oamenii vor fi conduşi de Cristos, de Marele Preot şi rege şi se vor regăsi pe drumul pentru îndreptăţire. Ei trebuie să fie pe deplin şi complet îndreptăţiţi înainte de a intra în organizaţia lui Iehova pentru totdeauna. Pe toată perioada acelei domnii drepte, oamenii vor locui, metaforic vorbind, în corturi sau locaşuri sfinte. La sfârşitul

Cuprins

celor o mie de ani, când Satan este slobozit pentru o scurtă perioadă (Apoc. 20:3), ei, cei îndreptăţiţi, împreună conducătorii lor pământeşti, prinţii, vor alcătui „gruparea sfinţilor”, pe care Satan şi forţele lui o vor înconjura şi vor încerca să o cucerească. Apoi, oamenii vor şti că sprijinul lor este în Dumnezeu şi în Cristos. Numaidecât vor începe oamenii cu bunăvoinţă să celebreze sărbătoarea corturilor, se vor aduna şi vor aduce roade pentru a-L lăuda şi pentru a-I mulţumi lui Dumnezeu. „Prinţii pământului”, odată înviaţi, vor primi roadele împărăției din copacii vieţii, care cresc pe fiecare parte a râului şi apa vieţii şi vor întinde aceste roade ale împărăției celorlalţi, pentru a beneficia şi ei de ele.” (Apoc. 22:1, 2) Acest limbaj figurativ este folosit de fapt pentru a spune că prinţii pământeşti vor răspândi adevărul dătător de viaţă oamenilor.

Gloria lui Iehova a intrat pe poarta dinspre est şi, prin urmare: „Astfel a spus Domnul Dumnezeu, Poarta curţii interioare ce priveşte spre cea din est va fi închisă în cele şase zile lucrătoare; dar în ziua sabatului va fi redeschisă şi în ziua cu lună plină va fi din nou deschisă.” (Ezechiel 46:1) Prinţii, conducătorii pământului, nu trec prin această poartă, dar faptul că este deschisă în anumite momente confirmă scopul comunicării. Potrivit celui de-al doisprezecelea verset din Ezechiel 46, această poartă de est a fost deschisă cu anumite ocazii. Profeţia arată că grupul martorilor este în templu. Dacă membrii oficiali ai rămășiței pământeşti dintre martorii lui Iehova sunt închişi până la întoarcerea acestor oameni credincioşi, cei care vor fi numiţi prinţi în tot pământul, temporar, indiferent de cât de scurtă este perioada, această simbolică poartă de est a gloriei divine va fi închisă şi nimănui nu i se va mai permite apoi să intre. Cu toate acestea, când aceşti profeţi devotaţi sau prinţi, se vor întoarce, atunci, poarta estică a slavei şi slujirii gloriei lui Iehova va fi deschisă şi apoi, „prinţul” va putea ieşi, dar nu prea departe şi nu va merge mai departe de pragul porţii. Este foarte probabil ca pentru o scurtă perioadă, aceşti oameni credincioşi să se alăture ultimilor membrii ai rămășiței devotate din clasa „slujitorilor”, deasupra cărora Iehova şi-a împrăştiat gloria. Astfel, va fi o legătură directă între rămășița credincioasă şi prinţii pământului, deşi numai pentru o scurtă perioadă.

Faptul că „prinţul” nu a putut trece sau merge mai departe, de poarta interioară de est, acolo unde gloria lui Iehova a intrat, este confirmat de următoarele spuse: „Şi prinţul va intra pe drumul porticului porţii şi va sta lângă uşorul porţii; preoţii vor oferi ofranda sa arsă şi jertfele sale de pace, iar el se va apleca adânc pe pragul porţii şi va ieşi, iar poarta nu va fi închisă până seara.” (Ezechiel 46:2; vezi şi 44:3) Din acest text reiese faptul că preoţii se vor întâlni cu prinţii, cu alte cuvinte, membrii casei regale se vor întâlni cu „prinţii pământului” şi preoţii îşi vor pregăti jertfele lor de primire. Nu poate semnifica şi că ultimii membrii ai rămășiței se vor bucura de privilegii, încă în trupuri, de un contact apropiat cu câţiva oameni credincioşi din vechime, înviaţi şi care şi-au început munca pe pământ, sub conducerea împărăției? Acest verset arată că prinţii Îl vor preamări pe Iehova într-un mod deosebit la poarta de slăvire şi slujire a Lui, la pragul porţii interioare de est, ceea ce denotă poziţia lor specială în organizaţia lui

Cuprins

Iehova. Isus vorbeşte despre acelaşi lucru: „Şi vouă vă spun, Că mulţi de la est şi vest vor veni şi vor sta lângă Avraam şi Isaac şi Iacov, în împărăţia cerurilor." (Matei 8:11) Această poartă specială, de slavă şi slujire, este deschisă prinţilor pe timpul întregii „zile a Domnului", Împărăția de o mie de ani a Regelui regilor lui Iehova, care este Domnul şi Cristos.

Prinţii vor conduce oamenii, în privinţa slăvirii lui Iehova şi a lui Cristos. „De asemenea, oamenii pământului vor preamări la uşa acestei porţi [înaintea lui Iehova], în sabaturi şi în nopţile cu lună nouă." (Ezechiel 46:3) Oamenii pământului vor preamări apoi în spaţiu deschis, mai exact, la est de templu şi înaintea uşilor templului. Preaslăvirea va fi ordonată şi se va face în mod regulat; şi acest fapt este indicat de procesiunile regulate ale oamenilor, ce se vor petrece în sabaturi şi în nopţile cu lună nouă. Acestea îi vor aduce şi mai aproape pe oameni de Iehova şi de Cristos. Apoi, ei vor fi alături, asemenea unui tot unitar şi popor unit şi prinţii vor fi conducătorii lor.

În ziua sabatului şi a lunii noi, prinţul ,va oferi ofrande arse pentru poporul Domnului, aceste jertfe fiind regăsite în versetele de la patru la şapte. „Şi el va pregăti o ofrandă de cereale, o efă pentru un taur şi o efă pentru un berbec; şi pentru miei cât îşi poate permite, şi ulei, un hin pentru fiecare efă." (Ezechiel 46:7) Prinţul nu trebuie să intre în curtea interioară; căci astfel este scris: „Şi când prinţul va intra, el va intra pe drumul porticului porţii şi va ieşi pe acelaşi drum." (Ezechiel 46:8) Curtea interioară este în mod exclusiv dedicată slujirii preoţilor.

JUSTIFICATOR

Cei care sunt membrii ai organizaţiei lui Iehova şi care îşi îndeplinesc cu devotament partea lor de participare la justificarea numelui Său, pot fi numiţi, în mod potrivit, răzbunători. Isus Cristos este Căpetenia şi Cel Înalt şi, prin urmare, El este marele Apărător, iar lucrarea săvârşită de membrii pământeşti ai organizaţiei Lui este foarte insignifiantă; totuşi, Zaharia, profetul lui Dumnezeu, este atent la categoria companiei templului, atât la Căpetenie cât şi la trup, pentru confortul şi încurajarea, într-adevăr, a rămăşiței martorilor lui Iehova de pe pământ. Constructorii templului din Ierusalim au fost ţinuţi în captivitate în Babilon şi acum sunt eliberaţi. Cei care participă acum la construirea adevăratului templu şi care sunt acum pe pământ, au fost, odinioară ţinuţi în captivitate de organizaţia lui Satan, şi aceştia, aduc acum puţinul lor, ilustrat de argintul şi aurul la care face referire Zaharia, pentru a fi folosit în lucrarea templului. Precum este spus la Zaharia 6:9, 10: „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Să primeşti daruri de la prinşii de război din Babilon: Heldai, Tobia şi Iedaia şi anume să te duci tu însuţi în ziua aceea în casa lui Iosia, fiul lui Ţefania" Captivii s-au întors şi au venit la Sion, organizaţia lui Dumnezeu.

Cuprins

Numele date în versetul 10 al profeţiei sunt semnificative. „Heldai” (în mod evident acelaşi numit „Halem”, „Putere” în versetul 14) înseamnă „pământesc; rezistent, de lungă durată”. Numele „Tobijah” înseamnă „a-L mulţumi pe Iehova”. Numele „Jedaiah” semnfică „Iehova a ştiut”; „Iehova se îngrijeşte (de el)”. Semnificaţia numelor menţionate pare a se aplica în totalitate rămăşiţei. „Heldai”, urmaşul, fiind în lume şi având o existenţă trecătoare aici, nu face parte din lume, ci rezistă pe perioada Armaghedonului şi este astfel, de lungă durată. „Tobijah” îl mulţumeşte pe Dumnezeu datorită devotamentului său credincios pentru El; şi „Jedaiah” înseamnă că Dumnezeu nu numai cunoaşte urmaşii, dar El are grijă de ei şi îi protejează. Cei trei oameni menţionaţi au venit din Babilon şi au fost, în mod evident, trimişi ca o delegaţie de acei evrei rămaşi în Babilon. Au venit pentru a avea grijă de lucrarea templului, care a fost reluată. Lui Zaharia i s-a poruncit să meargă în casa lui Josiah şi să săvârşească acolo anumite lucruri pentru Iosua, marele preot, în prezenţa celor trei oameni, lucruri pe care ei le vor spune mai apoi fraţilor lor care au rămas în Babilon. În mod limpede, casa lui Josiah a fost aleasă şi folosită deoarece templul nu era încă gata. Casa a aparţinut unui preot „ales de Iehova” (ceea ce şi numele de „Josiah” înseamnă) şi ilustrează foarte bine casa preoţească a lui Iehova, a membrilor rămășiței, a membrilor care se află acum în locul tainic al Domnului, ascuns şi protejat de El.

Această delegaţie, fiind adunată în casa lui Josiah, i s-a poruncit lui Zaharia să „ia argintul şi aurul şi să facă coroane şi să le pună pe capul lui Iosua, fiul lui Josedech, marele preot.” (6:11) Este foarte probabil că acest argint şi aur să fie colectat sau donat, de cei trei oameni şi adus de ei, fapt ce reiese din versetul 10, care spune „Luat de ei”. Versetul 11 a *Versiunii Revizuite* pare a fi de acord: „Da, luaţi de la ei argint şi aur”. Venirea acestei delegaţii de trei oameni, după ce evreii rămaşi s-au întors la Babilon şi după ce lucrarea templului s-a reluat, sugerează că cei trei oameni sunt aceeaşi oameni reprezentați de Estera şi Rut. (Vezi versetul 15) Potrivit acestora, membrii credincioşi ai rămăşiţei, care sunt împrăştiaţi pe tot pământul şi sunt astfel în lume, dar nu fac parte din ea, vin şi se prezintă înaintea Domnului şi se oferă să participe la lucrarea Regelui lui Iehova şi a împărăției, fapt ce a fost prezis de folosirea argintului şi aurului de către Zaharia.

Zaharia a făcut „coroane”, („o coroană” *Roth*.) şi a pus-o pe capul lui Iosua, marele preot, ilustrând astfel coroana de pe capul lui Isus Cristos. (Psalmii 21:3) Încoronarea a fost făcută de Zaharia şi sugerează că urmaşul este cel care atrage atenţia asupra faptului că Cristos este Cel încoronat şi că El a venit. Aceasta au făcut urmaşii după venirea Domnului Isus la templu şi mai ales după anul 1922, atunci când au strigat: „Domnul este în templul Lui; proclamaţi Regele şi Împărăția Lui!” Acum putem vedea că Iehova L-a încoronat pe Isus în 1914 şi că rămăşița este martoră a acestui fapt, chiar şi Heldai, Tobijah şi Jedaiah care duc mărturia lor oamenilor rămaşi în Babilon. Iehova porunceşte acum ca „toţi oamenii să Îl slăvească pe Fiul Lui, la fel cum Îl slăvesc şi pe Tatăl”. (Ioan 5:23) Acest fapt este simbolizat de contribuţia argintului şi aurului lor.

Cuprins

Lui Zaharia i s-a poruncit să vorbească cu marele preot pentru a săvârşi acestea în prezenţa şi pentru beneficiul celor trei oameni, care se aflau acolo ca şi martori şi care reprezentau acum categoria rămăşiței de pe pământ. „Vorbeşte către el, spunând, Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Iată că un om, al cărui nume este ODRASLA, va odrăsli din locul lui şi va zidi Templul Domnului." (6:12) În momentul în care Cristos, Piatra, a fost pus în miniatură în Sion, Pilat a spus: „Iată omul!" (Ioan 19:5) În momentul în care Isus Cristos, Regele ales, a fost pus pe de-a întregul în Sion, Iehova a spus: „Iată, omul al cărui nume este ODRASLA", „Vlăstarul" (A.R.V., margine). Isus Cristos este Vlăstarul sau Odrasla lui Iehova. Nu a fost încoronat Zerubbabel, din casa lui David, el fiind guvernatorul Ierusalimului, ci Iosua, marele preot. Aceasta dovedeşte faptul că locuinţa lui David a fost numai tipică şi că ODRASLA este vlăstarul direct al lui Iehova, Ofiţerul Major şi marele Preot Înalt pentru totdeauna, după neamul lui Melchizedec. În 1914 Iehova a trimis ODRASLA din Sion (Psalmii 110:2), ramură care este un „vlăstar" insignifiant în ochii liderilor pământeşti, dar care străluceşte în templul lui Iehova şi care va justifica numele lui Iehova.

Cuvintele din profeţie, „din altă parte" înseamnă „din afara Sionului", cu alte cuvinte, organizaţia universală a lui Iehova din care este luat Isus Cristos şi este numit Căpetenie a organizaţiei principale şi, ca ODRASLĂ, creşte deasupra. (Ezechiel 17:22-24) Această imagine profetică arată, în mod particular, că după încoronarea lui Isus ca Rege, de către Iehova şi după alungarea lui Satan din ceruri, El trebuie să meargă la templul lui Iehova ca Rege încoronat şi ca Mare Preot şi ca Judecător al casei lui Dumnezeu. Aici, El îi aduce pe cei credincioşi în templu şi îi pregăteşte să participe la lucrarea de justificare a numelui lui Iehova. Aceşti martori ai lui Iehova, reprezentaţi de trei oameni, trebuie să depună mărturie înaintea celorlalţi, ceea ce şi săvârşesc în acest moment.

Zerubbabel, guvernatorul, şi Iosua, marele preot, au reprezentat una şi aceeaşi persoană, Isus Cristos, care este „un preot pe tronul lui" şi care a preluat poziţia deţinută de Melchizedek, vechiul rege al Salemului şi preot al celui mai înalt Dumnezeu. (Geneza 14:18; Evrei 7:1) În Zaharia 6:13 se spune: „Chiar şi el va construi templul Domnului; şi el glorie va avea şi va sta şi va domni de pe tronul lui; şi un preot pe tronul lui va fi; şi adunarea păcii între ei va fi." Ca şi constructor al templului El este îmbrăcat cu măreţie, onoare şi glorie şi El are împuternicirea şi responsabilitatea de mare Justificator al numelui Tatălui Său. Isaia 22:23, 24 spune: „Şi ei vor pune pe umerii Lui toată gloria casei Tatălui. … Şi El un glorios tron pentru casa tatălui va aduce." Isus Cristos ocupă cele două poziţii, de rege şi preot şi nu există nici un conflict între ele; căci astfel este scris: „Şi adunarea păcii între ele va fi". (*Roth*.) Ţelul, sau scopul, ambelor poziţii este pacea. Ca preot sacrificat, El este calea pe care omul trebuie să o urmeze pentru a fi împăcat cu Dumnezeu. (Efeseni 2:14) El săvârşeşte lucrarea de ungere din ceruri, dar este şi preot regal. Ca rege al lui Dumnezeu El domneşte şi îl nimiceşte pe Satan şi pe organizaţia lui, care, pentru un îndelungat timp a tulburat pacea şi El va restabili pacea pe pământ pentru oamenii cu bunăvoinţă. El este „Regele

Cuprins

Salemului", ceea ce înseamnă „Regele Păcii" (Evrei 7:2); „şi numele lui va fi Minunat Sfătuitor, … Prinţ al Păcii." (Isaia 9:6, 7) El este Justificatorul şi va aduce pace veşnică, luptând pentru ea.

Zaharia a făcut din argintul şi aurul adus o coroană pentru marele preot şi aceasta a servit ca un memento al credinţei şi devotamentului celor care au contribuit. „Şi coroanele [*Roth*. coroana] vor fi pentru Helem [un alt nume pentru Heldai] şi pentru Tobijah şi pentru Jedaiah şi pentru Hen [un alt nume pentru Josiah], fiul lui Ţefania, ca o amintire, în templul Domnului." (6:14) Aceşti oameni şi-au demonstrat credinţa venind din Babilon la casa Domnului în „ziua lucrurilor mici", atunci când templul era de abia construit. (Hag. 2:3) Domnul îşi arată aprecierea pentru devotamentul lor şi pentru cel al lui Iosia, fiul lui Ţefania, care a permis ca locuinţa lui să fie folosită pentru acest eveniment. Aceşti oameni au reprezentat urmaşii credincioşi care împărtăşesc cu Isus Cristos onoarea dăruită Lui de către Iehova şi pentru care El a păstrat „coroana dreptăţii". (2 Timotei 4:8) Şi aceasta o primesc ei la venirea Păstorului Înalt. (1 Petru 5:1-4) Ei trebuie să continue să fie credincioşi, să aibă grijă ca nimeni să nu le ia coroana. Este „o amintire în templul lui Iehova"; arătând că cei patru oameni mai sus numiţi sunt onoraţi de recunoaşterea sacră a lui Iehova, ni se aduce dovada că urmaşii s-au reunit acum cu Cristos la templu şi sunt, în acelaşi timp, moştenitori ai Împărăției, împreună cu Isus Cristos. Acest lucru este simbolizat de coroană.

Lucrarea acestor oameni nu s-a terminat odată cu contribuţia lor ce a constat în argint şi aur. Ei au trebuit să fie martori ai încoronării lui Iosua şi să audă cuvintele profetului, iar acum, ei trebuie să se întoarcă şi să depună mărturie înaintea celorlalţi, cu privire la ceea ce au auzit. Aceasta arată că urmaşii, pe care aceşti oameni i-au prevestit, trebuie să se alăture lucrării de martor, să depună mărturie înaintea altora şi toate acestea să fie înfăptuite după ce au primit iluminare; şi acestea sunt confirmate de cuvintele finale ale profeţiei: „Şi cei care departe sunt, vor veni şi vor construi templul Domnului; şi voi veţi şti că Domnul oştirilor m-a trimis la voi. Şi toate se vor întâmpla dacă voi cu stăruinţă veţi asculta de vocea Domnului Dumnezeului vostru." (6:15) Cei de departe sunt cei primiţi în templu, după a doua revărsare a sfântului duh, precum s-a prevestit la Ioel 2:28, 29 şi cărora, cei din categoria templului le vor da mărturie. (Isaia 43:6, 7; Psalmii 147:2; Matei 24:31) Cei care sunt astfel adunaţi vin şi săvârşesc lucrarea templului. Aceştia preiau locurile altora care ar fi putut face parte din templu şi care au participat la „lucrarea lui Ilie" a bisericii, dar care au fost neglijenţi şi s-au împiedicat de Piatră, care au vorbit despre „construirea caracterului" şi care au fost daţi la o parte de Domnul. Existau unii oameni din Ierusalim care au concluzionat că, precum este scris la Haggai 1:4, era „timpul de a sta în case cu uşile închise şi de a lăsa templul în ruine." Aceştia i-au prevestit pe cei care au dobândit „odihna" pe care Domnul a dăruit-o poporului Său, înainte de venirea lui Isus Cristos la templu, în anul 1918 şi care au pierdut oportunitatea de a avea un loc de slujire în templu; şi „cei care sunt departe" au preluat acum acel binecuvântat prilej al

Cuprins

slujirii templului. Aceştia din urmă sunt ilustraţi în mod deosebit de Estera şi Rut, în profeţiile care le poartă numele.

Faptul că Iehova a oferit tot ajutorul de care a fost nevoie pentru construirea templului conform profeţiei lui Zaharia, dovedeşte că Zaharia a fost un adevărat profet trimis de Domnul. Iehova şi-a apărat astfel propriile spuse şi acum îi apără pe martorii lui de „Creştinătate", pentru ca astfel, martorii Lui să poată apăra numele lui Iehova. Martorii lui Iehova nu au nevoie să se îngrijoreze pentru timpul şi modul în care multele lucruri promise se vor îndeplini. Dacă ascultă de poruncile date de Domnul ei vor zări înfăptuirea planurilor lui Iehova: „dacă cu stăruinţă veţi asculta vocea Domnului Dumnezeului vostru"; însemnând că urmaşul trebuie să fie acum stăruitor, să săvârşească lucrarea pe care Iehova i-a dăruit-o, indiferent de ce ar face ceilalţi. Templul va fi terminat la timpul stabilit, iar numele lui Iehova va fi justificat; dar cei care se află acum în templu trebuie să fie foarte supuşi, dacă vor dori să participe la justificarea numelui şi cuvântului lui Iehova.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 FEBRUARIE 1939 Nr. 3

Cuprins:

DRAMA JUSTIFICĂRII
PARTEA I - Pag.53

PRIMA TRÂMBIŢĂ - Pag.69

SCRISORI - Pag.73

EXPERIENŢE DE TEREN - Pag.77

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

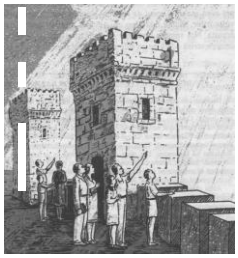

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **1 Februarie 1939** **No. 3**

DRAMA JUSTIFICĂRII

„Numai fi puternic şi foarte curajos, ca să fi în stare să lucrezi după toată legea” – Iosua 1:7

PARTEA I

IEHOVA nu a avut niciodată vreo obligaţie de a dezvălui creaturilor umane mijloacele executării scopului Său, în justificarea Numelui Său. Ceea ce El a făcut, este o manifestare a bunătăţii Sale iubitoare faţă de aceia care Îl ascultă. Dumnezeu a făcut să fie înfăptuite şi înregistrate multe tablouri profetice, explicând detaliat modul în care îşi va împlini scopul Său. „Zilele din urmă” sunt aici şi acestea sunt timpuri primejdioase; Satan şi forţele sale asaltează cu răutate poporul lui Dumnezeu; cu scopul de a da celor credincioşi curaj, mângâiere şi speranţă, Iehova le descoperă acum modul în care îşi duce la îndeplinire scopul Său, iar acest lucru îl face prin intermediul tablourilor profetice (Rom. 15:4). Deoarece Isus Christos Cel Iubit, este Executorul şi Justificatorul lui Iehova, tablourile profetice Îl identifică în mod deosebit. Totuşi, în afară de Isus, tablourile profetice nu prezic sau nu preumbresc persoane individuale şi nici nu arată legătura lui Dumnezeu cu acestea, ci scot în evidenţă lucrarea lui Dumnezeu şi a lui Christos, în care poporul credincios al lui Dumnezeu are privilegiul să ia parte. Nu persoanele individuale sunt importante, ci lucrarea în care ele se angajează. În general, cei credincioşi au permisiunea de a lua parte în lucrarea Domnului în legătură cu îndeplinirea scopului Său şi ulterior, prin harul lui Dumnezeu, au permisiunea să vadă cum au fost conduşi de mâna Domnului şi cum au fost folosiţi în serviciul Său. Astfel de descoperiri servesc pentru a mări credinţa şi curajul lor şi prin urmare, ei cântă cu bucurie laudele lui Dumnezeu şi spun: „prin mâna Sa, El mă conduce”. Înconjuraţi de duşmanul care îi atacă răutăcios, „rămăşiţa” şi „însoţitorii” lor, aceşti credincioşi plini de credinţă şi încredere în Domnul, spun: „Doamne, în Tine mă încred; nu mă lăsa niciodată să fiu dat de ruşine! Izbăveşte-mă, în dreptatea Ta. Pleacă-Ţi urechea spre mine, grăbeşte de-mi ajută! Fi pentru mine o stâncă ocrotitoare, o cetăţuie unde să-mi găsesc scăparea! Căci Tu eşti stânca mea, cetăţuia mea. Pentru Numele Tău, condu-mă şi călăuzeşte-mă!” (Ps. 31:1-3).

[2] Tablourile profetice îi fac capabili pe cei care se încred în Iehova, să ţină în minte că „sub braţele Lui cele veşnice este un loc de scăpare” (Deut. 33:27); că bătălia este a lui Dumnezeu şi nu a omului şi că victoria este de partea lui

Cuprins

Iehova şi a lui Isus Christos, iar cei care rămân în adevăr şi neclintiţi, vor avea de câştigat din această victorie.

[3] Iehova a scos pe poporul Său ales din ţara Egiptului şi prin mâna servului Său Moise, El i-a condus timp de patruzeci de ani printr-o călătorie prin pustie, folosindu-i în acel timp pentru a realiza tablouri profetice despre lucruri mai mari, care se vor întâmpla în viitor. Atunci când Moise aproape terminase lucrarea care i-a fost încredinţată în mâinile sale, el a adunat pe izraeliţi pe câmpiile Moabului şi acolo le-a reamintit ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei şi i-a instruit cu privire la ceea ce trebuiau să facă în următoarele zile. Acele instrucţiuni au fost date pentru folosul izraeliţilor anti-tipici, urmaşii adevăraţi ai lui Isus Christos, pe care Dumnezeu îi zideşte în organizaţia Sa capitală. Încheindu-şi lucrarea, Moise a murit şi Iosua a fost numit în locul său. Dumnezeu a fost gata să alcătuiască o dramă profetică, arătând dinainte evenimentele care vor conduce la justificarea deplină a Numelui Său. Acele drame, care sunt luate în discuţie aici, sunt: trecerea Iordanului; Rahav, care datorită credincioşiei sale a câştigat aprobarea lui Dumnezeu; asedierea şi căderea Ierihonului; păcatul în mijlocul poporului tipic al lui Dumnezeu; asedierea şi distrugerea cetăţii Ai. Împlinirea acestor tablouri profetice, este astăzi de cel mai mare interes pentru poporul lui Dumnezeu de pe pământ, care este în legământ cu Dumnezeu pentru a împlini voinţa Sa.

IORDANUL

[4] Această dramă începe cu Iosua, în calitate de conducător al oştirii lui Israel, oaste care şi-a instalat tabăra în câmpiile Moabului, aşteptând porunca de la conducătorul lor vizibil: „după moartea lui Moise, servul Domnului, Domnul a vorbit către Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise" (Ios. 1:1). Aici, Iosua reprezintă pe Domnul Isus Christos, angajat în lucrarea de justificare a Numelui lui Iehova, lucrare în care El se asociază cu urmaşii Săi credincioşi de pe pământ. Moartea lui Moise şi transferul autorităţii asupra lui Iosua, ilustrează perioada de tranziţie de la „lucrarea Ilie" a Domnului, la „lucrarea Elisei" a Bisericii, sub conducerea Capului ei, Isus Christos. Iosua a fost slujitorul lui Moise, aşa după cum Elisei a fost slujitorul lui Ilie (Exodul 24:13). Înainte de moartea sa, Moise, la porunca lui Dumnezeu, l-a investit pe Iosua cu autoritate, în calitate de succesor al său, spre a conduce pe izraeliţi în ţara promisă (Numeri 27:12-23; Deut. 31:14). În mod asemănător, Ilie, în ascultare de porunca lui Dumnezeu, l-a numit pe Elisei ca succesor al său (1Regi 19:13-21). Numele *Moise* înseamnă „scos" sau „salvat", aşa după cum el a fost salvat din apele Nilului, sugerând de asemenea cum Dumnezeu „a scos afară un popor pentru Numele Său" în timpul perioadei de la 1878 până la 1918. Moartea lui Moise s-a datorat neascultării sale faţă de Dumnezeu (Numeri 20:7-12,24). Aceasta a ilustrat moartea „lucrării Ilie", lucrare care s-a sfârşit din cauza „necurăţiei buzelor" clasei servului lui Iehova de pe pământ şi care a fugit din cauza fricii, precum Ilie a fugit dinaintea Izabelei (Isaia 6:5,7; 1Regi 19:1-3). Tabloul profetic şi faptele fizice se potrivesc exact şi de aceea noi suntem siguri că avem înţelegerea corectă.

Cuprins

[5] Moise a murit în ultima lună, cu alte cuvinte, în luna a douăsprezecea a anului patruzeci şi totodată ultimul an din călătoria izraeliţilor prin pustie. Israelul l-a plâns timp de treizeci de zile şi la sfârşitul acestora, au mai rămas doar trei zile în care oastea lui Israel trebuia să treacă râul Iordan, lucru pe care l-a şi făcut în a zecea zi a lunii Nisan sau a zecea zi a noului an, acesta fiind al patruzeci şi unu-lea după ieşirea lor din Egipt (Deut. 34:7,8; Ios. 1:10,11; 4:19). Perioada de jale pentru moartea lui Moise, simbolizează în mod potrivit perioada sau durata de timp în care lucrarea de mărturie a fost oprită de acţiunile duşmanului în primăvara anului 1918, când unii dintre martorii Domnului au fost întemniţaţi şi numiţi „morţi". Acea perioadă de timp, este descrisă ca „o tăcere de o jumătate de ceas în cer" (Apoc. 8:1). Această perioadă sau pauză, a fost arătată în tablourile profetice când, după răpirea lui Ilie, Elisei s-a întors la râul Iordan şi a stat pe malul estic al Iordanului, chiar vizavi de Ierihon, în acelaşi loc unde Iosua a trecut Iordanul cu secole în urmă (2Regi 2:4-8, 11-15).

[6] În împlinirea tabloului profetic, evenimentele au început să aibă loc în anul 1918. Astfel, se pare că poporul de legământ al lui Dumnezeu la sfârşitul lumii (1914), nu va trece Iordanul din timpul lor, nici nu vor face aceasta înainte sau în timpul anului 1918. Moise, conducând pe izraeliţi, a ajuns în câmpiile Moabului, pe partea estică a Iordanului; la sfârşitul celor patruzeci de ani, a stat vizavi de Ierihon, iar Moise încă trăia. Astfel, poporul de legământ al lui Iehova din timpul „lucrării Ilie", a supravieţuit până la sfârşitul anului 1918, când „lucrarea Ilie" a ajuns la un sfârşit. Victoria Israelului asupra lui Sihon, Amoritul şi asupra lui Og, regele Basanului, a fost realizată înainte de moartea lui Moise şi desigur, înainte de trecerea Iordanului; astfel, în timp ce „lucrarea Ilie" a fost încă vie şi activă, Mai Marele Moise, Domnul Isus Christos, a câştigat victoria asupra lui Satan în „războiul din cer" şi l-a aruncat pe Satan, împreună cu îngerii săi pe pământ, iar acest lucru s-a realizat între anii 1914 şi 1918 (Apoc. 12:1-9). Diavolul a încercat să-i împiedice pe izraeliţi să treacă Iordanul, făcându-l pe necredinciosul Balam să blesteme pe Israel, întorcând pe câţiva izraeliţi la practicarea religiei diavoleşti a lui Baal-Peor (Numeri, capitolele 22-25). Satan a făcut eforturi asemănătoare împotriva martorilor lui Iehova pentru a împiedica trecerea Iordanului anti-tipic şi înaintarea lor împotriva Ierihonului zilelor noastre, însă el a eşuat în această încercare.

[7] Spre sfârşitul celor patruzeci de ani, după cum este scris, „s-a întâmplat că Domnul a vorbit lui Iosua". La acel timp, pentru izraeliţi a fost stabilit de către Iehova un loc anume, o ţară care se situa pe ambele maluri ale râului Iordan, partea estică a Iordanului fiind deja ocupată de câteva seminţii. Spre deosebire de Avraam şi alţi profeţi credincioşi ai lui Israel, care „priveau spre o cetate care are temelii tari", având credinţă în Împărăţia viitoare a lui Dumnezeu sub Mesia, izraeliţii erau acum siguri de ţara lor şi de ţara lăsată drept moştenire şi ei i-au simbolizat pe urmaşii credincioşi ai lui Isus Christos care, în anul 1918, au ajuns în Ţara Împărăţiei, reprezentată de venirea lui Isus la Templu (Mal. 3:1-3). Regele Isus Christos a fost întronat în anul 1914, iar în anul 1918 a venit la Templu şi

Cuprins

călătoria izraeliţilor antitipici spre Împărăţie a luat sfârşit. Timpul împlinirii tabloului profetic făcut aici, este fixat definitiv. Totuşi, lucrul acesta noi nu l-am putut vedea, înţelege şi aprecia, până când faptele nu au fost împlinite şi amintite, fapte care se potrivesc exact cu profeţia şi arată astfel împlinirea ei.

[8] Numele original al lui Iosua, era „Hosea" sau „Osea" (Deut. 32:44; *margin.*). Moise, ca reprezentant al Domnului Dumnezeu, a dat lui Iosua un nume nou - „Iosua", care înseamnă „Iehova este Mântuitor" (Num. 13:8-16). Acel „nume nou", a fost dat lui Iosua în timpul în care Moise a trimis cele douăsprezece iscoade în Canaan. Schimbarea numelui arată că Iosua va preamări şi celebra Numele lui Iehova Dumnezeu. În mod asemănător, poporul lui Iehova, urmaşii credincioşi ai lui Isus Christos, iniţial cunoscuţi de-a lungul timpului ca „Studenţii Bibliei", au primit „numele nou" de „martorii lui Iehova" şi ei trebuie să preamărească Numele lui Iehova Dumnezeu (Apoc. 2:17; Is. 62:2; 65:15). În Faptele Apostolilor 7:45 şi Evrei 4:8, numele *Isus* este folosit în locul numelui *Iosua*, *Isus* fiind numele în limba greacă, iar *Iosua* în ebraică. Tatăl lui Iosua era numit Nun, iar acest nume înseamnă „veşnicie".

[9] De aceea, Iosua l-a reprezentat pe Isus Christos, Fiul singurului care este veşnic, Iehova Dumnezeu şi aceasta în mod deosebit după anul 1918, când Christos s-a angajat în lucrarea de justificare a Numelui Tatălui Său.

[10] Iosua a fost descendent din Iosif, prin Efraim, fiul lui Iosif. Iosua s-a născut în Egipt, unde a servit ca sclav, iar la sfârşitul călătoriei de patruzeci de ani prin pustie, el avea aproximativ nouăzeci de ani. El a fost păstrat de Domnul pentru a trece Iordanul în Canaan, deoarece el şi Caleb au adus un raport bun şi credincios după ce au iscodit ţara, misiune în care ei fuseseră trimişi de Moise (Num. 13:17; 14:6-10,30). El a luptat în numeroase bătălii pentru Numele lui Iehova, înainte de a ajunge la Iordan şi a-l trece. El a luat conducerea poporului Israel la Sitim, pe partea estică a Iordanului, vizavi de Ierihon. *Sitim* înseamnă „salcâmi" sau „copaci de bici" şi aceasta din cauza spinilor de pe aceşti copaci (Num. 25:1; 33:48-53; Ios. 2:1). La fel şi Isus Christos, Mai Marele Iosua, a venit la Templu şi a preluat direct conducerea poporului lui Dumnezeu de pe pământ, în mijlocul vremurilor de strâmtorare sau biciuitoare care s-au abătut asupra rămăşiţei credincioase; această strâmtorare a fost adusă peste rămăşiţă de către „copacii de bici" ai fiinţelor umane, care acţionau sub comanda lui Satan. Iosua a numit trei cetăţi de scăpare la vest de Iordan, adăugându-le la cele trei cetăţi de scăpare pe care Moise le-a numit la est de Iordan (Ios. cap. 20). Iosua a început celebrarea sărbătorii corturilor în ţara Canaanului, după trecerea Iordanului (Neem. 8:17). Aceste fapte clare servesc, pe mai departe, pentru a fixa timpul împlinirii cărţii „Iosua" ca fiind după anul 1918, aşa după cum se va observa aceasta în timp ce vom progresa în studiul ei. Aceasta reprezintă o dovadă sigură şi concludentă că toate lucrurile înregistrate în acea carte au fost scrise odinioară pentru ajutorul special al poporului credincios al lui Dumnezeu, peste care a venit sfârşitul lumii.

Cuprins

[11] Până în anul 1919, urmaşii credincioşi ai lui Isus Christos prezenţi atunci pe pământ, nu au realizat că „lucrarea Ilie” se sfârşise. În tabloul profetic, Domnul a spus lui Iosua: „Moise, servul Meu, este mort; de aceea ridică-te acum, treci Iordanul tu şi tot poporul acesta, în ţara pe care le-o dau lor, copiilor lui Israel” (Iosua 1:2). „Lucrarea Ilie” era moartă, iar de la acel timp înainte trebuia să fie făcută „lucrarea Elisei”. Domnul, fără îndoială, a dirijat şi a făcut să fie publicate în revista *Turnul de Veghere* din 1 august şi 15 august 1919, articolele cu titlul: „Binecuvântaţi sunt cei fără teamă”, care au adus în prim plan deosebirea dintre „lucrarea Ilie” şi „lucrarea Elisei”, arătând că „lucrarea Ilie” era făcută şi că trebuia să înceapă „lucrarea Elisei”, fără nici o teamă de duşman. Acelaşi mesaj a fost vestit şi proclamat public la Congresul din Cedar Point (Ohio), în luna septembrie a acelui an. Dintre izraeliţii care au ieşit din Egipt, doar o rămăşiţă, Iosua, Caleb şi Eliazar, au supravieţuit şi au trecut Iordanul intrând în ţara Canaanului. De asemenea, numai o mică rămăşiţă din cei care în timpul „periodului Ilie” au făcut legământ pentru a împlini voinţa lui Dumnezeu şi care, aşadar, au părăsit Egiptul anti-tipic, au supravieţuit „periodului Ilie” şi au trecut Iordanul anti-tipic, angajându-se în „lucrarea Elisei”.

[12] Precum izraeliţilor sub comanda lui Iosua li s-a poruncit să se ridice, să treacă Iordanul şi să ia în posesie ţara ocupată de duşmani, tot la fel şi urmaşilor credincioşi ai lui Isus Christos, sub conducerea Sa, li s-a poruncit să se angajeze în lucrarea Împărăţiei şi să ia în posesie teritoriul duşmanului, căruia i se permisese să-l ocupe şi să-l revendice. Din acea clipă, activitatea trebuia să crească până la limita maximă şi acest lucru este arătat prin porunca Domnului dată lui Iosua: „orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, vi l-am dat, cum am spus lui Moise. De la pustie şi Liban, până la râul cel mare, fluviul Eufrat, toată ţara hetiţilor şi până la Marea cea Mare, spre apusul soarelui, vor fi graniţele voastre” (Iosua 1:3,4). Tot în beneficiul martorilor lui Iehova, Dumnezeu a spus izraeliţilor care stăteau pe partea de est a râului Iordan: „nu va fi nici un om capabil să stea înaintea ta, în toate zilele vieţii tale. Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise; nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi” (Iosua 1:5).

CURAJOS

[13] Pentru ca cineva să fie curajos, trebuie să aibă credinţă şi o încredere deplină în puterea care îl sprijină şi bazându-se cu totul pe acea putere, el trebuie să înainteze în mod viguros în realizarea lucrării care este pusă înaintea lui. De aceea, este scris: „facă-ţi-se după credinţa ta”. Porunca dată lui Iosua, să ia cu el peste Iordan „tot poporul acesta”, dovedeşte că Isus Christos, Mai Marele Iosua, îi face pe urmaşii Săi credincioşi să se împărtăşească cu El în lucrarea Împărăţiei, iar aceşti credincioşi devin împreună-moştenitori în Împărăţie. Urmaşii Săi credincioşi nu trebuie să se teamă, ci trebuie ca ei să fie foarte curajoşi, ca să se poată împotrivi atacurilor duşmanului, lucrul acesta fiind arătat prin cuvintele Domnului adresate lui Iosua: „întăreşte-te şi îmbărbătează-te, căci tu vei da în stăpânire poporului acestuia, ţara pe care am jurat părinţilor lor că le-o voi da”

Cuprins

(Iosua 1:6). Iehova a făgăduit lui Isus Împărăţia, iar Isus a făgăduit urmaşilor Săi credincioşi că ei se vor împărtăşi împreună cu El în acea Împărăţie, datorită harului şi după voia lui Dumnezeu (Luca 22:29,30; *Diaglott*).

[14] Credinţă deplină şi o mare îndrăzneală se cer pentru a continua „lucrarea Elisei" şi fireşte, curaj mai mare decât s-a cerut pentru a face „lucrarea Ilie", din cauza opoziţiei crescânde dificile. Ca dovadă pentru aceasta, iată următoarele cuvinte adresate lui Iosua: „numai întăreşte-te şi fi foarte curajos, ca să iei seama să lucrezi potrivit întregii legi pe care Moise, servul Meu, ţi-a poruncit-o; să nu te depărtezi de la ea, nici la dreapta şi nici la stânga, ca să prosperi oriunde vei merge. Cartea aceasta a legii, să nu se depărteze de gura ta; meditează asupra ei zi şi noapte, ca să poţi lucra potrivit cu tot ce este scris în ea, căci atunci vei prospera în toate căile tale şi atunci vei avea un bun succes. Nu ţi-am dat Eu oare porunca aceasta: „întăreşte-te şi îmbărbătează-te? Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge" (Iosua 1:7-9).

[15] Domnul nu cere ca poporul Său să facă lucruri spectaculoase, dar porunceşte ca ei să fie tari în Domnul şi în puterea tăriei Lui şi să aibă credinţă deplină în puterea Sa. Ei trebuie să fie foarte curajoşi şi să nu permită, aşadar, nici cea mai mică îndoială în minte, cu privire la faptul că Dumnezeu poate împlini fiecare cuvânt ce l-a promis şi că atâta timp cât ei Îl servesc în ascultare faţă de poruncile Sale, nici o putere nu poate împiedica îndeplinirea lucrării care le-a fost încredinţată. Având acest curaj, ei merg înainte cu bucurie. Martorii lui Iehova au fost încercaţi în timpul „lucrării Elisei" şi pot înţelege pe deplin ceea ce este arătat aici. Martorii Lui au ajuns la înţelegerea bună, că ei trebuie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu şi să fie pe deplin supuşi legilor Sale, dacă vor să aibă ocrotirea şi conducerea lui Dumnezeu. Ei nu trebuie să se întoarcă din drum pentru a dezbate cu împotrivitorii, înţelegerea lor; ei nu au de lipsă să audă argumentele tuturor împotrivitorilor, ci se sprijină numai pe Domnul şi cunoscând Cuvântul Său ca fiind adevărat, ei merg înainte; acţionând astfel, Domnul le zice: „căci atunci vei putea prospera oriunde vei merge". Poporul lui Dumnezeu trebuie să se hrănească din Cuvântul Său, care este, după cum i s-a spus lui Iosua: „cartea aceasta a legii". Ei trebuie să o studieze şi să mediteze cu atenţie asupra ei în toate timpurile şi să urmeze cu stricteţe instrucţiunile date în ea. Isus Christos, Mai Marele Iosua, îşi conduce poporul şi îl instruieşte din Templu, prin intermediul instrucţiunilor pe care le transmite poporului Său prin canalul şi pe calea Sa numită, iar martorilor lui Iehova li se porunceşte să urmeze instrucţiunile Sale aşa după cum le-au fost transmise şi procedând astfel, promisiunea pentru ei este: „tu vei face calea ta prosperă şi atunci vei avea un bun succes". Agenţii Diavolului atacă sălbatic pe martorii lui Iehova, îi ameninţă şi îi maltratează, încercând să aplice greşit legile împotriva lor şi să-i silească pe martorii lui Iehova să acţioneze conform legilor ţării, care interzic publicarea mesajului lui Dumnezeu fără o permisiune dată din partea unei puteri umane. Dar servii credincioşi ai Domnului nu vor fi împiedicaţi din cauza acestor ameninţări, în ceea ce priveşte îndeplinirea îndatoririlor lor, nici din cauza amenzilor, a pedepselor sau a întemniţărilor. Tot timpul au în

Cuprins

minte puterea care este în spatele lor şi îi sprijină, iar ei ştiu că „sunt sub braţele veşnice” ale Celui Prea Înalt şi la timpul hotărât, aşa după cum Dumnezeu a promis, „El va izgoni duşmanii din calea ta” (Deuteronom 33:27).

[16] Porunca pe care Iehova a dat-o lui Iosua şi altor izraeliţi, aşa cum este declarată în scriptura anterioară spusă pentru Iosua, indică faptul că va exista un motiv de teamă din partea martorilor lui Iehova în timpul „lucrării Elisei” şi că unii dintre ei vor fi înclinaţi să încetinească şi să părăsească campania viguroasă, dar cei credincioşi nu vor proceda aşa. Acestea sunt exact faptele pentru care mulţi martori ai lui Iehova pot acum mărturisi. Cei mai puţin zeloşi, i-au sfătuit pe ceilalţi să fie mai puţin agresivi şi să nu atragă asupra capetelor lor, prin faptele lor, atacurile sălbatice ale duşmanilor; însă Domnul le spune: „nu ţi-am dat Eu oare porunca aceasta: fi tare şi foarte curajos? Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge” (Iosua1:9).

[17] Atunci când au fost atacaţi pentru că predicau Evanghelia şi când au fost persecutaţi pentru că au dat cu curaj un avertisment oamenilor, aşa cum poruncise Domnul, când s-a poruncit prin funcţionarii lumeşti ca martorii lui Iehova să-şi înceteze activitatea, cei credincioşi şi curajoşi au răspuns şi continuă să răspundă: „noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu şi nu de oameni”. Dumnezeul nostru ne-a poruncit acest lucru şi noi vom împlini voinţa Sa.

[18] Cei care din cauza fricii faţă de oameni, refuză sau se codesc să împlinească „lucrarea Elisei”, nu pot avea aprobarea Domnului şi ei nu pot avea „un bun succes”, din cauza unei astfel de lipse de credinţă şi încredere în Domnul. Cei care într-adevăr iubesc pe Dumnezeu şi Împărăţia Sa, nu vor avea frică şi această concluzie este pe deplin sprijinită de cuvintele inspirate ale apostolului: „astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită alungă frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; şi cine se teme, n-a ajuns desăvârşit în dragoste ” (1Ioan 4:17,18).

[19] Împărăţia este aici şi Regele Christos nu cunoaşte înfrângerea. El va obţine victoria. Duşmanii vor batjocori, se vor scandaliza şi ameninţă că vor aplica pedepse trupeşti martorilor lui Iehova, însă duşmanii nu pot opri lucrarea de mărturie şi aceasta nu se va opri până nu va fi terminată şi până când Dumnezeu va permite să fie oprită. Aşa după cum Iehova Dumnezeu a vorbit lui Iosua şi celorlalţi izraeliţi, tot aşa vorbeşte şi poporului Său credincios de pe pământ, când acesta înfruntă duşmanul: „nu te îngrozi şi nu te înspăimânta pentru că Domnul, Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge”. Astăzi, lupta este în curs, iar cei credincioşi, cu un mare curaj, vestesc laudele lui Iehova şi se sprijină pe promisiunile lui Iehova, ştiind bine că „bătălia nu este a omului, ci a lui Dumnezeu”. Faptele precedente bine cunoscute, care au fost experienţate de mulţi martori ai lui Iehova în trecutul apropiat, dovedesc totodată că drama profetică a cărţii „Iosua”, privind oastea care trece Iordanul, şi-a început împlinirea în anul 1919 şi îşi continuă cursul împlinirii până în zilele acestea.

Cuprins

ÎNCEPUTUL ÎMPLINIRII

[20] Întemniţarea unor servi ai Domnului în anul 1918, a semănat frica în minţile multora. În primăvara anului 1919, cei întemniţaţi au fost eliberaţi, iar poporul Domnului a început să capete mai mult curaj. Porunca dată prin Iosua, a fost asemănătoare cu cea dată în anul 1919 de către Mai Marele Iosua, Isus Christos, care spune: „atunci, Iosua a poruncit căpeteniilor poporului, spunând: treceţi prin tabără şi iată ce să porunciţi poporului: pregătiţi-vă merinde, căci peste trei zile veţi trece Iordanul acesta, ca să mergeţi să luaţi în stăpânire ţara pe care Domnul Dumnezeul vostru v-o dă în stăpânire" (Iosua 1:10,11).

[21] Pregătirea hranei este necesară pentru o călătorie sau activitate continuă. Era în anul 1919, când a început activitatea de pregătire pentru publicarea unei reviste şi a altor publicaţii şi pentru clădirea organizaţiei de serviciu, iar aceasta a durat timp de trei ani, până în anul 1922, când organizaţia vizibilă a Domnului Dumnezeu era pe un drum bun, înaintând în lucrarea de mărturie ce creştea. Cu toate acestea, în timpul acelei perioade trebuia făcută multă muncă de pregătire şi acea muncă a fost îndeplinită. Hrana spirituală era necesară, iar Domnul s-a îngrijit de ea; servii Săi, având minţile luminate de scopurile descoperite ale lui Dumnezeu, au arătat un zel mai mare în lucrarea încredinţată lor.

[22] În împlinirea tabloului profetic, fiecare dintre cei care au făcut legământ pentru a face voia lui Dumnezeu şi care au rămas credincioşi până la venirea Domnului la Templu, primind judecata favorabilă a Domnului, trebuie să meargă mai departe şi să facă lucrarea Împărăţiei. Cele „trei zile" menţionate de Iosua, corespund celor trei ani în împlinirea profeţiei, din anul 1919 şi până în anul 1922. Versetele 12-18, din primul capitol al cărţii „Iosua", arată că nu trebuie să existe o slăbire a mâinilor, ci lucrarea trebuie făcută cu energie. Lucrătorii credincioşi care au început „lucrarea Ilie", trebuie să meargă acum în serviciu şi să îndeplinească „lucrarea Elisei". Nimeni din rămăşiţă nu poate fi scutit de la acest serviciu. Nimeni nu se poate odihni pe laurii trecutului şi să zică: „eu mi-am făcut partea mea; lasă ca alţii să-şi facă partea acum", ci toţi trebuie în mod credincios să ia parte în această lucrare, împreună cu tovarăşii lor. Nimeni nu poate angaja un înlocuitor ca să lucreze pentru el, lăsând ca lucrarea lui să fie făcută de altcineva, ci el însuşi trebuie să lucreze. Cei care încearcă un astfel de mod de a se sustrage sau refuză să îndeplinească această lucrare, au fost avertizaţi prin cuvintele spuse de către Moise: „fiţi siguri că păcatul vostru vă va ajunge " (Num. 32:19-23). Cei credincioşi în serviciu, au auzit porunca lui Iosua şi au ascultat. „Ei au răspuns lui Iosua, spunând: tot ce ne-ai poruncit, vom face şi oriunde ne vei trimite, vom merge" (Iosua 1:16). Aceste cuvinte exprimă sentimentul drept al celui angajat în „lucrarea Elisei", voind să lucreze şi dorind să facă acest lucru în orice poziţie în care el poate fi numit.

[23] În timpul „lucrării Elisei", cei care şi-au arătat dragostea lor pentru Dumnezeu şi Împărăţia Sa, au răspuns chemării de a merge mai departe în serviciu, precum izraeliţii au răspuns lui Iosua: „aşa cum l-am ascultat pe Moise

Cuprins

în toate lucrurile, tot aşa te vom asculta şi pe tine; numai Domnul Dumnezeul tău să fie cu tine, aşa cum a fost cu Moise" (Iosua 1:17).

[24] Profeţia a indicat că vor fi câţiva fricoşi care vor deveni rebeli, iar faptele arată că unii au fost fricoşi sau indiferenţi şi s-au răzvrătit împotriva poruncilor Domnului; referitor la aceasta este scris: „oricine va fi cel care se răzvrăteşte împotriva poruncii tale şi nu te ascultă în tot ce îi porunceşti, să fie pedepsit cu moartea; numai întăreşte-te şi fi curajos" (Iosua 1:18).

[25] Cei din „periodul Elisei", care au fost fricoşi şi indiferenţi, răzvrătindu-se, au fost scoşi afară. Cei credincioşi nu au avut timp şi nici nu au fost dispuşi să-i plângă pe cei care au căzut, ci ei au consimţit cu bucurie în judecata Domnului de scoatere afară a celor necredincioşi. Credincioşii şi-au spus unul altuia şi continuă să spună: „numai Domnul Dumnezeul tău să fie cu tine (…) de aceea, fi tare şi curajos". Aceste cuvinte au fost spuse mai dinainte celor care au fost plini de credinţă, încredere şi curaj şi care şi-au menţinut integritatea faţă de Dumnezeu, făcând „lucrarea Elisei". Aşa după cum au mers înainte în „lucrarea Ilie", ei au continuat să meargă înainte şi în lucrarea de mărturie din „periodul Elisei", iar lor li s-a dat înţelegerea şi aprecierea lucrării în care ei sunt angajaţi, ştiind că aceasta are de a face cu justificarea Numelui lui Iehova. Domnul le-a luminat minţile şi le-a arătat că aceste tablouri profetice sunt drame ale justificării.

ISCOADE

[26] Un alt act al dramei, este reliefat în acest punct, arătând o altă parte a lucrării îndeplinite. Doi bărbaţi au fost trimişi de către Iosua pentru a iscodi teritoriul de dincolo de Iordan, înainte ca izraeliţii să înceapă traversarea. „Iosua, fiul lui Nun, a trimis din Sitim, în ascuns, doi bărbaţi ca iscoade, zicându-le: duceţi-vă de cercetaţi ţara şi mai ales Ierihonul. Şi ei au plecat şi au ajuns în casa unei prostituate care se numea Rahav şi s-au culcat acolo" (Iosua 2:1). Numele celor doi oameni nu sunt date, pentru că persoanele individuale nu sunt importante; dar se pare că unul din ei a fost Salmon, care ulterior s-a căsătorit cu Rahav. Misiunea care le-a fost încredinţată a fost periculoasă şi ei au îndeplinit-o cu discreţie şi în secret. Cu treizeci şi nouă de ani în urmă, Moise l-a trimis pe Iosua şi încă unsprezece oameni într-o misiune periculoasă, asemănătoare, în acelaşi teritoriu. În împlinire, Mai Marele Iosua, Isus Christos, a trimis şi El pe reprezentanţii Săi la timpul cuvenit, pentru a face lucrarea care le-a fost încredinţată, după cum este scris: „sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, aşa i-am trimis şi Eu pe ei în lume. Şi mă rog nu numai pentru ei, ci şi pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor" (Ioan 17:17,18,20,21).

[27] Cei doi oameni trimişi de Iosua, au reprezentat tot Israelul. Ei aveau de cercetat organizaţia duşmanului, oamenii, precum şi împrejurimile Ierihonului şi atitudinea lor faţă de izraeliţi, deoarece la acel timp, poporul Ierihonului auzise deja de venirea izraeliţilor. Venirea lor putea oferi un prilej pentru poporul

Cuprins

Ierihonului să facă ori bine, ori rău celor doi soli. Cercetarea teritoriului nu era necesară pentru Iehova, înainte să poată acţiona împotriva Ierihonului şi de aceea, este sigur că Iehova a făcut aici un tablou spre folosul altora. El a făcut ca Iosua să manifeste prudenţa cuvenită şi să facă unele lucrări ce erau în limitele puterii şi permisiunii umane, necontând pe Iehova să facă totul. De asemenea, aceasta era o probă pentru cele două iscoade în ceea ce priveşte credinţa lor în Domnul, aşa cum şi cele douăsprezece iscoade au trebuit să-şi arate credinţa lor în probă, după ce Moise i-a trimis în Canaan.

[28] O altă parte a acestei drame, este că Iehova a remarcat o femeie în Ierihon care a arătat credinţă în Dumnezeu şi care a fost folosită să facă parte din drama profetică, iar partea aceea a dramei arată că acţiunile ei i-au dat o ocazie să-şi arate credinţa în Dumnezeu şi astfel să câştige aprobarea Sa, aprobare care a asigurat-o că poate fi cruţată atunci când Ierihonul va cădea. Cu o altă ocazie, Dumnezeu a trimis doi îngeri în Sodoma şi a dat o ocazie lui Lot să-şi demonstreze credinţa, pentru ca el să poată fi salvat atunci când Sodoma va fi distrusă (Gen. 18:16; 19:1). Împlinirea acestei părţi a dramei profetice privitoare la iscoade şi femeie, are loc după anul 1918, când martorii lui Iehova au mers înainte, făcând lucrarea ce le-a fost încredinţată de către Isus Christos, Mai Marele Iosua. Fiind „doi bărbaţi" în acest tablou profetic, se sugerează cele două părţi care se angajează în această lucrare şi care întregesc rămăşiţa martorilor lui Iehova, cu alte cuvinte partea mai tânără şi partea mai bătrână. Cei bătrâni, au fost acei care au supravieţuit „periodului Ilie", precum şi persecuţiei din anul 1919, care au continuat să fie credincioşi şi pe care Domnul Isus i-a adunat în clasa „servului credincios şi înţelept" (Mat. 24:45-47). Iar partea a doua sau mai tânără, era compusă din cei care au devenit membrii ai „servului credincios şi înţelept" de la şi după anul 1922. Ambele clase au fost preumbrite prin Naomi şi Rut, precum şi prin Mardoheu şi Estera.

[29] Iscoadelor le-a fost poruncit să cerceteze teritoriul şi îndeosebi cetatea Ierihon cu împrejurimile sale. Numele *Ierihon* înseamnă (1) „mireasmă", probabil datorită poziţiei aflată într-un loc al miresmei produs de creşterea bogată a unor tufe frumos mirositoare; el mai înseamnă şi „cetatea palmierilor" (Deut. 34:2,3) şi (2) numele său mai semnifică „luna sa", lucru care poate însemna că poporul Ierihonului se închina zeului Lunii. Oamenii acelei cetăţi, erau descendenţii lui Canaan, fiul lui Ham, cel care a căzut sub blestemul lui Noe (Gen. 10:15,16; 9:25,26). Aceasta arată că oamenii Ierihonului au fost verii lui Nimrod (Gen. 10:6-9), fiind aşadar, închinători ai Diavolului. Cetatea Ierihon era plină de comori şi avea legături comerciale cu Babilonul (Iosua 6:24; 7:21). Cetatea era situată pe locul care a devenit apoi graniţa cu Efraim, teritoriu care însă a fost dăruit seminţiei lui Beniamin (Iosua 18:21; 16:7). Descrierea Ierihonului, a oamenilor săi şi a împrejurimilor sale, a reprezentat pe religioniştii „lumii rele prezente", cunoscuţi ca şi „creştinătate", religionişti care practică religia denumită în mod nepotrivit „religia creştină", dar care, de fapt, este practicarea religiei Diavolului. „Creştinătatea", prin practicile sale religioase, încearcă să se facă pe ea însăşi „o

Cuprins

mireasmă" şi pe practicanţii ei „un miros dulce şi aspect înţelept". Aceasta o fac aplicând asupra lor minunatele şi binecuvântatele promisiuni ale Bibliei, privitoare la cei care sunt urmaşii adevăraţi ai lui Isus Christos, texte ale Bibliei care nu au nici o aplicare la ei. „Creştinătatea" pretinde că este o organizaţie a celor drepţi, cu alte cuvinte, cei care cresc drepţi ca palmierii (Ier. 10:5; Ps. 92:12). Dar, „creştinătatea" este încovoiată asemenea unui sfredel. Ea are o formă de evlavie sau cucernicie, dar tăgăduieşte puterea lui Iehova Dumnezeu şi se închină creaturii în locul Creatorului, dând onoare şi laudă oamenilor şi nu lui Dumnezeu şi Domnului Isus Christos. Isus Christos este autoritatea pentru afirmaţia potrivit căreia „creştinătatea" este produsul Diavolului şi pentru judecata lui Iehova scrisă împotriva „creştinătăţii", că ea trebuie să fie înjosită, adânc „umilită" şi nimicită, ceea ce reprezintă însemnătatea numelui „canaanit".

[30] Cetatea Ierihon trebuia să fie prima cetate a Canaanului dată de către Iehova în mâinile lui Iosua, comandantul Său care a condus oastea lui Israel. De aceea, aceasta trebuia oferită lui Iehova ca primele roade ale Canaanului. Izraeliţii puteau să lase alte cetăţi să rămână în picioare, nu însă şi Ierihonul; el trebuia să cadă (Deut. 6:10,11). În mod asemănător, nu este nici o posibilitate pentru „creştinătate" să rămână în picioare. Ca şi Ierihonul, ea trebuie nimicită complet. În Armaghedon, „creştinătatea" este prima ţintă de atac a Domnului, după cum arată multe din textele Scripturii. Armatele Sale o vor distruge prima dată şi ea nu va mai fi niciodată reînviată sau restatornicită. Asemenea unui lucru consacrat, acesta este un lucru blestemat şi trebuie să fie nimicit complet. (Lev. 27:28,29).

[31] Şi acum, să urmărim împlinirea acelei părţi a tabloului profetic privitor la „cei doi bărbaţi". Ei i-au reprezentat pe martorii lui Iehova, care cercetează ţara, Ierihonul modern, „creştinătatea". Aceasta este împlinit prin faptul că Iehova le explică în Cuvântul Său privitor la organizaţia lui Satan, că religia formează partea importantă din aceasta, prin care oamenii sunt ţinuţi împreună în robie. Martorii lui Iehova, prin studierea profeţiilor descoperite şi prin compararea lor cu faptele fizice ale istoriei, precum şi cu faptele prezente, discern împlinirea şi înţelegerea profeţiilor şi astfel ei sunt încurajaţi, iar nădejdea lor se întăreşte spre a putea înainta. Un asemenea discernământ, cu privire la organizaţia duşmanului, a început să fie făcut de cunoscut de Domnul pentru poporul Său, prin intermediul revistei *Turnul de Veghere*, de timpuriu, chiar în anul 1921. Observaţi în această revistă, articolul despre Iosua 1:9, „Fii curajos", paginile 90 şi 91, unde „organizaţia Diavolului" a fost menţionată pentru prima dată. Împotrivirea organizaţiei lui Satan faţă de Împărăţia lui Dumnezeu, a fost clarificată încă şi mai mult, atunci când Domnul Isus, prin publicaţia *Turnul de Veghere*, a descoperit şi a făcut să fie publicat în luna martie a anului 1925, articolul numit „Naşterea naţiunii". În anul 1926, a fost publicată cartea „Eliberare" şi prin intermediul acesteia, Domnul a dat poporului Său viziunea clară asupra organizaţiei lui Satan, iar în anul 1929 a apărut cartea „Profeţie", cu o expunere mai detaliată a organizaţiei lui Satan. De atunci, lucrarea de „iscodire" a fost continuată de acei credincioşi care s-au devotat lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale. Cuvântul „iscoadă" (conform Bibliei ebraice)

Cuprins

tradus în mod literal, înseamnă „a merge de-a lungul”, cu alte cuvinte a face o recunoaştere. În timpul anilor menţionaţi mai sus, martorii lui Iehova, care au fost reprezentaţi de cei doi oameni pe care Iosua i-a trimis să cerceteze teritoriul, au făcut multă recunoaşte în serviciul lui Dumnezeu, ei fiind trimişi în mijlocul organizaţiei vizibile a lui Satan şi prin comunicare cu oamenii, să stabilească care este poziţia lor cu privire la Iehova şi Împărăţia Sa sub Christos şi atitudinea faţă de lume, precum şi faţă de martorii Domnului. Acum, când noi relatăm modul în care Domnul şi-a condus poporul pe parcursul celor cincisprezece ani trecuţi, putem observa cum a descris Dumnezeu cursul acţiunii lor cu mult timp în urmă şi cum şi-a determinat poporul să meargă acolo, fără a cunoaşte în momentul acela de ce proceda aşa. Începând cu anul 1919, cu ajutorul lui Iehova şi a lui Isus Christos, servii credincioşi de pe pământ au continuat lucrarea, având încredere deplină în Domnul şi cunoscând bine faptul că El, care îi îndrumă, conform promisiunii Sale, va continua să procedeze astfel, să îi călăuzească şi să-i ocrotească; nu a contat pentru ei dacă ştiau sau nu de ce trebuia făcută lucrarea, precum şi ce însemna ea în acel timp, ci tot ceea ce le era necesar a fost să ştie că erau călăuziţi de către Domnul şi că acţionau, aşadar, conform voinţei Sale.

RAHAV

[32] Ascultând porunca primită de la Iosua, cele două iscoade s-au dus şi „au ajuns în casa unei prostituate, numită Rahav şi s-au oprit acolo”. Evident că acolo nu existau hoteluri disponibile, în care ei se puteau adăposti, pentru a găsi un loc unde să doarmă şi să se odihnească, în timp ce îşi continuau investigaţiile. Înaintea altor concluzii, noi trebuie să cunoaştem faptul că Iehova i-a condus pe cei doi bărbaţi în casa lui Rahav pentru a înfăptui un tablou profetic sau o parte a dramei profetice, prevestind astfel scopul Său. Din această cauză, nu există motiv să căutăm vină sau să criticăm pe acei oameni, pe Rahav sau pe altcineva, în legătură cu aceasta.

[33] Femeia Rahav, datorită căii sale de acţiune, era o persoană cu o reputaţie proastă şi pentru cei doi bărbaţi, a intra în casa ei însemna fără îndoială o probă; ei însă, s-au supus instrucţiunilor, dorind să meargă acolo unde au fost trimişi. Fără îndoială că în Ierihon au existat multe case de prostituţie, dar Iehova i-a condus pe cei doi bărbaţi în cea de pe zidul cetăţii, unde era situată casa lui Rahav şi a făcut-o din motive bine cunoscute Lui. Martorilor lui Iehova, înaintând în lucrare, le-a fost probată atât credinţa lor în Dumnezeu, cât şi dorinţa lor de a se supune instrucţiunilor, de a merge la clasa aceea de persoane, care sunt mai puţin populare decât altele în această lume, chiar şi în locuri locuite de persoane cu o reputaţie proastă şi de a duce mesajul unor oameni, neavând o reputaţie prea bună. După cum Isus nu a căutat să-şi facă o reputaţie, tot la fel şi martorii săi credincioşi, nu se opresc pentru a lua în considerare cum poate fi afectată reputaţia lor. Iona a avut şi el parte de o asemenea încercare, atunci când a trebuit să ducă mesajul în cetatea Ninive. Prostituatele nu sunt totdeauna responsabile pentru cursul vieţii lor. Fără îndoială că „superiorii” cruzi ai lumii acesteia, care caută să se înfăţişeze ca fiind respectabili, dar care de fapt, aşa după cum se ştie în general, sunt josnici, forţând

Cuprins

pe multe femei tinere să calce pe o cale greşită şi aducându-le într-o situaţie foarte umilitoare. Unele femei care s-au găsit într-o astfel de situaţie, au dorit cu sinceritate dreptatea şi sunt mult mai dispuse să asculte mesajul Împărăţiei şi să dea atenţie acestuia, decât religioniştii grandomani, care par a fi curaţi şi pioşi, dar care sunt de fapt o urâciune în faţa lui Dumnezeu. Conducătorii pompoşi religioşi din mijlocul iudeilor, au venit la Isus să-şi arate propria lor înţelepciune şi pioşenie şi I-au cerut să spună cu ce autoritate a lucrat El printre oameni, fără a avea permisiunea celor din poziţii înalte. Aceiaşi cocoşi l-au acuzat pe Isus de asociere cu vameşii, păcătoşii şi prostituatele. Religioniştii aceia au pretins că sunt extrem de buni şi respectabili, dar cu toate acestea, Isus le-a spus: „vameşii şi curvele intră înaintea voastră în Împărăţia lui Dumnezeu" (Mat. 21:31). Reputaţia pe care o are cineva printre oameni, nu-i poate aduce nici un câştig şi chiar poate conduce la căderea acelei persoane, în timp ce a sta de partea Domnului, înseamnă totul.

[34] Se pare că Rahav a fost folosită în acest tablou profetic pentru a arăta că oamenii aceia care au o reputaţie mai proastă decât alţii, cu alte cuvinte oamenii obişnuiţi, sunt mult mai înclinaţi să creadă şi să primească pe Domnul cu sinceritate şi să meargă pe calea Sa, decât sunt cei care se bucură de o bună reputaţie printre oameni şi care au dorinţa de a primi favoarea şi aprobarea oamenilor. Martorii lui Iehova află că oamenii obişnuiţi sunt aceia care au cea mai bună dispoziţie pentru a asculta adevărul despre şi cu privire la Împărăţie. Chiar aşa s-a întâmplat atunci când Isus a fost pe pământ, când oamenii obişnuiţi L-au ascultat bucuroşi, în timp ce conducătorii s-au opus, L-au respins şi L-au persecutat, fără îndoială gândind că prin acest mod de a proceda, ei se vor face mai populari decât semenii lor. Oamenii trebuie să recunoască faptul că au nevoie de ajutor şi că ajutorul lor vine, nu de la oameni, ci de la Dumnezeu, prin Isus Christos şi că acest ajutor trebuie primit înainte de a putea primi şi exercita credinţă în Dumnezeu şi Isus Christos. Ei trebuie să aibă dorinţa sinceră pentru o stare de dreptate. În această dramă profetică, Rahav a reprezentat clasa persoanelor sincere şi cu o inimă curată.

[35] Numele *Rahav* este derivat de la verbul „a lărgi" şi înseamnă ori (1)„întins", „larg", „spaţios", „vast" ori (2) „în larg" sau „în libertate". Rahav, primind în casa ei pe cele două iscoade, a arătat că era fără prejudecată şi nicidecum îngustă la minte, patriotă, naţionalistă sau religioasă, crezând că prin salutarea unui steag sau spunând „heil" unui om lumesc, poate câştiga un oarecare profit. Mărturisirea ei a arătat că mintea şi inima sa au fost lărgite şi mărite de lucrurile pe care le-a învăţat şi că ea se temea de Dumnezeu. Sensul al doilea al numelui, „în libertate", se potriveşte bine clasei pe care Rahav a reprezentat-o, o clasă de oameni care sunt liberi şi stau departe de lanţurile religioase care nu demult îi ţineau în constrângere sau în închisoare. De aceea, Rahav a reprezentat în această dramă pe cei cu inima sinceră, persoanele de bine, ionadabii, care formează „marea mulţime" sau „alte oi" ale Domnului şi care sunt dintre acei „oameni nedoriţi" (Ţef. 2:1). „Şi eu voi umbla în libertate (*margin.* „în larg", în limba ebraică, *rahav*) pentru că eu caut hotărârile Tale" (Ps. 119: 45). Este

Cuprins

obiceiul celor ultra-religioşi, cei care fac pe evlavioşii, să spună celorlalţi: „ce va crede lumea despre tine dacă nu te duci la biserică şi dacă începi să împarţi broşuri oamenilor obişnuiţi?”. Clasa Rahav din zilele noastre, le răspunde acestora: „noi căutăm aprobarea Domnului şi nu ne pasă ce poate spune lumea despre noi. Noi am părăsit lumea, pentru a asculta de Dumnezeu”.

[36] Casa lui Rahav se găsea pe zidul cetăţii Ierihon, care pare să însemne faptul că ea era aproape în afară, departe de elita sau clasa importantă a Ierihonului. Atunci când cetatea urma să cadă, locuinţa ei fiind pe zid, ar fi pus-o într-o situaţie extrem de periculoasă şi doar puterea lui Dumnezeu putea să o salveze. La fel este descrisă şi condiţia ionadabilor de astăzi. Poziţia lor este periculoasă şi căderea organizaţiei lui Satan, „creştinătatea”, care este sigură, va însemna distrugerea lor, dacă acei ionadabi nu vor găsi ocrotire la Domnul. Rahav a auzit de Dumnezeul lui Israel şi a crezut în El şi ea trebuie să fi recunoscut pe cine avea să lase în casa ei, atunci când a primit pe cei doi bărbaţi. Conversaţia sa ulterioară, purtată cu cei doi, arată că ea avea credinţă în Dumnezeu. La fel cum martorii lui Iehova cercetează teritoriul „creştinătăţii”, clasa Rahav, care reprezintă pe oamenii cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, va discerne că martorii lui Iehova sunt servii Celui Prea Înalt, despre care au auzit; ei doresc să afle mai multe despre Dumnezeu şi calea Sa şi să aibă ocrotirea Lui, de aceea ei primesc pe trimişii Domnului cu dragă inimă şi fac tot ceea ce pot pentru ei.

CERCETÂND DUREREA LOR

[37] Străjerii Ierihonului ştiau că izraeliţii şi-au întins tabăra chiar peste Iordan, vizavi de Ierihon şi atunci când ei au văzut doi străini în cetate, îndreptându-se spre casa lui Rahav, au raportat chestiunea conducătorilor politici ai cetăţii; „s-a dat de ştire împăratului din Ierihon şi i-au spus: iată că nişte oameni dintre copiii lui Israel au venit aici, astă noapte, ca să cerceteze ţara” (Iosua 2:2). Acei străjeri care au făcut acel raport, au reprezentat pe religioniştii „creştinătăţii” de azi, care formează clerul şi care stau de pază pentru a veghea ca nimeni să nu le invadeze teritoriul, să nu-i demaşte şi să nu se opună îngrădirilor pe care ei le-au aşezat în jurul oilor captive. Cu toate acestea, în loc să intre ei înşişi cu îndrăzneală în acţiune, raportează conducătorilor politici şi îi conving să intre în acţiune, să îi lovească şi să îi rănească pe martorii Domnului. Experienţele repetate ale martorilor lui Iehova în teritoriul „creştinătăţii”, se potrivesc exact acestei părţi a tabloului profetic prezentat aici. Religioniştii aceştia nu au la inimă interesele oamenilor, ci ei caută satisfacerea intereselor lor egoiste şi au grijă ca atât cât stă în puterea lor, oamenii să fie ţinuţi în necunoştinţă cu privire la ceea ce fac ei şi de faptul că martorii lui Iehova sunt îndepărtaţi de ei şi sunt persecutaţi, pentru că merg şi spun oamenilor adevărul.

[38] Conducătorii politici ai cetăţii au acţionat imediat. „Împăratul Ierihonului a trimis la Rahav să-i spună: scoate afară pe bărbaţii care au venit la tine, care au intrat în casa ta, căci au venit să cerceteze toată ţara” (Iosua 2:3). La fel şi astăzi, clerul sau conducătorii religioşi, speră ca autorităţile politice să

Cuprins

oblige pe ionadabi să se supună şi să depună mărturie în tribunale împotriva martorilor lui Iehova, ca să poată rezulta pentru martorii lui Iehova durere sau pagubă. Dacă ar fi fost neascultătoare faţă de porunca dată de autorităţi, care a fost făcută de cunoscut de către funcţionarii superiori care acţionau la sfatul preoţilor religioşi, pentru Rahav putea să fie, mai târziu, destul de periculos. Ei ar fi putut să o acuze de ascunderea duşmanilor. Dar Rahav, fără îndoială, a socotit că dacă predă pe cele două iscoade în mâinile funcţionarilor, aceasta ar fi avut drept rezultat moartea lor şi aceasta n-ar fi salvat Ierihonul de la cădere, în timp ce, primind pe cele două iscoade şi acordându-le protecţie, ar arăta credinţă în Iehova Dumnezeu, singurul care-i putea veni în ajutor. Ea a acţionat după cum a afirmat Isus cu privire la străinii care fac bine Domnului, când a spus: „am fost străin şi totuşi voi M-aţi primit" de dragul Numelui lui Dumnezeu şi din cauza bunăvoinţei voastre faţă de Dumnezeu (Mat. 25:35,36).

[39] Rahav şi-a arătat credinţa în Dumnezeu, la fel cum ionadabii sau „alte oi" îşi arată astăzi credinţa în Iehova şi în Domnul Isus Christos. „Şi femeia a luat pe cei doi bărbaţi, i-a ascuns şi a zis: da, bărbaţii aceştia au venit la mine, dar nu ştiam de unde sunt" (Iosua 2:4). Rahav a considerat aprobarea lui Dumnezeu mult mai de dorit decât a avea aprobarea împăratului Ierihonului. Ea şi-a arătat teama faţă de Dumnezeu şi nici o frică faţă de oameni. Comportamentul ei a fost aprobat de Domnul, aşa după cum lucrul acesta este consemnat în Scriptură: „tot aşa, curva Rahav: n-a fost ea îndreptăţită prin fapte, atunci când a primit pe soli şi i-a scos afară pe altă cale?" (Iac. 2:25). Credinţa sa a fost plăcută Domnului şi pentru aceasta El a considerat-o dreaptă (Evr. 3:11). Astfel este arătat că, pentru ocrotire, credinţa în Dumnezeu este esenţială.

[40] Comentatorii religioşi au luat drept subiect de discuţie Cuvântul lui Dumnezeu privitor la Rahav. Argumentul lor este că buna morală şi supunerea faţă de legile ţării, cereau ca Rahav să spună funcţionarilor regelui starea exactă a faptelor, deşi aceasta putea rezulta în moartea celor doi bărbaţi. Aceasta arată că astfel de critici, sunt ori ignoranţi ai Scripturii ori, din motive egoiste, vin cu astfel de argumente, dorind să pară că sprijină buna morală şi legile ţării, indiferent de ce poate spune Dumnezeu, pentru ca ei, predicatorii, să poată avea o bună reputaţie printre oameni. Dacă Rahav ar fi urmat calea însemnată de religionişti, ea ar fi arătat propriul său egoism şi dorinţa sa de a-şi salva propriul cap cu preţul vieţilor celor doi oameni care Îl reprezentau pe Iehova. În loc de aceasta, ea a arătat credinţă în puterea Dumnezeului Cel Atotputernic. Rahav nu a fost trădătoarea celor care i-au adus informaţii şi sfaturi bune. La fel şi cei care formează astăzi „mulţimea mare", refuză să trădeze pe trimişii Domnului în mâinile duşmanului şi astfel să producă o pagubă lucrării de mărturie a Împărăţiei. Adevăraţii ionadabi îşi arată credinţa în Dumnezeu, ştiind că El va aduce întotdeauna ceea ce este mai bun şi de aceea ei se încred în El, ştiind tot timpul că dacă ei fac bine martorilor Domnului, ei fac bine Domnului însuşi. Astfel de oameni credincioşi, par în ochii celorlalţi „ca înşelători, şi totuşi adevăraţi" faţă de Dumnezeu şi scopul Său drept (2Corinteni 6:8).

Cuprins

[41] Apoi, seara s-a aşternut peste cetatea Ierihon, deoarece Rahav a menţionat că era „timpul închiderii porţii”. Ea a refuzat să se supună duşmanilor lui Dumnezeu, la fel ca şi cei din „marea mulţime”, care refuză să dea ajutor persecutorilor martorilor lui Iehova. Rahav şi-a folosit isteţimea şi mintea şi i-a ajutat pe cei doi bărbaţi să scape şi de aceea ea a spus funcţionarilor lucrul care îi va abate să le descopere urma (versetul 5). Anticipând venirea funcţionarilor care vor percheziţiona casa, ea le-a dat drumul înăuntru fără a face vreo obiecţie şi apoi a vorbit cu aceştia, ascunzând iscoadele. „Dar ea îi suise pe acoperiş şi-i ascunsese sub nişte mănunchiuri de in, pe care le întinsese pe acoperiş” (Iosua 2:6). Acoperişurile caselor în acel ţinut erau plate şi casa lui Rahav aflându-se cel mai sus, pe zidul cetăţii, îi ridica acoperişul peste limita vizibilă a străjerilor şi a oamenilor de pe celelalte acoperişuri. Ea nu era leneşă şi aceasta este arătat prin faptul că ea adunase in şi îl pusese pe acoperişul casei sale, folosindu-l în scopuri bune. „Cine poate găsi o femeie virtuoasă? Ea este mai de preţ decât mărgăritarele (…) Ea face rost de lână şi de in şi lucrează cu mâini harnice (...) dezmierdările sunt înşelătoare şi frumuseţea este deşartă, dar femeia care se teme de Domnul va fi lăudată” (Prov. 31:10,13,30.).

[42] La fel şi cei din „mulţimea mare”, nu sunt leneşi, ci sunt harnici şi roditori. Ei pot părea în ochii lumii acesteia ca fiind necuraţi şi fără reputaţie, ca şi o prostituată, dar ei sunt serioşi şi apreciază privilegiile lor de a sluji pe Iehova Dumnezeu şi astfel sunt activi în lucrare, servind cu bucurie şi privind-o ca pe o oportunitate (Apoc. 7:15).

[43] Ionadabii, care sunt iubitori ai dreptăţii, văd cursul drept al martorilor lui Iehova şi anticipând necazul ce va veni asupra lor, pentru că ei aduc mesajul Domnului într-un mod credincios, ei iau măsuri de precauţie pentru a aranja protecţia martorilor lui Iehova şi fac tot ceea ce pot pentru a proteja interesele lor. Experienţele bogate, acumulate pe parcursul timpului de către martorii lui Iehova, sprijină pe deplin această concluzie. O astfel de procedură din partea ionadabilor, primeşte aprobarea Domnului şi aceasta este arătat de ceea ce s-a întâmplat apoi cu Rahav, iar apoi de atitudinea lui Ionatan faţă de David, atunci când el a recurs la un truc pentru a devia drumul duşmanilor lui David, persecutorii lui cruzi, de pe urmele sale. El l-a ajutat pe David să scape de duşmanii lui. În acelaşi fel, Rahav i-a ajutat pe cei doi bărbaţi din oastea Domnului să scape de duşmani şi astfel a făcut un serviciu organizaţiei Domnului. În ambele cazuri, sunt prefiguraţi ionadabii, care îşi arată credinţa în Dumnezeu şi în Domnul Isus Christos, făcând tot ceea ce pot pentru a ajuta bărbaţii şi femeile credincioase, care duc oamenilor mesajul Domnului în timpul prezent.

[44] Autorităţile Ierihonului au ascultat raportul lui Rahav şi au plecat imediat în urmărirea celor doi bărbaţi, cu scopul declarat de a le face rău. Tot la fel, de când Domnul a început să adune la Sine pe clasa „altor oi”, conducătorii religioşi incită funcţionarii politici şi braţul armat al legii, să-i urmărească pe martorii lui Iehova şi să le facă rău. Care este acum calea potrivită pe care ionadabii trebuie să

Cuprins

o urmeze, pentru a putea obţine aprobarea lui Dumnezeu? Este acest lucru descris în tabloul profetic înregistrat?

(*continuarea urmează*)

PRIMA TRÂMBIŢĂ

În minunata descoperire trimisă lui de către Domnul, apostolul Ioan a văzut pe Mielul lui Dumnezeu primind din mâna lui Iehova Dumnezeu un sul, iar acesta era pecetluit cu şapte peceţi; şi l-a văzut pe Miel rupând una câte una cele şapte peceţi, precum şi evenimentele care au urmat după deschiderea fiecăreia. Descrierea apostolului Ioan (Apoc. 8:1-6), continuă: „şi când El a rupt pecetea a şaptea, s-a făcut în cer o tăcere de o jumătate de ceas. Şi am văzut pe cei şapte îngeri care stăteau înaintea lui Dumnezeu; şi li s-au dat şapte trâmbiţe (...) Şi cei şapte îngeri care aveau cele şapte trâmbiţe s-au pregătit să sune din trâmbiţe".

Deoarece Scripturile sunt scrise pentru încurajarea şi mângâierea poporului consacrat al lui Dumnezeu, peste care a venit sfârşitul lumii (Rom. 15:4; 1Cor. 10:11) şi deoarece cartea „Apocalipsa" este o profeţie şi Dumnezeu este interpretul profeţiei (2Pet. 1:20:21), este de aşteptat ca Dumnezeu, prin intermediul celor numiţi de El, prin îngeri şi mai ales prin căpetenia lor, Isus Christos, să facă pe poporul Său de pe pământ, să îndeplinească unele lucruri care să fie în împlinirea profeţiei, iar apoi să arate celor consacraţi împlinirea acestora pentru încurajarea şi mângâierea lor. Acesta este un act de iubire din partea lui Dumnezeu, căci Dumnezeu este dragoste.

Îngerii au continuat să sune din trâmbiţe. Faptele par a arăta în mod clar că s-a întâmplat în anul 1922, că primul înger a început să sune din trâmbiţa lui, iar poporului consacrat al lui Dumnezeu i-a fost dată o parte în aceasta; în mod cuvenit, după ce au trecut opt ani, Domnului i-a plăcut (în anul 1930, prin publicarea cărţii *Lumină*, volumele I şi II) să arate poporului Său felul în care au jucat un rol în ceea ce priveşte împlinirea profeţiei, deoarece ei au fost instrumentele Sale devotate şi supuse. Numele Lui să fie lăudat! Toată onoarea şi gloria să-I fie dată.

Duminică, 10 septembrie 1922, mai mult de zece mii de persoane din poporul lui Dumnezeu, s-au adunat la Congresul Internaţional din Cedar Point, Ohio, Statele Unite ale Americii. Celor prezenţi li s-a oferit o rezoluţie, susţinută de o argumentare orală, care a şi fost adoptată în unanimitate. Acea rezoluţie era o proclamaţie, declarând că Iehova este Dumnezeu şi Christos este Rege, iar Împărăţia Sa a sosit. Aceasta a fost o provocare pentru conducătorii părţii vizibile ai organizaţiei Diavolului, pentru a dovedi că omul are înţelepciune să guverneze Pământul, sau altfel, să admită adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, că pacea, prosperitatea, viaţa şi fericirea pot veni doar de la Iehova, prin Isus Christos. Incidental, este de menţionat faptul că un aparat electric cu o goarnă mare sau trompetă, denumită comercial Magnavox, pentru

Cuprins

că măreşte volumul vocii vorbitorului, a fost folosit pentru a amplifica vocea vorbitorului şi toţi cei prezenţi au putut astfel auzi ceea ce s-a transmis. Fiinţe umane vizibile, au făcut ca mesajul să fie transmis acolo, deşi a fost un mesaj al Domnului trimis prin îngerii Săi invizibili, deoarece, fără îndoială, aceştia sunt investiţi cu autoritatea să dirijeze cursul membrilor pământeşti ai organizaţiei lui Dumnezeu. Documentul zice, după cum urmează:

REZOLUŢIE

(Adoptată de către Asociaţia Internaţională a Studenţilor în Biblie, la Congresul din Cedar Point, Ohio, duminică 10 septembrie, 1922).

„Noi, Studenţii Internaţionali ai Bibliei, reuniţi în congres, am considerat ca o datorie şi un privilegiu să transmitem acest mesaj naţiunilor de pe pământ:

Ca un corp de creştini consacraţi pentru a asculta şi a-L urma pe Domnul şi Mântuitorul nostru Isus Christos, ne opunem să ne angajăm în războaie, revoluţii, anarhii sau violenţe de orice natură; suntem împotriva înşelătoriei şi minciunii practicate împotriva oamenilor, prin prezentarea într-o lumină falsă a Cuvântului lui Dumnezeu sau în oricare alt mod. Noi dorim în mod sincer pacea, prosperitatea şi binecuvântarea oamenilor cu viaţă, libertate şi fericire şi susţinem că singurul mijloc prin care acestea pot fi îndeplinite, este domnia lui Christos.

În lumina Cuvântului lui Dumnezeu şi îndeosebi a profeţiei împlinite, noi declarăm următoarele, ca o prezentare reală a faptelor, în legătură cu stările prezente:

1. Conducătorii pământului s-au făcut în mod repetat că Războiul Mondial a fost dus spre a face lumea mai sigură pentru democraţie, afirmaţie care s-a dovedit a fi o înşelăciune şi o cursă.

2. Conferinţele internaţionale de la Paris, Washington, Geneva şi Haga, la care au participat bancheri şi oameni de stat şi care au fost aprobate de către întregul cler al lumii, ţinute cu scopul declarat de a stabili pacea pe pământ, au eşuat în atingerea rezultatelor dorite.

3. Toate naţiunile de pe pământ sunt acum în suferinţă şi nedumerire, după cum Domnul a prezis că vor fi în acest timp şi că toată structura socială şi politică este ameninţată de fărâmiţare totală; iar conducătorii de stat şi guvernanţii pământului, fiind conştienţi de acest fapt şi de neputinţa lor de a stabili pacea şi prosperitatea, cheamă în mod frenetic bisericile confesionale să salveze lumea de la dezastru.

4. Este dorinţa tuturor naţiunilor şi oamenilor de pe pământ, să poată locui în pace şi să se bucure de viaţă, libertate şi fericire.

5. Oamenii sunt induşi în eroare de către cei care încearcă să instaureze aceste lucruri, prin intermediul conferinţelor internaţionale şi acordurilor, sub forma Ligii Naţiunilor.

De aceea, noi chemăm naţiunile pământului, conducătorii şi guvernanţii lor, precum şi preoţimea bisericilor confesionale ale pământului, urmaşii şi

Cuprins

aliaţii lor, pe marii oameni de afaceri şi marii politicieni, să-şi aducă dovada pentru a justifica poziţia pe care o ocupă atunci când declară că ei pot stabili pacea şi prosperitatea pe pământ şi pot să aducă fericire pentru omenire; deoarece ei au eşuat în îndeplinirea acestui scop, noi îi chemăm să asculte mărturia pe care le-o oferim în calitate de martori ai Domnului şi îi lăsăm să spună dacă mărturia noastră este sau nu adevărată.

Sprijinindu-ne pe Cuvântul lui Dumnezeu şi pe relaţiile Sale providenţiale cu omenirea prin Isus Christos, noi, în calitate de martori ai Săi, susţinem şi mărturisim, următoarele:

1. Războiul mondial, care a început în anul 1914 şi care a fost urmat de mari epidemii, foamete şi revoluţii în multe părţi ale pământului, a avut loc exact aşa după cum Domnul a prezis.

2. Anul 1914 a marcat, în mod oficial, sfârşitul lumii vechi şi Christos, Regele de drept, şi-a luat puterea ca rege.

3. Domnul Isus Christos este acum prezent, invizibil omului şi îşi continuă lucrarea de stabilire a Împărăţiei Sale, pentru care şi-a învăţat urmaşii să se roage.

4. Satan, fiind de mult timp dumnezeul acestei lumi, a înşelat oamenii de stat, bancherii şi clerul, făcându-i să creadă că prin acorduri internaţionale sau alte eforturi comune, ei pot împlini dorinţa tuturor naţiunilor.

5. Toate organizaţiile lumii prezente, constituie partea vizibilă a imperiului sau organizaţiei lui Satan şi că imperiul lui Satan trebuie acum să cadă înaintea marşului Regelui glorios.

6. Toate conferinţele internaţionale şi toate acordurile sau tratatele rezultate din acestea, inclusiv Liga Naţiunilor şi alte uniuni asemănătoare, trebuie să dea greş, deoarece Dumnezeu a hotărât astfel.

7. Toate eforturile organizaţiilor bisericeşti confesionale, a clerului şi aliaţilor lor, de a salva şi de a stabilii ordinea lucrurilor pe pământ şi de a aduce pacea şi prosperitatea, trebuie neapărat să dea greş, deoarece ei nu constituie vreo parte a Împărăţiei lui Mesia.

8. Din contră, în timpul războiului mondial, clerul acestor diferite biserici confesionale a fost neloial Domnului Isus Christos, pentru că s-au unit în mod nelegiuit cu marii oameni de afaceri şi marii politicieni în scopul promovării războiului mondial; ei le-au predicat oamenilor în tranşee şi le-au spus în mod fals şi hulitor, că moartea lor pe câmpul de luptă va fi considerată ca o parte a ispăşirii lui Isus Christos.

9. Ei au abandonat pe Domnul şi Împărăţia Sa şi s-au arătat neloiali, unindu-se în mod voit cu organizaţia lui Satan şi anunţând cu îndrăzneală lumii, că Liga Naţiunilor este expresia politică a Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ, afirmaţie care, făcută astfel, a disprețuit cuvintele lui Isus şi ale apostolilor.

10. Mai departe, susţinem şi declarăm că aceasta este ziua răzbunării lui Dumnezeu împotriva imperiului vizibil şi invizibil al lui Satan.

11. Restabilirea lumii vechi este o imposibilitate; a sosit momentul pentru stabilirea Împărăţiei lui Dumnezeu prin Isus Christos şi toate puterile şi

Cuprins

organizaţiile care nu se supun de bună voie domniei drepte a Domnului, vor fi nimicite.

12. Dacă politicienii i-ar reprezenta în mod credincios pe oameni şi marile afaceri ar înceta să exploateze poporul, iar preoţii ar spune oamenilor adevărul cu privire la aranjamentul lui Dumnezeu, iar oamenii ar înceta violenţele, Împărăţia lui Mesia ar fi stabilită de către El, fără alte necazuri sau chinuri, dar refuzând să facă astfel, peste puţin timp, un necaz mult mai mare trebuie să urmeze.

13. Din această cauză pluteşte în prezent o mare nenorocire asupra naţiunilor pământului şi această nenorocire este gata să se năpustească asupra lor, după cuvintele lui Isus Christos, un mare necaz cum n-a fost niciodată de la întemeierea lumii şi nici nu va mai fi.

Noi, însă, susţinem şi declarăm că Împărăţia lui Mesia este remediul complet pentru toate bolile omenirii şi va aduce pace pe pământ şi bunăvoinţă oamenilor; cei care se supun de bunăvoie domniei Lui drepte începute acum, vor fi binecuvântaţi cu pace durabilă, viaţă, libertate şi fericire fără sfârşit".

De aceea, noi aducem oamenilor de pe pământ mesajul lui Dumnezeu de veşti bune, conţinut în Biblie, Cuvântul Său al adevărului; noi le vestim mesajul Său al păcii şi mântuirii veşnice, ca mărturie a faptului că Regele glorios, Mântuitorul omului, este prezent în mod invizibil şi Şi-a început domnia; lumea veche, de sub stăpânirea lui Satan, s-a sfârşit şi va fi sfărâmată în curând în bucăţi, spre a face loc Împărăţiei veşnice a dreptăţii stabilite acum, iar milioane de oameni care trăiesc acum pe pământ, dacă se vor supune legilor acelei Împărăţii drepte, vor continua să trăiască şi nu vor muri niciodată. Noi chemăm toate naţiunile pământului, neamurile şi limbile, care iubesc dreptatea şi urăsc nedreptatea, să recunoască şi să aprecieze în mod liber că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat şi că iubitul Său Fiu, Isus Christos, este Regele regilor şi Domnul domnilor".

Este consemnat la Apocalipsa 8:7, că primul sunet de trâmbiţă a fost urmat de „grindină şi foc amestecat cu sânge", fiind „aruncat asupra pământului". Aceste simboluri sunt folosite cu semnificaţii adânci. Grindina este un fenomen, „un semn şi o minune" care slăveşte pe Domnul şi îi împlineşte voinţa (Ps. 148:7,8; Ex. 9:29; Ezech. 38:21,22). Aceasta este rece, grea şi nimicitoare pentru minciuni şi mincinoşi. Ea este păstrată pentru timpul de necaz şi aceasta nimiceşte, în conformitate cu Isaia 28:2-17; Hagai 2:17; Iov 38:22,23. „Grindina" este cea care îi face pe oamenii neconsacraţi să hulească; aşa citim în Apocalipsa 16:21. „Focul" simbolizează mânia lui Dumnezeu, distrugerea şi nimicirea dinaintea oştilor lui Dumnezeu, care execută judecăţile Sale (Ps.50:3; 97:3; 79:5; Ioel 2:3; Luca 12:49). „Sângele" vărsat este simbolul morţii, el murdăreşte şi întinează pe cei ce se ating de el. Aceste simboluri în fraze figurative, descriu efectele „proclamaţiei" asupra celor din organizaţia lui Satan.

Proclamaţia amintită mai sus, a acuzat naţiunile pământului, care s-au pătat şi murdărit cu sânge de om, vărsat pe nedrept, iar clerul ce în mod ipocrit se pretinde a fi reprezentantul lui Dumnezeu, este în mare măsură responsabil pentru aceasta. Rezoluţia a acuzat clerul şi aliaţii săi, că au recurs la minciună, fraudă şi

Cuprins

înşelătorie spre a rătăci şi exploata poporul, precum şi a prezenta pe Dumnezeu şi Împărăţia Sa, într-o lumină falsă. Acestea au fost adevăruri tari şi nimicitoare pentru minciuni. Presa a acordat spaţii largi rezoluţiei. Ziua de 31 Octombrie 1922, a marcat începutul distribuirii rezoluţiei în întreaga lume, precum şi argumentele în sprijinul acesteia în multe limbi, mai mult de patruzeci şi cinci de milioane de exemplare fiind puse în mâinile conducătorilor şi oamenilor. Partea vizibilă a organizaţiei lui Satan, a primit acest mesaj şi efectul a fost descris de Domnul în simbolurile care urmează: „o treime a pământului a fost arsă şi o treime din copaci au fost arşi şi toată iarba verde a fost arsă" (Apoc. 8:7). Oamenii de pe pământ, pot fi împărţiţi în mod potrivit în trei categorii: (1) agricultori; (2) meşteşugari, mecanici, marinari şi alte categorii de muncitori şi (3) bancheri, religionişti şi politicieni, ultima categorie formând clasa conducătoare. Proclamaţia a fost o provocare pentru ultima categorie, pentru a-şi aduce în faţă martorii şi a-şi dovedi poziţia, sau să admită că sunt mincinoşi, iar eşecul lor în această direcţie, îi plasează într-o poziţie lipsită de respect şi dovedeşte faptul că sfaturile lor sunt fără valoare, de aceea ei trebuie să admită acest lucru.

„O treime din copaci a fost arsă". Copacii reprezintă grupul egoist, înălţat şi conducător al fiinţelor vii care îşi trag hrana de la oameni şi îşi aruncă umbra asupra pământului. „Toată iarba verde a fost arsă", Isaia 40:6,7 arată că „oamenii sunt ca iarba" şi se veştejesc când spiritul lui Dumnezeu suflă peste ei. „Iarba verde", ar reprezenta speranţele oamenilor, existente în schemele şi planurile declarate ale clasei conducătoare. Acestea sunt „arse" şi astăzi poporul nu-şi mai pune speranţa în strategiile oamenilor.

Cele patruzeci şi cinci de milioane de exemplare ale acestui mesaj al adevărului, au fost un mijloc bun pentru a arăta oamenilor că ei nu pot aştepta nici o binecuvântare din partea organizaţiei Diavolului, reprezentată pe pământ de către oameni egoişti. Pământul pârjolit, copacii şi iarba uscată, constituie o privelişte dezolantă pentru organizaţia Diavolului de pe pământ şi această imagine este descoperită oamenilor. Preoţii şi-au avertizat turmele să nu citească „Proclamaţia" de mai sus şi literatura însoţitoare, dar avertismentul lor nu a fost băgat în seamă (vezi *Turnul de Veghere*, 1923, pagina 83).

SCRISORI

BINECUVÂNTĂRILE LUI IEHOVA AU FOST ABUNDENTE

Dragă frate Rutherford,

Mulţumim Învăţătorilor noştri pentru privilegiul pe care l-am avut în anul care a trecut, de a lucra neîntrerupt pe teren. Datorită harului Său, am pus în mâinile oamenilor 555 de cărţi legate şi 5.012 broşuri; deci, un total de 5.567. Am lucrat în Siria şi Sanjak. În oraşele Alexandretta, Laodicea şi Antiohia, am găsit un

Cuprins

spirit foarte deschis şi am plasat literatură peste aşteptările noastre. Binecuvântările Tatălui nostru iubit au fost abundente. Satan a făcut să fim arestaţi, însă după ce am pus o bună mărturie autorităţilor despre lucrarea noastră, am fost eliberaţi.

Un fost procuror şi fiul său, un judecător, în timpul celor două vizite făcute, s-au aprovizionat cu toate cărţile în arabă pe care le aveam, precum şi din cele pe care le aveam în limba franceză. De asemenea, directorul unui punct vamal a luat toate cărţile în limba franceză, iar un alt om de afaceri, a primit toate cărţile în limba arabă.

Am vizitat şi doi episcopi arabi, la intrarea în locuinţa unuia l-am găsit citind cartea *Guvernare*. El ne-a primit în mod amabil şi s-a aprovizionat cu încă alte trei cărţi. Celălalt episcop ne-a primit de asemenea, politicos şi a luat patru cărţi legate şi câteva broşuri. Aici, clerul ortodox nu este persecutor şi nu a fanatizat oamenii. Unii oameni ne-au vizitat acasă spre a se aproviziona cu literatură şi aceştia, întocmai ca şi ceilalţi, ne-au cerut să îi vizităm la casele lor.

Mulţumim Învăţătorilor noştri pentru hrana de care s-au îngrijit pentru noi şi pentru ionadabi, care ne dau curaj, credinţă, putere şi imbold prin participarea la „lucrarea Sa ciudată", până ce, orice urmă a organizaţiei stricate a lui Satan va fi nimicită, iar Numelui Atotputernicului Dumnezeu i se va da lauda şi onoarea care i se cuvine (Ps. 150).

Fie ca Iehova să te binecuvânteze cu înţelepciune şi putere spre a putea termina lucrarea încredinţată ţie, aceasta este rugăciunea noastră zilnică.

Cu multă dragoste, fraţii tăi prin harul Său,

Petros şi Calliope Lagakou, *Siria*.

MINUNATUL ARANJAMENT AL LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford,

În anii din urmă m-am reţinut de a interveni în timpul tău preţios, cu toate acestea, articolul „Organizaţia", din *Turnurile* din 1 şi 15 iunie, m-a îndemnat să mă adresez ţie în câteva cuvinte, ca unul pe care Iehova îl foloseşte în serviciul Său credincios, mulţumindu-I Lui pentru aranjamentul minunat pe care l-a adus în existenţă, pentru organizaţia Sa vizibilă, după cum reiese din cele două reviste *Turnul de Veghere*.

„Doamne, am iubit locaşul casei Tale şi locul unde locuieşte slava Ta", mă bucur să văd că Numele lui Iehova ocupă locul potrivit în organizaţia Sa vizibilă. Ce bucurie este să văd sfârşitul „Regulii casei pentru fericire deplină", cuprinzând „drepturile femeilor" şi a altor proceduri nescripturale, care supuneau sufletele unor păreri locale şi judecăţi individuale în locul Stăpânirilor Înalte, aducând prin aceasta hulă asupra Numelui lui Iehova.

Este adevărat că numai în trecutul recent, Societatea i-a desemnat pe toţi din organizaţie ca „servi", dar eu observ încă faptul că, cu mult timp înainte de aceasta, în corespondenţa cu fraţii tăi, tu însuţi te recunoşti ca „al vostru frate şi

Cuprins

serv, prin harul Său". Sunt încântat a servi în organizaţia teocratică a Celui Prea Înalt, oriunde voi fi numit.

Lăudând pe Iehova, bogate binecuvântări vor urma asupra serviciului tău credincios în această emoţionantă zi a bătăliei Sale; cu multă dragoste, eu sunt

Unul din fraţii tăi şi împreună servi,

MAUD ROSSON YUILLE, *Brazilia*.

O REALĂ MÂNGÂIERE ŞI BUCURIE

Dragă domnule,

Cu ceva timp înainte, doi dintre martorii lui Iehova m-au vizitat şi după ce am discutat ceva timp despre lucrarea Împărăţiei şi după ce am ascultat câteva înregistrări ale cuvântărilor tale, mi-au înmânat câteva din cărţile tale, *Creaţiune*, *Harfa lui Dumnezeu*, *Guvernare*. De atunci, am mai cumpărat şi altele; pot spune, perfect adevărat, că mi-au adus mai multă bucurie şi înţelegere a Bibliei, decât am avut înainte. Am fost scârbită mereu de biserică (de orice denominaţiune), dar cu toate acestea am simţit o mare nevoie de a înţelege unele explicaţii ale Bibliei. Aceasta am găsit-o în cărţile tale. Acum, pot înţelege reala mângâiere şi bucurie ce se găseşte în Biblie, iar aceasta mi-a schimbat întreaga viaţă şi atitudinea faţă de oameni.

Cu siguranţă, organizaţia lui Satan şi-a încordat toate puterile în această criză din urmă în Europa, iar domnul Chamberlain pare a cădea exact în mâinile sale.

Voi lua mai multe din cărţile tale, spre a le da oamenilor care sunt foarte necăjiţi în aceste timpuri prezente, în speranţa că ei vor putea găsi aceeaşi mângâiere şi încurajare pe care eu am găsit-o în ele.

Cu sinceritate,

D-na Mary Hall, *Australia*.

BUCURIE ŞI BINECUVÂNTĂRI ÎN SERVICIUL LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford,

Chiar acum ne-am întors în Franţa de la cel mai minunat dintre toate congresele la care am participat vreodată, din Royal Albert Hall, Londra. Am simţit că trebuie să îţi scriem, să-ţi spunem despre marea bucurie şi despre multele binecuvântări pe care le primim în mod constant în serviciul Marelui nostru Iehova Dumnezeu.

Perspectiva ionadabilor, este emoţionantă. Fratele Harbeck s-a adresat grupei din Paris joi seara (sala era plină şi mulţi stăteau în picioare) şi ei erau de asemenea încântaţi. Majoritatea erau ionadabi.

Cuprins

Am mers în Anglia pentru odihna noastră anuală şi pentru a participa la congresul din Birmingham. Când am auzit, prin telefon, ştirile minunate despre un congres internaţional, am decis să stăm în Anglia şi să lucrăm aici până la marele eveniment. Ne-am bucurat de această schimbare; trebuie să spunem că lucrarea în Anglia este mult mai uşoară comparativ cu Franţa. Fără împotrivire, fără probleme cu poliţia, iar majoritatea oamenilor sunt amabili şi calmi. A fost privilegiul nostru să lucrăm afară, acolo, în aceşti şapte ani şi jumătate trecuţi şi am simţit într-adevăr că eram într-o luptă. Faţă de portarii din Paris, câinii de la ţară, evitând poliţia şi jandarmii, simţeam că era ceva în neregulă dacă toate decurgeau cu atâta uşurinţă.

Simţim de asemenea că trebuie să spunem câteva cuvinte despre amabilitatea şi iubirea pe care am primit-o de la cei din biroul de aici, ceea ce ne-a făcut să fim fericiţi că ne-am întors.

Acum, am vrea să vă spunem că vă iubim foarte mult şi suntem cu voi din toată inima în lucrarea încredinţată nouă de Iehova. Fie ca Iehova să vă binecuvânteze din abundenţă, să vă păstreze şi să vă dea putere.

Tovarăşii voştri de luptă

Tom şi Jessie Musgrave, *pionieri*.

A SERVI PE IEHOVA ÎN MOD REAL ŞI ADEVĂRAT

Dragă frate Rutherford,

Salutări în Numele lui Iehova! Suntem fericiţi şi emoţionaţi pentru privilegiul împărtăşit cu tine şi cu alţii, care în mod real şi adevărat servesc pe Iehova în această zi minunată a laudei Sale.

Suntem adânc recunoscători Domnului în acest timp pentru privilegiul de a fi angajaţi în serviciul de pionier special, ocazie care ne este deschisă în toată plinătatea ei şi este frumos să vezi, să apreciezi şi să ajuţi pe cei cu bunăvoinţă, să devină o parte a „marii mulţimii”.

Bucuria şi speranţa noastră creşte după studierea noului aranjament al organizaţiei, în vigoare acum pe întreg pământul, aducând astfel armonie perfectă, pace şi o activitate precisă. Acum, când studiem seria de articole „Umpleţi pământul” din *Turnul de Veghere*, cu siguranţă întreg poporul Domnului se bucură pentru o asemenea înţelegere încântătoare.

Vă asigurăm de iubirea noastră creştină, împreună cu cele mai bune gânduri.

Fraţii voştri şi tovarăşi vestitori,

Fratele şi sora William H. Walters.

Cuprins

CARTE ANUALĂ PENTRU 1939

Cartea anuală pentru 1939, nu este doar o înregistrare detaliată şi cuprinzătoare a activităţii martorilor lui Iehova în timpul anului trecut, ci este de asemenea un rezumat de informaţii privitoare la dezvoltarea din timpul prezent şi deci, folositoare şi necesară pentru toţi vestitorii activi, pentru a o avea *acum* ca o referinţă la îndemână. Aceasta, în întregime, a fost pregătită de către preşedintele Societăţii. De asemenea, există comentariul său al cărţii anuale din 1939, un text zilnic şi explicaţia textului din fiecare zi a anului, explicaţiile fiind culese din *Turnul de Veghere*. Fiecare vestitor activ al Împărăţiei şi toţi cei ce caută drumul către Sion, trebuie să fie echipat cu această nouă *Carte Anuală*. Pentru că ediţia este limitată, contribuţia pentru o copie este de 50c, acesta cuprinzând costul de producţie.

CALENDAR PE 1939

Textul anual pentru anul 1939 este potrivit: „dar ei nu te vor putea birui" (Ier. 1:19). Toţi cei ce sunt de partea lui Iehova, a Regelui şi a Împărăţiei Sale, pot avea în mod corespunzător promisiunea Sa de îmbărbătare, zilnic înaintea atenţiei lor în timpul acestui an, 1939. Acest text este scos în evidenţă pe noul calendar al Societăţii, însoţit de o minunată imagine în trei culori, arătând în mod simbolic împlinirea emoţionantă a promisiunii către clasa Ieremia de azi şi a însoţitorilor ei. În partea de jos, apare scrisoarea preşedintelui, ce scoate în evidenţă perioadele de serviciu unit pentru anul 1939, o referinţă la îndemână pentru vestitorii Împărăţiei. Calendarul are de jur împrejur, datele anului. Trimis la comandă, cu 25c bucata sau 1$ pentru cinci bucăţi, la adresă.

EXPERIENŢE DE TEREN

PROGRES ÎN STATELE UNITE

„Aici, lucrarea înaintează în mod minunat. Am avut o mulţime de vizite ulterioare şi timp de o oră, punem fonograful cu cuvântările *Priveşte faptele în faţă*, *Umpleţi pământul* şi *Fascism sau Libertate*; mulţi oameni pot vedea că religia este o mare cursă. Ne străduim să creştem numărul vizitelor ulterioare în fiecare lună.

DE CE TREBUIE CA ALŢII SĂ ASCULTE CUVÂNTĂRILE ÎNREGISTRATE

„Un predicator baptist şi soţia sa, care au auzit cuvântarea fratelui Rutherford *Priveşte faptele în faţă*, a ajuns la concluzia că avusese prejudecăţi împotriva lui Rutherford din cele auzite de la alţii despre el, până când a auzit el însăşi transmisiunea de la radio şi şi-a schimbat părerea. A luat cărţile *Duşmani*, *Bogăţie*, *Harfa* şi *Avertisment,* le-a citit şi s-a arătat foarte interesat.

PIONIER SPECIAL, SERIA „AVERTISMENT" ŞI UN CATOLIC

„Perspectivele pentru o grupă activă sunt foarte luminoase aici. Într-o locuinţă, a fost organizat un studiu din cartea *Duşmani*. Prima întâlnire a fost ţinută duminica trecută şi au participat zece persoane. Un studiu din revista *Turnul de Veghere*, a fost stabilit să înceapă sâmbăta viitoare (3 decembrie) la ora şapte şi să continue în fiecare sâmbătă seara. Acest studiu va fi ţinut la locuinţa domnului (…), care până acum zece zile, nu auzise niciodată adevărul. Soţia sa a avut câteva broşuri, dar nu a lăsat ca soţul ei să ştie de ele. În timpul lucrării din casă în casă, ea a luat cartea *Duşmani* şi a fixat o întâlnire pentru o vizită ulterioară. După ce a ascultat seriile de cuvântări *Avertisment*, domnul (…) a început să citească cartea *Duşmani* şi în timp ce ajunsese pe la mijlocul ei, entuziasmul lui crescuse. El a fost crescut ca şi catolic. În timpul războiului a plecat într-o zi de luni împreună cu un prieten cu care fusese pe front, să se spovedească şi să se împărtăşească. În următoarea sâmbătă, la câteva ore după ce părăsise biserica, l-a văzut pe „sfântul părinte", ce le iertase păcatele, prea beat pentru a se putea ţine pe picioare. De atunci, nu a mai fost la biserică. Soţia sa a spus că atunci, pentru prima dată în cei douăzeci şi nouă de ani ai ei, a primit o lumină din Biblie. Şi-au plănuit să iasă în serviciu de teren duminică. Ei spun deja veştile bune celor din jur, astfel că şeful lor i-a blestemat".

ÎNFRUNTÂND O ACUZAŢIE FALSĂ A UNUI PREOT

„Un preot catolic se plimba printr-o benzinărie, chiar unde îmi instalasem fonograful. Preotul: şi la ce te aştepţi de la aceşti oameni după ce vor auzi înregistrarea? Pionierul: nu mă aştept la nimic de la dv. Preotul: ce ai în acel bagaj? Ai pamflete din acelea ce împrăştie ura religioasă? Pionierul: aveţi cu dumneavoastră unul din acele ziare catolice în care preoţii au declarat că ar vrea să vadă trupul judecătorului Rutherford pironit într-o ţepuşă de fier încinsă? Sau altul în care declară că ar dori să folosească un cuţit cu care să-i taie gâtul? Preotul: mă îndoiesc de aceasta. Aş vrea să văd un exemplar al unui asemenea ziar. Pionierul (luând un creion şi un bloc notes): mă voi îngriji ca să primiţi un exemplar.

Cuprins

Numele dumneavoastră este … ? La acest punct, preotul a refuzat să-şi dea numele şi a aruncat revista".

TOT MAI MULŢI URMEAZĂ ORGANIZAŢIA TEOCRATICĂ

Un serv de regiune raportează: „la data de (…), în adunarea martorilor lui Iehova din Oklahoma, numărul vestitorilor în timpul ultimilor doi ani trecuţi, în acea grupă, era de două persoane. Efectiv, odată cu noua organizare (după *Instrucţiunile de Organizare* editate de *Turnul de Veghere*) din 1 octombrie, cei interesaţi din împrejurimi au fost vizitaţi, iar în două luni, sub guvernarea teocratică a lui Iehova, acea grupă raportează acum treisprezece vestitori".

UN ALT SERV DE REGIUNE RAPORTEAZĂ

O împotrivire sinceră faţă de mesaj, nu trebuie să fie greşit înţeleasă, identificând persoana care se opune ca fiind din clasa caprelor; împotrivirea sa se poate datora dezinformării. Un vestitor a pus mărturie unui baptist foarte fidel, care se împotrivise adevărului mulţi ani; astăzi, el se bucură în privilegiul serviciului. Acest baptist de altădată, avusese literatura în casa sa timp de cincisprezece ani înainte să cunoască adevărul. Vizitele ulterioare şi studiile model, servesc pentru a trezi şi stimula interesul pentru milioanele de broşuri şi cărţi nestudiate până acum.

Iată o „vizită ulterioară" interesantă. Doi vestitori călătoreau prin oraş. O femeie a fost văzută luând o revistă din cutia poştală. „Nu era acela un *Turn de Veghere*?", îl întrebă un martor pe celălalt. „Aşa părea să fie", a răspuns celălalt. A fost notată localizarea cutiei poştale şi mai târziu a fost făcută o vizită femeii respective. S-a descoperit că ea era abonată la revistele *Turnul de Veghere* şi *Mângâiere*, avea întreaga literatură şi se mărturisea a fi un ionadab. Ea nu a cunoscut nici un vestitor, nu a fost niciodată la o adunare, nu a fost niciodată în lucrare şi nu a putut explica de ce, afară de faptul că, spunea ea, tocmai aştepta pe cineva să o viziteze. Un studiu model a fost început împreună cu ea şi soţul ei. În duminica următoare, a mers pe teren şi prima carte înmânată a fost *Justificare*. La următorul studiu model, au fost prezente şapte persoane chemate de către ea. Aceasta este doar o experienţă din multe alte vizite ulterioare, iar studiile model sunt promovate cu credincioşie.

FONOGRAFUL – O NECESITATE

O grupă a noastră a plecat în lucrarea din casă în casă. Devenisem atât de obişnuit cu fonograful, încât mă simţeam pierdut fără el. Acesta sprijină în mod excelent accesul în locuinţă, unde conversaţia devine mult mai uşoară. Mai mult, acesta dădea încredere în îndeplinirea lucrării încât, prin înregistrarea mesajului cu o tonalitate atât de clară, nu aveam frica de a uita, de a-mi întrerupe vorbirea

Cuprins

sau de a ajunge în încurcătură. Înregistrarea vorbea de la sine. O soră a ieşit din maşină spre a suna la o casă. Îi împrumutasem ei fonograful. Am văzut o altă casă izolată, ultima din teritoriu. Am ieşit; deodată am realizat că nu aveam fonograful meu, dar am gândit că trebuia să încerc şi fără el. Niciodată mai înainte nu încercasem. M-am încurcat în cuvintele mele, uitasem ce am vrut să spun, m-am simţit teribil de stânjenit; de fapt, „trâmbiţa mea dăduse un sunet foarte neclar". Desigur, n-am plasat nici o literatură şi nu trezisem interes. În timp ce mă întorceam de la casa respectivă, am realizat, ca niciodată înainte, graţioasa îngrijire a Domnului prin intermediul fonografului.

Sunt convins că oricare vestitor care are o apreciere a scopurilor lui Iehova şi a marelui Său privilegiu de vestitor, trebuie să preţuiască eficienţa lui, astfel încât să se îngrijească pentru sine de un fonograf. Orice vestitor ce crede că nu are nevoie de fonograf, fie are o lipsă în a înţelege responsabilităţile sale, fie se autoapreciază în mod egoist. Este un fapt dovedit, că nimeni, fără excepţie, nu poate realiza o prezentare mai bună decât fonograful în lucrarea de mărturie din casă în casă. Cu cât cineva lucrează mai mult în teren, cu atât mai mult o astfel de persoană realizează că fonograful este o parte a echipamentului de mărturie necesar pentru un vestitor al Împărăţiei.

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

15 FEBRUARIE 1939 Nr. 4

Cuprins:

DRAMA JUSTIFICĂRII
PARTEA a II-a - Pag.83

A DOUA TRÂMBIŢĂ - Pag.99

SCRISORI - Pag.103

EXPERIENŢE DE TEREN - Pag.106

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

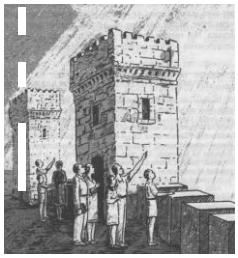

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **15 Februarie 1939** **No. 4**

DRAMA JUSTIFICĂRII

„De aceea, pe cel care mă va mărturisi înaintea oamenilor, şi Eu îl voi mărturisi înaintea Tatălui Meu, care este în ceruri.” – Matei 10:32

PARTEA a-II-a

IEHOVA nu numai că le-a călăuzit pe cele două iscoade, ci a condus-o şi pe Rahav şi a manevrat gărzile Ierihonului, pentru ca tabloul profetic să poată fi în armonie cu voinţa Sa. Acum, noi vedem că aceasta este adevărat, deoarece drama profetică a fost împlinită în armonie cu voinţa lui Iehova, pentru a arăta mai dinainte ce va avea loc la timpul prezent. Iehova a făcut ca şiretlicul lui Rahav să funcţioneze şi gărzile au fost întoarse de la casa ei, mergând în căutarea iscoadelor (Iosua 2:7). O altă parte foarte importantă a acestei drame, pusă în scenă în acest punct, arată calea pe care ionadabii trebuie să o urmeze. Cele două iscoade erau pe acoperişul casei lui Rahav şi se pare că ele fuseseră ascunse acolo, probabil înainte să vină funcţionarii poliţiei, ca să facă cercetări. Rahav a arătat credinţă în Dumnezeu, prin aceea că a acordat protecţie celor doi oameni şi prin îndepărtarea gărzilor, dar mai era ceva ce trebuia să facă în apărarea ei, conform voinţei lui Dumnezeu. Ea trebuia să facă o mărturisire cu gura, demonstrând că într-adevăr avea credinţă în Dumnezeu şi că i-a ascuns pe acei bărbaţi din acest motiv. „Şi înainte ca ei să se culce, ea a urcat la ei pe acoperiş” (Iosua 2:8).

[2] Rahav nu s-a întors pe acoperiş ca să-i ispitească pe bărbaţi, ci s-a dus acolo deoarece Dumnezeu a călăuzit-o să procedeze în acest mod, deşi ea nu a ştiut lucrul acesta. Ea s-a dus acolo pentru a mărturisi acelor bărbaţi credinţa ei în Dumnezeu. „Şi ea a spus bărbaţilor: eu ştiu că Domnul v-a dat ţara şi că spaima voastră a căzut asupra noastră şi că toţi locuitorii ţării se tem din cauza voastră. Pentru că noi am auzit cum Domnul a secat apa mării Roşii pentru voi, când aţi ieşit din Egipt; şi ce aţi făcut celor doi regi ai Amoriţilor, care erau pe partea cealaltă a Iordanului, Sihon şi Og, pe care i-aţi nimicit cu desăvârşire. Şi imediat ce am auzit aceste lucruri, inima noastră s-a topit, şi n-a rămas nici urmă de curaj în nici un om, din cauza voastră; pentru că Domnul, Dumnezeul vostru este Dumnezeu sus în ceruri şi jos pe pământ” (Iosua 2:9-11). În timp ce ea a arătat credinţă prin ceea ce făcuse până în acel moment, ea trebuia să mărturisească în mod deschis cu gura, că avea o astfel de credinţă în Dumnezeu. Această parte a dramei profetice, arată că fiecare care primeşte binecuvântările Domnului

Cuprins

Dumnezeu şi care apoi urmează o cale înţeleaptă, face de fapt o mărturisire a credinţei sale în Dumnezeu: „Deoarece omul, crede cu inima spre dreptate, iar cu gura mărturiseşte spre mântuire. Pentru că Scriptura spune: cel ce crede în El, nu va fi dat de ruşine" (Romani 10:10,11).

[3] Iehova şi-a făcut cunoscută legea Sa care nu se schimbă, care se aplică la toţi care primesc viaţă, lege care sună astfel: „Înaintea Mea îşi va pleca fiecare genunchiul şi fiecare limbă va mărturisi" (Isaia 45:23; Romani 14:11). Rahav a jucat aici partea reprezentând pe „mulţimea mare", al cărei fiecare membru în parte trebuie să-şi mărturisească credinţa în Dumnezeu şi în Isus Christos şi de aceea trebuie să ia poziţie public înaintea oamenilor şi să poarte mărturia, încrezându-se în Dumnezeu şi în Isus Christos. Aceasta este ce a poruncit Iehova creaturilor Sale: „În Numele lui Isus, fiecare genunchi va trebui să se plece, atât al celor din cer, cât şi al celor de pe pământ; şi fiecare limbă va trebui să mărturisească că Isus Christos este Domnul, spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl" (Filipeni 2:10,11).

[4] Aşadar, nu este suficient ca cineva să aibă concluzia mentală că Iehova este Dumnezeul Cel Adevărat şi Isus Christos este Mântuitorul oamenilor şi Regele de drept al pământului. Omul trebuie să facă mai mult decât atât. El trebuie să recunoască în mod deschis, că are încredere în Dumnezeu şi Isus Christos. Mărturisirea înseamnă recunoaşterea lui Iehova ca fiind Cel Suprem, precum şi faptul că cel care mărturiseşte a făcut un legământ sau o înţelegere pentru a împlini voia Lui. Nimeni nu va deveni membru al „mulţimii mari" dacă nu va proceda în acest mod, predându-se în ascultare totală voinţei lui Dumnezeu. Din mâna îndurătoare a lui Iehova, viaţa este dată acelora care arată prin faptele şi activitatea lor, că se încred în Dumnezeu şi în Christos. Unul care arată o astfel de credinţă, manifestată şi de Rahav, nu este ruşinat să recunoască pe Dumnezeu şi Christos şi nu se va codi deloc să ia parte activă în ceea ce priveşte înfăptuirea lucrării de mărturie, în conformitate cu voinţa lui Dumnezeu. Rahav a arătat că ea a avut credinţă că Iehova va câştiga victoria pentru Iosua asupra celor din Ierihon. Ionadabii trebuie să arate prin calea lor de acţiune că ei au credinţă că Iehova, în Armaghedon, va da victoria lui Isus Christos şi urmaşilor Săi credincioşi asupra lui Satan şi hoardei lui. Rahav s-a temut de Dumnezeu. Ionadabii trebuie să se teamă de Dumnezeu. Aprecierea pe care a primit-o Rahav datorită credinţei şi faptelor sale, a accentuat importanţa credinţei, iar Scripturile arată, fără îndoială, că această parte a tabloului profetic este făcută spre folosul acelora pe care i-a reprezentat Rahav. „Prin credinţă, prostituata Rahav nu a pierit împreună cu cei care nu au crezut, când ea a primit pe iscoade cu pace" (Evrei 11:31). „Veţi vedea apoi cum un om este îndreptăţit prin fapte şi nu numai prin credinţă. În mod asemănător, nu a fost Rahav, prostituata, îndreptăţită prin fapte, când a primit mesagerii şi i-a trimis afară pe alt drum? După cum trupul fără spirit este mort, tot aşa, credinţa fără fapte este moartă" (Iacov 2:24-26).

[5] Fie ca ionadabii să observe importanţa credinţei şi a faptelor, precum şi faptul că aceste două lucruri trebuie să meargă împreună, ca prin faptele lor, ionadabii să-şi poată dovedi credinţa lor. Domnul a prevăzut că ei vor fi şi sunt

Cuprins

însoţitorii rămăşiţei, precum şi faptul că este privilegiul şi datoria lor să aibă o parte activă în lucrarea de mărturie publică, privitoare la Împărăţie. Prin harul Domnului, ionadabii aud acum veştile îmbucurătoare ale Împărăţiei şi este porunca Domnului ca cei care aud, să spună şi altora: „vino şi primeşte apa vieţii" (Apocalipsa 22:17).

[6] Cuvintele rostite de către Rahav, arată în mod limpede că Numele Atotputernicului Dumnezeu a fost vestit prin tot Canaanul şi multe lucruri au fost spuse despre poporul de legământ al lui Israel. Poporul Canaanului era sub dominaţia reprezentanţilor religioşi ai lui Satan, care erau îngroziţi de veştile care ajunseseră până la ei, despre victoria poporului lui Dumnezeu asupra duşmanilor lor de partea cealaltă a Iordanului, iar pentru a-i ţine pe canaaniţi în rând, conducătorii religioşi au depus eforturi energice pentru a stârni o împotrivire amară împotriva izraeliţilor. Această parte a tabloului profetic, corespunde exact atitudinii religioniştilor din ziua de azi, îndeosebi Ierarhia Romano - Catolică, care se tem de rezultatul proclamării mesajului Împărăţiei. Ei spun multe lucruri despre Împărăţia lui Dumnezeu sub Christos şi despre lucrarea de mărturie făcută de martorii lui Iehova, iar acei religionişti sunt plini de teamă faţă de ce poate să le facă acel mesaj. Având o dorinţă egoistă de a ţine oamenii în supunere faţă de ei, pentru a putea continua să-i ţină în cursa lor, acei religionişti recurg la tot felul de minciuni împotriva rămăşiţei şi ionadabilor. Ei îşi folosesc multele lor ziare şi amvonurile pentru a calomnia şi defăima în mod public pe martorii lui Iehova, în felul acesta sperând să aţâţe oamenii, producându-le un resentiment amar şi răutăcios împotriva martorilor lui Dumnezeu. Presa Ierarhiei Romano - Catolice publică multe despre martorii lui Iehova, citând paragrafe izolate şi rupte de context din publicaţiile „Turnului de Veghere", aşteptându-se în felul acesta să creeze prejudecată din partea oamenilor, şi să aţâţe oficialităţile guvernului împotriva martorilor Domnului. Publicaţiile „Turnului de Veghere", scot în relief distincţia clară dintre religie şi creştinism, iar conducătorii ecleziastici citează doar ceea ce este spus despre religie, dar nimic din ceea ce este spus despre creştinism şi se agaţă de lucrul acesta ca de o scuză, pentru a pune pe martorii lui Iehova în aceeaşi clasă cu comuniştii. Drama arată că aceasta se va întâmpla şi cuvintele apostolului inspirat, care descriu atitudinea religioniştilor împotriva acelora care servesc într-adevăr pe Dumnezeu şi Împărăţia Sa, sprijină această concluzie, după cum este scris: „unii, într-adevăr, îl predică pe Christos chiar din pizmă şi ceartă, iar alţii din bunăvoinţă. Ce ne pasă? Oricum, pe orice cale, fie din prefăcătorie sau în adevăr, Christos este propovăduit, iar eu mă bucur pentru acest lucru şi mă voi bucura" (Filip. 1:15,18). În loc ca atacurile Ierarhiei Romano - Catolice asupra martorilor lui Iehova să-şi atingă scopul, mulţi catolici cinstiţi văd duplicitatea clerului, ochii lor se deschid spre adevăr şi se întorc la Domnul şi Împărăţia Sa.

[7] Domnul nu lasă nici o urmă de îndoială cu privire la calea potrivită care trebuie urmată de rămăşiţă şi însoţitorii ei, Ionadabii, iar în legătură cu acest lucru, spre folosul lor este scris: „numai, vieţile pe care le trăiţi să fie demne de

Cuprins

Evanghelia lui Christos, fie că voi veni să vă văd sau voi fi absent, doar să aud despre voi, să pot şti că staţi tari, într-un singur spirit şi cu un singur gând, luptând cot la cot pentru credinţa Evangheliei. Niciodată, pentru nici o clipă, să nu vă înspăimântaţi de potrivnicii voştri. Neînfricarea voastră va fi pentru ei [Ierarhia Romano - Catolică şi aliaţii lor] un semn sigur a distrugerii iminente, dar pentru voi va fi un semn sigur al mântuirii voastre, un semn venind de la Dumnezeu" (Filipeni 1:27,28; *Weymouth*).

[8] Fără îndoială că informaţia privitoare la victoria lui Iehova pentru izraeliţi asupra egiptenilor, regilor şi a celorlalţi aflaţi pe partea estică a Iordanului, a ajuns până la Rahav, informaţie care fusese răspândită de conducătorii religioşi ai Ierihonului. Acea informaţie a avut un efect invers asupra lui Rahav, faţă de ceea ce aşteptau şi intenţionau religioniştii. Ea a văzut că Iehova este Dumnezeul Cel Atotputernic şi a avut credinţă în Dumnezeu. În acelaşi fel, în aceste zile minciunile răutăcioase răspândite de către Ierarhia Romano - Catolică şi susţinătorii ei împotriva martorilor lui Iehova şi a însoţitorilor lor, precum şi publicarea lor, au efectul de a avertiza, în mare măsură, despre Iehova, Regele şi Împărăţia Sa, precum şi despre martorii lui Iehova care poartă mărturia. Lucrul acesta i-a determinat pe acei înclinaţi spre dreptate din mijlocul populaţiei catolice, precum şi pe cei cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, să facă o cercetare sinceră şi imparţială a faptelor şi procedând în acest mod, ei au învăţat că martorii lui Iehova spun adevărul despre Iehova şi Împărăţia Sa. Ei văd că martorii lui Iehova ascultă poruncile Domnului, proclamând mesajul, iar oamenii cu bunăvoinţă se întorc la Domnul şi îl servesc cu o inimă plină de bucurie. De aceea, poporul lui Iehova nu trebuie să piardă timpul, certându-se sau purtând discuţii controversate cu reprezentanţii religioşi ai lui Satan, ci trebuie să fie ocupaţi tot timpul cu vestirea adevărului cu privire la Împărăţie, pentru ca oamenii cu bunăvoinţă să fie avertizaţi, să afle adevărul şi să găsească calea care conduce la viaţă. Însărcinarea şi datoria noastră este să ajutăm oamenii sinceri, care doresc să cunoască adevărul, pentru a câştiga cunoştinţă cu privire la îngrijirile lui Dumnezeu pentru ei.

[9] Cuvintele lui Rahav, arată că ea a avut credinţă că cetatea Ierihonului va fi nimicită de către Iehova Dumnezeu, iar ea a crezut că ocazia favorabilă pentru ea de a scăpa de acea nimicire, a fost prevăzută în mod milostiv de Domnul, ca ea să „poată fi ascunsă în ziua mâniei Domnului împotriva Ierihonului". La fel şi ionadabii, arată că au credinţă în îngrijirile pline de milă pe care Domnul le-a dat pentru mântuirea lor, precum şi în bunătatea Lui, arătându-le calea prin care ei pot fi ascunşi la timpul manifestării mâniei Sale în Armaghedon. Rahav a fost serioasă, folosindu-se de ocazia favorii, protecţiei şi mântuirii. În acelaşi fel, oamenii de bine din zilele prezente, îşi arată aprecierea faţă de îngrijirile lui Dumnezeu pentru ei şi se grăbesc să se pună într-o poziţie potrivită pentru a primi aprobarea lui Dumnezeu. Manifestând o astfel de atitudine, Rahav a spus iscoadelor: „acum, de aceea vă rog, juraţi-mi pe Domnul, din vreme ce eu v-am arătat bunăvoinţă, că şi voi veţi arăta bunăvoinţă faţă de casa tatălui meu şi că îmi veţi da un semn adevărat, că îmi veţi lăsa cu viaţă pe tatăl meu, pe mama mea, pe

Cuprins

fraţii mei şi pe surorile mele, precum şi tot ceea ce au ei şi ne veţi salva de la moarte" (Iosua 2:12,13).

[10] Cererea făcută de ea, va necesita o lucrare adevărată din partea lui Rahav şi din partea rudelor ei, dacă voiau să primească ocrotire şi mântuire din partea lui Iehova, în timpul asediului Ierihonului. Ea trebuia să le ceară celor din casa ei precum şi rudelor sale, să „vină în zona de siguranţă" şi bineînţeles că trebuia să le spună motivul pentru care ei erau îndemnaţi să vină. Ea trebuia să facă acest lucru chiar dacă cei care erau avertizaţi, dădeau sau nu atenţie avertismentului. Această parte a dramei, arată că este datoria acelor Ionadabi, care aud şi cred mesajul Împărăţiei, să dea avertisment rudelor lor şi celorlalţi care poate doresc să caute calea mântuirii, iar asemenea mărturie şi avertisment trebuie dată şi altora, chiar dacă cei ce aud dau atenţie sau nu. Rahav trebuia să-şi probeze credinţa prin faptele sale. Ionadabii trebuie să-şi probeze credinţa prin faptele lor.

[11] Consacrarea, ca un pas esenţial, este de asemenea arătată în acest punct al dramei. Rahav a intrat într-un legământ prin jurământ cu reprezentanţii lui Iosua, care a fost servul lui Dumnezeu şi L-a reprezentat, legământ prin care ea s-a legat, arătând astfel că toţi aceia care fac parte din „mulţimea mare" şi care se consacră să facă voia lui Dumnezeu, intră într-un legământ încheiat prin jurământ să facă voia Domnului, iar ei trebuie să facă aşa. Ea se aştepta ca executorul lui Dumnezeu să ucidă pe oamenii Ierihonului, şi a cerut pentru ea, pentru membrii familiei sale şi pentru tot ceea ce aveau ei, să fie cruţaţi şi Domnul să „ne salveze vieţile de la moarte". Pentru a fi primită în tabăra izraeliţilor, Rahav şi membrii casei sale, trebuiau să renunţe la religia Diavolului şi să se întoarcă la închinarea Atotputernicului Dumnezeu în spirit şi adevăr. Rahav a fost nerăbdătoare să încheie acest legământ şi să-l lege cu jurământ, înainte de ziua bătăliei. Tot la fel şi ionadabii, sunt nerăbdători şi serioşi să caute adăpost la Domnul, încheind un legământ să facă voia Sa, îndeplinind acel legământ înaintea Armaghedonului. Mai târziu, gabaoniţii au luat o poziţie similară şi ei au reprezentat de asemenea pe „mulţimea mare", care a făcut legământ spre a face voia lui Dumnezeu. Astfel este arătat că actul consacrării este absolut esenţial şi necesar din partea oricăruia care primeşte favoarea lui Dumnezeu.

[12] Un om neloial sau trădător, este vrednic de dispreţ în ochii lui Dumnezeu şi nici unul dintre cei care trădează pe vreunul din poporul lui Dumnezeu, dându-l în mâinile duşmanilor, nu se poate aştepta să primească favoarea lui Iehova, iar acest lucru este arătat de asemenea prin cuvintele ce apar în această dramă profetică. Cele două iscoade l-au reprezentat pe Iosua şi deci au reprezentat pe reprezentantul Domnului, iar aceştia au intrat într-o înţelegere solemnă cu Rahav: „şi bărbaţii i-au răspuns: „viaţa noastră pentru ale voastre, dacă voi nu ne daţi pe faţă. Când Domnul ne va da această ţară, noi ne vom purta cu voi cu bunătate şi sinceritate. (Iosua 2:14). Acei oameni, au încheiat această înţelegere chiar cu preţul vieţii lor. Atunci când gărzile au venit să caute pe servii lui Iehova, Rahav nu i-a trădat, ci din contră, a urmat o altă cale prin care ea i-a putut proteja. Astfel, este arătat că datoria ionadabilor este să facă tot ceea ce le stă în putinţă pentru a-i proteja pe

Cuprins

tovarăşii lor. Dacă spunând ceva, despre ceea ce există cu adevărat, aduce stricăciune şi nedreptate altora, nu este deloc neplăcut lui Dumnezeu să refuzi să spui asemenea lucruri. (O afirmaţie devine minciună atunci când este făcută cu scopul şi intenţia de a face rău altuia). Acest mod de procedare, este în totalitate aprobat de către Domnul Isus (Ioan 7:8-10). Cei care nu arată consideraţie pentru vieţile, proprietatea şi bunăstarea servilor lui Iehova şi care, prin urmare, nu păzesc interesele împărăţiei Domnului, nu vor avea nici un motiv să aştepte că vor găsi ocrotire şi siguranţă în Armaghedon. Trădătorii nu vor supravieţui. Lucrul acesta este accentuat în special prin ceea ce s-a întâmplat cu Iuda Iscarioteanul.

[13] Rahav s-a purtat corect şi a ajutat pe iscoade să scape. „Apoi, ea i-a coborât cu o frânghie pe fereastră, deoarece casa ei era pe zidul cetăţii şi ea locuia pe zid" (Iosua 2:15). Dacă eforturile ei în această direcţie ar fi fost descoperite, fără îndoială că ea ar fi suferit moartea din partea oficialităţilor publice ale Ierihonului. Totuşi, faptele sale nu erau rele, ci erau bune şi făceau ceea ce era bun în interesul slujitorilor. Tot la fel şi apostolul Pavel, a scăpat noaptea de religioniştii, guvernatorul şi ofiţerii lui, care căutau să-l ucidă, fiind lăsat jos de pe zid într-un coş (2Corinteni 11:32,33). Clerul, drept în sine, evlavios şi ipocrit, ar spune că Pavel a făcut o mare greşeală, dar Domnul a aprobat ceea ce el a făcut. Toţi cei care-l iubesc şi-l servesc pe Iehova Dumnezeu, trebuie să facă bine altora atunci când li se dă ocazia, în mod deosebit acelora care sunt servii lui Dumnezeu sau membrii casei credinţei (Galateni 6:10). Oricine face rău unuia dintre acei micuţi ai lui Dumnezeu, nu trebuie să aştepte consideraţie de la Domnul. Fără îndoială că Rahav a împletit cu însăşi mâinile sale harnice frânghia sau sfoara cu care i-a coborât jos de pe zidul cetăţii pe cei doi bărbaţi. Ea a avut frânghia la îndemână şi a folosit-o. Ionadabii trebuie să fie energici şi nu leneşi şi să fie pregătiţi să folosească aptitudinile cu care sunt înzestraţi în interesul Împărăţiei. Prin faptul că Rahav a acordat ajutor iscoadelor pentru a putea scăpa, ea i-a ajutat să continue în serviciul înaintării organizaţiei lui Iehova. Aceeaşi regulă se aplică astăzi, în acelaşi fel, referitor la ionadabi, faţă de rămăşiţă.

[14] Rahav şi-a folosit capul, arătând că ea era atentă şi prudentă. Înainte de a coborî iscoadele jos pe zid, ea le-a arătat pe mai departe cum să păcălească şi să evite pe urmăritorii lor, ca ei să se poată întoarce şi să dea un raport bun lui Iosua. Propria ei siguranţă depindea de întoarcerea iscoadelor peste Iordan şi raportând situaţia, să-i comunice lui Iosua şi înţelegerea ei cu iscoadele. „Şi ea le-a spus: mergeţi în munţi, ca să nu vă întâlniţi cu urmăritorii şi ascundeţi-vă acolo trei zile, până când urmăritorii se vor întoarce; după aceea voi puteţi merge pe drumul vostru" (Iosua 2:16).

[15] Ascunderea iscoadelor pentru trei zile, le-ar fi dat posibilitatea în acel moment să se întoarcă de la Iordan la Iosua şi astfel ar fi ajuns pe partea de est a Iordanului, în a zecea zi a lunii Nisan, ziua în care Iosua trebuia să înceapă marşul. Până atunci, urmăritorii ar fi retras toate gărzile de la vadurile Iordanului şi ar fi abandonat urmărirea. Aici, drama profetică arată necesitatea prudenţei şi a urmării căii de precauţie din partea celor care îl servesc pe Dumnezeu. Cei unşi trebuie să

Cuprins

se refugieze în „locul ascuns al Celui Prea Înalt”, reprezentat prin munţi, aşa după cum a poruncit Iehova (Psalmii 91:1). Când acei cu bunăvoinţă, vor „vedea urâciunea pustiirii”, numită de profetul Daniel şi Isus, ceea ce înseamnă alianţa care este hotărâtă să conducă lumea în locul lui Christos, stând în locul unde nu ar trebui să stea, asumându-şi o astfel de autoritate, atunci este timpul pentru ionadabi, aşa după cum Isus a avertizat, să fugă „la munţi”, adică la Dumnezeu şi organizaţia Sa, de sub conducerea lui Christos (Matei 24:15,16). Aşa după cum Rahav a dat sfaturi iscoadelor, tot aşa şi ionadabii, sunt atenţi să dea un sfat înţelept martorilor lui Iehova, în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, ca ei să poată scăpa de capcanele puse pentru ei de duşmanii poporului lui Dumnezeu.

16 Cele două iscoade erau legate prin jurământ, să facă tot ce pot pentru Rahav, astfel ei i-au spus: „Noi vom fi dezlegaţi de jurământul pe care ne-ai pus să-l facem”. Acel jurământ a fost făcut în Numele lui Iehova; aşadar, Dumnezeu era o parte a acestui legământ. Onoarea Numelui Lui, L-a determinat să sprijine termenii acelei înţelegeri încheiate prin jurământ şi El a procedat aşa, salvând-o în mod miraculos pe Rahav şi pe cei din casa sa. Iscoadele aveau o obligaţie de îndeplinit şi ei trebuiau să procure un semn sau un mijloc de identificare, pentru a fi folosit de către Rahav, semn care va garanta protecţia ei, deci ei au sfătuit-o astfel pe Rahav: „iată, când vom veni în ţară, tu vei lega această funie de culoare stacojie în fereastra din care ne-ai lăsat jos şi vei aduce pe tatăl tău şi mama ta, pe fraţii tăi şi toată casa tatălui tău, acasă la tine” (Iosua 2:17,18).

17 Pentru onoarea Numelui Său, Iehova va salva „mulţimea mare”. Dar martorii lui Iehova trebuie să-şi îndeplinească responsabilităţile faţă de oamenii cu bunăvoinţă, care alcătuiesc „mulţimea mare”, astfel încât rămăşiţa să poată fi fără vină, cu privire la ceea ce se va întâmpla oamenilor în Armaghedon. De asemenea, ei trebuie să scoată în relief nenorocirea care se va întâmpla tuturor acelora care nu iau o cale potrivită de acţiune, trebuie să le spună cum pot fi identificaţi şi cum li se poate garanta ocrotire de Executor. Sfoara sau frânghia „de culoare stacojie” prin care Rahav a făcut posibil ca iscoadele să scape de pe zid, era aceeaşi frânghie de culoare stacojie pe care ea trebuia să o fixeze la fereastra ei, ca mijloc de identificare. Aceasta sugerează sângele răscumpărării Mielului lui Dumnezeu şi credinţa „mulţimii mari” în acest sânge, în care ei şi-au spălat hainele, identificându-se ca servii Domnului Dumnezeu, ca apoi să-şi ia locul de partea lui Iehova şi Isus Christos, pentru a-i servi în mod public (Apocalipsa 7:14,15). Acea frânghie „de un roşu aprins” era un semn expus în public; tot aşa, poporul lui Dumnezeu trebuie să-şi recunoască în public credinţa în sângele vărsat al lui Isus Christos şi să ia poziţie în mod deschis de partea Domnului şi să-I servească, pentru garantarea ocrotirii în timpul Armaghedonului.

18 De asemenea, drama profetică arată aici obligaţia care stă pe umerii ionadabilor care vor forma „mulţimea mare”, potrivit căreia ei trebuie să fie activi în ducerea mesajului Împărăţiei la alţii, pentru ca şi alţii să afle calea vieţii. Lui Rahav i s-a cerut să-şi aducă toţi membrii familiei în casa ei situată pe zid, dacă ei aşteptau ocrotire şi mântuire, înainte de căderea Ierihonului. Lucrul acesta arată că

Cuprins

membrii „mulţimii mari”, trebuie să fie serioşi şi energici, făcând tot ceea ce le stă în putinţă pentru a aduna şi pe alţii care fac parte din clasa „altor oi” ale lui Isus Christos şi o astfel de obligaţie din partea lor, este accentuată prin cuvintele Domnului, consemnate în Apocalipsa 22:17. Ionadabii nu trebuie să aştepte să aibă favoarea şi ocrotirea lui Dumnezeu, dacă ei sunt inactivi, primesc adevărul, dar apoi nu fac nimic pentru a-l face de cunoscut şi altora. Faptele arată că mulţi ionadabi, aproape imediat după ce află adevărul cu privire la Împărăţie, se ocupă cu ducerea acestui mesaj şi la alţii; ei fac acest lucru mergând din casă în casă cu fonograful, cu literatura şi informând oamenii care doresc să asculte cu privire la îngrijirile pline de îndurare ale lui Dumnezeu pentru ei, dacă dau atenţie cuvintelor Sale. Obligaţia lor faţă de lucrarea de mărturie, este aşadar scoasă în relief.

[19] Ionadabii fug la organizaţia lui Dumnezeu de sub Isus Christos şi faptul că ei trebuie să rămână credincioşi sub ocrotirea de aici, a fost prezis şi în acest tablou profetic. „Şi oricine va ieşi pe uşa casei tale în stradă, sângele lui va cădea asupra capului lui şi noi vom fi nevinovaţi; şi oricine va fi cu tine în casa ta, dacă mâinile cuiva vor fi asupra lui, sângele lui va cădea asupra capului nostru” (Iosua 2:19).

[20] Această cerinţă este în deplină armonie cu legea lui Dumnezeu, guvernând pe cei care fugeau spre cetăţile de scăpare şi spre casele însemnate cu sânge din Egipt, în timpul paştelui. A rămâne înăuntrul organizaţiei Domnului înainte şi în timpul manifestării mâniei lui Iehova în Armaghedon, înseamnă siguranţă şi ocrotire. A nesocoti porunca lui Dumnezeu şi a merge afară, în lume, pentru a căuta aprobare şi protecţie din partea oamenilor, înseamnă nimicire. „Sângele lui va cădea asupra capului său”. Lui Rahav şi casei sale i-a fost garantată ocrotire deplină, dacă ei îşi păstrau cu credincioşie înţelegerea şi ascultau instrucţiunile; tot aşa este şi cu cei care afirmă că-L servesc pe Iehova Dumnezeu acum.

[21] Din nou, credincioşia celor consacraţi unii faţă de alţii şi faţă de Domnul, este arătată prin această dramă: „şi dacă tu trădezi această lucrare a noastră, atunci noi vom fi eliberaţi de jurământul pe care ne-ai pus să-l facem” (Iosua 2:20). Exprimat în limbaj obişnuit, rămăşiţa şi „mulţimea mare” trebuie să fie şi sunt cu adevărat strâns uniţi împreună cu legăturile altruismului şi ei trebuie să-şi protejeze interesele unii altora. În contrazicere cu aceasta, Dalila l-a trădat pe Samson, însă o astfel de procedură nu va fi tolerată de Domnul printre acei care au fost de acord să împlinească voia Lui. Compromisul sau asocierea cu duşmanul, anulează toate pretenţiile pentru ocrotire din partea Domnului. Aceasta arată că aceia care fac parte din „mulţimea mare”, trebuie să fie credincioşi intereselor Împărăţiei lui Dumnezeu şi să nu permită nimic care să-i întoarcă de la aceasta.

[22] Înţelegerea încheiată cu jurământ a fost făcută, explicată şi înţeleasă între Rahav şi iscoade, după care aceştia şi-au continuat imediat drumul spre ascunzătoarea din munţi. Mai târziu, Rahav a fost credincioasă în împlinirea părţii ei din înţelegere, atârnând pe zid frânghia care servea ca semn, arătând astfel că ea stătea neclintită în credinţa sa faţă de Dumnezeu. „Şi ea a spus: fie după cuvintele voastre. Şi ea i-a trimis, iar ei s-au îndepărtat; ea a legat sfoara de culoare stacojie în fereastră” (Iosua 2:21). Ionadabii se asociază cu organizaţia lui Dumnezeu; prin

Cuprins

organizaţia Sa, al cărui Cap este Isus Christos, Dumnezeu are o înţelegere clară cu ionadabii şi îi aduce la o apreciere a relaţiei lor cu El, arătându-le locul pe care ei trebuie să-l ocupe şi ei chiar îl ocupă. Ei îi ajută pe martorii lui Iehova în facerea unui raport credincios pentru Isus Christos, Mai Marele Iosua, întocmai după cum Rahav le-a ajutat pe cele două iscoade să facă un raport bun. Atunci când izraeliţii au trecut Iordanul, porţile Ierihonului erau închise şi toţi oamenii erau înăuntrul zidurilor; astfel, nimeni nu putea vedea frânghia de culoare stacojie la fereastra lui Rahav. Astfel erau instrucţiunile şi ele erau îndeplinite de către Rahav. Acţiunile sale arată că ionadabii şi martorii lui Iehova trebuie să se înţeleagă unii cu alţii, în mod sincer, fără frică. Toţi cei care îl iubesc pe Domnul Dumnezeu, vor face exact acest lucru. Aceasta arată, de asemenea, că oamenii lumeşti ai „creştinătăţii" aflaţi în organizaţia Diavolului şi formând o parte a ei, nu pot vedea şi aprecia ce înseamnă „funia" sau „frânghia" de culoare stacojie, adică ei nu pot vedea că ionadabii cred, într-adevăr, în sângele vărsat al lui Isus Christos şi arată credinţă şi ascultare faţă de Dumnezeu.

[23] Iscoadele au găsit un ascunziş în munţi, la vest de râul Iordan, în timp ce urmăritorii lor îi căutau în direcţia opusă, lângă vadurile Iordanului. În ziua a treia, urmărirea a fost abandonată; apele râului Iordan fiind atunci foarte mari şi izraeliţii găsindu-se pe partea cealaltă, pe partea de est a râului, cei ce se aflau în cetatea Ierihon, considerându-se într-o situaţie de pace şi siguranţă, s-au retras înăuntrul zidurilor cetăţii şi au rămas acolo. De îndată ce vânătoarea s-a sfârşit, iscoadele au ieşit din ascunzătoarea lor şi au trecut Iordanul, fără îndoială prin înot, trecând acel râu torenţial, aşa cum alţii au făcut mai târziu (1Cronici 12:15). Iscoadele s-au grăbit spre Iosua şi au făcut un raport credincios lui Iosua, aşa după cum Iosua şi Caleb, cu treizeci şi nouă de ani înainte de aceasta, făcuseră un raport credincios lui Moise (Numeri 14:6-10). Ei erau siguri că cetatea Ierihonului va cădea în mâinile lui Iosua, din cauza fricii locuitorilor cetăţii şi ei au raportat cu încredere acest lucru lui Iosua. Tot în acest fel, acum, martorii credincioşi raportează cu privire la „lucrarea ciudată" a lui Iehova, vorbind despre teama care a pus stăpânire pe duşmani din acest motiv. Ei ştiu că „creştinătatea" va cădea în Armaghedon, deoarece Iehova a afirmat lucrul acesta. Religioniştii îndeosebi, sunt plini de frică faţă de ceea ce va veni şi ei sunt aşa de tulburaţi, încât nu sunt capabili să înţeleagă exact ceea ce trebuie să facă. Aici ia sfârşit o altă scenă a dramei (Iosua 2:22-24).

MARŞUL ÎNCEPE

[24] În acest punct este făcut un alt tablou profetic. Acest tablou profetic nu continuă ceea ce apare în capitolul doi, ci este paralel cu profeţia înregistrată în Iosua capitolul doi. Este adevărat că toate aceste lucruri „au fost scrise demult, pentru învăţătura noastră (…) ca prin răbdarea şi mângâierea pe care o dau scripturile, să putem avea speranţă", dar tot atât de adevărat este că înregistrarea de aici furnizează mijloacele necesare pentru ajutorul şi speranţa „altor oi" ale Domnului, peste care a venit sfârşitul lumii. (Romani 15:4; 1Corinteni 10:11).

Cuprins

Clasa celor născuţi de spirit a fost într-adevăr folosită în împlinirea dramei divine şi aceasta fără ca ei să ştie că împlineau drama în acel timp. Acum, pentru că lor le-a fost permis să vadă cum propria lor cale de acţiune a fost dirijată de Domnul, şi că ei efectiv au avut o parte în împlinirea marelui tablou profetic pe care Domnul l-a făcut cu multe secole înainte, aceasta le aduce încredere mărită şi bucurie. Însoţitorii lor, clasa „altor oi", aflând de mijloacele prin care Domnul şi-a condus poporul în împlinirea dramei, au propria speranţă şi bucurie sporită, iar ei sunt mişcaţi de un mare zel pentru Împărăţie. Aceste tablouri profetice arată interesul celor două turme una pentru alta şi cum pot ei înainta, lucrând în armonie deplină şi făcând toate lucrurile spre gloria lui Dumnezeu şi a Regelui Său. Aceste tablouri profetice descoperă îngrijirea lui Dumnezeu pentru ocrotirea şi mântuirea „altor oi", pe care Mai Marele Iosua, Isus Christos, le adună acum şi de aceea aceste îngrijiri vor fi un ajutor şi o mângâiere specială pentru ionadabi, în timpul prezent.

[25] Momentul plecării oştirii lui Israel a sosit: „şi Iosua s-a sculat dimineaţa devreme; şi ei s-au îndepărtat de Sitim şi au venit la Iordan, el şi toţi copiii lui Israel şi au tăbărât acolo, înainte ca să-l treacă" (Iosua 3:1). Sitim era în urmă la o oarecare distanţă, la est de râul Iordan. Iosua şi-a mutat armata din acel punct, jos în faţa râului, unde ei şi-au aşezat tabăra peste noapte. În dimineaţa următoare, ziua în amiaza mare, ei au putut trece râul umflat de ape, când toţi ochii, inclusiv acei oameni ai Ierihonului, au putut privi miracolul pe care Iehova Dumnezeu l-a făcut acolo în cinstea Numelui Său. Sitim sau „copacii de salcâm", erau numiţi aşa din cauza spinilor lor biciuitori. De aceea, acei copaci cu spini, par să reprezinte starea servilor credincioşi de pe pământ în timpul anului 1918 şi începutul anului 1919, când ei au fost sub o mare restricţie, fiind „prizonieri", „numiţi morţi", ei erau chinuiţi de Satan şi agenţii lui religioşi de pe pământ. Ceea ce le-a făcut duşmanul, a constituit un mare chin pentru poporul lui Dumnezeu; aceasta este arătat prin faptul că Iosua a prezis mai târziu israeliţilor că refuzul lor de a fi credincioşi lui Dumnezeu, va aduce asupra lor duşmanul şi că „ei (duşmanii) vor fi laţuri şi curse pentru voi, un ghimpe în coaste şi nişte spini în ochi." (Iosua 23:13). Plecarea israeliţilor de la „copacii de bici" (Sitim), corespunde „eliberării prizonierilor de către Domnul şi scoaterea afară a sufletelor lor din închisoare" (Psalmii 146:7; 142:7). Înaintarea spre libertate şi împotriva duşmanilor, trebuie să înceapă acum, aşa după cum este arătat în această dramă profetică, în acest punct.

[26] Mulţimea care înainta spre râul Iordan, a constatat că apa iute a acestuia era un obstacol real pentru ei. La fel şi în anul 1919, când mărşăluitorii antitipici trebuiau să-şi înceapă marşul, în calea poporului lui Dumnezeu au fost obstacole mari, iar atunci lor le-a fost imposibil să vadă cum vor trece peste astfel de obstacole sau piedici. Atunci, credinţa multora a eşuat şi ei au căzut. Asemănător potopului înalt de ape al râului Iordan, potopul omenirii furioase, simbolizat prin râu şi apele lui, era învolburat şi plin de furie, grăbindu-se spre marea morţii, adică îndreptându-se spre distrugere în Armaghedon. Comunismul, primul care apare ca

Cuprins

o mare monstruozitate, era atunci tânăr. Aliaţii religioşi şi politici, erau extrem de furioşi şi ambiţioşi să controleze pământul; fascismul şi nazismul s-au născut, iar „marea târfă”, anume „curva dată uitării” (Ierarhia religioasă Romano - Catolică), a început să umble atunci prin cetatea „creştinătăţii”, cântând multe cântece ispititoare, aşa cum se profeţise în Cuvântul lui Dumnezeu (Isaia 23:15,16). Martorii lui Iehova, mici ca număr şi slabi în ei înşişi, se găseau în faţa şuvoiului puternic al omenirii furioase. Cum ar putea ei vreodată să treacă peste acel potop vii şi să intre în moştenirea lor, în Împărăţia şi serviciul acesteia, pe care Domnul Dumnezeu le-a pregătit pentru ei? La acel timp, Spiritul Sfânt nu fusese „turnat peste toată carnea” (Ioel 2:28,29). Acum, amintiţi-vă ce s-a întâmplat, lăsa-ţi speranţa să crească şi bucuraţi-vă.

[27] Aşa cum Iosua era la comanda izraeliţilor, tot aşa Mai Marele Iosua, Isus Christos, şi-a condus poporul în timpul mai sus menţionat, în împlinirea dramei profetice: „S-a întâmplat după trei zile, când căpeteniile s-au dus prin mijlocul oştirii” (Iosua 3:2). Cele trei zile menţionate aici, corespund celor trei ani, din anul 1919 până în anul 1922, timp în care au fost multe speculaţii în ceea ce priveşte însemnătatea Cuvântului lui Dumnezeu şi în special elementul „bătrânilor aleşi”, care publicau multe preziceri. Unii dintre cei credincioşi, au îndemnat la curaj, în timp ce alţii au devenit timizi şi speriaţi şi au insistat să se retragă, ne-mai încercând să înainteze. Revista *Turnul de Veghere* din 1 şi 15 august 1919, conţinea articolul „Binecuvântaţi sunt cei fără frică” şi insista asupra acţiunii lui Elisei la râul Iordan şi la minunea care a fost înfăptuită acolo, prin despărţirea apelor. Congresul din Cedar Point din acel an, a fost începutul dezbaterii în public a acestor chestiuni importante. Un număr special al revistei *Epoca de Aur*, mare parte din conţinutul căreia fusese scris în spatele zidurilor închisorii, a fost publicat şi la scurt timp după aceasta, patru milioane de exemplare au fost distribuite, lucru care a demascat pe religioniştii care au condus şi conduc încă, în opoziţie faţă de mesajul Împărăţiei lui Dumnezeu. Când acel număr al revistei *Epoca de Aur* a fost gata pentru distribuire, unii au protestat şi s-au plâns împotriva distribuirii ei, acuzând că acţiunea era rezultatul opiniei unui singur om şi că cei îndrăzneţi au urmat un om, în timp ce cei care au obiectat au preferat să dea atenţie celui care odată i-a condus şi care atunci era mort, iar apoi ei au folosit aceasta ca o scuză pentru a nu face nimic pentru înaintarea lucrării. Mai degrabă au insistat ca poporul Domnului să stea liniştit şi să vorbească despre iubire şi să nu atace duşmanul. Cei care au obiectat s-au îndoit şi au negat că Domnul se mai folosea de Turnul de Veghere. Rezultatul a fost o mare zguduire, care este foarte bine comparată cu oprirea peste noapte lângă apele tulburi ale râului Iordan, fără a avea la îndemână nici un fel de mijloace omeneşti pentru a-l traversa. Atât în tabloul profetic cât şi în anti-tip, cei credincioşi s-au încrezut în Domnul. Este scris că: la porunca lui Iosua, „căpeteniile au mers prin mijlocul oştirii”, iar aceasta corespunde anului 1922, când la porunca Domnului, cei credincioşi au mers prin mijlocul poporului lui Dumnezeu pentru a-i încuraja să devină activi şi zeloşi în serviciu.

Cuprins

[28] Iosua a dat ordin căpeteniilor sale, care l-au ascultat, aşa după cum şi Isus Christos, Mai Marele Iosua, şi-a condus servii în anul 1922. „Ei au poruncit poporului, spunând: când veţi vedea chivotul legământului Domnului Dumnezeului vostru, şi preoţii leviţi purtându-l, atunci şi voi să vă ridicaţi de la locul vostru şi să mergeţi după el" (Iosua 3:3). Acele instrucţiuni de organizare au fost date, în anti-tip, de Mai Marele Iosua, Isus Christos şi au fost transmise prin servii Săi poporului consacrat de pe pământ. Peste vechiul chivot al legământului, se odihnea lumina Shekinah, arătând prezenţa lui Iehova. După cum Iehova este capul lui Isus Christos, chivotul reprezenta aici pe Isus Christos, sub comanda Celui Atotputernic (Psalmii 80:1; 99:1; 1Corinteni 11:3).

[29] Esenţa mesajului sau poruncii transmise celor credincioşi, a fost aceasta: când veţi vedea că Domnul Dumnezeu Iehova, reprezentat de Mesagerul Său, Isus Christos, este la Templu (Maleahi 3:1), ilustrat în această dramă prin chivot, atunci este timpul pentru înaintare, urmaţi porunca Domnului şi nu conducerea omului, „urmează pe Miel, oriunde merge el" (Apocalipsa 14:4). Izraeliţii aflaţi acum pe malurile Iordanului, nu au mai avut norul în timpul zilei şi stâlpul de foc în timpul nopţii, pentru a-i conduce. Ei trebuiau să privească şi să urmeze chivotul legământului. Tot aşa, odată cu venirea lui Isus Christos la Templu, Duhul Sfânt nu a mai servit ca un ghid celor consacraţi, ci Domnul Isus, chivotul anti-tipic al legământului, Reprezentantul lui Iehova de la acel timp înainte, călăuzeşte şi conduce mişcarea poporului lui Iehova. Cei care au refuzat să-l vadă pe Christos în Templu, au căzut.

[30] Preoţii izraeliţilor, purtând chivotul legământului pe umerii lor, erau cu mai mult de jumătate de milă înaintea restului izraeliţilor şi ei conduceau marşul: „Dar între voi va fi o depărtare de aproape două mii de coţi; să nu veniţi mai aproape de el, ca să puteţi cunoaşte drumul pe care trebuie să mergeţi; deoarece nu aţi mai trecut pe aici" (Iosua 3:4).

[31] Poporul putea vedea chivotul, urmând pe cei ce-l purtau. Din anul 1919 înainte, Isus Christos, chivotul anti-tipic, este văzut la templu, prin credinţă, şi de acolo El călăuzeşte şi conduce pe toţi cei devotaţi Lui şi lui Iehova Dumnezeu. În anul 1919 şi după aceea, martorii lui Iehova au avut nevoie de conducerea lui Isus Christos, deoarece ei erau angajaţi acum într-o lucrare care i-a condus pe cărări neumblate. Aceasta era o lucrare nouă, diferită de cea a „periodului Ilie" al serviciului. Acum este uşor de observat cât de greu a fost în acel timp, în anul 1919, pentru ca unii să părăsească conducerea unui om, pe care ei l-au înţeles a fi „servul credincios şi înţelept" şi al „şaptelea mesager". Ei au găsit că este greu să părăsească *Studiile în Scripturi* şi cartea *Mana Zilnică* şi să se zbată pentru mai multă activitate, căutând o descoperire mai clară din Cuvântul lui Dumnezeu. Unii au ţinut cu încăpăţânare şi au susţinut că tot adevărul care trebuie descoperit, a fost dat deja omului, care atunci era mort şi au declarat că era greşit să caute în continuare hrană spirituală. Paguba lor a fost mare. Cât despre ceilalţi, care au avut încredere în Iehova şi l-au urmat pe Isus Christos, cu plăcere au continuat să facă astfel şi mare a fost binecuvântarea lor.

Cuprins

[32] Iosua a dat mai departe instrucţiuni de organizare poporului, instrucţiuni care au fost transmise prin intermediul căpeteniilor subordonate, reprezentând pe servii Domnului, care acţionau sub conducerea lui Isus Christos; „şi Iosua a spus poporului: sfinţiţi-vă, deoarece mâine Domnul va face minuni printre voi" (Iosua 3:5). Aceasta a însemnat că odată cu începerea marşului anti-tipic, în anul 1919, cei care doreau să meargă înainte, trebuiau să se sfinţească, adică să se angajeze pe deplin în serviciul lui Iehova, al Regelui şi Împărăţiei Sale. Începând din anul 1919, *Turnul de Veghere* este mijlocul folosit de Domnul Isus pentru a transmite poporului Său instrucţiuni de organizare şi de atunci a îndemnat pe cei care îl iubesc pe Dumnezeu şi Împărăţia Sa, să se consacre fără teamă lui Iehova şi lucrării Sale, astfel încât să fie consideraţi demni de a fi folosiţi în serviciul Împărăţiei. Ei sunt îndemnaţi să fie credincioşi şi zeloşi, ca ei să poată vedea minunile pe care Dumnezeu le face acum printre ei şi pentru ei. Puţini izraeliţii au apreciat minunile pe care Dumnezeu le-a făcut şi tot la fel puţini izraeliţii anti-tipici au văzut şi apreciat foarte puţin, începând cu anul 1919, minunile pe care Dumnezeu le-a făcut printre ei şi pentru ei, precum şi ceea ce El le-a descoperit din Cuvântul Său. Odată cu trecerea anilor, Iehova a dezvăluit profeţie după profeţie, şi prin mâna lui Isus Christos şi-a condus poporul şi le-a deschis ochii spre cămara Lui mare, plină de comori, punându-le înainte şansa pentru serviciu şi i-a umplut cu o bucurie nespusă. Credincioşii poartă astăzi mărturia acestui fapt peste tot pământul.

[33] Atunci a fost dată o poruncă specială preoţilor: „Iosua a vorbit atunci preoţilor, spunând: luaţi chivotul legământului şi treceţi înaintea poporului. Şi ei au luat chivotul legământului şi au mers înaintea poporului" (Iosua 3:6). Această parte a dramei profetice arată pe Isus Christos, Mai Marele Iosua, împărţind poruncile şi instrucţiunile Sale servilor credincioşi, începând cu anul 1922. Aşa după cum preoţii Izraelului au dus chivotul legământului pe umerii lor, tot aşa, din anul 1922, servii Domnului trebuie să poarte cu mare bucurie sarcina pe care Domnul o pune pe umerii lor. Ei trebuie să arate nu numai voinţă în serviciu, ci şi o bucurie mare, ca ei să aprecieze pe deplin, să sprijine şi să se bucure în mare măsură în Iehova Dumnezeu şi Isus Christos, ca singurele „Stăpâniri Înalte". De asemenea, acest lucru este descris în profeţia lui Ezechiel capitolul unu, arătând pe Iehova tronând peste organizaţia Sa. S-a întâmplat în anul 1922 că Iehova a însărcinat pe servii credincioşi ai lui Christos de pe pământ să intre în serviciu, turnând spiritul Său peste toţi cei consacraţi cu adevărat, aşa cum a fost profeţit la Ioel 2:28,29. Ascultând acea însărcinare, cei credincioşi s-au ocupat de lucrare aşa cum le-a fost poruncit şi au mers înainte cu aceasta. Acest lucru a fost bine arătat prin ceea ce s-a întâmplat la congresul din Cedar Point, în anul 1922. Atunci, Domnul a descoperit poporului Său că Isus Christos este în templu, iar acolo martorii lui Iehova, văzând şi înţelegând acest mare adevăr pentru prima dată, au arătat o bucurie imensă, trecând la acţiune. Atenţia a fost îndreptată către profeţia Domnului prin Isaia (6:8): „De asemenea am auzit vocea Domnului spunând: Pe cine voi trimite şi cine va merge pentru noi? Atunci eu am spus: Iată-mă, trimite-

Cuprins

mă!" Cu acea ocazie, vorbitorul a spus martorilor reuniţi acolo: „Vestiţi mesajul în lung şi în lat; lumea trebuie să ştie că Iehova este Dumnezeu, iar Isus Christos este Regele regilor şi Domnul domnilor. Aceasta este ziua tuturor zilelor. Priviţi, Regele domneşte! Voi sunteţi agenţii lui de publicitate. De aceea vestiţi, vestiţi, vestiţi pe Rege şi Împărăţia Sa!" Răspunsul a fost electrizant, însoţit de strigăte de bucurie din partea celor prezenţi şi martorii au intrat în acţiune, la fel cum cei credincioşi au acţionat la porunca lui Iosua.

[34] Ziua Domnului a sosit. „Şi Domnul a spus lui Iosua: această zi va începe prin a te mări în ochii întregului Izrael, ca ei să poată şti că aşa cum am fost cu Moise, voi fi şi cu tine" (Iosua 3:7). Astfel, drama profetică dezvăluie că a sosit timpul pentru mărirea lui Isus Christos, Regele, deoarece aceasta este „Ziua Domnului Isus", „Ziua lui Christos" (1Corinteni 5:5; 2Corinteni 1:14; 2Tesaloniceni 2:1). De la venirea la Templu, în anul 1918, Isus Christos domneşte şi îndeplineşte funcţia de Judecător al poporului şi Justificatorul numelui lui Iehova. Făcând cunoscut acest lucru, Isus Christos este preamărit în ochii poporului. Cu o înţelegere în continuă creştere, credinciosul a apreciat şi continuă să crească în aprecierea faptului că nici un om, mort sau viu, nu îi conduce, ci că Isus Christos, Servul Ales al lui Iehova, aflat acum în Templu, este la comanda deplină a lucrării lui Iehova şi conduce pe cei care îl servesc cu bucurie. Timpul a sosit pentru ca Iehova să-şi înfăptuiască lucrarea pe acest pământ prin mâna lui Isus Christos şi El va face ca oamenii să înţeleagă că aşa cum a fost cu Moise, tot aşa este şi cu Isus Christos şi cu aceia care calcă pe urmele sale cu credincioşie. Aceasta este o asigurare pe mai departe că Domnul continuă să folosească aceeaşi Societate ca organizaţia Sa vizibilă pământească, pentru a împlini lucrarea Sa din anul 1919 înainte, aşa cum a făcut în timpul trecut.

[35] Preoţilor izraeliţi le-a fost poruncit să înainteze chiar spre marginea apelor învolburate ale Iordanului: „şi tu vei porunci preoţilor care poartă chivotul legământului, spunând: când veţi ajunge la marginea apei Iordanului, va trebui să vă opriţi în Iordan" (Iosua 3:8). Atunci nu a fost acolo nimeni care să întindă un toiag peste ape, aşa cum a făcut Moise cu o ocazie anterioară, la porunca lui Dumnezeu, nici „vânt puternic" care să despartă apele, aşa cum Marea Roşie s-a despicat în două la porunca Domnului (Exodul 14:21,22). Acei servi ai Domnului, care au fost credincioşi şi care au fost aduşi în Templu şi le-au fost date instrucţiuni prin Isus Christos, până în anul 1922, trebuiau acum să înainteze în ascultare, drept înainte, spre ceea ce li s-a părut a fi un obstacol de netrecut sau un zid de piatră, care părea că blochează orice progres şi care nu s-ar deschide niciodată. Atunci, ce trebuiau ei să facă ? Ei trebuiau să stea şi să privească spre Iehova, să nu devină descurajaţi sau să se întoarcă înapoi. Nici nu trebuiau să se sprijine pe ceva omenesc sau să se bizuiască pe raţionament sau sfat omenesc, ci trebuiau să aibă încredere numai şi numai în Domnul Dumnezeu şi în Isus Christos în toate căile lor, şi să aibă încredere că El le va arăta drumul înainte şi cum să scape. (Proverbe 3:5,6). „Şi Iosua a spus copiilor lui Israel: apropiaţi-vă şi ascultaţi cuvintele Domnului Dumnezeului vostru" (Iosua 3:9). La fel şi Isus Christos, strângând pe martorii lui Iehova la Templu, le spune: „apropiaţi-vă, şi

Cuprins

ascultaţi cuvintele lui Dumnezeu”.

[36] Un mare miracol era acum pe cale să se împlinească în faţa ochilor Israeliţilor credincioşi, prevestind cum Iehova va conduce poporul Său în mod miraculos şi victorios. „Şi Iosua a spus: de aici veţi şti că Dumnezeul Cel Viu este în mijlocul vostru [reprezentat de Isus Christos la templu] şi că El, fără îndoială va alunga din faţa voastră [de pe teritoriul Împărăţiei] pe Canaaniţi, pe Hetiţi, pe Heviţi pe Fereziţi, pe Ghilgasiţi, pe Amoriţi şi pe Iebusiţi” (Iosua 3:10).

[37] Acea parte a dramei profetice a arătat dinainte că aducerea martorilor Domnului peste Iordanul antitipic este o garanţie deplină că El va nimici pe vrăjmaş şi va extinde controlul Împărăţiei pe întreg pământul. Cei care au fost martori sau care au experienţat trecerea Iordanului, au aflat că Iehova este Dumnezeul Cel Atotputernic şi că scopul Său va fi dus la împlinire. Arătând spre chivotul legământului, Iosua a spus izraeliţilor: „priviţi, chivotul legământului Domnului întregului pământ, va trece în faţa voastră peste Iordan” (Iosua 3:11). Iehova, prin Justificatorul Său, Isus Christos, conduce şi cei credincioşi se încred pe deplin în el şi îl urmează oriunde îi conduce.

[38] Drama profetică arată aici căderea rapidă a rasei umane în degradare şi ruină şi aceasta trebuie să se împlinească înaintea aducerii în existenţă a „pământului nou, unde va locui dreptatea”. *Iordan* înseamnă „coborând” sau „descendent”; cuvântul aproape identic în ebraică, adică *jordim*, este folosit de două ori în Iosua 3:16, aplicându-se la „apele” Iordanului şi de fiecare dată este redat „care (sau cel care) a coborât”. Pe aproape toată lungimea lui, râul Iordan este sub nivelul oceanului. Marea Moartă, în care se varsă acesta, nu are ieşire. C*yclopædia* de McClintock & Strong, spune: Iordanul are două izvoare istorice şi acestea sunt la baza Muntelui Hermon. *Americana*, spune: „el izvorăşte din trei izvoare principale de la poalele Hermonului şi aceste cursuri superioare de apă se unesc în Lacul Huleh, anticele „ape ale Meromului”. Muntele Hermon, din şirul Munţilor Liban, este astfel asemănător „muntelui lui Dumnezeu” din care Eden era o parte şi „cele două izvoare istorice” ale Iordanului sunt asemănătoare lui Adam şi Eva, părinţii originali ai rasei noastre. De la izvoarele sale, apele principale ale râului Iordan cad o sută de picioare şi curg în lacul sau „Apele Meromului” (Iosua 11:7). „Merom” înseamnă „altitudine” sau „înălţime” şi corespunde începutului nou al rasei noastre prin Noe şi familia sa. De la capătul sudic al lacului Merom, Iordanul iese la iveală şi coboară, mai mult de 700 de picioare, pe o lungime de nouă mile, până la Marea Galileii, care este cu 682½ picioare sub nivelul mării. Aici, din nou, râul Iordan se opreşte temporar. Acest fapt se compară cu timpul lui Isus Christos, atunci când familiei umane i-a fost dată încă o şansă, prin predicarea veştii bune. De la capătul sudic al Mării Galileii („cerc” sau „circuit”), râul Iordan iese la iveală şi apoi (citând *Americana*) „continuă un curs deosebit de întortocheat, de aproximativ 65 de mile, în linie dreaptă sau 200 [de mile], inclusiv coturile, se varsă în partea nordică a Mării Moarte (…) Valea Iordanului formează una dintre cele mai remarcabile depresiuni din lume, Marea Moartă fiind cu 1.312 picioare sub nivelul mării, iar căderea totală a râului este de aproximativ 2.300 de

Cuprins

picioare". Cursul general al Iordanului este de la nord către sud. Valea Iordanului atinge o lăţime de 12 mile la Ierihon.

[39] Această descriere a râului Iordan ilustrează bine căderea rapidă a omenirii de la perfecţiunea lui Adam, în Eden, cursul constant de cădere şi acelaşi fel întortocheat, grăbindu-se spre nimicire în „marea" stearpă, lipsită de viaţă la Armaghedon, care a fost simbolizat prin Marea Moartă, în care Iordanul se varsă şi de unde nu are ieşire. Dând mai departe poruncă, Iosua a spus: „acum, ia 12 oameni din seminţiile Izraelului, din fiecare seminţie câte un om" (Iosua 3:12).

[40] Aceşti doisprezece trebuiau să fie folosiţi pentru a ilustra pe oamenii „cerului nou" şi începerea lucrării de „creare a pământului nou" (Isaia 65:17), astfel încât atunci când acea lucrare va progresa până la un anumit punct, Iehova va face oamenii să înţeleagă şi să aprecieze siguranţa împlinirii scopului Său.

[41] În acest tablou profetic, Iosua arată că Dumnezeu va descoperi lui Isus Christos ce trebuie să facă şi mai târziu va permite membrelor trupului Său să vadă şi să înţeleagă. „Şi se va întâmpla, de îndată ce tălpile picioarelor acelor preoţi care poartă chivotul Domnului, al Domnului întregului pământ, vor sta în apele Iordanului, apele Iordanului vor fi despărţite de apele care vin de sus; şi acestea vor sta într-o grămadă" (Iosua 3:13).

[42] Astfel, în începerea împlinirii profeţiei privitor la trecerea Iordanului, împlinire care a avut loc în anul 1922, rămăşiţa credincioasă, aceia care, aflaţi în templu, trebuie să păşească cu credinţă şi curaj chiar în apele repezi şi acolo să expună oamenilor semnul Împărăţiei lui Iehova Dumnezeu şi să poarte înaintea lor roadele Împărăţiei, adică mesajul Împărăţiei. *Turnul de Veghere* din august 1919 şi 1 iulie 1920, a atras atenţia asupra „lucrării Ilie" şi încheierea acesteia în anul 1918, precum şi asupra perioadei de aşteptare de la începutul „lucrării Elisei", din 1919. Faptele care au avut loc atunci, dovedesc în mod sigur că „lucrarea Ilie" s-a sfârşit în anul 1918 şi că „lucrarea Elisei" a început în anul 1919, după o pauză sau perioadă de aşteptare, iar această „lucrare Elisei", trebuie să continue până la Armaghedon. Drama profetică în acest punct, a marcat marele miracol înfăptuit de către Iehova la râul Iordan, prevestind astfel lucrurile mari şi minunate care vor fi făcute de Domnul Isus Christos, care este reprezentantul şi justificatorul lui Iehova, precum şi rolul pe care rămăşiţa credincioasă îl joacă în împlinirea acestei părţi a dramei. Când aceste lucruri sunt clarificate în mintea poporului consacrat al lui Dumnezeu, ei înţeleg cât de minunat i-a condus Domnul, i-a protejat de duşmani şi ce lucruri măreţe va mai înfăptui Dumnezeu, în care ei vor găsi folos şi serviciu. Numai puterea nelimitată a lui Iehova va putea conduce pe izraeliţi în deplină siguranţă, peste apele tulburi ale Iordanului. Numai aceeaşi putere poate elibera pe cei credincioşi ai Săi, aflaţi acum pe pământ, spre a-i folosi pentru a înfăptui lucrarea care va contribui la lauda şi gloria Celui Prea Înalt. Ceea ce urmează în drama profetică a justificării, arată motivul pentru care Domnul şi-a purtat poporul în anii trecuţi, prin atât de multe încercări.

(*continuarea urmează*)

Cuprins

A DOUA TRÂMBIŢĂ

Când apostolul Ioan a văzut pe Mielul lui Dumnezeu deschizând cea de-a şaptea pecete, care ţinea secret scopul divin scris în sulul preţios, s-a întâmplat că el a privit viziunea celor şapte îngeri, cărora le-au fost date şapte trâmbiţe. Evenimentele care au urmat sunetelor acestor trâmbiţe, au prevestit evenimentele din zilele noastre, care vor urma după ce Domnul va veni la Templul Său, în anul 1918. Faptele fizice arată că primul înger a început să sune din trâmbiţă în anul 1922, pentru a transmite mesajul rezumat în rezoluţia intitulată „Proclamaţie", adoptată de martorii lui Iehova reuniţi la congresul internaţional din Cedar Point, Ohio, din acel an.

Apoi a urmat sunetul de trâmbiţă al celui de-al doilea înger. Un congres al poporului lui Dumnezeu a avut loc la Los Angeles, California, pe data de 25 august 1923 şi a adoptat şi publicat o rezoluţie intitulată „Un avertisment". Rezoluţia a fost îndreptată împotriva acelora care susţineau în mod fals că reprezintă pe Dumnezeu şi Christos şi care au clădit o organizaţie puternică pe pământ, pe care au asemănat-o cu Împărăţia lui Dumnezeu, care este simbolizată printr-un „munte mare". Rezoluţia a avertizat oamenii împotriva acestor învăţători falşi şi i-a îndemnat să părăsească această organizaţie nesfântă. În primii ani după aceasta, a devenit clar faptul că spiritul Domnului, lucrând prin îngerii Săi invizibili, a condus pe poporul Său de pe pământ să acţioneze astfel, iar în felul acesta a început sunetul din trâmbiţă al celui de-al doilea înger.

În Apocalipsa 8:8, citim: „şi al doilea înger a sunat din trâmbiţă, şi ceva ca un munte mare de foc aprins a fost aruncat în mare; şi a treia parte a mării a devenit sânge; a treia parte a fiinţelor care erau în mare şi aveau viaţă au murit; şi a treia parte din corăbii au fost distruse". Milioane de exemplare ale rezoluţiei sus menţionate, împreună cu argumentele susţinătoare date într-un discurs public intitulat „Toate naţiunile înaintează spre Armaghedon", au fost distribuite gratuit printre oamenii de pe pământ şi această lucrare a fost făcută de clasa „servului" lui Iehova. Nu rezoluţia a fost trâmbiţa, ci a fost manifestarea clară a acţiunii lui Dumnezeu prin intermediul membrilor organizaţiei Sale. Efectul de acolo este indicat prin limbajul simbolic folosit în versetul nouă:

„Şi a treia parte a fiinţelor care erau în mare şi aveau viaţă, au murit; şi a treia parte a corăbiilor, au fost distruse". În mod simbolic, „marea" reprezintă pe oamenii aşa numitei „creştinătăţii", ca întreg, care hrăneşte, susţine şi sprijină factorii comerciali şi guvernamentali (Psalmii 65:7). Oamenii „Creştinătăţii" susţin că reprezintă pe Dumnezeu şi pe Christos pe pământ şi luaţi ca un întreg, ei pot fi puşi în trei categorii distincte: (1) Cei agnostici şi necredincioşi; (2) fundamentalişti; şi (3) modernişti. În a treia categorie sunt cei care resping sângele lui Christos, iar pentru ei, sângele Lui a devenit fără viaţă sau mort. În acel timp, „muntele" simbolic al lui Satan, organizaţia sa numită „Creştinătate", care a fost „aruncată în mare", era „în flăcări" cu controversele moderniste şi fundamentaliste, în care politicienii şi bancherii au luat parte; îndeosebi „în

Cuprins

flăcări" în legătură cu indignarea lui Dumnezeu; organizaţia Sa de pe pământ, a exprimat mai accentuat voinţa lui Dumnezeu cu privire la asemenea organizaţie ipocrită a „Creştinătăţii", care pentru mult timp a înşelat oamenii. Prin această rezoluţie „Avertisment", oamenii au fost informaţi direct despre această chestiune şi au fost chemaţi să decidă dacă vor sau nu să se retragă din sistemele nedrepte şi să ia poziţie de partea Domnului. Documentul amintit scrie, după cum urmează:

REZOLUŢIE

„Noi, Studenţii Internaţionali ai Bibliei, reuniţi la congresul general, declarăm din nou credinţa noastră absolută şi supunere faţă de Iehova Dumnezeu, Tatăl nostru şi Fiul Său iubit, Isus Christos, Regele şi Răscumpărătorul nostru, precum şi încrederea noastră deplină în Biblie, Cuvântul adevărului inspirat al lui Dumnezeu, dat oamenilor pentru călăuzirea şi instruirea lor în dreptate.

Ca urmaşi ai Domnului nostru, care luptă cu seriozitate pentru adevărul Său, şi ca martori credincioşi, noi considerăm privilegiul şi datoria noastră să atragem atenţia tuturor oamenilor iubitori de pace şi ordine dintre toate naţiunile, asupra stărilor deplorabile existente acum în lume şi să îi îndreptăm spre Împărăţia lui Mesia, ca singurul remediu pentru bolile naţionale şi individuale.

Noi susţinem şi declarăm că Isus Christos şi-a organizat biserica în puritate, pentru a-l reprezenta pe pământ; acei oameni egoişti şi ambiţioşi, care iubesc onoarea şi gloria pământească mai mult decât aprobarea lui Dumnezeu, au adus în existenţă doctrine false, care distrug credinţa în Dumnezeu şi Cuvântul Său; şi aceasta are ca rezultat că acum există în numeroasele biserici confesionale două clase generale, anume:

Prima: cei care pretind a fi creştini, dar nu cred în Biblie ca fiind Cuvântul adevărului inspirat al lui Dumnezeu şi care resping învăţăturile despre căderea omului în păcat şi mântuirea lui prin sângele lui Isus Christos, clasă care este alcătuită din preoţimea apostată şi „conducătorii turmelor lor", care sunt oamenii lumeşti cu influenţe financiare şi politice puternice. Această clasă îşi exercită influenţa şi puterea în organizaţiile confesionale;

A doua: Acea mare mulţime a oamenilor care pretind că sunt creştini şi care susţin şi cred în învăţăturile fundamentale ale „Creştinătăţii", anume: că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, scrisă sub inspiraţia spiritului sfânt; că Domnul Isus a venit în lume pentru a-i mântui pe oameni de păcat şi moarte; că El şi-a dat viaţa ca răscumpărare pentru omenire; că El a fost înviat din morţi şi a urcat în ceruri şi va veni din nou, stabilind Împărăţia Sa, după cum a promis.

Prima clasă menţionată mai sus, este iubitoare de sine, lacomă, lăudăroasă, nerecunoscătoare, necurată, violentă, dispreţuitoare a acelora care se străduiesc să fie buni, încăpăţânată, elevată, având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea, care calomniază, prezintă într-o lumină falsă şi persecută pe acei care încearcă în mod credincios să reprezinte pe Domnul (2Timotei 3:1-5; Matei 24:9; Marcu 13:9).

În timp ce susţin a fi reprezentanţii Domnului nostru, ei îl prezintă într-o lumină

Cuprins

falsă, astfel:

(1) Ei au părăsit Cuvântul lui Dumnezeu, au negat căderea omului în păcat şi l-au negat pe Domnul Isus, prin al cărui sânge omul poate fi răscumpărat (Iuda 4).

(2) Ei au folosit numele de „creştini" şi „religie creştină" ca pe o mască, pentru a ascunde nedreptăţile lor şi pentru a le da posibilitatea să înşele oamenii, au comis curvie spirituală prin unirea bisericii cu puterea politică şi financiară (Ieremia 2:21; Apocalipsa 18:3).

(3) Pozând în reprezentanţi ai Prinţului Păcii, ei s-au pregătit de război, s-au sfătuit în mod public, au încurajat şi au sprijinit acelaşi lucru şi apelând la patriotismul oamenilor, i-au convins să se angajeze în război; ei au predicat în mod fals bărbaţilor în tranşee, făcându-i să lupte şi să moară, au umplut ţara cu o sumedenie de văduve şi de orfani şi prin aceasta au mărit necazul şi suferinţa omenirii (Romani 13:9; Matei 32:12; Evrei 12:14; Galateni 6:10; Luca 3:14).

(4) Ei au invadat şcolile cu proiecte egoiste, colegiile, seminariile şi universităţile cu doctrinele lor dezonorante pentru Dumnezeu, ale „înaltului criticism" şi teoriei evoluţiei, conducând pe oameni în eroare totală şi au distrus credinţa mulţimii în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu (Ieremia 12:10,12; 23:13,14; 5:25-30; 8:11; 9:8,9).

(5) Ei au refuzat cu dispreţ, învăţăturile adevărate ale lui Isus şi ale apostolilor, au împrăştiat turma lui Dumnezeu, au produs foamete în ţară după auzirea Cuvântului Domnului şi au făcut ca cei flămânzi şi însetaţi să înfometeze după hrană spirituală (Amos 8:11; Psalmii 107:4,5; Ezechiel 34:4-6).

(6) Ei au urât lumina şi pe purtătorii luminii (Matei 5:14), au refuzat să dea hrană celor flămânzi şi de băut creştinilor însetaţi, au întors spatele străinilor, au refuzat să-i îngrijească pe cei bolnavi, au persecutat şi au făcut ca creştinii credincioşi şi sinceri să fie întemniţaţi, au recurs la fapte de violenţă împotriva creştinilor paşnici şi iubitori de ordine, şi „pe haina lor se găseşte sângele sufletelor inocenţilor săraci" (Ieremia 2:34; Matei 25:42,43).

(7) Ei au refuzat şi au respins cu voia învăţăturile lui Isus şi ale apostolilor, cu privire la venirea a doua a Domnului pe pământ şi întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ pentru binecuvântarea oamenilor şi de aceea, le-au înlocuit cu o Ligă a Naţiunilor făcută de oameni şi condusă de Satan, pe care o salută ca pe salvatorul omenirii şi ca „expresia politică a Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ", astfel aducând ocară Numelui şi scopului Său. Ei s-au sfătuit împreună împotriva Domnului şi Împărăţiei Sale, sfat despre care Iehova declară că nu va sta în picioare (Psalmii 2:1-12; Isaia 8:9,10).

„Mai mult decât atât, noi susţinem şi declarăm că cei descrişi în cea de-a doua clasă, sunt o mulţime dintre acei iubitori de pace şi ordine din bisericile confesionale, atât catolice cât şi protestante, care au ţinut şi încă ţin la credinţa lor, care au fost binevoitori şi amabili şi au respectat credinţa semenilor lor, indiferent de crezul şi denumirea lor, au hrănit flămânzii şi au dat de băut celor însetaţi, au primit în casa lor pe străin, l-au îmbrăcat pe cel gol, i-au vizitat pe cei bolnavi şi i-au îngrijit pe cei care au fost întemniţaţi în mod nedrept, totul în Numele

Cuprins

Domnului nostru; că aceştia au speranţă în Împărăţia Domnului nostru Isus Christos şi în binecuvântările Lui care-L însoţesc; şi că acestora Domnul le-a declarat iubirea Sa" (Matei 25:34-40).

Noi arătăm faptul că Dumnezeu, prin Cuvântul Său, şi-a declarat răzbunarea împotriva tuturor nedreptăţilor şi îndeosebi împotriva lumii rele prezente (Isaia 34:1-4,8); că Domnul Isus este acum prezent în mod invizibil şi judecă naţiunile pământului; că sfârşitul lumii a sosit şi că distrugerea organizaţiei lui Satan va urma (Matei 24:7-14); toţi cei care se aliază de bună voie cu Satan şi organizaţia sa, vor suferi o pedeapsă teribilă; că cei care îmbrăţişează cauza dreaptă a Domnului şi îl servesc, vor trece peste necaz şi vor primi binecuvântări nemărginite (Ţefania 2:2,3; Zaharia 13:8,9; Psalmii 41:1,2); că linia de demarcare între cele două clase ale „creştinătăţii", este trasată în mod clar, şi că a sosit timpul pentru despărţirea acelora care preferă răul, de aceia care iubesc dreptatea şi doresc Împărăţia Domnului.

De aceea, noi, în spiritul iubirii, facem să sune avertismentul pentru toţi cei iubitori de pace şi ordine şi pentru cei cu teamă faţă de Dumnezeu, care sunt asociaţi cu bisericile confesionale, arătându-le faptul că ei nu pot fi părtaşi cu clasa aceea de creştini prefăcuţi, care resping Cuvântul lui Dumnezeu şi îl tăgăduiesc pe Domnul Isus Christos şi Împărăţia Sa; noi îi chemăm să asculte Cuvântul lui Dumnezeu şi să se separe de lucrurile necurate (2Corinteni 6:17); să se retragă din sistemele ecleziastice nedrepte, desemnate de Domnul ca „Babilon" şi să iasă din acesta, ca să nu fie părtaşi la păcatele lui şi să nu primească pedepsele lui (Apocalipsa 18:4);

„Noi facem apel la toţi aceia care-l recunosc pe Isus Christos ca Regele regilor şi Domnul domnilor şi că această Împărăţie, acum aproape, este speranţa şi mântuirea oamenilor, ca ei să se declare în mod individual şi colectiv, de partea Domnului şi în armonie cu cauza Sa, să fie gata să primească binecuvântările Împărăţiei lui Dumnezeu, pe care a pregătit-o pentru ei de la întemeierea lumii".

Atenţia este în mod special îndreptată către ultimele două paragrafe ale rezoluţiei, care sunt un avertisment pentru toţi oamenii cu teamă faţă de Dumnezeu, pentru a se retrage din organizaţia nedreaptă, precum şi un apel de a se identifica pe ei înşişi de partea Domnului.

Apocalipsa 8:9, arată: „şi a treia parte a corăbiilor, au fost distruse". O „corabie" reprezintă în mod simbolic elementul comercial, folosind factorii religioşi şi politici pentru scopuri egoiste, în desfăşurarea traficului lor (Proverbele 31:14). „Corăbiile" moderne s-au ocupat cu importul aşa numitei „hrane spirituale", din alte surse decât Cuvântul lui Dumnezeu şi acesta este planul lui Satan, de a întoarce oamenii de la Dumnezeu. Cei care odată au primit lumina adevărului descoperit, cu privire la Christos ca Răscumpărător şi apoi au respins Cuvântul lui Dumnezeu şi pe Fiul Său, au folosit Numele lui Christos pentru scopuri comerciale, au devenit ca sângele şi au murit, iar şansa lor pentru Împărăţie s-a năruit. Aceasta nu poate însemna că a treia parte a oamenilor a murit, ci că „a treia parte a fiinţelor care erau în mare şi au avut

Cuprins

viaţă", adică au primit destul adevăr pentru a putea obţine viaţă prin Christos. Respingând aceasta, o astfel de favoare s-a sfârşit pentru ei. De la marea proclamare a mesajului cu privire la Împărăţia lui Dumnezeu pe tot pământul, în timpul celor şaizeci de ani trecuţi [până în 1939], nu este nici o scuză pentru nimeni să pozeze într-un predicator al Cuvântului lui Dumnezeu şi în acelaşi timp să-l prezinte într-o lumină falsă pe El şi mijloacele Sale de mântuire; indignarea lui Dumnezeu este exprimată împotriva unora ca aceştia.

SCRISORI

Cu privire la interzicerea de a consuma carne

Dragă frate,

Răspund la scrisoarea ta recentă. Îmi pare rău că ai considerat necesar să pui la îndoială revista *Turnul de Veghere*. Desigur, acesta este privilegiul tău, dar eu cred că argumentul tău din scrisoarea sus menţionată nu este în armonie cu Scripturile. Dumnezeu n-a numit în mod deosebit lui Noe animalele care sunt curate şi necurate. Cu privire la paragraful doisprezece al revistei *Turnul de Veghere* din 1 decembrie, care citează Leviticul 22:3,8,9: nici acel paragraf şi nici textul nu specifică exact animalele care sunt curate şi care necurate, ci specifică (doar) faptul că un animal care a murit de la sine sau este sfâşiat de către altul, nu trebuie mâncat, din motivul evident că sângele nu este vărsat. Greutatea tuturor argumentelor despre aceste texte, este că viaţa este în sânge şi că sângele nu trebuie mâncat. Acesta este adevărat cu privire la un animal curat sau unul necurat, în mod identic. În timp ce aceasta este adevărat, aşa cum este afirmat în Geneza 8:20, că Noe a oferit animalele şi păsările curate ca jertfă, nu este indicat nici un animal sau nici o pasăre în mod exact. De aceea, nu trebuie să determinăm ce animal a oferit el. Evident că Domnul l-a lăsat pe el să judece ce era curat şi ce era necurat. Acesta a fost cu mult înainte ca legământul legii să fie încheiat.

Cu privire la obiecţia ta, privitor la ce este afirmat în paragraful douăzeci şi opt al acelui articol din revista *Turnul de Veghere*: Acesta se referă exclusiv la animalele şi păsările sălbatice; esenţa este că acestea pot fi luate ca hrană, atunci când este nevoie, dar că nimănui dintre cei consacraţi Domnului nu-i va fi dat frâu liber să vâneze animalele sau păsările, doar din motive sportive.

Citez din scrisoarea ta: „unul din fraţi a afirmat că aceste porunci, aparţinând legământului legii, s-au aplicat numai naţiunii lui Israel. Eu nu am fost de acord, în mod accentuat, cu ideea sa". De asemenea, tu îl mai contrazici şi pe apostolul Pavel, iar eu trebuie să cred că apostolul are dreptate şi tu greşeşti. Dumnezeu a dat legea poporului Său de legământ, adică evreilor şi nimănui altcuiva. El a specificat anumite animale care erau curate şi altele ca fiind necurate. Aceasta s-a aplicat în

Cuprins

mod specific iudeilor şi nu altora. În Efeseni 2:15, apostolul declară că Domnul Isus a înlăturat în trupul Său, duşmănia, legea şi poruncile conţinute în orânduirile ei. În 1Timotei 4, apostolul, adresându-se tuturor acelora care sunt consacraţi spre a face voia lui Dumnezeu, a spus: „Acum duhul spune lămurit, că în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, dând atenţie duhurilor înşelătoare şi doctrinelor demonilor; spunând minciuni în mod ipocrit; având conştiinţa însemnată cu fierul roşu, interzicând căsătoria şi poruncind să se abţină de la mâncare, pe care Dumnezeu a făcut-o ca să fie primită cu mulţumire de cei care cred şi cunosc adevărul. Pentru că fiecare creatură a lui Dumnezeu este bună şi nimic nu trebuie să fie refuzat, dacă va fi primit cu mulţumire: pentru că este sfinţit prin Cuvântul lui Dumnezeu şi rugăciune". Încă o dată, apostolul, adresându-se creştinilor, spune despre Christos că „a şters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră şi ne era potrivnic şi l-a nimicit, pironindu-l pe cruce". Mai departe, vorbind despre termenii legământului legii, apostolul a spus: „de aceea, nici un om să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau respectarea unei zile sfinte, sau cu privire la o lună nouă, sau zilele de sabat, care sunt o umbră a lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Christos" (Coloseni 2:14,16,17).

Tu neglijezi să vezi importanţa poruncii lui Dumnezeu care a fost anunţată în momentul încheierii legământului veşnic, că „viaţa este în sânge" şi dacă un animal este omorât şi sângele nu este vărsat, ci este mâncat, atunci omul care face aceasta este vinovat de moarte, pentru motivul că nici un om nu ar bea sânge fără să moară. „Pentru că viaţa trupului este în sânge; şi Eu vi l-am dat ca să-l puneţi pe altar, să slujească de ispăşire pentru sufletele voastre; deoarece prin viaţa din el sângele face ispăşire. De aceea, Eu am spus copiilor lui Israel: nici un suflet dintre voi, nu trebuie să mănânce sânge, nici străinii, care vor rămâne un timp printre voi, nu trebuie să mănânce sânge" (Lev. 17:11,12).

Vei vedea că, în timp ce străinii n-au fost în nici un timp sub legământul legii, lor le-a fost interzis să mănânce sânge, lucru care face o distincţie clară între iudeii aflaţi sub legământul legii şi lumea în general. Mâncarea sângelui şi mâncarea cărnii de porc, sunt chestiuni total diferite. Nu văd nici un motiv pentru care unii ar susţine că şunca şi slănina ar fi necurate, pentru că nu este nici o scriptură care se aplică creştinilor în acest fel şi desigur, aceeaşi regulă se aplică şi ionadabilor. Prin urmare, dacă tu totuşi eşti de părere că este greşit să mănânci carne de porc, şuncă sau slănină, eu n-aş face aceasta. Împărtăşirea dintr-o astfel de mâncare n-ar trebui să tulbure conştiinţa ta. Eu sunt sigur că tu nu încalci porunca Domnului.

Cu multă dragoste şi cele mai bune urări, rămân fratele tău, şi serv prin harul Său,

J.F. Rutherford.

Îngrijirile lui Iehova pentru poporul Său

Dragă frate Rutherford,

Îngrijirile lui Iehova pentru poporul Său şi manifestarea dragostei Sale

Cuprins

abundente, umple inimile noastre cu recunoştinţă. Noi, grupa poporului lui Dumnezeu şi martorii lui Iehova în număr de două sute cincizeci, ne-am adunat pentru prima dată la St. Luis, pe data de 2 octombrie, conform noilor instrucţiuni de organizare ale guvernării teocratice a lui Iehova, recunoaştem obligaţiile şi privilegiile noastre şi ne bucurăm că ne-a fost deschisă calea pentru a declara numele prea sfânt al Dumnezeului nostru Atotputernic printre oameni.

Frate Rutherford, fericit este privilegiul nostru să luptăm umăr la umăr cu voi în puternica oaste a Domnului nostru, sub conducerea Războinicului Viteaz, Christos Isus. Plini de bucurie într-adevăr pentru a lua parte în organizaţia Sa, acum mai strâns uniţi şi mai bine echipaţi pentru „a duce lupta până la porţi".

Discursurile tale recente, sunt croite în mod aşa de clar şi arată poziţia ta hotărâtă faţă de Iehova şi Împărăţia Sa şi astfel ne entuziasmează ca noi să vedem drama desfăşurându-se, conducând spre finalitatea justificării Numelui lui Iehova. Noi îi mulţumim şi îl preamărim pe El, care ne binecuvântează astfel! În acelaşi fel, demascările voastre cu privire la monstruozitatea nelegiuită din zilele prezente, ne umple cu o indignare dreaptă, „o ură desăvârşită" a acestei „religii a statului totalitar". Laudă Domnului că în curând aceasta va cădea, şi niciodată nu se va mai ridica!

De aceea, noi ne bucurăm că avem o parte în serviciul Împărăţiei lui Iehova şi dorim ca „sporirea părţii noastre din aceasta să fie fără sfârşit". Ca lucrul acesta să poată fi astfel sub aprobarea Dumnezeului nostru, noi ne angajăm să ne folosim de toate ocaziile pentru a-L servi de aici înainte şi pentru totdeauna! Iehova să te sprijine şi să te mângâie în mod sporit în dragostea Sa, aceasta este rugăciunea noastră. Totdeauna fi sigur de dragostea noastră cea mai adâncă pentru tine.

Martorii lui Iehova din regiunea Missouri Nr. 2

REZOLUŢIE

Dragă frate Rutherford,

Pentru ca spiritele noastre să poată fi mai strâns unite în serviciul unit pentru Regele nostru, rezoluţia următoare a fost propusă şi adoptată în unanimitate cu ocazia primei noastre întâlniri ca o unitate separată.

Rezoluţie

Noi, Unitatea Celor de Culoare a martorilor lui Iehova din Brooklyn, întâlnindu-ne la prima noastră adunare de serviciu şi luând în considerare împreună Instrucţiunile de organizare ale Guvernării Teocratice a lui Iehova, promitem şi declarăm aici:

Noi recunoaştem pe Iehova ca Cel Suprem care călăuzeşte toate forţele organizaţiei Sale pentru îndeplinirea voinţei Sale şi privind interesele Împărăţiei ca fiind mai presus de orice altă chestiune din viaţă, acum ne dedicăm solemn într-un devotament deplin şi fără nici o rezervă serviciului Său şi prin harul Său, să ascultăm neşovăielnic toate instrucţiunile Societăţii;

Cuprins

Noi vom pune deoparte pentru totdeauna toate sentimentele egoiste sau personale, de orice fel, până la sfârşit, ca să ne putem îngriji în unitate şi pace de siguranţa şi interesul Împărăţiei, încredinţate nouă;

Pe teritoriul repartizat nouă, vom împlini în mod credincios responsabilitatea noastră de a duce mesajul de avertisment al lui Iehova şi ne vom strădui să lucrăm astfel încât să putem fi ca „o cetate aşezată pe un deal", servind ca o sursă de lumină pentru a le conduce pe „alte oi" la Împărăţie;

În lupta în care suntem angajaţi acum, noi ne încredem pe deplin în Domnul pentru tărie şi curaj, pentru a împinge cu curaj lupta până la sfârşitul duşmanului.

S-a hotărât ca o copie a acestei rezoluţii să fie înaintată fratelui Rutherford, împreună cu exprimarea dragostei noastre, datorită atitudinii sale curajoase împotriva duşmanului şi a exemplului său nobil de credincioşie.

Îngrijirea pe care a făcut-o Iehova

Dragă frate Rutherford:

Grupa martorilor lui Iehova din Youngstown (Ohio), reuniţi la adunarea lor regulată de serviciu, doresc să-ţi transmită dragostea lor creştinească şi să-şi exprime aprecierea şi entuziasmul lor pentru îngrijirea pe care Iehova a făcut-o în guvernarea Sa teocratică, în noul aranjamentul al regiunii.

O creştere foarte remarcabilă în zel, entuziasm, activitate de serviciu şi participare la întruniri, a apărut de la introducerea acestui aranjament nou; noi aşteptăm cu nerăbdare, un aflux mare de oameni de bine în lunile care vor urma.

Rugându-ne ca binecuvântarea bogată a lui Iehova să fie asupra ta şi asigurându-te de cooperarea noastră din toată inima, noi rămânem,

Ai tăi în serviciul Împărăţiei,
Grupa martorilor lui Iehova din Youngstown (Ohio)

EXPERIENŢE DE TEREN

Împrumutarea fonografului

„Experienţa următoare pune accent pe importanţa urmării sugestiei, repetată adesea prin *Informator*, ca un fonograf şi discuri să fie împrumutate oamenilor interesaţi, astfel încât ei să poată pune discursurile atunci când le va conveni, pentru familia şi invitaţii lor. Imediat după începerea seriei de lecturi înregistrate „Ipocrizia demascată", cu mai mult de un an în urmă, la una din întâlnirile aranjate în teritoriul New Yorkului, a participat un om a cărui ocupaţie s-a întâmplat să fie conducerea unei staţii de benzină. Ulterior, un vestitor al Împărăţiei i-a cerut să stabilească o legătură şi el a consimţit bucuros să accepte oferta de împrumut a unui aparat şi a unui stoc de discuri, pentru a le folosi oricând este potrivit să le deruleze persoanelor care vin la staţie şi rămân pentru o oarecare durată de timp.

Cuprins

El a avut multe experienţe interesante. Rezultatul: un membru al acelui „auditoriu" al fonografului de la staţia de benzină este acum un vestitor matur şi foloseşte regulat un fonograf personal în lucrarea din casă în casă şi la vizite ulterioare. Totuşi, împrejurările prezente ale operatorului de la staţia de benzină limitează încă activitatea cu fonograful în numeroasele ocazii pe care le are, pentru a-l folosi pentru aceia care alcătuiesc publicul lui în permanentă schimbare de la staţia de benzină. În cursul săptămânii trecute el a derulat „Priveşte faptele în faţă" pentru douăzeci şi una de persoane".

Un câine dă târcoale prin împrejurimile oraşului Tripoli

„Duminică, 31 octombrie, am plecat în serviciul de teren, în satul Minzara, însoţiţi de camionul solid pe care l-am căpătat de curând şi cu care, în mod obişnuit, prietenii erau împrăştiaţi prin oraş. Unii dintre prieteni l-au întâlnit pe episcop şi alaiul său la una dintre case şi desigur, mesajul a fost dat tuturor celor prezenţi, inclusiv episcopului. În timpul conversaţiei, episcopul a spus: „Domnul să vă lumineze". Prietenii au plecat şi după scurt timp am întâlnit un funcţionar care avea un anumit drept de a colecta un anumit procent din tot ce se vindea în acel orăşel. El gândea că lucrarea noastră era una comercială, aşa că insista să oprească lucrarea sau dacă nu, trebuia plătită lui valoarea datorată din preţul cărţilor. Aşa că am insistat să-l vedem pe şef, deoarece am spus că lucrarea noastră este predicarea Evangheliei şi nu intra în acea categorie. La întâlnirea cu şeful, el a spus: „înţeleg că voi vindeţi cărţi în oraş". Dar noi l-am convins de contrariu. Într-o anticameră era ascuns episcopul. Şeful a întrebat: „este adevărat că voi distribuiţi aceste cărţi în mod gratuit şi fără să le vindeţi, fiecăruia care nu este capabil să le procure cu bani?" Noi am răspuns: „da". Aşa că el a spus: „eu sunt sărac şi nu pot să contribui pentru una, o pot avea?" La cererea sa, noi i-am dat o carte. Când acest lucru s-a făcut, el a spus: „Asta-i tot. Puteţi pleca". Atunci, noi am ieşit şi ne-am sfârşit lucrarea. Am fost informaţi de alţii mai târziu, că episcopul a fost instigatorul acestor lucruri. De vreme ce Diavolul este dumnezeul acestei lumi, nu contează unde, fie în America sau Liban, lucrarea lui este aceeaşi, anume de a zădărnici lucrarea Domnului. Mulţumim Domnului că acest lucru este imposibil!"

Răbdare răsplătită în activitatea de vizite ulterioare

„O femeie a luat şase cărţi legate în timpul acelei perioade speciale (August - Septembrie). Mai târziu, ea a participat la adunările noastre, după care nu am mai văzut-o; deşi am sunat-o acasă la ea în repetate rânduri, niciodată n-am putut să o întâlnesc. În sfârşit, săptămâna trecută am găsit casa goală, am întrebat vecinii despre ea, care au spus că a fost bolnavă, a fost evacuată, dar îşi lăsase adresa. Ieri, am sunat la noua adresă, am găsit-o acasă, citind cărţile. Menţionându-i că am fost foarte nerăbdător să o văd, deoarece am auzit că a fost bolnavă şi a avut multe probleme, ea mi-a spus: „da, desigur, am avut o mulţime de probleme şi dacă nu erau acele cărţi minunate, nu ştiu cum aş fi putut trece prin toate acestea. Aceste cărţi conţin adevărul şi Domnul mi le-a trimis tocmai la timp. M-am sprijinit pe

Cuprins

religie, dar acum voi urma adevărul". Această experienţă m-a învăţat că merită să ai răbdare, urmărind cu perseverenţă vizitele ulterioare".

Înăuntrul zidurilor temniţei literale

„Pe data de 15 (noiembrie), am avut privilegiul de a spune mesajul bucuros al Împărăţiei, unor prizonieri din închisoarea statului Arizona. Acolo erau treizeci şi opt de prizonieri şi doi ofiţeri ai închisorii. Paznicul închisorii ne-a spus că va trebui să acceptăm faptul de a ţine slujba în închisoare, împreună cu preotul închisorii, care era slujitorul Bisericii Creştine. Noi am fost foarte mult surprinşi să găsim pe acel om foarte lipsit de prejudecăţi şi el a făcut bucuros aranjamentele necesare pentru ca noi să putem ţine o întrunire în capelă. Am mers la închisoare cu aproximativ o oră mai devreme decât ne aşteptau, iar în timpul acela eu am vorbit cu bibliotecarul despre plasarea unui set din cărţile noastre în biblioteca închisorii. El a descurajat acea idee din motivul, după cum spunea el, că situaţia financiară a închisorii era proastă, iar el nu putea obţine fonduri pentru manuale şcolare pentru prizonieri. Ei bine, în timpul discuţiei mele cu el, mi-a spus că este preot Prezbiterian. El m-a întrebat ce învaţă fratele Rutherford privitor la nemurirea sufletului. I-am spus că martorii lui Iehova învaţă exact ceea ce ne spune Biblia să învăţăm şi că fratele Rutherford, ca unul din martorii lui Iehova, este obligat să înveţe adevărul conform Bibliei. Atunci domnul … m-a întrebat cum se face că noi nu învăţăm aceleaşi lucruri pe care preoţii din toate confesiunile le învaţă, numind aproape jumătate de duzină din numărul acestora. Atunci eu l-am întrebat, dacă simplul fapt că toţi predicatorii învaţă doctrina nemuririi, este o dovadă că o astfel de doctrină este adevărată. El n-a dat nici o replică. Mai târziu, a participat la întâlnire, în timpul căreia au fost derulate două înregistrări … Câţiva dintre prizonieri şi-au exprimat aprecierea faţă de cuvântare. Cu deosebire, am constatat interesul profund al unui om şi se părea că era la fel de familiarizat cu Scripturile folosite după cum eram şi eu. Un alt om, care stătea lângă primul, era ocupat cu notarea scripturilor citate pe o bucată de hârtie folosită la împachetat. Un altul, s-a apropiat după ce cuvântarea s-a sfârşit şi şi-a exprimat, foarte entuziasmat, aprecierea faţă de mesaj. Un altul, a întrebat dacă „acele cărţi sunt acum în bibliotecă". (După ce am fost refuzat în încercarea mea de-a face ca Statul să plătească pentru acele cărţi, am dăruit bibliotecarului doisprezece dintre ele: unsprezece în limba engleză şi o *Bogăţie* în spaniolă). Am spus omului că acestea erau deja în bibliotecă, iar el a fost foarte bucuros să afle lucrul acesta şi s-a îndreptat imediat spre bibliotecă. Amândoi, atât paznicul cât şi asistentul lui, ne-au tratat cu bunătate, aşa cum au făcut ambii predicatori, preotul închisorii, precum şi preotul Creştin local şi bibliotecarul; de asemenea căpitanul gărzii din interior, omul care ne-a dus în închisoare şi a stat cu noi în timpul întâlnirii. Nu sunt sigur dacă viermele de preot catolic ştie despre noi, dar el sigur se uită nervos, ori de câte ori îl întâlnesc pe stradă".

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
împărăției lui Jehova

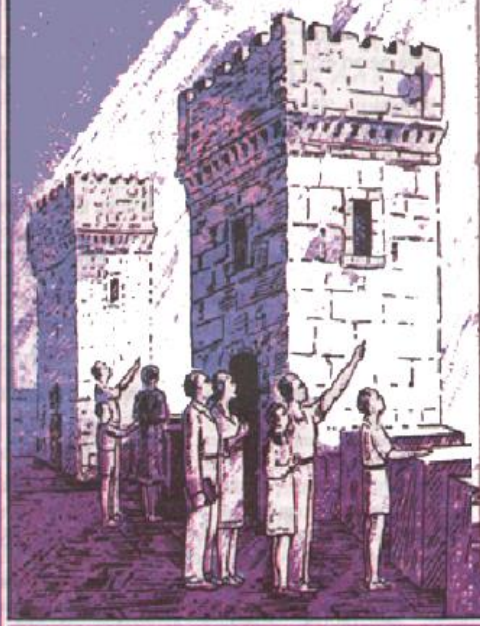

1 MARTIE 1939 Nr. 5

Cuprins:

DRAMA JUSTIFICĂRII
PARTEA a III-a - Pag.83

A DOUA TRÂMBIŢĂ - Pag.99

SCRISORI - Pag.103

EXPERIENŢE DE TEREN - Pag.106

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

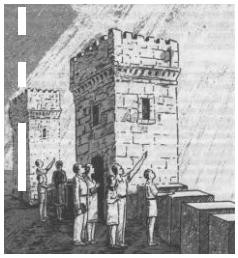

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **1 Martie 1939** **No. 5**

DRAMA JUSTIFICĂRII

„Nu te teme; pentru că Eu te-am răscumpărat [eliberat], Eu te-am chemat pe nume, eşti al Meu”. – Isaia 43:1

PARTEA a III-a

IEHOVA şi-a exprimat scopul ca Numele Său să fie vestit pe întreg pământul, înainte de a-şi exercita puterea pentru nimicirea duşmanului (Exodul 9:16). Scopul Său trebuie să fie împlinit la timpul cuvenit. Este de aşteptat că Iehova îşi va alege martorii Săi şi îi va folosi să declare Numele Său pe întregul pământ, iar o astfel de alegere va fi făcută şi martorilor le va fi dat numele lor potrivit de către Iehova, înainte de a începe mărturia finală, care va precede căderea organizaţiei lui Satan. În drama justificării, la râul Iordan, a fost făcut un lucru miraculos, arătând că Iehova îşi alege proprii Săi martori, le dă numele lor nou şi potrivit, însărcinându-i să facă lucrarea lor şi îi trimite pentru a împlini lucrarea hotărâtă de El dinainte. După ce lucrul acesta este făcut, descoperirea acestor adevăruri mari pentru poporul Său este un alt mijloc de a le da tărie şi arată pe mai departe că „tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învăţătura noastră, pentru ca prin răbdarea şi prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Romani 15:4). Aceste adevăruri mari, descoperite acum rămăşiţei, nu numai că-i dă acesteia o mare mângâiere şi bucurie, ci furnizează hrană de pe masa Domnului pentru ionadabi, care vor forma „mulţimea mare”, hrană cu care ei trebuie să se hrănească acum, în timp ce cântă laudele Celui Prea Înalt şi Regelui Său. Acum, ionadabii văd şi apreciază aceste adevăruri şi se bucură în mare măsură. Toată lucrarea de mărturie trebuie făcută, fără a avea în vedere frica de oameni sau de orice altă creatură.

[2] Izraeliţii, în ascultare de porunca Domnului, dată lor de către conducătorul vizibil Iosua, şi-au părăsit corturile şi s-au aliniat pentru a înainta în apele Iordanului furios. Era vremea secerişului şi Iordanul era umflat. Izraeliţii trebuiau să fie foarte curajoşi şi să asculte instrucţiunile cu credincioşie. „Aceasta s-a întâmplat când poporul a ieşit din corturi, ca să treacă Iordanul şi preoţii care duceau chivotul legământului au pornit înaintea poporului” Iosua 3:14).

[3] Acum ne vom referi la împlinirea acestei părţi a dramei profetice: o astfel de împlinire a început să aibă loc în anul 1922. Înainte de acel timp, poporul de legământ al lui Dumnezeu se găsea într-o stare de relativă inactivitate în serviciul Domnului şi aceasta a fost reprezentat de poporul tipic al lui Dumnezeu, care se

Cuprins

odihnea în corturile lor, chiar înainte de a primi porunca să iasă din ele spre Iordan. Faptul că ei şi-au părăsit corturile „pentru a trece dincolo de Iordan”, a prevestit că servii lui Iehova din ziua de azi, trebuie să intre în moştenirea lor, adică trebuie să promoveze interesele Împărăţiei şi să iasă în întâmpinarea duşmanilor Domnului, să nimicească dominaţia lor religioasă a Împărăţiei promise, pe care instituţiile religioase o revendică pe nedrept; că ei trebuie să întâmpine toată opoziţia, exercitând credinţă şi încredere deplină în Domnul Iehova şi Regele Său. În anul 1922, a avut loc un congres al poporului de legământ al lui Dumnezeu, ţinut la Cedar Point, Ohio, care a marcat începutul activităţii energice a celor pe deplin consacraţi lui Dumnezeu şi Regelui Său şi care marchează începutul înaintării spre Iordanul anti-tipic.

[4] Preoţii Israelului, împlinind partea lor în această dramă, au purtat chivotul legământului pe umerii lor, la râul Iordan. Ei au înaintat până la malurile Iordanului, fără îndoială în acelaşi loc unde, mai târziu, Elisei a lovit apele râului cu mantaua lui Ilie, pentru ca, apoi, să treacă râul în mod miraculos. Atunci când izraeliţii s-au îndreptat spre Iordan, era în vremea secerişului, iar râul era foarte mare, aşa după cum se întâmpla de obicei în acea perioadă a anului. Apele Iordanului se grăbeau nebuneşte în jos, spre Marea Moartă. „Când preoţii, care duceau chivotul, au ajuns la Iordan şi când li s-au muiat picioarele în marginea apei, (căci Iordanul se varsă peste toate malurile lui în tot timpul secerişului)” (Iosua 3:15).

[5] În împlinirea acestei părţi a dramei, aşa după cum reiese aceasta din faptele binecunoscute, punctul de interes special a fost atins pe data de 8 septembrie 1922, atunci când a fost făcut public pentru prima dată anunţul potrivit căruia, Domnul Isus Christos a venit la Templul Său şi că venise timpul pentru ca servii Săi să atragă atenţia asupra Regelui şi Împărăţiei Sale (Maleahi 3:1; Isaia 6:1-8). Acesta era un timp de mare bucurie şi de manifestare a zelului din partea celor adunaţi acolo. Acesta a fost un moment decisiv între evenimentele marşului lor spre Împărăţie.

[6] Tabloul profetic arată pe preoţii Israelului purtând chivotul legământului pe umerii lor şi acolo la râu, picioarele lor goale „au fost înmuiate în marginea apei”. Împlinirea acestei părţi a tabloului profetic, a avut loc atunci când poporul lui Dumnezeu, întrunit la acel congres, aşa după cum a fost arătat anterior, a răspuns la chemarea de a atrage atenţia cu privire la Rege şi Împărăţia Sa şi cu un strigăt au răspuns: „Iată-mă, trimite-mă” (Isaia 6:8).

[7] Imediat după acest eveniment, cei zeloşi au mers drept înainte printre oameni (reprezentaţi aici prin apele râului) şi în calitate de vestitori ai Împărăţiei lui Iehova, sub Isus Christos, au început lucrarea de vestire a Regelui şi Împărăţiei Sale. Aceasta s-a întâmplat la timpul când a fost adoptat mesajul care s-a dovedit a fi primul dintre „ultimele şapte plăgi”, sub forma unei rezoluţii cunoscute sub numele de „Provocare”. Faptul că râul Iordan a fost plin până peste margini sau maluri, este semnificativ. Apele erau repezi şi adânci, lucru care făcea să pară imposibil trecerea sa prin acel loc, acolo neexistând nici un pod sau bac. Adăugat

Cuprins

la emoţia creată de această situaţie, noi trebuie să avem în minte faptul că străjerul de pe zidurile Ierihonului putea vedea cu claritate apropierea izraeliţilor; de aceea, văzând râul dintre ei şi israeliţi, duşmanul s-a simţit în siguranţă cu privire la orice atac posibil care putea urma. Această parte a tabloului profetic, pe care faptele îl arată în mod clar, a fost şi ea împlinită în timp. În anul 1922, Ratti a devenit Papa Pius al XI-lea; fascismul era la putere, atunci, în Italia; formarea Uniunii Republicilor Sovietice Bolşevice a fost încheiată; democraţiile dispăreau de pe pământ şi situaţia economică continua să se înrăutăţească; acesta era timpul când clasa „servului rău" devenea activă împotriva servilor credincioşi ai lui Dumnezeu şi toate aceste elemente descrise aici, erau împotriva martorilor lui Iehova. Toţi aceşti oameni, asemenea apelor furioase ale Iordanului, s-au confruntat cu poporul lui Dumnezeu. Acesta era timpul pentru ca poporul lui Dumnezeu să meargă printre oameni şi să dea cu îndrăzneală mărturia pentru Împărăţie. Deşi o astfel de lucrare părea practic imposibilă, acesta era timpul, în mod deosebit, pentru a merge la oameni cu „cele şapte urgii" ale Domnului, conţinute în „ultimele şapte potire de aur pline de mânia lui Dumnezeu" (Apocalipsa 15:1,7,8). Acesta era timpul potrivit al lui Dumnezeu ca lucrarea să fie făcută şi acest lucru trebuia făcut în mijlocul multor opoziţii şi piedici. Iehova a prezis timpul, prin intermediul dramei profetice şi servii Săi credincioşi trebuia să acţioneze, sprijinindu-se în întregime pe Domnul. Astfel, trebuie observat că s-a cerut din partea izraeliţilor o mare credinţă, pentru a înainta în mijlocul Iordanului şi în mod asemănător, în împlinirea acestei părţi a dramei profetice, trebuie să fie exercitată credinţă şi încredere deplină în Iehova şi Regele Său din partea servilor Săi credincioşi, mergând cu mesajul Împărăţiei printre oameni. În acel moment, izraeliţii nu puteau cunoaşte faptul că Iehova va împlini un miracol cu privire la trecerea lor peste apele furioase ale Iordanului. La fel şi în împlinirea profeţiei, servii credincioşi ai lui Dumnezeu, nu puteau cunoaşte care va fi rezultatul cu privire la ei, atunci când s-au angajat în campania dusă împotriva duşmanului fortificat, în special în ceea ce privea elementele religioase înfuriate pe ei şi mânia acestora, susţinută şi permisă de elementele politice ale lumii. Iehova spusese lui Iosua să fie „foarte curajos", iar Iosua spusese poporului: „Domnul va face minuni printre voi". La fel şi Isus a spus urmaşilor Lui cu privire la duşman: „Nu vă temeţi de ei". Liga Naţiunilor fusese înfiinţată şi Diavolul a profitat de teama oamenilor pentru a da naştere la aceasta. Dumnezeu a spus poporului Său: „Nu vă temeţi de ce se tem ei, nici nu vă speriaţi! Sfinţiţi însă pe Domnul oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi" (Isaia 8:12,13). În anul 1922 a început marşul anti-tipic spre Iordanul anti-tipic şi de atunci până în ziua de azi, cei care s-au încrezut pe deplin în Domnul, au mers înainte fără teamă de om sau Diavol, temându-se doar de Dumnezeu şi încrezându-se pe deplin în El şi în Mai Marele Iosua.

[8] Preoţii izraeliţi, care purtau chivotul legământului, se aflau pe partea de est a Iordanului, iar apele care curgeau în jos, veneau dinspre nord sau pe partea dreaptă a preoţilor. „Apele care se pogoară de sus, s-au oprit şi s-au înălţat grămadă, la o foarte mare depărtare de cetatea Adam, care este lângă Ţartan; iar cele ce se

Cuprins

pogorau spre marea câmpiei, care este Marea Sărată, s-au scurs de tot. Poporul a trecut în faţa Ierihonului" (Iosua 3:14,16).

[9] Atunci şi acolo, Iehova a înfăptuit un mare miracol, reţinând apele repezi ale Iordanului astfel încât apa din susul preoţilor a stat lângă Ţartan, care era situat la aproximativ 2.000 de coţi sau mai mult de jumătate de milă la nord, pe partea dreaptă a preoţilor şi astfel a permis formarea unui spaţiu foarte larg şi liber pentru ca poporul lui Israel să treacă şi să traverseze albia râului, care acum era secată. Apele, venind din nord şi fiind făcute de Domnul să stea ca un zid, au reprezentat pe oamenii de bine, care ascultă şi care acordă atenţie la ceea ce înfăptuieşte Domnul. În împlinirea acestei părţi a dramei profetice, Iehova a înfăptuit, de asemenea, un miracol. În anul 1914 a început războiul în cer şi pe pământ (Apocalipsa 11:17,18; 12:1-12). Iehova a scurtat acele zile de necaz, printr-o perioadă de pace decretată în mijlocul necazului. Nici o naţiune nu ştia de ce Domnul a oprit războiul în anul 1918, însă Domnul ştia. El a înfăptuit un miracol, care a fost preumbrit de cel înfăptuit la râul Iordan. În acea perioadă de pace sau de încetare a ostilităţilor, Domnul a reţinut sau oprit pe oamenii cu bunăvoinţă de la goana irezistibilă a omenirii chinuite spre Marea Moartă a Armaghedonului, prin trimiterea înainte a mesajului Său de avertisment. Dacă n-ar fi fost făcută acea mare minune, aşa cum spunea Isus, „nimeni n-ar scăpa; dar din pricina celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate" (Matei 24:22).

[10] Miracolul prevedea ca rămăşiţei credincioase să-i poată fi permis să ducă mesajul lui Iehova oamenilor de bine, singurii care vor supravieţui Armaghedonului. Astfel, Iehova a înfăptuit acel miracol „din pricina celor aleşi", pentru ca ei să-şi poată dovedi integritatea prin ducerea mesajului Său la „alte oi" ale Domnului. Acelora cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, le-a fost oferită ocazia de a nu fi înghiţiţi de marea nimicirii, care a fost reprezentată prin Marea Moartă şi care reprezintă Armaghedonul. Preoţii purtau chivotul legământului pe umerii lor. Apele Iordanului, reprezentând omenirea, erau despărţite la nord sau pe partea dreaptă a preoţilor şi a chivotului legământului, care simboliza prezenţa lui Iehova. Acel chivot al legământului reprezenta tronul „luminii Shekinah", aparţinând lui Iehova, când era în tabernacol sau templu. Acum, aflat pe umerii preoţilor în albia râului Iordan, chivotul a reprezentat bunătatea Domnului faţă de „alte oi" ale Sale, care vor forma „mulţimea mare" (Apocalipsa 7:9-17). Prezenţa Domnului a fost manifestată acolo, pentru binele lor, precum şi din pricina celor aleşi.

[11] Miracolul arată pe mai departe, că numai aceia cu bunăvoinţă, care vor alcătui „mulţimea mare", vor supravieţui Armaghedonului, după cum este scris: „Acele ape [reprezentând oameni] care au coborât spre marea din câmpie, chiar spre Marea Sărată sau Marea Moartă, au dat greş şi au fost „retezate"; acestea reprezintă clasa „caprelor" dintre oameni, despre care Isus a declarat că vor fi retezaţi pentru veşnicie în Armaghedon (Matei 25:46). Apele, care stăteau la nord şi formau un mare zid de protecţie, reprezintă pe oamenii de bine care vor fi cruţaţi în Armaghedon, în timp ce apele de la sud de preoţi, care au dispărut şi care au fost înghiţite complet de Marea Moartă, reprezintă pe cei care vor cădea, în

Cuprins

Armaghedon, într-un loc unde nu există viaţă. Astfel, este arătat că marea masă a omenirii se grăbeşte neîmpiedicată şi fără control, fiind total nepăsătoare faţă de orice avertisment, în jos, pe calea cea lată, iar sfârşitul lor este nimicirea veşnică, nimicire hotărâtă mai dinainte de Domnul, privind clasa „caprelor". În special este arătată aici Ierarhia Romano - Catolică, instituţia conducătoare de sub soare.

[12] Momentul trecerii Iordanului, este de mare interes pentru cei care îl iubesc pe Dumnezeu. Locul a fost numit „Bet-Bara" (Judecători 7:24) şi înseamnă „casa vadului" sau „trecere". În acest loc, pe partea de est a Iordanului, Ioan i-a botezat pe izraeliţii care se căiau. „Aceste lucruri au fost făcute în Bet-Bara, dincolo de Iordan, unde Ioan boteza" (Ioan 1:28). Acesta este locul unde Ioan Botezătorul, în timp ce boteza, L-a văzut pe Isus venind şi a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii". Fără îndoială că acolo era locul unde Isus a fost botezat şi unde spiritul sfânt s-a pogorât asupra Lui, asemenea unui porumbel, iar o voce din cer l-a anunţat ca fiind bine-plăcut lui Iehova. (Matei 3:16,17) Acolo, botezul lui Isus a spus în mod simbolic că El şi-a jertfit orice lucru sau interes uman pentru justificarea Numelui lui Iehova şi pentru răscumpărarea celor ascultători din omenire, ca acei cu bunăvoinţă faţă de Tatăl Său Iehova, să poată găsi viaţă; iar acei care vor refuza să dea ascultare avertismentului şi care au refuzat cu dispreţ îngrijirea îndurătoare a lui Iehova, nu vor vedea viaţă niciodată (Ioan 3:36).

[13] Numele „Bet-Bara" sau „casa trecerii" sau a „vadului", înseamnă în mod evident că Iordanul, când şi când, în acest loc, putea fi trecut. Aceasta poate indica faptul că, de la timpul apostolilor şi până la venirea lui Isus Christos, Regele, cei ce vor rămâne credincioşi până la moarte, vor trece, fără piedici, Iordanul, scăpând de nimicire şi la fel ca apostolul Pavel, vor aştepta venirea Domnului, când el va primi cununa vieţii (2Timotei 4:8). Dar, la venirea Domnului la Templu, apele Iordanului (adică omenirea) care dădeau peste maluri, se vor grăbi nebuneşte, fără să acorde atenţie mesajului şi dispreţuind pe Iehova Dumnezeu şi îngrijirile Sale pentru ei; acolo şi atunci, rămăşiţa credincioasă va trece Iordanul, în privilegiile Împărăţiei, numai prin harul miraculos al lui Iehova Dumnezeu, iar „mulţimea mare", alcătuită din oamenii cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, încrezându-se pe deplin în sângele vărsat al lui Isus Christos şi consacrându-se lui Dumnezeu şi Regelui Său, vor fi apăraţi şi protejaţi şi vor găsi viaţă, în timp ce alţii din rasa umană se grăbesc spre Armaghedon, marea morţii şi a nimicirii.

[14] Cetatea Ierihonului, locuinţa fortificată a duşmanului, era situată la doar şase mile vest de malurile Iordanului. Cei care se aflau pe zidurile cetăţii, privind spre est, puteau fără îndoială să privească peste câmpie şi să observe trecerea miraculoasă a râului de către izraeliţi. Ei au cunoscut faptul că numai prin puterea Atotputernicului Dumnezeu a fost posibil ca izraeliţii să treacă pe uscat prin albia râului. Acel miracol a adus teroare în inimile duşmanilor, care priveau de pe ziduri, iar teama lor a fost transmisă oamenilor din spatele zidurilor, aşteptând atacul care se apropia. La fel s-a întâmplat, în împlinirea acestei părţi a dramei profetice, începând cu anul 1922, când binecuvântările miraculoase dăruite de

Cuprins

Domnul martorilor Săi credincioşi, precum şi curajul şi neînfricarea acelei clase a servului credincios în ceea ce priveşte înaintarea cu mesajul Împărăţiei, i-a uimit în mare măsură pe duşmanii fortificaţi, în special pe Ierarhia Romano Catolică şi au adus teroare în inimile lor. Niciodată înainte, n-a fost dusă o mărturie permanentă şi hotărâtă împotriva acelei organizaţii religioase stricate, aşa cum a fost dată din anul 1922, împotriva organizaţiei principale a Diavolului de pe pământ, adică Ierarhia Romano Catolică. Mai ales cuvintele apostolului par să se potrivească cu aceasta: „nu vă lăsaţi înspăimântaţi de potrivnici; neînfricarea voastră va fi pentru ei un semn sigur de distrugere iminentă, dar pentru voi va fi un semn sigur de mântuire, un semn venind de la Dumnezeu" (Filipeni 1:28; *Weymouth*).

15 Rahav, din cauza credinţei sale în Dumnezeu şi a înţelegerii făcute cu iscoadele, privea din casa sa, de pe zidurile Ierihonului, sperând ca sosirea poporului de legământ al lui Dumnezeu să însemne eliberare şi salvare pentru ea şi pentru cei din casa sa. Speranţa ei s-a împlinit. Rahav a reprezentat pe acele persoane cu bunăvoinţă, care suspină şi gem din cauza urâciunilor pe care ei le-au observat de mult timp în organizaţiile religioase, în special în instituţia Romano Catolică, şi care au privit cu speranţă după eliberare şi salvare, odată cu venirea Unsului lui Iehova (Ezechiel 9:4).

16 Mai mult decât atât, referitor la împlinirea dramei profetice, trecerea Iordanului antitipic de către servii credincioşi ai lui Iehova Dumnezeu, care a început în anul 1922, odată cu congresul din Cedar Point, Ohio, a însemnat, de asemenea, timpul când spiritul ungerii lui Iehova a fost revărsat peste toată carnea (Ioel 2:28). Acolo, cei unşi au fost însărcinaţi de Domnul ca martorii Săi, ca să înceapă vărsarea ultimelor „şapte plăgi" asupra duşmanului, mesaje care au speriat şi neliniştit duşmanul, în special elementul religios; din acel timp, aceste mesaje au fost pentru ei un semn al distrugerii iminente şi referitor la aceasta, ei au urlat şi au ţipat: „Acestea (mesajele duse de martorii lui Iehova) şochează sensibilităţile noastre religioase". Stările existente printre conducătorii religioşi şi politici ai pământului, sprijină pe deplin concluziile de mai înainte; aici este interesantă o afirmaţie publicată în acel timp de către presa publică: „În timp ce Mustafa Kemal bate la porţile Constantinopolului, cerând returnarea controlului asupra Dardanelelor Turciei, în timp ce leul Britanic grăbeşte neamul luptător către Cornul de Aur, spiritul revoluţionar al „Rusiei roşii", ameninţă cu bolşevizarea întreaga Europă, publicul american murmură violent la preţul înfiorător de mare al cărbunelui şi la alte necesităţi, provocat în parte de două greve naţionale costisitoare; este interesant de observat ce crede una dintre cele mai mari şi mai active organizaţii creştine din lume despre această criză din istorie. Peste douăzeci de mii de credincioşi înflăcăraţi au fost prezenţi la întâlnirile Asociaţiei Internaţionale a Studenţilor Bibliei de la Cedar Point, Ohio, în timpul recentului lor congres. Faptul că ei sunt dezgustaţi de morala şi spiritul lumii noastre, de oamenii de stat şi chiar de modul de acţiune al Ligii Naţiunilor, este evident din rezoluţia lor unanimă privind problemele lumii. Noi sugerăm ca, indiferent de ceea

Cuprins

ce poate gândi cititorul despre filozofia lor, rezoluţia următoare merită adăugată în istorie, ca o reflecţie vie despre ceea ce gândesc mulţi din enoriaşii noştri despre aceste timpuri. Ce studiu documentar oferă psihologilor acest discurs modern despre duelul veşnic dintre Dumnezeu şi Satan! Cât de mult ne-ar plăcea să observăm expresiile lui Lloyd George, Clemenceau, Venizelos, Lenin, Hughes sau Root, văzându-i citind rezoluţia" (The Bridgeport, Connecticut, *Herald*). Deşi religioniştii, precum şi alţii din Connecticut, au fost avertizaţi cum trebuie, ei se grăbesc cu o nebunie crescândă spre Armaghedon, dând frâu liber acţiunilor din ce în ce mai furioase faţă de servii lui Iehova Dumnezeu.

[17] Izraeliţii erau poporul de legământ al lui Dumnezeu şi preoţii, care serveau în oficiul de preoţi, erau servii lui Iehova, prin ungerea Sa (Leviticul 7:35). Purtând chivotul legământului pe umerii lor, ei au reprezentat prezenţa lui Iehova Dumnezeu în mijlocul poporului Său de legământ. Pentru a fi credincioşi, ei trebuiau să se încreadă în Iehova pe deplin, să asculte porunca dată lor prin intermediul lui Iosua şi astfel au trebuit să înainteze în mijlocul albiei râului şi să stea acolo în mod hotărât. „Preoţii care duceau chivotul legământului Domnului stăteau hotărât pe pământul uscat, în mijlocul Iordanului, în timp ce tot Israelul trecea pe uscat, până a isprăvit tot poporul de trecut Iordanul" (Iosua 3:17).

[18] După ce preoţii au ajuns la râu şi au intrat cu picioarele în apă (râul era învolburat şi nu putea fi trecut de ei), Iehova a despărţit apele şi preoţii au înaintat în mijlocul albiei şi au stat în mijlocul râului pe pământ uscat, în timp ce deasupra lor stătea un mare zid de apă, reţinut de către puterea miraculoasă a lui Iehova. Acolo ei trebuiau să fie credincioşi. Exercitând credinţă deplină în puterea continuă a lui Iehova de a opri apele, ei trebuiau să cunoască faptul că potopul de ape al râului Iordan nu ar fi putut niciodată să nimicească chivotul prezenţei lui Dumnezeu şi crezând şi ştiind acest lucru, ei au stat ferm pe poziţie, în timp ce oştirile lui Israel au înaintat prin albia râului, printre ei şi zidul de apă. Toţi izraeliţii care au traversat Iordanul în acele condiţii, trebuiau să exercite o credinţă deplină în puterea lui Iehova Dumnezeu. Valea Iordanului, cu apele sale stând deasupra ca un zid înalt, reprezintă valea umbrei morţii, prin care poporul de legământ al lui Dumnezeu trebuia să treacă după aceea. „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii [reprezentată de Satan şi servii săi], nu mă tem de nici un rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă sprijinesc" (Psalmii 23:4).

MARTORII SĂI

[19] În împlinirea acestui punct al dramei profetice, să observăm că începutul marşului servilor credincioşi ai lui Iehova, în albia râului anti-tipic, a avut loc în anul 1922. Cât de adevărat se aplică următoarele cuvinte ale lui Iehova la ei, în acest punct: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume; eşti al Meu. Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine şi râurile nu te vor îneca; când vei merge prin foc, nu te va arde şi flacăra nu te va aprinde, căci Eu sunt Domnul Dumnezeul tău" (Isaia 43:1-3).

Cuprins

[20] În împlinire, Iehova şi-a adus poporul de legământ peste Iordan, în privilegiile Împărăţiei, pentru ca ei să fie acolo martorii Săi şi să vestească Numele şi Împărăţia Sa, înainte de venirea Armaghedonului; pe mai departe, El le zice: „Voi sunteţi martorii Mei, zice DOMNUL, voi şi Robul Meu pe care L-am ales; ca să ştiţi, ca să Mă credeţi şi să înţelegeţi că Eu sunt; înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu şi după Mine nu va fi. Eu sunt Domnul şi afară de Mine nu este nici un Mântuitor. Eu am vestit, am mântuit, am prorocit, nu sunt străin între voi; voi Îmi sunteţi martori, zice DOMNUL, că Eu sunt Dumnezeu" (Isaia 43:10-12).

[21] Salvarea miraculoasă a izraeliţilor din potopul de ape al Iordanului, a făcut un nume pentru Iehova; de aceea, numele Său a fost faimos pentru ei. În acelaşi fel, aducerea clasei „servului credincios" peste Iordanul anti-tipic, în privilegiile Împărăţiei şi ungându-i ca martorii Săi, a făcut faimos Numele lui Iehova printre cei care cred în El. Servilor Săi credincioşi, El le-a dat un „nume nou", aşa după cum le promisese: „Atunci neamurile vor vedea mântuirea ta şi toţi împăraţii slava ta; şi-ţi vor pune un nume nou, pe care-l va hotărî gura Domnului" (Isaia 60:2). Şi acest nume este „Martorii lui Iehova". Astfel, Iehova „îşi face un Nume veşnic" (Isaia 63:12).

[22] Se pare că, într-adevăr, toată ziua a fost ocupată cu trecerea mulţimii izraeliţilor peste râu, aşa după cum este scris: „În timp ce tot Israelul trecea pe uscat, până a isprăvit tot poporul de trecut Iordanul". Aceia includeau „mulţimea amestecată" (Exodul 12:37,38), pe care Dumnezeu i-a trecut peste sau prin Iordan, înainte de apusul soarelui, în a zecea zi a lunii Nissan. În împlinirea acestei părţi a tabloului profetic, acea „zi" a acoperit o perioadă mult mai lungă de timp. În împlinire, acea perioadă de timp a început în anul 1922 şi a continuat până la sfârşitul anului 1931, timp în care toţi servii credincioşi ai Domnului, adică „lucrătorii din via Domnului", au fost aduşi în serviciu printre oameni (reprezentaţi de apele Iordanului) şi acestor servi lucrători le-a fost dat dinarul, prin primirea din mâna Domnului a „numelui nou" (Matei 20:1-16; Isaia 62:2). Experimentând ocrotirea miraculoasă a lui Iehova, prin aducerea lor prin ape, vii, atunci ei au fost martorii lui Iehova şi lor le-a spus Iehova şi încă le mai spune: „voi sunteţi martorii Mei… că Eu sunt Dumnezeu". De la acel timp, ei trebuie să-şi îndeplinească însărcinarea, prin ducerea mărturiei şi altora, despre şi cu privire la Iehova, Numele Său, scopul Său, Regele Său şi Împărăţia Sa.

[23] „Mulţimea amestecată" a înaintat împreună cu izraeliţii, mulţime care i-a inclus pe madianiţi, socrul lui Moise şi alţii (Numeri 10:29-32; 11:4). Acea „mulţime amestecată" trebuie să fi fost cu izraeliţii la Iordan, din moment ce stă scris că „tot poporul a trecut Iordanul". „Mulţimea amestecată" trebuia să traverseze (Iordanul) odată cu ceilalţi. Acea „mulţime amestecată" a reprezentat pe aceia care alcătuiesc „mulţimea mare", care a început să se facă de cunoscut pentru prima dată în anul 1931. În acel an, a avut loc congresul din Londra, precum şi congresul din Columbus, Ohio, când Domnul a făcut ca oamenii Săi cu bunăvoinţă să fie identificaţi ca aceia care sunt descrişi în capitolul al nouălea din cartea lui „Ezechiel", cei care trebuie să primească semnul pe frunte, pentru a putea fi cruţaţi

Cuprins

în Armaghedon, semn pe care trebuia să-l facă rămăşiţa. Aceasta pare să indice, în ceea ce priveşte împlinirea, că rămăşiţa Israelului spiritual trecuse dincolo de Iordan liberă şi în siguranţă, în a doua parte a anului 1931, dovedindu-se credincioşi faţă de Iehova, până în acel punct; ei au făcut aceasta prin intermediul serviciului lor credincios, adevărat şi zelos, pentru Rege şi Împărăţia Sa. Semnul aprobării lor, a fost descoperirea „numelui nou", adică primirea „dinarului", pe care Iehova l-a dat lor (vezi *Turnul de Veghere* din 1931, pagina 279). Acum, toţi aceia care au trecut Iordanul anti-tipic, trebuie să fie martori pentru Numele lui Iehova.

LUCRARE DE MĂRTURIE

[24] Aşa cum reiese din Iosua 3:12, Iosua, sub îndrumarea Domnului, a ales doisprezece bărbaţi pentru a îndeplini anumite îndatoriri şi în timp ce oştirea lui Israel trecea Iordanul, cei doisprezece bărbaţi erau împreună cu preoţii, care purtau chivotul legământului, stând în mijlocul albiei râului, iar cei doisprezece bărbaţi stăteau la o distanţă respectabilă, în spatele preoţilor. Preoţii trebuiau să stea hotărâţi pe pământul uscat, în mijlocul albiei râului, iar cei doisprezece bărbaţi, aflaţi în acea poziţie, aşteptau porunci de la Iosua. Şi acum, a sosit timpul pentru ca aceste porunci să fie date şi executate. „După ce a isprăvit tot poporul de trecut Iordanul, Domnul a zis lui Iosua: ia doisprezece bărbaţi din popor, câte un bărbat din fiecare seminţie" (Iosua 4:1,2).

[25] Existau douăsprezece seminţii izraelite şi cei doisprezece bărbaţi, aleşi pentru serviciu special, au reprezentat, aşadar, toate cele douăsprezece seminţii; deci toate seminţiile izraeliţilor au fost reprezentate. La porunca lui Iehova, Iosua trebuia să dea ordinul: „Luaţi de aici, din mijlocul Iordanului, din locul unde s-au oprit preoţii, douăsprezece pietre, pe care să le duceţi cu voi şi să le puneţi în locul unde veţi petrece noaptea aceasta" (Iosua 4:3).

[26] Miracolul înfăptuit de către Iehova prin reţinerea apelor, pentru ca albia râului să rămână uscată, a făcut posibil ca această poruncă să poată fi împlinită, ridicându-se din partea cea mai adâncă a albiei douăsprezece pietre mari. Un astfel de lucru ar fi fost imposibil, atunci când apa curgea cu repeziciune prin acel loc. A ridica acele pietre mari şi a le aduce afară din albia râului, a cerut o adevărată muncă, ceea ce a reprezentat zelul şi adevărata lucrare care trebuie făcută de martorii lui Iehova, după ce intră în starea moştenirii Împărăţiei. Acele douăsprezece pietre mari trebuiau duse şi aşezate în locul unde izraeliţii îşi petreceau acea noapte, loc care a fost numit Ghilgal, pe care Iosua l-a folosit după aceea drept cartier general, în timpul cuceririi Canaanului. Cele douăsprezece pietre arătate în această poruncă, au avut o semnificaţie specială, care este arătată prin întrebuinţarea care s-a dat pietrelor.

[27] De vreme ce numărul total al fiecăreia dintre cele douăsprezece seminţii, a fost arătat în mod reprezentativ prin cei doisprezece bărbaţi, aceasta arată că toţi unşii Domnului trebuie să participe la lucrarea Sa de mărturie: „Iosua a chemat pe cei doisprezece bărbaţi, pe care i-a ales dintre copiii lui Israel, câte un bărbat din fiecare seminţie. Şi le-a zis: treceţi înaintea chivotului Domnului Dumnezeului

Cuprins

vostru, în mijlocul Iordanului şi fiecare dintre voi să ia o piatră pe umăr, după numărul seminţiilor copiilor lui Israel" (Iosua 4:4,5).

[28] Faptul că fiecare bărbat trebuia să ducă o piatră pe umărul lui, arată că era vorba despre nişte pietre mari, care cerea o lucrare adevărată. Dacă ar fi fost vorba despre nişte pietre mici, atunci ei le-ar fi putut duce în mâinile lor. Ducerea acestor pietre, reprezintă activitatea sau lucrarea de mărturie care a fost împlinită de rămăşiţă în perioada dintre anii 1922 şi 1931 inclusiv, lucrare care a fost făcută la porunca Mai Marelui Iosua, Isus Christos. Martorii credincioşi şi zeloşi ai lui Dumnezeu din acea perioadă de timp, pot depune mărturie cu toţii despre faptul că lucrarea lor de mărturie a fost dificilă, cerând zel şi energie, ceea ce a fost reprezentat prin acele pietre grele, purtate pe umeri.

[29] Miracolul înfăptuit de către Iehova, care a permis trecerea Iordanului, fiind de o mare importanţă, nu trebuia lăsat fără o dovadă vizibilă; aşadar trebuia să se lase o mărturie durabilă şi autentică; de aceea, scopul pe care l-au împlinit aceste pietre, în acest tablou profetic, este arătat prin următoarele cuvinte: „Pentru ca acesta să poată fi un semn de aducere aminte în mijlocul vostru. Când vor întreba copiii voştri într-o zi: ce înseamnă pietrele acestea pentru voi? Să le spuneţi: Apele Iordanului s-au despicat în două înaintea chivotului legământului Domnului; când a trecut chivotul Iordanul, apele Iordanului s-au despicat în două şi pietrele acestea să fie întotdeauna o aducere aminte pentru copiii lui Israel" (Iosua 4:6,7).

[30] Împărăţia lui Dumnezeu este simbolizată de „Piatra" Isus Christos, Regele. Rămăşiţa urmează instrucţiunile Împărăţiei şi prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu, ei sunt desemnaţi ca nişte pietre vii (1Petru 2:5). Acea grămadă de douăsprezece pietre, luate din albia râului şi aşezate la Ghilgal, au constituit „un semn printre voi", adică, în împlinire pentru rămăşiţă, a însemnat: (1) mărturisind despre angajarea lor în serviciul activ, începând cu anul 1922 şi până în anul 1931, serviciu care a cerut un mare zel şi care a fost primejdios; faptul că Domnul a adus pe aceşti credincioşi în viaţă şi că ei încă sunt credincioşi, este o mărturie pentru Numele Lui. De aceea, martorii lui Iehova, rămăşiţa credincioasă, sunt ei înşişi, în mod colectiv, un semn vizibil, tangibil şi de netăgăduit sau un monument al lucrării miraculoase a lui Iehova, protejându-i şi păstrându-i peste Iordan, potopul anti-tipic, în timp ce martorii sunt angajaţi în ducerea ultimelor „şapte plăgi" ale Domnului, fiecare dintre ele fiind „vărsată" în anul său şi apoi turnându-le pe toate într-o formă compactă, prin explicarea lor în cele două cărţi *Lumină*, publicate în anul 1930 şi care au fost distribuite în mare măsură în anul 1931 şi după aceea. Pe lângă acele proclamaţii, în anul 1929 rămăşiţa a luat o poziţie fermă şi s-a declarat în mod public, pe de-a întregul pentru Iehova Dumnezeu şi Isus Christos ca „Înaltele Stăpâniri" şi prin această proclamaţie au făcut să devină clar faptul că „Înaltele Stăpâniri" menţionate în Romani 13:1, nu sunt conducătorii politici şi religioşi ai acestei lumi. Acea mărturie dată de martorii lui Iehova, i-a pus direct de partea lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale şi împotriva domniei Diavolului şi nu a lăsat nici un dubiu în ceea ce priveşte poziţia lor. Adăugat la aceasta, activitatea lor

Cuprins

a crescut în anul 1927, prin începerea lucrării de mărturie din casă în casă în zilele de duminică, lucrare care ulterior a înfuriat apele Iordanului anti-tipic, împotriva lor. În acel an, arestarea martorilor lui Iehova pentru propovăduirea „acestei veşti bune a Împărăţiei", a devenit generală în Germania. În anul următor, 1928, a început în Statele Unite, în special în New Jersey, arestarea şi persecutarea martorilor lui Iehova, la cererea „apelor" religioase furioase şi de atunci aceasta a continuat. Toate aceste lucruri îi arată pe martorii lui Iehova, reprezentaţi prin acea grămadă de pietre, ca o aducere aminte şi un monument pentru Numele lui Iehova. (2) Martorii lui Iehova, nu numai că au scăpat de persecuţia care a fost adusă asupra lor de către apele religioase furioase, ei fiind încă în viaţă, ci au mers mai departe, în anul 1931 şi după aceea şi au dus cu ei „douăsprezece pietre", adică înregistrările făcute pentru ei şi împotriva duşmanului, în curţile şi corpurile legislative şi în ziarele publice, înregistrări care vor rămâne pentru totdeauna împotriva duşmanilor lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale (Marcu 13:9). Domnul a manevrat duşmanul, astfel încât ei au făcut dosare criminale împotriva martorilor Săi credincioşi, dosare care stau ca o mărturie împotriva duşmanului. Publicarea *Cărţii anuale a martorilor lui Iehova* a început în anul 1926 şi de atunci, aceasta conţine înregistrări ale activităţii martorilor lui Iehova, persecutarea şi suferinţa lor de dragul dreptăţii. Toate aceste informaţii au servit ca un „semn" sau o înregistrare durabilă, reprezentată de cele douăsprezece pietre aduse din râu şi aşezate, iar aceste înregistrări publice, în anti-tip, pot fi văzute şi consultate în orice moment şi acum duşmanul nu le mai poate şterge. Să nu lăsăm pe nimeni să interpreteze greşit faptul că Domnul va păstra aducerea aminte a persecutării poporului Său, fapt ce va sta împotriva persecutorilor.

[31] Aşa cum copiii israeliţilor au păstrat vie acea generaţie a naţiunii, în acelaşi fel, atâta vreme cât martorii lui Iehova îşi continuă activităţile pe pământ, înregistrarea activităţilor lor în condiţii crude şi împotriviri, alcătuieşte o aducere aminte constantă pentru ei, că sunt slujitorii Domnului. Asemenea unei grămezi de pietre, acea înregistrare durabilă, publicată cu privire la martorii lui Iehova, este luată în considerare şi cercetată adesea de poporul lui Iehova şi Domnul îi face să examineze aceste fapte din timp în timp, descoperindu-le în repetate rânduri profeţiile Sale, arătându-le că lor le-a fost permis să aibă o parte în împlinirea acestora. A fost şi este observat faptul, că multe din profeţiile descoperite acum poporului credincios al lui Dumnezeu prezic experienţele prin care au trecut şi trec cei consacraţi, în timp ce sunt angajaţi în lucrarea de mărturie care le-a fost încredinţată. De aceea, se vede că dramele profetice împlinite şi înregistrate în trecut, sunt acum descoperite poporului Celui Prea Înalt, ca ei să-şi poată aminti în mod constant de bunătatea Domnului şi de ocrotirea şi eliberarea miraculoasă a acelora care Îl iubesc şi Îl servesc.

[32] Din timp în timp, cei interesaţi de curând de Cuvântul Domnului, ajung la o cunoştinţă a adevărului şi întreabă de persecutarea martorilor lui Iehova. Domnul a arătat dinainte lucrul acesta şi a arătat ce răspuns să le fie dat acestora (Iosua 4:7). „Apele Iordanului [oamenii furioşi] s-au despicat în două înaintea

Cuprins

chivotului legământului Domnului". Acei oameni furioşi, conduşi de religionişti şi fanatici, au fost reţinuţi de la nimicirea poporului lui Dumnezeu, până când lucrarea de mărturie este făcută, în timp ce printre acele ape reţinute, sunt acei oameni de bine care găsesc calea către ocrotire şi viaţă. Acea înregistrare, va fi o mărturie până la şi în timpul Armaghedonului, că Dumnezeu a păstrat şi a salvat în mod miraculos pentru El pe poporul Său, care îşi menţine integritatea faţă de El. Miracolele, atât din drama profetică cât şi din împlinirea acesteia, au fost realizate nu pentru a înălţa vreo creatură, ci de dragul Numelui lui Iehova. Nici o creatură nu poate şterge vreodată acea înregistrare de aducere aminte, în onoarea şi în Numele lui Iehova Dumnezeu. Ea va rămâne, indiferent de eforturile duşmanului.

[33] Aşa după cum fiecare seminţie trebuia să fie reprezentată de cei doisprezece bărbaţi menţionaţi mai înainte, tot aşa, fiecare persoană care este un martor pentru Iehova, trebuie să aibă o parte în această lucrare şi acest lucru este accentuat de ceea ce a fost făcut: „Copiii lui Israel au făcut aşa cum le poruncise Iosua. Au luat douăsprezece pietre din mijlocul Iordanului, cum îi spusese lui Iosua, Domnul, după numărul seminţiilor copiilor lui Israel, le-au luat cu ei şi le-au pus în locul unde aveau să rămână peste noapte" (Iosua 4:8).

[34] Ei au luat aceste pietre cu ei şi le-au aşezat la Ghilgal, nume care înseamnă „un cerc", care este fără sfârşit, ceea ce sugerează că mărturia pentru Numele lui Iehova nu are un sfârşit, iar aceasta dovedeşte şi serveşte ca o garanţie din partea lui Iehova, că poporul Său încă se bucură de prosperitate, prin harul lui Dumnezeu. Înregistrarea publică făcută prin activitatea poporului credincios al lui Dumnezeu, culminând prin primirea de la Iehova a „numelui nou" şi descoperirea acestui lucru faţă de ei în anul 1931, este o dovadă clară şi pozitivă că acum, rămăşiţa credincioasă a lui Dumnezeu se află în ţara sau starea Împărăţiei şi că Împărăţia este aici, iar duşmanii acesteia vor fi puşi ca un aşternut al picioarelor şi Domnul va triumfa (Psalmii 110:1,2).

ALTĂ MĂRTURIE

[35] Înregistrarea divină descoperă faptul că Iosua, reprezentându-L pe Isus Christos, a lăsat o altă aducere aminte în mijlocul râului Iordan şi procedând astfel, fără îndoială i-a folosit pe cei doisprezece bărbaţi ca reprezentanţi ai celor douăsprezece seminţii ale Israelului. Cu privire la acest lucru, este scris: „Iosua a ridicat şi el douăsprezece pietre în mijlocul Iordanului, în locul unde se opriseră picioarele preoţilor care duceau chivotul legământului; şi ele au rămas acolo până în ziua de azi" (Iosua 4:9).

[36] Iosua a făcut ca acele pietre să fie aşezate chiar în mijlocul albiei râului Iordan. Acestea trebuie să fi fost pietre mari şi fără îndoială prea grele pentru a putea fi purtate. Când râul se găsea în stadiul normal, fără îndoială putea fi văzută partea cea mai de sus a acelei grămezi de pietre aflată în mijlocul râului, în afara suprafeţei apei. Acolo au fost doi martori la minunea lui Iehova, în timpul trecerii Israeliţilor peste Iordan: o grămadă de pietre la Ghilgal şi una chiar în mijlocul

Cuprins

albiei râului. Aceasta sprijină, mai departe, anunţul făcut de Iehova Dumnezeu, că un fapt va putea fi întemeiat prin gura a doi martori. (Deuteronomul 19:15). Această ultimă mărturie, reprezentată de grămada de pietre din albia râului, arată în mod simbolic, că în acest loc, unde au stat picioarele preoţilor, în mijlocul şi în adâncimea omenirii torturate, prezenţa şi Numele lui Iehova Dumnezeu sunt proclamate de aceia pe care El îi însărcinează să mărturisească pentru Numele Său. În împlinirea acelei părţi speciale a dramei profetice, există acea grămadă mare sau munte de literatură, care dă mărturie, pe care servii credincioşi ai lui Dumnezeu au aşezat-o şi au dat-o oamenilor de-a lungul timpului, în trecerea Iordanului antitipic. Ei au lăsat în urma lor o grămadă de literatură, care vesteşte Numele Celui Prea Înalt şi aceasta se găseşte chiar în mijlocul oamenilor, iar oamenii cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu profită de ea, când văd că lucrarea de mărturie este făcută nu pentru scopuri egoiste, ci pentru onoarea şi gloria Numelui lui Iehova. *Cartea anuală* din anul 1932, paginile 36 şi 37, arată că de-a lungul anilor, din 1921 până în 1931, martorii lui Iehova au aşezat o mulţime de cărţi mici şi mari, până la numărul de 110.565.401, pe care le-au plasat în mâinile oamenilor; acel număr mare nu ia în calcul milioanele de tratate şi reviste publicate şi plasate în mâinile oamenilor. Acea mulţime de literatură purtând mesajul Împărăţiei, asemenea pietrelor din albia râului Iordan, sunt acolo „până în ziua de astăzi”, deşi Ierarhia Romano Catolică şi alţi aşa-zişi „predicatori” au ars adesea cărţi în public, iar Hitler, dictatorul fanatic, cu o singură ocazie a făcut ca cincizeci de mii de volume din cărţile lui Iehova să fie arse în public. În ciuda tuturor eforturilor duşmanului de a distruge acest monument de literatură, totuşi ea stă drept în mijlocul oamenilor. Aşa cum apele Iordanului au scăzut, iar grămada de pietre din mijlocul râului a fost mai vizibilă şi apele râului trebuiau să curgă în jurul ei şi nu puteau să le smulgă, tot aşa şi acest martor sau această mulţime de literatură, continuă să fie o mărturie. Acum sunt pregătite pentru publicare în *Turnul de veghere*, cărţi mici şi mari ale publicaţiilor „Turnului de Veghere”, care conţin mesajul lui Dumnezeu despre Regele şi Împărăţia Sa, un număr mai mare de 270 de milioane, în 78 de limbi diferite. Acele cărţi, plasate în mâinile oamenilor, nu sunt acolo pentru a onora creaturi, ci de dragul Numelui mare al lui Iehova. De aceea, religioniştii nu vor putea spune niciodată că nu au avut ocazia să afle că religia este o imitaţie şi o cursă a Diavolului şi că guvernul teocratic al lui Dumnezeu este singura speranţă a lumii. Astfel, este arătat cel puţin unul din motivele pentru care Iehova a permis o astfel de distribuire, în lung şi-n lat, a literaturii publicate de „Turnul de Veghere”, în timpul celor câţiva ani trecuţi. Acea grămadă, reprezentată de pietrele din mijlocul râului, continuă să-şi înalţe capul şi să proclame onoarea, Numele şi puterea lui Iehova Dumnezeu şi a Regelui Său. Aceasta trebuie să fie şi este o mare încurajare şi mângâiere, atât pentru rămăşiţă cât şi pentru ionadabi.

[37] Iehova a făcut clar faptul că El este puterea care i-a salvat pe izraeliţi. Nici o putere umană nu putea face ca zidul de ape să stea ridicat până când ei treceau; şi aceasta este arătat prin următoarele cuvinte: „Preoţii care duceau

Cuprins

chivotul, au stat în mijlocul Iordanului, până la deplina împlinire a celor ce poruncise lui Iosua Domnul să spună poporului, potrivit cu tot ce poruncise Moise lui Iosua. Şi poporul s-a grăbit să treacă" (Iosua 4:10).

[38] Preoţii au rămas stând în albia râului, cu chivotul legământului pe umeri, până când tot poporul a trecut râul. Chivotul legământului mărturisea prezenţa lui Iehova Dumnezeu şi faptul că El era Acela care reţinea forţele distrugătoare, până când poporul lui de legământ trecea în siguranţă: „după ce a isprăvit de trecut tot poporul, chivotul Domnului şi preoţii au trecut înaintea poporului" (Iosua 4:11).

[39] Când poporul a trecut în siguranţă, atunci chivotul a fost scos afară din albia râului de către preoţi, arătând prin aceasta că Iehova şi Regele Său, Christos Isus, serveau ca protecţie pentru poporul lui Dumnezeu, atât în partea din faţă, cât şi în cea din spate: „pentru că Domnul va ieşi înaintea voastră şi Dumnezeul lui Israel va fi ariergarda voastră" (Isaia 52:12). Aceasta înseamnă că Domnul Dumnezeu abate duşmanul, păzeşte şi-şi ocroteşte poporul din spate, precum şi din faţă; că ei sunt sub umbra mâinii Sale şi îl reprezintă, astfel încât nici o putere nu-I poate rezista Lui sau să-i smulgă pe servii Săi din ocrotirea Lui

[40] O diviziune înarmată a izraeliţilor a trecut prima: „fiii lui Ruben, fiii lui Gad şi jumătate din seminţia lui Manase, au trecut înarmaţi înaintea copiilor lui Israel, cum le spusese Moise" (Iosua 4:12). Ţara situată imediat la est de Iordan, era un teritoriu cucerit şi acolo, bărbaţii „înarmaţi" şi-au lăsat soţiile şi pe cei mici, în timp ce ei constituiau avangarda forţelor care înaintau pentru a trece Iordanul. Cele două seminţii şi o jumătate de seminţie menţionate, trebuiau să lupte alături de fraţii lor, până când Dumnezeu dădea odihnă tuturor seminţiilor şi până atunci, ei nu trebuiau să se odihnească. În împlinirea acestei părţi a tabloului, lupta poporului lui Dumnezeu trebuie să continue până la sfârşit, aşa după cum este scris: „să nu-ţi slăbească mâinile" (Ţefania 3:16).

[41] Acum, Mai Marele Iosua, Isus, le spune servilor săi: „dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit" (Matei 24:13; 10:22). Tot Israelul a fost atunci în unitate şi tot aşa trebuie să se întâmple acum, cu izraeliţii spirituali: „aproape patruzeci de mii de bărbaţi, pregătiţi de război, au trecut gata de luptă înaintea Domnului, în câmpia Ierihonului" (Iosua 4:13). În timp ce faptele arată că, în împlinirea profeţiei cu privire la trecerea copiilor anti-tipici, aceasta s-a împlinit în anul 1931, acest an marcând cu adevărat începutul luptei, care s-a amplificat în anul 1933. În acel an, papalitatea şi naziştii, acţionând împreună, au preluat conducerea Germaniei şi au început o persecuţie crudă a poporului credincios al lui Dumnezeu, martorii lui Iehova. În acel an, Papa a proclamat „anul sfânt" şi în acelaşi an, Roosevelt a devenit preşedintele Statelor Unite şi referitor la poziţia sa oficială, s-a anunţat că el acţiona împreună cu Vaticanul, grăbind lucrurile către o dictatură în America, fapt care este acum mai aproape decât oricând înainte, deşi Ierarhia, în eforturile ei de a înşela oamenii şi a-i legăna să adoarmă, anunţă că ei sunt pentru democraţie. Ca şi tatăl lor, ei continuă să fie cei mai prolifici mincinoşi de pe pământ. În timpul celor 1.500 de ani trecuţi, n-a existat nici o acţiune a Ierarhiei care să fi avut cea mai mică aparenţă de a sprijini

Cuprins

principiile democratice. Leopardul nu îşi schimbă petele (Ieremia 13:23). Înregistrările despre Ierarhie din secolele trecute, sunt scrise cu sânge omenesc, persecuţie şi cruzime extremă, care înregimentează oamenii şi le răpesc toată libertatea.

[42] În timpul trecerii Iordanului, pentru a convinge pe deplin pe poporul Său de legământ că El este Dumnezeul Cel Atotputernic, Iehova a dat o dovadă; şi alţii, privind şi văzând minunea, dacă vor fi cu bunăvoinţă, vor fi de asemenea convinşi de acest fapt. A venit timpul să înceteze înălţarea oamenilor, iar Domnul a arătat aceasta. „În ziua aceea, Domnul a înălţat pe Iosua înaintea întregului Israel; şi s-au temut de el, cum se temuseră de Moise, în toate zilele vieţii lui" (Iosua 4:14). În împlinire, Dumnezeu foloseşte din nou revista *Turnul de veghere* pentru a-şi informa poporul în această privinţă. Numărul din 15 februarie 1927 al acelei publicaţii, scoate în relief dovada scripturală care demonstrează că „servul credincios şi înţelept", căruia Domnul îi încredinţează toate averile Sale şi-l pune stăpân peste ele, nu este vreun om individual de pe pământ şi nici nu a fost niciodată o persoană individuală, ci că Isus Christos Însuşi, reprezentat de către Iosua, este Capul clasei „servului credincios şi înţelept" (Matei 24:45-47). Apoi, în numărul din 15 mai 1933 al revistei *Turnului de veghere*, este declarată dovada scripturală că numai Isus este Acel mare profet reprezentat de Moise, de care acum trebuie să asculte tot Israelul spiritual, dacă doresc să trăiască (Fapte 3:20-23). Înălţarea oamenilor este de natură religioasă şi este în întregime împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale.

[43] Anul 1931, apare acum ca un an important. În acel an, Domnul a chemat şi a adus dintre apele turbulente (oamenii înfuriaţi) pe rămăşiţa Sa credincioasă, clasa preoţească şi le-a dat „dinarul", în recunoaşterea devotamentului lor credincios faţă de El, plată care a fost făcută prin descoperirea lor a „numelui nou". La porunca lui Iehova, Marele Iosua a chemat pe poporul Său afară (Iosua 4:15-17), spunând: „Ieşiţi din Iordan". Aceasta a fost porunca pentru a intra în ţara promisă, moştenirea poporului lui Dumnezeu, luând „numele nou" şi de aici înainte să părăsească toate celelalte nume şi să poarte în mod deschis, public şi cu bucurie, numele de „Martorii lui Iehova" (Isaia 43:10-12; 62:2; 65:15).

[44] Un alt tablou profetic a fost împlinit în acel an 1931: descoperirea lui Iosif în faţa fratelui său mai tânăr, Beniamin şi a celor zece fraţi vitregi (Geneza 45:1-15). În acel an, drama profetică „Estera şi Mardoheu" a fost limpezită înaintea poporului Domnului, arătându-se că martorii lui Iehova trebuie „să se ridice şi să lupte pentru viaţa lor" (Estera 8:11). Acum, obstacolul Iordanului anti-tipic fiind trecut, cei unşi au ajuns faţă în faţă cu duşmanii lor. Scoaterea chivotului legământului afară din Iordan, la porunca dată de Dumnezeu lui Iosua, a servit pentru a prezice porunca lui Iehova dată poporului Său, să „se ridice împotriva duşmanului", care a încercat şi încă încearcă, în mod nedrept, să ţină în posesie ceea ce nu este al lor, adică dreptul de a conduce lumea şi să stea acolo unde nu ar trebui să stea, constituind astfel (ceea ce şi este duşmanul) „urâciunea care pustieşte" (Marcu 13:14).

Cuprins

[45] Preoţii Israelului au păşit afară din albia râului Iordan şi până la teritoriul uscat al Canaanului, au purtat chivotul pe umerii lor, iar aceasta a fost un simbol sau un tablou, reprezentând faptul că Iehova Dumnezeu intrase acum, împreună cu poporul Său de legământ, în ţara promisă şi după aceasta va fi cu el în lupta împotriva duşmanului, iar o astfel de promisiune îl va face pe poporul Său foarte curajos. Dumnezeu promisese lui Avraam că îi va da ţara, lui şi seminţei lui după el; şi acel tablou profetic a fost în felul acesta împlinit în anul 1931, când poporul lui Dumnezeu a fost pe deplin conştient că era în întregime separat şi deosebit de lume şi devotat pe de-a întregul şi constant lui Iehova, servindu-L în luptă. Tabloul continuă: „Când au ieşit preoţii, care duceau chivotul legământului Domnului, din mijlocul Iordanului şi când au călcat cu talpa picioarelor pe uscat, apele Iordanului s-au întors la locul lor şi s-au revărsat ca mai înainte, peste malurile lui" (Iosua 4:18).

[46] Apele turbulente se grăbeau spre Marea Moartă. Atunci când Ştefan a vorbit pentru ultima dată în faţa acelui grup de criminali religioşi, el le-a spus (iar acest lucru este verificat cu ceea ce este afirmat în versetul 18 din capitolul patru al cărţii lui Iosua, citat mai înainte): „Părinţii noştri aveau în pustie cortul întâlnirii, aşa cum îl rânduise Cel ce a spus lui Moise să-l facă după chipul pe care îl văzuse. Şi părinţii noştri l-au adus, la rândul lor, sub povăţuirea lui Iosua, când au intrat în ţara stăpânită de neamurile, pe care Dumnezeu le-a izgonit dinaintea părinţilor noştri; şi a rămas acolo până în zilele lui David" (Fapte 7:44,45).

[47] Duşmanii lui Dumnezeu, care locuiau atunci în Canaan, erau practicanţi ai religiei Diavolului şi Iosua se afla acolo pentru a-i izgoni. Tot aşa şi astăzi, practicanţii religiei Diavolului pretind dreptul de a conduce lumea, stau acolo unde nu au nici un drept să stea şi Domnul Isus Christos, Mai Marele Iosua, a dat porunca de a-i izgoni complet. De la început şi până acum, criminalii au fost religionişti, aşa după cum Ştefan a spus clerului sau conducătorilor religioşi: „Pe care dintre proroci nu i-au prigonit părinţii voştri? Au omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-aţi vândut acum şi L-aţi omorât. Voi, care aţi primit Legea dată prin îngeri şi n-aţi păzit-o!" (Fapte 7:52,53).

[48] Iehova şi-a trimis puterea Sa asupra Iordanului şi apele lui au coborât brusc spre Marea Moartă, reprezentând masa oamenilor acestei lumi, care se grăbeşte nebuneşte spre distrugere. Dar observă cum, acele ape ale Iordanului, curgând înainte, trebuiau să curgă pe lângă sau în jurul acelei grămezi de pietre pe care Iosua o aşezase în albia râului. Tot aşa, acum, torentul nebun de oameni trebuie să curgă în jurul sau pe lângă grămada mesajului lui Dumnezeu, în forma literaturii adunată printre ei, ca mărturie pentru Numele lui Iehova şi ca martori împotriva duşmanilor lui Dumnezeu. Clerul sau aliaţii lor din această lume, nu mai poate să spună că nu au observat avertismentul venit din partea lui Iehova, înainte ca ei să se grăbească de-a valma spre marea Armaghedonului, unde existenţa lor se va sfârşi. Acum, Domnul permite naţiunilor să se grăbească nebuneşte spre Armaghedon, ca şi cum deodată s-ar elibera. În data de 14 septembrie 1931, s-a întâmplat că elementul conducător oficial al naţiunilor a primit anunţul că Împărăţia

Cuprins

lui Dumnezeu este singura speranţă a lumii. În acea zi a început distribuirea broşurii *Împărăţia, speranţa lumii* şi conducătorii lumii vorbitori de limbă engleză, precum şi celelalte naţiuni, au primit anunţul. După aceasta, naţiunile au fost lăsate de Domnul să-şi urmeze cursul lor descendent. „Lucrarea ciudată" a lui Iehova începuse, avertizându-i în mod sincer. Apoi, pe data de 26 iunie 1932, a fost transmisă prin radio din Brooklyn, New York, o vorbire cu tema: „Poate dura guvernul american?", vorbire transmisă printr-un lanţ de staţii radio, iar răspunsul biblic, dat în acel moment, a fost „Nu"!

[49] Acţiunile realizate şi experienţele pe care le-au avut martorii lui Iehova din anul 1922 până în anul 1931, aşa cum este relatat mai sus, au fost ele plănuite dinainte de om? A fost cunoscută vreunui om însemnătatea acestui fapt, în acel moment? Bineînţeles că nu. Cu mult timp în urmă, Iehova a promis poporului Său că El îi va călăuzi şi faptele arată că El chiar a făcut acest lucru şi continuă să facă la fel (Psalmii 25:9). Semnificaţia dramei profetice împlinite de izraeliţi sub conducerea lui Iosua, este acum făcută de cunoscut de Domnul şi înţeleasă de către poporul Său, pentru prima dată. Toate aceste lucruri sunt spre lauda Numelui lui Iehova şi nu a unui om. Rămăşiţa se bucură să observe aceste fapte astăzi. Oamenii de bine văd cum Domnul şi-a călăuzit, şi-a protejat şi salvat poporul Său într-un mod atât de minunat şi se bucură de asemenea, iar credinţa lor în Dumnezeu este întărită. Aceşti oameni cu bunăvoinţă văd acum, în mod clar, că religia este de la Diavol şi că numai aceia care fug de religie şi se consacră lui Iehova şi Isus Christos, Regele şi ascultă poruncile Domnului, vor primi binecuvântare veşnică. Acum, este înţeles faptul că aceste mari adevăruri ale lui Iehova au fost înregistrate cu mult timp în urmă, pentru mângâierea acelora de pe pământ, care acum Îl iubesc şi Îl servesc şi astfel, ionadabii se unesc cu rămăşiţa şi se bucură de aceste adevăruri descoperite, iar zelul lor pentru Domnul creşte.

[50] Cea de-a zecea zi a lunii Nissan, a fost o zi mare şi memorabilă pentru izraeliţi. La sfârşitul acestei zile, toţi se aflau în ţara Canaanului, dar totuşi, mai rămăsese ceva ce trebuiau să facă, înainte ca ziua să se sfârşească în mod complet. „Poporul a ieşit din Iordan în ziua a zecea a lunii întâi (Nissan) şi a tăbărât la Ghilgal, la marginea de răsărit a Ierihonului" (Iosua 4:19).

[51] Trecuseră 40 de ani din ziua când izraeliţii îşi aleseseră primul miel de paşte jos în Egipt, pentru sărbătoarea primei cine de paşte, precedând ieşirea lor din Egipt, până în ziua când ei au ajuns la Ghilgal. Acum, ei au ridicat tabăra lângă Ierihon, unde duşmanul se găsea înarmat în spatele zidurilor. Imediat după ridicarea taberei la Ghilgal şi înainte de apusul soarelui în acea zi a lunii Nissan, conform poruncii lui Iehova Dumnezeu dată mai înainte (Exod 12:1-6), fiecare familie a ales din turma sa un miel de paşte, sărbătoare pe care ei n-au mai ţinut-o, aşa după cum se pare, timp de 39 de ani, ultima sărbătoare a paştelui fiind, după cum este înregistrat, în al doilea an după ce au părăsit Egiptul (Numeri 9:1-5). Iehova a potrivit mişcările izraeliţilor, astfel încât ei au ajuns, exact la timp, la Ghilgal. Acum, El potriveşte mişcările martorilor Săi credincioşi cu aceeaşi siguranţă. Poporul uns al lui Dumnezeu ieşind şi trecând Iordanul antitipic în

Cuprins

anul 1931, a fost potrivit ca Domnul să aranjeze pentru ei un congres la Columbus, Ohio, în acelaşi an şi acolo, pentru prima dată, să le descopere „numele nou” pe care El îl dăduse. La acel congres a fost rostită o cuvântare publică, transmisă de o reţea de 163 de staţii radio, având subiectul „Speranţa lumii”, iar în ziua următoare a avut loc publicarea broşurii care conţinea acea cuvântare, care a fost distribuită peste tot şi distribuirea ei continuă.

[52] Din nou este accentuat faptul că scopul dramei profetice a fost acela de a prezice justificarea Numelui lui Iehova; deci aceasta este o dramă a justificării. Ţinând în minte tot timpul că justificarea Numelui lui Iehova este lucrul cel mai important, Scripturile au pentru noi o însemnătate mai clară. La Ghilgal, trebuia să fie ridicat un monument pentru memoria lui Iehova, acţiune care avea să fie împlinită de Iosua: „Iosua a ridicat la Ghilgal cele douăsprezece pietre, pe care le luaseră din Iordan” (Iosua 4:20).

[53] Acea grămadă de pietre trebuia să fie pentru totdeauna o mărturie pentru Numele Dumnezeului Celui Atotputernic şi să rămână acolo şi trebuia să li se explice şi altora acest lucru. „El a zis copiilor lui Israel: când vor întreba copiii voştri într-o zi pe părinţii lor – ce înseamnă pietrele acestea? – să învăţaţi pe copiii voştri şi să le spuneţi: Israel a trecut Iordanul acesta pe uscat. Căci Domnul Dumnezeul vostru a secat înaintea voastră apele Iordanului până ce aţi trecut, după cum făcuse Domnul Dumnezeul vostru la Marea Roşie, pe care a secat-o înaintea noastră, până am trecut” (Iosua 4:21-23).

[54] Copiilor trebuia să le fie spusă însemnătatea de acolo. La fel şi oamenilor de bine, trebuie să le fie spus acum motivul şi aceia care manifestă bunăvoinţă faţă de Dumnezeu, vor profita de această înţelegere şi vor găsi calea spre siguranţă şi viaţă. De asemenea, lumea trebuie să observe avertismentul: „Pentru ca toate popoarele pământului să ştie că mâna Domnului este puternică şi să vă temeţi totdeauna de Domnul Dumnezeul vostru” (Iosua 4:24).

[55] În acest punct, drama profetică a fost împlinită şi explică de ce Dumnezeu şi-a adus martorii credincioşi peste Iordanul anti-tipic şi i-a păstrat până în anul 1931. Acelaşi lucru constituie pentru ei o mărturie că speranţa lor trebuie să fie puternică şi credinţa lor trebuie să rămână neschimbată şi din acest motiv ei trebuie să continue să-şi reamintească aceste fapte şi să vorbească despre acestea şi acelora cu bunăvoinţă, care se găsesc în mijlocul lor; de asemenea, că ei trebuie să continue să fie martori credincioşi pentru naţiunile pământului, ca aceştia să poată observa avertismentul despre scopul lui Dumnezeu de a distruge pe toţi duşmanii în Armaghedon. Iehova a dat poporului Său numele Său, „numele nou” şi aceasta pentru „ca voi [toţi cei consacraţi să facă voia lui Dumnezeu] să vă temeţi de Domnul Dumnezeul vostru în veşnicie”. Aceia care se tem de El, vor fi silitori să asculte poruncile Celui Prea Înalt. Toţi aceştia vor continua să poarte în mod credincios mărturia pentru Numele lui Iehova şi Împărăţia Sa. Drama profetică arată că încă mai este multă lucrare de făcut înaintea Armaghedonului.

(continuarea urmează)

Cuprins

LEGI

„Preoţimea regală" a lui Iehova, a cărui Mare Preot este Isus Christos, trebuie să fie guvernată de legea Lui şi nu de capriciile sau ideile unor puritani sau extremişti sau de alte reguli iraţionale şi ipocrite, aşa cum sunt practicate superficial printre aceia din „creştinătatea organizată" (1Petru 2:5,9). Orice curs de acţiune care este extrem sau excesiv, îi displace lui Iehova. Printre numeroasele instrucţiuni date de către Iehova lui Ezechiel, atunci când i-a dat o viziune despre casa Sa regală, a fost cea referitoare la băutul vinului: „nici un preot nu trebuie să bea vin, atunci când intră în curtea interioară (a Templului)" (Ezechiel 44:21). Legea lui Dumnezeu a poruncit ca preoţimea iudee, a cărui Mare Preot a fost pentru prima dată Aron, să nu bea vin atunci când intra în Tabernacol, dar aceasta nu însemna că ei nu puteau bea vin cu alte ocazii, în mod cumpătat. Chiar din limbajul Scripturii reiese că este potrivit a bea vin în anumite momente, dar cu cumpătare (Leviticul 10:9). „Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiţi plini de spirit" (Efeseni 5:18).

Spiritul unei minţi sănătoase, trebuie menţinut în timpul serviciului direct adus lui Dumnezeu. Cele mai bune abilităţi mentale şi fizice ale omului, trebuie angajate în serviciul lui Iehova. Orice încercare de a-L servi pe Iehova într-un mod stângaci, indiferent şi leneş, Îi displace. Tot ceea ce avem mai bun, trebuie să-i dăm lui Iehova. Noi trebuie să fim serioşi, să ne străduim să fim foarte corecţi în lucrarea noastră şi să avem mare grijă să observăm ceea ce trebuie făcut pentru onoarea Sa.

Noi nu trebuie să fim plăcuţi oamenilor, ci trebuie să ne străduim să plăcem lui Dumnezeu. Un om cu un cap tulbure, adormit, neîngrijit, trândav şi pasiv, indiferent dacă acest lucru se datorează consumului de vin, a mâncării excesive sau a orice altceva, cu siguranţă îi displace lui Iehova. Excesul de vin sau mâncare este foarte dăunător, deşi „câte puţin vin, pentru binele stomacului tău" este recomandabil, iar o cantitate rezonabilă de mâncare bună este, de asemenea, necesară pentru sănătate (1Timotei 5:23).

Aceia din preoţimea regală, nu sunt sub termenii Legământului Legii Israelului şi nu sunt sub nici o lege contrară legii lui Dumnezeu. „Nu vor lua de nevastă nici o văduvă, nici o femeie lăsată de bărbat, ci vor lua numai fecioare din sămânţa casei lui Israel; totuşi, vor putea să ia şi pe văduva unui preot" (Ezechiel 44:22). Poporul spiritual al lui Dumnezeu a „lăsat deoparte" Legământul Legii, care a fost făcut cu izraeliţii după carne, tocmai cum Avraam a gonit-o pe Agar (Geneza 21:14; Galateni 4:21-30). Acum, rămăşiţa credincioasă a lui Dumnezeu nu mai poate îndrăzni să facă „lucrarea lui Ilie", deoarece acea lucrare este ca o „văduvă" de când „Ilie a fost luat", adică din anul 1918. Pavel trebuie să fi avut în minte această profeţie, atunci când a scris că urmaşii lui Christos trebuie să se căsătorească „numai în Domnul" (1Corinteni 7:39). Totuşi, în acele zile căsătoria s-a făcut cu scopul de a aduce în existenţă copii. Acum, pentru rămăşiţa lui Dumnezeu, această instrucţiune dată lui Ezechiel înseamnă că ei nu trebuie să se

Cuprins

unească în mod nepotrivit cu necredincioşii, care nu au credinţă în lucrarea din timpul prezent a organizaţiei lui Dumnezeu de pe pământ, ci ei adoptă şi se alătură doar la ceea ce Dumnezeu autorizează.

Preoţimea trebuie să instruiască. „Şi ei vor învăţa pe poporul Meu să deosebească ce este sfânt de ce nu este sfânt şi vor arăta deosebirea dintre ce este necurat şi ce este curat" (Ezechiel 44:23). Această clasă a „servului rău" a refuzat să facă aşa. (vezi Ezechiel 22:26; *Justificare*, partea întâi, pagina 299). Isus Christos învaţă pe rămăşiţă diferenţa dintre lucrurile sfinte şi cele profane şi este datoria membrilor rămăşiţei să înveţe în acest mod şi pe alţii, care sunt consacraţi lui Iehova. Membrii rămăşiţei văd în mod clar diferenţa dintre organizaţia lui Satan şi organizaţia lui Iehova şi se consacră pe deplin lui Iehova Dumnezeu şi lucrării Sale. Clasa „servului rău" însă, refuză să facă diferenţa dintre cele două organizaţii.

Scopul venirii lui Isus Christos la Templu, este pentru a face judecată (Maleahi 3:1-3). Subpreoţii au ceva de făcut în legătură cu aceasta, deoarece este timpul pentru judecată (1Corinteni 4:5). „Vor judeca în neînţelegeri şi vor hotărî după legile Mele. Vor păzi, de asemenea, legile şi poruncile Mele la toate sărbătorile Mele şi vor sfinţi sabatele Mele" (Ezechiel 44:24). Lucrarea de judecată este acum executată de către Isus Christos, Marele Preot, privind chestiuni precum: clasa „servului rău", totalitarism, Liga Naţiunilor, votul, militarism, salutul steagului şi altele; acestea sunt judecate de către rămăşiţă conform judecăţii lui Iehova Dumnezeu, care este deja scrisă. Ei atrag atenţia asupra acestei judecăţi. De asemenea, atunci când poporul lui Dumnezeu se întruneşte la un congres, rămăşiţa observă legea şi poruncile lui Dumnezeu şi le împlineşte, îndreptând atenţia asupra poruncilor şi judecăţilor lui Iehova, şi avertizând pe conducătorii naţiunilor, exact aşa cum El le-a poruncit. Isus, de asemenea, a folosit ziua de sabat pentru a proclama Împărăţia, iar acum rămăşiţa foloseşte ziua care este numită „sabat", pentru a face de cunoscut mesajul Împărăţiei lui Dumnezeu. De fapt, pentru rămăşiţă, fiecare zi este o zi de sabat. Toată adunarea celor unşi este acum adunată la Muntele Sion şi ţine sărbătoarea sabatului împreună.

Aceste instrucţiuni arată că rămăşiţa trebuie să facă ceea ce a poruncit Iehova, iar aceasta să o facă asemenea unui trup de creaturi devotate. „Un preot nu se va duce la un mort, ca să nu se facă necurat; nu va putea să se facă necurat decât pentru un tată, pentru o mamă, pentru un fiu, pentru o fiică, pentru un frate şi pentru o soră, care nu era măritată. După curăţire, i se vor număra şapte zile". (Ezechiel 44:25,26). Niciodată şi sub nici o formă, rămăşiţa nu-şi poate uni forţele cu această lume moartă în păcat, condusă de către Diavol, în oricare din încercările ei de reformă sau în oricare alte eforturi pretinse pentru a transforma lumea într-un loc plăcut în care să se trăiască. Martorii lui Iehova trebuie să se păstreze separaţi de lume.

Chiar în cazul relaţiei celei mai apropiate, după carne, preoţii nu au putut veni în contact cu trupurile moarte, fără ca după aceea să trebuiască să fie purificaţi, anume prin stropirea cu apă amestecată cu cenuşa unei vaci roşii şi prin abţinerea

Cuprins

de la slujba din Templu pentru o perioadă de şapte zile (Numeri 19:1-21). Lucrul acesta arată în mod clar că în împlinirea modernă, rămăşiţa nu se poate pângări cu lumea care este moartă, de dragul nimănui, nici pentru cele mai dragi sau cele mai apropiate rude după carne. Aceasta înseamnă că ei nu trebuie să participe la nici unul din proiectele lumeşti, chiar dacă acestea ar putea fi avantajoase pentru o rudă apropiată. Rămăşiţa lui Iehova trebuie să fie consacrată în întregime lui Dumnezeu şi serviciului Său. Pe parcursul domniei de o mie de ani a lui Christos (Apocalipsa 20:4), clasa preoţească nu se va ocupa cu lumea moartă, deoarece acei oameni ce vor fi răscumpăraţi atunci, se vor găsi pe calea vieţii, se vor încrede în Domnul Isus şi sângele Său izbăvitor precum şi în puterea sa salvatoare; oamenii vor fi pe calea îndreptăţirii.

Legea lui Iehova este neschimbătoare. „În ziua când va intra în locaşul Meu cel sfânt, în curtea dinlăuntru, ca să facă slujba în sfântul Locaş, îşi va aduce jertfa de ispăşire, zice Domnul Dumnezeu" (Ezechiel 44:27). Dumnezeu nu a considerat un preot ca fiind curat, dacă el a venit în contact cu trupuri moarte, chiar şi cu cea mai intimă relaţie a lui de pe pământ. Iehova nu poate considera nevinovat şi curat pe acela din rămăşiţă care, în această zi de judecată, vine în contact cu orice lucru din organizaţia moartă a lumii stricate de sub conducerea lui Satan. Preoţii trebuie „să se păstreze nepătaţi de lume" (Iacov 1:27).

Acei care aparţin preoţiei regale, nu Îl servesc pe Dumnezeu pentru o răsplată pământească. A strânge o comoară pe pământ, acest fapt luptă împotriva unuia care încearcă să calce pe urmele lui Isus Christos. Tot ce aparţine omului trebuie să fie folosit spre gloria lui Dumnezeu şi de aceea, aceasta este conform cu instrucţiunile date în Scripturi: „Iată moştenirea pe care o vor avea: Eu voi fi moştenirea lor. Să nu le daţi nici o proprietate în Israel. Eu voi fi averea lor" (Ezechiel 44:28). De asemenea, este adevărat faptul că cineva nu-L poate servi pe Iehova cu scopul de a obţine o răsplată cerească, numai dacă el Îl poate avea şi moşteni pe Iehova, prin Isus Christos. Această Scriptură arată că preoţimea credincioasă a casei regale, va intra în moştenire şi în posesia vieţii divine, pe care Dumnezeu o dă doar casei Sale regale. Cât despre ceea ce Dumnezeu permite acestor preoţi pe pământ, aceasta este consemnat în Ezechiel 45:1-4 şi 48:10-12.

Clasei preoţeşti îi sunt date lucrurile necesare: „dar se vor hrăni cu darurile de mâncare, cu jertfele de ispăşire şi de vină; şi tot ce va fi închinat Domnului, prin făgăduinţă, în Israel, va fi al lor" (Ezechiel 44:29). Cel care lucrează, trebuie să şi mănânce. „Lucrătorul este vrednic de hrana lui", spunea Isus (Matei 10:10). Aceasta dovedeşte regula că membrii rămăşiţei sunt îndreptăţiţi să accepte o sumă simbolică de bani pentru serviciul lor, care este îngrijirea lui Dumnezeu pentru ei, ca să mănânce şi să se îmbrace cu lucrurile necesare.

Martorii credincioşi ai lui Dumnezeu nu sunt o cheltuială publică, ci ei sunt îndreptăţiţi să mănânce. „Cele mai bune din cele dintâi roade de orice fel şi partea ridicată din toate darurile de mâncare, pe care le veţi aduce ca daruri ridicate, vor fi ale preoţilor; veţi da preoţilor şi pârga făinii voastre, pentru ca

Cuprins

binecuvântarea să rămână peste casa voastră" (Ezechiel 44:30). Oamenii de bine care se găsesc acum pe pământ, trebuie să fie învăţaţi să aprecieze faptul că, pe primul loc este cauza lui Dumnezeu şi martorii sau servii lui Iehova servesc acea cauză; de aceea, oamenii îndeplinesc dorinţa lui Dumnezeu, dând o mică sumă de bani pentru publicarea literaturii şi a cărţilor, necesare instruirii lor. Prin urmare, oamenii au o parte în furnizarea lucrurilor necesare pentru ei înşişi. Instruirea lor este extrem de necesară. Făcând aşa, deoarece aceasta vine de la Iehova, aceasta va aduce chiar acum oamenilor o anumită măsură de binecuvântare şi mai târziu o binecuvântare mai mare (Matei 10:12,13; 25:34-40). Atunci când clasa preoţească va fi glorificată în ceruri, ei nu vor putea trăi din ofrandele oamenilor de bine de pe pământ; de aceea, regula trebuie aplicată acum.

„Preoţii nu vor mânca, însă, din nici o pasăre sau vită moartă ori sfâşiată de fiară" (Ezechiel 44:31). Ei trebuie să se hrănească, nu din învăţături deformate şi nescripturale, ci din adevărul care se găseşte pe masa lui Iehova, pe care El l-a furnizat pentru ei.

NUMEROASELE BINECUVÂNTĂRI ALE ÎMPĂRĂŢIEI LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford,

„Iehova este Păstorul meu şi nu voi duce lipsă de nimic", afirmă psalmistul; cum se emoţionează iubitorii dreptăţii de astăzi, faţă de toate promisiunile conţinute în aceste cuvinte! Deoarece ei pot vedea strângerea clasei „altor oi" într-un staul, toţi cei care-L iubesc pe Domnul, Îl servesc în unitate, în teocraţie. Fiind reuniţi aici, la Gillespie, III., la prima adunare regională, ca o apreciere pentru căile şi mijloacele prin care putem avea o parte sporită în serviciul iubitului nostru Tată ceresc, noi Îl lăudăm şi Îl onorăm pe Cel care ne-a binecuvântat astfel.

Binecuvântările Împărăţiei lui Iehova sunt numeroase şi într-adevăr, aranjamentele noi suplimentare clarifică iubirea Sa pentru poporul Său de legământ, prin îngrijirile pe care le face pentru bucuria lor.

Nici unul dintre ceilalţi oameni, nu au revărsată asupra lor o astfel de grijă şi iubire constantă. Inimile noastre sunt pline de recunoştinţă, deoarece „cupa noastră dă peste ea" datorită favorurilor Sale bogate. Noi dorim să putem rămâne, cu adevărat, în favoarea şi dragostea Lui, pentru ca să servim, să slăvim şi să preamărim Numele Său cel mai demn.

Activităţile tale pline de iubire vor fi pentru totdeauna în faţa noastră, ca o stimulare pentru zel sporit din partea noastră. Mulţumim lui Iehova pentru fermitatea ta în credinţă, pentru curajul în faţa duşmanului pe care tu, frate Rutherford, l-ai arătat atât de convingător în lunile acestea, în toată lumea şi l-ai

Cuprins

purtat mai departe în cele mai îndepărtate locuri, prin demascarea puternică a duplicităţii Ierarhiei, prin discursurile tale de la radio.

Înţelegând privilegiile, precum şi obligaţiile acordate acelora „care fac voia Tatălui din ceruri" şi recunoscând faptul că aceasta este o mare favoare venită din înaltul cerului, atât individual, cât şi colectiv, noi, adunarea poporului lui Dumnezeu, reuniţi aici în număr de 103 persoane, îţi transmitem dragostea noastră şi ne bucurăm să fim cu tine, umăr la umăr, în armata lui Iehova, sub conducerea Feldmareşalului Isus Christos! Dorinţa inimilor noastre este să ne fie acordată o ocazie sporită în serviciul Său şi să-L servim în mod vioi şi prompt.

Rugăciunea noastră este ca Iehova să te păstreze şi să-şi întoarcă faţa spre tine în bogăţia dragostei Lui atotcuprinzătoare.

Martorii lui Iehova, Illinois, Regiunea nr. 5

EXPERIENŢE DE TEREN

Rezultatul neaşteptat al unei vizite

„Sunt un student nou şi îmi place atât de mult studiul Bibliei acasă la mine şi aş merge acum afară pentru mărturie, doar că sunt puţin confuz cu privire la anumite întrebări puse de către prietenii mei. Am avut patru studii în casa mea. Desigur, lumina Scripturilor m-a surprins, dar pot vedea adevărul într-un mod atât de clar şi mă simt atât de bucuros pentru că sunt atât de norocos să-i am pe aceşti oameni buni, care mă ajută să văd şi să cred Cuvântul lui Dumnezeu, în locul învăţăturilor oamenilor. Doi predicatori mi-au spus că învăţăturile tale sunt false şi eu aproape că am ars cărţile şi te-am uitat, dacă n-aş fi scris domnului L. (unitatea nordică) în Chicago. Am fost secretar al Partidului American Naţional de Acţiune. Ei de asemenea sprijină Comitetul de Cercetare al domnului Dies (din Texas). Eu am vrut ca domnul L. să determine pe martorii lui Iehova să mi se alăture în lupta pentru o guvernare corespunzătoare. Ce surpriză am avut atunci când domnul L. mi-a vorbit, poţi bine să-ţi imaginezi. Dar, în loc de a obţine membri pentru organizaţia mea, domnul L. a obţinut un nou martor. Şi acum, că fac parte din organizaţia lui Iehova, caut încă oameni care vor ajuta la justificarea Numelui lui Iehova şi care vor avea parte de viaţă veşnică. Acum aş vrea să te întreb dacă este posibil pentru tine să aranjezi ca cineva din New York sau Long Island, să viziteze sau să vorbească cu un prieten drag al meu de acolo".

Progresul ionadabilor

„Noi folosim noile noastre serii – „Priveşte faptele în faţă" şi „Fascism sau libertate". Dorim să ne exprimăm mulţumirea faţă de Iehova, pentru ajutorul minunat pe care acestea îl dau pionierilor. Odată le-am redat de patruzeci şi trei de ori (într-o zi am avut şase lecturi pline, de câte o oră). Noi redăm seriile fără

Cuprins

întrerupere, cu două fonografe; apoi, la sfârşitul lecturii, răspundem la întrebări. Pentru ajutorul celor cu bunăvoinţă, cele mai înflăcărate înregistrări dau cele mai bune rezultate. A „linişti" mesajul, prin folosirea unor înregistrări mai vechi, nu este în armonie cu „lucrarea ciudată" care acum este în progres, deoarece lasă oamenii să „adoarmă". De asemenea, îmi permit să-mi exprim mulţumirea pentru minunata guvernare teocratică a lui Iehova, care ne ajută, cu adevărat, în prezentarea unor servicii mai acceptabile înaintea lui Iehova".

Lecturile înregistrate aduc abonamente

„Pe 3 ianuarie, am ţinut o întrunire la casa lui C.W.S., lângă Pery, Pennsylvania, cu lectura „Fascism sau libertate", cu şapte persoane prezente, printre care erau două profesoare; această întrunire a fost urmată de aproximativ o jumătate de oră de discuţii şi întrebări despre religia diavolească. Rezultatul a fost că am obţinut abonamente pentru revista *Turnul de veghere* şi *Mângâiere* pe câte un an fiecare, o carte *Duşmani* şi trei broşuri *Priveşte faptele în faţă*, precum şi o invitaţie de a ne reîntoarce cu *Umpleţi Pământul*.

Nelăsându-se intimidate

„Poliţia din Havana, Illinois, având o nouă ordonanţă pentru comerţul ambulant, a ridicat trei surori şi le-a dus la secţia de poliţie, unde procurorul statului le-a sfătuit, că dacă vor fi din nou prinse lucrând, le va urmări în justiţie. O soră i-a dat o copie a hotărârii Curţii Supreme a Statelor Unite. El a spus: „acea hotărâre nu se aplică la noi, în Havana". Ea a spus: „ca cetăţean american, am fost întotdeauna învăţată să respect tribunalul suprem al ţării". De atunci, ei n-au mai împiedicat lucrarea".

Reacoperire frecventă a teritoriului

„Fiind abordat de un vestitor, un om de afaceri a spus: De ce nici unul din oamenii voştri nu a mai fost pe aici de câteva săptămâni? Vestitorul: Este ciudat. Cineva trebuie să fi căzut din serviciul său. Omul de afaceri: Ce vreţi să spuneţi? Vestitorul: Cineva trebuie să vă caute în fiecare săptămână şi de îndată ce găsim oameni care-L iubesc pe Iehova şi sunt interesaţi de Împărăţia lui Dumnezeu, cineva va fi aici în fiecare săptămână. Omul de afaceri, suspinând: Doamne! Poate că mai bine aş lua câteva din acele cărţi chiar acum. A luat un pachet de un dolar (patru cărţi)".

În „supralucratul" (?) Cleveland, Ohio

Pentru luna noiembrie, în teritoriul pe care l-am lucrat, rezultatul a fost: trei cărţi şi patruzeci şi nouă de broşuri. Am lucrat acelaşi teritoriu la vizite ulterioare în luna decembrie; rezultatul a fost: şaptezeci şi şapte de cărţi şi nouăsprezece broşuri. Deseori aud spunându-se: teritoriul a fost lucrat chiar luna trecută. Experienţa mea, de când sunt în serviciul de pionier, este aceea că, cu cât un teritoriu este lucrat mai mult, cu atât am rezultate mai bune".

Cuprins

Fonograful în districtele de afaceri

„Pe parcursul lunii decembrie, am lucrat atât afaceri „mari” cât şi „mici” cu fonograful şi a fost surprinzător că în acele multe locuri de afaceri unde am putut pune fonograful, în fiecare caz, am redat nu doar „Eliberare”, ci şi „Rezoluţie”. Desigur, au fost locuri unde n-a fost potrivit să pun fonograful, cum este un magazin de băcănie aglomerat şi locuri unde nu am introdus fonograful, ci l-am pus jos şi am folosit o mărturie verbală scurtă sau aş fi folosit o carte de vizită de mărturie, dacă ar fi fost una pentru campania „Justificare”. Mai jos, vă dau raportul, reflectând rezultatele folosirii fonografului în districtele de afaceri:

Prezentări 82 Auditoriu 140
Cărţi 150 Broşuri 173

Ieri, am pus fonograful la un atelier de anvelope, pentru patru bărbaţi. La sfârşitul „Instrucţiunii”, managerul s-a uitat la unul din ei şi a spus: „Dacă o iau, o veţi citi?” Răspunsul a fost „da” şi el s-a abonat imediat la revista *Turnul de veghere*. Apoi, am redat „Instrucţiune” şi pentru doi parteneri care lucrau la un garaj. În cele din urmă, unul din ei s-a uitat la celălalt şi l-a întrebat dacă este de acord să se aboneze. El a consimţit, rezultând un alt abonament. Iarăşi am redat „Instrucţiune” pentru editorul unui mic ziar. El a spus: „Asta-i ceva cu totul nou”, s-a dus până la seif, a luat un dolar şi s-a abonat”.

Vizite ulterioare duminica

„Un frate care ţine evidenţa tuturor persoanelor interesate din teritoriul său, şi-a ocupat o duminică cu vizite ulterioare. El a petrecut şapte ore, a făcut opt vizite, a plasat douăzeci şi cinci de cărţi legate, şase broşuri şi a avut şaisprezece ascultători, a călătorit şaptezeci şi opt de mile; o zi care a meritat”.

Printre vecini în Hamlet, Arkansas

„Am făcut nouă vizite ulterioare în luna decembrie printre vecinii mei. Am umblat mai tot timpul singur. Astfel, două familii au arătat ceva interes. Ei citesc. Îmi spun să mai vin oricând. Am revenit de trei patru ori şi voi continua astfel. Sper că ei continuă să studieze. Am plasat într-un loc şi seturi de cărţi *Justificare*.

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

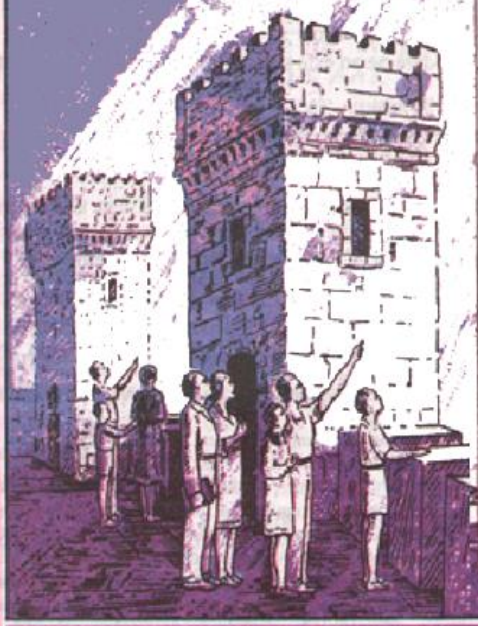

15 MARTIE 1939 Nr. 6

Cuprins:

DRAMA JUSTIFICĂRII
PARTEA a IV-a - Pag.139

COMEMORAREA - Pag.154

SCRISORI DE PE TEREN - Pag.159

EXPERIENŢE DE TEREN - Pag.163

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

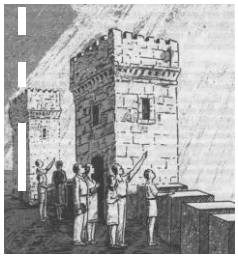

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **15 Martie 1939** **No. 6**

DRAMA JUSTIFICĂRII

„Fiţi liniştiţi şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu; Eu voi fi înălţat printre naţiuni; Eu voi fi înălţat pe pământ.” – Psalmii 46:10, R.V.

PARTEA a IV-a

IEHOVA va face ca toată creaţiunea să cunoască faptul că El este Dumnezeul cel Atotputernic. Numai aceia, care cunosc şi înţeleg acest lucru, vor trăi. Oamenilor le-a fost foarte dificil să înveţe acest fapt indiscutabil. Totdeauna a existat printre oameni o tendinţă de a înălţa creaturi şi aceasta s-a datorat influenţei lui Satan. Acel duşman viclean, a folosit tot felul de mijloace de înşelătorie şi linguşire, pentru a face pe oameni să slăvească numele unei creaturi sau creaturile însele. Satan se înalţă pe sine însuşi împotriva lui Iehova Dumnezeu şi scopul său este să facă şi pe alte creaturi să se înalţe împotriva lui Dumnezeu, în sfidarea Celui Prea Înalt. Slăvirea de sine, are drept rezultat doar un singur lucru: înjosire şi distrugere. Isus a accentuat acest fapt acelora care-L ascultau. Cuvintele Lui sunt următoarele: „Pentru că oricine se va înălţa, va fi înjosit; şi oricine se va smeri, va fi înălţat” - Luca 14:11.

[2] Isus a apucat o cale de acţiune exact contrară înălţării de sine. El S-a umilit complet, în ascultare faţă de voinţa Tatălui Său şi Dumnezeu L-a înălţat în locul cel mai înalt, următorul după Iehova Însuşi. De ce s-a înjosit Isus? Deoarece El Îl iubeşte şi L-a iubit întotdeauna pe Iehova din toată inima, cu tot sufletul şi tot cugetul. Dumnezeu a dat acea poruncă în faţa întregului Israel: „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul Tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta” (Deuteronom 6:5; Matei 22:37). Puţine persoane au apreciat importanţa acelei reguli divine şi mulţi s-au mirat de ce Dumnezeu a poruncit astfel creaturilor Sale. Regula nu este în beneficiul lui Iehova, ci este proclamată de El în mod dezinteresat, pentru a apăra pe om de înşelăciunile viclene ale lui Satan. Hotărârea lui Satan este să întoarcă pe toţi oamenii de la Dumnezeu; şi singurul loc de siguranţă al omului este devotamentul deplin şi neîmpărţit faţă de Cel Prea Înalt.

[3] Observaţi faptul că Iehova a început să mărească această poruncă înaintea izraeliţilor. Doar un număr mic din acel popor, aflat în legământ cu Iehova, a apreciat regula şi a încercat să asculte de ea. Datorită experienţelor înregistrate de Israelul natural şi datorită luminării mai mari a Israelului spiritual, aceştia din urmă trebuie să se silească tot timpul să observe şi să asculte acea poruncă divină, însă

Cuprins

un număr mare dintre aceia care au făcut legământ să facă voia lui Dumnezeu şi au fost favorizaţi cu spiritul Său, au dat greş în a asculta acea poruncă.

[4] Iosua a condus oştirea lui Israel şi lui trebuia să-i fie amintită in mod accentuat această poruncă, iar el a ascultat-o cu bucurie, aşa cum va fi observat mai târziu. Din ziua apostolilor şi până acum, urmaşilor mărturisiţi ai lui Isus Christos, le-a fost amintit în mod repetat importanţa acelei porunci, însă numai puţini au ascultat-o cu bucurie. Cel mai izbitor exemplu al acestei neglijenţe de a asculta această poruncă, este acela al Organizaţiei Romano Catolice, ai cărei conducători pretind în mod fals că sunt servii lui Dumnezeu şi biserica Sa. Clerul acelei instituţii se slăveşte pe sine însuşi şi oamenii îi slăvesc pe ei, însă sfârşitul lor este în mod cert conform declaraţiei acelei porunci. Dumnezeu nu omagiază oameni şi regulile Sale nu se schimbă. În timpul „periodului Ilie" al bisericii, „servul rău", ca şi clasă, a fost înălţat şi membrii acestei clase s-au slăvit pe ei înşişi, dându-şi onoare şi laudă unul celuilalt, făcând să pară că oamenii erau consideraţi ca având mare importanţă; sfârşitul lor însă, a fost arătat în mod clar (Matei 24:48-51).

[5] Iehova intenţionează să-şi facă Numele Său glorios printre toată creaţiunea, deoarece numai aceia care-L cunosc pe Iehova, recunoscându-L şi ascultându-L conform acestei reguli, vor trăi veşnic. Să ţinem în minte că Numele lui Iehova este acela care este în discuţie. Dacă Numele Său nu va fi slăvit printre toată creaţiunea, Diavolul va reuşi în provocarea sa stricată şi lăudăroasă. Diavolul, însă, nu poate să reuşească. Chestiunea trebuie rezolvată spre onoarea şi gloria lui Iehova. Numele Său mare şi sfânt, trebuie justificat. Acesta a fost scopul lui Iehova de la început. Scopul Său va fi îndeplinit, cu siguranţă. Iehova n-ar putea fi niciodată tulburat cu privire la justificarea Numelui Său, deoarece lucrul acesta este sigur că va fi împlinit. Cunoscând sfârşitul de la început, El şi-a ales propriul Său timp pentru a înălţa şi justifica pe deplin Numele Său. El a făcut multe tablouri profetice cu poporul Său de legământ Israel, ilustrând, astfel, scopul Său de a-Şi justifica Numele. Drama profetică în care Iosua a jucat un rol atât de important, a prezis scopul lui Iehova de a-Şi justifica Numele şi a ilustrat modul în care El va face acest lucru. Acum, El dă poporului Său uns de pe pământ o descoperire a acelei drame profetice pentru binele lor şi pentru binele „însoţitorilor" lor.

[6] Iehova a înfăptuit acel mare miracol al stăvilirii apelor repezi ale Iordanului, ducând mulţimea lui Israel peste albia uscată a râului; şi aceea a fost o mărturie pentru Numele Său. Acel miracol a adus spaima în inima duşmanului, care locuia în Canaan şi mai ales a celor aflaţi în Ierihon, iar aceasta a prezis că Dumnezeu va face ca frica să pună stăpânire pe toţi religioniştii şi aliaţii lor, în timpul mărturiei ce trebuie dusă înainte de Armaghedon. „S-a întâmplat că toţi regii amoriţilor, care erau pe partea vestică a Iordanului şi toţi regii canaaniţilor, care erau lângă mare, au auzit că Domnul secase apele Iordanului dinaintea copiilor lui Israel; nici spirit nu a mai fost în ei, din cauza copiilor lui Israel" (Iosua 5:1).

[7] În acest punct al dramei, izraeliţii şi-au instalat tabăra la Ghilgal, pe partea de vest a Iordanului. Poporul Ierihonului observase miracolul înfăptuit de Iehova, când a trecut peste apele umflate ale Iordanului acea mulţime mare a lui Israel şi

Cuprins

fără îndoială, cei din Ierihon au comunicat acest lucru, precum şi teama care îi cuprinsese, oamenilor din tot ţinutul Canaanului, adică filistenilor care se găseau de-a lungul ţărmului Mării Mediterane, celor din Tir şi Sidon, precum şi altor popoare de pe teritoriul Canaanului. Fără îndoială că duşmanul a avut străjeri în munţi, în partea de vest a Iordanului, iar atunci când i-au văzut pe izraeliţi înaintând prin albia uscată a râului şi un mare zid de apă stând deasupra lor, curierii lor au fost trimişi în grabă pentru a-i informa pe regii sau conducătorii din fiecare parte a ţării Canaanului. Atât de şocaţi au fost acei regi, de miracolul pe care Iehova îl înfăptuise, încât, vorbind la modul figurat, ei s-au pierdut cu firea, iar spaima i-a cuprins cel puţin pentru un timp. Acea parte a dramei profetice se pare să fi avut împlinire, care acum este înţeleasă de către „rămăşiţă" (Romani 11:5) şi „alte oi" ale Domnului, adică „mulţimea mare", iar descoperirea acestui adevăr încurajează în mare măsură pe acei care-L iubesc pe Iehova şi Regele Său.

[8] Servii credincioşi ai lui Iehova, din anul 1922 încoace, răspândiseră pe teren cărţi şi altă literatură, explicând Cuvântul Său, iar acum, în anul 1931, corespunzând momentului trecerii Iordanului şi marcând timpul intrării unşilor lui Dumnezeu în privilegiile Împărăţiei, broşura *Împărăţia*, *speranţa lumii* a fost oferita elementului oficial al „creştinătăţii". Domnul a văzut că mesagerii sau vestitorii au transmis acel mesaj clerului, politicienilor, traficanţilor comerciali, militarilor şi altor funcţionari, atrăgându-le astfel atenţia că domnia naţiunilor prin oameni egoişti din zilele moderne este condamnată şi curând ea trebuie să ia sfârşit. Acesta era anunţul că izraeliţii antitipici (adică spirituali) au fost aduşi în siguranţă şi în mod miraculos peste Iordanul antitipic, iar acum, în anul 1931, ei se găseau în „ţara promisă" şi proclamau cu îndrăzneală Numele lui Iehova şi al Regelui Său, făcând cunoscut faptul că Împărăţia lui Dumnezeu, sub Christos, va nimici curând toată domnia egoistă a lumii. Unşii Domnului au primit din mâinile Celui Prea Înalt „numele nou" (Isaia 62:2; Apocalipsa 2:17), iar acum, în calitate de servi şi martori ai lui Iehova, acreditaţi în mod corespunzător, ei vor înainta în lucrarea de mărturie cu un zel mai mare decât oricând înainte. Numele lui Iehova a început acum să fie înălţat, aşa cum nu mai fusese înainte. Poporul lui Dumnezeu era înarmat pentru conflict, iar acesta era începutul.

[9] Aşa cum regii Canaanului au fost tulburaţi în mare măsură de ceea ce se întâmplase, tot aşa, faptele arată că în anul 1931 a existat o stare de lucruri foarte tulbure printre naţiunile pământului, inclusiv printre elementele religioase, politice, comerciale şi militare ale acestora. Toţi erau speriaţi; toţi erau neliniştiţi, fără speranţă. În acel an, papa, conducând elementele religioase ale lumii, a transmis lumii presupusele sale binecuvântări, dar acel timp anticipat al binecuvântării nu s-a materializat şi aceasta i-a speriat pe aderenţii săi mai mult ca oricând. În acel an, poporul spaniol a înfiinţat o republică, furnizând o scuză pentru o răzvrătire catolică. În acel an, preşedintele Statelor Unite a proclamat un moratoriu asupra datoriilor europene, din cauza stărilor tulburi. Guvernul laburist britanic a căzut în acel an, Marea Britanie a scăzut etalonul de aur şi prin Statutul Westminster, Imperiul Britanic a ajuns la un sfârşit în acel an, fiind succedat de Commonwealth

-ul Britanic al Naţiunilor. Japonia a invadat Manciuria, iar la Geneva, în Elveţia, a fost convocată prima conferinţă mondială de dezarmare. Astfel, unele lucruri ale acelui an erau tulburi; în timp ce, în mod potrivit se poate spune, că martorii lui Iehova nu au avut de-a face cu aceste lucruri, Iehova a manevrat duşmanul în aşa fel, încât stările de lucruri care s-au întâmplat, să corespundă cu ceea ce a avut loc în vechiul Canaan. Pe lângă ce s-a spus mai înainte, referitor la regii canaaniţi din zilele moderne, care erau tulburaţi, guvernul canadian a luat, la scurt timp după aceasta, măsuri drastice pentru a-i opri pe martorii lui Iehova de la transmiterea mesajului Împărăţiei în această ţară, iar duşmanul asociat din America a încercat să facă acelaşi lucru. Martorii lui Iehova au devenit un coşmar pentru elementele conducătoare. Groaza a crescut de atunci.

INTERESELE ÎMPĂRĂŢIEI

[10] În acest punct al dramei profetice, izraeliţii se aflau în ţara promisă, reprezentând privilegiile Împărăţiei, unde Israelul spiritual a fost adunat la Domnul, Regele şi care, în mod colectiv, au fost făcuţi o parte a „servului credincios şi înţelept", căruia i-au fost încredinţate toate interesele Împărăţiei pe pământ (Matei 24:45-47). Acum, ei trebuie să fie în întregime consacraţi lui Dumnezeu şi intereselor Împărăţiei, sub Isus Christos, Regele. Drama profetică a prezis această consacrare deplină şi completă, prin aceste cuvinte: „În acel timp, Domnul a spus lui Iosua: fă-ţi nişte cuţite ascuţite şi taie împrejur pe copiii lui Israel, a doua oară" (Iosua 5:2). Timpul pentru sărbătoarea paştelui era aproape şi nimeni dintre cei necircumcişi nu putea lua parte la paşte. Porunca Domnului era să reînceapă tăierea împrejur, adică să taie împrejur pe cei care s-au născut în timpul călătoriei prin pustie şi care nu fuseseră circumcişi pe drum. Jos, în Egipt, fusese făcută o circumcizie în masă a bărbaţilor lui Israel, înainte de sărbătorirea paştelui original (Exodul 12:43,44,48). La intrarea în ţara promisă şi înainte de prima celebrare a paştelui în acea ţară, a mai avut loc încă o circumcizie în masă, înfăptuită asupra acelora care neglijaseră acel lucru, până în acel moment. Aşadar, aceasta era a doua circumcizie în masă, adică ceea ce scriptura numeşte „tăiere împrejur din nou". Acea tăiere împrejur era un simbol al devotamentului complet faţă de Iehova Dumnezeu. Când Dumnezeu a dat „prietenului" Său pământesc noul său nume, schimbându-l din Avram în Avraam, Dumnezeu a stabilit cu el legământul circumciziei (Geneza 17:5-14; Romani 4:11-13). Din cauza credinţei şi ascultării sale faţă de Dumnezeu, Avraam a fost socotit drept; de aceea, neprihănirea lui a fost socotită prin credinţă. El a fost complet devotat lui Dumnezeu şi acest lucru a fost simbolizat prin circumcizie. Izraeliţii care au fost trecuţi peste Iordan, îşi arătaseră credinţa în Dumnezeu şi datorită credinţei şi ascultării lor, ei au reprezentat o clasă dreaptă, care este în întregime devotată lui Dumnezeu şi intereselor Împărăţiei Sale. Circumcizia era un simbol al mărturiei de acolo.

[11] Martorii lui Iehova, exercitând credinţă şi ascultare faţă de Dumnezeu, au fost scoşi afară din Iordanul anti-tipic în anul 1931 şi acum le-a fost descoperit

Cuprins

„numele nou” pe care Dumnezeu îl dăduse lor, nume care acum a fost acordat şi recunoscut în mod public. Ei au fost făcuţi conştienţi de „numele nou” şi acolo a avut loc circumcizia anti-tipică asupra rămăşiţei credincioase, aceasta fiind circumcizia inimii, în spirit (Romani 2:29; Filipeni 3:3; Coloseni 2:11). Atunci, rămăşiţa se găsea în legământul credincioşiei cu Iehova, adică legământul pentru Împărăţie şi ei trebuiau să fie în întregime şi complet devotaţi acelei Împărăţii. Iehova este întotdeauna credincios şi aceia cărora le-au fost încredinţate interesele Împărăţiei, trebuie să fie credincioşi până la sfârşit, dacă doresc să primească binecuvântarea veşnică a lui Iehova. „De aceea, să ştii că Domnul Dumnezeul tău este singurul Dumnezeu. El este un Dumnezeu credincios, care ţine legământul şi mila până la a mia generaţie, faţă de cei care Îl iubesc şi îi ţin poruncile” (Deuteronom 7:9).

[12] Atunci, ce se cere de la aceia care sunt în legământul pentru Împărăţie? Ei trebuie să-L iubească pe Dumnezeu şi să ţină poruncile Sale. Prin credincioşia lui Iehova, care este tot timpul sigură şi credincioşia acelora pe care El i-a luat în legământul pentru Împărăţie, numele Său va fi justificat. La timpul cuvenit, cei vii se vor închina lui Iehova, datorită credincioşiei Sale arătate (Isaia 49:7). Aspiranţii la Împărăţie, care nu vor fi credincioşi până la sfârşit, vor cădea complet. Numai aceia care sunt credincioşi, îndemnaţi de iubire şi care îşi dovedesc astfel credincioşia până la moarte, vor primi cununa vieţii (Apocalipsa 2:10). Aceia care sunt în legământ pentru Împărăţie, primesc acest sfat: „Fiţi sfinţi, pentru că Eu sunt sfânt” (1Petru 1:15,16; Leviticul 11:44). Iehova este în întregime şi fără rezerve devotat dreptăţii, aşadar acei candidaţi la Împărăţie trebuie să fie în acelaşi fel, devotaţi în întregime şi fără rezerve dreptăţii, exprimată prin Împărăţia lui Dumnezeu, sub Christos.

[13] Pe câmpiile Moabului, unde izraeliţii au fost adunaţi şi unde Moise, servul lui Iehova, li s-a adresat (Deuteronom 1:3-5; 29:1), eveniment care a avut loc aproximativ cu două luni înainte ca izraeliţii să intre în Canaan, Moise a accentuat necesitatea devotamentului complet faţă de Iehova: „Să vă tăiaţi dar inima împrejur şi nu mai fiţi încăpăţânaţi” (Deuteronom 10:16). Dacă izraeliţii naturali ar fi ascultat pe deplin legea lui Dumnezeu şi acea ascultare ar fi fost motivată de iubire sau devotament dezinteresat pentru Numele Său, ei nu puteau să fie şi nu ar fi fost încăpăţânaţi. Moise a spus izraeliţilor că Dumnezeu îi va duce în ţara promisă, dar îndeplinirea acelei promisiuni însemna că ei trebuiau să fie ascultători: „Şi Domnul, Dumnezeul tău te va aduce în ţara pe care o stăpâneau părinţii tăi, şi tu o vei stăpâni; îţi va face bine şi te va înmulţi, mai mult decât pe părinţii tăi. Domnul, Dumnezeul tău îţi va tăia împrejur inima ta şi inima seminţei tale, şi vei iubi pe Domnul, Dumnezeul tău din toată inima ta şi din tot sufletul, ca să poţi trăi” (Deuteronom 30:5,6).

[14] Ce înseamnă „circumcizia… inimii”? Înlăturarea şi punerea deoparte în întregime, a tot ceea ce ar putea împiedica devotamentul deplin faţă de Împărăţia lui Dumnezeu. „Inima” reprezintă sediul motivaţiei sau devotamentului iubitor. A iubi pe Dumnezeu, înseamnă a fi devotat în mod dezinteresat Lui şi Împărăţiei

Cuprins

Sale, sub Christos, Regele, instrumentul justificării Numelui Său. Devotament dezinteresat faţă de Dumnezeu, înseamnă că cineva trebuie să se dăruiască în întregime, fără rezerve, serviciului Împărăţiei lui Dumnezeu. Aceasta a fost simbolizat sau reprezentat de circumcizia cărnii, care a avut loc atunci când izraeliţii au intrat în ţara Canaanului.

15 În împlinirea acestei părţi a dramei profetice, observaţi ce se cere de la martorii lui Iehova, aduşi în organizaţia principală a lui Dumnezeu şi făcuţi o parte a acesteia, aici, pe pământ. Ei trebuie să fie, în întregime, separaţi de lume şi să nu se potrivească lumii. (Deuteronom 12:29-32; Romani 12:2; Iacob 1:27). Cineva nu poate să se amestece cu vreo parte a organizaţiei Diavolului şi în acelaşi timp să se închine Dumnezeului cel Atotputernic, curat şi adevărat. Nu trebuie să existe nici o relaţie nelegitimă cu organizaţia lui Satan (Deuteronom 22:13-30). Nu trebuie să existe nici un compromis cu lumea. De aceea, nici unul din poporul de legământ al lui Dumnezeu, nu poate să spună „heil" vreunui conducător uman, aşa cum se cere în Germania, sau să-l salute şi să-i facă vreo plecăciune sau să se închine unui lucru care simbolizează sau reprezintă un guvern pământesc, acţiune care ar atribui salvare acelui guvern. Fiecare din poporul de legământ al lui Dumnezeu, trebuie să fie în întregime pentru Împărăţia lui Dumnezeu, indiferent de suferinţa care ar putea fi adusă asupra lui (Deuteronom 7:1-5; 12:1-3). Ei nu trebuie să se bizuie pe guverne lumeşti, ci trebuie să se sprijine în întregime pe Iehova Dumnezeu şi Împărăţia Sa (Deuteronom 15:6). Din acest motiv, aceia care se află în legământ pentru a face voinţa lui Iehova, nu pot să-şi permită să salute drapelul oricărui guvern omenesc, deoarece aceasta reprezintă, clar, o violare a legii lui Dumnezeu, iar legea lui Dumnezeu este mai presus de orice lege omenească. Dacă lor le este aplicată vreo pedeapsă corporală, din cauza refuzului unui astfel de salut, cei consacraţi Domnului vor asculta de Dumnezeu, indiferent de rezultate. Unşii trebuie să-şi menţină integritatea faţă de Dumnezeu, care va fi probată prin lauda lor consecventă adusă lui Iehova şi să facă aceasta indiferent de toată opoziţia sau batjocura care ar putea veni asupra lor (Deuteronom 29:24-28). Poporul de legământ al lui Dumnezeu, trebuie să se hrănească cu hrana spirituală pe care Domnul a prevăzut-o pentru ei (Deuteronom 14:1-21). Atunci când au ocazia, ei trebuie să facă bine tuturor oamenilor şi mai ales celor care-l iubesc şi-l servesc pe Iehova (Deuteronom 22:1-8; Galateni 6:10). Ei nu trebuie să-şi permită să atragă atenţia asupra lor, ci trebuie întotdeauna să dea glorie şi onoare lui Iehova (Deuteronom 22:5-12). Ei trebuie să fie în completă unitate unul cu celălalt. Ei trebuie să fie credincioşi în apărarea, înaintarea şi promovarea intereselor Împărăţiei, interese care le-au fost încredinţate lor. Pentru ei, Împărăţia este totul, deoarece ea este instrumentul prin care se onorează şi se justifică Numele lui Iehova. A face aceste lucruri, motivat de iubire, adică un devotament dezinteresat faţă de Dumnezeu şi Împărăţia Sa, înseamnă dovedirea integrităţii şi credincioşiei cuiva. Aceasta înseamnă circumcizia inimii.

Cuprins

[16] Iosua a continuat să îndeplinească această parte a dramei profetice: „Iosua şi-a făcut cuţite ascuţite şi i-a circumcis pe copiii [de parte bărbătească] lui Israel, pe dealul Ararot” (Iosua 5:3). Textul vorbeşte aici despre locul numit „colina prepuţurilor”, arătând că acolo a fost o grămadă mare a mărturiei cu privire la curăţirea izraeliţilor şi separarea lor completă de ceilalţi oameni ai ţării. Ei se pregăteau pentru anii de luptă împotriva canaaniţilor necircumcişi, necuraţi şi închinători la Diavol. Tabloul a arătat o lucrare asemănătore, care avea să fie înfăptuită din anul 1931.

[17] În împlinirea acestei părţi a dramei, faptele arată că aceasta a avut loc după acordarea „numelui nou”, care a fost descoperit poporului lui Dumnezeu în anul 1931. La scurt timp după aceasta, poporul lui Dumnezeu de pe întreg pământul, a adoptat şi a primit cu bucurie acel „nume nou”. Numărul din 15 octombrie 1931 al *Turnului de Veghere* anunţa că acel „Comitet Editorial”, prevăzut de către un om, încetase şi a fost făcută public afirmaţia că Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos sunt Învăţătorii bisericii, în locul oamenilor. Acest lucru a supărat un anumit grup şi supărarea lor n-a trecut. *Turnul de Veghere* din 1 noiembrie 1931, a prezentat articolul „Învăţat de Dumnezeu”, accentuând faptul că Iehova şi Christos sunt Învăţătorii şi nu oamenii. Aceia cu o stare dreaptă a inimii, au fost vindecaţi repede. A urmat înlăturarea indivizilor înfumuraţi, ca „bătrânii aleşi” şi ei nu au fost vindecaţi. *Turnul de Veghere* din 15 august şi 1 septembrie 1932, în articolele „Organizaţia lui Iehova”, au adus în prim plan dovada scripturală, arătând că funcţia de „bătrân ales” era o invenţie omenească şi trebuia să fie înlăturată. *Turnul de Veghere* din 15 octombrie 1932, a publicat o rezoluţie adoptată, care a servit ca un anunţ colectiv al poporului lui Iehova, că „sanctuarul a fost curăţit” (Daniel 8:14). Rezultatul a fost purificarea şi curăţirea organizaţiei, pregătindu-se pentru ducerea lucrării de mărturie împotriva duşmanului. Doar aceia cu inima circumcisă, adică devotaţi în întregime lui Dumnezeu, vor merge înainte în luptă.

[18] Timp de mulţi ani, motivul principal care a determinat pe cineva să fie un urmaş mărturisit al lui Isus Christos, a fost egoismul, adică mântuirea de sine. Lucrul acesta este arătat şi în drama profetică. „Şi aceasta este cauza pentru care Iosua i-a circumcis: tot poporul ieşit din Egipt, bărbaţii, toţi oamenii de luptă muriseră în pustie, pe drum, după ieşirea lor din Egipt. Tot poporul acela ieşit din Egipt era circumcis; dar, tot poporul născut în pustie, pe drum, după ce au ieşit din Egipt, nu fusese circumcis. Căci fiii lui Israel umblaseră patruzeci de ani prin pustie, până la moartea întregii generaţii a bărbaţilor de război care ieşiseră din Egipt şi care nu ascultaseră de glasul Domnului. Domnul le-a jurat că nu-i va lăsa să vadă ţara pe care Domnul jurase părinţilor lor că ne-o va da, ţară în care curge lapte şi miere. În locul lor, a ridicat pe fiii lor; şi Iosua i-a circumcis, căci erau necircumcişi, pentru că nu fuseseră circumcişi pe drum” (Iosua 5:4-7).

[19] În împlinire, observaţi că din anul 1878 până la venirea Domnului la Templu, în anul 1918 şi chiar până în 1931, mulţi au mărturisit că sunt consacraţi lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale, dar erau necircumcişi în inimă, precum clasa „bătrânilor aleşi” şi alţii care s-au ţinut de practici religioase. Clasa Sanctuarului

Cuprins

lui Dumnezeu, trebuia să fie „curăţită” de astfel de stări necurate (Daniel 8:14), ignoranţa şi inocenţa nemaifiind o scuză pentru practicarea religiei în continuare. Cei care au refuzat circumcizia inimii de către Mai Marele Iosua, trebuiau să fie scoşi din mijlocul acelora care erau pentru Împărăţie. Faptele arată că un asemenea lucru a fost făcut imediat după anul 1931.

[20] Toţi bărbaţii născuţi în pustie, erau sub vârsta de patruzeci de ani şi circumcizia lor i-a făcut incapabili pentru a continua operaţiunile de război împotriva duşmanului, în timp ce se găseau în acea stare. Aşadar, ei trebuiau să rămână inactivi o vreme: „După ce a terminat de circumcis tot poporul, au rămas pe loc în tabără, până s-au vindecat” (Iosua 5:8).

[21] Pe parcursul perioadei de incapacitate, Iehova i-a protejat pe izraeliţi. Dacă duşmanul ar fi ieşit din cetatea Ierihon şi i-ar fi atacat pe izraeliţi în timp ce aceştia erau într-o astfel de stare de incapacitate, aceasta ar fi putut fi o zi foarte tristă pentru izraeliţi. Iehova, din cauza credincioşiei izraeliţilor, le-a acordat protecţie, ţinând pe duşman în Ierihon şi făcându-l să ii fie foarte teamă, în timp ce războinicii Ierihonului au rămas inactivi (Iosua 6:1). Iehova îi protejase pe izraeliţi în împrejurări asemănătoare şi jos în Egipt, trimiţând plaga întunericului de trei zile asupra egiptenilor pe timpul circumciziei (Exodul 10:21-23). În împlinirea acestei părţi a dramei, acolo a fost o probă dureroasă asupra celor consacraţi şi în special asupra celor care se supuseseră Domnului pentru circumcizia inimii. Aceasta a fost prea mult pentru unii, ca „bătrânii aleşi” şi religioniştii, în timp ce aceia cu adevărat consacraţi lui Dumnezeu, s-au supus cu bucurie operaţiei, bucurându-se în suferinţa lor, că au fost socotiţi demni să poarte batjocurile pentru că sunt martori credincioşi ai lui Iehova.

[22] Ghilgalul a fost primul loc unde au tăbărât după intrarea în Canaan. Una din însemnătatea numelui este „Cerc”. Grămada de pietre în formă de cerc (Iosua 4:20-24), sugerează mărturia fără sfârşit pentru Numele lui Iehova, care va dura. Numele mai înseamnă şi „îndepărtare” (prăvălire), care este foarte semnificativ. „Domnul a zis lui Iosua: în această zi am îndepărtat ocara Egiptului deasupra voastră. De aceea numele locului este chemat Ghilgal [(*margin.*) prăvălire], până în această zi”. Pentru canaaniţi, însemna numai numele unui loc; dar, atunci când poporul de legământ al lui Dumnezeu a sosit acolo, El a dat o nouă însemnătate numelui, pentru mărturie: „Eu am îndepărtat”; adică, Dumnezeu a îndepărtat ocara poporului Său (Iosua 5:9). În ceea ce priveşte împlinirea:

[23] Înainte de anul 1931, egiptenii şi filistenii moderni, reprezentându-i pe religionişti şi pe alţi duşmani, au batjocorit pe poporul credincios al lui Iehova, ca fiind un popor fără nume, adică, fără un nume real şi astfel, acei religionişti au numit poporul lui Dumnezeu prin porecle: „ruselişti”, „oamenii zorilor mileniului” şi diferite alte nume. Ei erau arătaţi ca urmaşii unui om, dând onoare conducătorului lor mort. Atunci, exista un motiv considerabil pentru a crede aceasta, deoarece atunci exista o mentalitate de a da mare stimă, onoare şi glorie creaturilor umane, aşa cum sistemele religioase au făcut şi continuă să facă. Poporul lui Dumnezeu trebuia să iasă din aceasta. Poporul credincios al lui Iehova

Cuprins

poate observa bine timpul şi locul când Dumnezeu a „îndepărtat [asemenea] ocară". Acesta a fost actul Domnului, spre onoarea Numelui Său. Locul a fost la congresul din luna iulie 1931, când Iehova a descoperit poporului său „numele nou". Duşmanul încă face aluzie la poporul lui Dumnezeu cu duşmănie, ca „aşa-zişi martori ai lui Iehova". Dar, aceasta nu îi deranjează deloc, deoarece ei cunosc „numele nou" pe care Dumnezeu li l-a dat şi le place să îl poarte. Ei cunosc relaţia lor cu Iehova şi cu Regele şi Împărăţia Sa; ei ştiu că Împărăţia este aici şi că au intrat în ţara promisă anti-tipică. Ei nu mai recunosc mai mult pe egiptenii moderni ca „stăpânirile înalte" (Romani 13:1). De aici înainte, credinciosul ştie şi recunoaşte plin de bucurie pe Iehova Dumnezeu şi pe Isus Christos ca pe adevăratele Înalte Stăpâniri şi nimeni de pe pământ nu este recunoscut astfel. De aceea, de acum încolo, religioniştii nu mai pot reproşa Dumnezeului nostru, fără să greşească, că a eşuat în a-şi ţine promisiunea făcută poporului Său de legământ, aceea de a-i aduce în ţara promisă. În mod dispreţuitor şi batjocoritor, religioniştii îşi bat joc de martorii lui Iehova, deoarece proclamă că Împărăţia lui Dumnezeu a sosit şi că ei reprezintă şi susţin interesele Împărăţiei; dar, faptul rămâne adevărat, indiscutabil; prin urmare, martorii lui Iehova nu au motiv să se necăjească cu privire la batjocurile îngrămădite asupra lor din partea mulţimii rele, care defaimă Numele sfânt al lui Dumnezeu.

PAŞTELE

[24] Trecuseră exact patruzeci de ani de când izraeliţii ţinuseră primul paşte în Egipt, atunci când a fost făcut legământul legii şi Iehova i-a eliberat. „Şi copiii lui Israel şi-au aşezat tabăra la Ghilgal şi au ţinut Paştele în a paisprezecea zi a lunii, seara, în câmpiile Ierihonului" (Iosua 5:10).

[25] Acum, în a paisprezecea zi a lunii Nisan, ei celebrau primul lor Paşte în ţara promisă. Ierihonul, unde locuia duşmanul, era aproape şi izraeliţii puteau fi atacaţi în orice moment, dar aceasta nu i-a făcut să se bizuie pe propria lor înţelegere şi să tragă concluzia că puteau trece cu vederea Comemorarea, din cauza pericolului. Ei au ţinut Paştele la timp. Acela trebuie să fi fost un timp de adevărată bucurie, deoarece trecuseră treizeci şi nouă de ani de când ţinuseră ultimul paşte. Fără îndoială, acela a fost un timp când ei au avut parte de bucuria Domnului, pentru că ei se supuneau voinţei Lui. Observaţi acum, ce s-a întâmplat în împlinirea acelei drame profetice. Curând după momentul aflării „numelui nou", poporul Domnului a fost făcut să înţeleagă, prin intermediul *Turnului de Veghere* din 15 februarie 1932, ce constituie „bucuria Domnului" şi motivul dat acolo a fost şi este: „Deoarece a sosit timpul pentru justificarea Numelui lui Iehova". Aceasta este bucuria care rezultă din faptul că a sosit timpul ca Isus Christos să justifice Numele Celui Prea Înalt. Calea potrivită pentru unşii Domnului pare, clar, a fi că ei trebuie să ţină o sărbătoare comemorativă la timpul fixat, în fiecare an şi ei trebuie să facă aceasta nu în tristeţe, ci în bucurie. De aceea, pentru prima dată de la comemorarea morţii lui Isus, săptămâna care a început cu acea zi (20 martie 1932), a fost pusă deoparte ca o perioadă pentru a da o mărturie publică în lumea întreagă

Cuprins

şi perioada aceea a fost numită şi cunoscută ca „Perioada Internaţională de Mărturie şi Recunoştinţă” şi aceasta s-a dovedit a fi un timp de mare bucurie pentru rămăşiţă şi pentru însoţitorii lor, „alte oi” ale Domnului. Pe deasupra, *Turnul de Veghere* care s-a ocupat de Comemorare în acel an, a spus:

„MĂRTURIA ÎMPĂRĂŢIEI. Nu există nici un motiv pentru care cineva din poporul lui Dumnezeu, ar trebui să observe vreo sărbătoare care este fixată sau pusă deoparte de organizaţia acestei lumi. Poporul tipic al lui Dumnezeu, a sărbătorit două perioade ale anului: una în sezonul de primăvară şi una în sezonul de toamnă. Acele perioade au fost „sfinte pentru Domnul” (vezi Ezra 6:19–22; Neemia 8:1-3, 9-12, 14-18). De ce n-ar observa poporul uns al lui Dumnezeu în timpul anului, două zile de bucurie, recunoştinţă şi laudă pentru Iehova Dumnezeu? „Bucuria Domnului este tăria voastră”. Domnul „ne-a dat o înţelegere a Cuvântului Său” şi continuă în mod îndurător „să ne hrănească cu hrană corespunzătoare” (Neemia 8:10,12; Proverbe 30:8). Împărăţia este aici şi progresează, iar datoria noastră este de a cânta, mai departe, laudele lui Iehova Dumnezeu şi ca martori ai Săi, să purtăm mărturia Numelui Său (Isaia 12:3-6; 43:10-12). De aceea, perioada de timp cuprinsă între 1 şi 9 octombrie inclusiv, a fost numită şi desemnată ca fiind *Perioada de Mărturie a Împărăţiei*. Fie ca grupele poporului lui Dumnezeu din diverse comunităţi, să ţină o adunare de serviciu începând de vineri seara; apoi, să lăsăm perioada de nouă zile care urmează să fie consacrată serviciului, aceasta să fie o perioadă de bucurie, recunoştinţă, laudă şi serviciu pentru Iehova Dumnezeu, o sărbătoare pentru lucrarea prosperă a Împărăţiei. În acea perioadă de timp, fiecare dintre martorii lui Iehova, atât cât este posibil, trebuie să participe în a da mărturie şi laudă pentru Iehova şi pentru Împărăţia Sa, ducând roadele Împărăţiei şi altora care doresc să audă”. (*Turnul de Veghere* din 15 februarie 1932, pagina 57, paragraful 27).

[26] Următoarea perioadă de mărturie în lumea întreagă a fost cea din 1-9 octombrie 1932, cunoscută ca „Perioada de Mărturie pentru Împărăţie”. Între cele două perioade vesele de mărturie numite anterior, volumele doi şi trei ale cărţii *Justificare* au fost gata pentru publicare, acestea fiind suplimentare volumului unu al cărţii *Justificare.* În volumele doi şi trei, este prezentată dovada scripturală că profeţiile vechi înregistrate în Scripturi, pe care creştinii le înţeleseseră ca aplicându-se „Israelului după carne” şi la restatornicirea lor în Palestina, în realitate s-au aplicat doar izraeliţilor spirituali, martorilor lui Iehova, poporului Său uns, la eliberarea lor din organizaţia lui Satan şi restabilirea lor în privilegiile şi serviciile Împărăţiei, fapt care a avut loc îndeosebi de la şi după anul 1931. Aceste două cărţi, pregătite şi publicate prin harul lui Dumnezeu şi Regelui Său, arată într-adevăr, peste orice îndoială, faptul că martorii lui Iehova intraseră în „ţara promisă”, traversând Iordanul anti-tipic. La scurt timp după aceasta, Iehova a descoperit poporului Său că „noul legământ”, pe care El îl face, nu se aplică Israelului după carne, ci Israelului spiritual, martorilor lui Iehova şi publicarea acestui adevăr satisfăcător a apărut în *Turnul de Veghere*, în numerele din aprilie până în iulie 1934 şi în cartea *Iehova* din acelaşi an.

Cuprins

[27] Timp de patru zile după intrarea în Canaan, Dumnezeu a făcut ca mana să cadă pentru hrănirea izraeliţilor. Ei au sărbătorit Paştele în seara celei de-a paisprezecea zi a lunii Nisan, iar în dimineaţa următoare, ei au avut o hrană diferită. „A doua zi după Paşte, ei au mâncat din grâul vechi al ţării, azimi şi boabe prăjite; chiar în ziua aceea au mâncat" (Iosua 5:11).

[28] Grânele tocmai fuseseră recoltate şi erau oarecum verzi, trebuind să fie prăjite sau uscate şi din acest motiv, ei au mâncat „grâne prăjite". În ceea ce priveşte împlinirea acestei părţi a tabloului, să observăm că până în 1932, poporul consacrat al lui Dumnezeu îşi hrănise minţile, într-o mare măsură, cu învăţăturile care fuseseră propovăduite şi publicate anterior, înainte de anul 1918, învăţături care nu erau actuale. Un om se îngrijise de un comitet editorial şi stabilise ce putea şi ce nu putea fi publicat în *Turnul de Veghere*. A existat o împotrivire de a se abate de la acea învăţătură anterioară, ceea ce arată că cei consacraţi erau oarecum încă religioşi. „Bătrânii aleşi" încă mai predicau în adunări şi au continuat să facă astfel, până după traversarea anti-tipică a Iordanului, deci până în anul 1932, când revista *Turnul de Veghere* a publicat articolele „Organizaţia lui Iehova". (vezi *Turnul de Veghere* din 15 august şi 1 septembrie 1932). Înainte de acel timp, profeţia biblică era aplicată evreilor naturali, ascunzându-se astfel hrana corectă a Împărăţiei. Mana a fost o hrană temporară, dată izraeliţilor într-o criză; în acelaşi fel, majoritatea acelor lucruri pe care Domnul le-a permis să fie învăţate înainte de anul 1932, a constituit o hrană temporară pentru Israelul spiritual.

[29] Valea Iordanului, la punctul de intrare în Canaan, trebuie să fi fost foarte productivă, precum era în timpul lui Avraam. „Aceasta era bine udată, în întregime, înainte de a nimici Domnul Sodoma şi Gomora" (Geneza 13:10). Intrând în ţară, izraeliţii şi-au însuşit, pentru folosul propriu, recolta de cereale cultivate: „mana a încetat a doua zi, după ce ei au mâncat din grânele vechi ale ţării; copiii lui Israel n-au mai avut mană; ci ei au mâncat din roadele ţării Canaanului în anul acela" (Iosua 5:12).

[30] Pe parcursul călătoriei de patruzeci de ani prin pustie, tabloul manei s-a aplicat Israelului natural; dar, cuvintele lui Isus (Ioan 6:31-58), sugerează că mana anti-tipică se aplică Israelului spiritual, incluzând rămăşiţa, dar nu şi „alte oi", care alcătuiesc „mulţimea mare". De aceea, atunci când a sosit timpul ca Domnul să dea poporului Său o înţelegere clară privitoare la strângerea „altor oi" ale Sale, oamenii de bine, mana - adică hrana mintală şi spirituală temporară, a încetat şi a fost înlocuită cu hrana tare, stabilă, a adevărului Împărăţiei. De la şi după anul 1931, când Domnul a dat „dinarul" servilor Săi din „vie" (Matei 20:1-16) şi când lucrătorii Împărăţiei erau în ţara Împărăţiei, Domnul a început să dezvăluie dramele Sale profetice. Articolul *Turnului de Veghere* din 1 martie 1938 despre Comemorare, va fi luat aici în considerare cu interes.

[31] În armonie cu această declaraţie, s-a observat că strângerea oamenilor de bine prin Domnul, a fost descoperită înaintea poporului lui Dumnezeu la Londra în iunie 1931 şi în Columbus, în luna iulie a aceluiaşi an şi mai clar, prin drama profetică despre Iehu şi Ionadab publicată în *Turnul de Veghere* din iulie 1932.

Cuprins

Astfel, exact la timp, la timpul potrivit, din anul 1932 înainte, martorii lui Iehova au fost hrăniţi de Domnul cu roadele Împărăţiei sau cu adevăruri, mai degrabă decât cu ce fusese pe masă înainte de anul 1918 şi câtva timp după aceea. Ceea ce servise ca hrană temporară pentru patruzeci de ani, a încetat la timpul potrivit şi Domnul a început să-şi hrănească poporul cu „hrană la timpul potrivit” (*A.R.V.*). De aceea, este observat în mod clar că adevărul Împărăţiei cu privire la poporul de legământ al lui Dumnezeu şi obligaţiile lor, precum şi adevărurile privitoare la oamenii de bine, au început să se deschidă larg ca şi „hrană la timpul potrivit”. Iehova, aşa cum a promis, „a pregătit această masă pentru martorii Săi credincioşi, în prezenţa duşmanilor din zilele moderne”. (Psalmii 23:5).

INSTRUCŢIUNE

[32] Iehova, vorbind prin Moise (Deuteronom 20:16-20), dăduse instrucţiune generală în ceea ce priveşte modul de asediere şi luare a oraşului Ierihon, dar acum, această dramă profetică, cu Iosua, era pusă în scenă şi anumite instrucţiuni specifice trebuiau să fie date cu privire la Ierihon. Asediul Ierihonului era pe punctul de a începe şi Iehova a emis instrucţiuni speciale lui Iosua, în ceea ce priveşte modul cum trebuia să fie atacat şi luat. „S-a întâmplat când Iosua era lângă Ierihon, că el a ridicat ochii şi s-a uitat. Şi iată că un om stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă în mână. Iosua s-a dus spre el şi i-a zis: eşti dintre ai noştri sau dintre vrăjmaşii noştri?” (Iosua 5:13).

[33] Se pare că Iosua a ieşit singur să cerceteze împrejurimile Ierihonului, să aprecieze situaţia şi duşmanul şi să chibzuiască ce metodă va folosi pentru a lua oraşul. El şi-a amintit că Rahav se afla în casa ei de pe ziduri şi deoarece ea arătase mare prietenie iscoadelor şi ei făcuseră un legământ pentru a o apăra, Iosua se gândea cum se putea face aceasta. Mintea lui era absorbită de problema asediului. Majoritatea timpului, Iosua a jucat un rol reprezentând pe Christos; se pare că în această parte specială a tabloului, el a reprezentat pe membrii corpului lui Christos de pe pământ, cărora Domnul le-a încredinţat lucrarea de a se îngriji de interesele Împărăţiei Sale. El medita cu privire la asediul Ierihonului.

[34] În împlinirea acestei părţi a dramei profetice, atenţia servilor lui Dumnezeu de pe pământ va fi acordată pregătirii pentru lupta împotriva duşmanului, care se va sfârşi cu bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. În timpul iernii lui 1932 şi 1933, articolele *Turnului de Veghere* au accentuat pregătirea pentru Armaghedon şi în toamna anului 1933, a fost publicată o carte nouă, *Pregătire*. De asemenea, aproape în acelaşi timp, broşura *Fuga la Împărăţie* a început să fie distribuită de Societate. De timpuriu, în primăvara anului 1933, au început operaţiunile. Cincizeci şi cinci de staţii de radio au transmis discursul „Efectul Anului Sfânt asupra păcii şi prosperităţii”, care a fost un răspuns la decretul papei din 1933 ca „anul sfânt” şi care a fost inaugurat cu ceremonii ciudate, în care politicienii şi alţii din ierarhie au făcut mare spectacol. Acel an a fost o perioadă crucială pentru martorii lui Iehova şi ei au simţit multe dificultăţi, chiar mai devreme. Ei aveau nevoie de călăuzire şi instrucţiuni speciale, ca să

Cuprins

poată fi asiguraţi că urmau calea potrivită. Dorind să fie pe deplin asiguraţi că ei puteau într-adevăr spune, „dacă Dumnezeu este cu noi, cine poate fi împotriva noastră?", de aceea ei meditau şi se întrebau. Textul anului era Proverbe 18:10, *A.R.V.*: „Numele lui Iehova este un turn puternic; cei drepţi fug la el şi sunt în siguranţă"; *Turnul de Veghere* din 1 ianuarie a comentat textul şi printre altele, a spus: „situaţia, aşa cum este descoperită acum acelora care Îl iubesc pe Iehova, este aceasta: cea mai mare luptă din toate timpurile începe şi în foarte scurt timp, va atinge punctul culminant. Aceasta este lupta lui Satan şi a hoardelor sale stricate împotriva Domnului dreptăţii, Isus Christos, care este reprezentantul special al lui Iehova. Această luptă include rămăşiţa, dar ea este lupta lui Iehova. El este „Iehova al oştirilor" şi de aceea rămăşiţa este asigurată în mod absolut că organizaţia lui Iehova va triumfa. Satan şi forţele lui încearcă cu disperare nimicirea tuturor celor care iau poziţie pozitivă de partea lui Dumnezeu şi a dreptăţii. Rămăşiţa este în avangarda poporului lui Iehova de pe pământ şi cântă laudele lui Iehova şi trebuie să se aştepte că va fi atacată de duşman. Fără nici o îndoială că rămăşiţa ar putea fi nimicită în orice clipă, dacă nu ar fi sub protecţia pe care Domnul o pune asupra lor. În acest timp de mare necaz, Iehova vorbeşte poporului Său şi spune: „Numele lui Iehova este un turn puternic; cei drepţi fug la el şi sunt în siguranţă". (Proverbe 18:10, *A.R.V.*). Aceasta este o regulă generală a lui Iehova, făcută şi aplicată în acest timp deosebit şi este aplicată în mod folositor tuturor celor care poartă în ei înşişi această regulă …

„Dreptatea este socotită numai oamenilor care cred în Dumnezeu şi în Isus Christos şi care apoi se predau bucuroşi, în ascultare de legea lui Dumnezeu. Conform acestei reguli, membrii clasei rămăşiţei sunt drepţi. Ei au Numele lui Iehova şi Numele Său este turnul lor puternic. „Cel drept fuge în el şi este în siguranţă [este pus pe înălţime (*R.V.,* margin)]." Într-adevăr, cei drepţi s-au grăbit spre acest turn înalt. Pe 26 iulie 1931, la congresul din Columbus, poporul lui Dumnezeu, văzând şi apreciind faptul că Iehova dăduse poporului său un nume nou, a acceptat cu bucurie aceasta. Ei au fugit literal în acel turn al puterii veşnice. Nu numai că la acel congres s-a adoptat o rezoluţie, declarând bucuria lor de faptul că au primit numele lor din gura lui Iehova, dar şi grupele credincioase ale poporului lui Dumnezeu de pe întreg pământul s-au grăbit să se declare astfel…"

„Lupta continuă şi va continua până când Iehova va distruge duşmanul şi aceasta va fi făcut de îndată ce transmiterea avertismentului este încheiată".- *Turnul de Veghere*, 1 Ianuarie 1933.

[35] Poporul de legământ al lui Dumnezeu a avut nevoie să cerceteze situaţia cu calm şi cu atenţie, pentru ca ei să poată stabili voinţa lui Iehova cu privire la mişcările lor. Aceasta a fost reprezentat de cercetarea lui Iosua cu privire la situaţia de pregătire pentru bătălia împotriva Ierihonului. Iehova a avut pe funcţionarul său la îndemână pentru a-l instrui, pe Iosua. Iehova întotdeauna îi călăuzeşte pe aceia care se încred în El pe deplin. În timp ce Iosua medita în mod calm asupra situaţiei, el "şi-a ridicat ochii şi a privit". El trebuie să fi fost foarte impresionat de ceea ce a văzut. Un om cu o sabie scoasă din teacă, ţinând-o în mână, stătea în faţa

Cuprins

lui, la o anumită distanţă. Iosua a înaintat spre acel om, întrebându-l: „eşti dintre ai noştri sau dintre vrăjmaşii noştri?" Iosua era nerăbdător să ştie şi el a pus în mod îndrăzneţ întrebarea. Toţi locuitorii Ierihonului erau înăuntrul zidurilor, iar aici, afară, era un om înarmat şi singur. De care parte a apropiatei bătălii era acel om? Iosua a fost nerăbdător să ştie şi răspunsul i-a fost dat: „şi el a spus: nu, ci eu vin drept căpetenie [margin. *prinţ*] a oştirii Domnului. Şi Iosua a căzut cu faţa la pământ, s-a închinat şi i-a zis: ce spune Domnul meu slujitorului său? (Iosua 5:14).

[36] Iosua a aflat apoi, că Iehova a trimis pe prinţul său, invizibil ochilor umani, pentru a prelua comanda în timpul asediului Ierihonului; că nu un om poruncea şi conducea lupta, ci bătălia era a lui Iehova. Prinţul care stătea acolo era Logosul spiritual, apărând cu această ocazie în formă umană. Ca agentul special al lui Iehova, El a preluat comanda bătăliei apropiate împotriva Ierihonului. În armonie deplină cu această parte a dramei, numărul din 15 mai 1933 al *Turnului de Veghere*, a publicat articolul: „Profetul lui Iehova", aşa cum a fost prezis de Moise şi explicat în Faptele apostolilor 3:22,23, iar în acel articol a fost făcut să apară în mod clar pentru prima dată, că Isus Christos este Marele Feldmareşal, care conduce oştirea lui Iehova împotriva organizaţiei lui Satan şi că profeţia se aplică mai ales „rămăşiţei", iar rămăşiţa dă socoteală Marelui Profet şi trebuie ori să asculte, ori să sufere nimicire, iar profeţia nu-şi are principala aplicare după bătălia Armaghedonului. Rămăşiţa, reprezentată aici prin Iosua, a învăţat pentru prima dată că ei trebuie să fie în întregime şi complet supuşi lui Christos în toate lucrurile, înainte de bătălia Armaghedonului.

[37] Iosua l-a recunoscut imediat pe Iehova, reprezentat acolo de bărbatul înarmat şi el a făcut aceasta căzând cu faţa la pământ şi cerând instrucţiuni. În acelaşi fel martorii lui Iehova, rămăşiţa, urmând înţelegerea potrivită a marelui Profet al lui Iehova, menţionat mai sus, s-au bucurat să afle că Dumnezeu L-a uns pe Isus Christos ca să dea poruncă şi că martorii lui Iehova trebuie să fie supuşi Lui pe deplin.

[38] Iosua a stat înaintea reprezentantului principal al Celui Prea Înalt; şi pentru ca lui să-i poată fi dat să înţeleagă relaţia sa potrivită cu Marele Profet şi reprezentant al lui Iehova, Domnul a vorbit: „şi căpetenia oştirii Domnului a spus lui Iosua: scoate-ţi încălţămintea din picioare; pentru că locul pe care stai este sfânt. Şi Iosua a făcut astfel". (Iosua 5:15).

[39] Locul unde Iosua a stat, datorită prezenţei Logosului, era asemănător sanctuarului templului, acolo unde preoţii Domnului nu purtau încălţăminte. Moise primise o poruncă similară la rugul arzător, ca să-şi scoată încălţămintea. (Exod 3:1-6). În poruncile date cu privire la veşmintele pe care marele preot trebuia să le poarte şi de asemenea, pe care ceilalţi preoţi trebuiau să le poarte în tabernacol şi în templu, nu era nici o poruncă să fie făcute sandale sau pantofi pentru ei, arătând astfel că ei erau desculţi. Se pare că aceia care se află în prezenţa Domnului, trebuie să fie fără pantofi sau sandale. Serafimii care însoţeau pe Domnul în templu, îşi acopereau picioarele cu aripile lor. (Isaia 6:2). Prin urmare, scoaterea încălţămintei din partea lui Iosua, pare a fi un semn de umilire de sine şi dorinţa de

Cuprins

a se supune pe deplin Dumnezeului Atotputernic şi lui Christos, Regele. Să fim siguri că pământul de acolo era la fel ca alte părţi ale pământului, dar datorită prezenţei Domnului, locul a fost sfânt şi orice lucru care stă şi trăieşte pe el, trebuie să fie consacrat în întregime şi complet lui Dumnezeu.

[40] Auzind porunca, Iosua s-a supus repede; după cum este scris: „şi Iosua a făcut astfel". Cei devotaţi lui Iehova sunt nerăbdători să cunoască şi să facă voia Lui. În împlinirea acestei părţi a tabloului, poporul uns al lui Dumnezeu numai recent a aflat că ei nu mai trebuie să onoreze oameni, să-i preamărească şi să-i laude ca şi conducători, fie morţi sau vii şi prin urmare, ei trebuie să înceapă să se cureţe, prin înlăturarea acelui sistem al „bătrânilor aleşi" şi a altor mijloace de închinare adusă omului. Acum, ei nu-i mai privesc mai mult pe aceştia ca pe învăţătorii şi conducătorii lor. Ei încep să aibă aprecierea potrivită a cuvintelor Domnului, că toţi care se înalţă pe ei înşişi vor fi umiliţi şi că este privilegiul şi datoria lor să dea onoare şi laudă lui Iehova Dumnezeu şi lui Christos Regele. Corespunzător acestui lucru, *Turnul de Veghere* a publicat articolele „Sanctuarul Său", articole care, apărând în lunile iunie şi iulie ale anului 1933, au prezentat dovada că Domnul curăţise clasa sanctuarului său de pe pământ, începând cu octombrie 1932.

[41] Modul remarcabil în care faptele fizice se potrivesc cu profeţia şi publicarea acestor fapte în *Turnul de Veghere* este dovada concludentă că Domnul îşi conduce poporul şi că aceste profeţii au fost scrise demult pentru mângâierea şi speranţa lor. Dacă era posibil omului să presupună că astfel de lucru, la timpul publicării, era în împlinirea profeţiei, ar fi fost îndrăzneţ să spună astfel; dar acest lucru era o imposibilitate. După câţiva ani de la întâmplarea evenimentelor care constituie împlinirea, profeţia devine clară, dovedind astfel că omul nu a avut nimic de a face nici cu tabloul profetic, nici cu producerea evenimentelor în împlinire. Fiecare, care este preocupat cum se cuvine de Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, se va bucura să afle că cei unşi sunt conduşi de mâna lui Iehova. Ionadabii, care văd acum aceasta, ştiu bine şi apreciază că rămăşiţa este poporul ales al lui Dumnezeu de pe pământ, ca martorii Săi şi că atacul continuu asupra acestor martori din partea Ierarhiei Romano Catolice şi a aliaţilor lor, se datorează faptului că ei sunt credincioşi lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale. Ionadabii văd imediat că religia este o cursă şi o escrocherie şi că aceia care urmează învăţători religioşi sunt înşelaţi amarnic şi conduşi în cursa lui Satan. De aceea, descoperirea şi publicarea acestor profeţii constituie, acum, un mare ajutor şi mângâiere pentru ionadabi, precum şi pentru rămăşiţă. Ierarhia Romano Catolică şi aliaţii lor din guvernarea totalitară, s-au slăvit şi continuă să se slăvească pretinzând că aparţin Domnului. Ionadabii văd că acei religionişti nu pot fi reprezentanţii lui Dumnezeu şi ai lui Christos, ci că ei sunt principalii duşmani pământeşti ai lui Dumnezeu şi ai Împărăţiei Sale; de aceea, ei persecută pe poporul credincios al lui Dumnezeu. Aceste adevăruri, descoperite acum, trebuie să servească şi servesc pentru a da tărie oamenilor de bine, şi de aceea ei preţuiesc serios adevărul Cuvântului lui Dumnezeu şi, concentrându-se asupra studiului acestuia, lor le face plăcere să

Cuprins

meargă înainte făcând voia lui Dumnezeu. Ei văd acum că trebuie să „caute dreptatea” şi să „caute smerenia”; şi făcând aceasta, învaţă care este voia lui Dumnezeu cu privire la ei şi se grăbesc să se supună. La fel ca rămăşiţa, ei învaţă că mântuirea nu stă în puterea oamenilor sau a vreunei organizaţii a religioniştilor, numită „biserică”. Ei învaţă că sistemul Romano Catolic constituie o mare cursă a Diavolului, pentru a-i întoarce pe oameni de la Dumnezeu. Ei apreciază, aşa cum Domnul a spus, că „mântuirea aparţine lui Iehova”. (Psalm 3:8, *A.R.V.*). Singura cale spre viaţă este să cunoaştem pe Iehova şi Isus Christos şi să ascultăm. (Ioan 17:3).

[42]Acum, a sosit timpul când Iehova Dumnezeu va slăvi şi justifica Numele Său, şi El îşi va folosi martorii Săi credincioşi să facă aceasta. Toate naţiunile pământului vor şti că Iehova este Cel Suprem şi Atotputernic. Bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic este foarte aproape şi „Iehova al oştirilor” este cu aceia care sunt în întregime devotaţi Lui şi El este scăparea lor. Acelora care s-au devotat Lui, El le descoperă acum interpretarea şi însemnătatea profeţiilor Sale, înregistrate cu mult timp în urmă, pentru ajutorul lor în acest timp deosebit. Aceia care vor profita de favoarea Sa, trebuie să părăsească acum toate practicile religioase şi să dea ascultare Cuvântului clar al lui Dumnezeu. A urma un om sau instituţii făcute de om, înseamnă distrugere sigură. A asculta Cuvântul Dumnezeului Atotputernic, înseamnă viaţă şi pentru toţi, El spune acum astfel: „fiţi liniştiţi şi să ştiţi că Eu sunt Iehova… Eu voi fi înălţat pe pământ”. (Psalmi 46 :10).

[43] Atacul, în care Iosua urma să conducă izraeliţii, era aproape. Iosua a aflat acum că acest atac, pentru a fi reuşit, trebuia să fie făcut exact după instrucţiunile pe care Domnul le dăduse. Atât Iosua, cât şi poporul, trebuiau să dea ascultare totală acestor instrucţiuni şi să se supună lor cu grijă şi seriozitate. În împlinirea acestei părţi a profeţiei, duşmanul din ziua de azi este fortificat şi trebuie să fie atacat, dar acest atac trebuie făcut exact în armonie cu instrucţiunile, pe care Domnul le-a dat poporului Său de pe pământ. După cum Iosua a primit instrucţiunile specifice de la reprezentantul Principal al lui Iehova, chiar înainte de începerea asediului Ierihonului, la fel şi poporul lui Dumnezeu de pe pământ, a primit instrucţiuni de la Domnul, prin modul său stabilit. Ierihonul, atât în drama profetică, cât şi în împlinirea ei, a fost atacat. Observaţi rezultatele.

(continuarea urmează)

COMEMORAREA

Acest număr al *Turnului de Veghere* conţine un scurt articol cu privire la Comemorare, care va fi celebrată pe data de 4 aprilie. Dacă nu este prezentă nici o persoană competentă pentru a ţine un discurs scurt, imediat înainte de împărtăşirea din embleme, acest scurt articol va fi citit în faţa celor adunaţi, înainte de împărtăşire. Deoarece atât frângerea pâinii, cât şi băutul vinului, reprezintă

Cuprins

moartea lui Isus, rezultă că ambele embleme trebuie să fie servite împreună şi nu separat.

Isus a ţinut Paştele, în A.D. 33, împreună cu ucenicii săi, aşa cum a fost poruncit de Iehova. Acela era ultimul Paşte. Isus ştia că, în curând, El urma să fie omorât şi înainte de acel eveniment, El trebuia să-şi instruiască discipolii şi prin ei, să instruiască şi pe alţii de aceeaşi credinţă preţioasă, care vor urma după aceasta, despre şi cu privire la scopul Tatălui Său şi de aceea El a făcut ca aceste lucruri să fie înregistrate. „Pe când mâncau ei (Paştele), Isus a luat pâinea, a binecuvântat-o şi a rupt-o, apoi a dat-o discipolilor Săi, spunând: „luaţi, mâncaţi; acesta este trupul Meu. Şi El a luat paharul şi după ce a mulţumit, li l-a dat, spunând: „beţi toţi din el; pentru că acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulţi, pentru iertarea păcatelor". (Matei 26:26-28). Instituirea acestei comemorări de către Domnul Isus, a avut loc imediat după mâncarea ultimului Paşte şi aceasta este comemorarea morţii lui Isus, pe care li s-a poruncit urmaşilor Săi s-o observe anual.

Legământul legii, care includea Paştele anual, a fost făcut în Egipt cu Moise, ca cel principal sau mijlocitor. Noul legământ (Ieremia 31:31-34) a fost făcut de Iehova cu Isus Christos, în timp ce Isus era pe pământ (Egiptul anti-tipic) şi sângele Domnului Isus a fost acela care a făcut acel nou legământ bun sau operativ. De aceea, El a spus discipolilor Săi, referitor la vinul din pahar, care reprezenta sângele vieţii Sale: „acesta este sângele Meu, al legământului, …beţi toţi din el". (Matei 26:27,28, *Versiunea Americană Revizuită).*

La Ioan 6:53, Isus a rostit aceste cuvinte: „dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului şi dacă nu beţi sângele Lui, nu aveţi viaţă în voi". El vorbea atunci despre „oile" Sale, „turma mică" (Luca 12:32), care au devenit membrii casei regale a fiilor lui Iehova. Altfel spus, ei sunt cei născuţi de spirit, luaţi în noul legământ, care trebuie să mănânce pâinea şi să bea sângele. Dar toate persoanele care primesc cândva viaţă pe pământ, trebuie să „mănânce din pâine"? Nu, numai fii spirituali mănâncă pâinea şi beau sângele. Toţi cei care obţin viaţă pe pământ, trebuie să exercite credinţă în sângele lui Isus Christos, vărsat pentru iertarea păcatelor, dar la instituirea Comemorării, El i-a invitat numai pe discipolii Săi, pentru a fi frânţi împreună cu El şi morţi cu El, pentru ca astfel să se împărtăşească în moartea şi învierea Lui. De atunci, cuvintele Lui se aplică numai acelora care sunt consacraţi lui Dumnezeu şi sunt născuţi de spirit. Să se observe că „Isus a luat pâinea, a binecuvântat-o şi a frânt-o", apoi a dat pâinea frântă discipolilor Săi, poruncindu-le să mănânce. Frângerea pâinii este de foarte mare importanţă şi nu poate fi ignorată sau trecută cu vederea. Aceasta are o semnificaţie vitală pentru toţi care participă cu Isus Christos în Împărăţia Sa. Aceasta înseamnă că ei trebuie să devină membrii „trupului lui Christos" (1Corinteni 12:12-18,27) şi trebuie să fie frânţi împreună cu El şi prin urmare, să moară împreună cu El, pentru a se împărtăşi cu El în slava Împărăţiei Sale. - 1Corinteni 11:23,24.

Va fi admis că acele cuvinte ale lui Isus au însemnat: „această pâine reprezintă trupul Meu". Pâinea era numai un simbol, iar frângerea ei dezvăluia ce trebuia să

Cuprins

fie făcut acelora din trupul lui Christos. „Rodul viţei" sau vinul, a reprezentat sângele lui gata să fie vărsat şi discipolilor le-a spus: „beţi toţi din el". Cuvintele Sale înseamnă clar, că toţi cei care vor fi asociaţi cu El în casa sa, trebuie mai întâi să fie frânţi şi să moară, şi prin urmare să se împărtăşească cu El în moartea Lui. Faptul că acele cuvinte ale Sale au însemnat că membrii trupului Său sunt părtaşi în suferinţa şi moartea Sa, este pe deplin susţinut de apostol, care, sub inspiraţia duhului sfânt, a scris: „paharul binecuvântat pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniunea [împărtăşirea] cu sângele lui Christos? Pâinea pe care noi o frângem, nu este ea comuniunea cu trupul lui Christos? Având în vedere că este o pâine, noi, care suntem mulţi, suntem un trup; pentru că noi toţi ne împărtăşim din aceeaşi pâine". (1Corinteni 10:16,17).

Mâncarea din pâine nu înseamnă că cei care mănâncă sunt, în felul acesta, îndreptăţiţi la viaţă (Romani 5:1,9). Nici nu înseamnă acele cuvintele ale lui Isus că toţi trebuie să se hrănească din acea „pâine" şi să fie susţinuţi de umanitatea lui Isus. Înainte ca cineva să devină o parte din acea „pâine", care mai târziu este frântă, el trebuie mai întâi să fie îndreptăţit. Isus a luat pâinea nedospită, a frânt-o şi a spus urmaşilor săi: „acesta este trupul Meu". Apoi, cuvintele Sale erau în esenţă acestea: „voi trebuie să mâncaţi, adică, să vă împărtăşiţi cu Mine şi în felul aceasta să deveniţi partenerii sau tovarăşii Mei de suferinţă şi aşa cum această pâine pe care vedeţi că o frâng, reprezintă trupul lui Christos sau membrele acestuia, toţi aceştia trebuie să fie frânţi împreună". O astfel de frângere a pâinii sau a trupului şi băutul sângelui, trebuie să aibă loc după ce aceia care se împărtăşesc sunt îndreptăţiţi şi născuţi de spirit şi de aceea numai aşa se pot împărtăşi din embleme cum se cuvine.

Îndreptăţirea nu rezultă dintr-o astfel de frângere a trupului şi băutul sângelui, deoarece îndreptăţirea trebuie mai întâi să preceadă sau să fie obţinută înainte ca frângerea pâinii şi băutul vinului să poată avea loc. Isus nu a oferit pâinea şi vinul la toţi, ci numai acelora care şi-au dovedit credincioşia. (Luca 22:28-30). Urmează, atunci, că numai aceia se împărtăşesc cum se cuvine din embleme, care sunt mai întâi îndreptăţiţi şi născuţi de spirit şi care sunt pregătiţi pentru Împărăţie. Este voinţa lui Dumnezeu că Isus va avea asociaţi cu El, în lucrarea sa de Justificator, 144.000 de membrii ai trupului Său, toţi împreună constituind un trup sau casa regală a fiilor lui Dumnezeu. (Apocalips 14:1-4). Fiecare din această clasă trebuie să sufere un test asemănător cu cel la care a fost supus Isus şi trebuie să sufere şi să moară împreună cu El, înainte de a intra în gloria Domnului.

Isus a continuat apoi să-şi instruiască discipolii cu privire la pahar. Vinul din pahar se referea la sângele Său, iar cuvintele Lui, în esenţă, au însemnat aceasta: „acesta reprezintă sângele Meu, sânge care face noul legământ bun, legământ pe care Tatăl Meu l-a făcut cu Mine. De asemenea, acesta este preţul de răscumpărare pentru rasa umană". Isus ştia că băutul sângelui însemna moarte, conform legii lui Iehova. (Geneza 9:4; Leviticul 17:11). De aceea, El şi-a invitat discipolii pentru a împlini un act, care însemna moartea lor, invitându-i astfel să ia parte în moartea Lui; prin urmare, El a spus: „cine mănâncă trupul meu şi bea sângele Meu, rămâne

Cuprins

în Mine şi Eu rămân în el". (Ioan 6:56) Acesta este singurul mod de a fi luat în CHRISTOS, şi numai aceia care sunt luaţi în el, şi devin membrii CHRISTOSULUI, sunt frânţi împreună cu Isus Christos şi îşi varsă viaţa în moarte împreună cu El.

Toţi cei care fac o consacrare necondiţionată pentru a face voia lui Dumnezeu, simbolizează în mod potrivit sau dau mărturie publică despre aceasta, fiind botezaţi în apă. Totuşi, acel botez nu îl pune în trupul lui Christos; el trebuie să fie botezat în moartea de jertfă a lui Isus Christos şi acest lucru trebuie făcut după ce el s-a consacrat lui Dumnezeu şi a primit îndreptăţirea. (citeşte Romani 6:3-5). Numai cei chemaţi la invitaţia cerească se vor împărtăşi în moartea de jertfă a lui Isus Christos. Numai „turma mică" a oilor Domnului, cei născuţi de spirit, sunt gata pentru a se împărtăşi în moartea lui Isus Christos şi în gloria Sa care va urma şi din această cauză numai aceştia se împărtăşesc în mod potrivit din simbolurile Comemorării.

La 1Corinteni 5:7,8 apostolul spune: „Christos, Paştele nostru, a fost jertfit pentru noi; de aceea, să ţinem sărbătoarea…" El se referă la cei care sunt în clasa la care aparţinea el (1Corinteni 1:1,2); prin urmare, la clasa spirituală. Dacă cineva este un ionadab, el nu este în Christos (2Regi 10:15-23); şi dacă nu este în Christos, el nu poate să se împărtăşească în moartea şi învierea lui Christos. De aceea, ar fi nepotrivit pentru el să se împărtăşească din emblemele Comemorării.

„ Până vine El "

„Pentru că ori de câte ori mâncaţi din această pâine, şi beţi din paharul acesta, vestiţi moartea Domnului, până vine El" (1Corinteni 11:26). Aceia, care se împărtăşesc cum se cuvine, cu înţelegere şi discernământ, arată în felul acesta că ei recunosc scopul morţii lui Isus Christos şi că este privilegiul lor să sufere şi să moară împreună cu El, pentru a trăi şi domni împreună cu El, împărtăşindu-se în gloria sa. Isus Christos a venit acum la templu (Maleahi 3:1-3); dar încă mai sunt pe pământ, în trup de carne, dintre cei care celebrează cum se cuvine sărbătoarea Comemorării şi trebuie să facă astfel până când „schimbarea" lor vine odată cu moartea lor, când ei sunt „schimbaţi într-o clipă, într-o clipeală de ochi", abandonându-şi organismul uman şi primind din mâinile Domnului un trup spiritual. (1Corinteni 15:50-54). Lor le este poruncit să celebreze Comemorarea şi astfel să poarte mărturia relaţiei lor cu Dumnezeu şi Isus Christos şi ei vor fi neglijenţi, în mod nefericit, dacă vor eşua să facă astfel. De aceea, „până vine El" este interpretat în mod corect ca însemnând până când ultimul membru al trupului lui Christos îşi termină cursul său pământesc şi este schimbat din uman în spirit. Numai cei care sunt într-o relaţie cu Domnul, asemănătoare cu cea dintre apostoli şi Domnul, pot fi luaţi în legământul pentru Împărăţie. (vezi Luca 22:28-30). Prin urmare, numai aceia care sunt în Christos şi care se împărtăşesc în moartea Lui, au o parte în Împărăţie. Aceasta îi exclude pe toţi, în afară de cei spirituali şi unşi şi aceştia singuri, se împărtăşesc în mod potrivit din emblemele Comemorării.

Cuprins

Prin urmare, cei care se împărtăşesc în mod demn din aceste embleme ale Comemorării, trebuie mai întâi să fie îndreptăţiţi, apoi născuţi de spirit, adunaţi în templu şi unşi cu spiritul lui Dumnezeu. Ionadabii sunt consacraţi să facă voia lui Dumnezeu, dar nu sunt născuţi de spirit. Ei nu sunt îndreptăţiţi. Speranţa lor nu este în cer, ci este aceea de a putea trăi pe pământ pentru totdeauna. Ei au găsit refugiu în organizaţia lui Iehova, sub Isus Christos, unde ei trebuie să rămână până în ziua în care mânia lui Iehova va trece; în timp ce rămân în această organizaţie, ei trebuie să continue să caute dreptatea şi umilinţa. Fiind „străini în tabără" (Exod 20:10), cei care s-au devotat lui Dumnezeu şi Christos, trebuie să participe la declararea Numelui şi Împărăţiei lui Dumnezeu, sub Christos. Deoarece ei nu se pot împărtăşi în moartea lui Isus Christos, aşadar nu pot avea parte nici de învierea Lui, ar fi cu totul greşit şi nepotrivit pentru ei să se împărtăşească din emblemele Comemorării. Fiind sub protecţia organizaţiei lui Dumnezeu, ei sunt însoţitorii celor unşi şi trebuie să servească cu bucurie împreună cu cei unşi şi să facă cu toată puterea lor tot ce mâinile lor găsesc că trebuie făcut. Dovada scripturală şi faptele, arată că ionadabii sau „mulţimea mare" (Apocalips 7:9-17), sunt adunaţi acum la Domnul şi astfel, ei laudă în mod continuu pe Dumnezeu şi pe Christos, Regele Său, deoarece ei văd că ziua salvării şi eliberării a sosit. De aceea, ei salută pe Isus Christos, Regele gloriei şi Îl servesc cu bucurie, permanent.

Prin urmare, toate argumentele scripturale stabilesc în mod convingător faptul că Domnul Isus Christos a instituit comemorarea morţii sale şi a poruncit că aceasta trebuie sărbătorită *numai de aceia care sunt născuţi de spiritul lui Dumnezeu şi sunt botezaţi în trupul spiritual al lui Christos;* altfel, aceşti fii spirituali vor eşua în datoria lor şi-şi vor pierde marele lor privilegiu, dacă ei nu s-au împărtăşit la Comemorare; fiindcă odată, în fiecare an, este datoria şi privilegiul lor să sărbătorească astfel Comemorarea. În anul 1939, data potrivită cade pe 4 aprilie, după ora 6 p.m., timp în care diferitele grupe ale poporului uns al lui Dumnezeu de pe întreg pământul, se vor aduna, şi vor participa la sărbătoarea Comemorării. Va fi absolut corect şi potrivit pentru ionadabi să fie prezenţi la o astfel de întrunire, observând ce are loc acolo, pentru ca ei să poată avea o apreciere mai puternică a relaţiei dintre cei unşi şi Iehova şi o apreciere mai puternică a relaţiei „mulţimii mari" cu Dumnezeu şi Isus Christos. Acesta trebuie să fie şi este un timp de bucurie şi pentru ei, deoarece apreciază faptul că ziua eliberării a sosit. Având în minte cuvintele inspirate ale apostolului, pentru mărturie, „Christos Paştele nostru a fost jertfit… de aceea, să ţinem sărbătoarea", este uşor să recunoaştem „turma" sau clasa din care însuşi apostolul făcea parte şi că asemenea membri ai grupei spirituale exclusiv, se pot împărtăşi în mod potrivit din emblemele Comemorării. Ionadabii, sau cei care alcătuiesc „mulţimea mare" nu se pot niciodată împărtăşi în mod potrivit din emblemele Comemorării. A proceda astfel, ar însemna să-şi cauzeze pagubă lor înşişi - 1Corinteni 11:27-31.

Era în anul 1918 A.D. când Domnul Isus a apărut la templul Său pentru judecată şi acolo a început judecata celor consacraţi, a celor născuţi de spirit (Maleahi 3:1-3). Cei aprobaţi în urma acelei judecăţi, au fost luaţi în templu.

Cuprins

De aceea, din acel timp, urmaşii adevăraţi ai lui Isus Christos s-au împărtăşit din emblemele Comemorării, nu în tristeţe, ci în bucurie, deoarece Domnul, Capul casei, este împreună cu ei. (Matei 26:29). „Rodul viei" este vinul şi la a doua Sa venire, vinul a reprezentat „bucuria Domnului". Acum, toţi cei din clasa templului se bucură în Domnul, aşa cum este simbolizat prin băutul, împreună cu El, al vinului „nou" şi se află acolo în templu, aducând laudele Lui Iehova, Tatăl lor. „În templul Său, toţi vorbesc despre slava Lui". (Psalmi 29:9).

SCRISORI DE PE TEREN

Pentru ca şi alţii, de aceeaşi credinţă preţioasă, aflaţi în alte părţi ale pământului, să poată şti cum agenţii păcătoşi ai lui Satan persecută pe acei micuţi ai Domnului din Germania, este prezentată următoarea scrisoare, primită recent din Germania şi datată în decembrie 1938. Satan şi agenţii lui din Germania, mai ales Ierarhia, împreună cu naziştii, se străduiesc cu disperare să strivească pe oricine care iubeşte pe Iehova, pe Regele şi Împărăţia Sa. În mijlocul acestei persecuţii, Domnul se îngrijeşte încă pentru ca aceşti credincioşi să obţină ceva mângâiere, primind ocazional literatură de afară. Noi dorim ca Împărăţia să fie pe deplin întemeiată, pentru ca aceste suflete dragi şi credincioase să poată fi eliberate şi să intre în gloria veşnică a lui Iehova şi a Regelui Său.

Dragă frate Rutherford,

Dragi fraţi din toate ţările,

Lui Iehova şi Domnului, apoi ţie, noi trimitem mulţumirile noastre cordiale pentru minunata hrană susţinătoare de viaţă. Iehova îşi hrăneşte poporul, pe toţi care sunt fără frică în prezenţa duşmanilor lor, deşi suferă cea mai crudă persecuţie. Noi am primit *Cartea Anuală* pe anul 1938; apoi numerele curente ale *Turnului de Veghere, Mângâiere*, broşuri şi cărţi. *Campanie împotriva creştinismului* este de asemenea în mâinile noastre. Vedeţi, dar, că puterea lui Iehova este nelimitată şi că El nu părăseşte pe cei credincioşi. Noi am suferit şi am fost persecutaţi, dar astfel de lucruri sunt indispensabile, ca dovadă a credincioşiei noastre şi ne leagă mult mai strâns şi mai ferm de Regele Veşniciei şi de Împărăţia Păcii şi de asemenea, de voi, cei dragi de pretutindeni. Întotdeauna uniţi cu voi în spirit, noi colaborăm cu voi în răspândirea luminii progresive către fraţi şi oamenii de bine. Adversarii defaimă în mare măsură numele Celui Prea Înalt, lucrarea Sa şi pe martorii Săi; ei se identifică astfel ca duşmani. Când profeţia lui Habacuc este împlinită, Iehova îi va arunca în ţărână în mod drept, pentru totdeauna. Ei şi întreaga omenire au fost avertizaţi. Vedeţi noua broşură cu titlul *Avertisment,* din care noi avem un număr anume şi pe care o distribuim, indiferent dacă este sau nu interzis. Noi ascultăm de Dumnezeu şi nu de oameni. Practic, toţi fraţii din această

Cuprins

ţară au fost sau încă sunt în captivitate. Atât cât ştim noi, ei sunt în multe lagăre de concentrare, în grupuri şi se mângâie şi se încurajează unii pe alţii, pentru a rămâne credincioşi sub toate împrejurările, până la sfârşit.

Unii care s-au consacrat să-L servească pe Dumnezeu, nu au stat fermi în încercările lor, ci s-au întors la organizaţia lui Satan, spre propria lor pierzare. Sub o astfel de putere dictatorială diavolească, este imposibil să continui o afacere fără ca cineva să nu se predea şi să se asocieze cu duşmanul. Cei consacraţi nu pot fi funcţionari în organizaţia Diavolului şi în acelaşi timp, funcţionari sau reprezentanţi ai Regelui Veşniciei şi ai Împărăţiei Sale a păcii veşnice. Unii, din diferite motive sau lucruri neînsemnate, au eşuat în perseverenţă, care cere răbdare şi aduce suferinţă. Inimile noastre sunt triste, când ne gândim cum fraţii şi-au trădat fraţii lor, în interogatorii şi tribunale, din cauza cărora mulţi dintre cei dragi şi credincioşi au suferit în închisori pentru luni şi ani. Există multe alte curse şi capcane şi pentru a sta ferm sunt necesare: rugăciune, devotament credincios Domnului şi atenţie extremă. Mult rău poate fi evitat prin instruire oportună pentru diferitele grupe.

Dragilor de pretutindeni! Lăsaţi deoparte toată zgura, orice lucru care vă poate face să căderi şi să vă pierdeţi moştenirea voastră glorioasă. Fiţi siguri de rugăciunile noastre aduse înaintea tronului milei şi de credincioşia şi dragostea fraţilor voştri răbdători. Moarte, întemniţare şi lagăre de concentrare, nu fac altceva decât să ne lege mai strâns de Iehova, Creatorul nostru iubitor, de Christos, de Împărăţia Sa veşnică a păcii şi de voi, cei dragi. Bătălia este a lui Dumnezeu şi Mielul va fi victorios.

În acest spirit, vă trimitem cele mai călduroase saluturi din Sion, pentru noul an.

Fraţii voştri, prin mila Sa,
Grupa locală din ...
Decembrie 1938.

PIEI ŞI BLĂNURI DE ANIMALE PENTRU ÎMBRĂCĂMINTE

Întrebare: Subsemnatul, am fost angajat în omorârea de vulpi, iar pieile şi blănurile lor le-am folosit pentru îmbrăcăminte. Este aceasta o violare a legământului veşnic?

Răspuns: Dumnezeu a făcut ca Adam şi Eva să fie îmbrăcaţi în piei de animale şi a cerut de asemenea ca pielea de viezure să fie folosită în construirea tabernacolului. Aceasta arată că a fost necesar a lua viaţa animalului. Dacă vreo persoană ar găsi necesar, pentru procurarea îmbrăcămintei, să ia viaţa animalelor şi să folosească pielea lor pentru acestea, acest lucru nu ar fi o violare a legământului veşnic.

Cuprins

NOUA COTĂ – UN MARE AJUTOR

Dragă frate Rutherford:

Noi, grupa martorilor lui Iehova din San Diego, California, apreciem foarte mult scrisoarea ta oportună din 1 ianuarie 1939, privind noua cotă pentru vestitorii grupei. Acesta a fost un mare ajutor pentru noi, în înţelegerea importanţei Împărăţiei lui Iehova Dumnezeu, sub Isus Christos şi cum putem dovedi prin acţiunile noastre, că acesta este lucrul cel mai important din vieţile noastre. Mulţi dintre noi sunt înaintaţi în vârstă şi infirmi şi dacă nu ar fi venit de la Domnul, prin voi, propunerea de 60 de ore pe lună, nu ne-am fi gândit niciodată că ar fi posibil pentru noi să atingem această cotă. Ştiind că Domnul nu ne cere să facem imposibilul, când am primit scrisoarea ta, noi ne-am pus toată încrederea în Domnul, pentru a ne face să împlinim voinţa Lui şi să atingem acea cotă, depunând tot efortul pentru a face acest lucru, iar acum vedem binecuvântarea Domnului cu privire la efortul nostru.

Unul din noi, care nu mai este tânăr şi nici nu este în cea mai bună stare de sănătate, a reuşit prin mila Domnului, să-şi consacre 99¾ ore de serviciu pe teren, în timpul lunii ianuarie. El a pus deoparte, în fiecare zi, un anumit timp pentru lucrarea de teren din casă în casă şi anumite seri pentru vizite ulterioare şi nu a lăsat nimic să-l reţină. În multe zile, dacă ar fi cedat simţămintelor lui fizice, el ar fi trebuit să stea acasă şi să se odihnească, în loc să iasă pe teren.

Un altul dintre noi, care este foarte plăpând, a realizat 61½ de ore pe lună. El a alcătuit un orar şi s-a ţinut de el.

Un alt vestitor a raportat 60 de ore. Mulţi dintre noi am ajuns la aproape 60 de ore pentru luna ianuarie şi prin mila Domnului, vom ajunge la 60 de ore sau chiar mai mult în timpul lunii februarie.

Cu cât ne angajăm mai mult în serviciul de teren, cu atât mai mult putem aprecia că Împărăţia este singurul lucru care merită atenţie.

Noi ne rugăm pentru binecuvântarea bogată a Domnului asupra voastră, ca El să poată continua să vă întărească, pentru a merge mai departe, iar noi îi mulţumim pentru privilegiul de a coopera cu voi în tăbăcirea pielii „femeii bătrâne”.

NUMAI PRIN MILA ŞI SPIRITUL LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Inimile noastre sunt pline de recunoştinţă faţă de Iehova, pentru ajutorul continuu pe care noi îl primim de la El, prin intermediul *Turnului de Veghere*.

Această revistă, arătând către adevărurile inspirate ale Cuvântului lui Dumnezeu, serveşte pentru a ne întări pentru luptă şi să ne dea adevărata bucurie

Cuprins

în acest serviciu. Articolele „Iubitorii Dreptăţii”, care au fost studiate în luna decembrie, au fost o porţie de la Iehova.

Oamenii au tins totdeauna să fie ori tirani, ori laşi, iar unii şi una şi alta şi numai prin mila lui Iehova şi influenţa spiritului Său, cineva poate fi un urmaş adevărat al lui Christos, poate fi îndrăzneţ şi curajos şi în acelaşi timp, binevoitor şi amabil. Isus a fost îndrăzneţ, deoarece ştia că El făcea ceea ce I-a plăcut lui Iehova şi orice iubitor al dreptăţii, acţionând conform principiilor divine, poate avea aceeaşi îndrăzneală şi siguranţă.

Noi mulţumim Tatălui nostru pentru îngrijirile Sale faţă de noi, pentru că noi putem să-L servim în această zi.

Cu dragoste fierbinte şi cele mai bune urări;
Fraţii voştri în serviciul lui Iehova.
Familia Bethel, Copenhaga.

FĂCUT POSIBIL PRIN ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA

Dragă frate Rutherford:

Noi, pionierii speciali din Louisville (Ky), la încheierea unui an de serviciu, dorim să exprimăm aprecierea noastră, a favorii şi privilegiului de a lucra într-o astfel de strânsă legătură cu oamenii de bine din acest oraş. Adevărat, noi avem foarte puţin timp pentru orice altceva; dar devotarea deplină a zilelor şi clipelor noastre, ne-a adus bucurii şi binecuvântări, pe care nu le-am schimba pentru nici un lucru pământesc.

Noi înţelegem că aceasta a fost posibil numai prin organizaţia Domnului şi cu această ocazie ne exprimăm recunoştinţa faţă de Iehova Dumnezeu, pentru ridicarea standardelor prin serviciul special de pionier. Ţelul orelor lunare care sunt fixate şi materialul vast de lucru, ne-a arătat o viaţă mai plină, un „standard de viaţă” mai înalt, din care noi nu vrem să ne retragem niciodată la ceva care ar însemna mai puţin.

Noi vrem să vă mulţumim pentru aprecierea voastră pentru contribuţia neînsemnată care este făcută, în interesul nostru propriu şi suntem bucuroşi pentru regula prin care ea este dată.

Dorinţa noastră este să rămânem în această luptă până la sfârşit şi să stăm împreună cu Societatea şi cu voi, pentru a vedea triumful câştigat pe deplin.

Noi ne rugăm ca Tatăl nostru ceresc să vă încurajeze şi să vă sfătuiască în mare măsură, pentru ca toţi din Sion să poată continua să se bucure.

Fraţii şi tovarăşii voştri vestitori,

Louis Shar	Mary Hinds
Eunice Lamson	Daisy Hemmaway
Iva Davison	John Hemmaway

Cuprins

EXPERIENŢE DE TEREN

NEGLIJENŢII PIERD UN PRIVILEGIU

„Societatea a expediat o scrisoare la una din grupele mici ale regiunii, cu instrucţiuni de a da atenţie imediată abonamentului la *Mângâiere*, care expirase. Până în 4 ianuarie, nu se făcuse nimic în legătură cu aceasta, deoarece unii dintre vestitori au spus că nu mai avea rost s-o vizităm, pentru că ea nu mai era interesată. Cunoscând că trebuia făcut un anume efort pentru a reînnoi abonamentul, indiferent de ce pot spune sau gândi unii dintre vestitori, eu am spus: „dacă nici unul din voi nu vrea să viziteze această persoană, eu o voi vizita şi voi încerca să aflu de ce ea a pierdut dintr-o dată interesul pentru singura lucrare de pe pământ, care înseamnă totul". Am vizitat-o şi după ce am răspuns la multe întrebări şi m-am străduit să-i dau o mai bună vedere despre Împărăţia lui Dumnezeu şi a modului în care Isus Christos îşi continuă lucrarea sa de pe pământ, ea a reînnoit abonamentul la *Turnul de Veghere* pentru un an, a contribuit la numerele anterioare, a reînnoit abonamentul la *Mângâiere* pentru un an şi a mai contribuit la numerele anterioare ale *Mângâierii*. Pe lângă aceasta, ea a comandat ca un abonament la *Turnul de Veghere* şi *Mângâiere* să fie trimis fratelui său în Euclid, Ohio. Apoi, observând broşurile în geanta mea, ea a spus că dorea câteva din ele pentru a le trimite surorii sale care frecventează şcoala Metodistă. Ea a luat toate broşurile cu coperta de culoare diferită pe care le-am avut. Rezultatele de aici dovedesc că, indiferent de ceea ce pot spune sau gândi unii, merită să ai pe cineva care să viziteze toate numele primite de la Societate."

CE A ÎNTÂRZIAT ACEASTĂ VIZITĂ ULTERIOARĂ

„Acum aproape un an şi jumătate, un vestitor din Pennsylvania estică, a lăsat cartea *Bogăţie* unui tânăr, ai cărui părinţi sunt de origine slavă. Devenind interesat de aceasta, el a citit fragmente din carte mamei sale, care putea citi foarte puţin în limba engleză, dar în cele din urmă s-a ocupat de ea şi a scos din ea ce a putut, iar apoi a trimis o contribuţie biroului din Brooklyn pentru câteva cărţi în limba slavă. Societatea i-a trimis un număr de cărţi şi broşuri în limba ei, precum şi revista *Turnul de Veghere*, la care ea s-a abonat, trimiţând în acelaşi timp o adresă grupei locale, astfel încât doamna putea fi vizitată. Această vizită a fost făcută prompt de un serv local, care a găsit un interes excepţional. El a fost întrebat de către respectiva doamnă (ceea ce dovedeşte că ea deja citise şi meditase asupra acestor lucruri), de ce vizita nu fusese făcută mai înainte, pentru că *acum* era prea târziu pentru ea să fie o „soră" pentru vestitor (referindu-se la diferenţa dintre „rămăşiţă" şi „mulţimea mare"). La această vizită au fost făcute aranjamente ca un vestitor care vorbea limba ei s-o viziteze, pentru ca ea să poată înţelege mai bine şi ca familia sa, care fusese catolică toată viaţa, să poată obţine înţelegerea potrivită a

Cuprins

adevărului. În timpul acestui an, ea a devenit un vestitor activ. Exemplul ei de a trăi o viaţă creştină, a făcut ca familia sa să înţeleagă că „religia este pălăvrăgeală”. Chipurile la care ei se rugau odinioară, au dispărut – ea a avut grijă de aceasta - şi ei sunt bucuroşi.

DATORITĂ MĂRTURIEI UNUI COPIL

Doi copii mici se jucau împreună la şcoală. Unul a spus celuilalt totul despre Armaghedon. Celălalt a vorbit mamei sale despre aceasta. Mama a fost foarte curioasă despre acea problemă, aşa că a hotărât să meargă la mama tovarăşului de joacă al fiului ei şi să se intereseze. Rezultatul: un alt ionadab, venind regulat la toate studiile.”

AJUTÂND PE ALŢII ÎN SERVICIUL PE TEREN

„O doamnă a arătat ceva interes, dar nu avea bani. Ea a repetat de câteva ori: „dacă Mr. R. ar fi aici, el sigur ar fi luat acele cărţi. Mr. R. era un vecin. Vestitorul a aranjat să o viziteze câteva zile mai târziu, când ea dorea să ia ceva literatură şi să-l invite pe Mr. R. la ea acasă. Făcând vizita, vestitorul a redat o lectură sau două şi a discutat despre adevăr, atât cu stăpâna casei, cât şi cu Mr. R. Rezultatul a fost că Mr. R. a luat două cărţi legate, iar femeia trei broşuri. Mr. R. a avut cartea *Bogăţie* înainte de vizită şi a arătat atât de mult interes, încât i-a fost sugerat că el trebuia să ia parte la această lucrare. Răspunsul lui imediat a fost că era gata să lucreze. Deci, o altă vizită a fost aranjată, pentru a-i explica cum este realizată lucrarea noastră, cum funcţionează organizaţia noastră, metode de mărturie la oameni şi importanţa celor două reviste, *Turnul de Veghere* şi *Mângâiere*, la care el s-a abonat imediat. După aceasta, el a declarat încă o dată că era gata de lucru. Apoi, i s-a spus despre studiul regulat al *Turnului de Veghere* şi a fost pus în legătură cu servul de grupă, de la care el va obţine literatură foarte curând, pentru a se angaja în lucrarea de mărturie”.

IZBUTIND ÎNTR-UN ŢINUT IZOLAT

Un vestitor, care trăieşte în munţii Cumberland din Tennessee, îşi ia fonograful şi soţia pe spatele unui catâr, pentru a merge la mărturie. În acest mod el ajunge în toate direcţiile, cam la zece mile, fără să obosească. El porneşte dimineaţa devreme şi merge în teritoriul său cel mai îndepărtat şi deseori ajunge la cel mai îndepărtat teritoriu al său până la ora zece. Apoi, el începe să pună mărturie venind spre casă. Această metodă funcţionează foarte bine în teritoriul izolat de munte. Mult mai mult teritoriu este acoperit prin această metodă, decât mergând pe jos. Este mai

Cuprins

puţin obositor şi merge ceva mai repede decât pe jos. În plus, pot fi contactaţi oameni, acolo unde nu se poate ajunge cu maşina.

ÎMPOTRIVITORII DE ALTĂDATĂ SE POT SCHIMBA

Nici un loc nu trebuie să fie ocolit din cauza opoziţiei. Un vestitor, care era foarte bine cunoscut, a făcut o vizită la o casă. Doamna care a deschis uşa, a spus: „nu vreau nici una din cărţile tale. Voi fi bucuroasă să mă vizitezi oricând, dar nu vreau să aduci nici una din cărţile tale". Data viitoare, vestitorul a lucrat acel teritoriu rural trecând pe lângă acea casă, fără a intra. În timp ce trecea peste un dâmb în spatele locului, în minte îi veni un gând: „oricum, mă voi întoarce şi acolo". Deci, ea şi-a întors maşina şi a condus înapoi spre adresa respectivă. Doamna a întâmpinat-o la uşă cu aceste cuvinte. „veniţi înăuntru, v-am aşteptat; pentru că vreau câteva dintre acele cărţi". Un pionier care a lucrat un teritoriu permanent, a ţinut controlul a şapte locuri într-un timp foarte scurt, unde întâlnise opoziţie într-o vizită anterioară, dar literatura a fost plasată ultima dată. Un alt exemplu: la una dintre case, într-o fermă, un bărbat a respins pe martorul din acea zonă, împingându-l să plece. Un alt martor a vizitat acea casă cu o altă ocazie şi a lăsat o carte legată.

Cuprins

Cuprins

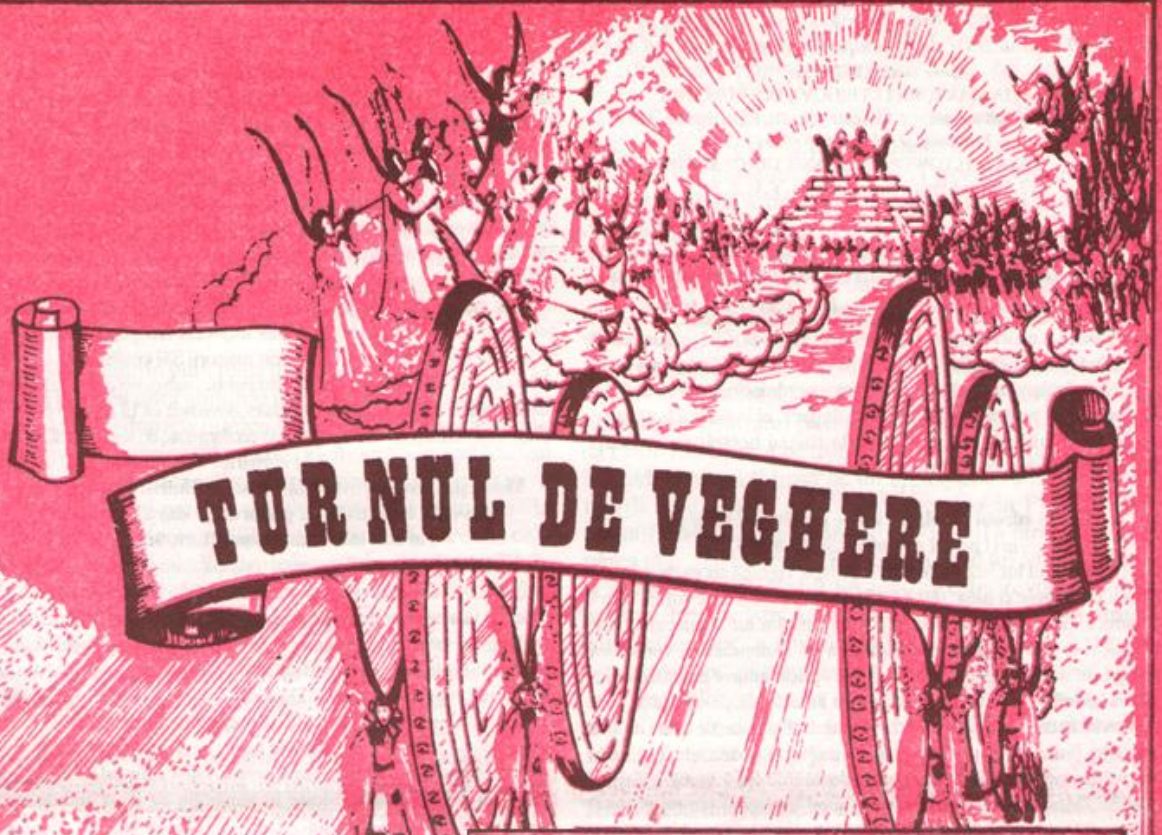

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 APRILIE 1939 Nr. 7

Cuprins:

DRAMA JUSTIFICĂRII
PARTEA a V-a - Pag.169

CINE ESTE „MULŢIMEA MARE”? - Pag.186

EXPERIENŢE DE TEREN - Pag.191

„VOI SUNTEŢI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU“

Cuprins

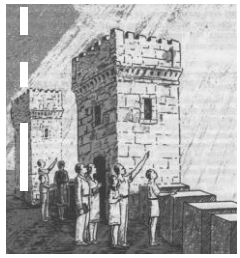

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **1 Aprilie 1939** **No. 7**

DRAMA JUSTIFICĂRII

–Strigă de bucurie şi de veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău, Sfântul lui Israel.”- Isaia 12:6.

PARTEA a V-a

Poporul consacrat al lui Iehova de pe pământ, umblă acum în lumina aprobării Sale. Ei nu se mai îndoiesc. Ei ştiu că Numele lui Iehova va fi justificat şi înălţat deasupra tuturor creaturilor din cer şi de pe pământ. Rugăciunea rostită de David, este acum rugăciunea şi cântarea lor: „înalţă-Te peste ceruri, Dumnezeule; peste tot pământul să se întindă slava Ta!” (Psalmii 57:5). În timpul războiului mondial, cei consacraţi au rămas inactivi pentru un timp, din cauza fricii, dar acum frica lor de creaturi a trecut şi astfel ei spun: „Iehova este tăria şi cântarea mea; El este, de asemenea, mântuirea mea” (Isaia 12:2). Ei sunt tari în credinţă şi curajoşi. Poporul lui Iehova este acum pe deplin asigurat că în tăria Lui şi sub conducerea lui Isus Christos, ei pot îndeplini oricare dintre scopurile lui Dumnezeu cu privire la ei. Ştiind că au intrat în „ţara promisă”, ei merg înainte cu cântările de laudă lui Iehova pe buzele lor. Pentru viziunea lor, Iehova dezvăluie profeţiile Sale, care le dă asigurare deplină a credinţei şi mângâiere inimii şi întăreşte speranţa lor. Ei văd că Iehova îşi face acum „lucrarea Sa ciudată”, în care ei, ca servii Săi, sunt privilegiaţi să aibă parte şi cunosc faptul că atunci când acea „lucrare ciudată” va fi împlinită, Iehova va aduce la împlinire „actul Său nemaiauzit” (Isaia 28:21). În timpurile vechi, pe vremea lui Iosua, El a făcut această dramă profetică, iar acum Iehova dezvăluie însemnătatea acesteia, pentru mângâierea poporului Său.

[2] Un lucru ciudat şi neobişnuit a fost prezentat în acest punct al „Dramei justificării”, prevestind „lucrarea ciudată” a lui Iehova şi încheindu-se cu un alt tablou, prevestind „actul Său nemaiauzit”. Oraşul Ierihon avea o populaţie care era duşmană lui Dumnezeu. Oamenii de acolo, din spatele zidurilor, au reprezentat în mod deosebit pe elementul religios, element care se ascunde în adăposturile lor. Ei erau cumplit de speriaţi şi s-au ascuns în spatele zidurilor cetăţii; şi aceasta este în armonie cu ceea ce Domnul spune privitor la religioniştii din zilele noastre. (Ieremia 51:30). Zidurile oraşului Ierihon au reprezentat elementele politice şi comerciale ale guvernelor, care sprijină şi ţin în acţiune braţul puternic şi puterile militare, în încercarea de a împlini scopul lor. „Ierihonul era închis şi întărit, din cauza copiilor lui Israel; nimeni nu ieşea din el şi nimeni nu intra în el”. (Iosua 6:1).

Cuprins

[3] Acest text al Scripturii arată starea de lucruri care exista în Ierihon, din cauza fricii de israeliţi, pe care o aveau oamenii şi care i-a făcut să stea înăuntrul zidurilor cetăţii. Ca şi religioniştii timpurilor moderne, ei s-au închis înăuntru. Faptele care s-au întâmplat în ultimii anii, arată că elementul religios incită pe aliaţii lor să persecute pe martorii lui Iehova, dar, în ceea ce-i priveşte, ei s-au închis sau încearcă să se ascundă privirii, pentru a-i înşela pe credulii lor, în timp ce persecuţia continuă împotriva martorilor lui Iehova. În anul 1932, Domnul a început să pregătească împrejurări pentru a afuma pe religionişti să iasă din adăposturile lor. Pe data de 1 mai 1932, a fost difuzat în public un discurs cu subiectul: „Martorii lui Iehova - de ce sunt persecutaţi?", care i-a provocat pe conducătorii sistemelor religioase să iasă afară pentru a-şi apăra poziţia. Conducătorilor catolici şi protestanţi li s-a cerut să-şi aleagă vorbitorii cei mai buni, pentru a-şi apăra doctrinele religioase, în cursul lor de acţiune folosit pentru a înşela oamenii şi pentru a defăima numele lui Iehova. Acei religionişti au rămas în adăposturile lor.

[4] Pe data de 19 ianuarie 1933, a fost adresată şi trimisă la Comisia canadiană de radio o scrisoare, protestând împotriva acţiunii acelei comisii, care n-a permis preşedintelui Societăţii de Biblie şi Tractate Turnul de Veghere să transmită mesajul Împărăţiei, iar în acea scrisoare clerul anglican a fost provocat să iasă în public, să-şi apere poziţia şi să arate motivele lor pentru obiecţia împotriva transmiterii mesajului lui Iehova. Acei „domni de cârpă" s-au ascuns şi au rămas tăcuţi.

[5] Pe data de 3 mai 1933, a fost trimisă la „Buletinul Catolic" din St. Paul, Minnesota, o altă scrisoare, conţinând o provocare către papă, în care i se cerea să-şi numească cel mai bun om din America pentru o dezbatere în public cu preşedintele organizaţiei „Martorii lui Iehova", dezbătând doctrinele prin care clerul acelei instituţii prosteşte poporul. Acea instituţie şi-a ţinut oamenii în spatele zidurilor. În acelaşi timp, religioniştii au incitat şi au folosit elementul politic şi traficant, precum şi braţul puternic al statului, pentru a persecuta pe martorii lui Iehova.

[6] 28 noiembrie 1933, a marcat începutul circulaţiei unei „Petiţii şi protest", împotriva interzicerii folosirii radioului de către martorii lui Iehova, protest în care se cerea libertate deplină pentru folosirea acestuia, iar puterilor guvernamentale li se cerea să-i oprească pe religionişti şi uneltele lor, de a pune beţe în roate cu atâta libertate de acţiune. Numărul oamenilor iubitori de libertate, care au semnat acea „Petiţie şi protest", a totalizat 2.416.141.

[7] Pe data de 24 ianuarie 1934, acea petiţie a fost prezentată în faţa Congresului Statelor Unite, cerând acţiune, iar acel „zid" politic a continuat să-i protejeze pe religionişti în spatele lui, refuzând să ia în considerare petiţia. Ierihoniţii antitipici au rămas tăcuţi.

[8] Iosua şi-a scos încălţămintea la porunca reprezentantului lui Iehova (Iosua 5:15), după care Domnul i-a vorbit: „şi Domnul i-a zis lui Iosua: iată, am dat în mâinile tale Ierihonul, pe împăratul lui şi pe puternicii bărbaţi viteji…" (Iosua 6:2).

Cuprins

Acea asigurare, dată de reprezentantul Domnului, a îndepărtat toată frica şi îndoiala din mintea lui Iosua cu privire la rezultatul final al asediului Ierihonului. Acel spirit lipsit de teamă, fără îndoială că Iosua îl va transmite şi celorlalţi izraeliţi, astfel încât credinţa lor va fi puternică. În legătură cu această parte a dramei din *Turnul de Veghere*, pe care Domnul îl foloseşte pentru a-Şi transmite adevărul celor consacraţi, în data de 1 noiembrie 1933 a fost publicat un articol intitulat „Nu vă temeţi de ei", publicaţie care a fost pentru folosul special al servilor credincioşi ai lui Iehova din Germania, unde dictatorul Hitler îşi folosea cu cruzime puterea, închizând sediul filialei Societăţii din Magdeburg şi arzând literatura care conţinea mesajul Împărăţiei. El făcea aceasta, în timp ce Ierarhia Romano Catolică, la cererea căreia a acţionat Hitler, se ascundea în spatele zidului politic. Astfel a fost dată asigurarea de la Iehova, că El dăduse Ierihonul din zilele moderne în mâinile lui Isus Christos şi că martorii Lui trebuie să meargă înainte fără frică, indiferent de persecuţia duşmanului din Germania sau din alte locuri. Ca o altă dovadă că Ierarhia era înspăimântată din cauza mesajului trimis de martorii lui Iehova, de zelul şi activitatea lor în această lucrare, papa, aşa cum este raportat de presa publică din 1 februarie 1934, a dat un avertisment împotriva Armaghedonului şi a cerut credulilor săi credincioşi să se roage ca Armaghedonul să fie îndepărtat. Religioniştii au continuat să se ascundă în spatele zidurilor.

[9] Domnul a dat porunca specială lui Iosua în ceea ce priveşte modul în care el trebuia să atace oraşul Ierihon: „înconjuraţi cetatea, voi, toţi bărbaţii de război, dând ocol cetăţii o dată. Aşa să faci şase zile" (Iosua 6:3). Aceasta a preumbrit modul în care poporul Domnului, sub comanda Domnului Isus, atacă fortăreaţa duşmanului în timpurile moderne. Cât despre israeliţii din tabloul profetic, femeile, copiii şi toţi ceilalţi au rămas în tabără la Ghilgal, cu excepţia bărbaţilor de război şi a preoţilor. Lor li s-a poruncit să mărşăluiască şapte zile în jurul zidurilor. Una din acele zile trebuie să fi fost sabatul, dar cei care mărşăluiau nu trebuiau să se odihnească din această cauză. La fel şi martorii lui Iehova, nu renunţă la duminici şi „sărbători", ci lucrează tot timpul. Acel marş zilnic în jurul oraşului era un avertisment pentru locuitorii Ierihonului; nu fusese dat încă nici un asalt. Porunca de la Iosua era că nu trebuie făcut nimic. Aceasta prezice lucrarea care trebuie făcută de martorii lui Iehova înainte de Armaghedon şi modul de procedare. Ei nu trebuie să folosească arme literale. Pentru cei din Ierihon trebuie să fi părut o procedură ciudată ca izraeliţii să mărşăluiască în jurul oraşului lor, suflând în trâmbiţe. La fel şi religioniştii, privesc lucrarea martorilor lui Iehova, care proclamă în mod continuu avertismentul cu privire la Armaghedon, ca pe o cale foarte ciudată de acţiune. Aşa cum marşul în jurul oraşului trebuia să continue în fiecare zi, timp de şase zile, la fel şi martorii lui Iehova trebuie să meargă în acelaşi teritoriu în mod repetat, proclamând mesajul Împărăţiei. În ziua a şaptea, trebuia să se împlinească o mare minune.

[10] Numărul şapte este simbolul desăvârşirii. „Şapte preoţi vor purta înaintea chivotului şapte trâmbiţe din corn de berbec; în ziua a şaptea, să înconjuraţi cetatea de şapte ori şi preoţii să sune din trâmbiţe" (Iosua 7:4). Să fie observat aici

Cuprins

importanţa numărului „şapte” menţionat. Au fost şapte preoţi, şapte trâmbiţe, iar în ziua a şaptea ei trebuiau să mărşăluiască în jurul cetăţii de şapte ori. Formaţia şi ordinea de marş era aceasta: bărbaţii înarmaţi au luat conducerea şi au fost urmaţi apoi în coloană de către preoţi, care sunau din trâmbiţe. După ei, urmau preoţii care purtau chivotul legământului, care în mod simbolic arăta prezenţa lui Iehova; iar în urmă veneau bărbaţii înarmaţi, imediat în urma celor care purtau chivotul legământului. Astfel, se poate observa că luptătorii înarmaţi erau atât în faţa, cât şi în spatele procesiunii care mărşăluia. Bărbaţii înarmaţi au reprezentat forţele invizibile ale Domnului, aceleaşi forţe aşa cum au fost reprezentate de cei „şase bărbaţi cu armele de nimicire”, descrişi în capitolul al nouălea din Ezechiel. Domnul păzea pe mărşăluitorii Săi, atât pe cei din spate, cât şi pe cei din faţă.

[11] Instruindu-i mai departe, la porunca Domnului, Iosua a spus: „când vor suna lung din cornul de berbec şi când veţi auzi sunetul trâmbiţei, tot poporul să scoată strigăte mari. Atunci zidul cetăţii se va prăbuşi şi poporul să se suie, fiecare drept înainte” (Iosua 6:5).

[12] Cei şapte preoţi care au sunat din trâmbiţele-jubileu, ar sugera că împlinirea are loc la timpul când rămăşiţa servilor pământeşti ai lui Iehova au fost aduşi la numărul întreg, predestinat de Domnul. În împlinirea acestei părţi a dramei, rămăşiţa lui Iehova, „preoţimea regală” purtând numele lui Iehova, mărşăluieşte în jurul „creştinătăţii”, Ierihonul antitipic, dar nu folosesc nici o armă literală. În locul acestora, martorii lui Iehova sunt echipaţi cu instrumente care rostesc lauda Celui Prea Înalt. Oştirea invizibilă a Domnului, reprezentată de bărbaţii înarmaţi, oştire care face adevărata lucrare de nimicire la timpul hotărât, mărşăluieşte împreună cu rămăşiţa preoţească pe pământ şi astfel oştirea invizibilă a Domnului, oastea Sa îngerească, serveşte ca o protecţie pentru cei aflaţi în faţă şi ca o ariergardă pentru servii Săi de pe pământ. Servii invizibili ai Domnului se află în jurul celor vizibili, pentru a-i proteja (Psalmii 34:7). Înţelegând şi apreciind această parte a dramei, poporul credincios de legământ al lui Iehova ştie că este protejat de Cel Prea Înalt şi duşmanul nu le poate face nimic, fără permisiunea lui Dumnezeu.

[13] Acum, în ceea ce priveşte împlinirea acestei părţi a dramei cu privire la trâmbiţele din corn de berbec, observaţi faptele următoare: în ianuarie 1933, marcând momentul după intrarea în „ţară”, pentru prima dată Societatea a anunţat că va fi folosit pentru proclamarea mesajului Împărăţiei un aparat portabil, iar pe data de 1 februarie 1933, în revista *Turnul de Veghere* a apărut o notiţă pe a doua pagină, anunţând acelaşi lucru. Reproducerea discursurilor publice cu ajutorul acestor aparate, a început acolo şi până în iunie 1933, numai în America au fost date în folosinţă trei sute de astfel de aparate de sunet sau trâmbiţe antitipice, în timp ce şi în alte ţări au fost folosite asemenea aparate de sunet, proclamând mesajul jubileu. (Vezi *Cartea anuală* pentru anul 1934, paginile 64, 65). Domnul a sporit proclamarea mesajului Său, pentru ca cei care Îl iubesc să poată auzi şi „binecuvântat este poporul care cunoaşte strigătul de bucurie, care umblă în lumina feţei Tale, Doamne” (Psalmii 89:15).

Cuprins

[14] După aceea, în iunie şi august 1934, au fost puse în folosinţă, în lucrarea de mărturie din casă în casă, discul de doisprezece inchi şi fonograful portabil. Din acel timp, folosirea fonografului a crescut şi la sfârşitul anului fiscal 1938, existau mai mult de treizeci şi două de mii de astfel de aparate de sunet şi fonografe în folosinţa poporului credincios al lui Iehova, mărşăluind în jurul „creştinătăţii", proclamând Împărăţia lui Dumnezeu şi numele Său, iar deviza acestor credincioşi este acum: „Fiecare martor - un fonograf". Nici o armă literală sau acte de violenţă nu sunt folosite de aceşti martori credincioşi, ci numai sunetul vocii mecanice, care proclamă numele lui Iehova şi Împărăţia Sa, care trebuie să continue până la timpul „actului nemaiauzit" şi miraculos al lui Iehova. Astfel, Domnul Iehova, prin Mesagerul Său Principal, l-a instruit pe Iosua cu privire la ce are de făcut şi care va fi rezultatul. Acum, în acelaşi fel, Iehova, prin Isus Christos, Mai Marele Iosua, îşi instruieşte poporul în legătură cu ceea ce trebuie să facă, iar El le spune care va fi rezultatul şi aceasta este în mare măsură spre încurajarea şi speranţa lor.

[15] Ce vor face martorii lui Iehova înaintea Armaghedonului? Doar să mărşăluiască şi să sune din trâmbiţele lor antitipice mesajul Împărăţiei, iar când marşul este încheiat, ei trebuie să strige, ascultând porunca primită. Astfel, Iosua a chemat preoţii şi i-a instruit. În acest punct, „Căpetenia oştirii lui Iehova" (Iosua 5:14), în mod evident părăsise pe Iosua. „Şi Iosua, fiul lui Nun, a chemat pe preoţi şi le-a zis: purtaţi chivotul legământului şi şapte preoţi să poarte cele şapte trâmbiţe din corn de berbec, înaintea chivotului Domnului" (Iosua 6:6). Cei şapte preoţi cu şapte trâmbiţe, au reprezentat numărul complet al servilor lui Iehova, purtând mesajul ceresc şi proclamându-l. În aceste instrucţiuni emise de Iosua, observăm că Iehova este făcut Cel mai proeminent, ca Acela care va pricinui înfrângerea duşmanului. Iehova, fiind prezent, a fost reprezentat de chivotul legământului, fiind purtat în jur de preoţi, iar Numele şi prezenţa Lui trebuie vestite prin numărul deplin şi complet al preoţilor, care prin sunetul trâmbiţelor lor au atras atenţia tuturor la prezenţa lui Iehova.

[16] Observaţi acum câteva din faptele pe care Dumnezeu le-a adus la împlinire în această profeţie şi fiţi siguri că Cel Prea Înalt, prin Isus Christos, îşi conduce poporul. Mai Marele Iosua, Isus Christos, de timpuriu, în 1933, a emis instrucţiunile către rămăşiţa preoţească de pe pământ. Până în acel moment, radioul fusese folosit, în mod exclusiv, prin închiriere; dar, în 1933, aparatele de sunet au intrat în dotare. Pionieri şi lucrători ai grupei au fost prevăzuţi cu fonografe şi discursuri înregistrate. Este interesant de observat în acest moment, că discursul original înregistrat şi rostit era intitulat „Iehova", iar acum discursuri înregistrate spre lauda lui Iehova şi a Împărăţiei Sale sunt folosite zilnic de către mărşăluitorii care mărşăluiesc în jurul „creştinătăţii". Este important să observăm în această legătură dezvoltarea evenimentelor politice şi religioase, în acelaşi timp:

La 18 ianuarie 1933, Comisia de Radio Canadiană, la cererea conducătorilor religioşi, a interzis folosirea pe mai departe a radioului în Canada, pentru transmiterea mesajului Împărăţiei.

Cuprins

La 30 ianuarie 1933, Hitler a devenit cancelarul Germaniei şi la mai puţin de o lună după aceasta, colaboratorii săi au ars clădirea Reichstagului şi în mod nedrept, au acuzat pe alţii de crimă împotriva altora şi astfel puterea dictatorului a crescut.

La 4 martie 1933, F.D. Roosevelt a fost instalat în funcţia de preşedinte al Statelor Unite şi imediat a fost emisă informaţia că Vaticanul va avea un ambasador la Washington, imediat ce poporul poate fi convins de aceasta.

La 23 martie1933, Hitler a devenit dictator absolut al Germaniei.

La 27 martie 1933, Japonia s-a retras din Liga Naţiunilor.

La 2 aprilie 1933, papa a inaugurat aşa-numitul „an sfânt", cu ceremonii speciale.

La 4 aprilie 1933, Hitler a emis un ordin, interzicând funcţionarea Societăţii de Biblie şi Tractate Turnul de Veghere sau a martorilor lui Iehova din Germania, a pus stăpânire pe proprietatea Societăţii şi aceasta a făcut-o încălcând tratatul dintre Statele Unite şi Germania şi dovada arată că aceasta s-a făcut la cererea Ierarhiei Romano Catolice.

La 8 aprilie 1933, a început cea de-a doua Perioadă Internaţională de Recunoştinţă a martorilor lui Iehova pe tot pământul, la care au luat parte mai multe mii de proclamatori şi au plasat în mâinile oamenilor aproape patru milioane de cărţi şi broşuri, un mare număr dintre acestea fiind plasate numai în Germania. La scurt timp după aceasta, grupul nazist al lui Hitler a reuşit să întrerupă întrunirile martorilor lui Iehova, le-au confiscat literatura şi bibliile şi au arestat şi închis pe mulţi din poporul credincios al lui Dumnezeu.

La 25 iunie 1933, s-au adunat la Berlin şapte mii de creştini germani şi au adoptat în mod public o rezoluţie împotriva acţiunii nejustificate a guvernului lui Hitler, în legătură cu interzicerea lucrării de mărturie a martorilor lui Iehova şi peste un milion de exemplare ale acelui Protest au fost distribuite prin toată Germania. Cam în acelaşi timp, 170 de staţii radio au transmis în America discursul cu privire la aşa-numitul „an sfânt", care a jenat în mare măsură Ierarhia Romano Catolică, făcându-i extrem de furioşi.

La 29 iunie 1933, Goering, acţionând pentru dictatorul Germaniei, a interzis Societatea, închizând oficiul ei din Magdeburg, iar aceasta a fost făcută tot la cererea papalităţii.

La 20 iulie 1933, Vaticanul a încheiat un concordat sau înţelegere cu Germania, în interesul organizaţiei catolice din acea ţară.

La 30 iulie 1933, la Plainfield, New Jersey, preşedintele societăţii Turnul de Veghere a transmis un discurs public pe tema: „De ce intoleranţă religioasă în America?" şi de-a lungul acelui discurs, vorbitorul a fost înconjurat de poliţişti înarmaţi, purtând revolvere şi arme de foc.

Din 1 până în 29 septembrie 1933, martorii lui Iehova au desfăşurat o campanie specială, în care au distribuit o cantitate mare de literatură, expunând denunţul scriptural cu privire la religionişti, Ierarhia Romano Catolică.

Cuprins

[17] Acum, să ne referim la dramă; Iosua începe să îndeplinească instrucţiunile: „după ce Iosua a vorbit poporului, cei şapte preoţi care purtau înaintea Domnului cele şapte trâmbiţe din corn de berbec, au pornit şi au sunat din trâmbiţe; şi chivotul legământului Domnului mergea în urma lor” (Iosua 6:8).

[18]În împlinirea acelei părţi a dramei, acţiunea a început în primăvara anului 1933, când echipamentul de sunet a început să-şi facă partea lui în asediul „creştinătăţii”, Ierihonul antitipic. În acel an, câteva sute de aparate de sunet au intrat în acţiune şi de atunci până astăzi, ele au crescut în număr şi activitate. În timpul aceluiaşi an, a existat o transmisie de radio considerabilă a mesajului Împărăţiei în diferite ţări, iar în luna iunie a acelui an, papa a emis un ordin către populaţia catolică, pentru ca ei să nu asculte pe „acel om Rutherford”, care făcea acea transmisie. În luna octombrie a acelui an, a fost publicată cartea *Pregătire*, în care Domnul a inclus multă informaţie pentru încurajarea poporului Său.

[19] Poruncile lui Iosua au fost îndeplinite exact cum au fost date: „bărbaţii înarmaţi mergeau înaintea preoţilor care sunau din trâmbiţe, iar garda din urmă mergea după chivot; în timpul mersului, preoţii sunau din trâmbiţe” (Iosua 6:9). Imaginaţi-vă acea procesiune: bărbaţi înarmaţi în faţă, bărbaţi înarmaţi în spate, preoţii în centru, purtând chivotul şi sunând din trâmbiţe, iar religioniştii înăuntrul zidurilor, tremurând în cizmele lor. În acelaşi an, pentru încurajarea şi mângâierea poporului Său, Domnul le-a dat textul din Proverbe 18:10. *A.R.V.*: „Numele lui Iehova este un turn puternic; cei drepţi fug în el, şi sunt în siguranţă”. Bărbaţii înarmaţi, mărşăluind în faţa şi în spatele preoţilor şi trâmbiţele sunând, au reprezentat pe îngerii invizibili ai Domnului, protejându-i pe cei credincioşi de pe pământ, în timp ce ei sună din trâmbiţele care sperie pe duşman. N-a fost permis nici un alt zgomot pe lângă trâmbiţe. „Şi Iosua poruncise poporului, spunând: voi să nu strigaţi, să nu vi se audă glasul şi să nu vă iasă nici măcar un cuvânt din gură, până în ziua în care vă voi spune: „Strigaţi”! Atunci să strigaţi” (Iosua 6:10).

[20] Dacă oamenii de pe zidurile Ierihonului ar fi strigat în batjocură sau ar fi râs de ei, datorită acţiunii lor ciudate, israeliţii nu trebuiau să dea atenţie acestora şi nu trebuiau să răspundă cu aceeaşi monedă, ci trebuiau să rămână în linişte în orice împrejurare şi doar sunetul de trâmbiţă să se audă. Poporul Ierihonului se gândea la acea acţiune ciudată din partea israeliţilor, care doar mărşăluiau în jurul cetăţii, deranjându-i cu sunetul lor de corn. Fără îndoială, acel sunet a şocat sensibilităţile religioase şi i-a făcut să-şi roadă limbile, precum şi să tremure de frică. În mod asemănător, religioniştii, ierihoniţii antitipici, au avut sensibilităţile lor religioase şocate frecvent, de mesajul Împărăţiei proclamat prin aparatele de sunet şi în acelaşi timp, ei au fost plini de frică din cauza mesajului proclamat. Acţiunea martorilor lui Iehova a părut pentru religionişti foarte ciudată. Cu toate acestea, acel marş al preoţilor şi sunarea din trâmbiţe, a fost pentru Rahav o muzică bună şi un semn pentru ea ca să-şi adune rudele în casa ei de pe zid şi în mod continuu să expună „firul de sfoară de culoare stacojie”, atârnându-l în afara zidului. Ea nu putea să ştie exact când avea să fie salvată; dar ea s-a încrezut în promisiunea pe care i-au făcut-o iscoadele, că salvarea va veni, iar ea trebuia să-şi îndeplinească

Cuprins

partea din aranjament. La fel şi ionadabii, pe care Rahav i-a reprezentat, trebuie să-şi îndeplinească partea lor, încrezându-se pe deplin în Domnul (Iosua 2:18-21).

[21] Celor care mărşăluiau le-a fost interzis să vorbească cu cineva de pe zidurile Ierihonului şi de aceea, chiar dacă ar fi ştiut ce însemnătate au aceste lucruri, ei nu puteau să comunice aceasta; şi bineînţeles, ei nu ştiau ce urma să se întâmple. Ei ştiau că erau sub comanda lui Iosua şi că trebuiau să se încreadă în Domnul şi să fie ascultători. Prea multă vorbărie, de multe ori se sfârşeşte în mod dezastruos; şi instrucţiunile date de Iosua dovedesc acest fapt. Acea parte a dramei prezice, de asemenea, ceva ce trebuie făcut de către poporul lui Dumnezeu, la timpul hotărât. Detaliile amănunţite pentru îndeplinirea acestor instrucţiuni, sunt date de Domnul poporului Său de legământ. Astfel, în împlinirea acestei părţi a dramei, Domnul a făcut pe poporul Său de legământ să îndeplinească în realitate ceea ce a însemnat tabloul profetic, chiar dacă ei nu ştiau aceasta în acel timp.

[22] Acum, să trecem la acea parte a împlinirii, privind faptul că israeliţii nu trebuiau să vorbească. În legătură cu perioada de campanie numită „Pregătire" (noiembrie 1933), a fost introdusă o nouă metodă de a predica oamenilor. Mărturia care era folosită a fost tipărită pe o carte mică de vizită şi fiecare vestitor prevăzut cu asemenea carte de vizită, o înmâna la orice persoană pentru a o citi, iar vestitorul vorbea puţin sau deloc. Domnul a binecuvântat acea metodă şi aceasta este în uz de atunci. Cu cât sunt mai puţine mărturii verbale, ceea ce economiseşte mult timp şi energie, cu atât rezultatul este mult mai bun. Acum, cărţile de vizită şi aparatele de sunet vorbesc.

[23] Mişcarea liniştită şi metodică a oamenilor în jurul cetăţii în fiecare zi, trebuia continuată până la momentul potrivit pentru ei ca să strige, aşa după cum le spusese Iosua: „atunci voi veţi striga". Marşul zilnic s-a dovedit a fi o acţiune „ciudată" pentru poporul Ierihonului. După câteva tururi, religioniştii încrezuţi, aflaţi în spatele zidurilor, au tras concluzia că o astfel de procedură din partea israeliţilor nu poate face nimic împotriva oraşului fortificat şi fără îndoială, în urma acestei concluzii au spus celorlalţi: „noi suntem acum în pace şi siguranţă". Şi chiar aşa, în timpul ultimilor ani, martorii credincioşi ai lui Iehova au mers în jurul „creştinătăţii", sunând din trâmbiţele antitipice, iar clerul şi alţi religionişti au tras concluzia că martorii lui Iehova nu pot avea rezultate reale; şi când ei , - după cum prezic Scripturile - vor spune: „pace şi siguranţă", „atunci va veni peste ei o prăpădenie neaşteptată", iar ei nu vor găsi nici un mijloc de scăpare. (1Tesaloniceni 5:3; Ieremia 25:35). Şi astfel, când „lucrarea ciudată" este făcută şi Domnul va da porunca, atunci oamenii vor striga.

[24] Că „lucrarea ciudată" este lucrarea lui Iehova, este arătat pe mai departe prin prezenţa chivotului în linia de marş, la fiecare înconjur al oraşului. Iehova era acolo, într-o calitate reprezentativă: „chivotul Domnului a înconjurat cetatea şi i-a dat ocol odată; apoi au intrat în tabără şi au rămas în tabără peste noapte " (Iosua 6:11). După ce s-a făcut primul tur în prima dintre cele şase zile, mărşăluitorii s-au întors la tabăra lor din Ghilgal. Ziua următoare ei au repetat acelaşi marş, aşa cum

Cuprins

făcuseră prima zi. „Şi Iosua s-a sculat de dimineaţă, iar preoţii au ridicat chivotul Domnului.” – Iosua 6:12.

[25] Cei care mărşăluiau au început devreme; prin aceasta, atât preoţii, cât şi purtătorii de trâmbiţe, au prezis, îndeosebi, că lucrarea de mărturie a lui Iehova este îndeplinită amănunţit, aşa cum a fost indicat. Să observăm acum, în împlinirea tabloului profetic, că în anul fiscal 1933, martorii lui Iehova au mărşăluit în jurul „creştinătăţii”, Ierihonul antitipic, au sunat din trâmbiţele antitipice şi au plasat în mâinile poporului 24 de milioane de cărţi şi broşuri şi au ţinut întruniri cu maşini de sunet, până la numărul total de 4.646, cu o participare totală de 240.434. Acesta s-a întâmplat în primul an.

[26] Dar aceasta nu era suficient, ceea ce a fost arătat de dramă în acest punct. „Cei şapte preoţi, care purtau cele şapte trâmbiţe de corn de berbec înaintea chivotului Domnului, au continuat [zilnic] şi au sunat din trâmbiţe. Bărbaţii înarmaţi mergeau înaintea lor, dar garda din spate venea după chivotul Domnului; în timpul mersului, preoţii sunau din trâmbiţe” (Iosua 6:13).

[27] Acea repetiţie zilnică trebuie să fi expus pe israeliţi la ridiculizare şi batjocură din partea acelora care erau pe zidurile cetăţii Ierihonului şi priveau. Acesta era un adevărat test al credinţei israeliţilor, dar ei, crezând că Iehova îi poruncise lui Iosua, care îi îndrumase, au mers înainte în ascultare faţă de instrucţiuni, cu credincioşie şi minuţios. După primul tur, ei nu au considerat aceasta ca fiind de-ajuns şi nu au refuzat să meargă din nou. Să fim siguri că Iehova putea să doboare zidurile după primul înconjur; dar aici, din nou, El este văzut ţinând la distanţă duşmanul şi ziua apropiată a distrugerii, din motivele Sale înţelepte. Această întârziere aparentă a fost, de asemenea, un test pentru Rahav şi cei din casa ei, pe când ei continuau să expună sfoara stacojie şi priveau de la ferestrele casei lor marşul israeliţilor, neştiind ce înseamnă aceasta. La fel şi martorii lui Iehova au mers în jurul Ierihonului antitipic timp de câţiva ani, proclamând mesajul şi acţiunile lor au adus batjocură asupra lor din partea ierihoniţilor din zilele moderne, iar acesta a fost un adevărat test al credinţei martorilor lui Iehova, iar câţiva care au intrat în marş, au eşuat în acest test; dar cei adevăraţi au înaintat în ascultare şi plini de bucurie. În acelaşi timp, însoţitorii lor, ionadabii, au avut credinţa încercată, ca cei care priveau şi aşteptau.

[28] Marşul a continuat: „a doua zi au înconjurat o dată cetatea, apoi s-au întors în tabără. Au făcut aşa timp de şase zile” (Iosua 6:14). Timp de şase zile succesive, marşul a continuat zilnic, în acelaşi mod. Aceasta nu se poate înţelege a însemna că fiecare din acele zile a reprezentat un an în împlinirea profeţiei, ci mai degrabă că martorii lui Iehova continuă, în ascultare de porunca Domnului, pentru un timp fixat, „şase” reprezentând în special partea imperfectă a martorilor pământeşti; în timp ce lucrarea reală şi efectivă trebuie făcută de Domnul în ziua a şaptea. Dar observaţi că a doua perioadă antitipică, adică anul următor 1934, vestitorii au plasat în mâinile oamenilor în lucrarea pe teren, cărţi până la numărul de 22.041.622 şi în acelaşi timp, adăugat la aceasta, au fost folosite aparatele portabile de redare şi fonografele şi numai în Statele Unite, 1.757 de asemenea

Cuprins

aparate au transmis mesajul Împărăţiei unei audienţe în număr de 1.901.821 de persoane, iar prin folosirea mărturiei cu ajutorul cărţilor de vizită, a fost dată o mărturie directă şi scurtă la mai mult de douăzeci şi cinci de milioane de persoane în acel an. Dar marşul trebuie să continue şi ei au continuat. Aşa cum Isaia a întrebat mai târziu, unii trebuie să fi întrebat: „Doamne, cât timp? Şi El a răspuns: „până când vor rămâne cetăţile pustii şi lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case şi ţara va fi pustiită; până ce Domnul va îndepărta pe oameni şi ţara va ajunge o mare pustietate" (Isaia 6:11,12). Altfel spus, ei trebuie să continue, până când soseşte timpul pentru „actul nemaiauzit" al lui Iehova. Este interesant să observăm lucrarea făcută în anii care au urmat. În fiecare an, milioane de persoane au auzit mesajul prin radio şi aparate de sunet, iar la sfârşitul anului fiscal 1938, mai mult de 32.000 de aparate de sunet erau în folosinţă în serviciul de teren; şi plasarea în mâinile oamenilor a cărţilor, mari şi mici, pe o perioadă de ani, a fost aşa cum urmează:

1935 — 26.322.854 **1936** — 24.457.111
1937 — 22.577.146 **1938** — 26.772.150

Şi aceasta a fost făcut în ciuda faptului că în Germania, Austria, Polonia, România, Iugoslavia şi Grecia, la cererea clerului, puterile politice s-au amestecat în lucrarea de mărturie, astfel încât în acele ţări, practic nu s-a făcut aproape nimic în cei doi ani trecuţi.

[29] Ziua a şaptea se apropia şi în acea zi trebuia făcută o lucrare specială; Iosua a poruncit israeliţilor să se trezească devreme. „În ziua a şaptea, s-au sculat în zorii zilei şi au înconjurat în acelaşi fel cetatea de şapte ori; aceasta a fost singura zi când au înconjurat cetatea de şapte ori" (Iosua 6:15).

[30] Iehova a desemnat un timp precis pentru a-şi face lucrarea de distrugere a oraşului. La fel şi acum, Iehova a fixat un timp precis pentru distrugerea „creştinătăţii" şi aceasta va veni exact la timp. Nimeni nu poate grăbi timpul, dar martorii credincioşi vor continua să mărşăluiască şi să sune din trâmbiţe, încrezându-se pe deplin în Domnul, cunoscând că El va împlini scopul Său, la timpul Său hotărât. „Lucrarea ciudată" a lui Iehova, reprezentată prin marşul de şase zile, trebuie să fie completă înainte ca „actul Său nemaiauzit" să înceapă, în ziua a şaptea (Isaia 28:21). Marşul a continuat timp de şapte zile, fără oprire în ziua de sabat. La fel, martorii lui Iehova au continuat să ducă mai departe lucrarea mărturiei şi nu s-au oprit pentru zile de odihnă. Şapte zile şi ei merg mai departe! Iar în ziua a şaptea, ei au mărşăluit în jurul oraşului de şapte ori. Aceasta era perfect. În ziua a şaptea, activitatea trebuia să fie sporită. Locuitorii Ierihonului au observat acea activitate specială din partea israeliţilor şi au văzut că, în acea zi, cei care mărşăluiau au mers în jurul cetăţii de şase ori şi nu se întâmplase nimic şi probabil au tras concluzia că israeliţii se prosteau şi frica ierihoniţilor a scăzut. La fel şi Ierarhia Romano Catolică, împreună cu aliaţii ei, au ajuns la concluzia că martorii lui Iehova se prostesc şi prin urmare religioniştii devin mai îndrăzneţi, deşi ei tremură în cizmele lor. Scripturile nu indică faptul că Iosua ar fi spus, vreunuia dintre israeliţii mai apropiat lui, ceea ce Iehova i-a comunicat că se va

Cuprins

întâmpla când strigătul va fi dat, în ziua a şaptea. Iosua a trebuit să ţină acest lucru pentru el, până la timpul cuvenit. Israeliţii trebuiau să continue marşul prin credinţă. Aceasta se adevereşte astăzi cu privire la rămăşiţa martorilor lui Iehova; ei „nu obosesc în facerea binelui" (Galateni 6:9), ci continuă să meargă înainte. Ei ştiu că Dumnezeu îşi va împlini „actul Său nemaiauzit" chiar la timpul potrivit şi nu au nici o îndoială cu privire la aceasta. Dacă cineva începe să se îndoiască şi devine obosit, este foarte rău pentru unul ca acesta. Cei credincioşi ştiu că victoria lui Iehova este tot atât de sigură, precum soarele care străluceşte.

[31] Staţiile de radio comerciale au fost folosite timp de câţiva ani pentru a transmite în fiecare săptămână mesajul Împărăţiei, cu ajutorul înregistrărilor. Dar la 26 septembrie 1937, a fost făcută o comunicare: că astfel de transmisii comerciale vor înceta pe data de 31 octombrie, lucru care s-a şi întâmplat. În acelaşi an, a fost inaugurată lucrarea de „pionier special", iar pionierii erau echipaţi cu aparate de sunet şi mergeau pe teren. Cei credincioşi din poporul lui Dumnezeu au continuat să mărşăluiască cu fermitate şi cu bucuria mereu crescândă. Deşi Iehova spusese lui Iosua ce se va întâmpla în acea zi, prin mesagerul Său, Iosua nu a spus nimic despre aceasta celor care mărşăluiau, sau care va fi rezultatul când ei vor primi porunca să strige. „A şaptea oară, pe când preoţii sunau din trâmbiţe, Iosua a zis poporului: „Strigaţi, căci Domnul v-a dat cetatea în mână" (Iosua 6:16).

[32] A asculta acea poruncă de a striga, a fost un adevărat test al credinţei. Atunci, nu exista artilerie sau alte mijloace de bombardare a zidurilor oraşului şi nimeni nu ştia cum avea să fie luată cetatea. Dar, ascultând porunca, cei credincioşi au strigat şi zidurile au căzut, datorită puterii lui Iehova: „prin credinţă, zidurile Ierihonului au căzut, după ce a fost înconjurat timp de şapte zile" (Evrei 11:30). Ce înseamnă aceasta pentru martorii lui Iehova? Aceasta înseamnă că ei trebuie să continue lucrarea de mărturie cu credinţă şi încredere deplină în Domnul, până când soseşte timpul ca ei să strige şi fără îndoială, la timpul fixat, Domnul le va porunci să strige un strigăt de triumf, iar duşmanul va auzi strigătul. Iehova aşteaptă ca strigătul să fie dat; nu pentru că are nevoie de el, ci pentru că un astfel de strigăt este asemenea unui raport credincios transmis de „servul credincios şi înţelept" (Ezechiel 9:11). Nu este deloc nepotrivit ca în momentul strigătului martorilor pământeşti ai lui Iehova, oştirile cereşti invizibile ochilor literali, „fiii lui Dumnezeu" din ceruri, vor striga, aşa cum au făcut la punerea temeliei pământului (Iov 38:7). Aceasta va fi o zi măreaţă, o zi de triumf pentru Iehova. Mai Marele Iosua este la comandă şi Scripturile arată că El dă poruncile, iar ei se vor supune: „bateţi din palme, toate popoarele! Înălţaţi lui Dumnezeu strigăte de biruinţă! Căci Domnul Cel Prea Înalt este înfricoşător, El este un Împărat mare peste tot pământul. El ne va supune popoarele, El pune naţiunile [toţi care sunt împotriva lui Dumnezeu şi care refuză să laude numele Său] sub picioarele noastre; El va alege moştenirea noastră [ţara promisă], slava lui Iacob, pe care îl iubeşte. Sela. Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruinţă, Domnul înaintează în sunetul trâmbiţei" (Psalmii 47:1-5). Rămăşiţa credincioasă

Cuprins

va continua să înainteze, până când va primi porunca să strige, atunci când va începe Armaghedonul.

[33] În timpul mărşăluirii în jurul cetăţii Ierihon, drama nu reprezintă pe ionadabi participând, dar aceasta nu înseamnă că ei nu au nici o parte în lucrarea de mărturie. Nici o imagine nu arată fiecare detaliu şi fiecare punct. Rahav, care a reprezentat pe ionadabi sau „mulţimea mare", a avut un aranjament cu iscoadele, ceea ce a ilustrat că ionadabii au o parte în lucrarea de mărturie. Ionadabii din zilele moderne, au asigurarea că Dumnezeu a dat lui Isus Christos organizaţia duşmană pentru distrugere şi credinţa lor deplină este reprezentată de expunerea continuă a firului de sfoară stacojie.

[34] Iosua a dat instrucţiuni specifice cu privire la ceea ce trebuia făcut de israeliţi în ce priveşte oraşul, când el va cădea: „cetatea să fie dată în întregime Domnului spre nimicire, ea şi tot ce se află în ea; dar să lăsaţi cu viaţă pe prostituata Rahav şi pe toţi cei care vor fi cu ea în casă, pentru că ea a ascuns pe solii pe care noi i-am trimis" (Iosua 6:17).

[35] Nu i-a fost permis nimănui să-şi însuşească pentru el vreun singur lucru din oraş, căci procedând astfel, acest lucru ar fi fost o ofensă serioasă şi ar fi adus asupra lui o pedeapsă rapidă, deoarece totul din oraş Îi aparţinea lui Iehova. Ierihonul a fost primul oraş al Cananului ce trebuia să cadă, iar acesta constituia primele roade pentru Iehova, care nu putea fi răscumpărat, ci trebuia să fie nimicit (Levitic 27:21,28,29). Cu privire la împlinirea acestei părţi a dramei, lupta purtată de poporul lui Dumnezeu împotriva „creştinătăţii" nu este pentru câştigul personal al nici unei persoane şi nici pentru jefuire de către oricare din servii lui Iehova, ci doar pentru justificarea numelui lui Iehova şi pentru satisfacerea cerinţelor Sale. „Creştinătatea", ca şi Ierihonul, este „un vas al mâniei, pregătit pentru nimicire" (Romani 9:22). Nimic din aceasta nu trebuie cruţat sau salvat. Nimeni nu trebuie să dorească sau să vrea să primească ceva din aceasta din motive egoiste, aşa cum a făcut Acan, care a suferit nimicire. S-a făcut excepţie numai în ceea ce privea pe Rahav şi casa sa, pentru că ea a arătat credinţă în Dumnezeu şi i-a favorizat pe servii Săi. Rahav şi casa sa, care au reprezentat pe „mulţimea mare", au fost cruţaţi din motive bune. Aceasta este o puternică dovadă că nimeni, în afară de „rămăşiţă" şi „mulţimea mare", nu va supravieţui Armaghedonului.

[36] Poporului uns al lui Iehova nu-i este permis să facă vreun compromis cu vreo parte a organizaţiei lui Satan; şi aceasta a fost arătat în dramă: „feriţi-vă numai de ceea ce va fi dat spre nimicire; căci, dacă veţi lua ceva din ceea ce va fi dat spre nimicire, veţi face ca tabăra lui Israel să fie dată spre nimicire şi o veţi nenoroci" (Iosua 6:18).

[37] Nimeni dintre cei care sunt devotaţi lui Iehova nu se poate împărtăşi sau să-şi ia vreo parte din ceea ce este blestemat de Dumnezeu (2Corinteni 6:17). Creştinilor nu le este permis nici un compromis cu lumea. (Iacob 4:4). Cruţând ceea ce Dumnezeu condamnă, astfel încât să-l transformi în câştig egoist, este neascultare, care se pedepseşte (1Ioan 2:15,16). „Să nimiceşti toate popoarele pe care Domnul Dumnezeul tău ţi le va da; să n-arunci nici o privire de milă spre ele

Cuprins

şi să nu slujeşti dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine" (Deuteronom 7:16). Toată tabăra va fi un blestem, până se va curăţa de ceea ce aduce necazul, ca în cazul lui Acan (Iosua 7:26; 1Corinteni 5:6,7). Dacă Iehova ar fi permis astfel de lucru pentru câştig egoist, la începutul acţiunilor Israelului, acest lucru s-ar fi răspândit repede şi naţiunea ar fi devenit coruptă, fiind înclinaţi să râvnească la ceea ce aveau păgânii, iar aceasta ar fi avut ca rezultat pângărirea israeliţilor. Astfel, Dumnezeu a fixat regula neschimbată, care trebuie să-i guverneze pe urmaşii adevăraţi ai lui Isus Christos. Ei nu trebuie să aibă nici o parte cu lumea.

[38] În mod frecvent, publicaţiile Turnului de Veghere au atras atenţia la faptul că Ierarhia Romano Catolică s-a amestecat liber în afacerile politice lumeşti şi a încercat să controleze politica lumii. Aceasta nu este menţionat cu scopul de a arăta spre catolici pentru a-i ridiculiza, ci cu scopul de a scoate în relief faptul că cei care Îl servesc pe Dumnezeu, nu-i pot fi plăcuţi Lui şi în acelaşi timp să participe în afacerile lumii acesteia, peste care Diavolul este domnitorul invizibil. Există mulţi catolici sinceri, care fără îndoială nu cunosc aceste adevăruri mari, prezentate în Biblie şi a le atrage atenţia asupra acestor lucruri, mai degrabă este un act de bunătate şi prietenie şi este făcut în ascultare de porunca lui Dumnezeu. Indiferent cât de sinceri pot să fi fost oamenii organizaţiilor religioase la început, rămâne faptul că regula divină este în mod continuu încălcată de astfel de organizaţii (Iacob 1:27; 4:4). Martorii lui Iehova trebuie să se păstreze separaţi de lume; şi din acest motiv, ei vor asculta de Dumnezeu şi nu de oameni.

[39] Ceea ce aparţine în exclusivitate lui Iehova, El îl foloseşte după plăcerea Sa: „tot argintul şi tot aurul, toate lucrurile de bronz şi fier, să fie închinate Domnului; ele vor intra în vistieria Domnului" (Isaia 6:19). Metalele preţioase menţionate aici, aparţin în exclusivitate Domnului, deoarece El le-a făcut pe pământ: „al Meu este argintul şi aurul", zice Domnul oştirilor" (Hagai 2:8). Apoi, astfel de metale preţioase trebuie curăţite prin foc. „Preotul Eleazar a zis bărbaţilor de război, care au mers la luptă: iată ce este poruncit prin legea, pe care Domnul a dat-o lui Moise. Aurul, argintul, bronzul, fierul, cositorul şi plumbul, orice lucru care poate suporta focul, să fie trecut prin foc ca să fie curăţit. Dar tot ce nu poate suporta focul, să fie curăţit cu apă" (Numeri 31:21-23).

[40] Astfel de curăţire prin foc arată că lucrul închinat lui Iehova trebuie separat în întregime de organizaţia lui Satan: „chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să fie arse în foc. Să nu pofteşti şi să nu iei pentru tine argintul şi aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucruri să ajungă pentru tine o cursă; căci ele sunt o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău" (Deuteronom 7:25). Aducerea acestor metale preţioase în tabernacol sau templu, înseamnă a fi puse la dispoziţia preoţilor care sunt în slujba lui Iehova şi nu pentru folosinţa egoistă a creaturilor. Distrugerea Ierihonului n-a fost pentru îmbogăţirea creaturilor, ci pentru justificarea numelui lui Iehova şi tot ce aparţinea Ierihonului trebuia predat lui Iehova, din cauză că erau primele roade ale pământului, şi trebuiau să fie nimicite. Acesta a fost un test asupra israeliţilor, anume, dacă ei vor distruge Ierihonul din

Cuprins

toată inima, pentru justificarea numelui lui Iehova, datorită dragostei lor pentru El. Un test asemănător este asupra tuturor servilor adevăraţi ai lui Christos şi pentru a primi aprobarea lui Dumnezeu, ei trebuie să demaşte răutatea „creştinătăţii" pentru nimicire, numai datorită dragostei lor pentru Iehova şi pentru justificarea numelui Său. Martorii lui Iehova nu sunt „angajaţi într-o campanie a urii", aşa cum sunt acuzaţi în mod greşit. Ei fac ceea ce Dumnezeu a poruncit să fie făcut.

[41] Fiind instruiţi pe deplin de Iosua, cei care mărşăluiau erau pregătiţi pentru acţiune, la momentul fixat pentru strigăt: „poporul a scos strigăte şi preoţii au sunat din trâmbiţe. Când a auzit sunetul trâmbiţei, poporul a strigat tare şi zidul s-a prăbuşit; poporul s-a suit în cetate, fiecare drept înaintea lui şi au luat cetatea" (Iosua 6:20).

[42] Strigătul poporului era un strigăt de triumf, pentru victoria lui Iehova. Mărşăluirea a fost făcută şi încheiată, iar poporul din cetate trebuia să cadă, prin mâna Domnului. Aşadar, în împlinire, marşul martorilor lui Iehova, clasa preoţească devotată Lui şi trâmbiţarea mesajului Împărăţiei, continuă până la timpul hotărât al lui Dumnezeu pentru ca acesta să se sfârşească. Când lucrarea de mărturie va fi încheiată, conform voinţei lui Iehova, atunci toţi martorii Săi vor striga către El, în credinţa că El va acţiona în justificarea victorioasă a numelui Său, iar „creştinătatea" trebuie să cadă. Oricât de puternică sau aparent invincibilă este organizaţia duşmană şi oricât de mult le poate plăcea locuitorilor acelui oraş pacea şi siguranţa, organizaţia lumească, religioasă, politică şi comercială, trebuie să cadă. Acesta este „actul nemaiauzit" al lui Iehova, care va descoperi pe religionişti, pe aliaţii şi susţinătorii lor, din ascunzătorile şi protecţia lor, reprezentate de zid, adică elementele politice şi comerciale, care acum formează detaşamentul braţului puternic, care îndeplinesc porunca liderilor religioşi. Religioniştii se bazează acum pe zidul lor; dar este sigur că acesta va cădea: „averea este o cetate întărită pentru cel bogat; în închipuirea lui, ea este un zid înalt" (Proverbe 18:11).

[43] Căderea zidurilor Ierihonului a omorât şi a înmormântat mulţi oameni. În acelaşi fel, căderea zidului „creştinătăţii" va însemna sfârşitul sistemelor religioase, care au defăimat de mult timp numele lui Iehova. Când zidul a căzut, bărbaţii de război au mers drept peste ruinele acestuia, au ocupat oraşul şi au încheiat distrugerea acestuia. Nici unuia nu-i era permis să scape: „…şi au nimicit-o cu totul, trecând prin ascuţişul săbiei tot ce era în cetate, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, boi, oi şi măgari" (Iosua 6:21). Astfel este prezentată distrugerea totală în Armaghedon a tuturor celor care au susţinut religia şi au format o parte a organizaţiei lui Satan. Bărbaţii înarmaţi, cărora le-a fost permis să acţioneze pentru ocuparea cetăţii şi nimicirea populaţiei, au reprezentat armata invizibilă a Domnului, descrisă la Ezechiel, capitolul 9. Acest lucru va marca un timp de necaz, cum n-a fost cunoscut niciodată înainte şi nici nu va mai fi altul (Matei 24:21).

[44] Singura parte a zidurilor Ierihonului care a rămas în picioare, era acea porţiune unde era situată casa lui Rahav. Prin aceasta, Iehova a confirmat

Cuprins

jurământul iscoadelor şi respectat expunerea sforii de culoare stacojie, protejând acea parte a zidului, în timp ce a demolat celelalte părţi. Rahav şi casa sa au arătat credinţă în Dumnezeu şi ascultare de legământul făcut cu slujitorii Săi şi ei au fost salvaţi. Rahav fusese avertizată de spioni că ea trebuia să rămână în casa ei. „Dacă vreunul din ei va ieşi pe poarta casei tale, ca să meargă afară pe stradă, [amestecându-se cu instituţiile religioase] sângele lui va cădea asupra capului lui şi noi vom fi nevinovaţi…" (Iosua 2:19). Aceasta sprijină şi este în armonie cu legea privind cetatea de scăpare, arătând că „mulţimea mare" trebuie să rămână în cetatea de scăpare până când vor fi eliberaţi, prin voia şi actul lui Iehova Dumnezeu şi pe mai departe, sprijină concluzia că acele persoane care formează „mulţimea mare", vor fi singurii supravieţuitori ai Armaghedonului, alături de rămăşiţă şi bărbaţii credincioşi din vechime.

[45] A fost întreprinsă o acţiune imediată pentru a o salva pe Rahav şi casa sa: „şi tinerii, iscoadele, au intrat şi au scos afară pe Rahav, pe tatăl ei, pe mama ei, pe fraţii ei şi tot ce avea ea; au scos afară pe toţi cei din familia ei şi i-au aşezat afară din tabăra lui Israel" (Iosua 6:23). Rahav şi-a arătat credinţa, prin activitatea sa, prin strângerea rudelor în casa ei. Cei care nu au crezut şi au refuzat să intre, au pierit. Tot aşa va fi şi la Armaghedon. Iehova a avertizat oamenii cu bunăvoinţă să caute dreptatea şi blândeţea, dacă ei vor să găsească scăpare în ziua mâniei Lui. (Ţefania 2:3). Aceasta arată că dacă unul dintre cei cu bunăvoinţă primeşte o cunoştinţă a adevărului, datoria şi dovada credinţei sale va fi activitatea sa prin ducerea mesajului Împărăţiei şi altora care au urechi să audă, ca şi ei să poată fi strânşi în organizaţia Domnului şi acolo să găsească adăpost. Rahav şi cei care au fost împreună cu ea trebuiau examinaţi înainte de a fi acceptaţi în mijlocul seminţiilor Israelului şi de aceea ei au fost „lăsaţi … în afara taberei" pentru un timp. Dacă ar fi adus cu ei ceva din comorile oraşului blestemat, acesta trebuia luat de la ei şi distrus. Ei trebuiau să fie blânzi, adică, doritori să înveţe şi trebuiau să caute dreptatea prin ascultarea instrucţiunilor. Aceasta accentuează adevărul că aceia care vor alcătui „mulţimea mare" nu sunt israeliţi spirituali. Rahav şi rudele ei, care au fost salvaţi, au reprezentat pe oamenii de bine care devin „mulţimea mare", ce vor locui pământul pentru totdeauna.

[46] În dramă este arătat cum „creştinătatea" va fi distrusă complet: „şi au ars oraşul cu foc şi tot ce era în el: numai argintul, aurul şi vasele de aramă şi fier, le-au pus în visteria casei Domnului" (Iosua 6:24). Dumnezeu a dat prin Moise legea după care trebuia să fie tratat Ierihonul: „dar, în cetăţile popoarelor acestora, a căror ţară Domnul Dumnezeul tău ţi-o dă ca moştenire, să nu laşi cu viaţă nimic care respiră, ci să distrugi cu totul popoarele acelea, pe hetiţi, pe amoriţi, pe canaaniţi, pe fereziţi, pe heviţi şi iebusiţi, aşa cum Domnul Dumnezeul tău ţi-a poruncit, ca să nu vă înveţe să faceţi după toate urâciunile pe care le fac ele pentru dumnezeii lor şi să păcătuiţi astfel împotriva Domnului Dumnezeului vostru" (Deuteronom 20: 16-18).

[47] Distrugerea suferită de Ierihon, prezice ceea ce se va întâmpla cu „creştinătatea" în Armaghedon, adică distrugerea completă. Prin urmare, numai

Cuprins

astfel de lucruri, care aparţin lui Dumnezeu, vor trece prin acel „foc” mare. Care sunt acele lucruri? Oamenii cu bunăvoinţă care exercită credinţă şi ascultare faţă de Domnul, care fug la Domnul şi se refugiază la El şi care apoi se supun regulilor, rămânând sub protecţia Domnului, iar acolo caută dreptatea şi umilinţa.

[48] Dezvăluirea acestei profeţii va fi acum o mare mângâiere pentru oamenii de bine, deoarece ei văd şi apreciază cum Iehova, cu secole în urmă, I-a avut în minte şi s-a îngrijit de mântuirea lor. Iosua înseamnă „Mântuitor”. „Iosua a lăsat cu viaţă pe prostituata Rahav, casa tatălui ei şi tot ce avea; ea a locuit în mijlocul lui Israel până în această zi, pentru că ascunsese solii, pe care Iosua îi trimisese să cerceteze Ierihonul” (Iosua 6: 25).

[49] Mai marele Iosua, Isus Christos, Executorul lui Iehova, va executa în Armaghedon pe toţi din armata lui Satan, dar va salva pe cei din „mulţimea mare”, „alte oi” ale Sale. Aceasta dovedeşte mai departe cum clasa Rahav, „mulţimea mare”, va supravieţui Armaghedonului, datorită credinţei şi ascultării lor faţă de Domnul. Nu este făcută nici o referire în Scripturi cu privire la moartea lui Rahav, ci este raportat în text ca trăind în ţară, „chiar până în ziua aceasta”, adică ziua lui Iosua, care a scris relatarea, a cărui mărturie dovedeşte că „mulţimea mare” va trăi pentru totdeauna pe pământ, sub Împărăţia Mai Marelui Iosua.

[50] Mai târziu, Rahav s-a măritat cu Salmon, care a devenit tatăl lui Boaz. (1Cronici 2:11; Rut 4:20,21). David a fost un descendent al acestei căsătorii şi David l-a reprezentat pe Domnul Isus (Matei 1: 5,6). Astfel, Domnul arată o recompensă pentru credinţă deplină şi ascultare. Ca o recompensă a credinţei şi ascultării lor, „mulţimea mare” vine în relaţie familiară cu „rămăşiţa”, în timp ce aceasta se află pe pământ şi mai târziu le este acordată viaţă veşnică şi le este dat marele privilegiu de a îndeplini mandatul divin „de a se înmulţi şi umple pământul”. (Genesa 1:28; 9:1). Acum, se vede că drama înregistrată în mod divin, descoperită în acest timp, este atât spre folosul „rămăşiţei” cât şi a „mulţimii mari”, ceea ce le aduce mai mare bucurie şi este un motiv în plus pentru ei să laude pe Iehova şi Isus Christos.

[51] Căderea Ierihonului a fost o ocazie de mare bucurie pentru israeliţi, deoarece Dumnezeu le arătase favoarea Sa. Acela era momentul de responsabilitate reală pentru ei şi astfel Iosua a pus tot Israelul sub jurământ, amintindu-le responsabilitatea lor: „atunci Iosua a jurat şi a zis: blestemat să fie înaintea Domnului acela care se va scula să rezidească cetatea aceasta a Ierihonului! Cu preţul întâiului său născut îi va pune temelia şi cu preţul celui mai tânăr fiu al lui îi va aşeza porţile” (Iosua 6:26).

[52] Ierihonul nu a fost rezidit niciodată în vremea lui Iosua. Niciodată, în vremea Mai Marelui Iosua, adică Isus Christos, care va rămâne pentru totdeauna, „creştinătatea” nu va fi readusă în existenţă. Ea va pieri pentru totdeauna. Ruinele Ierihonului au fost o mărturie spre justificarea Numelui Lui Iehova. Distrugerea „creştinătăţii” va fi pentru totdeauna o mărturie spre justificarea numelui Lui Iehova.

Cuprins

[53] Cuvintele lui Iosua, înregistrate, au fost spuse sub inspiraţie şi au afirmat regula lui Iehova cu privire la organizaţia lui Satan. Încălcarea cuvintelor lui Iosua ar însemna o sfidare la adresa Atotputernicului Dumnezeu. Cu mai mult de cinci sute de ani mai târziu, când cele zece seminţii s-au răzvrătit împotriva lui Iuda şi Ierusalimului şi când Ahab şi Izabela au domnit în Samaria şi s-au dedat la religia Diavolului, unul dintre religioniştii Diavolului numit Hiel, în ciuda lui Iehova, a reconstruit Ierihonul şi blestemul a căzut asupra lui. „Şi Ahab a făcut mai multe rele decât toţi împăraţii lui Israel care fuseseră înaintea lui, ca să provoace la mânie pe Domnul Dumnezeul lui Israel. Pe vremea lui, Hiel din Betel a zidit iarăşi Ierihonul; i-a pus temeliile cu preţul lui Abiram, întâiul lui născut şi i-a pus porţile cu preţul lui Segub, cel mai tânăr fiu al lui, după cuvântul pe care îl spusese Domnul prin Iosua, fiul lui Nun". (1 Regi 16:33,34).

[54] Ierihonul, primul şi ultimul, a fost un oraş fondat în răzvrătire împotriva lui Iehova. Reconstruirea acelui oraş rebel nu reprezintă faptul că organizaţia lui Satan va fi reconstruită, ci arată că acei care încearcă să perpetueze elementul religios al organizaţiei lui Satan vor cădea sub blestemul Mai Marelui Iosua. Cei care comit „păcatul Samariei" sunt din această clasă (Amos 8:14). Ca şi în cazul răzvrătirii lui Hiel, ei îşi pierd copiii, de la primul născut la ultimul şi nu au nimic care să le supravieţuiască.

[55] Justificarea Numelui Lui Iehova este dovedită, mai departe, de cuvintele concluzive ale acestui al şaselea capitol: „şi Domnul a fost cu Iosua; şi faima sa s-a răspândit prin toată ţara" (Iosua 6:27). Înainte ca Armaghedonul să fie sfârşit şi înainte ca toţi duşmanii să fie curăţiţi, toţi vor fi siliţi să-L recunoască pe Iehova ca suprem şi că El şi Isus Christos sunt Stăpânirile Înalte. Toţi duşmanii vor fi îngroziţi şi forţaţi să vadă braţul lui Iehova, care îi va nimici.

[56] Acum, poporul de legământ a lui Iehova va lua în considerare, cu mângâiere reală şi speranţă puternică, acest tablou profetic al asediului şi căderii Ierihonului. Noi ştim că duşmanii lui Dumnezeu şi ai Împărăţiei Sale sunt fortificaţi şi că ei se simt în siguranţă în spatele „zidului" lor. Elementul religios sfidează pe Atotputernicul Dumnezeu şi pe Regele Său. Împreună cu aliaţii lor, ei pretind dreptul de a conduce lumea. Ei stau acolo unde nu se cade să stea (Marcu 13:14). „Pământul este al Domnului, precum şi plinătatea acestuia" şi va fi condus de către Regele Său Uns; nimeni dintre cei necircumcişi nu are nici un drept să stea pe pământ şi să pretindă dreptul de a domni peste el. Poziţia şi atitudinea duşmanului, religioniştii, îndeosebi Ierarhia Romano Catolică, este o urâciune pentru Dumnezeu. Succesul acelei instituţii diavoleşti, chiar după puţin timp, va aduce pustiire. Acum, duşmanul este arogant, dictatorial, crud şi răutăcios, persecutând pe martorii lui Iehova, cu cea mai mare înverşunare. Duşmanii urmează calea tatălui lor Diavolul, recurgând la tot felul de minciuni pentru a defăima numele lui Iehova şi pentru a batjocori pe servii Săi. Dar acesta este timpul ca rămăşiţa, împreună cu însoţitorii săi, „ionadabii", să fie foarte curajoşi. Iehova susţine pe cei care Îl iubesc şi Îl slujesc. Aşa cum a vorbit lui Iosua, tot astfel vorbeşte acum rămăşiţei Sale credincioase: „întăreşte-te şi îmbărbătează-te.

Cuprins

Nu te înspăimânta şi nu te îngrozi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine oriunde vei merge" (Iosua 1: 9). Astfel, Dumnezeu descoperă poporului Său, care petrece acum pe pământ, însemnătatea dramei profetice, iar cuvintele pe care le-a spus lui Ieremia sunt acum luate în considerare, în mod potrivit şi aplicate la ei înşişi, de aceia care iubesc pe Iehova. Duşmanul luptă acum cu răutate împotriva poporului lui Dumnezeu şi El le spune: „ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, zice Domnul" (Ieremia 1:19).

[57] Nici una dintre drame sau tablouri profetice nu arată fiecare detaliu al mişcărilor progresive în împlinirea scopului lui Iehova, iar acele tablouri profetice nu apar în ordine cronologică. Cu capitolul al şaselea al profeţiei lui Iosua, acea parte a tabloului profetic pregătind Armaghedonul, se încheie. Urmează un alt tablou profetic, Iosua jucând un rol important în acesta. De asemenea, Iehova l-a făcut să fie scris şi înregistrat şi pe acesta, iar acum să fie descoperit pentru ajutorul şi mângâierea acelora care Îl iubesc şi Îl servesc.

(continuarea urmează)

CINE ESTE „MULŢIMEA MARE"?

„Milioane care trăiesc acum, nu vor muri niciodată". Acel mesaj despre milioane care trăiesc acum pe pământ şi nu se vor stinge niciodată de pe faţa pământului, a fost proclamat în mod public, pentru prima dată, la Los Angeles, California, în duminica de 24 februarie, 1918. La acel timp, milioane de oameni mureau prematur ca rezultat al războiului mondial, foametei şi epidemiilor. Acea proclamaţie a fost întâmpinată cu uimire şi scepticism. Timp de mai mult de doi ani, acel mesaj al „milioanelor" a fost reţinut. Apoi, în 1920, proclamaţia publică de acolo a fost reluată şi în luna septembrie a acelui an, a fost tipărită şi publicată o carte ce conţinea 128 de pagini şi care era intitulată: „Milioane care trăiesc acum, nu vor muri niciodată". Exemplarele puse în circulaţie au ajuns la milioane, în treizeci şi una de limbi. Folosirea titlului ca subiect de discuţie pe platforme publice, s-a răspândit în toată lumea în 1922, subiectul a început să fie anunţat prin câteva zeci de staţii radio. Marea majoritate a oamenilor erau neîncrezători, dar mulţi oameni cu bunăvoinţă au întâmpinat cu bucurie veştile bune.

Câte „milioane"? Numărul nu a fost descoperit, nici măcar omului care i-a fost dată viziunea adunării acelor milioane, acum nouăsprezece sute de ani şi care a înregistrat acea viziune, spre folosul tuturor persoanelor cu bunăvoinţă care trăiesc astăzi pe pământ. Acest om, Ioan, un apostol al lui Isus Christos, a scris: „după aceste lucruri m-am uitat şi iată o mulţime mare, pe care nici un om nu putea s-o numere, din orice neam, din orice seminţie, din orice popor şi din orice limbă, stând în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe, cu ramuri de finic în mâini… Aceştia sunt cei care vin din

Cuprins

necazul cel mare; …pentru că Mielul, care este în mijlocul scaunului de domnie, îi va păstori şi îi va duce la izvoarele apelor vieţii; şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor" (Apocalips 7: 9-17).

Când apostolul Ioan a scris, se afla în exil pe insula Patmos din Marea Egee, pentru că a pus mărturie despre Cuvântul lui Dumnezeu. Descoperirea lui Ioan dezvăluie că Biserica lui Dumnezeu, care este zidită pe Isus Christos, Piatra sau Stânca de temelie preţioasă, este alcătuită din 144.000 de creştini credincioşi, care sunt reprezentaţi, de asemenea, ca şi „pietre vii". (1Petru 2:1-10, *R.V.*). Apostolului Ioan i-a fost făcut de cunoscut, mai întâi, despre pecetluirea acestor 144.000 de izraeliţi spirituali, care vor fi asociaţi cu Isus Christos în ceruri, în casa regală a lui Iehova Dumnezeu. (Vezi Apocalips 7:4,8). În continuare, apostolul spune: „după aceste lucruri, m-am uitat şi iată o mare mulţime, pe care nici un om nu putea s-o numere, din orice neam, din orice seminţie, din orice popor şi din orice limbă, stând în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului…". Cei 144.000 au primit ungerea prin spiritul lui Dumnezeu, ca fii ai Săi şi comoştenitori cu Isus Christos şi vor fi pentru totdeauna în ceruri; în timp ce „mulţimea mare", alcătuită din „alte oi" (Ioan 10:16) sau oameni cu bunăvoinţă (Luca 2:14), vor primi bogăţiile pământeşti şi vor locui pentru totdeauna pe pământ, în pace şi bucurie fără sfârşit, sub Împărăţia lui Dumnezeu. Scripturile arată clar că Dumnezeu, după ce a ales pe cei care compun clasa cerească, va aduce „mulţimea mare" şi aceasta o va face curând, înainte de Armaghedon, bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic (Apocalips 16:14,16).

Faptul că ei „stăteau în picioare", arată că „mulţimea mare" este aprobată de Cel Prea Înalt, deoarece: „cei răi nu vor putea sta în picioare la judecată, nici păcătoşii în adunarea celor drepţi". (Psalmi 1:5). Dar unde vor sta ei? Vor trebui să meargă în ceruri, ca să stea aprobaţi în faţa Domnului? Sigur că nu; nici nu vor trebui să fie în ceruri, pentru a sta „înaintea tronului de domnie", făcând referire fie la poziţia lor, fie la aprobarea lui Dumnezeu. În timp ce stau în faţa tronului de domnie, cei din mulţimea mare sunt arătaţi ca flămânzi şi însetaţi, în timp ce, dacă ei ar fi fost în ceruri, nu ar fi fost posibil să le fie foame şi sete. (Apocalips 7:16,17). Cei care sunt flămânzi şi însetaţi după hrană spirituală, sunt aceia de pe pământ care caută să fie hrăniţi cu ceea ce va satisface dorinţa inimii lor. În mod clar, mulţimea mare este arătată aici, ca stând în faţa tronului judecăţii lui Isus Christos, unde Dumnezeu judecă prin Cel pe care L-a împuternicit, adică Iehova judecă prin Fiul Său iubit, căruia I-a încredinţat toată judecata. (Vezi Ioan 5:22). Stând înaintea Domnului pentru judecată, nu trebuie ca aceştia să fie în ceruri, deoarece este afirmat de Isus că atunci când îşi va lua tronul Său pentru judecata naţiunilor, toate naţiunile vor fi adunate în faţa Lui şi sigur, aceste naţiuni nu sunt în ceruri (vezi Matei 25: 31, 32).

Cu cine începe Isus Christos judecata, când îşi ia funcţia lui mare de Judecător pe tron? Nu cu morţii omenirii, ci cu cei vii. Este scris: (2Timotei 4:1, *Am. Rev. Ver.*). „…Isus Christos, care va judeca vii şi morţii, şi pentru arătarea şi Împărăţia Lui". Profeţia Bibliei şi evenimentele zilelor noastre în împlinirea

Cuprins

acesteia, dovedesc că Isus Christos este acum la templu, ca spirit divin, pe tronul Său de judecată, iar înaintea Lui sunt adunate toate naţiunile, cu scopul de a fi separate şi judecate, după cum este prezentat în parabola despre oi şi capre. Chiar aşa, mulţimea mare este adunată din „toate naţiunile" de pe pământ şi stau înaintea lui Isus Christos pentru judecată, care arată că aceştia sunt cei cu bunăvoinţă, care stau de partea Domnului şi care devin „alte oi" ale Sale. Acestor „oi", Isus Christos le spune: „veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, de moşteniţi Împărăţia care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii!" (Matei 25: 34). Aceştia sunt cei care primesc viaţă veşnică pe pământ şi ei, fiind acum în viaţă pe pământ, dacă vor continua să fie ascultători şi credincioşi, pot să nu moară niciodată.

Atunci, ce este reprezentat prin „hainele" date membrilor individuali ai marii mulţimi, cu care ei sunt îmbrăcaţi? Aceste „haine albe" reprezintă faptul că ei sunt curaţi şi aprobaţi. Curăţia lor rezultă datorită credinţei în sângele vărsat al lui Isus Christos, care ne-a iubit şi ne-a spălat de păcatele noastre, prin propriul Său sânge (Apocalips 1:5). Persoanele cu bună voinţă, sunt cei care au credinţă în sângele Său vărsat, ca singurul mijloc de răscumpărare şi salvare a neamului omenesc şi aceştia, în mod voluntar, sunt de acord să facă voia lui Dumnezeu; şi făcând acest pas de a se consacra lui Dumnezeu, prin credinţă în sângele lui Isus Christos, ei sunt aprobaţi în faţa scaunului de judecată al lui Isus Christos. Această aprobare a lor este simbolizată prin hainele lor albe. Aceştia îşi păstrează hainele curate, continuând în credinţă şi devotament faţă de Dumnezeu şi faţă de Isus Christos, Regele Său Uns.

Care este înţelesul „ramurilor de finic în mâinile lor"? Aceasta înseamnă că această mare mulţime îl salută pe Isus Christos ca Regele şi Domnitorul drept al lumii şi Mântuitorul omenirii. Cu nouăsprezece sute de ani în urmă, când Domnul Isus a intrat în Ierusalim, El a fost salutat de mulţime ca Rege; după cum este scris în Evanghelia lui Ioan 12:12,13: „a doua zi, o mulţime mare, care venise la sărbătoare, cum a auzit că Isus venea în Ierusalim, a luat ramuri de finic şi I-a ieşit în întâmpinare, strigând: Osana! Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului, Împăratul lui Israel". Atât în Evanghelia lui Ioan, precum şi în Apocalipsa lui Ioan, sunt menţionate ramurile de finic şi aceasta se face în legătură cu marea mulţime. Când Isus a intrat în Ierusalim, marea mulţime care şi-au aşternut hainele pe jos şi au fluturat ramurile de finic, nu erau discipolii lui Isus Christos, după cum au arătat faptele ulterioare. În mod clar, cei menţionaţi în Apocalips ca fiind cu „ramuri de finic în mâini", nu sunt cei născuţi de spirit, cei care calcă pe urmele lui Isus Christos, rămăşiţa martorilor unşi ai lui Iehova de pe pământ, ci acea mare mulţime este alcătuită din alţii, care au auzit despre Iehova şi despre Împărăţia Sa sub Christos şi care doresc acea Împărăţie. Aceştia sunt adunaţi dintre naţiuni, neamuri, popoare şi limbi, iar când ei află că Împărăţia lui Dumnezeu a sosit, iau poziţie de partea lui Iehova şi a Regelui Său, mai degrabă decât de partea statului totalitar şi flutură ramurile de finic ca dovadă că sunt de acord, din inimă, cu Isus Christos, Regele despre care au auzit şi pe care Îl susţin. „Şi [ei] strigau cu glas tare, zicând: „mântuirea [să fie atribuită] Dumnezeului

Cuprins

nostru [Iehova] , care stă pe scaunul de domnie şi Mielului [Isus Cristos]" (Apocalips 7: 10).

Ioan scrie: „şi unul dintre bătrâni, răspunzând, mi-a zis: aceştia, care sunt îmbrăcaţi în haine albe, cine sunt şi de unde au venit? Şi eu i-am răspuns: domnul meu, tu ştii. Şi el mi-a zis: aceştia sunt cei care vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului" (Apocalips 7:12,13). *Versiunea Americană Revizuită* spune: „ei… au ieşit din necazul cel mare", iar *Emphatic Diaglott* spune: „aceştia sunt cei care *ies* din chinul cel mare". În Evanghelia lui Matei 24:21,22, Isus Christos, profeţind despre sfârşitul lumii lui Satan, a spus: „pentru că atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n-a mai fost niciodată de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi. Şi dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa, dar din cauza celor aleşi, zilele acelea vor fi scurtate". Dacă necazul menţionat în Apocalips capitolul 7:14 este acest „necaz mare, cum n-a mai fost" şi care vine la sfârşitul lumii, atunci marea mulţime nu putea fi o clasă dezvoltată pe parcursul secolelor trecute. Este adevărat, că cei dintre fiii casei regale a lui Iehova, adică cei 144.000, au mare necaz şi astfel de necaz s-a extins de-a lungul întregii „ere creştine"; dar cel mai mare necaz dintre toate, menţionat în Scriptură, trebuie să vină, aşa după cum este afirmat mai sus de Isus, în Matei 24:21. Acea perioadă „de necaz" a început în A. D. 1914, când a început „războiul din cer" împotriva organizaţiei lui Satan şi a fost însoţit de războiul mondial de pe pământ (Apocalips 12:7-10). Acea perioadă de necaz, atinge punctul său culminant în timpul bătăliei Armaghedonului, „bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic". În armonie cu aceasta, Apocalips 7:14 (*R.V.*) îl numeşte „necazul cel mare".

Dacă necazul, care a început în 1914, ar fi continuat fără întrerupere până la finalul său - nimicirea completă a organizaţiei lui Satan, văzută şi nevăzută - toată carnea de pe pământ ar fi fost distrusă. Totuşi, necazul a fost scurtat de Domnul Iehova, aproximativ în timpul când războiul mondial s-a terminat, în anul 1918, dând o ocazie martorilor lui Iehova aflaţi sub conducerea Sa, să meargă înainte şi să ducă mărturia despre Numele şi Împărăţia Sa, ca o mărturie pentru lume (Matei 24:14). Pe parcursul acestei perioade când se dă mărturia, prin predicarea „acestei Evanghelii a Împărăţiei" mulţimea mare „iese" afară din organizaţia Diavolului, aflată pe pământ. „Necazul" este asupra organizaţiei lui Satan. Astfel, Iehova a scurtat „acele zile" de „necaz mare", prin această oprire a ostilităţilor pentru un timp, prin această perioadă intercalată de pace impusă pentru predicarea Evangheliei Împărăţiei, înainte ca sfârşitul final să vină în Armaghedon.

Altfel spus, a „ieşi din necazul cel mare" nu înseamnă numai a supravieţui acelui necaz, din care „nimeni n-ar scăpa" (Matei 24:22); ci, în primul rând, înseamnă că marea mulţime iese din organizaţia lui Satan şi ia poziţie de partea lui Iehova, în timpul acelei perioade de la oprirea războiului mondial până în bătălia Armaghedonului, adică pe parcursul timpului în care „acele zile vor fi scurtate", adică atunci când „această Evanghelie a Împărăţiei este predicată", după cum se face în prezent.

Cuprins

Care este scopul scurtării „acelor zile”? Matei 24:22 răspunde: „şi dacă acele zile n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, de dragul celor aleşi [pentru rămăşiţa de pe pământ, al celor 144.000], zilele acelea vor fi scurtate”. Pe parcursul acelei perioade de timp, cei aleşi au o lucrare de făcut ca martori pentru Iehova, în supunere faţă de porunca Lui. Aceasta înseamnă că martorii lui Iehova trebuie să proclame mesajul adevărului cu privire la Împărăţie şi astfel, dau o înţelegere intelectuală a adevărului celor din clasa „mulţimii mari”. Acest lucru are loc imediat după prima parte a „necazului”, care a durat din 1914 până în 1918 (Matei 24:29). Clasa persoanelor cu bună voinţă a „mulţimii mari”, va supravieţui Armaghedonului, pentru că, în Ţefania 2:1-3, promisiunea lui Dumnezeu este că cei care caută pe Iehova şi care caută blândeţea şi dreptatea, pot fi „ascunşi” în acel timp. Aşadar, după cum a fost anunţat pentru prima dată în anul 1918, „milioane care trăiesc acum, nu vor muri niciodată”. Vezi şi Ioan 8:51 şi 11:16.

Aceştia „şi-au spălat hainele şi le-au făcut albe în sângele Mielului” (Apocalips 7:14). În ce fel? Sângele vărsat al lui Isus Christos este baza pentru iertarea păcatelor şi baza prin care Dumnezeu iartă necurăţia. Crezând că sângele vărsat al lui Isus Christos este preţul de răscumpărare pentru omenire şi consacrându-se să facă voia lui Dumnezeu, bazaţi pe asemenea credinţă, servind, închinându-se şi ascultând de Domnul şi nu de oameni, aceştia iau poziţie de partea lui Iehova şi participă în serviciul Său activ. Aceasta este singura cale care le poate da o înfăţişare albă şi curată în ochii lui Dumnezeu. Nici un om nu poate lua poziţie de partea lui Iehova, fără să creadă în sângele vărsat al lui Isus Christos, ca mijloc pentru mântuire. Milioane care se duc la biserică, pretind că ei cred în Christos; dar fiind învăţaţi incorect că El nu este nimic altceva decât un exemplu de urmat, ei nu înţeleg sângele Lui şi eficacitatea acestuia. Clerul fals şi necredincios, a fost şi este responsabil pentru învăţătura lor greşită.

În timpul anilor trecuţi, când „această Evanghelie a Împărăţiei este predicată… spre mărturie”, au venit mulţi (şi ei încă mai vin) care Îl mărturisesc pe Isus Christos ca Mântuitorul şi Regele lor şi pe Iehova ca Dumnezeul lor, căruia i se închină în spirit şi în adevăr şi Îl slujesc cu bucurie pe pământ. Aceştia sunt botezaţi în apă, în simbol, mărturisind astfel că ei s-au consacrat pentru a face voia lui Dumnezeu şi au luat poziţie de partea lui Iehova şi Îl servesc pe El şi pe Regele Său. Astfel, ei s-au curăţat şi acum sunt „îmbrăcaţi în haine albe”. Astfel, „mulţimea mare” este identificată ca o clasă care se încrede în Domnul şi care speră la viaţă veşnică pe pământ ca un dar de la Iehova, prin Isus Christos, Domnul nostru.

Aceştia cu inima sinceră, au părăsit organizaţia lui Satan şi sunt acum de partea Domnului şi ei doresc ca acest fapt să fie cunoscut şi îl şi fac de cunoscut, închinându-se singurului Dumnezeu adevărat, Iehova şi Regelui Său. Apocalips 7:15 spune: „de aceea stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu şi-L slujesc zi şi noapte, în templul Său. Cel care stă pe scaunul de domnie, Îşi va întinde cortul peste ei”. Ei privesc spre scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi Christos şi nu spre alt loc, deci ei sunt „înaintea scaunului de domnie”, în faţa lui

Cuprins

Iehova şi a Regelui Său. Ei votează pentru împărăţia lui Dumnezeu şi participă la lucrarea de avertisment a Regelui şi Împărăţiei. Ei au recunoaşterea scaunului de domnie şi Dumnezeu îşi îndreaptă atenţia Sa favorabilă către ei până la sfârşit, ca ei să poată fi ascunşi în ziua mâniei Sale.

Din A.D. 1918, martorii lui Iehova au fost privilegiaţi să ducă la aceşti flămânzi mesajul adevărului lui Dumnezeu şi cei care s-au hrănit din acesta nu mai au ocazie niciodată să fie flămânzi şi însetaţi: „nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai bate nici soarele, nici vreo altă arşiţă" (versetul 16). Isus Christos, Capul organizaţiei capitale Sion, îi conduce şi îi hrăneşte acum pe aceia care vin, în mod sincer, sub conducerea Sa – versetul 17.

EXPERIENŢE DE TEREN

ÎNREGISTRĂRILE ÎNVING PREJUDECATA ÎMPOTRIVA CĂRŢILOR

El tocmai se alăturase aşa-numitei „Biserici a lui Dumnezeu". Când am sosit noi, el ne-a spus că am întârziat puţin, deoarece doi predicatori tocmai plecaseră. Noi am pus o lectură înregistrată şi tocmai se terminase, când a intrat un alt predicator. Primul lucru pe care el l-a spus, era că acele lecturi sunt false şi că el ar putea dovedi aceasta cu Biblia. El a spus bărbatului: „aceşti oameni te vor înşela". Eu m-am oferit să derulez încă o dată lectura, dacă el vrea să selecteze părţile false şi s-o dovedească cu Biblia. El a spus că nu vrea să o asculte. Bărbatul casei i-a spus: „aceşti oameni ştiu mai mult din Scriptură, decât vei şti tu vreodată şi ei înţeleg însemnătatea acesteia". El a adăugat: „L-am rugat pe Domnul pentru adevăr şi eu cred că El îmi dă acum aceasta". I-am arătat acestui om ceva literatură, dar el a spus că „nu va cumpăra absolut nici o literatură, deoarece Biblia era ghidul lui", la care predicatorul a spus: „excelent, amin, binecuvântat să fie Domnul"! Atunci eu am lăsat broşura; „Unde sunt morţii?" şi am aranjat o întâlnire pentru a-l vizita săptămâna următoare. În timpul acesta, tocmai pusesem o lectură. Nu am menţionat vreo literatură, dar am aranjat o întâlnire pentru a mă reîntoarce săptămâna viitoare cu o altă lectură. De această dată, i-am plasat două cărţi legate şi i-am făcut abonament la *Turnul de veghere* pentru un an. El a mai spus că data viitoare, când va veni predicatorul, îi va spune că nu are nevoie de religia lui. El a mai promis să fie prezent la orele noastre de studiu, lucru pe care îl şi face acum.

BANI ÎMPRUMUTAŢI PENTRU A LUA LITERATURĂ

Am explicat lucrarea cu fonograful, dar scuza ei era că nu prea înţelege engleza, nici să o citească prea bine. I-am prezentat o broşură în limba germană. Ea a spus că i-ar place să o citească, dar nu avea bani. „Dacă îmi promiteţi că o veţi citi, v-o dăruiesc. „Ea spune: aşteptaţi!" Vine la uşă, se uită pe broşură, apoi

Cuprins

spune: „veniţi înăuntru, este frig afară”, apoi continuă să-mi spună cât de nenorocit este Hitler şi religia. Am luat cuvântul, direct pentru a menţiona din nou fonograful şi înregistrarea „Duşmani”, pe care o asculta acum. În concluzie, ea a spus că a înţeles-o toată. Înainte de a-i prezenta acea înregistrare, adică „Duşmani”, ea m-a întrebat dacă avem acel subiect şi în formă tipărită. „Da” - i-am răspuns eu, atrăgându-i atenţia la folosirea indexului şi am găsit unele fapte pe care ea le menţionase. Ea a întrebat, „Cât costă?” Eu i-am explicat; ea mi-a răspuns: „Voi împrumuta 25 de cenţi şi voi lua această carte”; şi a luat douăzeci şi cinci de cenţi din buzunarul soţului ei.

ADEVĂRUL AJUTĂ LA ÎNFRÂNGEREA SLĂBICIUNII

După ascultarea fonografului, tânărul a pus câteva întrebări, al căror subiect necesita răspuns dintr-un număr mare de scripturi. El a spus că este bucuros pentru această primă vizită; el a primit răspuns la întrebările sale, întrebări la care predicatorii niciodată nu i-ar fi putut răspunde. După trei vizite, el a luat toate cărţile şi broşurile, iar după trei săptămâni de studiu a renunţat la fumat, la care el credea că nu va putea renunţa niciodată. Dar „Adevărul te va face liber.”

DATORITĂ UNEI BROŞURI DATE GRATUIT

„Dragi domni: Am obţinut un exemplar al broşurii voastre „Priveşte faptele în faţă”, de la unul din reprezentanţii voştri, duminica trecută. Am citit broşura, aşa cum am promis că o să fac şi citind-o a doua oară, am căutat fiecare notă de trimitere citată din Biblie. Niciodată nu am citit ceva de acest gen, putând spune că am fost interesat şi când spun asta, nu spun decât un sfert. Momentan nu sunt angajat şi nu am bani, dar cu siguranţă sunt dornic să citesc toată literatura de acest gen, care se poate procura. Este posibil să aveţi disponibile orice exemplar uzat din cărţile sau broşurile voastre sau numere vechi ale periodicelor voastre, pe care le-aş putea avea, cu promisiunea mea de a vă trimite o contribuţie, imediat ce îmi este posibil să fac aceasta? În plus, vă rog, informaţi-mă dacă au loc întâlniri ale oamenilor voştri aproape de locuinţa mea din ---.

„INFORMATORUL” A INFORMAT

Doamna … este foarte activă în lucrarea de vizite ulterioare şi aşa este de mai mult de un an. Ea şi soţul ei conduc o staţie de service şi un magazin. Pe parcursul lunii ianuarie, două persoane diferite şi-au dat osteneala să meargă la magazinul ei şi acasă, pentru a se abona la revista *Turnul de veghere*. În urma vizitei ulterioare la aceşti oameni, ea a lăsat *Informatorul*, iar ei au aflat din acesta despre oferta „Turnul de veghere” şi au venit să se aboneze. Servul de regiune a ieşit cu ea pentru a o ajuta la una din vizitele ulterioare, unde au găsit un grup de douăzeci şi unu de persoane, adulţi şi copii, adunaţi pentru studiu. Copiii aveau vârsta între şapte şi cincisprezece ani, dar toţi stăteau în linişte şi în ordine, pentru a asculta lectura înregistrată. Când erau citate dovezi scripturale, chiar şi cei mici

Cuprins

de şapte ani le căutau nerăbdători, pentru ca oamenii mai în vârstă să le citească. Este foarte emoţionant să vezi copii atât de doritori pentru mesajul Împărăţiei şi să-i priveşti cum localizează versetele, ei fiind prea tineri să le citească.

LUCRARE PRINTRE „POPULAŢIA CATOLICĂ” DIN NEW YORK

Preotul bisericii Sf. Patrik, sub pretextul de a-i ajuta pe săraci (mulţi dintre ei primind ajutor), a închiriat multe dintre casele şi apartamentele din acea regiune şi el însuşi închiriază apartamente pe săptămână chiriaşilor, iar una dintre condiţiile impuse chiriaşilor este să nu aibă nimic de a face cu martorii lui Iehova. Sărmanii, se tem chiar şi să stea de vorbă cu noi. Şeful cartierului, un gangster numit Paretti, este de asemenea unul dintre „şefii turmei” de la Sf. Patrik şi am înţeles că agenţii săi îi spionează pe oameni şi raportează pe cei care îndrăznesc să asculte fonograful sau să primească literatură. În prezent, lucrez în vecinătatea Sălii Împărăţiei a unităţii locale, cartier care este cunoscut ca „Parohia Sf. Anton”. „Biserica” este foarte remarcabilă la înfăţişare, făcând afaceri bune, dar din ce am putut afla de la enoriaşi, nu este totul bun. Tocmai am găsit, în două pieţe, un număr surprinzător care au abandonat … Am făcut o vizită ulterioară la o familie de şapte persoane, care tocmai abandonase. Când am făcut prima vizită, în timpul lucrării obişnuite de mărturie, doamna a deschis uşa şi când i-am spus că sunt de la „Turnul de veghere”, ea a răspuns: nu vreau să am nimic de a face cu voi - religia nu e nimic altceva decât o escrocherie”. În sâmbăta trecută, am aranjat cinci vizite pe o singură stradă. Desigur, sunt câteva capre în jur, care ocazional blestemă şi ameninţă şi cu toate că se simt fără putere, devin mai furioşi, dar cele mai multe din opoziţii sunt pasive. Am auzit că acesta este „un loc îngrozitor de lucrat în el”, dar totuşi refuz să văd acest lucru şi sunt semne că aici se va dezvolta în scurt timp mult interes. Oamenii de aici sunt duri pe dinafară, dar răspund la bunătate.

Cuprins

Cuprins

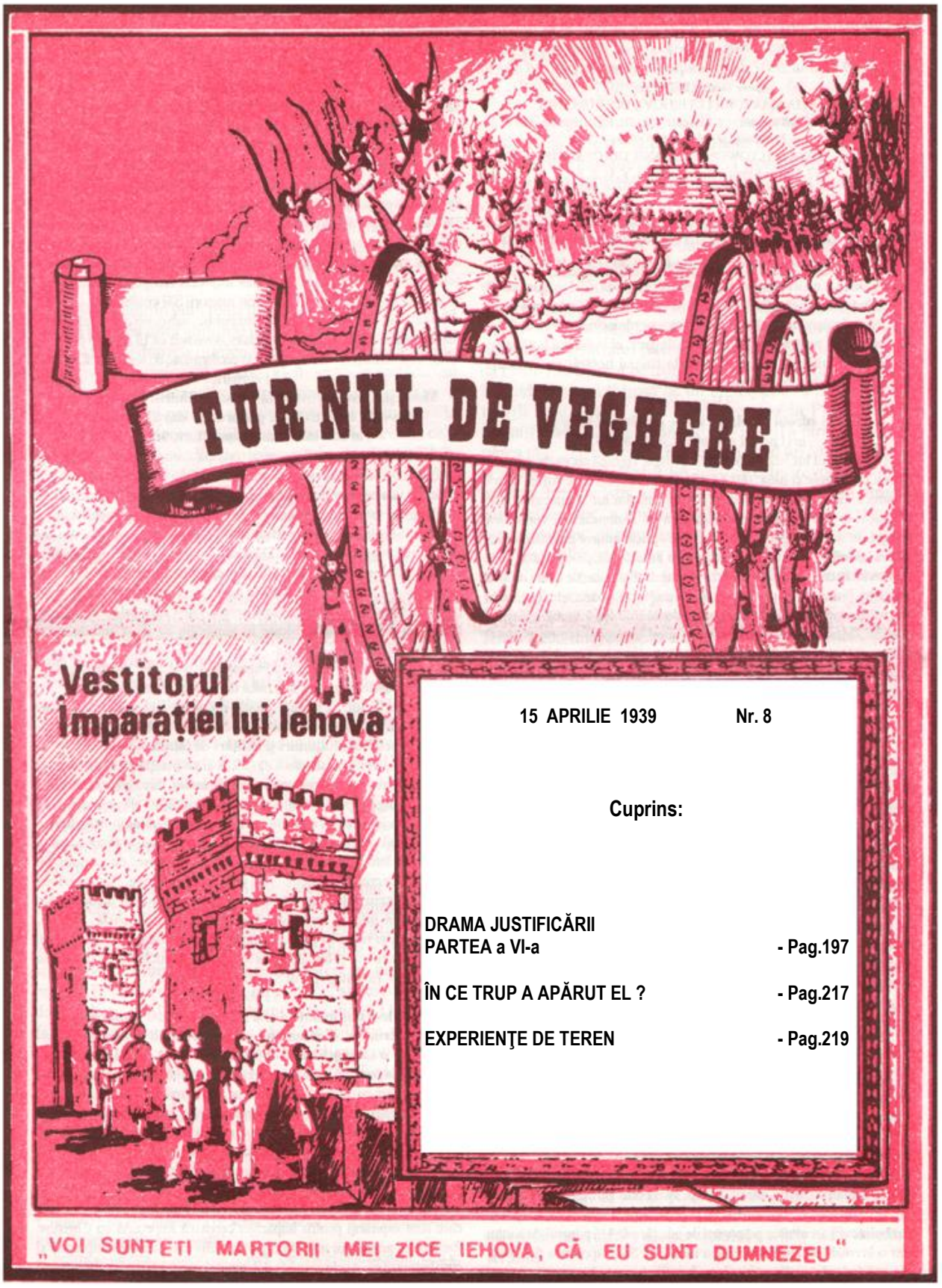

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

15 APRILIE 1939 Nr. 8

Cuprins:

DRAMA JUSTIFICĂRII
PARTEA a VI-a - Pag.197

ÎN CE TRUP A APĂRUT EL ? - Pag.217

EXPERIENŢE DE TEREN - Pag.219

„VOI SUNTEŢI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU"

Cuprins

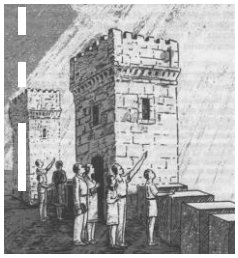

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **15 Aprilie 1939** **No. 8**

DRAMA JUSTIFICĂRII

„Prin urmare, acum, dacă într-adevăr veţi asculta glasul Meu şi veţi păzi legământul Meu, Îmi veţi fi o comoară deosebită, mai presus de toate popoarele; căci tot pământul este al Meu.” – Exod 19:5

PARTEA a VI-a

1. Numele lui Iehova reprezintă tot ceea ce este drept. Numele lui nu ar putea fi justificat, dacă El ar aproba ceva care este nedrept. Ochii lui Iehova sunt puri şi El nu poate trece cu vederea fărădelegea. (Habacuc 1:13) Neascultarea intenţionată a poruncilor Sale este fărădelege sau nelegiuire. Creatura care primeşte aprobarea lui Dumnezeu trebuie să fie ascultătoare. Această regulă neschimbătoare se aplică tuturor creaturilor Sale. Când Dumnezeu a făcut un legământ cu Israelul, El a accentuat necesitatea ascultării depline şi complete. Israelul, aflat în legământul credincioşiei, a reprezentat pe izraeliţii spirituali aflaţi în legământul pentru Împărăţie. Cei aleşi de Dumnezeu, pentru a fi asociaţi în ceruri cu Fiul Său iubit, sunt un popor deosebit şi aprobarea lor trebuie să fie precedată de ascultare deplină de Domnul. De aceea, cuvintele rostite de Iehova Israelului natural, se aplică într-o măsură mai mare Israelului spiritual: „dacă, într-adevăr, veţi asculta glasul Meu [adică, în mod accentuat, cu certitudine, în întregime sau complet] şi veţi păzi legământul Meu, atunci Îmi veţi fi o comoară deosebită, mai presus de toate popoarele; căci tot pământul este al Meu.” Nu există nimic pe pământ la care omul are un drept moştenit înaintea lui Dumnezeu. Tot ceea ce primeşte omul, se datorează harului lui Dumnezeu. Acest lucru este îndeosebi adevărat cu privire la cei aflaţi în legământ cu Iehova. Ceea ce El duce la îndeplinire este scopul lui Iehova, nu scopul omului. Ceea ce Dumnezeu a hotărât, El va împlini, şi nici unei creaturi nu-i va fi permis să urmărească propria sa cale egoistă, contrară scopului lui Dumnezeu şi în acelaşi timp să primească aprobarea lui Dumnezeu. La timpul cuvenit, tot ceea ce urmează intenţionat o cale contrară voinţei lui Dumnezeu, va fi distrus. În mod repetat, Cuvântul lui Dumnezeu accentuează necesitatea absolută ca orice creatură să fie ascultătoare de Dumnezeu, Creatorul. Nu poate să fie nici o excepţie de la această regulă divină şi nici nu este vreuna.

2. Regula neschimbătoare a lui Iehova, care cere ascultare, a fost accentuată în drama profetică a justificării, pe care Iehova a făcut-o să fie

Cuprins

interpretată de poporul Său de legământ Israel, sub conducerea lui Iosua. Aceeaşi regulă este accentuată în împlinirea dramei, pe care Dumnezeu o descoperă poporului Său, care se află acum sub conducerea Mai Marelui Iosua, Isus Christos. Iehova tocmai împlinise două mari minuni: una, trecerea israeliţilor peste apele învolburate ale Iordanului şi cealaltă, căderea miraculoasă a Ierihonului; prin aceste minuni, El demonstrase pe deplin Israelului propria Sa supremaţie. De ce ar îndrăzni vreun israelit să urmeze o cale contrară poruncii Celui Prea Înalt, în timp ce acele două lucruri miraculoase erau proaspete în minte? Iosua rostise porunca, dar aceea era porunca lui Iehova şi israeliţii nu aveau nici un motiv să se îndoiască de acel fapt.

3. Omul lacom are o dorinţă fără margini pentru câştig material, fie după bani, faimă sau onoare pentru el însuşi. Acan, din seminţia lui Iuda, a fost acel tip de persoană. Faptele arată că au fost persoane ce candidau la Împărăţia cerului şi care au căzut, datorită dorinţei lor fără margini după câştig personal. Acea parte a dramei profetice luată în considerare aici, arată chiar acest lucru; acest lucru a fost înregistrat şi acum este făcut clar pentru ajutorul şi beneficiul acelora care au fost de acord să facă voia lui Dumnezeu şi care vor evita cursele şi vor umbla pe calea pe care Iehova a arătat-o: „dar copiii lui Israel au păcătuit cu privire la lucrurile blestemate; deoarece Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, din seminţia lui Iuda, a luat din lucrurile blestemate; şi Domnul s-a aprins de mânie împotriva copiilor lui Israel" – Iosua 7:1

4. În realitate, numai un singur om din seminţia lui Iuda a comis acel păcat, dar Dumnezeu arată aici că El tratează cu poporul Său în mod colectiv, ca o organizaţie şi că păcatul voluntar, în orice parte a acesteia, nu va fi trecut cu vederea şi lăsat neobservat sau nepedepsit. A permite ca un act greşit să treacă neobservat, ar pune în pericol întreaga organizaţie şi ar aduce ocară asupra numelui lui Iehova.

5. „Lucrul blestemat" în acel timp era Ierihonul, iar în timpul prezent acesta este organizaţia religioasă şi aliaţii numiţi „Creştinătate". Lucrul este blestemat, deoarece a fost condamnat la nimicire completă de Funcţionarul Executiv al lui Iehova şi trebuie să fie nimicit, deoarece lucrul este o urâciune în ochii lui Dumnezeu şi o hulă pe numele Său sfânt. Acan, încălcând porunca dată prin Iosua, furase în mod lacom câteva lucruri din Ierihon, pe care inima lui avară le dorise. Modul în care el a luat astfel de lucruri este descris în versetele 20 şi 21 al capitolului al şaptelea al cărţii lui Iosua. „Acan" înseamnă „necaz" şi cei care urmează calea sa, dau întotdeauna de necaz. Menţiunea incidentului este făcută şi în alt loc în Biblie, unde el este numit „Achar", însemnând „supărător". „Şi fiii lui Carmi: Achar, tulburătorul Israelului, care a păcătuit în lucrul blestemat." (1Cron. 2:7) Prin urmare, acel Acan sau Achar reprezintă pe acei născuţi de spirit candidaţi la împărăţie, care devin necredincioşi şi care aduc necaz asupra organizaţiei lui Iehova. Această parte a dramei profetice a avut loc imediat după asediul Ierihonului şi în împlinire se aplică după anul 1931 şi îndeosebi după anul 1933, după ce marşul în jurul Ierihonului antitipic începuse. Acei necredincioşi din

Cuprins

organizaţia Domnului devin supărători sau tulburători serioşi în interiorul organizaţiei vizibile a Domnului; şi care, dacă sunt lăsaţi neîmpiedicaţi, vor cauza dificultăţi în organizaţie, conducând la dezastru; de aceea, Iehova aduce aceasta la lumină şi în public, pentru ca tot poporul să poată vedea şi să profite de ceea ce este făcut. Aici sunt potrivite cuvintele: „păcatele unor oameni sunt cunoscute şi merg înainte la judecată; şi ale altora [păcatele lor] vin pe urmă" (1Tim. 5:24). Observaţi, atunci, că „mânia Domnului s-a aprins împotriva copiilor lui Israel", adică împotriva întregii organizaţii tipice, organizaţie care acum trebuie purificată şi curăţită. Ca un întreg, israeliţii erau total în necunoştinţă de ofensa comisă de Acan şi de infractorul care o comisese şi era necesar ca Domnul să dezvăluie necazul în faţa lor. Infractorul nu era în necunoştinţă de infracţiunea sa, dar numai acţionându-se înaintea întregii adunări, adică în public, israeliţii care erau inocenţi puteau să se dovedească nevinovaţi şi fără să aibă legătură cu infracţiunea şi infractorul, luându-şi poziţia potrivită şi necompromisă de partea lui Iehova.

6. Domnul a condus întreaga chestiune ca să o aducă în mod clar înaintea poporului şi în aceasta El a dirijat calea lui Iosua: „şi Iosua a trimis oameni din Ierihon în Ai, care este lângă Beth-Aven, pe partea de est a Bethelului şi le-a vorbit, spunând: mergeţi sus şi priviţi ţara. Şi oamenii au mers şi au privit Ai-ul." – Iosua 7:2.

7. Ierihonul era atunci în ruine şi Iosua a trimis oameni la Ai (numele însemnând *o ruină* sau o *grămadă de ruine*), care a fost după aceea distrus. Să privim acum spre împlinirea acestei părţi a dramei profetice; acţiunea luată de Iosua împotriva cetăţii Ai reprezintă activităţile rămăşiţei martorilor lui Iehova de la şi după A.D. 1933, împotriva organizaţiei lui Satan, în special împotriva religioniştilor de pe pământ. Sunt arătate unele detalii serioase care nu sunt în legătură cu asediul şi distrugerea Ierihonului. Iosua a trimis oameni ca spioni pentru a obţine o privire detaliată a cetăţii Ai, prevestind cum Isus Christos va trimite oamenii săi pentru a obţine o vedere mai amănunţită a organizaţiei vizibile a Diavolului, ca aceasta să poată fi demascată mai ales, prin servii săi credincioşi. După anul 1933 a avut loc demascarea profundă a instrumentului principal pământesc al Diavolului, care a dat martorilor lui Iehova o vedere de ansamblu în plus despre acea organizaţie păcătoasă. Pe 23 aprilie 1933, a fost transmis discursul cu subiectul „Efectul Anului Sfânt asupra păcii şi prosperităţii", dezvăluind alianţa şi asocierea strânsă a Ierarhiei Romano Catolice cu elementele politice şi comerciale care conduc greşit naţiunile; şi acesta a forţat Ierarhia să iasă în public şi a demascat-o ca fiind împotriva lui Iehova şi a Împărăţiei Sale. Faptele întâmplate în 1935, prin îndrumarea Domnului, au dezvăluit clar că Ierarhia Romano Catolică reprezintă filistenii din zilele moderne, care luptă împotriva clasei Samson, poporul uns al lui Dumnezeu de pe pământ. Unii care umblau cu organizaţia Domnului, n-au privit acel adevăr descoperit în lumina potrivită. Iosua 7:3: „şi ei s-au întors la Iosua, şi i-au spus: să nu meargă toţi oamenii sus; ci să meargă două sau trei mii de oameni sus şi să cucerească Ai-ul; şi să nu facem pe toţi oamenii să se ostenească într-acolo; căci ei sunt numai câţiva." Din înregistrare

Cuprins

(Iosua 8:25), se pare că populaţia Aiului era de aproape 12.000, care era un număr mic în comparaţie cu armata lui Iosua. În mod corespunzător, Ierarhia Romano-Catolică este alcătuită dintr-un număr comparativ mic între toţi religioniştii de sub conducerea lui Satan. Deoarece Ierihonul căzuse atât de uşor datorită actului miraculos al lui Iehova, oamenii trimişi pentru a spiona acel teritoriu au ajuns la concluzia că nu era nevoie să fie depus mare efort de către israeliţi împotriva cetăţii Ai şi că adevărata muncă din partea lor va fi după ce Domnul va distruge acel oraş în bătălie şi de aceea numai un număr mic de oameni de luptă trebuiau trimişi la Ai şi ei au recomandat astfel înaintea lui Iosua.

8. În împlinirea acestei părţi a dramei, au apărut unii care se considerau ei înşişi „atotştiutori", ce păreau să fie candidaţi pentru Împărăţia lui Dumnezeu şi au adus argumente pentru a-şi sprijini poziţia. În vara anului 1935, Domnul a descoperit poporului Său că „mulţimea mare" (Apoc. 7:9-17) este o clasă pământească şi constituie pe „alte oi" ale Sale (Ioan 10:16), pe care El le va aduna la Sine înainte de Armaghedon şi că era obligaţia şi datoria, precum şi marele privilegiu al rămăşiţei, să ducă mesajul oamenilor de bine înainte de Armaghedon, pentru ca ei să poată căuta refugiu, deoarece după Armaghedon ar fi prea târziu pentru ei să fie adunaţi şi pentru rămăşiţă să facă această lucrare. Dar, contrar acestei descoperiri primite de la Domnul, repede au ieşit în faţă unii care se considerau ei înşişi „cei înţelepţi", care s-au convins pe ei înşişi şi au convins şi pe alţii că „adevărata lucrare mare va veni după Armaghedon", lucrare pe care ei, aşa-zişii „înţelepţi", o vor împlini şi aşa-zişii „înţelepţi" vor apărea în special în centrul atenţiei ca cei măreţi şi în mare măsură în avantajul lor. Proclamarea mesajului Împărăţiei în mijlocul „Creştinătăţii" nu se face numai cu scopul de avertizare a „Creştinătăţii" de dezastrul ei iminent, ci şi cu scopul de a da posibilitatea acelor oameni de bine care pot fi în „Creştinătate" să audă sunetul bucuros al trâmbiţei, să primească avertismentul şi să fugă în organizaţia Domnului pentru protecţie. Domnul a pus aceste mari adevăruri înaintea poporului Său în anul 1935, dar „atotştiutorii" menţionaţi mai înainte, asemenea acelora care au raportat lui Iosua, au spus în esenţă: chiar dacă „mulţimea mare" trebuie să fie o clasă pământească, ceea ce este foarte îndoielnic, prezentul nu este timpul de a merge după ei şi de a-i aduna; lucrarea de strângere a „mulţimii mari" va urma după Armaghedon şi atunci noi (cei înţelepţi) vom îndeplini acea mare lucrare; aşadar, orice efort special depus acum ar fi destul de prematur. Aşteptaţi ca Domnul să-şi facă partea Lui, care trebuie să fie limitată la clasa spirituală; nu depuneţi un astfel de efort mare acum, să-i duceţi pe toţi pe teren şi să-i faceţi pe toţi să lucreze din greu fără rost, deoarece acum sunt numai câţiva care trebuie adunaţi, dacă mai este vreunul. Nu există nici un motiv de a face pe întreaga rămăşiţă să se ocupe acum de „mulţimea mare", care poate fi adunată numai după Armaghedon. Oricum, unde este „mulţimea mare"? Noi nu îi vedem." Aceasta era esenţa argumentului acelora care se credeau importanţi şi aşa-zişi conducători ai organizaţiei lui Dumnezeu; şi astfel, ei au mers în mijlocul poporului Domnului în anul 1935, predicând astfel de

Cuprins

doctrine sau teorii nescripturale despre „o mare lucrare după Armaghedon” şi câţiva prostuţi le-au dat atenţie şi i-au urmat.

9. Se pare că Iosua a cedat în faţa argumentului acelor oameni trimişi să spioneze ţara: „aproape trei mii de oameni au pornit; dar au luat-o la fugă dinaintea oamenilor din Ai” (Iosua 7:4). A urmat dezastrul acelui atac şi israeliţii au fost obligaţi să fugă după ce bărbaţii din Ai i-au gonit. Observaţi acum câteva din faptele care s-au întâmplat în împlinire. Argumentul nescriptural şi greşit citat mai înainte, a fost publicat în mod viguros în unele părţi ale pământului şi pentru un timp, lucrarea pe teren, în special în Canada, a rămas în urmă şi mulţi au devenit indiferenţi. Rezultatul a fost de a slăbi credinţa unora şi de a-i face să rămână în urmă sau să fugă dinaintea duşmanului. Totdeauna este adevărat faptul că acolo unde cineva este slab în credinţă, el eşuează să facă un atac viguros în îndeplinirea poruncilor lui Iehova. Acei slabi, care au fost îndrumaţi să meargă în cetatea Ai modernă cu mesajul împărăţiei, au rămas în urmă în darea mărturiei şi unii au devenit complet inactivi, s-au împotrivit mesajului Împărăţiei şi au folosit argumentul „atotştiutorilor” menţionaţi mai înainte, pentru a se justifica pe ei înşişi. Rezultatul a fost că ei au renunţat la atacul asupra Ierarhiei şi nu au mai avut nimic de a face cu lucrarea în interesul „mulţimii mari”, deoarece, spuneau ei, acea lucrare trebuia să aştepte până ce Domnul îşi va împlini lucrarea Sa mare la Armaghedon. „Oamenii din Ai le-au omorât aproape treizeci şi şase de oameni; pentru că i-au urmărit de la poartă chiar până la Shebarim şi i-au bătut în vale; de aceea, inimile oamenilor s-au topit şi au devenit ca apa” – Iosua 7:5.

10. Înfrângerea acestor bărbaţi care au atacat Ai-ul, a luat tot curajul israeliţilor care rămăseseră în tabără. În acelaşi fel, aceia care s-au retras din lucrarea de mărturie în anul 1935 sau în acel timp, au fost doborâţi de duşman, scoşi complet din acţiune şi nu au mai avut credinţă sau curaj să meargă mai departe. Rezultatul acelor „înţelepţi” a fost să slăbească pe alţii din organizaţia Domnului. Chiar şi din aceia, care erau nerăbdători să continue cu lucrarea, unii au fost reţinuţi datorită acţiunii greşite.

11. Când Iosua a aflat ce se întâmplase la Ai, el a fost în mare măsură supărat: „Iosua şi-a sfâşiat hainele şi s-a aruncat cu faţa la pământ înaintea chivotului Domnului până seara, el şi bătrânii lui Israel şi şi-au presărat capul cu ţărână” (Iosua. 7:6). Supărarea lui Iosua a reprezentat bine mâhnirea acelora puternic interesaţi în înaintarea intereselor Împărăţiei, mâhnire ce se datora acţiunilor greşite a aşa-zişilor „înţelepţi”. Asupra unora Domnul a pus mai multă responsabilitate în legătură cu această lucrare şi din cauza responsabilităţii, mare va fi mâhnirea rezultată din orice eşec aparent în lucrarea Domnului. În supărarea sa, Iosua a strigat la Domnul: „Iosua a zis: Ah! Doamne, Dumnezeule, pentru ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul, ca să ne dai [la sfârşit, din vreo cauză] în mâinile Amoriţilor şi să ne prăpădeşti? De-ar fi vrut Dumnezeu, noi am fi fost mulţumiţi şi am fi locuit pe partea cealaltă a Iordanului!” – Iosua 7:7.

12. Cuvintele din această parte a textului nu pot fi interpretate să însemne că Iosua a acuzat pe Iehova de infidelitate, nici că el a acuzat că Iehova îi adusese

Cuprins

acolo să fie nimiciţi de canaaniţi. Dumnezeu îi adusese în mod miraculos pe Israeliţi peste Iordan şi printr-un mare miracol le dăduse victoria asupra Ierihonului, iar acum împrejurările păreau a fi exact schimbate, şi în faţa acestui dezastru era timpul ca Iosua să întrebe ce anume se întâmplase de cauzase acea mare schimbare a Domnului cu privire la ei. El a gândit că ar fi fost mai bine să nu vină peste Iordan şi să înceapă cucerirea Canaanului, decât, odată începută, să trebuiască la scurt timp după începerea cuceririi să aibă un rezultat atât de ruşinos. El era în mare măsură mâhnit pentru numele lui Iehova şi de aceea Iosua s-a umilit şi l-a rugat pe Domnul să-i arate motivul. În împlinirea acestei părţi a dramei, întorsătura menţionată mai înainte a făcut pe acei devotaţi pe deplin lui Dumnezeu să se întoarcă spre El şi să caute un motiv pentru abatere şi opoziţie, cu o dorinţă puternică de a afla dacă aceasta se întâmplase fie din cauza unei greşeli sau erori grave, fie că ei fuseseră aroganţi în începerea lucrării cu privire la „mulţimea mare" înainte de Armaghedon. Mulţi din poporul Domnului îşi vor aminti faptele, împlinind această parte identică. În mâhnirea sa, Iosua a continuat înaintea Domnului: „oh, Doamne, ce voi zice, când Israelul a dat dosul înaintea vrăjmaşilor lor?" – Iosua 7:8.

13. Faptul că bărbaţii Israelului s-au întors şi au fugit de duşman, după ce Dumnezeu le arătase o aşa favoare minunată, era o dovadă că ei erau lipsiţi de credinţă şi complet nedemni de a li se încredinţa vreo lucrare importantă, iar acest lucru era în mare măsură umilitor pentru Iosua. Pierderea a 36 de bărbaţi, care au fost omorâţi de duşman, nu era aşa de importantă şi dacă ei ar fi murit cu feţele spre duşman, aceasta nu ar fi fost o ruşine. Fuga, în acele împrejurări, a tins să demoralizeze întreaga tabără şi situaţia l-a copleşit pe Iosua. În acelaşi fel, în împlinire, pentru unul care ocupă o poziţie cu responsabilitate în organizaţia Domnului, a pretinde că „mulţimea mare" nu va fi strânsă până după Armaghedon şi că Domnul a permis anunţul şi începerea lucrării de strângere a „mulţimii mari" contrar voinţei Lui, are o tendinţă de a produce dezastru asupra poporului său; aşadar, situaţia a necesitat o investigaţie şi un tratament drastic, pentru ca poporul uns al lui Dumnezeu să poată vedea clar cauza nenorocirii şi care va fi calea potrivită pe care ei să o urmeze.

14. Din cauza acestei condiţii nefericite şi a rezultatului pe care aceasta a avut-o asupra taberei, Iosua a continuat înaintea Domnului: „căci canaaniţii şi toţi locuitorii ţării vor afla de aceasta, ne vor înconjura şi ne vor şterge numele de pe pământ; şi ce vei face Tu Numelui Tău cel mare?" – Iosua 7:9.

15. Izraeliţii, sub comanda lui Iosua, erau singurul popor de pe pământ care reprezenta atunci pe Iehova şi această întâmplare ruşinoasă ar fi adus mare ocară asupra numelui lui Iehova; şi astfel, Iosua a întrebat: „ce vei face Numelui Tău cel mare?" În felul acesta, el vroia să spună: ce trebuie să fie făcut pentru a salva numele lui Iehova de ruşine, de ocară şi ridicol? În acelaşi fel, în împlinire, pentru rămăşiţa lui Iehova a se retrage din calea pe care ei o luaseră în înaintarea cu mesajul spre oamenii de bine şi a-şi lăsa mâinile să slăbească în lucrarea pe care Domnul le-a poruncit s-o îndeplinească, ar fi o acţiune aşa de neascultătoare încât

Cuprins

ar duce la distrugere. Acest lucru ar aduce mare ocară asupra numelui lui Iehova, în loc de a avea tendinţa să justifice numele Lui. O astfel de necredincioşie ar împiedica rămăşiţa să aibă, mai departe, protecţie de la Domnul, înainte sau în timpul Armaghedonului şi, mai presus de toate, ar aduce mai mare ocară asupra numelui Celui Prea Înalt. Martorii Săi primiseră „numele nou" (Isaia 62:2; Apocalips 2:17) şi acum erau cunoscuţi cu numele de „martorii lui Iehova" (Isaia 43:10-12) şi pentru ei, a eşua să înainteze în îndeplinirea lucrării de mărturie, deoarece Dumnezeu le descoperise ce trebuie să facă, ar fi o ocară asupra numelui lui Iehova şi ar avea ca rezultat propria lor lepădare. Aceia din rămăşiţă îşi vor aminti tulburarea cauzată de poziţia luată prin proclamarea discursului greşit amintit mai înainte şi a doctrinei că „mulţimea mare" trebuie să fie adunată după Armaghedon, aşadar nu există nici un motiv pentru ca ceva să fie făcut până la acel timp." Atunci a fost o tulburare în toată organizaţia Domnului, deoarece rămăşiţa avea motiv să aştepte ca toţi oamenii din organizaţia lui Dumnezeu să înainteze în acţiune armonioasă.

16. Poporul credincios al lui Dumnezeu trebuie să cunoască motivul pentru care a apărut această împrejurare, ca ei să poată cunoaşte propria lor poziţie înaintea Domnului. Domnul l-a sfătuit pe Iosua, aşa cum arată drama şi sfatul se aplică poporului lui Dumnezeu în împlinire. „Şi Domnul a spus lui Iosua: pentru ce stai culcat astfel pe faţa ta?" – Iosua 7:10.

17. Iehova nu a fost ofensat de Iosua. Din contră, Dumnezeu l-a informat pe Iosua că „întristarea sa pioasă" trebuie să fie urmată de o acţiune pozitivă şi accentuată (2Cor. 7:10,11) şi că, în loc să stea cu faţa în jos şi inactiv, el trebuie să se ridice şi să lucreze, aşadar el trebuia să facă ceea ce Domnul îi poruncise.

18. Iosua nu ştia că cineva dintre izraeliţi comisese un păcat contrar poruncii Domnului cu privire la oraşul blestemat al Ierihonului, dar acum Iehova l-a informat: „Israel a păcătuit şi ei au călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat chiar din lucrurile date spre nimicire, le-au furat şi au minţit şi le-au ascuns printre lucrurile lor." – Iosua 7:11.

19. Întreaga adunare a israeliţilor păcătuise, într-o calitate reprezentativă, cel puţin, permiţând unui om vinovat din numărul lor să stea în tabără şi din acest motiv Dumnezeu permisese ca un dezastru să vină asupra întregii tabere a Israelului şi acesta să vină prin mâna duşmanului. Poporul Său, în mod colectiv, călcase legământul, pe baza căruia Iehova dăduse Ierihonul în mâinile lor. După căderea Ierihonului, Iosua presupusese că fiecare israelit în rânduri a stat ferm lângă legământ şi a dat atenţie şi ascultare absolută poruncii cu privire la oraşul blestemat; de aceea, el nu a făcut nici o cercetare sau căutare pentru a descoperi dacă cineva călcase porunca lui Dumnezeu. Un hoţ din mijlocul lor furase din lucrurile consacrate lui Iehova şi ascunsese acele lucruri în pământ şi a continuat să umble printre ei prefăcându-se că este nevinovat. Aşa cum este afirmat în textul de la Exod 19:5, „tot pământul este al meu, zice Iehova" şi tot ceea ce este al lui Iehova trebuie să fie folosit aşa cum El a poruncit. Observaţi acum faptele care arată împlinirea acestei părţi a dramei profetice.

Cuprins

20. Era în jurul anului 1933 sau la scurt timp după acesta, când unul care ocupa o poziţie de responsabilitate în organizaţia Domnului şi care a fost ajutat şi instigat de unii dintre admiratorii săi personali, a încercat să câştige ceva din motive egoiste. A fost luată o cale contrară instrucţiunilor cu privire la staţiile de radio canadiene, în timp ce, în acelaşi timp, acel grup s-a prefăcut că se străduieşte numai pentru justificarea numelui lui Iehova şi pentru nimicirea organizaţiei lui Satan. Înţelept în propria lui concepţie, el a evitat instrucţiunile pe care le primise şi a urmat propria sa cale egoistă, ca să poată avea o mai mare reputaţie printre oameni şi a încercat să-şi publice raportul său amănunţit al acţiunii luate de el, contrar instrucţiunilor primite. Cu trei ocazii separate şi diferite, el a trimis biroului principal al Societăţii un raport scris despre ceea ce făcuse, raport care încerca să slăvească propria lui importanţă, a cărui publicare a fost refuzată. Calea de acţiune greşită a acelui individ a continuat. După descoperirea Domnului, în anul 1935, că „mulţimea mare" este o clasă pământească, pe care Domnul o va aduna înainte de Armaghedon, aceeaşi persoană şi susţinătorii lui, din motive egoiste şi cu speranţă de câştig egoist, au încercat să pună beţe în roate mişcării de înaintare a lucrării Domnului. Fiecare dintre aceşti răufăcători declara în prezenţa altora că „înţeleptul" menţionat mai înainte va deţine responsabilitatea lucrării după Armaghedon şi că el va împlini lucruri minunate în organizaţia Domnului şi el şi numele său vor fi mari. Când cineva îşi asumă o poziţie în organizaţia Domnului pentru câştig egoist sau cu scopul de a-şi face un nume pentru el însuşi, atunci, ca şi Acan, el îl jefuieşte pe Iehova, eşuând să-şi „aducă toate zeciuielile în casa vistieriei Domnului", lucru ce trebuie îndeplinit înainte de Armaghedon (Mal. 3:8-10) (Vezi *Turnul de Veghere* din 15 Noiembrie, 1936). Toate lucrurile de pe pământ, inclusiv lauda şi onorarea, aparţin lui Iehova şi nu oamenilor, şi oamenii care încearcă să apuce ceea ce aparţine lui Iehova, jefuiesc pe Dumnezeu, exact cum a făcut Acan la Ierihon.

21. Cei trei mii de bărbaţi care au mers împotriva cetăţii Ai au dat greş datorită păcatului care fusese comis de unul din organizaţie. Iehova nu putea binecuvânta deplin acea campanie, în timp ce exista unul singur în organizaţie care violase legământul şi porunca Sa. Domnul a adus acum chestiunea la lumină, astfel încât cel vinovat să poată fi făcut cunoscut, demascat şi pedepsit şi El a ales modul de procedură, adresându-se lui Iosua: „de aceea, copiii lui Israel nu pot să ţină piept vrăjmaşilor lor, vor da dosul în faţa vrăjmaşilor lor, căci sunt daţi spre nimicire; Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciţi ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru" – Iosua 7:12.

22. Iehova a tratat cu poporul Său ca şi cu o întreagă organizaţie şi nu pur şi simplu cu individuali. Organizaţia trebuie să fie curată şi toţi trebuie să asculte poruncile Domnului, fără nici o excepţie. În acelaşi fel, în împlinire, Dumnezeu poruncise să fie făcută o anumită lucrare, doctrinele proclamate de oricine din organizaţie, doctrine care aveau tendinţa de a amâna sau a întârzia lucrarea de mărturie până la Armaghedon, puteau avea numai un singur efect şi acela a fost de a face pe mulţi să fugă dinaintea duşmanului şi să devină inactivi. Exact acele stări

Cuprins

de lucruri au apărut în mijlocul organizaţiei lui Dumnezeu. Câteva persoane din diferite părţi ale pământului au fost afectate şi toată organizaţia a fost tulburată. Dacă cineva din organizaţia lui Dumnezeu urmează o cale pentru scopuri egoiste sau preamărire egoistă şi în îndeplinirea acestui lucru amână ascultarea totală faţă de lucrarea Domnului, aşa cum a fost poruncită de El, acesta va constitui un blestem şi un astfel de lucru trebuie lăsat deoparte, înainte ca Domnul să fie cu poporul Său şi să le dea prosperitate în lucrare. Aşa cum Dumnezeu i-a spus lui Iosua: „Eu nu voi mai fi cu voi, dacă nu nimiciţi ce este dat spre nimicire din mijlocul vostru." Astfel, Dumnezeu a cerut ca acţiunea rebelă, menţionată mai înainte, să fie demascată şi pusă deoparte. Sanctuarul lui Dumnezeu trebuie să fie păstrat curat (Dan. 8:14). Lucrarea în Canada rămăsese în urmă, aşa cum mulţi îşi vor aminti acum, iar lucrarea de mărturie în alte părţi ale pământului a fost amânată; şi ceva trebuia făcut. Dumnezeu nu-l pedepsise pe infractor instantaneu, ci îi permisese să aibă o anume judecată şi o ocazie pentru a se căi; dar, deoarece acel infractor nu a făcut aşa, Domnul a acţionat şi l-a instruit pe Iosua ce să facă: „scoală-te, sfinţeşte poporul. Spune-le: sfinţiţi-vă pentru mâine. Căci aşa zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: în mijlocul tău este un lucru dat spre nimicire, Israele; nu vei putea să ţii piept vrăjmaşilor tăi, până nu veţi scoate lucrul dat spre nimicire din mijlocul vostru" – Iosua 7:13.

23. Era seară, când Domnul vorbea astfel lui Iosua şi El i-a spus să „sfinţească poporul … pentru mâine". Rahav şi familia sa, reprezentând pe ionadabi sau „mulţimea mare", erau atunci în tabăra Israelului şi chiar şi aceştia trebuiau acum să fie în deplină armonie cu Domnul şi cu israeliţii, pentru a locui împreună cu ei. În acelaşi fel, în anul 1935 Iehova dezvăluise că oamenii de bine numiţi „ionadabi" sunt o grupă pământească şi ei trebuie să lucreze în deplină armonie cu „rămăşiţa" şi toţi să avanseze în lucrarea împărăţiei şi să promoveze interesele Împărăţiei. Contrar îndrumării Domnului, aşa numiţii „înţelepţi" menţionaţi mai înainte, au început să-şi predice propriile lor doctrine egoiste pentru câştig egoist, în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Domnul a păstrat tăcerea şi l-a lăsat pe infractor să continue până în 23 februarie 1936, la Congresul martorilor lui Iehova din Los Angeles, timp în care alte nouă congrese din diferite părţi ale Statelor Unite, împreună cu un număr asemănător de congrese din Britania, erau legate telegrafic şi prin echipament de radio şi Domnul a făcut să fie atrasă atenţia în public întregului popor al lui Dumnezeu adunat acolo, asupra faptului că exista păcat în doctrină şi în practică, fiind comis de aceia din organizaţia Sa care pretindeau că sunt credincioşi Domnului şi acel păcat deosebit consta într-un efort premeditat de a pune beţe în roate lucrării Domnului în interesul „mulţimii mari"; şi că acelaşi lucru a fost comis în mod obraznic şi pentru câştig egoist. Printre alte lucruri, cu acea ocazie a fost făcută în mod public şi după aceea publicată, declaraţia:

„Numai de câteva luni Domnul a descoperit că acele *„alte oi" sau Ionadabi*, sunt cei care alcătuiesc mulţimea mare, venind din toate aceste naţiuni. Acum, noi îi vedem pe aceştia stând înaintea Domnului, fluturând ramuri de finic,

Cuprins

salutându-l pe Christos ca Rege şi cântând cu voce tare că ei atribuie mântuirea lui Iehova Dumnezeu şi lui Isus Christos şi nimănui altcuiva. Domnul a dezvăluit apoi că toată rămăşiţa credincioasă, toi cei înviaţi şi îngerii din ceruri, împreună cu marea mulţime, proclamă lauda lui Iehova şi se bucură. (Apocalips 7:11,12) Aceasta marchează începutul sărbătorii corturilor, sărbătoarea lui Iehova şi aceştia sunt aceia care, conform profeţiei lui Zaharia, ţin sărbătoarea corturilor. Unii oameni, înţelepţi în propriile lor concepţii, vă spun că „noi nu ajungem nicăieri" şi că „mulţimea mare nu poate ieşi până la Armaghedon." O astfel de concluzie este lipsită de raţiune şi fără sprijin scriptural. Promisiunea Domnului este că El va trece pe unii prin Armaghedon şi acei câţiva vor fi cei care vor ţine sărbătoarea corturilor spre lauda lui Iehova. Armaghedonul va aduce o pustiire de nedescris naţiunilor şi, spune profetul, „se va întâmpla că fiecare care va rămâne din toate naţiunile, vor veni la Ierusalim, vor merge an de an ca să se închine Regelui, Domnul oştirilor şi să ţină sărbătoarea corturilor." Este evident că această scriptură trebuie interpretată ca însemnând că aceia din toate naţiunile care refuză să ţină sărbătoarea corturilor, prin închinarea la Rege, nu vor fi lăsaţi, ci vor fi nimiciţi. Pe deasupra, aceasta înseamnă că ionadabii sau mulţimea mare trebuie să asculte, să servească şi să se închine cu bucurie lui Iehova Dumnezeu tot timpul, dacă ei doresc să fie trecuţi peste Armaghedon. Ei trebuie să-şi dovedească integritatea faţă de Dumnezeu înainte ca mânia lui Dumnezeu să fie exprimată. Aceasta înseamnă că ei trebuie să audă şi să înveţe adevărul şi să-l asculte acum şi că obligaţia este aşezată asupra martorilor lui Iehova şi toţi care aud să continue cu bucurie şi să proclame în mod energic adevărul, de acum înainte. (*Turnul de Veghere* din 15 Aprilie 1936, pagina 123, paragraful 42). La acelaşi Congres a fost adoptată şi publicată o rezoluţie accentuată declarând, printre alte lucruri, „că noi nu ne vom strica prin compromis sau cedând cererilor duşmanului", ci vom merge înainte în lucrare, aşa cum Domnul a poruncit.

24. La porunca Domnului, Iosua a făcut paşi pentru a-l găsi pe cel vinovat şi să sfinţească organizaţia: „să vă apropiaţi mâine dimineaţă după seminţiile voastre; şi seminţia pe care o va arăta Domnul prin sorţi, se va apropia pe familii; şi familia pe care o va arăta Domnul prin sorţi, se va apropia pe case; şi casa pe care o va arăta Domnul prin sorţi, se va apropia pe bărbaţi" – Iosua 7:14.

25. Aşa cum a fost în tabloul profetic, tot aşa va fi în împlinire. Aceea nu a fost o încercare de a îndepărta pe cineva numai pentru că acest lucru putea fi făcut, ci în ascultare de voinţa lui Dumnezeu, că organizaţia trebuia să fie curăţită de infractor; şi o astfel de acţiune, în împlinire, a fost îndeplinită de îngerii Domnului, la porunca Sa (Matei 13:41,42). Continuându-Şi instrucţiunile, Domnul l-a condus pe Iosua să spună: „cine va fi arătat prin sorţi că a luat din ce era dat spre nimicire, va fi ars în foc, el şi tot ce este al lui, deoarece a călcat legământul Domnului şi a făcut o mişelie în Israel" – Iosua 7:15.

26. Că o asemenea cale este totdeauna în armonie cu voinţa lui Dumnezeu este arătat de Scripturi, iar credincioşii au fost sfătuiţi să nu aibă nimic în comun cu făcătorii de rele, care au cauzat dezbinări, ci să-i evite (Rom. 16:17,18; 2Tim.

Cuprins

3:5). O astfel de regulă este pentru ocrotirea acelora care într-adevăr Îl iubesc pe Dumnezeu. Călcătorilor de legământ nu le va fi permis să continue mult în rânduri, ci fiecare rădăcină şi ramură a acestora va fi îndepărtată (Rom. 1:31,32). Călcătorii de legământ pângăresc poporul lui Dumnezeu; adică, ei pângăresc templul şi serviciul templului şi devin agenţii secreţi ai Diavolului. Pe aceştia Dumnezeu trebuie să-i distrugă - 1Cor 3:17.

27. Iosua, asemenea lui Isus Christos, Judecătorul templului, a acţionat: „Iosua s-a sculat dis-de-dimineaţă şi a apropiat pe Israel, după seminţiile lui şi a fost arătată prin sorţi seminţia lui Iuda. A apropiat familia lui Iuda şi a fost arătată prin sorţi familia lui Zerah. A apropiat familia lui Zerah, pe case şi a fost arătată prin sorţi casa lui Zabdi. A apropiat casa lui Zabdi, pe bărbaţi şi a fost arătat prin sorţi Acan, fiul lui Carmi, fiul lui Zabdi, fiul lui Zerah, din seminţia lui Iuda" – Iosua 7:16-18.

28. Acesta a fost aparent un proces lent, dar a arătat că Domnul conducea acţiunea, astfel încât nimeni să nu aibă motiv să se îndoiască. Acolo trebuia să fie o cercetare completă înaintea întregului popor, ca ei să poată vedea cine era vinovat; cel vinovat a fost localizat, când procesul de eliminare ajunsese la punctul în care Acan a fost adus în faţă ca cel vinovat. El a reprezentat acea clasă de persoane care devin răi după trecerea Iordanului antitipic şi după ce asediul Ierihonului antitipic a început. Adevărat că trebuie să existe un anume individual remarcabil, care preia conducerea în astfel de probleme, dar împlinirea tabloului se aplică la toţi care sunt din acea clasă; de aceea, Acan nu a reprezentat îndeosebi un individual, ci pe toţi din acea clasă de persoane care devin membri ai clasei „servului rău".

29. Ne referim acum anume la împlinirea acestei părţi a dramei: o asemenea cale greşită a fost urmată de unii din acea clasă a „servului rău" timp de mai mult de un an înainte să fie demascaţi şi localizaţi şi înainte ca aceste chestiuni să fie aduse în atenţia „rămăşiţei". Părea să fie o întârziere sau o amânare zadarnică în demascarea infractorului, dar de fapt nu era aşa. La începutul investigaţiei n-a fost menţionat nici un nume şi acţiunea a fost luată numai după chibzuiala cuvenită şi după cererea conducerii Domnului. Aceste fapte, ieşind la iveală mai târziu, au făcut ca unii care doreau să găsească vină să critice în mod batjocoritor Societatea şi pe aceia care au avut de a face cu trimiterea instrucţiunilor şi să declare referitor la aceia care au fost la conducere şi remarcabili în acţiunea vinovată şi acei murmurători şi critici să spună: „dacă ştiai că el era necinstit cu ceva timp înainte, de ce nu l-ai dat afară imediat?" *Turnul de Veghere* din 15 Februarie 1938, paragraful 23, dă răspunsul: „este cel mai bine să-l aşteptăm pe Domnul. Un om poate fi îndreptat din greşeala căii sale". Servii lui Dumnezeu trebui întotdeauna să acţioneze aşa cum au fost dirijaţi şi Iehova promite să-i conducă şi să-i călăuzească pe cei care sunt silitori să descopere şi să împlinească voinţa Sa.

Cuprins

30. Infractorul fiind localizat, Iosua i s-a adresat cu cuvinte de bunăvoinţă: „Iosua a zis lui Acan: fiule, dă slavă Domnului Dumnezeului lui Israel, mărturiseşte şi spune-mi ce ai făcut; nu-mi ascunde nimic” – Iosua 7:19.

31. Iosua era unul din cei trei bărbaţi cei mai bătrâni dintre izraeliţi şi el a vorbit infractorului într-un mod binevoitor şi părintesc. El i-a amintit lui Acan să dea slavă lui Dumnezeu, recunoscând dreptatea lui Dumnezeu în aplicarea regulii Sale anunţate mai înainte. Fiind vinovat şi negând acest lucru, el ar dezonora pe Iehova. În acelaşi fel, luând orice acţiune sau cale pentru a justifica actul greşit al unuia, aceasta ar dezonora pe Iehova. În împlinirea acestei părţi a dramei profetice cel vinovat ar putea lua poziţia că el a fost „învinuit pe nedrept” şi că cel căruia i s-a cerut să acţioneze în chestiune „de mai mult timp a încercat să obţină ceva de la mine”, cuvinte citate pe care el le-a folosit în scrisori scrise altora. Luând o astfel de cale greşită, individualul infractor ar putea chiar crede că acţiunea era personal împotriva lui, timp în care calea sa era aceea de a dezonora pe Domnul. Acela care urmează o cale greşită, deseori caută să se justifice şi mai întâi să se convingă pe el însuşi de calea sa ca fiind dreaptă.

32. Iosua i-a spus apoi lui Acan: „nu-l ascunde [răul] de mine”; şi astfel Iosua a dat infractorului o ocazie de a cere iertare şi el ar fi putut găsi iertare. În acelaşi fel, Isus a dat o ocazie clasei Acan din zilele moderne să-şi îndrepte calea lor greşită. Oamenii pot să-şi ascundă cu succes greşelile de alţi oameni, dar nimic nu este ascuns de Domnul, Marele Judecător. În acelaşi fel, nu a fost făcut nimic cu duşmănie sau rea-voinţă faţă de Acan sau faţă de clasa pe care el a reprezentat-o. Adesea, când un om ştie că el este vinovat şi că sigur va fi descoperit, el cedează şi mărturiseşte. Un violator intenţionat al legii lui Dumnezeu este rău şi cu privire la acesta este scris: „cel rău fuge fără să fie urmărit” (Prov. 28:1). Acan ştia că a fost descoperit ca un infractor, aşadar a vorbit: „Acan a răspuns lui Iosua, şi a zis: într-adevăr, am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului lui Israel şi iată ce am făcut. Am văzut în pradă [a Ierihonului dat spre nimicire] o haină frumoasă Babiloniană [(literal) o manta de Şinear purtată de religionişti ai Diavolului pentru a atrage atenţia asupra lor], două sute de sicli de argint şi o placă de aur în greutate de 50 de sicli; le-am poftit şi le-am luat; iată, sunt ascunse în pământ în mijlocul cortului meu şi argintul este pus sub ele” – Iosua 7:20,21.

33. Acan trebuie să fi fost unul dintre mărşăluitorii în jurul Ierihonului care au trecut peste ruinele zidului, după ce Iehova doborâse zidurile. Atunci, el a cedat ispitei. El a văzut ceva ce i-ar da o înfăţişare mai strălucitoare şi l-ar face deosebit printre alte persoane şi ceea ce l-ar face să primească onoare şi aplauze şi el a „apucat” haina ca s-o folosească şi apoi cu aurul pe care îl furase el putea să facă pe grozavul. Acela a fost un caz de cedare la „pofta ochilor, pofta cărnii şi mândria vieţii”; şi tot aşa a fost şi în împlinire (1Ioan 2:16). Aparent, Acan a uitat că el era într-un legământ pentru a executa poruncile lui Iehova. Propria sa dorinţă egoistă l-a condus în cursa lui Satan (Iacob. 1:14,15). Această scriptură citată anunţă regula sigură şi rezultatul pe care aceasta îl aduce atunci când este urmată. Acan a jucat un rol în dramă. Împlinirea arată realitatea pe care Dumnezeu a prezis-o.

Cuprins

34. Observaţi cât de exact a prezentat drama ceea ce se va întâmpla în timpurile moderne: în special de la şi după anul 1933, unii au luat o cale similară cu cea a lui Acan, mărşăluind în jurul Ierihonului modern al organizaţiei lui Satan şi declarând judecăţile scrise ale lui Dumnezeu împotriva ei; dar, după ce au făcut astfel pentru un anumit timp, asemenea servi au cedat ispitei care se ridică din ceva ce apare în organizaţia lui Satan şi pentru a satisface o dorinţă egoistă, ei au luat o cale greşită şi au fost prinşi în cursă de Satan. Aceasta poate fi o dorinţă pentru mai multă onoare printre oameni. Poate exista o concluzie greşită că Dumnezeu a ales acea persoană pentru o anumită lucrare specială, care la timpul cuvenit îl va face o persoană remarcabilă printre alţii. Nutrind o astfel de dorinţă egoistă după faimă printre oameni, el cedează acelei dorinţe egoiste şi cade în cursa lui Satan. Ajungând la acest punct, fireşte că păcătosul caută justificare pentru sine, făcând propagandă. Amintiţi-vă acum faptul că propaganda publicată pentru a da o mai mare consideraţie organizaţiei lui Satan şi în special religioniştilor, a fost emisă ca o încercare de a determina slăbirea mâinilor vestitorilor mesajului Împărăţiei şi să întârzie lucrarea poruncită de Domnul, să aştepte până la Armaghedon şi atunci ei vor face ceva măreţ. În fapt, acea propagandă tipărită trimisă a dat următorul argument, că cel puţin după Armaghedon nu va mai exista ocară care să vină asupra lucrătorilor. Autorul acelei propagande a anunţat pe unii, care aveau urechi simpatizante, că atunci el va conduce lucrarea şi va ocupa o poziţie de mare responsabilitate şi onoare înaintea Domnului, deoarece Domnul îl numise să facă o astfel de lucrare. Acest lucru a fost bine reprezentat de haina deosebită şi de mulţimea de aur pe care Acan a furat-o. O astfel de cale luată de împotrivitorii Împărăţiei, arată că ei nu sunt zeloşi în a da Babilonului, mulţimea blasfematoare a Diavolului, o deplină măsură a declaraţiei de răzbunare a lui Iehova, ci ei spun: „aşteptaţi până când Dumnezeu distruge organizaţia şi atunci noi ne vom face partea noastră, o lucrare măreaţă.” Acea concluzie i-a condus pe infractori să dea mai multă atenţie pregătirii lor pentru presupusa „lucrare măreaţă”, pe care ei o vor îndeplini după Armaghedon şi ei au pierdut din vedere ascultarea de porunca Domnului. Meditând asupra chestiunii, în împlinire, conducătorul în acea ofensivă şi însoţitorii lui au ajuns la concluzia că ei făceau ceea ce se cuvine, prin împiedicarea lucrării încredinţată de Domnul poporului Său, atunci când El le-a poruncit să se „scoale … împotriva ei, în bătălie” (Obadia 1). O astfel de concluzie nesăbuită şi ilogică i-a condus să se îngrijească de propria lor salvare şi să facă paşi pentru a se justifica pe ei înşişi în calea de acţiune luată. Cuvintele Domnului Isus se aplică aici potrivit: „voi căutaţi să vă arătaţi neprihăniţi înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaşte inimile; pentru că ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu” (Luca 16:15). Următorul pas făcut de asemenea înşelaţi a fost că „mântuirea este pentru toţi”; că „împăcarea universală este furnizată pentru toţi, inclusiv pentru Iuda şi Diavol”. În esenţă, aceste lucruri au fost anunţate în propaganda răspândită şi acea foaie de propagandă a concluzionat cu aceste cuvinte: „ce Mântuitor!”; încercând astfel să arate că Isus Christos furnizează mântuire pentru toţi duşmanii lui Dumnezeu, inclusiv Iuda, clasa Acan,

Cuprins

şi Diavolul însuşi; nu contează cât de mare a fost păcatul unuia, el va fi mântuit la sfârşit, conform propagandei greşite şi nescripturale răspândită de acea clasă Acan. Printr-un asemenea argument, răufăcătorii s-au convins pe ei înşişi că aceasta va fi calea lui Dumnezeu, arătând astfel că ei au fost înşelaţi de Diavol şi au înnebunit.

35. Aceasta a avut un efect rău asupra unora din organizaţie, care recunoşteau pe cel care a răspândit propaganda ca pe o persoană care ocupase multă vreme o poziţie de responsabilitate în organizaţia Domnului. Când infractorul a fost înlăturat din poziţia lui, el a luat poziţie împotriva Societăţii şi şi-a trimis propaganda prin toată ţara într-un efort de a-i convinge pe alţii să i se alăture în încercarea lui de a-şi justifica acţiunea. Unii au căzut în acea cursă, dar nici unul din cei aleşi nu a fost înşelat – Matei 24:24.

36. Acan a încercat să ascundă dovada păcatului său, prin îngroparea lucrurilor date spre nimicire în pământ, în mijlocul cortului său. Clasa „servului rău", reprezentată de Acan, a încercat să ascundă dovada păcatului lor împotriva lui Dumnezeu şi împotriva organizaţiei Sale şi a încercat să se justifice, trimiţând scrisori anumitor persoane despre care gândeau că simpatizează cu infractor în calea sa nedreaptă. Asemenea scrisori au fost scrise în timp ce infractorul ocupa o poziţie oficială, reprezentând Societatea; pentru a ascunde acţiunea sa greşită, deşi scrisorile lui au fost scrise în biroul Societăţii, cu ajutorul şi cu literatura Societăţii, el nu a păstrat copii indigo, sperând astfel că nimeni nu va afla. Cu siguranţă, Domnul ştia de acele scrisori şi le-a adus la iveală la timpul Său cuvenit şi a făcut ca ele să fie arătate şi citite înaintea martorilor. Domnul „l-a descoperit" pe Acan şi el şi-a mărturisit acţiunile greşite; astfel, atunci când scrisorile menţionate mai sus, împreună cu o cantitate mare de dovadă verificată, dovedind vinovăţia infractorului, au fost prezentate, cel vinovat a trebuit să recunoască şi a recunoscut faptele greşite.

37. Acţionând sub îndrumarea Domnului, Iosua nu a permis lui Acan ca mai târziu să aibă vreun motiv să pretindă că el a fost învinuit pe nedrept sau că a fost silit să mărturisească. Astfel, Iosua a continuat să obţină dovada verificată, care a susţinut în întregime mărturisirea lui. „Iosua a trimis nişte oameni, care au alergat în cort; şi iată că lucrurile erau ascunse în cortul lui Acan şi argintul era sub ele" – Iosua 7:22.

38. Oamenii trimişi să caute, au găsit lucrurile date spre nimicire în cortul lui Acan, unde el a spus că erau; ei le-au adus şi astfel au dovedit de două ori vinovăţia lui Acan, adică prin doi martori: mărturisirea lui şi faptele fizice. Delictul era acum dovedit, dincolo de orice îndoială. Observaţi acum împlinirea acestei părţi a tabloului profetic. Acţiunea împotriva celui acuzat, menţionat mai înainte, a fost luată numai după o cercetare atentă a faptelor materiale şi aducerea acestora împreună, care au dovedit, dincolo de orice îndoială, că cel acuzat luase o cale împotriva organizaţiei lui Dumnezeu. Iosua a făcut ca dovada fizică să fie scoasă la iveală şi expusă înaintea adunării, ca întreaga chestiune să poată fi deschisă înaintea Domnului şi a oamenilor: „şi ei le-au luat din mijlocul cortului şi

Cuprins

le-au adus la Iosua şi la toţi copiii lui Israel şi le-au pus înaintea Domnului" – Iosua 7:23.

39. În acelaşi fel, Domnul le-a permis acelora din organizaţia lui Dumnezeu care încercaseră să o distrugă, să-şi îngrămădească dovezi împotriva lor însăşi şi apoi Domnul a făcut ca acestea să fie scoase la iveală în mod public, înaintea altora. Mai Marele Iosua, Isus Christos, a făcut ca dovada să fie prezentată, arătând că unul din reprezentanţii Societăţii, ajutat şi tăinuit de alţii, a lucrat împotriva organizaţiei Domnului; acea dovadă a fost adusă înaintea martorilor şi în prezenţa infractorului şi a fost prezentată şi înregistrată, astfel încât să nu poată exista nici o îndoială cu privire la acest lucru şi nimeni să nu fie vreodată capabil să pretindă cu adevărat sau să acuze că infractorul a fost „învinuit pe nedrept". Acţiunea a fost luată în armonie cu voinţa Domnului.

40. Domnul a făcut să fie înregistrat modul de pedepsire aplicat asupra lui Acan; şi aceasta este dovada că înregistrarea este importantă şi a fost pusă în Biblie şi ea este acum descoperită pentru ajutorul acelora de astăzi care sunt pe pământ şi care sunt silitori în a căuta să cunoască şi să împlinească voinţa Atotputernicului Dumnezeu în serviciul Său. „Iosua şi tot Israelul împreună cu el au luat pe Acan, fiul lui Zerah, argintul, mantaua, placa de aur, pe fiii şi fiicele lui Acan, boii lui, măgarii, oile, cortul lui şi tot ce era al lui; şi i-au adus în valea Acor" – Iosua 7:24.

41. Datoria şi responsabilitatea lui Iosua nu s-au sfârşit odată cu aducerea lui Acan la judecată înaintea martorilor. Acan luase din lucrurile date spre nimicire şi eşuase să le distrugă, iar acum Iosua trebuia să le distrugă şi să vadă că hotărârea de distrugere a lui Dumnezeu a fost împlinită pe deplin. În anunţarea hotărârii lui Dumnezeu cu privire la soarta Ierihonului, Iosua spusese: „feriţi-vă numai de ceea ce va fi dat spre nimicire; căci dacă veţi lua ceva din ceea ce va fi dat spre nimicire, veţi face ca tabăra lui Israel să fie dată spre nimicire şi o veţi nenoroci" (6:18). Când Acan „a luat din lucrurile date spre nimicire", mânia Domnului s-a stârnit împotriva copiilor lui Israel şi în întreaga tabără sau adunare, fiind obiectul mâniei lui Iehova, era obligatoriu pentru Iosua ca el să aibă grijă ca acolo să fie o curăţire completă de infracţiunea comisă. Imediat, lui Acan i-a fost luat privilegiul de serviciu. Exact acelaşi lucru a declarat Isus că va face acelora din clasa „servului rău", când El a pronunţat judecata de la templu: „luaţi-i dar talantul şi daţi-l celui ce are zece talanţi. Pentru că celui ce are, i se va da şi va avea de prisos; dar de la cel ce n-are, se va lua şi ce are! Iar pe robul acela netrebnic, aruncaţi-l în întunericul din afară; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor" – Matei 25:28-30.

42. Domnul nu putea permite ca organizaţia Sa să fie tulburată, permiţând infractorului să nu fie pedepsit. Păcatul lui Acan a fost arogant şi nu putea fi lăsat să treacă neobservat. Dacă Iosua nu şi-ar fi îndeplinit datoria faţă de Domnul cu credincioşie, făcând ca Acan să fie pedepsit, Domnul l-ar fi nimicit pe Iosua.

43. Acan şi tot ceea ce avea a fost dus în valea lui „Acor", numele însemnând „necaz". Judecata lui Dumnezeu împotriva infractorului fusese anunţată înainte ca delictul să fie comis (Iosua 7:15). Acan nu trebuia să aibă nici un supravieţuitor care să continue calea sau faptele sale păcătoase. Judecăţile lui

Cuprins

Iehova nu sunt supuse schimbării (Isaia 14:20,22). Acţiunea lui Iosua n-a fost personală împotriva infractorului Acan. El se încrezuse în acesta şi Acan trădase acea încredere; dar pedeapsa ce trebuia dată era din cauză că Iehova o poruncise. „Iosua a zis: pentru ce ne-ai nenorocit? Domnul te va nenoroci şi pe tine azi. Şi tot Israelul l-a ucis cu pietre. I-au ars cu foc şi i-au ucis cu pietre" – Iosua 7:25.

44. Întrebarea pusă în public lui Acan, „pentru ce ne-ai nenorocit?", i-a oferit ocazie lui Acan să se căiască în public de greşeala sa şi să ceară iertare de la Dumnezeu. Acan „n-a găsit loc de căinţă" (Evr. 12:17). Fostul serv al Societăţii, care luase calea greşită, când toate dovezile ce arătau vinovăţia sa au fost puse înaintea lui, atunci şi acolo a promis că va scrie o scrisoare către toţi cei consacraţi de pe întreg pământul, recunoscându-şi greşeala şi cerând iertarea lor. Nu numai că el a eşuat să-şi ţină acea promisiune, ci în scurt timp a luat exact calea contrară, trimiţând scrisori peste tot pe pământ, condamnând organizaţia Domnului de pe pământ; mulţi individuali s-au asociat cu acesta şi astfel şi-a manifestat spiritul său fără căinţă. Acea persoană singuratică, împreună cu câţiva din susţinătorii lui, au continuat să tulbure Societatea, trimiţând scrisori staţiilor de radio şi religioniştilor cunoscuţi a fi duşmani mărturisiţi ai organizaţiei lui Dumnezeu şi altora, în care au fost făcute ameninţări „de a distruge organizaţia Societăţii în doi ani." Nemulţumiţi cu acea ameninţare, numele şi adresa SOCIETĂŢII DE BIBLII ŞI TRATATE TURNUL DE VEGHERE au fost falsificate intenţionat de unii dintre conspiratori, care şi-au trimis publicaţiile calomniatoare prin poştă, pe titlurile de scrisori şi pe plicuri marcate cu numele şi adresa Societăţii, cu scopul evident de înşelare şi de încercare de a-şi realiza scopul lor nemilos de a „distruge Societatea". Propaganda lor a fost tipărită în Statele Unite şi expediată din New York, pe hârtie pretinsă a veni de la Societate, dovedind astfel în mod convingător scopul de înşelare şi fraudă. În loc să arate spiritul căinţei, spiritul răutăţii şi duşmăniei a continuat să fie exprimat de răufăcători. Un asemenea spirit, în înţelesul Scripturilor, este „curvie spirituală", mergând la religionişti şi încercând să se alăture lor în lupta împotriva organizaţiei Domnului. O dorinţă de a se slăvi pe sine l-a condus pe Acan să săvârşească un mare păcat. Dorinţa de a-şi satisface eu-l, l-a condus pe Esau să săvârşească un mare păcat. Dorinţa după câştig personal sau de sine, l-a condus pe fostul reprezentant al Societăţii să-şi „vândă dreptul de întâi născut" pentru câştig personal. Cu privire la aceasta, avertismentul este dat în Scripturi: „urmăriţi pacea cu toţi şi sfinţirea [devotare necompromisă faţă de Iehova], fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu; pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare şi mulţi să fie întinaţi de ea. Vegheaţi să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare şi-a vândut dreptul de întâi născut" – Evrei 12:14-16.

45. După punerea întrebării lui Acan de ce nenorocise Israelul, Iosua a spus: „Domnul te va nenoroci azi şi pe tine." Cât de minunat a făcut Domnul tablouri profetice şi apoi a adus faptele pentru a arăta împlinirea acestora şi mai târziu a permis poporului Său să vadă împlinirea şi însemnătatea lor. Aceste lucruri

Cuprins

ar trebui să facă pe întreg poporul lui Dumnezeu să umble atent, cu frică şi tremurând, ca ei să nu meargă contrar căii stabilite de Dumnezeu. În *Turnul de Veghere* din 1 Mai 1937, pagina 141, într-un articol numit „Servul Rău", au fost făcute de cunoscut faptele referitoare la devierea menţionată mai înainte a clasei „servului rău". În acel articol apar, printre alte lucruri, următoarele: „fiind descoperită făţărnicia lui, el a fost schimbat din poziţia şi datoria lui în organizaţia Domnului, datorită necredincioşiei sale. Aproape un an mai târziu, acelaşi om intră într-o nouă conspiraţie cu duşmanul pentru a săvârşi mai mult rău. El a făcut pe cineva să scrie un articol, încercând să dovedească faptul că Domnul Isus Christos nu este prezent. El a tipărit acel articol şi a făcut să fie distribuit printre mulţi dintre slujitorii Domnului în diferite părţi ale pământului, împreună cu o scrisoare de acoperire, scrisoare şi articol pretinse a veni de la biroul principal al SOCIETĂŢII DE BIBLII ŞI TRATATE TURNUL DE VEGHERE. În mod evident, acest lucru a fost făcut pentru a practica fraudă şi înşelătorie asupra celor credincioşi. El a făcut ca tipărirea să fie făcută în Statele Unite şi hârtiile lui să fie expediate prin poştă de la Brooklyn, New York. În scrisoarea sa de aşa-numite „instrucţiuni", care erau pretinse a fi instrucţiuni de la sediul central, era făcută cererea ca scrisoarea şi articolul să fie citite diferitelor grupe la un moment stabilit dinainte şi mai departe, a declarat că instrucţiunile organizaţiei sunt obligatorii şi această instrucţiune trebuie îndeplinită, iar scrisoarea trebuie citită.

„Apoi, el a publicat un alt articol, pe care l-a tipărit şi l-a trimis de la un capăt la celălalt al pământului diferitelor birouri şi servilor SOCIETĂŢII DE BIBLII ŞI TRATATE TURNUL DE VEGHERE, scrisoare în care el recurge la minciuni şi scoate în evidenţă un caracter ticălos, răutăcios, mincinos, atacând preşedintele SOCIETĂŢII DE BIBLII ŞI TRATATE TURNUL DE VEGHERE şi făcând multe afirmaţii pe care el le ştia în acel moment că sunt minciuni intenţionate. El a cerut ca scrisorii sale să i se răspundă prin coloanele *Turnului de Veghere*, care nu sunt deschise discutării chestiunilor cu cei care se împotrivesc Domnului şi cu siguranţă nu sunt deschise tipăririi argumentului unuia împotriva prezenţei Domnului, când această chestiune a prezenţei Domnului a fost complet acoperită de publicaţiile Societăţii.

„Domnul Isus denunţă aceasta, ca pe comportamentul acelora care sunt dintre servii răi, folosind acest limbaj: „dar dacă este un rob, care zice în inima lui: stăpânul meu zăboveşte să vină! Dacă va începe să bată pe tovarăşii lui de slujbă, şi să mănânce şi să bea cu beţivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se aşteaptă şi în ceasul pe care nu-l ştie, îl va tăia în două şi soarta lui va fi soarta făţarnicilor; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor" – Matei 24:48-51.

46. Domnul a permis tuturor izraeliţilor să vadă ceea ce a fost făcut şi ei toţi au aprobat ceea ce i-a fost făcut lui Acan. În acelaşi fel, în această zi izraeliţii spirituali se arată în deplină armonie cu judecăţile Domnului şi aceştia anunţă cu bucurie că ei se supun de bună voie legii, numelui şi maiestăţii Sale. Acest lucru a fost dovedit prin multe scrisori trimise de grupele martorilor lui Iehova biroului principal al Societăţii şi prin rezoluţii adoptate şi publicate de multe grupe peste tot

Cuprins

în ţară, iar câteva dintre ele au fost publicate în *Turnul de Veghere* din acel timp. Calea păcătoasă a lui Acan a făcut pe izraeliţi să se hotărască să fie mai silitori în ascultare de Domnul; faptele ulterioare arată că o asemenea influenţă a condus calea poporului credincios al rămăşiţei lui Dumnezeu, aşa cum este arătat prin rezoluţiile adoptate şi publicate de ei, rezoluţii al căror model apare în *Turnul de Veghere* din 1 Iunie 1937 şi, printre alte lucruri, conţine următoarele:

„Acum a trecut aproape un an de când (sub conducerea Domnului), ca preşedinte al Societăţii, ai îndepărtat din funcţie pe unul W. F. Salter, pe care noi îl aşteptasem de mult pentru conducere în serviciu, dar care a devenit necredincios responsabilităţii sale.

„În acel timp unii nu puteau vedea foarte clar motivul pentru o astfel de acţiune. Totuşi, noi aveam încredere absolută în Iehova şi că paşii luaţi acolo au fost sub conducerea Sa.

„Evenimentele ulterioare nu numai că au justificat pe deplin această credinţă şi încredere în Iehova şi în tine, ca cel folosit în legătură cu aceasta, ci au făcut de asemenea să pară clar de ce a fost necesară această acţiune.

„Din cauza faptului că poporul Domnului este supus unui baraj de literatură din această sursă, menit să submineze şi să nimicească credinţa lor, noi, grupa martorilor lui Iehova din Toronto, la această adunare veselă din a optsprezecea zi a lui Aprilie 1937, adoptăm în unanimitate următoarea rezoluţie:

„1. Noi sprijinim în totalitate acţiunea preşedintelui nostru, fratele Rutherford, îndepărtând astfel din funcţie pe unul care, prin calea lui de acţiune a spus aşa de evident, „Masa Domnului este vrednică de dispreţ” şi care „batjocorise” ceea ce fusese pus pe acea masă, „oferind hrană pângărită pe altar”.

„2. Ca mijloace pentru protecţia noastră, noi vom întâmpina această ultimă mişcare a duşmanului cu:

„ (a) Activitate şi interes sporit în serviciul Domnului, mai ales în noua „lucrare ciudată” tocmai începută şi de asemenea în studiile *Turnului de Veghere* şi alte publicaţii ale Societăţii.

„(b) Că noi vom distruge, fără să citim, orice altă literatură primită prin poştă sau altfel.

„(c) Că noi vom întoarce o ureche surdă către oricine, fie dintre noi sau din afară, care manifestă o dorinţă de a dezbate sau de a susţine această cale de acţiune.

„3. Noi recunoaştem ca organizaţia vizibilă a lui Iehova de pe pământ Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere şi recunoaştem Societatea ca pe canalul sau instrumentul prin care Iehova şi Isus Christos dau instrucţiuni şi hrană la timpul potrivit casei credinţei.

„4. Mai departe, noi punem chezăşie credinţa şi loialitatea noastră faţă de Societate, servii săi, fratele Rutherford din Brooklyn şi de asemenea faţă de servul de filială, fratele Chapman din Toronto; noi suntem încântaţi şi recunoscători pentru numirea lui privind responsabilitatea lucrării Domnului în mijlocul nostru. Noi dorim să spunem că grupa, urmând instrucţiunile voastre, lucrează sub un

Cuprins

aranjament unit şi datorită zelului manifestat de servul de filială, fratele Chapman, niciodată mai înainte interesul în lucrarea Domnului nu a fost atât de puternic trezit şi nici n-a fost vreodată o asemenea manifestare a activităţii ca acum. Noi punem chezăşie cooperarea noastră împreună cu el în lucrare, în cea mai mare măsură şi împreună cu voi, ne rugăm ca Domnul să-şi doboare duşmanul în ţărână şi să strălucească mai departe în slava Împărăţiei.

„5. Noi, încă o dată, ne exprimăm hotărârea unită de a împlini voinţa lui Iehova aşa cum este exprimată prin funcţionarul Său executiv, Isus Christos. În ascultare de poruncile lui Dumnezeu, auzind chemarea, „Sculaţi-vă, şi să ne ridicăm împotriva ei în bătălie", noi vom duce roadele Împărăţiei fraţilor noştri, mulţimea mare, care trebuie să fie conduşi şi hrăniţi de Isus Christos înainte de Armaghedon şi care pot fi ocrotiţi la Armaghedon, spre justificarea numelui lui Iehova." - *Turnul de Veghere* iunie 1937, pagina 175.

47. La Winnipeg, reşedinţa unora dintre conspiratorii menţionaţi mai înainte, grupa de acolo a izraeliţilor spirituali credincioşi a alcătuit şi publicat o rezoluţie, care a apărut în *Turnul de Veghere* din 1 Iulie, 1937, pagina 207, rezoluţie care, printre alte lucruri, conţinea următoarele:

„Noi am primit de la filiala canadiană din Toronto, în această după-amiază, informaţia despre excomunicarea lui Walter F. Salter de către grupa din Toronto. La adunarea regulată de serviciu săptămânală a grupei martorilor lui Iehova din Winnipeg (Canada), ţinută la această dată, cererea de excomunicare a lui Walter F. Salter a grupei din Toronto a fost în armonie cu a grupei de aici. Rezoluţia următoare a fost înaintată, sprijinită şi adoptată în unanimitate:

„(1) Văzând că poporul Domnului este supus unui baraj de literatură menit să submineze şi să nimicească credinţa unora, grupa martorilor lui Iehova din Winnipeg recomandăm în felul acesta, întregului popor al Domnului de aici şi de pretutindeni, următoarea cale de acţiune ca mijloc de protecţie şi siguranţă:

„(2) Activitate şi interes sporit în lucrarea Domnului, mai ales în „lucrarea ciudată" în serviciul de teren început acum, precum şi în studiile *Turnului de Veghere* şi a altor publicaţii ale Societăţii de Biblie şi Tratate Turnul de Veghere.

„(3) Distrugerea, fără a citi, a oricărei alte literaturi primite prin poştă sau altfel.

„(4) Întoarcerea unei urechi surde către oricare dintre noi care manifestă o dorinţă de a dezbate sau a susţine această cale de acţiune.

„Cu această ocazie îţi spunem că noi te susţinem în mod unit, ca unul pe care Iehova l-a ridicat să continue mărturia Împărăţiei, ca îndrumat de Isus Christos, Justificatorul şi Puternicul Rege al lui Iehova.

„Noi suntem în deplină armonie cu Societatea de Biblie şi Tratate Turnul de Veghere şi cu învăţăturile pe care Iehova ni le oferă atât de mărinimos prin canalul Său vizibil, coloanele *Turnului de Veghere*."

48. Servii credincioşi ai lui Iehova din zilele moderne nu fac răni trupeşti răufăcătorilor voluntari, ci îi evită şi îi socotesc ca şi morţi, iar aceasta o fac în ascultare de porunca lui Dumnezeu şi nu plâng pentru ei (Ezechiel 24:15-18).

Cuprins

Societatea, aşa cum apostolul a sfătuit, a acţionat în armonie cu un asemenea sfat, „ca trupul, sufletul şi duhul bisericii [a Domnului] să fie păzite fără prihană în această zi a Domnului nostru Isus Christos” – 1 Tesaloniceni 5:23.

49. Izraeliţii au ridicat un monument în acel loc, nu pentru binele lui, nici pentru a păstra amintirea lui Acan, ci ca o aducere aminte a dreptăţii lui Iehova: „ei au ridicat peste Acan un morman mare de pietre, care se vede până în ziua de azi. Şi Domnul s-a întors din iuţimea mâniei Lui. Din pricina acestei întâmplări, s-a dat până în ziua de azi locului aceluia numele de Valea Acor” – Iosua 7:26.

50. Dreptatea lui Iehova este executată împotriva acelora care i se împotrivesc şi monumentul mărturisea aceasta. Domnul a făcut ca o înregistrare a clasei Acan din zilele moderne sau a clasei „servului rău” să fie notată în *Turnul de Veghere* publicată aici şi acum, după multe zile, El arată poporului Său, tot prin *Turnul de Veghere*, cum, cu mult timp înainte, El a prezentat acea abatere şi cum acea profeţie este împlinită acum spre justificarea Sa proprie. Astfel, capitolul al şaptelea al cărţii lui Iosua accentuează importanţa ascultării depline a poruncilor Celui Prea Înalt. Poporului Domnului îi este amintit cu putere importanţa unei asemenea ascultări, în special pentru că bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic se apropie. În Canaan, izraeliţii sub conducerea lui Iosua erau în război cu duşmanii lui Dumnezeu. În acelaşi fel astăzi, izraeliţii spirituali sunt în război cu duşmanii lui Dumnezeu şi ceea ce se cere acum de la fiecare de sub comanda Mai Marelui Iosua, Isus Christos, este ascultare deplină şi completă (Fapte 3:23). La aceasta se aplică Scripturile, după cum urmează: „măcar că trăim în firea pământească, totuşi nu ne luptăm călăuziţi de firea pământească, (căci armele cu care ne luptăm noi, nu sunt supuse firii pământeşti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile); noi răsturnăm izvodirile minţii şi orice înălţime, care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu; şi orice gând îl facem rob ascultării de Christos. Îndată ce se va săvârşi ascultarea aceasta din partea voastră, suntem gata să pedepsim orice neascultare” – 2 Corinteni 10:3-6.

51. Iehova a pregătit pe izraeliţii de sub conducerea lui Iosua pentru o viitoare lucrare dificilă, prezicând justificarea numelui Său. Ei au împlinit o dramă profetică, prezicând justificarea completă a numelui Celui Prea Înalt. De la venirea Domnului Isus la templu, El, ca Marele Serv al lui Iehova, a descoperit servilor Săi credincioşi, una după alta, profeţiile, pentru ajutorul, încurajarea, mângâierea şi speranţa poporului Său. Fiecare din aceste tablouri profetice, în care poporul lui Dumnezeu din timpul prezent a văzut că are o parte în împlinire, accentuează marea importanţă a ascultării absolute de Domnul. Noi suntem acum în ziua judecăţii Sale şi promisiunea credincioasă a lui Iehova este: „El face pe cei smeriţi să umble în tot ce este drept. El învaţă pe cei smeriţi calea Sa. Toate cărările Domnului sunt îndurare şi credincioşie, pentru cei ce păzesc legământul şi poruncile Lui” – Psalm 25:9,10.

52. Fără îndoială că mai există multe experienţe dificile înaintea rămăşiţei şi a ionadabilor, dar fiecare trebuie să fie sigur că acela care va fi silitor să înveţe dreptatea şi ascultarea, va fi călăuzit de Domnul. Domnul va conduce calea

Cuprins

poporului Său credincios şi îi va proteja şi pentru a rămâne în acea clasă, cineva trebuie să fie pe deplin ascultător. O altă parte a dramei justificării care urmează, descoperă ce trebuie să fie făcut de servii credincioşi ai Domnului.

(continuarea urmează)

ÎN CE TRUP A APĂRUT EL ?

În ziua în care Isus a fost înviat din morţi şi cu mai multe ocazii după aceea, El a apărut discipolilor Lui. Faptele arată că El nu a apărut în acelaşi trup în care a fost răstignit; nici în aceeaşi îmbrăcăminte cu care a fost înmormântat. Relatarea scripturală este că îmbrăcămintea şi o pânză au fost împăturite şi aşezate în mormânt. Dacă El ar fi apărut în acelaşi trup în care a fost răstignit, cei care au fost cu El timp de trei ani şi jumătate L-ar fi recunoscut imediat. Cu siguranţă că Maria Magdalena L-ar fi cunoscut în grădină şi nu putem spune că ea a fost orbită de lacrimile sale. Isus a apărut înaintea ei ca un grădinar şi numai atunci când El i-a rostit numele cu un glas atât de familiar ei, ea L-a recunoscut (citeşte Ioan 20:11-18). El a mai apărut, după cum urmează:

În aceeaşi zi a învierii Lui, femeilor ce se întorceau de la mormântul gol – Matei 28:9,10.

În aceeaşi zi, lui Simon Petru singur, lângă Ierusalim (Luca 24:34) şi la doi discipoli, în timp ce mergeau spre Emaus – Luca 24:13-21.

În seara zilei învierii Lui, apostolilor (cu excepţia lui Toma) la Ierusalim, unde ei s-au întâlnit în spatele uşilor închise – Ioan 20:19-25.

O săptămână mai târziu, în prima zi a săptămânii, apostolilor, Toma fiind de această dată prezent – Ioan 20:26-29.

La câteva zile după aceasta, El a apărut pe ţărmul Mării Galileei la şapte dintre discipolii Lui care se întorseseră de la pescuit. „Şi nici unul dintre discipoli nu a îndrăznit să-L întrebe: cine eşti Tu? ştiind că El era Domnul" datorită miracolului pe care El tocmai îl împlinise, asemenea celui pe care îl înfăptuise, înainte de moartea sa pe stâlp – Ioan 21:1-14.

Puţin mai târziu, El a apărut celor unsprezece discipoli pe un munte din Galileea. „Şi când L-au văzut, ei I s-au închinat; dar unii s-au îndoit [de ce?]" – Matei 28:16-20.

La scurt timp după aceasta, El a apărut din nou unei adunări de mai mult de cinci sute dintre urmaşii Săi, adunaţi prin numire, în Galileea – 1 Cor. 15:6.

El a apărut apostolului Iacob singur – 1 Cor. 15:7.

Apoi El a apărut, pentru ultima dată, pe Muntele Măslinilor, la est de Ierusalim, discipolilor, în momentul înălţării Lui, când îngerii le-a spus: „Acelaşi

Cuprins

Isus, care este luat dintre voi în cer, va veni în acelaşi fel [observaţi: nu în acelaşi trup], cum L-aţi văzut mergând în cer" – Fapte 1:6-11.

A apărut El într-un trup spiritual sau într-un trup uman? Şi cum a obţinut El trupul, dacă acesta nu era cel în care a fost răstignit? Cu siguranţă, El nu a fost înviat din morţi cu un trup uman, deoarece cu o ocazie El a apărut discipolilor atunci când ei erau într-o cameră cu uşile încuiate (Ioan 20:19-26). Un martor ocular (1Petru 3:18, *A.R.V.*) scrie: „Christos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, … fiind pus în moarte *în carne,* dar făcut viu *în spirit.*" Singurul răspuns este că acum, ca un spirit divin, Isus avea puterea de a crea un trup de carne şi îmbrăcăminte şi de a apărea în orice moment şi cu orice ocazie atunci când dorea, întocmai cum făcuseră înainte îngerii spirite. Maria Magdalena a crezut că Isus Cel înviat era un grădinar; doi dintre discipolii care mergeau cu El la Emaus gândeau că era un străin din comunitate. Din nou, nici unul dintre discipoli nu L-a recunoscut prin trupul său pe ţărmul Galileei (Ioan 21:12); la fel s-a întâmplat cu alte ocazii când El a apărut lor. Şi atunci El a fost recunoscut prin acţiunile Sale, prin cuvintele şi tonul familiar al vocii Lui. A fost greu a-l convinge pe Toma, care a afirmat că el trebuia să aibă mai multe dovezi; de aceea, Domnul a creat un trup, având în el semnele cuielor, pentru ca Toma să poată fi convins.

Scopul apariţiei lui Isus discipolilor, a fost pentru a putea fi stabilit faptul că El a fost înviat şi era viu. El a avut putere să creeze un trup de carne şi să apară în acesta şi să-l dizolve în orice moment. Fără îndoială că atunci când El a apărut discipolilor Lui în spatele uşilor închise, El a creat trupul imediat în prezenţa lor şi l-a dizolvat atunci când a dispărut. Trupul, cu care Isus s-a înălţat şi pe care-l are în cer, este un trup glorios, la care nici un om nu poate privi şi după aceea să trăiască, decât prin puterea miraculoasă a lui Iehova. Apostolul declară (1Cor. 15:50,51): „Carnea şi sângele nu pot moşteni Împărăţia lui Dumnezeu" (citeşte şi 1Ioan 3:2). Lui Pavel i-a fost dată o vedere miraculoasă a Domnului în glorie. El nu a văzut trupul lui Isus, ci numai lumina trupului Său glorios. Atât de strălucitoare a fost această lumină, încât timp de trei zile Pavel a fost orb. Numai un miracol a îndepărtat orbirea lui.

Toate faptele arată că trupurile de carne în care Isus cel înviat a apărut, nu au fost nici trupul în care a fost răstignit, nici trupul său spiritual glorios, ci trupuri create special cu scopul de a apărea discipolilor lui. Trupul său uman, cel în care a fost răstignit, a fost îndepărtat din mormânt prin puterea lui Dumnezeu. Dacă acesta a fi rămas acolo, ar fi fost un obstacol în calea credinţei discipolilor, care nu au fost instruiţi în lucrurile spirituale până când nu le-a fost dat duhul sfânt mai târziu, la Cincizecime. Scripturile nu arată ce s-a întâmplat cu acel trup răstignit, numai că acesta nu a putrezit (Fapte 2:27,31). Isus, fiind înviat ca un spirit divin, „imaginea exactă" a lui Iehova, nici un om nu poate privi direct către Isus cel glorificat şi să trăiască – Exod 33:20.

Isus Christos, Domnul, acum în cer, este o persoană glorioasă, „cel mai frumos din zece mii şi complet încântător" şi nici un ochi uman nu L-a văzut vreodată de când este glorificat, cu excepţia viziunii miraculoase a lui Saul, care a

Cuprins

devenit apostolul Pavel. Scopul învierii Domnului Isus, atunci când este înţeles, este dovada mai departe, că el a fost înviat, nu uman, ci divin. Răscumpărarea pentru neamul omenesc trebuia să fie furnizată de o creatură umană perfectă mergând în moarte, şi anume, Isus Christos, care „a fost făcut carne" (Ioan 1:14). Acest preţ de răscumpărare, valoarea vieţii umane perfecte, trebuia să fie prezentat în cer ca o jertfă pentru păcat, în interesul omenirii. Dacă acest lucru nu ar fi fost făcut, răscumpărarea nu ar fi fost de nici un folos şi nu ar fi fost o răscumpărare a rasei umane din moarte şi rezultatele ei. Apostolul Pavel afirmă clar (Evrei 9:24) că Isus Christos a intrat în cer, ca acum să apară în prezenţa lui Dumnezeu pentru noi. El este acum un Mare Preot, care a trecut în ceruri, devenind Marele Preot în folosul acelora care vin la Dumnezeu prin el (Evrei 4:14-16). Aceasta ar fi fost imposibil dacă Isus nu ar fi fost înviat ca o persoană divină; deoarece „carnea şi sângele nu pot moşteni Împărăţia lui Dumnezeu".

EXPERIENŢE DE TEREN

FĂCÂND UN „CÂINE MUT" SĂ SE ÎNTOARCĂ ŞI SĂ FUGĂ

„În timp ce lucram lângă o biserică catolică, am observat un preot plimbându-se în sus şi în jos pe trotuar. Când am ieşit dintr-o casă, el a reuşit să fie acolo aşteptând să mă înfrunte. M-a întrebat ce făceam, tot timpul fiind conştient pe deplin de munca mea. El a întrebat: „de ce judecătorul Rutherford scoate la iveală atât de multă *murdărie* despre Biserica Catolică?" Am răspuns că nu observasem că judecătorul Rutherford făcea acest lucru, ci că el trebuia să spună adevărul cu privire la ceea ce era religia, pentru că aceasta ar fi însemnat viaţa lui, dacă nu făcea astfel. „Dacă simţiţi că judecătorul Rutherford a prezentat într-o lumină falsă orice lucru cu privire la biserica sau învăţăturile dumneavoastră, de ce nu au avut curajul unii dintre voi să vină şi să stea de vorbă cu el la radio?" El a amintit subiectul patriotismului, la care eu l-am întrebat dacă el s-a născut în această ţară. El a răspuns: „sigur, de ce? … Eu sunt 100% american!" Eu am spus: „dacă aţi fi, aţi predica americanismul în locul romanismului … Astăzi, Roma, condusă de papa şi Biserica Catolică, face tot ceea ce poate pentru a aduce în America chiar lucrurile de care strămoşii noştri au fugit cu ani în urmă." El a spus: „dacă voi iubiţi ţara aceasta, aşa cum pretindeţi, de ce nu salutaţi steagul?" Replica mea a fost că forţarea oamenilor să salute un steag venea de asemenea din Roma: „dacă sunteţi un bun catolic şi aţi saluta steagul în fiecare secundă, ar fi egal cu nimic, pentru că nu există nici un catolic sincer în această ţară, care ar putea saluta steagul american şi totuşi să stea deoparte de la acel salut, dacă papa ar emite o hotărâre pentru toţi catolicii să lupte pentru Biserică şi Roma. Aşadar, vedeţi, voi sunteţi într-adevăr 100% pentru Roma, dacă credeţi cu sinceritate teoria voastră." De această dată el s-a supărat, s-a uitat nervos la ceas, a spus că trebuie să plece şi

Cuprins

să ţină liturghia, m-a invitat să vin şi eu şi a spus că i-ar plăcea să mai vorbească cu mine. Grăbindu-se pe stradă, el a strigat: „acel judecător Rutherford nu va mai fi în emisie încă şase luni."

„PRIVEŞTE FAPTELE ÎN FAŢĂ" ÎN LICEU

„Doctor Ward din „Sudic", directorul acestui mic liceu privat de aici, din Alabama, după un scurt interviu cu privire la lucrare, i-a făcut pe elevi să se adune şi să asculte lectura înregistrată „Priveşte faptele în faţă", cu un total de cincizeci de persoane. El a spus că ştia că cei mai mulţi educatori se temeau să-i ofenseze pe politicieni şi religionişti în lucrarea lor, dar el era pentru drepturi şi libertate şi nu-i păsa cine ştia aceasta."

LIPSIŢI DE LA STUDIILE „TURNULUI DE VEGHERE"? CITIŢI ACEASTA:

„La --- , Ga., în timp ce grupa îşi lucra teritoriul, s-a întâlnit cu un om care obţinuse literatura TURNULUI DE VEGHERE, dar nu putuse participa la un studiu niciunde. Ei i-au arătat un exemplar al *Turnului de veghere* şi i-au spus unde îşi ţineau studiile. La următoarea întâlnire de studiu a *Turnului de veghere*, el a fost acolo; el călărise un catâr fără şa nouă mile, pe o noapte friguroasă. La următoarea întâlnire, fiul lui de zece ani a vrut să meargă cu el. Amândoi nu puteau călări catârul; astfel el a luat o veche maşină de cosit, a demontat mecanismul, a fixat o platformă pe osie, a tăiat câteva prăjini, a fixat cumva rafturi pe acesta, a fixat un loc pe acea platformă, şi-a legat catârul la acea maşinărie şi el şi băiatul lui au condus nouă mile spre studiul *Turnului de Veghere*; şi aceea a fost o altă noapte friguroasă. De atunci, el nu a lipsit niciodată de la studiu şi acum este un abonat la *Turnul de veghere*".

CU CÂT UN TERITORIU ESTE LUCRAT MAI MULT

„Noi eram în serviciu de două ore şi cincizeci de minute, lucrând această şosea care era curăţită de zăpadă. Rezultatele au fost următoarele: trei abonamente la *Turnul de veghere*, şase cărţi legate, o Biblie, 12 broşuri, două vizite ulterioare, două persoane care aveau câteva cărţi şi voiau să ia *Turnul de veghere*, dar chiar atunci nu aveau bani, ci mai târziu; de asemenea, o vizită ulterioară pentru o serie de înregistrări de lectură. Acestei persoane particulare i-a fost dată cartea *Bogăţie* de fratele său. El era un membru al Bisericii Lutherane, dar spunea că în timp ce citea cartea, căuta scripturile şi s-a convins că lucrarea pe care noi o facem nu este a omului, ci a lui Dumnezeu şi a dorit să ştie cum îndeplineam lucrarea şi vroia ca eu să vin să-l vizitez la următoarea vizită pentru grupa locală. El s-a abonat la *Turnul de veghere*. Acum, oricine poate vedea pe ionadabi părăsind organizaţia lui

Cuprins

Satan. Urmează ca acum noi să le dăm instrucţiunea Domnului. De toţi aceştia poate avea grijă grupa de aici, pentru că numele lor se găsesc pe bileţelele de vizite ulterioare. De atât de multe ori pionerii întâlnesc oameni de bine şi neglijează să le ia numele şi să le înmâneze grupei. Neglijând a face aceasta, înseamnă ţinerea unei persoane de bine departe de drepturile sale. Acum două săptămâni, am obţinut două abonamente pentru *Turnul de veghere* chiar aici în oraş. Experienţa mea este: cu cât un teritoriu este lucrat mai mult, cu atât trezim interes mai mult".

ŞOFERUL A ÎNCERCAT SĂ PREVINĂ ACEASTA

„Când am pornit spre casă, maşina noastră a claxonat; presupunând, astfel, că nu trebuia să lucrez această casă, am pornit spre maşină. Şoferul a claxonat din nou, din care am înţeles să mă duc înainte şi s-o lucrez; ceea ce am şi făcut. Doamna casei m-a salutat cu „păi, ştiţi, eu sunt catolică". I-am spus că mesajul nostru era pentru toţi catolicii sinceri, precum şi pentru protestanţi şi evrei. Am prezentat revista *Turnul de veghere* pe care a luat-o, a răsfoit-o, şi apoi a spus: „acum, cât salariu vă dă judecătorul Rutherford să veniţi şi să prezentaţi aceasta?" A trebuit să-i spun că fusese greşit informată despre lucrarea noastră; astfel i-am explicat detaliat că judecătorul Rutherford, precum şi fiecare individual din organizaţie, era consacrat să facă voia lui Dumnezeu; că nimănui nu-i era plătit un salariu pentru a predica împărăţia Sa. I-am oferit o imagine bună a ceea ce însemna Împărăţia lui Dumnezeu pentru toţi cei umili. La aceasta ea m-a împins în bucătărie pentru a sta de vorbă cu doi tineri, pe care i-am crezut fiii ei. Unul din fii a vrut să-mi arate că el ştia ceva; aşa că a spus: „pariez că nici nu ştii că Exodul din Egipt sau Cântările lui Solomon sunt în Biblie." I-am cerut să-mi vorbească despre exod. El n-a putut spune un cuvânt; aşa că atunci i-am arătat cum Iehova l-a folosit pe Moise să conducă pe poporul Său afară, şi că acel tablou se aplică lucrării pe care noi o facem astăzi. Aceasta părea să-l ajute să vadă măreţia lucrării Domnului de astăzi. Mama părea foarte încântată de informaţie. Ea a contribuit pentru *Priveşte faptele în faţă.* Când am ieşit, lucrătorii care mă aşteptau au fost uimiţi; pentru că braţul femeii era în jurul meu şi ea chiar a spus tare că speră că Domnul va binecuvânta eforturile mele. Tocmai cu câteva minute înainte, aceeaşi femeie fusese foarte nepoliticoasă cu un alt vestitor al Împărăţiei care sunase la uşa ei şi chiar poruncise unui alt vestitor să coboare de pe treptele unei alte case ce o deţinea pe partea cealaltă a străzii. După ce am urcat în maşină, am înţeles de ce claxonul a sunat de două ori".

Cuprins

Cuprins

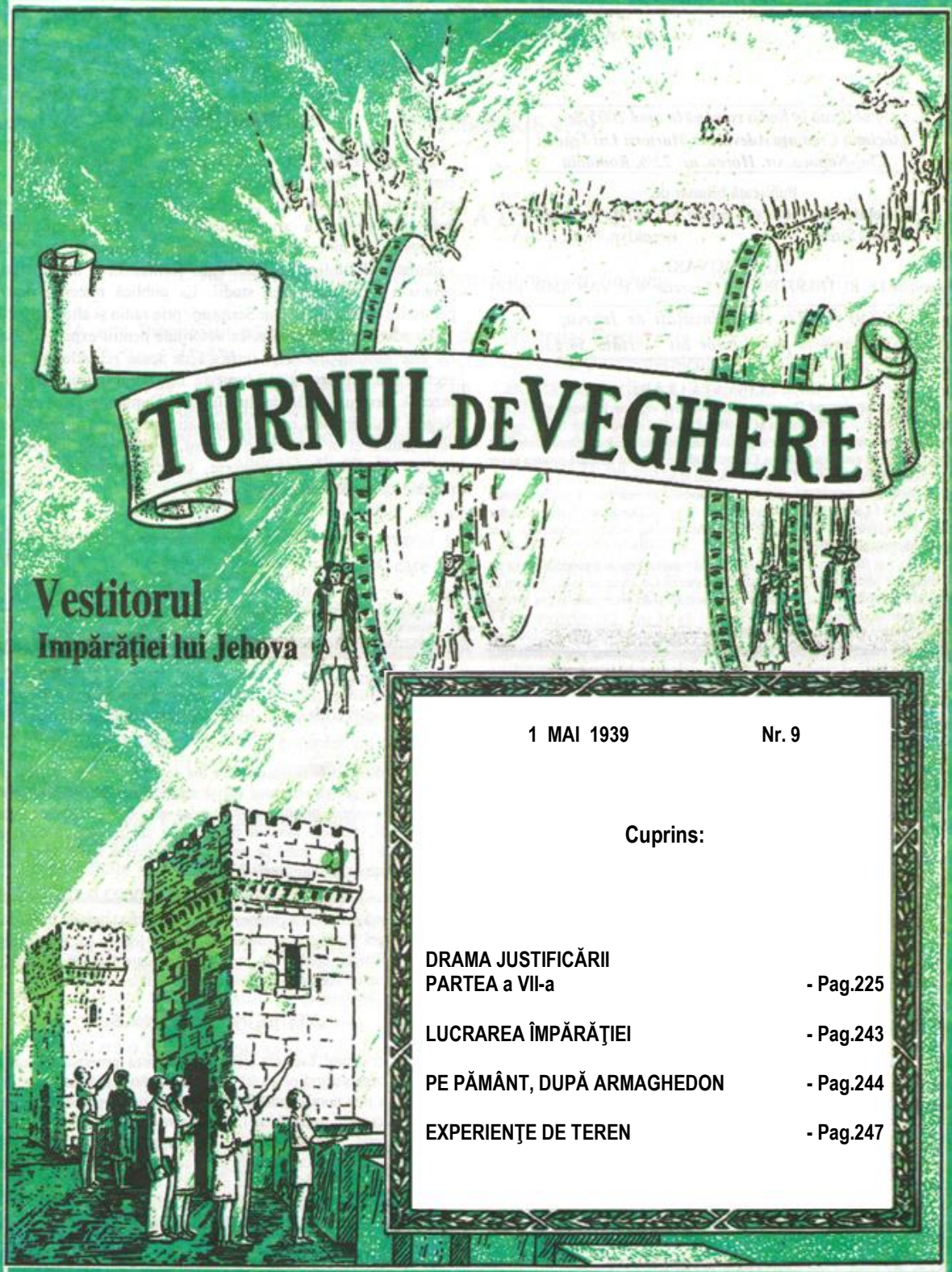

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 MAI 1939 **Nr. 9**

Cuprins:

DRAMA JUSTIFICĂRII
PARTEA a VII-a - Pag.225

LUCRAREA ÎMPĂRĂŢIEI - Pag.243

PE PĂMÂNT, DUPĂ ARMAGHEDON - Pag.244

EXPERIENŢE DE TEREN - Pag.247

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

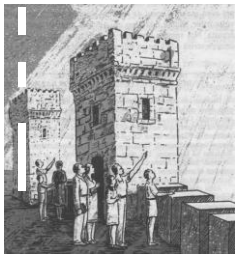

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **1 Mai 1939** **No. 9**

DRAMA JUSTIFICĂRII

„Iehova, Dumnezeul oştirilor! Cine este puternic ca tine, O, Iah! Cu semnele Tale de credincioşie înconjurându-te?" Ps. 89:8, Rotherham

PARTEA a VII-a

IEHOVA este întotdeauna credincios în împlinirea legământului Său şi în îndeplinirea mărturiilor Sale. Când Iehova ia o creatură într-un legământ cu El, acea creatură nu trebuie să se îndoiască de Iehova, în ceea ce priveşte îndeplinirea părţii Lui din legământ. Omul care-L caută pe Iehova cu o inimă pură şi întreagă este binecuvântat. El trebuie să ştie totdeauna că orice a promis Iehova este sigur că El va împlini. Preamărind numele lui Iehova, psalmistul spune: „Tu eşti drept, Doamne, şi judecăţile Tale sunt fără prihană. Tu îţi întemeiezi învăţăturile pe dreptate şi pe cea mai mare credincioşie" (Ps. 119:137,138). Fiecare creatură luată într-un legământ cu Iehova trebuie să-şi dovedească credinţa şi credincioşia, dacă doreşte să primească aprobarea lui Iehova. Acesta înseamnă că acea creatură trebuie pusă sub probă şi sub probă să-şi dovedească integritatea faţă de Dumnezeu. Aceia care sunt credincioşi au parte în justificarea numelui lui Iehova. Atunci când proba crucială este aplicată şi creatura pare copleşită de greutăţi, ea trebuie să prindă curaj şi să ştie că, dacă ea continuă credincioasă şi credinţa sa rămâne tare, Iehova o va aduce până la capăt în siguranţă. „Căci Domnul păzeşte pe cei credincioşi" (Ps. 31:23). Deoarece poporul lui Dumnezeu se apropie de sfârşitul călătoriei lui pământeşti şi se află chiar înaintea Armaghedonului, probele asupra lui cresc în severitate; dar acesta nu este nici un motiv de a fi înspăimântat. „Dumnezeu este credincios şi nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre" (1Cor. 10:13). Rămăşiţa este un popor chemat, scos dintre oameni pentru scopul lui Iehova: „Cel ce v-a chemat este credincios şi va face lucrul acesta" (1Tes. 5:24). Cuvântul lui Iehova asigură în mod repetat pe poporul Său de legământ de propria Sa credincioşie; şi pe acesta, El îl înregistrează pentru ajutorul şi mângâierea acelora care îl iubesc. În dramele profetice înregistrate Dumnezeu a realizat ceea ce accentuează propria Sa credincioşie şi a accentuat necesitatea ca poporul Său să fie credincios. Acestea sunt zile de mare primejdie; în aceste zile, Satan încearcă cu disperare să-i distrugă pe aceia care au făcut un legământ de a face voia lui Iehova. De aceea, poporul lui Dumnezeu are nevoie să-şi facă tare credinţa şi să-şi probeze credincioşia.

Cuprins

2. Păcatul lui Acan adusese mare supărare lui Iosua; şi aceasta este arătat de faptul că Iosua s-a aruncat cu faţa la pământ înaintea Domnului şi a strigat la Domnul „până seara” (Ios. 7:6). Întreaga tabără a Israelului era în necaz şi credinţa lor era pusă la probă. Credinţa lui Iosua nu a eşuat şi atunci când Domnul i-a poruncit, s-a ridicat, a stat în picioare şi a fost silitor să asculte porunca lui Dumnezeu de a curăţa tabăra. Iehova a ştiut dinainte că va veni un timp când Israelul spiritual va fi pângărit de fărădelegea unora din tabără sau adunare şi în credincioşia Sa, el a făcut un tablou profetic despre aceasta, iar acum, la timpul Său hotărât, a descoperit însemnătatea acestuia; El face aceasta pentru ajutorul şi mângâierea poporului Său. Nici unul care iubeşte şi serveşte astăzi, într-adevăr, pe Dumnezeu, să nu fie înspăimântat de nici o încercare care vine asupra lui. Dacă noi suntem credincioşi în îndeplinirea însărcinării noastre, putem fi în întregime siguri că Iehova, în credincioşia Sa, ne va ocroti şi ne va elibera.

3. Imediat după curăţirea taberei Israelului, Dumnezeu a făcut pe poporul Său să realizeze o altă parte a dramei, reprezentând şi prevestind justificarea numelui Său. „Domnul a zis lui Iosua: nu te teme şi nu te înspăimânta! Ia cu tine pe toţi oamenii de război, scoală-te, suie-te împotriva cetăţii Ai. Iată că îţi dau în mâinile tale pe împăratul din Ai şi pe poporul lui, cetatea lui şi ţara lui” (Ios. 8:1). În felul acesta, Iehova a prezis că faptele rele şi ticăloase ale clasei „servului rău”, reprezentat de Acan, nu puteau reuşi şi nu le va fi permis să încetinească înaintarea sau creşterea lucrării Sale de mărturie, lucrare ce trebuie făcută înaintea Armaghedonului. Temporar, faptele vinovate ale „servului rău” au avut un efect nefavorabil asupra poporului Domnului, dar acesta nu este un motiv de a fi speriat sau înspăimântat. Iehova i-a poruncit lui Iosua să meargă la Ai, şi aceasta era dovada că tabăra Israelului fusese curăţită şi poporul Său de legământ era gata de război. A fost emisă imediat o chemare, nu pentru câteva mii care să se angajeze în război, ci ca „toţi oamenii de război” să se pregătească şi să meargă la luptă. În acelaşi fel, aşa cum este prezentat în textul pentru anul 1937, porunca este dată tuturor din rămăşiţă şi din „tabără”: „sculaţi-vă şi să mergem împotriva ei la luptă” (Obadia 1). Acea parte a dramei, înregistrată în al optulea capitol al cărţii lui Iosua, este un alt tablou despre ceea ce va face Dumnezeu să se întâmple în Armaghedon şi imediat după bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic. Acesta este un alt tablou al Armaghedonului, separat şi distinct de cel al Ierihonului. Acolo, Iosua a jucat rolul reprezentând pe Isus Christos, care conduce forţele lui Iehova al oştirilor. Acea parte a forţelor bătăliei, care au fost ascunse în ambuscada împotriva cetăţii Ai, reprezintă oştirea invizibilă a Domnului, oştire care face adevărata lucrare de nimicire. În timp ce ambuscada era pregătită, cealaltă parte a Israelului stătea înaintea oraşului Ai şi momea duşmanul să atace şi astfel a reprezentat pe aceia care continuă lucrarea de mărturie fără teamă, chiar înaintea Armaghedonului şi care provoacă atacul duşmanului. Partea următoare a capitolului opt al cărţii lui Iosua dezvăluie scopul lui Dumnezeu de a distruge pe toţi aceia care I se opun şi de a îndepărta complet ocările pe care Diavolul le-a

Cuprins

adus asupra numelui Său, iar drama arată mijloacele prin care El va împlini acel scop.

4. Chiar înainte de începerea marşului spre Ai, Iehova i-a dat lui Iosua asigurarea în ceea ce priveşte rezultatul atacului asupra acelui oraş al duşmanului: „să faci cetăţii Ai cum ai făcut Ierihonului şi împăratului lui; să păstraţi pentru voi numai prada de război şi vitele. Pune nişte oameni la pândă înapoia cetăţii" – Ios. 8:2.

5. Faptul că asupra cetăţii Ai a trebuit să vină aceeaşi distrugere aşa cum venise asupra Ierihonului, arată că şi aceasta este o imagine a Armaghedonului. Ierihonul, fiind primul oraş al Canaanului atacat şi ocupat, reprezenta cele dintâi roade ale ţării pentru Domnul şi prada acestuia trebuia să fie complet distrusă. Ai, fiind cel de-al doilea oraş al Canaanului ocupat, prada acestuia nu trebuia să fie distrusă, deoarece nu era dedicat exclusiv lui Iehova; şi acesta este arătat în textul, care spune: „numai prada şi vitele de acolo să le păstraţi pentru voi". În pregătirea pentru atacul asupra cetăţii Ai, Dumnezeu i-a poruncit lui Iosua: „Pune nişte oameni la pândă înapoia cetăţii". O ambuscadă este un termen militar însemnând că trupele sunt ascunse de priviri pentru a realiza un atac surpriză asupra duşmanului. Aceasta, pregătită de Iehova, este prima ambuscadă înregistrată în istorie. Aceasta arată că forţele care vor face lucrarea de nimicire în Armaghedon sunt ascunse sau nevăzute de organizaţia lui Satan de pe pământ, deoarece duşmanul nu crede ceea ce Dumnezeu a înregistrat în Cuvântul Său. Aceasta este dovada, pe mai departe, că martorii lui Dumnezeu pot să declare în mod public şi repetat scopul lui Dumnezeu cu privire la duşmanii Lui şi mărturia lor nu va fi crezută de cei necredincioşi. Forţele Domnului vor fi atât de bine plasate în bătălia Armaghedonului încât, atunci când bătălia începe, toate căile de scăpare sunt tăiate şi nimeni nu poate scăpa.

6. Ai era la nord-vest de Ierihon. Încă spre vestul mai îndepărtat şi oarecum la nord de Ai, era Bethel. În partea de nord a cetăţii Ai era o vale şi la est de aceasta era o câmpie pustie. Fără îndoială că Iosua inspectase teritoriul în jurul cetăţii Ai şi îşi mutase trupele în poziţia cea mai avantajoasă, aşa cum era condus de Domnul: „Iosua s-a sculat cu toţi oamenii de război ca să se suie împotriva cetăţii Ai. A ales treizeci de mii de bărbaţi viteji, pe care i-a pornit noaptea" – Ios. 8:3.

7. În împlinire, acesta înseamnă o poruncă de la Mai Marele Iosua: „Înainte! Mărşăluiţi către Armaghedon, înfruntând totdeauna duşmanul şi nedând dosul niciodată." Iosua şi-a mutat forţele printr-un marş de noapte, pentru a le instala în puncte strategice. Aceasta sugerează că martorii lui Iehova nu trebuie să dezvăluie totul din mişcările lor pentru duşmani şi astfel să permită duşmanului să anticipeze activităţile lor. Duşmanul să-şi tragă propriile concluzii prin minţile lor denaturate şi apoi să ia orice cale pot alege. Se pare că Iosua şi-a mutat trupele în diviziuni diferite şi la ore diferite, noaptea. Cei ce formau ambuscada erau instalaţi pe dealuri, la vest de Ai şi între acel oraş şi Bethel. Acea divizie sub comanda directă a lui Iosua şi cu care el a făcut tabără, s-a mutat şi ea tot pe timp de noapte

Cuprins

şi şi-a luat poziţia la est de oraşul Ai în câmpia pustie, şi mai târziu, în acea noapte, s-a mutat mai spre nord şi a înălţat tabăra într-un punct unde exista o vale între trupele izraelite şi oraşul Ai.

8. Iosua şi-a emis ordinele către fiecare divizie. Acea diviziune, care se ascundea pe partea de vest de Ai, a primit următoarele ordine: „ascultaţi! Să vă puneţi la pândă înapoia cetăţii; să nu vă depărtaţi mult de cetate şi toţi să fiţi gata" (Ios. 8:4). Din versetul doisprezece se pare că erau cinci mii în această divizie ascunsă în ambuscadă; şi acea divizie pare clar să reprezinte partea invizibilă a organizaţiei de luptă a lui Iehova, divizie care este gata, sub comanda Domnului, să atace şi să împlinească lucrarea de nimicire împotriva hoardei vizibile a lui Satan şi aceasta la momentul fixat. Următoarele ordine au fost emise de Iosua: „iar eu şi tot poporul care este cu mine, ne vom apropia de cetate. Şi când vor ieşi înaintea noastră, ca întâiaşi dată, noi o s-o luăm la fugă dinaintea lor" – Ios. 8:5.

9. La momentul potrivit, acea divizie trebuia să apară înaintea cetăţii Ai, ca şi cum ar ataca. Aceasta arată pe toţi martorii lui Iehova de pe pământ, „rămăşiţa" şi pe aceia asociaţi cu ei, „însoţitorii" lor, care apar înaintea „Creştinătăţii", mergând din casă în casă şi făcând lucrarea de mărturie, care de fapt atrage atacul duşmanului şi care, la timpul potrivit şi atunci când sunt conduşi de Domnul, fac câteva manevre care par pentru duşman ca o retragere: „căci ei (duşmanul încrezut şi lăudăros) ne vor urmări până când îi vom trage departe de cetate şi vor zice: fug dinaintea noastră, ca întâiaşi dată! Şi vom fugi dinaintea lor" (Ios. 8:6). Împlinirea acestei părţi a dramei poate avea loc atunci când forţele duşmanului se simt pe deplin asigurate că martorii lui Iehova sunt greu apăsaţi şi apoi hotărăsc cu răutate să meargă după ei şi să distrugă pe martorii lui Iehova.

10. Pe deasupra, Iosua a instruit pe aceia din ambuscadă ca, atunci când ei vedeau duşmanul urmărind pe izraeliţii din cealaltă divizie care fugeau, cei ce erau împreună cu Iosua, aceia din ambuscadă, să iasă şi să înceapă atacul: „voi să ieşiţi atunci de la pândă şi să puneţi mâna pe cetate şi Domnul Dumnezeul vostru o va da în mâinile voastre" (Ios. 8:7). Aceasta arată că Isus Christos, Mai Marele Iosua, la comanda tuturor forţelor lui Iehova al oştirilor, manevrează oştirile invizibile cereşti, astfel încât să le coordoneze cu mişcările martorilor lui Iehova de pe pământ. Fiecare mişcare a amândurora va fi armonioasă. Luând în considerare aceasta în legătură cu instrucţiunile date de Domnul la Ezechiel 9:1-7, mişcarea forţei invizibile va începe imediat după ce lucrarea de mărturie este terminată şi forţa invizibilă va ataca şi va distruge organizaţia vizibilă a lui Satan. Astfel, este văzut că forţele invizibile ale Domnului iau organizaţia lui Satan şi o distrug. Iosua a emis mai departe instrucţiuni celor invizibili sau din ambuscadă: „după ce veţi lua cetatea, să-i puneţi foc, să faceţi cum a zis Domnul: aceasta este porunca pe care v-o dau" (Ios. 8:8). În ceea ce priveşte distrugerea oraşului prin foc, aşa cum este declarat în acest text, aceasta reprezintă în mod simbolic distrugerea care vine asupra organizaţiei lui Satan în Armaghedon şi care este menţionată de Domnul într-o altă profeţie al lui Ezechiel, arătând forţele invizibile ale Domnului atacând organizaţia lui Satan. De asemenea, acest lucru este arătat printr-un alt profet al

Cuprins

Domnului (Habacuc 3:5): „înaintea Lui merge ciuma şi molima calcă pe urmele Lui”.

11. Iosua şi-a emis ordinele către ambele divizii, iar acum prima divizie a armatei s-a mutat în poziţia sa: „Iosua i-a pornit şi s-au dus de s-au aşezat la pândă între Betel şi Ai, la apus de Ai. Iar Iosua a petrecut noaptea aceea în mijlocul poporului” (Ios.8:9). Armata s-a mutat noaptea şi această divizie de cinci mii a mers către partea de vest a oraşului şi era ascunsă de privirile duşmanului. Iosua a mutat apoi noaptea divizia cea mare, cuprinzând aproximativ 25.000 de oameni, iar această divizie a fost plasată pe partea de est a oraşului. Această divizie mai mare a forţelor lui Iosua a reprezentat pe martorii lui Iehova de pe pământ intrând în acţiune după congresul general din anul 1937, atunci când poporul Domnului de pe întreg pământul a fost mişcat spre o activitate mai mare: „Iosua s-a sculat dis de dimineaţă, a cercetat (inspectat) poporul şi a pornit împotriva cetăţii Ai, în fruntea poporului, el şi bătrânii lui Israel” – Ios. 8:10.

12. Aşa cum pare, conform înregistrării versetului al doisprezecelea, acea divizie aşezată în ambuscadă cuprindea numai 5.000 de bărbaţi. Atunci, se înţelege că cealaltă divizie trebuie să fi fost alcătuită din aproximativ 25.000. Astfel au fost preumbriţi toţi martorii Domnului, ridicându-se în anul 1937 şi mărşăluind spre poziţiile lor pentru război. Aceia care au fost privilegiaţi să se adune la Columbus şi alte mii adunate pretutindeni pe pământ, în acel timp, îşi vor aminti împrejurările şi entuziasmul martorilor lui Iehova şi a însoţitorilor lor, mişcându-se spre poziţiile lor pentru acţiune. Cu acea ocazie, deviza a fost textul anual, care, fără îndoială, a fost ales de Domnul şi a fost furnizat pentru acea ocazie: „sculaţi-vă şi să ne ridicăm împotriva ei la luptă.” Aşa cum Iosua şi-a inspectat trupele dimineaţa devreme, înainte de revărsatul zorilor, în acelaşi fel congresul din 1937 a fost o inspecţie a poporului lui Iehova, primirea de către ei a instrucţiunilor de luptă, iar o asemenea inspecţie a fost făcută de Domnul Isus pe întreaga faţă a pământului. „Bătrânii lui Israel” care l-au însoţit pe Iosua, nu erau asemenea „aleşilor”, tipul egoist al timpurilor moderne, ci acei bătrâni izraeliţi au reprezentat pe aceia care sunt pe deplin devotaţi lui Iehova şi Împărăţiei Sale şi care sunt atenţi în acelaşi fel pentru a îndeplini instrucţiunile.

13. Se pare că după inspecţia făcută de Iosua, dimineaţa devreme, el şi-a mutat apoi forţele din est spre partea de nord a oraşului Ai şi şi-a aşezat tabăra acolo. Aceasta era imediat pe partea cealaltă a văii cetăţii Ai. „Toţi oamenii de război care erau cu el s-au suit şi s-au apropiat de cetate; când au ajuns în faţa cetăţii, au tăbărât la miazănoapte de Ai, de care erau despărţiţi prin vale” (Ios. 8:11). La nord, tabăra era chiar în faţa porţilor oraşului şi în văzul oraşului. Simbolic, nordul pare a fi poziţia din care vine Executorul lui Iehova. Apariţia de acolo a izraeliţilor dinaintea sau în faţa cetăţii, reprezintă ceea ce fac martorii lui Iehova din anul 1937, prin creşterea lucrării de mărturie din casă în casă, atât înăuntrul cât şi în afara „Creştinătăţii”. Valea dintre cetate şi tabăra Israelului la nord, a fost aleasă ca punctul din care va începe atacul şi evident, canaaniţii se aşteptau ca atacul să înceapă din acel punct, din ce avea să se întâmple după aceea.

Cuprins

Teritoriul înclinat de la nord în jos, spre fundul văii şi apoi în sus, spre partea de sud sau acea parte de lângă oraş, făcea să pară canaaniţilor că atacul asupra cetăţii va fi foarte dificil pentru Iosua, deoarece forţele lui erau obligate să urce digul abrupt şi să atace zidurile cetăţii. Ambuscada era deja pregătită şi este descrisă după cum urmează: „Iosua a luat aproape cinci mii de oameni şi i-a pus la pândă între Betel şi Ai, la apus de cetate" – Ios 8:12.

14. Astfel, ambuscada se găsea pe partea dreaptă a forţei principale a lui Iosua, aşa cum el stătea faţă în faţă cu cetatea Ai. Aceste poziţii sunt importante şi de aceea sunt descrise în detaliu şi arată că Iehova manevrează forţele înainte de Armaghedon, atât pe ale Sale, cât şi pe cele ale duşmanului şi le aşează exact unde El doreşte, înainte ca bătălia să înceapă. Forţele invizibile îngereşti sunt sprijinul din partea dreaptă şi apărarea martorilor lui Iehova de pe pământ, în timp ce forţa pământească lucrează şi umblă prin „valea umbrei morţii", iar acolo forţele invizibile servesc ca scutul lui Iehova, care îi asigură că nu li se va întâmpla nici un rău (Ps. 23:4). În ceea ce priveşte pe aceia de pe partea dreaptă, forţe care sunt ascunse de privirile duşmanului, Domnul a făcut să fie scris în Cuvântul Său: „nu sunt oare toţi duhuri slujitoare, trimise să îndeplinească un serviciu pentru cei ce vor moşteni mântuirea?" (Evr. 1:14).

15. După stabilirea taberei la nordul cetăţii, dimineaţa devreme, chiar înainte de revărsatul zorilor, Iosua s-a mutat jos în vale cu trupele sale: „După ce s-a aşezat toată tabăra la miază-noapte de cetate şi cei de la pândă la apus de cetate, Iosua a înaintat în noaptea aceea în mijlocul văii" (Ios. 8:13). Când întunericul s-a ridicat şi zorii zilei au început să apară, paznicii de pe zidurile cetăţii Ai au descoperit pe Iosua şi armata lui în vale, în faţa porţii cetăţii; văzându-l pe Iosua acolo, paznicii imediat au trâmbiţat alarma. Regele cetăţii Ai, fără îndoială, era la comanda tuturor oamenilor de luptă ai lui Ai şi informaţia că izraeliţii se pregăteau să atace oraşul a fost imediat adusă în atenţia regelui: „când a văzut împăratul cetăţii Ai lucrul acesta, oamenii din Ai s-au sculat în grabă dis de dimineaţă şi au ieşit înaintea lui Israel, ca să-l bată. Împăratul s-a îndreptat, cu tot poporul lui, spre un loc hotărât, spre câmpie şi nu ştia că înapoia cetăţii o mână de oameni stătea la pândă împotriva lui" – Ios. 8:14.

16. Graba canaaniţilor spre bătălie a arătat încrederea de sine şi ignoranţa lor totală a scopului lui Iehova împotriva lor. Ei aveau în minte bătălia anterioară, când izraeliţii au fugit. Chiar aşa, Diavolul şi forţele lui se încred în propriile mijloace şi ignoră acum avertismentul în mod stupid şi sunt complet ignoranţi în legătură cu ceea ce le va face Iehova. Regele cetăţii Ai şi oamenii săi trebuie să fi fost îmbătaţi de mândrie pentru retragerea anterioară a izraeliţilor şi nerăbdători să năvălească din oraş şi să înfrângă din nou forţele atacatoare. În ceea ce priveşte împlinirea acestei părţi a dramei profetice, nici un om nu poate să spună acum cum şi când se va întâmpla, deoarece noi putem înţelege tablourile profetice numai după ce ele s-au împlinit. Dar, se vede clar că împlinirea este în viitorul apropiat şi că încă nu a sosit timpul pentru ca duşmanul să dea semnalul pentru un atac general asupra martorilor lui Iehova. Poporul Domnului, fiind astfel avertizat

Cuprins

dinainte, poate fi mai bine pregătit pentru atac. Când elementul dictatorial Fascist, Ierarhia Romano Catolică, pune stăpânire pe deplin pe democraţiile lumii şi dictatorii sunt sub control complet, atunci pare a fi timpul când semnalul este dat, adică, „momentul fixat" şi stabilit de duşman când va exista o mişcare generală a acelor elemente combinate pentru a zdrobi pe martorii lui Iehova. Conspiraţia şi acţiunile deschise, îndeplinind acea conspiraţie, sunt descrise în Psalmul 83 şi par a se potrivi cu timpul menţionat aici: „veniţi, zic ei, să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel. Se strâng toţi cu o inimă, fac un legământ împotriva Ta" – Ps. 83:4,5.

17. Aceia arătaţi că se vor alătura în această mişcare unită împotriva poporului Domnului, includ clasa „servului rău", care, împreună cu ceilalţi, sunt hotărâţi să-i strivească complet şi să-i distrugă pe martorii lui Iehova. Atunci, poporul lui Dumnezeu, sprijinindu-se cu totul pe El, se roagă la Domnul cu privire la duşman, aşa cum este prezentat în Psalm: „să fie ruşinaţi şi îngroziţi pe vecie, să le roşească obrazul de ruşine şi să piară" (Ps. 83:17). Scopul acestei rugăciuni este ca numele lui Iehova să poată fi justificat. În ceea ce priveşte mişcarea prezentă a duşmanului, în timp ce aceste cuvinte sunt scrise aici, duşmanul de pe întreg pământul se pregăteşte pentru un atac asupra celor devotaţi Domnului şi maşinăria duşmanului este unsă şi pusă în acţiune. Zilnic, ziarele duşmanului publică relatări care punctează cu tărie faptul că religioniştii şi aliaţii lor, elementul politic şi comercial, împreună cu „braţul puternic înarmat", acţionează împreună pentru a-i distruge pe martorii Domnului.

18. Apariţia surpriză a lui Iosua şi a armatei sale în valea din faţa cetăţii Ai era un avertisment că atacul asupra oraşului era iminent. Tot la fel astăzi, în împlinire, organizaţia şi forţele vizibile ale duşmanului au fost avertizate că Armaghedonul este bătălia lui Iehova Dumnezeu şi că el va distruge pe toţi duşmanii în acea bătălie. Cu toate acestea, acest avertisment este ignorat de reprezentanţii vizibili ai Diavolului. Ei râd de avertisment şi nu fac nici o pregătire împotriva a ceea ce ei sunt avertizaţi că va veni, deoarece ei ignoră Scripturile şi nu au credinţă în ceea ce au citit cu privire la ei. Duşmanul simte un pericol iminent venind asupra lor, dar nu ştiu ce este acesta. Ei îi aud pe martorii lui Iehova anunţându-l şi urăsc să-l audă. Ei nu se tem de martorii lui Iehova, ci îi urăsc pentru că ei rostesc avertismentul. Ei nu cred că Iehova sprijină astfel de martori, care acum proclamă mesajul Împărăţiei. Drama profetică a fost realizată şi împlinită până în acest punct, suficient pentru a arăta că bătălia Armaghedonului este foarte aproape.

19. Cu privire la poziţia forţei opozante, cei din ambuscadă şi armata principală de sub conducerea lui Iosua, aici poate fi luată în considerare descrierea unei autorităţi binecunoscute a istoriei Bibliei şi aceasta cu folos (*Enciclopedia* lui McClintock & Strong, volumul 1, pagina 193):

„Iosua, tăbărând la vedere, dar despărţit de o vale, atunci când a înaintat să dea un atac fals, a părut în dezavantaj, duşmanul fiind deasupra lui, iar retragerea spre propria tabără era dificilă, fiind tot deasupra lui pe partea cealaltă şi amândouă

Cuprins

părţile, fără îndoială erau foarte abrupte, aşa cum sunt în general dealurile din această regiune. De aceea, oamenii lui au fugit, aşa cum au fost îndrumaţi, nu spre nord, unde era tabăra, ci spre est, spre câmpia pustie; în timp ce pe dealuri, nu în spate, ci pe partea de vest, stătea ambuscada, suficientă ca forţă pentru a înfrânge singură duşmanul. Prin urmare, acest grup de izraeliţi nu trebuia să ia cetatea prin spate, mişcare care trebuie să fi fost văzută de pe ziduri şi le-ar fi dat timp să închidă porţile, dacă nu pentru a-i avertiza pe cetăţeni să se retragă; ci ridicându-se de pe dealurile păduroase, aveau cea mai scurtă distanţă de parcurs pentru a coborî direct spre poartă; şi dacă un accident ar fi cauzat eşec în armata lui Iosua, detaşamentul nu putea fi interceptat înainte de a ajunge la tabăra grupului principal; în timp ce cetăţenii din Ai, alergând în jos pe deal, aveau puţine şanse să se reîntoarcă la porţi în timp, sau să fie în stare să dea un atac eficace."

20. Ceasul a sosit şi bătălia începe. Porţile oraşului Ai sunt deschise larg şi întreaga forţă de luptă din acel oraş, sub comanda regelui, năvălesc afară şi se aşteaptă să-i execute repede pe izraeliţi. „Iosua şi tot Israelul s-au prefăcut că sunt bătuţi şi au fugit pe drumul dinspre pustie" – Ios. 8:15.

21. Deoarece oamenii lui Iosua fugeau, duşmanul s-a gândit că izraeliţii vor fugi înapoi la tabăra lor spre nord, dar aici Iosua i-a păcălit, retrăgându-şi imediat toate forţele spre est, către câmpie sau pustie. Aceasta a atras armata din Ai jos, pe versantul abrupt în vale, departe de poarta cetăţii şi mai departe de poziţia celor 5.000 de bărbaţi din ambuscadă. Urmărirea continuă; cu nerăbdare şi încredere în sine, armata din Ai a lăsat oraşul în urmă în întregime nepăzit, cu porţile larg deschise şi a alergat după izraeliţi. Până în acest punct din dramă, Iosua nu dăduse nici o lovitură duşmanului. În ceea ce priveşte împlinirea:

22. Acum este numai un scurt timp înainte de Armaghedon şi martorii lui Iehova se află în câmp deschis înaintea duşmanului, nu cu arme carnale şi nici cu mijloace de a da o lovitură mortală, dacă ar avea o asemenea dorinţă; dar ei nu doresc şi nu le-ar fi permis să folosească arme carnale. Situaţia pare a arăta cu claritate că forţa combinată a duşmanului, politică, judiciară, legislativă, comercială, militară, poliţia, propagandişti şi alţii, vor face un atac combinat asupra martorilor lui Iehova şi însoţitorilor lor. Acesta poate veni prin restricţii puse asupra martorilor lui Iehova şi însoţitorilor lor; şi acesta, din punctul de vedere al duşmanului, ar pune pe poporul lui Dumnezeu pe fugă, aparent, iar apoi va fi făcut un efort al duşmanului pentru a-i distruge complet pe cei care sunt de partea Domnului. Mai Marele Iosua, Isus Christos, Comandantul Suprem al forţelor Celui Prea Înalt, va permite ca aceasta să fie aşa, că martorii lui Iehova sunt aparent pe fugă şi aceasta pentru a atrage duşmanul în câmp deschis şi a cauza un atac combinat asupra celor devotaţi Celui Prea Înalt. Atunci va fi momentul când Domnul va porunci forţei Sale din ambuscadă, adică oştirea îngerească din ceruri, să intre în acţiune şi acea forţă invizibilă va asculta porunca.

23. Regele din Ai reprezintă pe Satan şi ofiţerii lui strâns asociaţi au reprezentat pe Gog şi alţi îngeri răi: „Atunci tot poporul care era în cetate s-a strâns ca să-i urmărească. Au urmărit pe Iosua şi au fost traşi departe din cetate" (Ios.

Cuprins

8:16). Aici, Satan este reprezentat ca aducând în acţiune toate forţele sale vizibile împotriva Regelui lui Iehova, mesajului Împărăţiei şi a acelora care poartă acel mesaj, iar atacul este făcut cu hotărârea ticăloasă de a nimici complet de pe pământ forţele lui Iehova. Fiecărui bărbat de război din Ai i-a fost poruncit să iese şi să meargă pentru a se angaja în bătălie: „n-a rămas nici un om în Ai şi în Bethel care să nu fi ieşit împotriva lui Israel. Au lăsat cetatea deschisă şi au urmărit pe Israel" (Ios. 8:17).

24. Oraşul Bethel s-a alăturat şi el atacului. Cei din acel oraş probabil au reprezentat elementul religios. Toate forţele duşmanului au fost chemate în acţiune, pentru a face o curăţire completă a Israelului natural, prevestind astfel hotărârea de a nimici Israelul spiritual, adică pe martorii lui Iehova şi pe aceia care se asociază cu ei. Duşmanul şi-a părăsit oraşul fără nici o protecţie; şi aceasta arată că duşmanul a făcut jocul Domnului, care este mai înţelept decât orice creatură. Aşa cum duşmanul Israelului natural din Ai s-a bazat pe propria lui putere, tot aşa la Armaghedon, Diavolul şi forţele lui se bazează pe propria lor putere. „Cei ce se lipesc de idoli deşerţi îndepărtează îndurarea de la ei" (Iona 2:8).

25. În mod evident, Domnul îl instruise pe Iosua cu privire la timpul şi modul de a da semnalul forţelor din ambuscadă, ca ei să intre în acţiune; la fel şi acum, aşa cum este arătat în tablou, acesta era timpul ca ei să acţioneze. „Domnul a zis lui Iosua: întinde spre Ai suliţa pe care o ai în mână, căci am s-o dau în mâna ta! Şi Iosua a întins spre cetate suliţa pe care o avea în mână" – Ios. 8:18.

26. Iehova a programat manevrele forţelor de luptă şi astfel El a dat porunca lui Iosua ca să-şi întindă suliţa şi Iosua a ascultat exact la momentul fixat. Semnul suliţei strălucitoare era fără îndoială vârful suliţei şi strălucirea soarelui pe acel vârf de lance era reflectat oamenilor aflaţi în ascunzătoare la vestul cetăţii, unde acei oameni aşteptau cu nerăbdare semnalul care să-i îndrume să intre în acţiune. O manifestare asemănătoare a puterii Domnului a fost dată într-o altă bătălie, dusă la scurt timp după aceasta la Gabaon (Ios. 10:12-14) şi referitor la ceea ce este scris (scripturi care prevestesc Armaghedonul): „soarele şi luna se opresc în locuinţa lor de lumina săgeţilor Tale care pornesc, de strălucirea suliţei Tale care luceşte" – Hab. 3:11.

27. Pentru ca vârful său de suliţă să strălucească, Iosua trebuia să se întoarcă cu faţa spre duşmanul care-l urmărea; imediat, oamenii din ambuscadă, văzând acea strălucire a suliţei lui, au înaintat în atac. Această parte a dramei profetice reprezintă semnalul dat de Comandantul Suprem, Isus Christos, Mai Marele Iosua, oştirii îngereşti a lui Iehova pentru a ataca şi a distruge pe duşmanii lui Dumnezeu: „de îndată ce şi-a întins mâna, bărbaţii care stăteau la pândă au ieşit repede din locul unde erau; au pătruns în cetate, au luat-o şi s-au grăbit de i-au pus foc" – Ios. 8:19.

28. Bătălia cea mare a Dumnezeului Atotputernic va creşte în intensitate. Distrugerea prin foc va reduce organizaţia lui Satan la o ruină arsă. Aceasta este bătălia lui Iehova Cel Atotputernic pentru justificarea numelui Său sfânt şi El va nimici duşmanul. Cu privire la acea luptă, în Cuvântul lui Iehova este înregistrat

Cuprins

aceasta: „în ziua aceea, însă, în ziua când va porni Gog împotriva pământului lui Israel, zice Domnul Dumnezeu, Mi se va sui în nări mânia aprinsă. O spun în gelozia şi în focul mâniei Mele: în ziua aceea va fi un mare cutremur în ţara lui Israel. Peştii mării şi păsările cerului vor tremura de Mine şi fiarele câmpului şi toate târâtoarele care se târăsc pe pământ şi toţi oamenii care sunt pe faţa pământului; munţii se vor răsturna, pereţii stâncilor se vor prăbuşi şi toate zidurile vor cădea la pământ. Atunci voi chema groaza împotriva lui pe toţi munţii Mei, zice Domnul Dumnezeu; sabia fiecăruia se va întoarce împotriva fratelui său. Îl voi judeca prin ciumă şi sânge, printr-o ploaie năprasnică şi prin pietre de grindină, voi ploua foc şi pucioasă peste el, peste oştile lui şi peste popoarele cele multe, care vor fi cu el. Îmi voi arăta astfel mărimea şi sfinţenia Mea, Mă voi face cunoscut înaintea mulţimii neamurilor şi vor şti că Eu sunt Domnul" – Ezec. 38:18-23.

29. Va scăpa cineva dintre duşmani din devastarea ce rezultă din bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic? Observaţi acum ce urmează: „oamenii din Ai, uitându-se înapoi, au văzut fumul cetăţii suindu-se spre cer şi n-au mai putut să scape în nici o parte. Poporul care fugea spre pustie, s-a întors împotriva celor ce-l urmăreau" – Ios. 8:20.

30. În acest punct, Iosua şi-a întors brusc armata, fiind superiori ca număr şi a început un atac direct asupra duşmanului care se apropia. Fireşte că aceasta a uimit duşmanul şi comandantul acestora voia să ştie de ce şi, uitându-se înapoi, el a văzut cetatea Ai în foc. „Prinşi în capcană!" a fost strigătul uluitor. În acelaşi fel, atunci când Domnul Isus începe atacul său agresiv asupra duşmanului în Armaghedon, nici unul dintre duşmani nu va găsi o cale de scăpare. Dacă pentru un timp, câţiva se ascund, ei vor fi căutaţi şi nimiciţi. Până la acel timp, toţi împotrivitorii lui Iehova de pe pământ îşi vor fi îmbrăcat hainele lor de luptă ale identificării şi ei vor fi găsiţi cu uşurinţă şi nici milă, nici îndurare nu le va fi arătată de forţele de luptă ale Domnului (2Regi 10:22-27). Reprezentantul lui Satan, regele cetăţii Ai şi armata sa, uitându-se în spate şi văzându-şi cetatea arzând, au părut în acest punct al dramei să reprezinte pe cei care au privit Babilonul prăbuşindu-se şi care au stat deoparte, plângând şi bocind: „Vai! Vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ţi-a venit judecata!" (Apoc. 18:9,10). În acel timp, forţele Diavolului vor fi abandonat religia şi vor fi mers exclusiv după servii credincioşi ai lui Iehova şi apoi vor întâlni repede nimicirea completă.

31. În acest punct al bătăliei, întoarcerea lui Iosua spre duşmanul care-i urmărea reprezintă, de asemenea, şi forţele îngereşti din ceruri, alăturându-se lucrării destructive în Armaghedon. Astfel, se vede că Iosua şi cei de sub comanda sa directă au jucat mai mult decât un rol în marea dramă profetică a bătăliei din Ai.

32. Cei din ambuscadă s-au grăbit spre cetate şi i-au dat foc. Fumul care se ridica de acolo a avertizat forţele de ambele părţi că cetatea era condamnată la distrugere. „Căci Iosua şi tot Israelul, văzând cetatea luată de cei ce stăteau la pândă şi fumul cetăţii suindu-se în sus, s-au întors şi au bătut pe oamenii din Ai" (Ios. 8:21). Regele din Ai şi oamenii săi de luptă, reprezentând pe Diavolul şi

Cuprins

elementul său de luptă de pe pământ, lăsaseră în urmă în cetate femeile, iar arderea oraşului în acest punct al dramei reprezintă distrugerea elementului religios care a fugit să se ascundă şi a lăsat pe alţii să facă lupta lor, element care va suferi nimicire completă (Ier. 51:30). Întreaga armată de luptă a cetăţii Ai şi a Bethelului, care se alăturase lor în această luptă, a fost distrusă de forţele lui Iosua pe câmpul de luptă; aceasta a reprezentat distrugerea tuturor elementelor organizaţiei vizibile a lui Satan, care ies pentru a distruge pe singurul popor de pe pământ care serveşte, într-adevăr, pe Dumnezeu şi pe Regele Său.

33. Cei 5.000 de bărbaţi, care erau în ambuscadă, dar care acum dăduseră foc cetăţii Ai, au părăsit imediat oraşul arzând şi s-au grăbit afară pentru a se alătura la măcelul duşmanului pe câmpul de luptă: „ceilalţi, de asemenea, le-au ieşit înainte din cetate şi oamenii din Ai au fost înconjuraţi de Israel din toate părţile. Israel i-a bătut, fără să lase unul cu viaţă, nici vreun fugar" (Ios. 8:22). Duşmanul poporului de legământ al lui Dumnezeu a fost atunci înconjurat de forţele Domnului de sub conducerea lui Iosua şi nici unuia dintre ei nu i-a fost permis să scape. Aici, tabloul vorbeşte în tonuri fulgerătoare despre bătălia lui Iehova la Armaghedon şi care vor fi rezultatele. Acum, cu siguranţă, înţelegerea descoperirii acestei drame profetice până în acest punct, va face ca martorii lui Iehova şi însoţitorii lor să fie tari în credinţă, în curaj şi în speranţă. Este sigur că duşmanul unit, care mărşăluieşte împotriva servilor credincioşi ai Atotputernicului Dumnezeu pentru a-i distruge, va eşua. Acestor servi credincioşi şi ascultători Iehova le spune acum, aşa cum i-a spus lui Iosafat: „mâine, du-te împotriva lor." Noi suntem acum în ziua de „mâine" şi ieşim, înfruntând duşmanul cu mesajul Împărăţiei. Domnul arată apoi poporului Său că ei nu au nevoie să lupte cu arme carnale, deoarece El le spune: „Voi nu veţi lupta în această bătălie; … bătălia nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu" (2Cron. 20:15-17). Ca şi Ieremia, servii credincioşi ai lui Iehova de pe pământ ies acum înaintea duşmanului cu mesajul şi deoarece ei ies înaintea duşmanului, ştiu că vor întâlni opoziţie puternică. Ei ştiu că mari dificultăţi sunt înaintea lor şi pentru încurajarea lor, Iehova spune acum poporului Său credincios cu privire la duşman: „Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, ca să te scap, zice Domnul" – Ier. 1:19.

34. Descoperirea acestor adevăruri minunate poporului lui Dumnezeu, în acest timp de încordare, este dovada harului şi bunăvoinţei iubitoare a lui Iehova; aceia care Îl servesc cu credincioşie, urmaşii adevăraţi ai lui Isus Christos, nu se vor teme acum sau nu vor fi înspăimântaţi, ci cu credinţă şi încredere deplină în Domnul şi cu un curaj adevărat ei vor înainta în lucrare şi vor face aceasta fără să le slăbească mâna sau eforturile. Acum, credincioşii să fie tari şi foarte curajoşi. Victoria este sigură!

35. Singura creatură căreia i s-a permis să vadă nimicirea completă a ultimului om din Ai, a fost însuşi regele. Acolo, el a reprezentat pe Satan Diavolul, care va fi ultimul ce îşi va vedea forţele distruse: „pe împăratul din Ai l-au prins viu şi l-au adus la Iosua" (Ios. 8:23). Aceasta este în armonie perfectă cu Apocalips 20:1,2. Regele, fiind adus viu la Iosua, a fost ţinut pentru un timp, ca să

Cuprins

vadă sfârşitul complet al tuturor oamenilor săi de luptă: „după ce a isprăvit Israel de ucis pe toţi locuitorii din Ai, în câmp şi în pustie, unde îi urmăriseră şi după ce toţi au fost trecuţi în totul prin ascuţişul săbiei, tot Israelul s-a întors la Ai şi a trecut cetatea prin ascuţişul săbiei” – Ios. 8:24.

36. În privinţa împlinirii, unii dintre „femeile masculine” care purtau fuste în timp ce strângeau bani pe baza „purgatoriului” şi a altor părţi a escrocheriei lor, pot să-şi schimbe hainele atunci când Armaghedonul va începe, ca ei să pară agricultori, pentru a-şi ascunde identitatea, cu speranţa de scăpare (Zaharia 13:4-6). Dar aceasta nu le va folosi la nimic. Ei nu-l pot înşela pe Mai Marele Iosua, deoarece el îi va căuta pe toţi duşmanii lui Dumnezeu. Acei aşa-zişi „agricultori” vor fi nimiciţi complet: „cu totul au fost douăsprezece mii de inşi ucişi în ziua aceea, bărbaţi şi femei, toţi oameni din Ai” – Ios. 8:25.

37. Numărul de douăsprezece mii, menţionat în acest verset, se referea evident în exclusivitate la oamenii de luptă şi nu la cei care nu luptau, ei nefiind demni să fie socotiţi. Tabloul arată nimicirea completă a tuturor duşmanilor lui Dumnezeu, care formează organizaţia lui Satan. Actorii dintr-o dramă profetică reprezintă adesea diferite lucruri, în diferite momente. Toate forţele lui Iosua, angajate acum în lucrarea de nimicire, în acest punct au reprezentat toate forţele nevăzute sau îngereşti, luptând sub comanda lui Isus Christos la Armaghedon. În acea luptă, nici unul din martorii lui Iehova de pe pământ nu va avea nici o parte. Partea lor este de a participa în „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu, de a cânta laudele Sale; deoarece nu pare că a existat vreunul care să cânte după ce măcelul a început, aceasta sprijină concluzia care apare în alte scripturi că „lucrarea ciudată” va fi încheiată atunci când lucrarea de nimicire va începe. Distrugerea cetăţii Ai a fost atât de completă, încât ea a reprezentat exterminarea completă a fiecărei părţi a organizaţiei vizibile a lui Satan, la Armaghedon, pentru ca pământul să poată fi în întregime curat, pregătit pentru executarea mandatului divin cu privire la umplerea pământului – Gen. 1:28; 9:1.

38. Tabloul Ierihonului dezvăluie pe oamenii de bine care alcătuiesc „mulţimea mare” şi care au fost arătaţi în salvarea lui Rahav şi a celor din casa sa. Bătălia din Ai nu face nici o menţiune sau descriere specifică a „mulţimii mari”; dar, deoarece Rahav şi casa sa au fost integraţi în organizaţia lui Israel, trebuie să fie permisă presupunerea că „mulţimea mare” va fi strâns asociată cu rămăşita în bătălia Armaghedonului, pe măsură ce aceasta înaintează. Aceasta este, mai departe, confirmarea că strângerea „mulţimii mari” trebuie să fie completată înainte de Armaghedon. Alte tablouri profetice arată pe „mulţimea mare” în „cetăţile de scăpare” în momentul bătăliei zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic şi că ei sunt sub protecţia Domnului Isus Christos, iar ei trebuie să stea acolo până când bătălia este încheiată – Num. 35:9-32; Ios. 20:1-9.

39. În înregistrare este relatat că, atunci când acei oameni din ambuscadă au dat foc oraşului şi s-au grăbit să atace duşmanul pe câmpul deschis, oamenii din Ai „erau în mijlocul Israelului, unii pe partea aceasta şi alţii pe partea cealaltă”. Aceasta arată că oştirea cerului, sub comanda directă a lui Isus Christos, va

Cuprins

înconjura complet duşmanul şi îl va nimici. Iosua nu a dat un semnal pentru a înceta lupta, ci a poruncit ca lupta să continue; aceasta este arătat prin faptul că „Iosua nu şi-a tras mâna, pe care o ţinea întinsă cu suliţa” (Ios. 8:26). Iehova îi poruncise lui Iosua să „întindă suliţa pe care o avea în mână” (versetul 18). Nu este înregistrat anume că succesul continuu al bătăliei asupra duşmanului depindea de faptul că Iosua ţinea suliţa întinsă, dar se presupune că el a continuat să semnalizeze cu acea suliţă pentru a continua bătălia. La Refidim, unde Iosua a condus bătălia ca feldmareşal sub comanda superioară a lui Moise, în lupta cu amaleciţii, succesul continuu al acestei bătălii a depins de „ridicarea mâinilor” lui Moise (Ex. 17:8-16). Probabil că succesul continuu al bătăliei de la Ai a depins de semnalizarea constantă a lui Iosua cu suliţa sa. Cel puţin, suliţa sa întinsă era un semnal pentru a continua lupta până când ultimul om era nimicit. Aceasta pare să însemne că Domnul Isus Christos, Feldmareşalul la comandă în Armaghedon, va continua să semnalizeze forţelor sale să continue lupta până când orice vestigiu al organizaţiei Diavolului este complet executat. Iosua a dorit să fie pe deplin ascultător poruncii lui Iehova al oştirilor şi să extermine complet duşmanul, indiferent de cât de mult avea să dureze lupta. Lucrarea nu a fost neterminată din partea lui, ca de pildă atunci când, cu ani mai târziu, Saul a lăsat neîmplinite poruncile Domnului de a-i extermina pe amaleciţi. Dacă Saul ar fi profitat de experienţele lui Iosua, el nu ar fi cruţat niciodată pe nici unul dintre amaleciţi.

40. Lupta şi măcelul complet al locuitorilor din Ai n-a fost un act de măcel crud şi inutil, aşa cum ar vrea criticii să pară. Nu poate fi obţinută nici o apreciere potrivită a acelei bătălii a Domnului, nici a Armaghedonului, până când cineva nu obţine o înţelegere a scopului lui Iehova. Numele lui Iehova este marea chestiune ce trebuie decisă. Satan l-a înfruntat pe Iehova şi l-a provocat să pună pe pământ oameni care să rămână adevăraţi şi credincioşi şi care să demonstreze astfel supremaţia lui Iehova. Amoriţii şi alţi canaaniţi care ţineau în posesie Palestina, erau în întregime de partea Diavolului şi erau practicanţi ai religiei Diavolului; de aceea, judecata lui Iehova este că toţi aceştia vor fi nimiciţi. La marele potop din zilele lui Noe, Iehova nimicise toată rasa umană, salvând numai opt persoane. Dacă, după aceea, oamenii ar fi profitat de acea expresie a mâniei lui Dumnezeu şi exercitare a puterii Lui, mai târziu ei nu s-ar fi întors spre religia Diavolului. Făcând aşa, ei sunt gata pentru distrugere. În bătălia de la Ai, Iehova a realizat un tablou profetic, prezicând scopul Său de a nimici în Armaghedon pe toţi susţinătorii Diavolului. Acel tablou profetic este sigur că va fi împlinit şi acum, aceia care cred în Dumnezeu şi care Îl iubesc şi Îl servesc, profită de înregistrarea bătăliei din Ai, aşadar se pun în întregime pe partea lui Dumnezeu şi a Mai Marelui Iosua, Isus Christos. Toţi aceştia sunt alcătuiţi din rămăşita martorilor lui Iehova şi „mulţimea mare” şi ei sunt singurii cărora Dumnezeu la va permite să supravieţuiască Armaghedonului. Această informaţie este dezvăluită acum de Domnul, pentru beneficiul tuturor care doresc dreptatea şi care doresc să continue să trăiască. Acesta este marele privilegiu şi datoria acelora care primesc o înţelegere a adevărului şi profită, în felul acesta, pentru a duce acel mesaj la alţi

Cuprins

oameni care sunt cu bunăvoinţă, pentru ca şi ei să poată căuta singurul loc de scăpare. Bătălia Armaghedonului va fi în întregime în favoarea Domnului şi va avea ca rezultat justificarea numelui lui Iehova. Cu Iosua şi armata lui la Ai, Iehova a făcut un tablou dramatic al justificării numelui Său, dramă care sigur va fi jucată în întregime, în realitate, în viitorul foarte apropiat. Lupta dintre Domnul şi Diavol a început în anul 1914; apoi, în anul 1918, Iehova a oprit acea luptă, „scurtând astfel acele zile de necaz" şi armistiţiul de pace relativă dă ocazia martorilor Domnului să meargă pe pământ, să avertizeze oamenii şi să-i slujească pe oamenii de bine, pentru ca ei să poată găsi calea de siguranţă şi mântuire. Acea „lucrare ciudată" şi bună este acum în progres şi se apropie de sfârşit; când ea va fi încheiată, imediat va urma „un necaz aşa de mare cum n-a fost niciodată şi nici nu va mai fi" (Matei 24:7-22). Aceasta înseamnă nimicirea completă a tuturor forţelor lui Satan şi justificarea completă a numelui lui Iehova.

41. La bătălia din Ai, Iehova a invocat o regulă diferită de cea de la Ierihon, cruţând animalele de distrugere: „Israel a păstrat pentru sine doar vitele şi prada din cetatea aceasta, după porunca pe care i-o dăduse lui Iosua Domnul" (Ios. 8:27). Conform regulii şi practicii anunţate la Numeri 31:25-31, era perceput pe pradă un tribut ce trebuia să fie folosit de preoţimea Israelului spre gloria Domnului. Cu siguranţă că va fi o împlinire a acestei părţi a dramei. Şi în timp ce noi nu putem şti chiar cum se va întâmpla aceasta, ştim că aceia care se împărtăşesc activ în serviciul Împărăţiei împotriva duşmanului, vor culege bogăţii durabile, şi anume comori care nu vor pieri niciodată. De aceea, servii credincioşi ai Domnului strâng acum comori care vor dura veşnic.

42. Lucrarea lui Iosua dezvăluie pieirea apropiată a lumii păcătoase a lui Satan. „Iosua a ars cetatea Ai şi a făcut din ea, pentru totdeauna, un morman de dărâmături, care se vede până în ziua de azi" (Ios. 8:28). În privinţa împlinirii acestei părţi a dramei, observaţi judecata lui Iehova împotriva organizaţiei lui Satan: „iată, am necaz pe tine, munte nimicitor, zice Domnul, pe tine, care nimiceai tot pământul! Îmi voi întinde mâna peste tine, te voi prăvăli de la înălţimea stâncilor şi te voi preface într-un munte aprins" – Ier. 51:25.

43. Diavolul însuşi primeşte apoi atenţie: „a spânzurat de un lemn pe împăratul din Ai şi l-a lăsat pe lemn până seara. La apusul soarelui, Iosua a poruncit să i se pogoare trupul de pe lemn; l-au aruncat la intrarea porţii cetăţii şi au ridicat pe el o mare grămadă de pietre, care este până în ziua de azi" – Ios. 8:29.

44. Poarta oraşului era locul de judecată. De aceea, moartea regelui din Ai anunţă că Satan, după ce va fi martorul distrugerii totale al organizaţiei sale, va fi executat ca un lucru blestemat şi asupra numelui său va rămâne ruşine veşnică. Alte scripturi arată că Satan va fi dezlegat la sfârşitul miei de ani; unii au sugerat, foarte neînţelept, imposibilitatea dezlegării lui, numind motivul că nu există răscumpărare pentru Satan. Răscumpărarea nu este deloc necesară pentru ca cineva să fie readus din morţi. Puterea lui Dumnezeu nu cunoaşte limite. Este în puterea Sa să facă aşa cum a anunţat, adică, să-l trezească pe Satan la timpul când

Cuprins

pământul este plin cu creaturi drepte şi apoi să arate lui Satan cât de nebun a fost el tot timpul.

45. Imediat după bătălia din Ai, Iosua a continuat să mărşăluiască cu armata cam la douăzeci de mile mai departe spre nord, spre un loc istoric. Avraam, la intrarea în ţara Canaanului, a făcut prima lui oprire acolo, locul fiind aproape de localitatea Sihem, care este între Muntele Ebal şi (la sud) Muntele Garizim. La porunca lui Iehova, Avraam a intrat în ţara Canaanului: „Avaram a străbătut ţara până la locul numit Sihem, până la stejarii More. Cananiţii erau atunci în ţară – Gen. 12:6,7.

46. Înainte de a intra în ţara Canaanului, Moise, transmiţând instrucţiunile lui Dumnezeu către izraeliţi, le-a spus: „şi când Domnul, Dumnezeul tău, te va aduce în ţara pe care o vei lua în stăpânire, să rosteşti binecuvântarea pe muntele Garizim şi blestemul pe muntele Ebal. Munţii aceştia sunt dincolo de Iordan, înapoia drumului care merge spre apus, în ţara canaaniţilor care locuiesc în câmpie, faţă în faţă cu Ghilgal, lângă stejarii More" – Deut. 11:29,30.

47. Astfel, se înţelege că locul era unul de interes istoric şi era sfântă pentru aceia care-L iubeau pe Iehova. „Atunci, Iosua a zidit un altar Domnului, Dumnezeului lui Israel, pe muntele Ebal" (Ios. 8:30). Sosise timpul pentru a asculta instrucţiunea lui Dumnezeu de a construi un altar, în acelaşi loc unde Dumnezeu îi promisese lui Avram: „seminţei tale îi voi da această ţară", promisiune care în acel timp începuse să aibă o împlinire asupra seminţei naturale a Israelului, care tocmai intrase în Canaan.

48. Iosua a îndeplinit porunca dată prin Moise: „cum poruncise copiilor lui Israel Moise, robul Domnului şi cum este scris în cartea legii lui Moise: era un altar de pietre necioplite, peste care nu trecuse fierul. Pe altarul acesta au adus Domnului arderi de tot şi jertfe de mulţumiri" (Ios. 8:31). Acesta era aproape de locul unde Avraam şi-a construit primul altar. (Gen. 12:7; Ex. 20:25; Deut. 27:5,6). Cu mare recunoştinţă faţă de Iehova, pentru împlinirea faţă de sămânţa naturală a lui Avram şi pentru că le-a dat victoria asupra duşmanilor lor, Iosua a adus acolo jertfă pe acel altar. Acum, rămăşiţa credincioasă a lui Iehova, sămânţa spirituală a lui Avram, copiii unşi ai lui Dumnezeu, se află în „ţara promisă". Ei sunt „pietre vii" aşezate în templu (1Pet. 2:5, A.R.V.). Acum, ei „oferă jertfele laudei şi recunoştinţei lui Iehova prin Isus Christos, chiar rodul buzelor lor", proclamând cu credincioşie numele Celui Prea Înalt şi a Împărăţiei Sale. Iehova a dat deja „rămăşitei" victoria în ţara Împărăţiei Sale şi împreună cu „mulţimea mare", ei Îi mulţumesc şi Îi laudă numele Său sfânt – Evr. 13:15.

49. Iosua nu a scris un mesaj pe piatra altarului, ci pe pietre pregătite şi tencuite pentru acel scop: „şi acolo Iosua a scris pe pietre o copie a legii pe care o scrisese Moise înaintea copiilor lui Israel" (Ios. 8:32). Pietrele pe care el a scris, au fost pregătite în ascultare de porunca primită de el prin Moise: „după ce veţi trece Iordanul, ca să intraţi în ţara pe care ţi-o dă Domnul, Dumnezeul tău, să ridici nişte pietre mari şi să le tencuieşti cu var. Să scrii pe pietrele acestea toate cuvintele legii acesteia, după ce vei trece Iordanul, ca să intri în ţara pe care ţi-o dă Domnul,

Cuprins

Dumnezeul tău, ţară în care curge lapte şi miere, cum ţi-a spus Domnul, Dumnezeul părinţilor tăi. Să scrii pe aceste pietre toate cuvintele legii acesteia, săpându-le foarte desluşit" – Deut. 27:2-4,8.

50. Acest act a slăvit legea lui Iehova şi a accentuat importanţa acesteia, iar înregistrarea făcută despre aceasta era o mărturie pentru toţi care veneau pe acel drum şi acela nu putea fi ignorat şi nimeni nu putea invoca ignoranţa legii şi legământului lui Iehova. „Lui Iehova i-a plăcut, de dragul dreptăţii Sale, să slăvească legea şi s-o facă onorabilă" (Isaia 42:21, *A.R.V.*) Legea Sa este Cuvântul Său, şi prin ea Iehova Îşi justifică numele. De când izraeliţii spirituali au traversat Iordanul antitipic şi mai ales din anul 1936, Iehova a făcut ca legea Lui să fie slăvită împotriva religiei şi tradiţiei sale, arătând că legea Sa este onorabilă. Religia încalcă şi anulează Cuvântul sau legea lui Dumnezeu (Matei 15:1-9). Broşura întitulată *Apărare*, publicată de Societate în anul 1937, atrage atenţia la aceasta, mărturie ce furnizează un avertisment acelora care practică religia, ca ei să nu poată avea nici o scuză pentru a pleda cu ignoranţa în justificarea acţiunii lor de practicare a religiei.

51. Acum, priviţi grupa de oameni care aud binecuvântările şi blestemele pe care legea lui Dumnezeu le-a prescris: „tot Israelul, bătrânii, mai marii oastei şi judecătorii lui, stăteau de amândouă părţile chivotului, înaintea preoţilor din neamul leviţilor, care duceau chivotul legământului Domnului; erau de faţă atât străinii, cât şi copiii lui Israel, jumătate în dreptul muntelui Garizim şi jumătate în dreptul muntelui Ebal, după porunca pe care o dăduse mai înainte Moise, robul Domnului, ca să binecuvânteze pe poporul lui Israel" – Ios. 8:33.

52. Toţi izraeliţii erau acolo. Se pare, sigur, că Rahav şi casa sa erau acolo, deoarece ei nu puteau fi în siguranţă altundeva. Socrul lui Moise şi descendenţii lui veniseră în timpul călătoriei, de aceea acei „copii ai cheniţilor", strămoşii ionadabilor, erau acolo. (Jud. 1:16; 1Cron. 2:55). „Mulţimea amestecată" care ieşise din Egipt împreună cu Israel era acolo (Ex. 12:38,39). Toţi aceştia erau acolo, căutând protecţie, deoarece au rămas împreună cu poporul de legământ al lui Dumnezeu. Dacă acei „străini" doreau o împărtăşire în privilegiul şi protecţia Domnului, ei trebuiau să se supună numai legii lui Dumnezeu (Ex. 12:48,49; Num. 9:14,15; 15:14-16). De aceea, a fost vital pentru ei să înveţe legea lui Dumnezeu şi care erau cerinţele. Acei străini au reprezentat „mulţimea mare", care astăzi trebuie să înveţe legea dreaptă a lui Dumnezeu, la fel cum celor unşi le este cerut să facă şi ei trebuie să fie nerăbdători şi doritori să înveţe. Acestea sunt mijloacele de căutare a dreptăţii şi smereniei (Ţef. 2:1-3). Locul de adunare era cam în inima ţării promise.

53. Acum, observaţi împlinirea, cel puţin în parte, a acestei părţi a dramei: martorii lui Iehova sunt acum între munţii Împărăţiei lui Dumnezeu, sub comanda directă a Regelui, Mai Marele Iosua, Isus Christos. Ei sunt adunaţi la templu, pentru a învăţa legea lui Dumnezeu. Congresul din anul 1937 din Columbus a fost o expresie însemnată a acesteia. Rămăşiţa stătea în prezenţa Domnului pentru a asculta şi a repeta binecuvântările şi blestemele legii lui Dumnezeu. Adevărurile

Cuprins

profetice, pe care Iehova le-a făcut să fie publicate în anul 1937, accentuează aceste lucruri. În special observaţi aici articolele „Înţelegere” (publicate în *Turnul de Veghere* din 5 mai 1937) şi „Interesele împărăţiei” (publicat în *Turnul de Veghere* din 15 decembrie 1937), precum şi mesajele de avertisment din *Turnul de Veghere* al acelui an, intitulate „Lucrarea Sa şi Actul Său”. Rămăşiţa şi însoţitorii lor, ionadabii, mergând împreună, au învăţat împreună legea şi mărturia lui Dumnezeu din acel timp înainte.

54. Binecuvântările au fost citite de pe muntele Garizim, în sud şi blestemele au fost citite de pe muntele Ebal, în nord, conform numirii Domnului (Deut. 27:11-13). „Iosua a citit apoi toate cuvintele legii, binecuvântările şi blestemele, după cum este scris în cartea legii” (Ios. 8:34). Astfel, toţi izraeliţii şi „străinii” au fost avertizaţi dinainte cum trebuie şi de atunci înainte erau responsabili; preumbrind că rămăşiţa şi oamenii de bine care vor alcătui „mulţimea mare” sunt avertizaţi şi sunt responsabili de rezultatul căii de acţiune luat de aceştia.

55. Mesajul Domnului nu a fost cenzurat de teama ofensării susceptibilităţilor religioase a nimănui, nici din alt motiv: „n-a rămas nimic din tot ce poruncise Moise, pe care să nu-l fi citit Iosua în faţa întregii adunări a lui Israel, în faţa femeilor, copiilor şi străinilor care mergeau în mijlocul lor” (Ios. 8:35).

56. Credincioşia lui Iosua a fost arătată de atenţia prudentă la fiecare cuvânt din textul legii lui Dumnezeu. Tuturor oamenilor le-a fost cerut să rămână în linişte şi să asculte. Chiar şi „cei mici”, anume copiii mici care „se poticneau”, erau acolo cu adulţii şi tuturor le-a fost cerut să asculte, fie că ei puteau înţelege sau nu. Aceea a fost o ocazie importantă. La fel şi acum, Domnul aduce în atenţia oamenilor prin publicaţiile Turnului de Veghere mesajul Său de avertizare şi instrucţiuni, pentru ca în sfârşit, toţi cei care-l iubesc pe Dumnezeu şi Împărăţia Sa să poată fi instruiţi în ceea ce este necesar, ca ei să poată scăpa de blestem şi să poată primi binecuvântările Domnului. Adulţii credincioşi au grijă ca această informaţie şi cunoştinţă să fie transmise copiilor lor (vezi *Turnul de veghere* din 15 aprilie şi 1 mai 1938). Oamenii de bine sunt ajutaţi să înţeleagă de către acei martori credincioşi, care le fac vizite ulterioare şi-i ajută să înceapă studiul Cuvântului lui Dumnezeu. Mulţi cititori ai *Turnului de veghere* îşi vor aminti acel număr mare de „străini” care s-au ridicat în picioare la congresul din anul 1937, ilustrând astfel, în mod impresionant, multora, cum acei oameni de bine umblă şi lucrează astăzi împreună cu „rămăşiţa” unsă.

57. Această dramă minunată, pe care Iehova a făcut-o să fie jucată de poporul Său de legământ cu mult timp înainte, a fost înregistrată în Biblie pentru învăţătura şi mângâierea poporului Său care trăieşte acum pe pământ (Romani 15:4). Aceia care acum ascultă şi apreciază Cuvântul lui Dumnezeu ştiu foarte bine că bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic este aproape. Diavolul, de asemenea, ştie şi el şi încearcă cu disperare să arunce întreaga rasă în nimicire. El aplică biciul necazului asupra poporului lui Dumnezeu, cauzând cel puţin unora dintre ei multă mizerie. El îşi adună toate forţele sub comanda directă a lui Gog,

Cuprins

pentru a-i angaja în conflictul final. În timp ce este pregătită această imitaţie, este strânsă dovada din oră în oră, dincolo de orice îndoială, că elementul dictator de sub conducerea lui Satan se adună pentru conflictul final. Stalin, care este reprezentantul Comunismului; Musolini, reprezentantul Fascismului; Hitler, reprezentantul Nazismului, toţi merg pe aceeaşi cale şi toţi sunt împotriva lui Dumnezeu şi împotriva Împărăţiei. Ei pun statul mai presus de Iehova Dumnezeu şi acceptă Ierarhia Romano Catolică, reprezentanta religioasă principală a Diavolului, drept călăuza lor spirituală. Chiar şi evreul urât şi persecutat sub biciul crud al Diavolului, se închină Ierarhiei Romano Catolice, în aparenţă fiind pe deplin ignorant cu privire la istoria persecuţiei acestui popor. Întreaga alianţă este rodul lucrării lui Satan. Drepturile oamenilor sunt aproape pierdute şi necazurile care-i trag în jos cresc zilnic; unii află motivul de ce se întâmplă toate acestea, aşa cum este scris: „vai de locuitorii pământului şi ai mării! Căci Diavolul s-a coborât asupra lor, cuprins de o mânie mare, fiindcă ştie că mai are puţină vreme" – Apoc. 12:12.

58. Fie că ei ştiu sau nu, conducătorii Comunismului, Fascismului, Nazismului şi ai Ierarhiei Romano Catolice se află toţi sub comanda Diavolului, îndreptaţi spre distrugerea poporului lui Dumnezeu, ca ei să-I poată învinge pe Iehova şi Regele Său. Stând acolo împotriva acestei hoarde întregi, crude şi nelegiuite a lui Satan, se află aceia care alcătuiesc rămăşiţa martorilor lui Iehova şi însoţitorii lor, oamenii de bine, care proclamă avertismentul oamenilor; din acest motiv, aceştia sunt obiectele atacului lui Satan (Apoc. 12:17). Întreaga forţă a lui Satan mărşăluieşte spre atacul deschis al poporului credincios al lui Iehova de pe pământ; dar nici unul, care este de partea lui Iehova şi a Regelui Său, să nu fie înspăimântat. Domnul Isus Christos, Mai Marele Iosua, este la comandă şi Regele Veşniciei spune martorilor săi credincioşi: „duşmanul va lupta împotriva ta, dar nu te va birui. Fiţi curajoşi!"

59. Pentru încurajarea poporului Său, Iehova le dezvăluie adevărurile Sale în acest timp. În mod corespunzător, dramele justificării luate în considerare în aceste şapte articole ale *Turnului de Veghere* au pregătit marea şi dramatica bătălie de la Gabaon, aşa cum a fost prezis în cartea lui Iosua, capitolele nouă şi zece şi care au fost luate în considerare anterior, în *Turnul de Veghere* din 1936, paginile 245-251, 259-267, 275-282, pe care poporul lui Dumnezeu le poate studia din nou cu folos. Observaţi aceasta pentru certitudine: timpul pentru bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic este aproape şi Isus Christos, Comandantul Suprem care conduce bătălia, va obţine victoria completă, spre justificarea numelui lui Iehova.

Mari şi minunate sunt lucrările Tale, o Doamne Dumnezeule, cel Atotputernic: drepte şi adevărate sunt căile Tale, tu Rege al vârstelor – Apoc. 15:3, A.R.V.

Cuprins

LUCRAREA ÎMPĂRĂŢIEI

Cititorii *Turnului de Veghere* apreciază acum faptul că guvernarea teocratică funcţionează pe pământ, în măsura în care aceia care sunt consacraţi lui Iehova sunt îngrijoraţi. Atât rămăşita unsă, cât şi ionadabii, au privilegiul, prin harul Domnului, de a participa în suportarea cheltuielilor justificate pentru a duce mai departe lucrarea Împărăţiei. Contribuţiile lor făcute direct Societăţii de Biblie şi Tratate Turnul de Veghere, la Columbia Heights 124, N.Y., sunt o asigurare pentru ei că banii vor fi folosiţi cel mai bine cu putinţă în avansarea intereselor Împărăţiei.

Această observaţie nu este o solicitare de bani, ci o reamintire pentru toţi cei care au o dorinţă să sprijine Împărăţia lui Iehova, că este bine a face îngrijiri dinainte pentru a participa în lucrare, făcând aceasta prin punerea deoparte a unei sume exacte în fiecare săptămână, conform modului în care Domnul îi face să prospere financiar. Lucrarea Societăţii de Biblie şi Tratate Turnul de Veghere urmează să folosească banii contribuiţi în cel mai economic mod, pentru a face cunoscut numele lui Iehova şi Împărăţia Sa. Dacă se informează înainte în privinţa sumei probabile cu care se va contribui în timpul anului, de către aceia care sunt interesaţi, aceasta face posibilă schiţarea lucrării şi costurile legate de aceasta în mod adecvat. De aceea, se sugerează ca la primirea acestei publicaţii a *Turnului de Veghere* să adresaţi o carte poştală către Societate şi să păstraţi o copie a acesteia, ca o reamintire pentru voi cu privire la suma pe care aţi promis-o şi s-o expediaţi Societăţii imediat. Nu scrieţi nimic pe cartea poştală cu excepţia următoarelor:

Prin mila Domnului sper să fiu capabil să contribui la lucrarea de vestire a Împărăţiei lui Iehova, pe parcursul anului următor, cu suma de $ ____, pe care o voi expedia în sume şi momente pe care le consider corespunzătoare, după cum Domnul îmi dă prosperitate.
Semnat _____.

Expediaţi-vă cartea poştală către
Societatea de Biblie şi Tratate Turnul de Veghere
Biroul Trezoreriei
124 Columbia Heights
Brooklyn, New York.

Aceia care locuiesc în afara Statelor Unite şi care doresc să participe contribuind la cheltuielile necesare, vă rugăm să vă adresaţi scrisorile sau cărţile poştale către biroul Societăţii din ţara respectivă în care trăiţi.

Ţineţi minte nevoia noastră pentru călăuzirea Domnului şi prezentaţi chestiunea înaintea tronului milei cereşti, ca banii contribuiţi să poată fi folosiţi în cel mai bun mod, pentru a vesti Împărăţia.

Cuprins

PE PĂMÂNT, DUPĂ ARMAGHEDON

Oamenii doresc pace; dar predicţia este liber făcută că atunci când este declarat un alt război ei vor răspunde, deoarece le este poruncit să facă astfel şi ei se tem şi sunt puşi în pericol de guverne, dacă eşuează să răspundă.

Războiul cauzează ură. Unul dintre marile beneficii pe care oamenii le vor avea sub guvernarea teocratică dreaptă a lui Isus Christos este că El va opri toate războaiele şi va semăna iubire în inimile lor. Rezultatul va fi pace durabilă şi de aceasta se vor bucura pentru totdeauna oamenii de bine care vor supravieţui războiului final, universal, bătălia Armaghedonului, acum aproape. Cu nouăsprezece secole în urmă, oştirea îngerească a proclamat acest mesaj de bucurie în auzul păstorilor martori: „slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte! şi pace pe pământ printre oamenii de bine" (Luca 2:14, *Rotherham*). Aceasta rezolvă definitiv chestiunea că aceia care se vor bucura de „guvernarea şi pacea lui" sunt oamenii cu bunăvoinţă faţă de Dumnezeu. Toţi aceştia trebuie să creadă şi vor crede că Iehova este Dumnezeul Atotputernic, Christos este Regele şi Împărăţia Sa este speranţa omului.

Prin profetul Său (Isaia 2:2-4), Iehova prezice întemeierea guvernului Său drept, înălţându-l deasupra tuturor guvernelor pământeşti, care trebuie să piară în Armaghedon şi El declară că acolo trebuie să vină oamenii de bine din toate „naţiunile": „popoarele se vor duce cu grămada la el şi vor zice: veniţi, să ne suim la muntele [simbol al guvernului] DOMNULUI, la casa [templul] Dumnezeului lui Iacob [Israel], ca să ne înveţe căile Lui şi să umblăm pe cărările Lui [ale dreptăţii]. Căci din Sion [capitala organizaţiei lui Dumnezeu] va ieşi Legea şi din Ierusalim [Ierusalimul cel nou] cuvântul Domnului. El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; aşa încât din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug şi din suliţele lor cosoare; nici un popor nu va mai trage sabia împotriva altuia şi nu vor mai învăţa războiul".

Cu privire la Regele Său, pe care Iehova l-a pus pe scaunul de domnie în A.D. 1914 pentru a conduce lumea, este scris: (Isaia 9:6,7): „domnia va fi pe umărul lui"; El este „Prinţul Păcii"; şi „El va face ca domnia lui să crească şi o pace fără sfârşit va da scaunului de domnie". Aceasta va însemna pentru oamenii pământului pace universală. Ororile războiului vor pieri pentru totdeauna, niciodată nu va mai fi un alt război. Când oamenii de bine vor afla şi vor înţelege acest adevăr, ei vor cânta de bucurie –vezi Psalmul 97:1.

Animalele munţilor şi ale pădurilor sunt în duşmănie cu omul. Ele încearcă să-l omoare pe om şi omul le omoară pe ele. Sub guvernul drept al Domnului, pacea va fi întemeiată pentru totdeauna chiar şi între animalele sălbatice şi om. Desigur că Dumnezeu cunoaşte limbajul animalelor şi al păsărilor cerului şi El le va vorbi în limbajul lor propriu şi va linişti teama lor de om, iar pacea va fi pentru totdeauna stabilită între animalele sălbatice şi om. Profeţia lui Osea 2:18, cu privire la Israelul spiritual, ilustrează de asemenea condiţia viitoare a omului pe pământ, sub guvernul Lui, care spune: „în ziua aceea, voi încheia pentru ei un

Cuprins

legământ cu fiarele câmpului, cu păsările cerului şi cu târâtoarele pământului, voi sfărâma din ţară arcul, sabia şi orice unealtă de război şi-i voi face să locuiască în linişte". Cu privire la guvernul său drept şi la pacea de acolo, este scris despre Christos, Regele: „neprihănirea va fi brâul coapselor Sale şi credincioşia brâul mijlocului Său. Atunci, lupul va locui împreună cu mielul şi pardosul se va culca împreună cu iedul; viţelul, puiul de leu şi vitele îngrăşate vor fi împreună şi le va mâna un copilaş; vaca şi ursoaica vor paşte la un loc şi puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de ţâţă se va juca la gura bortei năpârcii şi copilul înţărcat va băga mâna în vizuina basilicului. Nu se va face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr" – Isaia 11:5-9.

Sub guvernele prezente nesatisfăcătoare, oamenii în general nu simt siguranţă pentru proprietatea lor, pentru odraslele lor sau pentru vieţile lor. Conducerea totalitară, dictatorială, se menţine în multe ţări, deşi în unele ţări oamenii îşi aleg reprezentaţii pentru diferitele departamente de guvernare, dar aceştia sunt depăşiţi de interesele egoiste. Totuşi, asemenea stări nu vor fi posibile sub guvernarea lui Dumnezeu, deoarece acel guvern va fi unul drept şi toţi oamenii vor fi la fel. Nu va fi nici bogat, nici sărac. Cel arogant va fi înjosit din poziţia sa înălţată şi cel sărac şi umil va fi înălţat, pentru ca toţi să poată avea o poziţie egală înaintea marelui Judecător drept şi cinstit. Omul va fi în siguranţă în casa şi pe proprietatea lui. Atunci, oamenii vor construi case şi vor locui în ele ca în proprietăţile lor. Ei nu le vor construi ca alţii să le ia de la ei (citeşte Isaia 65:22). Asupritorului şi speculantului nu îi va fi permis să acţioneze. Condiţiile vor fi favorabile şi echitabile şi fiecare va avea o şansă cinstită. Sub guvernarea dreaptă a marelui Teocrat, omul nu se va teme. „Ci fiecare va locui sub via şi sub smochinul lui şi nimeni nu-l va mai tulbura. Căci gura Domnului oştirilor a vorbit" – Mica 4:4.

„Pământul", aşa cum este folosit în Scripturi acest termen, reprezintă în mod simbolic organizaţia vizibilă a omenirii, sub Împărăţia lui Dumnezeu. Psalmul 85:11 vorbeşte despre acel timp: „adevărul răsare din pământ şi dreptatea priveşte de la înălţimea cerurilor". Dumnezeu a făcut pământul literal pentru om (vezi Isaia 45:12,18). Dumnezeu a pus electricitatea în pământ şi în jurul pământului, pentru beneficiul oamenilor de bine. Puterea care este în valurile mării aparţine lui Iehova, pentru că „al Domnului este pământul şi tot ce este pe el" (Ps. 24:1). Puterea valurilor oceanului va acţiona marile maşinării care pot fi inventate şi vor produce electricitatea care va lumina toate locuinţele, va furniza căldura pentru toate casele şi va genera puterea pentru toate aparatele necesare în locuinţe şi în gospodării. Nimănui nu-i va fi permis să culeagă un profit egoist de aici, deoarece nimănui nu-i va fi permis să asuprească sau să rănească în toată acea Împărăţie sfântă –Isaia 11:9.

Toată bogăţia şi toată puterea din mâna Conducătorului Drept va fi folosită pentru bunăstarea generală. Atunci, nu va exista nici o sarcină grea aşezată asupra cuiva şi nu vor exista bărbaţi şi femei care să-şi caute serviciu, pentru a-şi câştiga

Cuprins

pâinea. Guvernarea teocratică va continua o mare lucrare de reconstrucţie, pentru bunăstarea generală. Ea va restaura pustiurile şi va face ca locurile care erau pustii cândva, să înflorească precum trandafirul şi să dea roade din abundenţă. Oamenii se vor simţi în siguranţă în proprietatea lor, în vieţile lor şi în drepturile lor; şi toţi vor învăţa să facă ceea ce este drept. Isaia 65:23 ne spune: „nu vor munci degeaba şi nu vor naşte copii ca să-i vadă pierind". Ei toţi se vor bucura de roadele muncii lor. Spinii şi mărăcinii au împovărat pământul multă vreme şi au făcut dificil pentru om să obţină o recoltă bună din sol. Domnul va arăta omului cum să îndepărteze aceste piedici, pentru ca recolta lui să poată fi din abundenţă. Foametea a fost unul din marii duşmani ai omului, sub guvernarea lui Satan de peste om. Nu va mai exista foamete, atunci când guvernarea lui Iehova de sub conducerea lui Christos va controla total pământul. Psalmul 67:6 prezice: „Pământul îşi dă roadele. Dumnezeu, Dumnezeul nostru, ne binecuvântează".

Condiţiile vor fi în întregime diferite, când Cel Drept va avea control total şi îl va exercita. Atunci, oamenii vor avea abundenţă şi se vor bucura. Aşa cum este afirmat în Proverbe 29:2: „când cel drept este în autoritate, poporul se bucură; dar când stăpâneşte cel rău, poporul geme". Împreună cu producerea şi distribuirea hranei şi a îmbrăcămintei făcute în justeţe şi dreptate, oamenii vor fi mulţumiţi şi fericiţi. Isaia 25:6 anunţă: „Domnul oştirilor pregăteşte tuturor popoarelor pe muntele [guvernul] acesta, un ospăţ de bucate gustoase, …de bucate miezoase, pline de măduvă".

Sănătatea oamenilor este de foarte mare importanţă. Dacă toţi oamenii ar putea avea sănătate, aceasta ar fi un mare avantaj pentru ei. Guvernele prezente fac unii paşi pentru a proteja sănătatea publicului, dar făcând astfel, oamenii sunt exploataţi. Mulţi care pretind că slujesc bolnavului complotează, făcându-l chiar şi pe cel sănătos bolnav, pentru ca ei să poată culege câştig material din aceasta. Hrana este falsificată în aşa măsură, încât multe boli rezultă de aici. Cu toate acestea, sub guvernarea dreaptă a Domnului, oamenii vor fi învăţaţi ce este potrivit să mănânce şi cum să mănânce; vor fi învăţaţi instrucţiuni sanitare potrivite, cum să doarmă şi să se instruiască şi nimănui nu-i va fi permis să înşele. Lor le va fi spus adevărul; şi, ştiind că primesc adevărul, ei vor fi încurajaţi şi avantajaţi şi vor progresa rapid. Dumnezeu îl va vindeca pe cel bolnav, ca el să poată rămâne sănătos şi, conform lui Isaia 33:24, „locuitorul nu va mai spune, sunt bolnav".

Printre duşmanii de pe urma căruia omul a suferit atât de mult, sunt: frauda, înşelăciunea, exploatarea, şantajul, jaful, războiul şi religia. Omul a suferit din mâinile escrocilor, asupritorilor şi religioniştilor. El a suferit din cauza foametei, ciumei, bolii şi morţii. Pe toţi aceşti duşmani Dumnezeu îi va distruge prin Christos, prin „actul Său ciudat" la Armaghedon şi prin acţiunea guvernului Său drept. Despre Regele lui Iehova, Isus Christos, este scris (1Cor. 15:25,26): „căci el trebuie să domnească până va pune pe toţi duşmanii sub picioarele sale. Duşmanul cel din urmă, care va fi nimicit, este moartea".

Suferinţa şi durerea vor trece şi „nu va mai fi moarte" (vezi Apoc. 21:4-6). Oamenii vor afla că Dumnezeu, în bunătatea Sa iubitoare, le-a dăruit toate aceste

Cuprins

beneficii. Cel credincios şi ascultător va avea putere, sănătate şi viaţă, în perfecţiunea lor. Ei vor locui pământul după chipul şi asemănarea marelui lor Creator şi rugăciunile lor de recunoştinţă vor fi înălţate totdeauna la El, prin Isus Christos. Ei se vor bucura în Domnul Dumnezeu Iehova şi îşi vor exprima sentimentele inimilor lor către El – Psalm 145:1-17.

EXPERIENŢE DE TEREN

O SCRISOARE CENZURATĂ DIN BARCELONA CEA SFÂŞIATĂ DE RĂZBOI

„Dragii mei domni: A trecut exact o lună de când am primit cărţile şi scrisoarea voastră. Nu pot să vă spun în limba voastră mulţumirile mele şi este o mare plăcere pentru mine să fiu capabil să vă felicit pentru favoarea, pe care nu o pot plăti astăzi cu bani. Am 17 ani şi la această vârstă fragedă am avut norocul să cunosc Cuvântul lui Dumnezeu şi adevărul despre această Împărăţie apropiată. Poate, după acest război crud, voi putea să vă felicit personal. Între timp, primiţi multe binecuvântări şi asigurarea prieteniei mele pentru voi” (1 decembrie 1938).

EA CITISE UN EXEMPLAR AL *TURNULUI DE VEGHERE*

„O doamnă acceptase un exemplar al *Turnului de Veghere.* La vizita ulterioară, o săptămână mai târziu, ea a fost capabilă să discute în mod inteligent despre articol. Acum, noi avem un *studiu model* în casa ei; soţul său este tot atât de interesat ca şi ea, el fiind înainte un catolic. Copiii, o fetiţă de doisprezece ani şi o alta de opt ani, au stat la *studiul model* şi au participat; acum, familia primeşte *Turnul de Veghere.* Bărbatul mi-a spus săptămâna trecută: „soţia mea studiază *Turnul de Veghere* tot timpul şi aranjează să dea copiilor o lecţie zilnică din *Turnul de Veghere* şi le dă paragrafe să citească din acesta.” Este îmbucurător să observi cum această familie întreagă face aşa cum Domnul porunceşte: „căutaţi dreptatea, căutaţi smerenia.” Faptul că aceşti copii oferă comentarii inteligente pe parcursul studiului, arată că şi ei progresează.”

ACEASTA S-A ÎNTÂMPLAT ÎNTR-ADEVĂR ÎN NEW JERSEY

„Duminică, 15 ianuarie, în timpul lucrării de mărturie în Ventnor City, N.J., eu puneam mărturie unei familii romano catolice foarte bigote. Numele lor este domnul şi doamna Frank Sterling, 201 N. New Haven Ave. La zece minute după plecarea mea, un ofiţer de poliţie m-a acostat şi m-a dus la primărie. La început,

Cuprins

ofiţerul a spus că nu sunt arestat, dar după ce i-am spus că aveam un mesaj important al Împărăţiei lui Dumnezeu şi trebuia să-mi continui drumul, atunci mi-a spus că eram arestat. Când m-a adus în faţa Judecătorului Bruno, fără să spun un singur cuvânt, el s-a ridicat şi a dat mâna cu mine, făcându-mi această declaraţie: „fi sigur că nu eşti arestat." Mi-a cerut numele şi adresa şi m-a întrebat cu ce mă ocupam în cursul săptămânii pentru a trăi. După ce i-am spus ocupaţia mea lumească, atunci el m-a întrebat ce făceam duminicile. I-am spus că predicam evanghelia Împărăţiei lui Dumnezeu, mergând din casă în casă. El a spus apoi: „este o plăcere să întâlnesc oamenii ca voi şi ar trebui să fie mai mulţi ca tine." Înainte de plecarea mea, mi-a urat mult noroc. Atunci eu l-am întrebat numele şi adresa reclamantului, nume care apare mai sus."

„METODA PRAGULUI" ÎN PENNSYLVANIA DE EST

„Prin mila Domnului, am depăşit cota abonamentelor la *Turnul de Veghere*, având un număr total de 21 până acum. Sper să cresc numărul broşurilor plasate în restul campaniei. Metoda pragului cu fonograful pare foarte potrivită şi această metodă a fost folosită aici vara trecută; dar, am găsit că e dificil să-i facem pe oameni să stea şi să asculte pe vreme rece. Oricum, acum începe să fie mai cald; câteodată, am un mare succes în realizarea unei mărturii eficace în acest mod. Pentru a ilustra: luni, 27 februarie, metoda pragului a fost folosită timp de opt ore. Rezultatele au fost următoarele: 21 de adrese noi, 35 de audienţe, 28 de broşuri plasate şi contribuţii însumând 33$. Rareori timpul este disponibil pentru a mă angaja în serviciu o zi întreagă, datorită multor vizite ulterioare, care fac necesar a petrece de fapt fiecare după amiază mergând înapoi la cei cu bunăvoinţă şi firește, aceasta micşorează numărul cărţilor şi al broşurilor plasate. Am încercat să îmi realizez cele 200 de ore (ca pionier) pe parcursul lunii, în ciuda maşinii care s-a stricat şi a faptului că am fost bolnav într-o după amiază.

ACŢIUNEA CATOLICĂ LUPTĂ ÎMPOTRIVA LIBERTĂŢII DE ÎNTRUNIRE

„Era ora 5, cu trei ore înainte de lectura înregistrată „Fascism sau Libertate", când managerul teatrului a sunat şi a spus: „nu vă pot da teatrul, pentru această lectură, diseară." M-am dus la el şi în curând am aflat cine protesta. Ierarhia, lucrând prin cetăţenii săi proeminenţi, au trimis protest după protest. I-am subliniat managerului responsabilitatea care era asupra lui, i-am arătat că Ierarhia îl minţise şi prezentase lectura într-o lumină falsă, pentru a-l determina să încalce înţelegerea de a ne închiria teatrul. I-a luat mult timp să se decidă, dar povara ameninţărilor cu boicot, etc., era prea grea. El a spus: „uitaţi banii dumneavoastră şi dacă îmi aduceţi nota cheltuielilor de reclamă, voi fi bucuros să plătesc şi pentru aceea." Există o sală mică în Grand Island (Nebr.), care este totdeauna disponibilă

Cuprins

pentru martorii lui Iehova, indiferent de opoziţie, dar noi ne-am gândit că era prea mică. Aceasta a fost tot ceea ce am putut obţine într-un timp atât de scurt, aşa că am rezervat-o. Făcusem o mare pancartă, spunând ceea ce se întâmplase şi o montasem pe un suport ce defila înainte şi înapoi în faţa teatrului. La bordură erau şase maşini gata să ducă oamenii în celălalt loc de întâlnire. Era interesant să asculţi câteva din expresiile lor când au aflat ce se întâmplase. Totuşi, Ierarhia nu a fost satisfăcută. Ei au trimis trei bătăuşi pentru a cauza tulburări la noul loc de întâlnire; dar, deoarece forţele poliţiei nu sunt sub controlul Ierarhiei, noi am chemat curând un poliţist acolo, şi când bărbaţii au aflat că aveam protecţia poliţiei, au plecat. Am avut o participare bună în împrejurările date, toţi au acceptat broşuri gratuite „*Priveşte faptele în faţă”* şi aproape toţi au contribuit pentru tipărirea mai multora, când au plecat din sală. Ziua de 2 Martie era fixată pentru a doua lectură ce trebuia prezentată în Grand Island. Înainte ca orice publicitate să fie făcută pentru acea lectură, servul grupei de acolo a fost găsit pe marginea drumului la nord de Grand Island, inconştient şi tăiat peste tot. El nu-şi aminteşte să fi părăsit oraşul sau nimic despre ce s-a întâmplat. Un alt frate, care lucrează la o băcănie, s-a dus să încaseze o notă de plată de la cetăţeanul care a vopsit pancartele noastre şi cetăţeanul l-a lovit şi i-a rupt nasul... Poate că va trebui să chemăm [vestitori ai Împărăţiei] din întreagă zonă, pentru a termina lucrul acolo.”

ACUM PREFERĂ TERITORIUL DE AFACERI

„Un frate, foarte timid în această parte a lucrării şi lucrând de obicei zonele rurale, a ieşit şi a încercat pentru prima dată în decembrie trecut. Acum, ar lucra mai degrabă teritoriul de afaceri, decât cel rural. El a obţinut multe vizite ulterioare şi a plasat câteva cărţi legate oamenilor de afaceri. Pentru a ajunge la managerii multor firme importante, el foloseşte Cartea de telefoane a oraşului.”

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

15 MAI 1939 Nr. 10

Cuprins:

RĂSCUMPĂRAREA
PARTEA I - Pag.253

CEA DE-A TREIA TRÂMBIŢĂ - Pag.267

ZEL PENTRU NOUL GUVERN - Pag.272

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

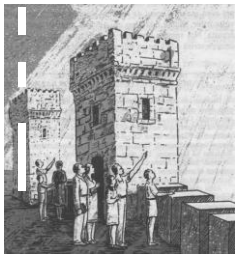

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **15 Mai 1939** **Nr. 10**

RĂSCUMPĂRAREA

„Căci Dumnezeu este unul singur, şi există doar un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, acel om – Isus Cristos, care s-a oferit pe sine drept răscumpărare în numele tuturor; despre aceasta se va depune mărturie la momentul stabilit, mărturie pentru care eu am fost numit vestitor şi apostol.” – 1Tim 2:5-7, *Diaglott*

Partea I

Iehova Dumnezeu este Salvatorul oamenilor, El dezvăluindu-le acestora care este singura temelie sigură şi singura speranţă pentru salvare: „Căci omul nu poate aşeza o altă temelie decât cea care a fost aşezată deja, şi anume Isus Cristos.” (1Cor. 3:11) „Aceasta este piatra pe care voi zidarii aţi considerat-o un nimic, piatră care a devenit capul unghiului. În nici o alta nu există salvare, căci nu există nici un alt nume sub ceruri care să fi fost dat oamenilor pentru a fi salvaţi.” – Fapt. 4:11,12.

2. De ce a aşezat Dumnezeu această fundaţie pentru salvarea oamenilor păcătoşi? Pentru ca numele Său sfânt să fie justificat. Provocarea lui Satan a pus la îndoială numele lui Dumnezeu. Oamenii imperfecţi care sunt scăpaţi de păcatul moştenit au ulterior şansa să îşi dovedească devotamentul faţă de Dumnezeu, contribuind astfel la justificarea numelui Său şi la dezminţirea celor susţinute de Satan prin provocarea făcută. Judecata săvârşită asupra lui Adam a fost una corectă. Ea trebuie să dăinuie pentru totdeauna. Descendenţii lui Adam sunt la rândul lor păcătoşi din cauza acestui păcat moştenit. Dacă Dumnezeu i-ar permite unei făpturi să îi răscumpere pe urmaşii lui Adam, acei oameni care ar da dovadă de credinţă în Dumnezeu şi în răscumpărătorul lor, fiind supuşi şi menţinându-şi integritatea faţă de Iehova, ar reprezenta justificarea numelui Său. Dumnezeu Şi-a arătat îndurarea faţă de omenirea păcătoasă prin aşezarea temeliei pentru salvarea acesteia. Cum a fost aşezată temelia pentru salvarea omenirii? Ea a fost aşezată prin faptul că omului Isus i s-a permis să ofere preţul cerut pentru răscumpărarea omenirii, şi anume pentru descendenţii lui Adam, eliberându-i astfel pe aceştia prin preţul plătit.

3. Care este preţul cerut pentru răscumpărarea omenirii? Viaţa unei făpturi umane perfecte. Legea lui Dumnezeu cere viaţă pentru viaţă. (Deut. 19:21) Adam era un om perfect atunci când a păcătuit de bunăvoie şi în mod conştient împotriva legii lui Dumnezeu, lege care a prevăzut ulterior ca Adam să îşi piardă dreptul la

Cuprins

viaţă. (Gen. 2:17) Nimic mai mult şi nimic mai puţin nu poate fi cerut pentru răscumpărarea urmaşilor lui Adam decât o viaţă perfectă. Viaţa unui înger nu ar putea oferi preţul perfect deoarece îngerii le sunt superiori oamenilor. Din cauza faptului că toţi descendenţii lui Adam sunt imperfecţi prin moştenire, nici unul dintre ei nu ar putea îndeplini condiţiile necesare răscumpărării. (Ps. 49:7) Dacă Dumnezeu nu ar alege să le ofere oamenilor viaţă, toţi aceştia, fiind imperfecţi, nu ar putea trăi decât pentru o perioadă scurtă de timp, urmând ca apoi să moară şi să rămână în această stare pentru totdeauna. Ce a fost făcut pentru ca oamenii să fie salvaţi de la moarte şi pentru a li se oferi o cale a salvării spre viaţă?

4. Răspunsul la întrebarea anterioară îl putem găsi în Scripturi: „Însă Îl vedem pe Isus, care a fost făcut cu puţin mai jos decât îngerii, încununat cu glorie şi onoare, deoarece a îndurat moartea: căci El, prin bunătatea lui Dumnezeu, a gustat moartea pentru fiecare om." (Evr. 2:9) Datorită faptului că Isus a făcut întotdeauna voia Tatălui Său, El ştia încă de la început că a fost făcut „cu puţin mai jos decât ingerii" şi că trebuie să îndure o moarte umilitoare în faţa căreia să dea dovadă de credinţă deplină în Dumnezeu, pentru ca prin moartea Sa să plătească preţul necesar pentru răscumpărarea omului de la moarte. Numele iniţial al Fiului a fost Logos, El fiind mereu alături de Dumnezeu şi îndeplinind voia Sa. El era purtătorul de cuvânt al lui Iehova Dumnezeu. El era un spirit. Prin puterea nemărginită a Atotputernicului Dumnezeu o fecioară i-a dat naştere copilului Isus. (Mat. 1:18-23) Este scris că încă de la începuturi Fiul era „Cuvântul" sau Logosul „cu Dumnezeu", prin El fiind create toate lucrurile. – Ioan. 1:1-3, *Diaglott*.

5. Sosise momentul pentru începerea aşezării temeliei pentru salvarea omenirii, Dumnezeu transformându-L pe Logos în om: „Iar Logosul a devenit trup, şi a locuit printre noi, iar noi am asistat la gloria Sa, o glorie pe care doar Unicul-născut al Tatălui o poate avea, plină de bunătate şi adevăr." (Ioan 1:14, *Diaglott*) „Însă când a sosit momentul ales de El, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut dintr-o femeie, născut sub lege." (Gal. 4:4*, Diaglott*) „Iar copilul creştea, şi era tare întru spirit, plin de înţelepciune; iar bunătatea lui Dumnezeu era deasupra sa." – Luc. 2:40.

6. Când omul Isus avea treizeci de ani, s-a prezentat în faţa lui Dumnezeu într-o sfinţenie desăvârşită şi într-un acord deplin de a face voia Tatălui Său, acest lucru fiind simbolizat de cufundarea Sa în râul Iordan. (Luc. 3:21-23; Ps. 40:7,8; Mat. 3:16) Isus a devenit atunci un om perfect care avea toate calităţile necesare pentru a plăti preţul răscumpărării omenirii păcătoase. Exista o înţelegere între Isus şi Tatăl Său – Iehova Dumnezeu – potrivit căreia Isus trebuia să moară? Răspunsul îl întâlnim aici: „Aşa cum Tatăl Mă cunoaşte pe Mine, şi Eu Îl cunosc pe Tatăl; şi Îmi dau viaţa pentru oi." „Prin urmare, Tatăl Mă iubeşte pentru că Eu Îmi voi da viaţa pentru a o putea lua înapoi. Nici un om nu Îmi va lua viaţa, căci Eu Mi-o voi da singur. Am puterea să o dau, şi am puterea să o iau înapoi. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu." – Ioan. 10:15,17,18.

7. Încă de la început observăm în mod clar că între Tată şi Fiu a existat o înţelegere pentru ca Isus să devină om, să îndure persecuţii, umilinţe şi defăimări

Cuprins

aduse numelui Său, să Îşi dovedească integritatea faţă de Dumnezeu şi să moară ca păcătos – pentu ca prin credinţa Sa să fie înviat din morţi şi să primească viaţa din nou, acest lucru însemnând că prin moartea Sa, Isus nu şi-a pierdut dreptul la viaţă asemenea lui Adam. Isus Şi-a dat viaţa şi a primit-o din nou, în supunere deplină faţă de porunca pe care a primit-o de la Iehova Dumnezeu, poruncă pe care El a îndeplinit-o de bunăvoie. Ducând la bun sfârşit acea înţelegere, Dumnezeu L-a ridicat pe Isus din morţi şi i-a oferit viaţă întru spirit. (1Pet. 3:18; Fapt. 3:26; 1Cor. 15:3,4,20) Datorită faptului că Isus nu Îşi pierduse dreptul la viaţa umană, ci încă îl avea, acest lucru I-a permis să ofere preţul necesar răscumpărării omenirii păcătoase. Când Dumnezeu L-a înviat pe Isus L-a înveşmântat cu toată puterea în ceruri şi pe pământ; cu alte cuvinte, El L-a făcut pe Isus Cristos Reprezentantul Său Oficial care beneficia de toată puterea necesară şi de toată autoritatea pentru a îndeplini scopul Tatălui Său, atât în ceruri cât şi pe pământ. (Mat. 28:18; Filip. 2:9-11) Când Isus a fost înălţat la ceruri i-a oferit lui Dumnezeu valorea vieţii Sale umane; acest bun de preţ care reprezenta exact echivalentul a ceea ce pierduse Adam, a fost primit de către Iehova Dumnezeu drept o jertfă a lui Isus oferită pentru păcat. Cu alte cuvinte, această jertfă simboliza preţul oferit şi adus de către Isus în numele tuturor oamenilor păcătoşi. Dumnezeu a prevestit acest lucru prin sacrificiul săvârşit la Cort, în pustietate. (Vedeţi Leviticul, capitolul 16) Acel tablou profetic al ispăşirii a fost prezentat astfel: un viţel fără nici o pată şi fără nici un cusur – simbolizându-L pe omul Isus, a fost adus în curtea Cortului unde a fost ucis. Curtea reprezenta pământul. Sângele viţelului, simbol al sângelui vieţii lui Isus vărsat drept jertfă pentru păcat, (Isa. 53:10) a fost dus de către preotul ales în Locul Preasfânt al Cortului de unde a fost stropit în faţa capacului. (Lev. 16:14) Locul Preasfânt al Cortului reprezenta cerul, locul în care Isus Cristos a oferit un bun de preţ – şi anume dreptul Său la viaţa umană, pentru a plăti preţul necesar răscumpărării descendenţilor lui Adam. (Evr. 9:3-25) Sacrificiul îndeplinit anual la Cort în ziua aleasă a ispăşirii prevestea faptul că Isus S-a oferit pe sine pentru a-i mântui pe oameni. În ceea ce priveşte acel tablou profetic este scris: „Acum, când aceste lucruri au fost întocmite astfel, preoţii intrau întotdeauna în prima încăpere a Cortului, îndeplinind slujirea lui Dumnezeu. Însă în cea de-a două încăpere [cea mai sfântă dintre toate, Locul Preasfânt care simboliza cerul] intră doar marele preot singur, o dată pe an, şi nu fără sânge, pe care îl aducea pentru sine, şi pentru toate greşelile oamenilor.” „Prin urmare, era necesar ca reprezentările simbolice ale lucrurilor din ceruri să fie purificate prin acestea; dar înseşi lucrurile cereşti trebuie să fie purificate cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Isus Cristos nu a intrat într-un loc sfânt făcut de mâini, care este o copie a realităţii; ci chiar în cer, pentru a se înfăţişa acum înaintea lui Dumnezeu pentru noi. Iar El nu trebuie să se ofere de mai multe ori, asemeni marelui preot care intră în locul sfânt în fiecare an cu sângele altora; astfel, El ar fi trebui să sufere de mai multe ori de la întemeierea lumii; însă El s-a arătat acum la sfârşitul lumii, pentru a îndepărta păcatul prin jertfirea lui însuşi.” (Evr. 9:6,7,23-26) Observăm astfel că Isus Cristos, Marele Preot al lui Dumnezeu, a apărut în ceruri întru spirit şi I-a oferit lui Iehova bunul

Cuprins

de preţ pe care îl avea, şi anume dreptul Său la viaţa umană, pentru a răscumpăra omenirea. Această jertfă a fost acceptată de Iehova, Isus Cristos devenind astfel deţinătorul tuturor descendenţilor lui Adam care se supun de bunăvoie regulilor lui Iehova pentru a fi salvaţi. Dumnezeu a pus astfel bazele salvării omenirii în Isus Cristos, oamenii neavând nici o altă cale de salvare.

8. Sângele omului Isus reprezintă preţul necesar pentru răscumpărarea omului, după cum Dumnezeu a declarat prin legea Sa: „Viaţa trupului este în sânge [...] sângele trupului este însăşi viaţa sa." (Lev. 17:11,14) Prin urmare, sângele lui Isus este bunul de preţ prin care El i-a răscumpărat pe oamenii păcătoşi. Cuvintele „*răscumpărare*", „*achitare*", „*mântuire*" şi „*salvare*" sunt deseori folosite în Biblie, însă nu înseamnă întotdeauna acelaşi lucru. Acea parte a Bibliei scrisă de către discipolii inspiraţi ai lui Isus Cristos, cunoscută în mod uzual drept „Noul Testament", a fost tradusă din greacă, iar mai multe cuvinte greceşti care au sensul de „răscumpărare" au fost traduse astfel. Deşi foarte puţine persoane citesc Biblia în limba greacă, este în folosul tuturor să atragem atenţia asupra unor diferite cuvinte greceşti traduse prin „răscumpărare" deoarece acest lucru ne va ajuta să înţelegem mai bine semnificaţia celor scrise în Biblie. O personalitate bine-cunoscută în acest domeniu este Parkhurst. În ceea ce priveşte termenul de „*răscumpărare*", dicţionarul său care cuprinde traduceri din greacă spune: „*Anti'lytron* este format din „*anti*" care înseamnă „*în schimbul a*" sau „*corespunzător*" şi din „*lytron*" – răscumpărare; un preţ pentru răscumpărare, sau mai degrabă o răscumpărare corespunzătoare. Acest cuvânt semnifică în mod clar un *preţ* prin care cei captivi sunt eliberaţi sau *răscumpăraţi* de sub duşman, acel tip de schimb prin care *viaţa unei persoane este răscumpărată prin viaţa alteia*. [Hyperius] Prin urmare, Aristotel foloseşte verbul *antilytro'o* pentru a defini „*răscumpărarea vieţii prin viaţă*."

9. Cuvântul „*anti'lytron*" nu apare decât o singură dată în Scripturi, şi anume în următorul fragment: „Care s-a oferit pe sine drept răscumpărare în numele tuturor [în numele celor pe care Dumnezeu doreşte să îi salveze]; despre aceasta se va depune mărturie la momentul stabilit, mărturie pentru care eu am fost numit vestitor şi apostol." (1Tim. 2:4-7, *Diaglott)* Potrivit lui Parkhurst: „Care s-a oferit pe sine drept o răscumpărare corespunzătoare." Semnificaţia acestui text nu este aceea că Adam a fost răscumpărat, ci se referă la faptul că acea perfecţiune umană pe care Adam o avea la un moment dat (perfecţiune care presupunea dreptul la viaţă veşnică, pierdută prin neascultarea lui Adam) este răscumpărată pentru descendenţii lui Adam cărora viaţa veşnică nu le era permisă din cauza păcatului primordial. Urmaşii lui Adam care acceptă scopurile lui Dumnezeu pentru salvarea lor şi care se supun regulilor Sale în ceea ce priveşte această răscumpărare, vor beneficia de pe urma ei. Prin propriul Său sânge, Isus a răscumpărat viaţa şi dreptul la viaţă pentru toţi urmaşii lui Adam care vor fi salvaţi. Înţelesul exact al Scripturilor este acesta: Dumnezeu doreşte ca toţi oamenii să fie salvaţi şi să înţeleagă în mod corespunzător adevărul în ceea ce priveşte scopurile Sale deja stabilite şi de neschimbat. „Lucrul acesta este bun şi

bine primit înaintea lui Dumnezeu, mântuitorul nostru, care voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi[deoarece Dumnezeu este imparţial] şi să vină la cunoştinţa [corespunzătoare a] adevărului [pentru ca ei să poată continua pe calea cea bună]. Căci este un singur Dumnezeu şi este un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: Omul Isus Hristos, care s-a dat pe Sine însuşi, ca preţ de răscumpărare pentru toţi[celor care vor fi salvaţi]: faptul acesta trebuia adeverit la vremea cuvenită". (1Tim. 2:3-6, *A.V.*) Acesta este scopul binevoitor al lui Dumnezeu pentru salvarea omenirii, plan despre care apostolul adaugă ulterior: „pentru care eu am fost numit vestitor şi apostol."

10. Omul Isus, prin voia Tatălui Său, a transformat perfecţiunea Sa şi dreptul Său la viaţă într-un bun de preţ care să poată răscumpăra toate drepturile pe care Adam le-a pierdut şi la care urmaşii săi nu au avut acces din cauza păcatului primordial. Acest lucru nu înseamnă că Adam a fost cel răscumpărat, ci toate drepturile pe care el le avea. Voia lui Dumnezeu nu a fost aceea de a-L trimite pe Isus în lume pentru a-Şi da viaţa astfel încât Adam şi urmaşii săi să existe pentru totdeauna, ci ca Isus să Îşi dea viaţa Sa de om, pentru a o putea lua înapoi, după cum este şi scris: „Prin urmare, Tatăl Mă iubeşte pentru că Eu Îmi voi da viaţa pentru a o putea lua înapoi. [...] Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu." (Ioan. 10:17,18) Isus a primit viaţă din nou, însă nu ca om, ci întru spirit. În acelaşi timp, Isus încă deţinea dreptul la viaţa sa de om deoarece nu pierduse acest drept. Când Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi întru spirit, Isus încă avea dreptul Său la viaţă, oferindu-i lui Iehova Dumnezeu acest bun de preţ pentru a plăti preţul de răscumpărare cerut. Isus a devenit astfel deţinătorul tuturor urmaşilor lui Adam care nu au păcătuit intenţionat asemenea lui, urmând ca la momentul stabilit de către Dumnezeu aceştia să se poată bucura de avantajele mântuirii. Isus a putut să îi elibereze astfel pe descendenţii lui Adam din laţurile păcatului şi ale morţii care s-au abătut asupra lor din cauza neascultării lui Adam. Acest sacrificiu al răscumpărării a fost săvârşit pentru binele tuturor urmaşilor vrednici ai lui Adam; prin „vrednici" referindu-ne la cei care urmează regulile lui Dumnezeu. De exemplu, Abel era vrednic şi primise aprobarea lui Dumnezeu, însă el nu putea primi viaţă până când preţul răscumpărării nu era plătit şi acceptat de Iehova. Din cauza faptului că Abel a fost ucis cu foarte mult timp în urmă, el trebuie să aştepte până la momentul stabilit de Dumnezeu pentru a fi ridicat din morţi şi pentru a se putea bucura pe deplin de faptul că a fost răscumpărat. Când Isus Cristos a achitat valoarea răscumpărării prin viaţa Sa perfectă, a devenit stăpânul de drept al tuturor persoanelor supuse. El nu a devenit un înlocuitor al lui Adam, ci mântuitorul urmaşilor săi; viaţa lui Isus, pe care El Şi-a dat-o pentru întreaga lume, reprezintă preţul corespunzător pentru viaţa unui Adam perfect. Isus a răscumpărat dreptul urmaşilor vrednici ai lui Adam la viaţă, fiind privilegiul Său să conducă viaţa în conformitate cu voia lui Dumnezeu, după cum este scris: „Viaţa este darul lui Dumnezeu prin Isus Cristos, Domnul nostru." (Rom. 6:23) Cine determină care dintre urmaşii lui Adam sunt vrednici? Domnul Isus Cristos care a primit această putere şi această autoritate de la Iehova Dumnezeu. Isus Cristos este „Tatăl

Cuprins

Veşnic" sau „Cel dătător-de-viaţă" (Isa. 9:6) În calitate de Tată el are puterea şi autoritatea de a învia făpturile care au murit şi de a le oferi viaţă tuturor persoanelor cărora Îşi doreşte, spre bucuria lui Iehova Dumnezeu. Prin dreptul Său, Isus le poate da viaţă celor care au pierdut-o din cauza păcatului lui Adam – din moment ce Adam a pierdut dreptul la viaţă pentru întreaga omenire, Isus le poate oferi viaţă doar descendenţilor lui Adam care respectă regulile lui Iehova.

„Pentru toţi"

11. Preţul răscumpărării oferit de Isus va fi spre binele veşnic al tuturor persoanelor? Arată Scripturile la 1Timotei 2:6, citate anterior, că Isus Şi-a dat viaţa pentru a-i răscumpăra pe toţi oamenii? Este garantat că întreaga omenire va beneficia de pe urma sacrificiului răscumpărării? Nu, o astfel de concluzie nu este corectă. Unele persoane, urmaşi ai lui Adam, au fost rele şi au comis păcate în mod intenţionat, iar din această cauză ele nu vor putea beneficia de pe urma răscumpărării. Dacă s-ar fi supus regulilor lui Dumnezeu în ceea ce priveşte răscumpărarea, ar fi putut deveni neprihănite, urmând ca numai aşa să poată fi salvate. În ceea ce priveşte acest lucru, Isus a spus: „După cum Tu I-ai dat putere peste toate făpturile, pentru ca El să le dea viaţă veşnică tuturor acelora pe care Tu I i-ai dat Lui. Iar aceasta este viaţa veşnică, ca ei să Te cunoască pe Tine drept singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Cristos, pe care Tu L-ai trimis." – Ioan. 17:2,3.

12. Acele persoane care refuză să Îl cunoască pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos nu pot primi viaţă veşnică. Multe persoane cărora le este prezentat adevărul şi cărora le este arătat scopul lui Dumnezeu pentru viaţă şi salvare, tratează cu dispreţ acest mesaj, spunând: „Nu mă interesează deloc. Sunt mulţumit cu ceea ce am." Nu există nici un motiv pentru care Adam să primească viaţă, deoarce el a păcătuit în mod intenţionat şi conştient. De asemenea, nu există nici un motiv pentru ca urmaşii lui Adam care refuză să asculte mesajul lui Dumnezeu să primească dreptul la viaţă veşnică. A-i oferi lui Adam privilegiul de a beneficia de pe urma sacrificiului răscumpărării ar însemna că judecata lui Iehova săvârşită asupra lui nu a fost una corectă; în timp ce Scripturile spun în mod clar că „Dreptatea este baza tronului lui Dumnezeu." (Ps. 89:14) A le oferi descendenţilor lui Adam care dispreţuiesc scopul lui Dumnezeu dreptul de a beneficia în urma răscumpărării, ar fi în contradicţie totală cu scopul Său exprimat în Scripturi. Fragmentul citat anterior din 1Timotei arată că „Dumnezeu nu este părtinitor" (Fapt. 10:34), răscumpărarea urmând să le servească astfel doar celor care se supun legii sau voii lui Dumnezeu. Datorită faptului că nu există decât un singur Atotputernic Dumnezeu, al cărui nume este Iehova, nu există decât un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni, şi anume Isus, care Şi-a dat viaţa pentru a-i răscumpăra pe toţi cei pe care Dumnezeu Îşi doreşte să îi salveze şi pe toţi cei care se supun cerinţelor Sale. Nu există nici o autoritate care să poată susţine că sacrificiul răscumpărării le va servi tuturor oamenilor.

Cuprins

13. Cuvintele „*a cumpăra*”, „*cumpărat*”, „*preţ*” şi „*răscumpărare*” sunt traduse din grecescul „*agorazo*” (derivat din „*agora*” care înseamnă „centrul oraşului” sau „piaţă”, şi din „*ageiro*” care înseamnă „a se aduna”, a se aduna în piaţă, în centru). Prin urmare, „*agorazo*” înseamnă literalmente a merge în piaţă şi a cumpăra ceea ce se vinde. Drept exemplu: sclavii erau aduşi şi vânduţi în pieţe; cuvântul „agorazo” aplicându-se în mod corect în acest caz. Remarcaţi aici un exemplu în care acest cuvânt este folosit: „Împărăţia cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă în câmp; comoară pe care omul când o găseşte o ascunde; apoi, de bucuria ei, se duce şi vinde tot ceea ce are şi cumpără acel câmp.” – Mat. 13:44.

14. Mulţi dintre cei care au încercat să interpreteze Scripturile au spus că termenul de „câmp” – aşa cum a fost folosit în textul anterior – simbolizează întreaga rasă umană, inclusiv păcătoşii. În mod cert acest lucru este incorect. Remarcaţi că Scripturile spun „Împărăţia cerurilor se mai aseamănă cu [...]”. Împărăţia cerurilor este cea cumpărată, şi cu siguranţă nu întreaga omenire. De asemenea, Împărăţia cerurilor nu este ascunsă printre faldurile familiei lumeşti păcătoase. Împărăţia cerurilor este o comoară ascunsă, ea fiind cea cumpărată. Împărăţia este comoara organizaţiei universale a lui Dumnezeu, organizaţie care este sfântă şi lipsită de orice păcat. „Împărăţia cerurilor” este o taină ascunsă. (Efes. 1:20-23; 5:32) „Chiar şi taina care a fost ascunsă timp de veacuri şi de generaţii întregi, dar care le este dezvăluită acum sfinţilor Săi.” (Col. 1:26) Prin faptul că Isus Cristos S-a supus pe deplin voii Tatălui Său, El a devenit moştenitorul tuturor lucrurilor, inclusiv al tainei ascunse a Împărăţiei cerurilor. (Evr. 1:2; Rom. 8:16,17) Dumnezeu I-a făcut cunoscut lui Isus scopul Său de a instaura un guvern universal, şi anume „Împărăţia cerurilor” care a fost o taină timp de secole, o taină ascunsă tuturor făpturilor lui Dumnezeu până la sosirea momentului stabilit de El pentru dezvăluirea ei. Când Isus a aflat acest lucru a „vândut” tot ceea ce avea, devenind astfel moştenitorul şi conducătorul Împărăţiei. Nu viaţa Sa umană care a servit drept răscumpărare pentru omenire a fost cea care a putut cumpăra Împărăţia cerurilor, ci faptul că Isus a renunţat la tot ceea ce avea, inclusiv la viaţa Sa ca om, pentru a-şi putea păstra integritatea şi devotamentul faţă de Dumnezeu chiar şi în cele mai aspre condiţii, şi chiar în faţa unei morţi umilitoare, El făcând toate aceste lucruri pentru acel câmp şi pentru comoara sa ascunsă. Suferinţa lui Isus nu a avut nimic de-a face cu preţul necesar răscumpărării; însă prin suferinţa Sa, Isus a învăţat să Îi fie supus lui Dumnezeu şi să Îşi dovedească credinţa, devenind astfel moştenitorul mântuirii eterne şi al Împărăţiei. – Evr. 5:8,9.

15. Acelaşi cuvânt grecesc, „agorazo” este tradus prin „cumpărat” în următorul text: „Împărăţia cerurilor se mai aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare frumoase; şi care atunci când a găsit un mărgăritar de mare preţ, merge şi vinde tot ceea ce are, şi îl cumpără.” (Mat. 13:45,46) Această parabolă are aceeaşi semnificaţie cu cele întâlnite în versetele anterioare, patruzeci şi trei şi patruzeci şi patru. Aceste două pilde includ membrii trupului lui Cristos deoarece ei formează una dintre părţile Împărăţiei cerurilor. Fără nici o îndoială, trupul lui

Cuprins

Cristos joacă un rol în formarea Împărăţiei. (Rom. 8:16,17; Apoc. 1:6; 20:4) Cei care urmează cu credinţă calea lui Isus Cristos şi care vor face parte din Împărăţia cerurilor trebuie să fie mai întâi cumpăraţi prin sângele preţios al lui Isus. (1Pet. 1:18,19) „Ce?! Nu ştiţi că trupul vostru este templul Duhului Sfânt care se află în voi, pe care L-aţi primit de la Dumnezeu, şi că voi nu sunteţi ai voştri? Căci voi aţi fost cumpăraţi cu un preţ; prin urmare, slăviţi-L pe Dumnezeu în trupul vostru, [...]" (1Cor. 6:19,20; continuarea acestui verset este contrafăcută. Consultaţi Versiunea *Diaglott.*) Acest text se referă doar la creştinii unşi ca fiind cei cumpăraţi. El nu poate fi interpretat astfel încât să reiasă că toţi membrii familiei omeneşti, inclusiv cei păcătoşi şi răi, pot fi cumpăraţi. Ar putea fi cumpărat şi eliberat un sclav care refuză să i se supună stăpânului său? Reţineţi că înţelegerea făcută între poporul din Egipt şi Iosif era următoarea: oamenii i-au cerut lui Iosif să îi cumpere înainte ca acesta să îi ia pentru Faraon. Acest lucru simbolizează cumpărarea şi mântuirea tuturor celor care vin la Isus Cristos pentru a fi răscumpăraţi. (Gen. 47:19-23) Cei care devin membri ai trupului lui Cristos vin înainte în faţa Sa şi acceptă să îndeplinească atât voia Sa cât şi pe cea a Tatălui Său. Apoi, preţul răscumpărării se aplică lor, ei devenind ai Domnului Isus. Ei sunt slujitorii Săi şi sunt obligaţi să facă voia Sa şi să se supună poruncilor divine. Ei nu au fost cumpăraţi împotriva voinţei lor, ci pentru că ei îşi doreau acest lucru. Regula lui Dumnezeu este mereu aceeaşi.

16. Fie că o persoană este chemată de către Domnul pentru a i se oferi viaţă întru spirit, fie că îşi va continua viaţa pe pământ, cursul procedurii în ceea ce priveşte răscumpărarea este acelaşi. Următorul text se adresează celor care fac parte din mica turmă: „Căci acela care este chemat în Domnul, fiind un rob, va fi eliberat de către El; tot aşa, cel care este chemat fiind liber, va deveni slujitorul lui Cristos. Voi aţi fost cumpăraţi cu un preţ; nu deveniţi robi ai oamenilor." (1Cor. 7:22,23) Aceştia nu au fost chemaţi până când nu s-au dedicat pe deplin în sfinţenie pentru a face voia lui Dumnezeu. În acel moment preţul răscumpărării li s-a aplicat şi lor, fiind cumpăraţi de către Domnul care a devenit stăpânul lor. Odată ce ei au fost acceptaţi întru Domnul au devenit slujitorii Săi, deoarece ei au fost de-acord de bunăvoie să fie cumpăraţi în condiţiile impuse de către El. Ei s-au vândut Împăratului. – 1Reg. 21:20,25.

17. Cei care sunt păcătoşi nu sunt cumpăraţi: „În norod s-au ridicat şi proroci mincinoşi[în Israel], cum şi între voi vor[printre creştini] fi învăţători mincinoşi, care vor strecura pe furiş erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat şi vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică." (2Pet. 2:1). Aceste persoane au fost iniţial cumpărate, însă au devenit rele şi păcătoase, negându-L pe Domnul şi nerecunoscând valoarea sângelui Său prin care au fost cumpăraţi. Pentru aceştia nu va exista nici o scăpare, după cum este scris clar în Scripturi. (Vedeţi Evrei 6:4-10; 26-29)

18. Scripturile se referă la creştinii maturi şi credincioşi drept „bătrâni", care sunt cumpăraţi şi mântuiţi: „Iar ei [cei douăzeci şi patru de bătrâni care reprezintă pe membrii trupului lui Cristos] au cântat o cântare nouă, spunând: Tu

Cuprins

[Isus Cristos] eşti vrednic să iei cartea, şi să îi rupi peceţile; căci Tu ai fost ucis, şi ai răscumpărat pentru Dumnezeu prin sângele Tău, oameni din toate neamurile, limbile, popoarele şi naţiunile." – Apoc. 5:9.

19. Citatul anterior nu se poate aplica şi păcătoşilor deoarece ei nu sunt răscumpăraţi pentru Dumnezeu. Limbajul folosit în acest text arată în mod concludent că nu toţi oamenii vor fi automat răscumpăraţi doar pentru că bătrânii au fost răscumpăraţi.

20. Membrii trupului lui Cristos sunt cei răscumpăraţi, după cum este scris în următorul text: „Iar ei cântau o cântare nouă înaintea tronului, şi înaintea celor patru făpturi vii, şi a bătrânilor; nimeni nu putea să înveţe această cântare decât cei o sută patruzeci şi patru de mii care au fost cumpăraţi de pe pământ. Ei sunt cei care nu s-au pângărit cu femei; căci ei sunt neprihăniţi. Ei sunt cei care Îl urmează pe Miel oriunde s-ar duce. Ei au fost cumpăraţi din rândurile oamenilor, fiind primele roade ale lui Dumnezeu şi ale Mielului." – Apoc. 14:3,4.

21. Faptul că aceştia „au fost cumpăraţi din rândurile oamenilor" arată că nu toţi oamenii au fost răscumpăraţi. Membrii trupului lui Cistos, menţionaţi aici, s-au consacrat întâi pentru a face voia Domnului, cerând ulterior să fie cumpăraţi. Scopul lui Dumnezeu şi planul Său pentru salvarea oamenilor nu discriminează pe nimeni, însă presupune că toţi cei care sunt răscumpăraţi să aibă încredere deplină în Dumnezeu şi în Isus Cristos şi să se dedice în a face voia Domnului. Această regulă a lui Dumnezeu se aplică tuturor oamenilor. Ba mai mult, membrii trupului lui Cristos vor fi „primele roade" ale Sale şi ale lui Dumnezeu, ceea ce arată că vor mai fi şi alţii care vor avea privilegiul de a fi cumpăraţi şi care vor fi vrednici prin credinţa şi supunerea lor faţă de Dumnezeu şi faţă de Isus Cristos.

„Exagorazo"

22. Un alt cuvânt grecesc, „*exagorazo*", care este mult mai puternic şi mai categoric decât „*agorazo*" înseamnă „a cumpăra sau a răscumpăra de la; a cumpăra în totalitate; a lua totul; a salva; a elibera". El se aplică atât în cazul răscumpărării oamenilor cât şi în cel al cumpărării înapoi a timpului. Remarcaţi cele întâlnite în Galateni 3:13,14: „Cristos ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-se un blestem pentru noi; căci este scris: Blestemat este acela care este atârnat de un lemn; pentru ca binecuvântarea lui Avraam [pentru descendenţii lui Adam] să vină peste neamuri prin Isus Cristos; pentru ca noi să primim spiritul promis prin credinţă."

23. Asemenea evreilor neascultători care nu au fost răscumpăraţi din blestemul legii, nici neamurile care ignoră adevărul nu vor fi răscumpărate din blestem sau din laţurile păcatului. Acest text spune: „pentru ca noi să primim spiritul promis prin credinţă" – ceea ce se referă doar la acei creştini care cred de bunăvoie în Isus Cristos şi care Îi urmează calea. Restul evreilor vor rămâne sub blestemul legii. Apoi este scris: „Însă când a sosit momentul ales de El, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut dintr-o femeie, născut sub lege, pentru ca noi să putem fi înfiaţi." (Gal. 4:4,5) Potrivit acestui text doar acei evrei care au fost înfiaţi

Cuprins

sunt cei răscumpăraţi. Acest lucru este susţinut în totalitate de următorul citat din Scripturi: „El [Isus] a venit la poporul Său, dar ei nu L-au primit. Însă tuturor celor care L-au primit, El le-a dat puterea de a deveni fiii lui Dumnezeu, tuturor celor care au crezut în numele Său: care nu au fost născuţi din sânge, nici din trup, nici din voia omului, ci din cea a lui Dumnezeu." – Ioan. 1:11-13.

24. Cei care nu au crezut în numele lui Isus nu au fost răscumpăraţi; însă cei care au crezut şi care s-au dedicat în totalitate lui Cristos „au fost cumpăraţi cu toţii". Acelaşi cuvânt grecesc, aplicat în ceea ce priveşte răscumpărarea timpului, este folosit în acest text: „Răscumpăraţi vremea, pentru că zilele sunt rele." – Efes. 5:16.

25. Verbul grecesc „*lyo*", care înseamnă simplu „a dezlega", este baza sau rădăcina cuvintelor greceşti interpretate prin „răscumpărare" în următoarele texte: „Însă noi speram că El este acela care va răscumpăra [*lytro'o*] Israelul; şi cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat aceste lucruri." (Luc. 24:21) „Deoarece voi ştiţi că nu aţi fost răscumpăraţi [*lytro'o*] prin lucruri coruptibile, precum argintul şi aurul, din felul deşert de a trăi pe care l-aţi moştenit de la părinţii voştri; ci prin sângele preţios al lui Cristos, Mielul fără cusur şi fără pată." – 1Pet. 1:18,19.

26. Citatul anterior se referă doar la acele persoane care au abandonat organizaţia lui Satan şi care s-au dedicat pentru a face voia lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Cuvântul grecesc „*lytrosis*", care înseamnă a răscumpăra sau a elibera prin plătirea unui preţ, este folosit în următorul fragment: „Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul Israelului; căci El a eliberat şi a răscumpărat [literalmente: a plătit un preţ pentru] poporul Său." (Luc. 1:68) Persoanele care nu au devenit ale Domnului nu sunt incluse. Tot în Luca 2:36-38 sunt menţionaţi doar cei care „au căutat mântuirea" prin Cel promis de Iehova. În Evrei 9:12 este scris: „Cu propriul Său sânge [al lui Cristos], El a intrat în Locul Preasfânt, obţinând o răscumpărare veşnică pentru noi." Apostolul nu vorbeşte aici despre el şi întreaga rasă umană, ci atunci când se referă la „noi" (9:24), se referă la noi toţi cei care ne-am îndreptat spre Cristos şi care ne dedicăm cu bucurie în a face voia lui Dumnezeu.

27. „*Apolytrosis*" – care înseamnă „a elibera din", în special actul eliberării; „răscumpărarea", eliberarea prin plătirea unui preţ – este tradus drept „mântuire" şi „eliberare" în urmatorul text: „Iar când aceste lucruri încep să se întâmple, uitaţi-vă în sus, şi ridicaţi-vă capetele; pentru că mântuirea voastră [*Diaglott* – eliberare] se apropie." (Luc. 21:28) Mântuirea menţionată aici este asemenea dezrobirii trăite de către israeliţi în momentul în care au părăsit Egiptul (Ex. 6:6; 15:13; Ps. 106:9-11), şi asemenea eliberării adepţilor credincioşi ai lui Isus Cristos care părăsesc organizaţia lui Satan, şi anume Babilonul. După 1918 urmaşii credincioşi ai seminţei organizaţiei Domnului au fost eliberaţi sau scăpaţi din organizaţia lui Satan, prin puterea lui Dumnezeu. (Ps. 107:2,3; Isa. 52:9-11; Ier. 31:10-12) „Chiar şi neprihănirea dată de Dumnezeu, prin credinţa în Isus Cristos, pentru toţi şi asupra tuturor celor care cred în El; deoarece nu există nici o diferenţă: căci toţi au păcătuit, şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu; ei sunt consideraţi liberi prin

Cuprins

bunăvoinţa Sa, prin răscumpărarea care este în Isus Cristos." (Rom. 3:22-24) Observăm din nou aici că răscumpărarea nu se aplică decât celor care au credinţă; ei sunt cei eliberaţi şi nimeni alţii.

28. În următorul text, acelaşi cuvânt grecesc este tradus prin „răscumpărare": „Nu doar ei [oamenii de bună-credinţă, „celelalte oi" ale Domnului], ci şi noi înşine, care avem primele roade ale spiritului, chiar şi noi aşteptăm cu nerăbdare adoptarea, şi anume răscumpărarea trupului nostru." (Rom. 8:23) În acest text „trupul nostru", al cărui conducător este Isus Cristos, Îl simbolizează pe Cristos şi pe cei 144.000 de membri care aşteaptă răscumpărarea sau eliberarea. Manifestarea vizibilă a acestei răscumpărări este prin eliberarea persoanelor aflate pe pământ din laţurile organizaţiei lui Satan, organizaţie în care au fost ţinuţi captivi până în anul 1918, când Domnul a venit la Templul Său unde i-a adunat pe toţi cei credincioşi Lui. Din nou, doar acele persoane care sunt întru Isus Cristos sunt luate în considerare în următorul text: „Iar voi prin El sunteţi în Isus Cristos, pe care Dumnezeu L-a făcut pentru noi înţelepciune, neprihănire, sfinţenie şi răscumpărare." (1Cor. 1:30) În mod cert acest lucru nu se referă la cei care dispreţuiesc scopul lui Dumnezeu.

29. În Efeseni 1:7,14 este folosit acelaşi cuvânt: „În care noi ne găsim răscumpărarea prin sângele Său, şi iertarea păcatelor, graţie bunăvoinţei Sale." „Care este o arvună a moştenirii noastre, până la eliberarea prin răscumpărare a posesiunii lui Dumnezeu, spre slăvirea Sa." În versetul paisprezece, fragmentul de „răscumpărare a posesiunii" este definit prin cuvântul grecesc „peripoiesis", acelaşi cuvânt folosit şi în 1Pet. 2:9 pentru a descrie „poporul ales pentru posesiunea lui Dumnezeu." Posesiunea răscumpărată, aşa cum este ea menţionată aici, se referă la trupul lui Cristos. În Efeseni 1:7,14 „eliberarea" se limitează doar la cei care cred că sângele lui Cristos reprezintă salvarea lor, urmând să fie iertaţi de păcate şi să primească o „arvună" (pentru a întări înţelegerea) a spiritului. Când organizaţia lui Satan va fi distrusă în totalitate, posesiunea răscumpărată va fi eliberată pe deplin.

30. În Coloseni 1:14: „În care noi ne găsim răscumpărarea prin sângele Său, şi chiar şi iertarea păcatelor." „Răscumpărarea" menţionată aici nu se aplică automat tuturor oamenilor, ci doar celor care îşi doresc acest lucru de bunăvoie. Răscumpărarea se aplică tuturor persoanelor care vin la Dumnezeu, dorind să fie salvate.

31. În Evrei 11:35 acelaşi cuvânt grecesc este interpretat prin „izbăvire", şi prin „răscumpărare" potrivit Versiunii Young. „Femeile i-au primit înapoi pe morţii lor înviaţi; iar alţii au fost torturaţi, şi nu au acceptat izbăvirea; pentru a putea dobândi o înviere mai bună." Cei credincioşi din trecut au refuzat să primească orice răscumpărare care îi salva de la tortură, răscumpărare care presupunea un compromis şi o înţelegere cu agenţii diavolului. Când acei credincioşi vor fi ridicaţi din morţi, ei vor accepta cu bucurie şi cu inteligenţă răscumpărarea prin Isus Cristos. Ei au dat dovadă de încredere în Dumnezeu şi în

Cuprins

promisiunea Sa de a-L trimite pe Mesia, menţinându-şi integritatea faţă de El în orice condiţii.

32. Cuvântul grecesc „*lytron*”, care înseamnă „ceva pentru a dezlega”, şi anume „preţul” răscumpărării, este tradus prin „răscumpărare” în textul următor: „Şi oricine va încerca să fie cel dintâi dintre voi, lăsaţi-l să fie slujitorul vostru; asemeni Fiului omului care nu a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească, şi să Îşi dea viaţă drept răscumpărare pentru mulţi.” (Mat. 20:27,28) Cuvântul „*lytron*” este urmat aici de postpoziţia „*anti*” care înseamnă „*în loc de*”, „*corespunzător cu*”, „*în folosul a*”. Acest cuvânt reprezintă exact opusul cuvântului compus „*anti-lytron*” întâlnit în 1Timotei 2:6. În Matei 20:28 cuvântul „anti” nu ar putea însemna „exact corespunzător” ca preţ, deoarece sângele vieţii lui Isus nu era exact corespunzător celor „mulţi”, ci era „în folosul” lor. Legea lui Dumnezeu, aşa cum apare în Deuteronomul 19:21, arată că viaţa care cumpără trebuie să fie exact corespunzătoare valorii a ceea ce a fost pierdut; prin urmare, viaţa lui Isus trebuie să fie echivalentă cu ceea ce El răscumpăra. Acest fapt este declarat şi în Marcu 10:44,45: „Şi oricare dintre voi va fi cel dintâi, va fi slujitorul tuturor. Pentru că nici Fiul omului nu a venit să fie slujit, ci ca să slujească, şi să Îşi dea viaţa drept răscumpărare pentru [*lytron anti*] pentru mulţi.” Isus Şi-a dat viaţa în folosul multora, cumpărând pentru toţi cei care se supun regulilor lui Dumnezeu în ceea ce priveşte salvarea, viaţa completă şi deplină şi dreptul la ea. În mod cert Isus nu a venit să îi salveze şi să Îşi dea viaţa pentru cei care sunt păcătoşi în mod voit. Este adevărat că Isus Cristos a murit pentru noi în timp ce noi eram duşmanii Săi, după cum este scris în Romani 5:8,10. „Însă Dumnezeu Îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că deşi eram păcătoşi, Cristos a murit pentru noi.” „Căci, atunci când eram duşmani, am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, ba mai mult, fiind împăcaţi, vom fi mântuiţi prin viaţa Sa.” Persoanele definite prin cuvântul „noi” în aceste citate nu se referă la toată lumea, ci doar la cei „chemaţi pentru a fi sfinţi.” – Rom. 1:7.

33. Epistola 1Timotei îi este adresată chiar lui, el primind sarcina şi fiind trimis să îi înveţe şi să îi informeze pe acei oameni care au fost deja de-acord să se dedice pentru a face voia lui Dumnezeu, şi desigur, şi pe oamenii aleşi din rândurile semenilor lor pentru a reprezenta numele lui Iehova. Esenţa declaraţiei inspirate a profetului este aceasta: Dumnezeu nu este părtinitor în ceea ce îi priveşte pe oameni, însă este voia Sa ca toţi oamenii mântuiţi să cunoască adevărul, deoarece există un singur Dumnezeu şi un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni – şi anume Isus Cristos, care Şi-a dat viaţa drept răscumpărare în folosul multora. Cu alte cuvinte, El Şi-a dat viaţa pentru toţi cei care Îl caută pe Domnul. În mod evident, înţelesul acestora este că Isus Cristos este Mijlocitorul tuturor persoanelor care au încheiat întâi un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu. Din textele scripturale anterioare observăm că sacrificiul răscumpărării nu se aplică în mod automat tuturor persoanelor, fie că ele îşi doresc, fie că nu, ci doar celor care caută calea neprihănirii, crezând în Atotputernicul Dumnezeu şi în valoarea sângelui lui Isus ca fiind singura lor cale de mântuire.

Cuprins

Fără Isus Cristos, Mijlocitorul, nici un om nu ar putea fi împăcat cu Dumnezeu. Isus a cumpărat omenirea prin propriul Său sânge, eliberându-i din laţurile păcatului doar pe cei care îşi doresc de bunăvoie să fie liberi şi mântuiţi.

34. Dumnezeu Şi-a arătat mila faţă de oamenii păcătoşi, descendenţi ai lui Adam, aceasta fiind rezultatul bunătăţii Sale. Prin urmare, Scripturile spun: „Căci Dumnezeu a iubit atât de mult lumea, încât L-a dat pe unicul Său Fiu născut, pentru ca toţi cei care cred în El să nu moară, ci să primească viaţă veşnică." (Ioan. 3:16) Doar cei care cred în El vor fi salvaţi de la moarte: „Căci Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a o condamna; ci pentru ca prin El lumea să fie salvată." (Versetul 17) Din mila Sa, Dumnezeu Îşi doreşte ca „lumea să fie salvată", însă El nu Îşi doreşte ca acest lucru să se întâmple dacă oamenii nu îşi doresc să fie salvaţi şi dacă ei nu cred în mântuire.

35. Fără sacrificul răscumpărării nici un om nu ar putea fi mântuit, deoarece el este păcătos prin moştenire de la Adam, „mânia lui Dumnezeu", şi anume judecata Sa, abătându-se asupra oamenilor din cauza imperfecţiunii rezultată din păcat. Dumnezeu nu poate accepta un lucru imperfect. Nu prin dreptate şi judecată, ci prin bunătate Dumnezeu a ales ca Isus să îi cumpere pe oameni, iar când oamenii vor da dovadă de încredere în Dumnezeu şi în Cristos, ei vor fi eliberaţi din laţurile păcatului şi li se va acorda şansa să îşi dovedească integritatea faţă de Dumnezeu. Dacă ei nu se vor abate de la această cale vor primi viaţă veşnică prin Isus Cristos. Cu siguranţă că cei care refuză să creadă nu vor putea fi mântuiţi. Dacă şi ei ar fi mântuiţi, acest lucru ar anula termenii şi condiţiile credinţei. Prin urmare, Scripturile spun în mod clar: „Tatăl Îl iubeşte pe Fiu, şi I-a dat toate lucrurile pe mână. Acela care crede în Fiu va primi viaţă veşnică; iar cel care nu crede în Fiu nu va vedea viaţa; ci mânia Lui Dumnezeu abătută asupra lui." – Ioan. 3:35,36.

36. Nici un om nu poate scăpa de pedeapsa justă a morţii veşnice decât prin Isus Cristos, recunoscând şi acceptând meritul Său. Doctrina conform căreia „răscumpărarea se aplică tuturor persoanelor, indiferent de ceea ce ele cred sau îşi doresc" este o doctrină care nu are nici o autoritate scripturală.

37. *Preţul răscumpărării* este bunul de preţ oferit pentru cumpărarea omenirii, preţ care corespunde exact celor pierdute de omul perfect Adam atât pentru el, cât şi pentru descendenţii săi.

38. *Jertfa pentru păcat* reprezintă o plată făcută către Iehova Dumnezeu. Isus Cristos a murit pe pământ. Sângele Său simbolizează preţul răscumpărării. Dumnezeu L-a ridicat pe Isus din morţi în spirit, înălţându-L la ceruri şi oferindu-I toată puterea şi toată autoritatea pentru ca El să poată îndeplini voia Tatălui Său. Isus Cristos, Divinul, I-a oferit lui Iehova Dumnezeu bunul Său de preţ, şi anume dreptul la viaţa Sa de om drept răscumpărare pentru păcat. Acest lucru este jertfa pentru păcat. Actul răscumpărării include atât furnizarea preţului cât şi plătirea sa. Această lucrare este îndeplinită în totalitate de către Isus Cristos, în conformitate cu voia şi porunca lui Dumnezeu. Prin urmare, înţelegem că Isus Cristos a îndeplinit actul răscumpărării omenirii singur, separat de membrii trupului Său.

Cuprins

39. Tabloul profetic prezentat prin sacrificiul de la Cort în ziua aleasă a ispăşirii sprijină pe deplin concluzia anterioară. Viţelul, simbol al omului Isus, era adus în curtea Cortului şi ucis acolo, loc care simbolizează pământul unde Isus a fost ucis. Mai marele preot al Israelului lua sângele viţelului şi îl ducea în „Locul Preasfânt", simbol al cerurilor. De acolo, el stropea cu sânge, act care reprezenta viaţa lui Isus Cristos, cel ucis. În îndeplinirea acestei profeţii, Isus Cristos – Marele Preot – S-a înălţat la ceruri şi I-a plătit lui Dumnezeu preţul răscumpărării prin oferirea dreptului Său la viaţă umană. În profeţia iniţială sângele trebuia stropit în faţa capacului de şapte ori. „Şapte", fiind un simbol al deplinătăţii în ceruri, arată că sângele a fost stropit în cer în totalitate chiar de către Domnul Isus Cristos, El plătind astfel preţul necesar răscumpărării întregii omeniri. (Vedeţi Leviticul, capitolul 16) Mai marele preot al Israelului intra singur în Locul Preasfânt, nimănui nefiindu-i permis să îl însoţească.

40. Remarcaţi acum acest fapt: „Însă în cea de-a doua încăpere [cea mai sfântă dintre toate] intră doar marele preot singur, o dată pe an, şi nu fără sânge pe care îl aducea pentru sine, şi pentru toate greşelile oamenilor." (Evr. 9:7, *Diaglott*) „Şi să nu fie nimeni în Cortul adunării când el va intra să facă ispăşirea în locul cel sfânt, până când el va ieşi, şi până când va fi făcut o ispăşire pentru el, şi pentru toată casa sa [clasa preoţilor unşi], şi pentru toată adunarea Israelului." (Lev. 16:17) Aşa şi Isus Cristos, Marele Preot, a prezentat valorea vieţii Sale umane drept preţ al răscumpărării, în folosul casei regale, casă ai cărei membri sunt aleşi de Dumnezeu, şi în folosul tuturor oamenilor păcătoşi. – Evr. 9:17,24.

41. S-a spus în mod repetat că biserica, şi anume membrii slăviţi ai trupului lui Cristos, prin sacrificiul lor au jucat un rol în jertfa pentru păcat. În sprijinul acestei teorii este oferit următorul citat: „Apoi el va ucide ţapul jertfei pentru ispăşirea poporului, şi va aduce sângele său în spatele perdelei, şi va face cu el ceea ce a făcut cu sângele viţelului, şi îl va stropi deasupra capacului, şi în faţa acestuia." – Lev. 16:15.

42. Nici textul anterior şi nici un alt text scriptural nu susţine concluzia potrivit căreia membrii trupului lui Cristos au jucat vreun rol în oferirea jertfei pentru păcat. Numai sângele omului Isus putea reprezenta bunul de preţ necesar răscumpărării, bun care a fost oferit şi plătit drept jertfă. Ce semnifică atunci sacrificiul ţapului Domnului şi stropirea sângelui său? Este adevărat că sângele ţapului Domnului a fost dus în Locul Preasfânt, asemeni sângelui viţelului. În profeţie ţapul nu se sacrifică singur, ci sacrificiul era îndeplinit de către marele preot. Astfel, nici un om nu se sacrifică singur, ci Domnul Isus, Marele Preot, săvârşeşte această sacrificare. Semnificaţia sacrificării ţapului Domnului şi a stropirii cu sânge este aceasta: fiecare persoană care este chemată la „marea strigare" trebuie să îndure toate persecuţiile şi toate necazurile pe care Isus Cristos le-a îndurat la rândul Său; ea trebuie să sufere alături de Isus şi să moară alături de El înainte de a putea domni în Ceruri. În sprijinul acestui fapt avem cuvintele inspirate ale apostolului: „Eu mă bucur acum în suferinţele mele pentru voi, iar trupul meu împlineşte ceea ce lipseşte suferinţelor lui Cristos, pentru trupul Lui

Cuprins

care este biserica." (Col. 1:24) „Este drept să spunem: dacă vom muri alături de El, vom trăi alături de El; dacă vom suferi, vom domni împreună cu El; dacă Îl negăm, şi El ne va nega." (2Tim. 2:11,12) „Pentru aceasta aţi fost chemaţi: fiindcă şi Cristos a suferit pentru noi, oferindu-ne un exemplu, şi noi trebuie să Îi călcăm pe urme." (1Pet. 2:21) Prin urmare, ţapul Domnului îi simbolizează în acea profeţie pe cei care vor fi înviaţi întru spirit, şi anume pe cei care trebuie să moară drept oameni, păstrându-şi integritatea şi credinţa în faţa morţii. Aceste persoane vor fi cele care Îi vor fi alături lui Isus Cristos în Împărăţia Sa, bucurându-se de aceste condiţii şi de acest privilegiu: „Nu vă temeţi de lucrurile care va vor face să suferiţi: iată, diavolul vă va arunca pe unii în temniţe, pentru ca voi să fiţi încercaţi; şi veţi avea un necaz timp de zece zile: fiţi credincioşi în faţa morţii, iar Eu vă voi da coroana vieţii." (Apoc. 2:10) „Iar ei au trăit şi au domnit alături de Cristos timp de o mie de ani." – Apoc. 20:4.

43. Următorele lucruri nu pot fi contrazise: Dumnezeu i-a oferit omenirii mântuirea prin Fiul Său, Isus Cristos; sângele omului Isus vărsat reprezintă preţul de răscumpărare al oamenilor păcătoşi, preţ care a cumpărat toate drepturile pierdute de Adam; acest preţ al răscumpărării I-a fost oferit în ceruri lui Dumnezeu în folosul tuturor celor care cred în Domnul Isus Cristos; acest lucru a fost îndeplinit de către Isus Cristos în supunere faţă de voia Tatălui Său; prin faptul că Isus Cristos a plătit preţul răscumpărării a devenit deţinătorul tuturor oamenilor; toţi cei care vor beneficia de pe urma răscumpărării trebuie să creadă în El şi să fie supuşi; viaţa veşnică este darul ,ui Iehova Dumnezeu, oferit prin Domnul Isus Cristos, salvarea venind de la Dumnezeu şi fiind îndeplinită prin Fiul Său; nu există nici o altă cale de a obţine viaţă; nici un om nu poate câştiga dreptul la viaţă dacă nu crede în Dumnezeu şi în Isus Cristos, şi dacă nu cere să fie mântuit, fiind de-acord să îndeplinească voia lui Dumnezeu.

(Va urma)

CEA DE-A TREIA TRÂMBIŢĂ

Începând cu anul 1922 A.D. şapte declaraţii oficiale, de importanţă mondială şi sub forma Rezoluţiilor sau Declaraţiilor, au început să fie adoptate şi publicate de convenţiile internaţionale anuale ale martorilor lui Iehova, cunoscuţi ca Studenţii Internaţionali ai Bibliei, convenţii ce au avut loc în fiecare an în altă ţară. O examinare atentă a acestor şapte Rezoluţii anuale, împreună cu discursurile publice care le sprijină şi le aseamănă cu profeţiile sacre, dovedeşte, în lumina evenimentelor istorice care au urmat, că toate acestea au fost prevestite. Ele au reprezentat împlinirea unei imagini simbolice profetice, „cele şapte trâmbiţe" care au fost răsunate una după cealaltă, de către „şapte îngeri" care au venit din templul lui Dumnezeu. (Vezi Apocalipsa, capitolele opt până la unsprezece) Răsunetul fiecărei trâmbiţe a fost urmat de evenimente ciudate, descrise de limbajul simbolic

Cuprins

şi ele sunt acum înţelese, datorită celor şapte sunete anuale ale adevărului şi tuturor lucrurilor care le-au acompaniat.

Prin urmare, prima trâmbiţă a sunat la convenţia martorilor lui Iehova din anul 1922, la Cedar Point, Ohio, în luna septembrie a acelui an. A doua a trâmbiţat mesajul răsunător în următorul an, la convenţia internaţională a martorilor lui Iehova din Los Angeles, California, în luna august a anului 1923. Îngerii nevăzuţi ai lui Iehova, sub conducerea lui Isus Cristos, la templul Lui, au trebuit să se ocupe de aceste probleme spirituale.

Din nou, Dumnezeu a poruncit poporului Lui, prin îngeri, să îi îndeplinească scopurile. În iulie, anul 1924, la adunarea internaţională a poporului lui Dumnezeu, în Columbus, Ohio, o rezoluţie a adoptat „Inculparea", care, împreună cu discursul ce a sprijinit-o, „Blestemata Civilizaţie", a fost publicată mai târziu şi distribuită popoarelor pământului, fiind urmată la scurt timp de o serie de discursuri a oamenilor de pretutindeni.

INCULPAREA

„Noi, Studenţii Internaţionali ai Bibliei, adunaţi la această convenţie, ne declarăm totala supunere pentru Împărăție şi pentru Cristos, care este acum prezent şi care Îşi stabileşte Împărăția".

„Noi credem că fiecare copil uns al lui Dumnezeu este un ambasador al lui Cristos şi are datoria de a oferi o mărturie potrivită şi adevărată în numele Împărăției Sale. Ca ambasadori ai lui Cristos, fără a fi ipocriţi, noi credem şi susţinem că Dumnezeu ne-a ales pentru a proclama ziua răzbunării Dumnezeului nostru şi pentru a-i alina pe toţi cei care plâng."− Isaia 61:2.

„Noi credem şi susţinem că este timpul ales de Dumnezeu pentru ca nemulţumirea Lui să se arate sistemului ticălos care a orbit oamenii, în privinţa adevărului şi care i-a privat, astfel, de pace şi speranţă; şi pentru ca oamenii să cunoască adevărul şi să primească alinare pentru viitoarele binecuvântări, noi facem această inculpare, bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu şi arătând spre promisiunea divină ca remediu pentru completa alinare a omului".

„Noi spunem şi susţinem că Satan a conspirat pentru a păstra oamenii în ignoranţă faţă de promisiunile lui Dumnezeu pentru a-i binecuvânta cu viaţă, libertate şi fericire; şi că alţii, propovăduitorii necredincioşi, cei care cu bună ştiinţă profită şi politicienii lipsiţi de scrupule s-au alăturat conspiraţiei, fie de bună voie, sau nu".

„Acei necredincioşi propovăduitori au format sisteme ecleziastice, care sunt alcătuite din consilii, sinoade, prezbiterii, asociaţii, etc. şi s-au autodenumit papi, cardinali, episcopi, doctori ai divinităţii, pastori, păstori, preoţi şi şi-au ales singuri poziţiile, alcătuind un conglomerat ce poartă denumirea de cler; aceştia i-au pus în centrul turmelor lor, din proprie voinţă, pe giganţii comerciali şi pe politicieni"./

Cuprins

„Noi spunem şi susţinem că clerul a cedat ispitelor lui Satan şi, contrar Cuvântului lui Dumnezeu, s-a alăturat conspiraţiei şi din această cauză a comis văditele fapte, precum urmează:

(1) Ei şi-au folosit puterea spirituală, datorită poziţiei lor, pentru a-şi satisface dorinţele lor egoiste, hrănindu-se şi slăvindu-se, eşuând sau refuzând să hrănească sau să înveţe oamenii despre adevărul Cuvântului lui Dumnezeu;

(2) Iubind gloria acestei lumi şi dorind să strălucească înaintea oamenilor şi să aibă aprobarea lor (Luca 4:8; Iacov 4:4; 1 Ioan 2:15), ei s-au îmbrăcat ţipător, s-au acoperit de bijuterii şi şi-au asumat o formă de slăvire, negând Cuvântul lui Dumnezeu şi puterea acestuia;

(3) Au eşuat şi au refuzat să propovăduiască oamenilor despre mesajul împărăției lui Mesia şi să le arate dovezile legate de a doua Lui venire; şi nedorind să aştepte timpul stabilit al Domnului pentru a-şi ridica Împărăția şi fiind ambiţioşi, dorind să pară înţelepţi şi măreţi, ei au susţinut, împreună cu conspiratorii lor că au puterea de a stabili împărăția lui Dumnezeu pe pământ fără Dumnezeu şi au înfiinţat Liga Naţiunilor, declarând că este ‚expresia politică a împărăției lui Dumnezeu pe pământ', încălcând astfel loialitatea lor faţă de Domnul Isus Cristos şi declarând supunerea lor pentru Diavol, dumnezeul răului; ei au ajuns să confirme şi să sfinţească războiul, să îşi transforme bisericile în oficii de recrutare, s-au comportat ca agenţi de recrutare plătiţi şi au îndemnat oamenii spre tranşee, pentru a suferi şi a muri acolo; şi când Domnul le-a dat dovada clară şi incontestabilă că vechea lume s-a sfârşit şi că Împărăția este aproape, ei au batjocorit şi respins mărturia, au persecutat, arestat şi închis martorii Domnului".

ÎNVĂŢĂTURILE

„Noi spunem şi susţinem în continuare că clerul, ca şi grupare, a dat naştere doctrinelor pe care, conform conspiraţiei de mai sus, le-au prezentat oamenilor, susţinând că aceste doctrine sunt învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu, ştiind că nu este adevărat, precum reiese din aceste puncte:

(1) Ei susţin, în mod fals, că sunt urmaşii numiţi de divinitate ai apostolilor lui Isus Cristos; pe când scripturile ne arată clar că nu există urmaşi ai apostolilor;

(2) Ei pretind că au dreptul de a interpreta Scripturile şi că astfel numai ei ştiu ce ar trebui să creadă oamenii; şi prin aceste metode ei au ţinut oamenii în ignoranţă în privinţa Bibliei; şi acum în aceste timpuri ale crescândei cunoaşteri şi citiri, când oamenii pot citi şi pot înţelege, aceşti autodenumiţi „urmaşi ai apostolilor" descurajează oamenii să nu citească Biblia şi literatura biblică, neagă influenţa Scripturilor, proclamă teoria evoluţiei, îndepărtând astfel minţile oamenilor de Dumnezeu şi de Cuvântul Lui de adevăr;

(3) Au învăţat şi înmânat dreptul divin regilor, pentru a conduce oamenii, susţinând că această regulă constituie împărăția lui Dumnezeu pe pământ; pretind că ei şi liderii turmelor lor sunt numiţi de Dumnezeu pentru a aplica poliţa şi

Cuprins

pentru a stabili drumul naţiunilor şi că dacă oamenii nu se supun acestor reguli ,atunci, ei sunt lipsiţi de patriotism şi nedevotaţi;

(4) Ei sunt autorii doctrinei iraţionale şi false a trinităţii, prin care susţin şi predau că Iehova, Isus şi duhul sfânt sunt trei persoane într-una singură, erezie despre care ei recunosc că nu poate fi înţeleasă sau explicată; această falsă doctrină a orbit oamenii în ceea ce priveşte semnificaţia marii recompense de sacrificiu a lui Isus Cristos, prin care oamenii pot fi salvaţi;

(5) Ei predau şi au învăţat falsa doctrină a nemuririi sufletului omului; în alte cuvinte, toţi oamenii sunt creaţi ca suflete nemuritoare, care nu pot muri; doctrină care ei ştiu foarte bine că este falsă, căci este bazată numai pe declaraţia lui Satan, declaraţie despre care Isus spune că este o mare minciună (Geneza 3:1-6; Ioan 8:44);

6) Ei predau şi învaţă doctrina torturii eterne; cu alte cuvinte, pedeapsa pentru păcat este tortura în iad, care durează pe veşnicie; pe când ei ştiu că Biblia propovăduieşte că pedeapsa păcatului este moartea; iadul este o stare a morţii sau mormântul; morţii sunt inconştienţi până la înviere, iar sacrificiul răscumpărării este oferită tuturor [celor care nu sunt ticăloşi din proprie voinţă] la timpul potrivit, pentru a avea oportunitatea de a crede şi de a-L asculta pe Domnul şi pentru a trăi, în timp ce aceia ticăloşi vor fi pedepsiţi cu nimicirea eternă;

(7) Ei neagă dreptul Domnului de a stabili Împărăția Lui pe pământ, ştiind că Isus a propovăduit despre a doua Lui venire, la sfârşitul lumii şi despre faptul că timpul va fi făcut cunoscut naţiunilor „creştinătăţii" prin pornirea unui război mondial, urmat la scurt timp de foamete, boli, revoluţii, întoarcerea favorurilor lui Dumnezeu pentru evrei [aceia spirituali sau lăuntrici], neliniştea şi zăpăceala naţiunilor; şi în aceste timpuri Dumnezeul din ceruri îşi va stabili Împărăția, care va rezista pentru totdeauna (Daniel 2:44); ignorând şi refuzând să acorde atenţie acestor simple adevăruri şi dovezi, ei au intrat de bunăvoie în întuneric, împreună cu aliaţii lor, speculanţii şi politicienii lor, în încercarea de a da naştere unei puteri mondiale pentru a conduce şi pentru a ţine oamenii în robie; toate sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu şi a demnităţii şi bunului Său nume."

„Doctrinele învăţate de cler şi acţiunile lor, precizate aici, se confirmă; şi prin aceste incontestabile dovezi şi prin legea Cuvântului lui Dumnezeu, ei sunt vinovaţi înaintea lui Dumnezeu şi în ochii lumii de fiecare acuzaţie adusă lor aici".

„Prin autoritatea profeţiei Cuvântului lui Dumnezeu ce se îndeplineşte acum, noi declarăm că aceasta este ziua mâniei lui Dumnezeu faţă de ‚Creştinătate'; şi că El stă în mijlocul celor măreţi, controlează factorii lumii, clerul şi oamenii principali ai turmelor lor, pentru a judeca şi pentru a-şi exprima dreapta indignare înaintea lor şi înaintea sistemelor şi doctrinelor false."

„Noi susţinem mai departe că singura speranţă pentru pacea şi fericirea oamenilor de pe pământ este Împărăția lui Mesia, pentru care Isus i-a învăţat pe urmaşii Lui să se roage".

„Astfel, noi facem apel la oamenii şi la naţiunile pământului să mărturisească faptul că aceste afirmaţii spuse aici sunt adevărate; şi pentru ca

Cuprins

oamenii să aibă speranţă şi alinare în aceste timpuri de nelinişte şi zăpăceală, noi le recomandăm studiul sârguincios şi cu rugăciune al Bibliei, pentru ca ei să înveţe de acolo că Dumnezeu, prin Cristos şi Împărăția Lui, a oferit o provizie consistentă şi potrivită pentru binecuvântarea omenirii de pe pământ cu pace şi prosperitate, libertate, fericire şi viaţă eternă şi că Împărăția Lui se apropie."

Prin urmare, la timpul de El stabilit, Dumnezeu a îndeplinit profeţia prin organizaţia Lui şi poporul Lui devotat de pe pământ au avut o mică parte de credit, deşi, la acel timp, profeţia s-a îndeplinit fără ca ei să ştie. La aceeaşi convenţie de la Columbus, dovezile prezentate au arătat că Satan nu este legat, (Apoc. 20:2, 3) precum au susţinut unii, ci că îşi dă toată silinţa pentru a îndepărta întreaga creaţie de Dumnezeu. „Inculparea" a susţinut că devotatul cler, speculanţii şi politicienii au alcătuit o conspiraţie, împreună cu Satan pentru a ţine oamenii ignoranţi în ceea ce priveşte Cuvântul lui Dumnezeu şi Împărăția Lui. Poporul consacrat al lui Dumnezeu, atât la acea convenţie, cât şi după terminarea ei, au început să anunţe ceea ce îngerul Domnului a sunat cu trâmbiţa lui.

„Al treilea înger a sunat din trâmbiţă. Şi a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie; a căzut peste a treia parte din râuri şi peste izvoarele apelor. Steaua se chema „Pelin"; şi a treia parte din ape s-au prefăcut în pelin. Şi mulţi oameni au murit din pricina apelor, pentru că fuseseră făcute amare." − Apoc. 8:10, 11.

„Marea stea", care a căzut din ceruri, asemenea unei lămpi arzătoare era Satan. „L-am zărit pe Satan în timp ce cădea ca fulgerul din ceruri", a spus Isus, la Luca 10:18. El a fost una dintre marile stele create de Iehova Dumnezeu , după „Logos"(Iov 38:7) şi, fiind alungat din ceruri şi văzând civilizaţia în mare nelinişte el a pretins că este purtătorul luminii şi torţa de lumină a civilizaţiei. (2 Corinteni 11:14) Scopul lui a fost de a păcăli oamenii, dar Dumnezeu şi-a trimis îngerul şi a îndemnat ca mesajul să fie răspândit, mesaj ce spunea că ‚civilizaţia lui Satan este blestemată'. Acestea au fost scrise în „Inculpare" şi răspândite apoi de martorii de pretutindeni , prin distribuirea a mai mult de cincizeci de milioane de copii ale rezoluţiei. În acea perioadă, aproximativ, Dumnezeu a dezvăluit poporului Lui că a avut loc un mare război în ceruri şi că Satan a fost alungat din cer; adevăruri care au fost mai târziu publicate în *Turnul de Veghere* cu titlul „Naşterea Naţiunii". (1925 A.D., pagina 67) Momentul exact al căderii lui Satan din ceruri nu este precizat, dar s-a întâmplat cu siguranţă între 1914 şi 1918 şi a fost apoi dezvăluit poporului lui Dumnezeu.

„Steaua", Satan, a căzut peste „o treime a râurilor şi peste fântâni şi ape", metaforă ce se referă, în mod evident, la grupul conducător ce se poate distinge de grupul agriculturilor şi muncitorilor. Grupul conducător este alcătuit din cei care încearcă să le spună oamenilor cum ar trebui să fie condusă lumea şi care pretind că sunt aleşi de divinitate pentru a avea grijă de treburile lumii. Ei sunt „fântânile de ape" care au ignorat faptul că Iehova este „fântâna apelor vii". Conform lui Ieremia, 2:13, ei au săpat singuri fântâni, care nu au nici un adevăr. Ei au încercat

Cuprins

să le poruncească oamenilor în privinţa oricărui aspect al vieţii şi Satan îi conduce pe aceştia, precum ni se arată la Apoc. 12:12.

Numele acestei „stele" este „Pelin", cuvânt care înseamnă amar. Fiind alungat din ceruri, Satan este, asemenea lui Simon Magus, „într-o mare de amărăciune". (Faptele 8:23) El a încercat să amărască vieţile poporului lui Dumnezeu şi, prin amărăciune, să întoarcă pe toţi oamenii împotriva lui Iehova Dumnezeu. El este înverşunat împotriva lui Iehova şi a lui Cristos, ‚seminţia promisă' (Geneza 3:15) şi amărăşte existenţa tuturor servilor lui Dumnezeu.− Apoc. 12:17.

Înregistrarea spune. „Şi o treime din ape s-a prefăcut în pelin". Multele ipoteze şi teorii care au fost stârnite de factorii conducători şi care au fost încercate pe oameni, au dus la înverşunarea oamenilor şi la mâhnirea autorilor acestor planuri. Ei sunt aceia care „transformă judecata în pelin şi isprăvesc dreptatea de pe pământ." (Amos 5:7; 6:12) Acest grup conducător şi mai ales escrocii, speculanţii religioşi, sunt un grup ticălos, care s-a întors de la lumina pe care au avut-o odată. Proverbele 25:26 exprimă legea care îi priveşte pe aceştia: „Un om drept care a căzut înaintea celui ticălos este o fântână tulbure [cu ape amare] şi un izvor otrăvit." Înregistrarea profetică spune: „Şi mulţi oameni au murit din cauza apelor, căci ei înverşunaţi au devenit." Regulile adoptate şi implementate de la primul război mondial, de către grupul conducător, au prelungit şi mărit suferinţa umană, fiind cauza unei mari risipe şi a unui nemaipomenit număr de vieţi umane pierdute. În acelaşi timp, unii, care au fost consacraţi Domnului şi unşi de spiritul Lui, dar înşelaţi şi umpluţi de amărăciunea Diavolului, au murit de asemenea. De la primul război mondial grupul conducător a organizat mai multe conferinţe cu subiecte politice, toate fără rezultat, spre mâhnirea lui. Domnul le dă acestor lideri şi mai ales clerului prefăcut şi conducătorilor turmelor, o doză din propriul lor medicament. Fiecăruia i se spune în limbajul lui Ieremia 8.14: „De ce stăm? Să ne adunăm şi să intrăm în oraşele apărate şi liniştiţi să fim acolo, căci Domnul nostru Dumnezeu ne-a liniştit şi ne-a dat apă să bem din plin, căci am păcătuit înaintea Domnului."

Sunetul acestor trâmbiţe dă în vileag organizaţia lui Satan şi dezvăluie organizaţia lui Dumnezeu şi o parte din lucrarea ce se săvârşeşte pentru pregătirea marii şi finalei bătălii de la Armaghedon.

ZEL PENTRU NOUL GUVERN

Iehova şi-a pus numele în Ierusalim şi în anul 537 î.Cr., de dragul numelui Său, El i-a scos din robie pe urmaşii credincioşi, evrei sau iudei, din Babilon. Iehova este acum, de asemenea, entuziasmat pentru organizaţia Lui principală, Sion, noua stăpânire, a cărei Căpetenie este Isus Cristos. Astfel stă scris în profeţia lui Zaharia 8:1, 2: „Şi cuvântul lui Iehova al oştirilor a spus: Astfel a grăit Iehova

Cuprins

al oştirilor, Eu sunt gelos pentru Sion cu o mare gelozie, da, cu mare mânie sunt Eu pentru el gelos." (*Rotherham*) După ce Satan a fost alungat din ceruri ,organizaţia lui Dumnezeu de pe pământ a fost aspru asuprită, pe perioada războiului mondial şi mai ales între anii 1917 şi 1919. „Creştinătatea" l-a respins pe Isus Cristos ca şi Rege şi din această cauză, mânia lui Iehova se va abate asupra „Creştinătăţii". Entuziasmul Lui nu va dura mult până ce va acţiona pentru alinarea organizaţiei Lui, Sion. (Ieremia 25:12) După ce „regele Babilonului" (Satan) şi „neamul" (partea nevăzută a organizaţiei lui Satan) au fost alungate din ceruri în anul 1914, cu mare mânie, entuziasmul lui Iehova pentru Sion L-a determinat să facă pregătirile pentru finala pedeapsă a organizaţiei ticăloase a lui Satan, pedeapsă ce va fi dată la bătălia de la Armaghedon.

Iehova şi-a dat cuvântul că organizaţia Lui, numită simbolic „femeia", va da naştere unei seminţii care va distruge duşmanul. (Geneza 3:14, 15) Timp de şase mii de ani acea promisiune se pare că a fost dată uitării; dar de fapt ea nu a fost uitată. În acea perioadă, partea cerească a organizaţiei lui Iehova a fost asemenea unei văduve. Prin profetul Lui, Isaia (54:5-8), Iehova spune: „Pentru o scurtă perioadă te-am părăsit; dar cu mare smerenie Eu [la întoarcerea Mea în Sion] te voi întregi." În anul 1914, A.D., Domnul s-a întors spre organizaţia Lui cerească, metaforic numită „femeia". Cât despre partea pământească a organizaţiei Lui, Iehova nu s-a întors spre ea până în anul 1918, când Mesagerul Lui, Isus Cristos, a venit numaidecât la templul spiritual al lui Dumnezeu, pentru judecată. (Maleahi 3:1-3) Potrivit acestui eveniment, Zaharia a prezis: „Astfel a spus Domnul, Eu la Sion M-am întors şi în mijlocul Ierusalimului voi sta; şi Ierusalim se va numi Oraş al adevărului; şi muntele Domnului oştirilor, Muntele sfânt."– Zaharia 8:3.

Prin graiul altor profeţi, Iehova şi-a făcut scopul cunoscut, acela de a se întoarce spre Sion, ceea a şi făcut, precum a fost prezis în Psalmii 102:13-16. În Sion, urmaşii Lui credincioşi, martorii, se adăpostesc. (Isaia 14:32; 24:23) Precum a fost scris la Isaia 59:20, 21 (*A.R.V.*): „Şi un Izbăvitor va veni la Sion şi la cei care se întorc de la păcat din Iacov, a spus Iehova. Cât despre Mine, acesta este legământul Meu cu ei, a spus Iehova: duhul Meu care este deasupra lor [cu alte cuvinte, Cristos, Mai Marele decât Isaia] şi cuvintele Mele pe care le-am pus în gura ta, nu vor ieşi din gura ta, nici din gura seminţiei tale [rămăşiţa lui Dumnezeu, precum a fost reprezentată de cei trei fii ai lui Isaia], nici din gura seminţiei seminţiei tale [partea nouă a rămășiței care s-a alăturat din anul 1922 încoace], a spus Iehova, de acum înainte şi pentru totdeauna." (Mica 4:7, 8; Isaia 33:5, 6) Această promisiune profetică a fost îndeplinită de Iehova pentru cei devotaţi Lui de pe pământ, făcându-i martori ai Lui.

Organizaţia lui Iehova, simbolizată de Ierusalim, arată prosperitatea finală. „Se va numi cetatea adevărului", adică, organizaţia devotamentului şi rezistenţei, alcătuită mai întâi din rămăşiţa de pe pământ, clasa lui Iuda şi apoi de tovarăşii lor, clasa lui Ionadab, „marea mulţime". Dar îngerul Domnului va aduna toţi duşmanii şi pe cei nedrepţi, precum s-a zis la Apoc. 22:15. Profetul Isaia (33:20-22) a prezis:

Cuprins

„Uită-te la Sion, cetatea solemnă: ochii tăi vor vedea Ierusalimul ca o locuinţă liniştită, un cort ce nu va fi desfăcut, stâlpii căruia nu vor fi niciodată scoşi din pământ, iar sforile nu vor fi niciodată rupte. Iar acolo, Iehova va fi cu noi, în măreţie, un loc cu râuri late şi izvoare, pe unde nu va merge nici o barcă cu vâsle, nici barcă mare [puterea religioasă comercială a lui Satan, reprezentată mai ales de Ierarhia romano-catolică] nu va trece pe acolo. Căci Iehova este Judecătorul nostru, Iehova este Legiuitorul nostru, Iehova este Regele nostru, El ne va izbăvi.”− *A.R.V.*

Iehova va fi mereu un refugiu pentru poporul Lui şi nici un „străin”, asemenea unei armate, nu va trece pe acolo vreodată. (Ioel 3:16, 17, 21, *A.R.V.*) Rămăşiţa credincioasă a lui Dumnezeu vede acum aceste binecuvântări şi se bucură; şi lor le spune Iehova: „Voi nu vă veţi mai teme de rău de acum înainte … Nu vă temeţi; O Sion, mâinile tale slăbite să nu fie.” (Ţefania 3:14-17 *A.R.V.*) Iehova şi-a trimis Judecătorul, pe Isus Cristos, la templul Lui; astfel, El a îndeplinit acum profeţia lui Isaia 1:26 şi ‚a dat sfătuitori ca la început’ şi şi-a trimis „Minunatul Sfătuitor”, Isus Cristos, iar organizaţia Lui va fi numită, Cetatea Credincioasă a Dreptăţii. (Isaia 30:20) Cei născuţi în Sion sunt învăţaţi toate despre Dumnezeu şi sunt foarte împăcaţi şi bucuroşi.− Isaia 54:13; Ţefania 3:13.

Multe profeţii arată că un număr mare de oameni vor vedea existenţa organizaţiei lui Dumnezeu, înainte de Armaghedon şi îşi vor da seama că Iehova nu este responsabil pentru năpastele şi nenorocirile ce au loc acum pe pământ şi că Împărăţia lui Iehova, condusă de Cristos este adevăratul leac al lumii. Ziua marii nelinişti a venit pentru cei care luptă împotriva lui Dumnezeu. Ziua prosperităţii, fericirii şi binecuvântărilor este aici pentru cei care sunt de partea lui Iehova şi care rămân fideli şi neclintiţi. Oamenii cu bunăvoinţă vor veni cu bucurie la Sion, noua stăpânire şi îi vor aduce fericire lui Cristos, Regele.− Ieremia 31:23; Psalmii 48:1, 2: Ioel 3:17.

La optsprezece ani după întoarcerea iudeilor din Babilon, în ţinutul lui Iuda, această profeţie a fost rostită de Zaharia (8:4, 5): „Astfel a grăit Domnul oştirilor, Pe străzile Ierusalimului vor fi iarăşi bătrâni şi bătrâne, fiecare cu toiagul în mână din cauza marelui lor număr de zile. Şi străzile cetăţii se vor umple de băieţi şi fete care se vor juca.” Aceasta nu se va putea referi la visătorii menţionaţi în profeţia lui Ioel (2:28) ca „oamenii bătrâni”; căci Iehova este împotriva celor care interpretează visele greşit, le spun şi îi determină pe oameni să greşească din această cauză; şi pe aceia îi alungă. (Ieremia 23:32) Profeţia lui Zaharia arată, prin urmare, în limbajul figurativ, că în înaintata vârstă a adevăratei biserici a lui Cristos, la sfârşitul timpurilor, în acest moment în care ne aflăm acum, Dumnezeu va alătura pe rămăşiţa dintre martorii Lui credincioşi în organizaţia Lui şi ei vor fi roditori. (Psalmii 37:25, 92:14, 15) Rămăşiţa credincioasă va sălăşlui în organizaţia lui Iehova, ca şi cum ar avea o vârstă înaintată şi ei vor fi protejaţi şi nu vor fi înlăturaţi de acolo de duşman.− Psalmii 31:23.

Mardoheu, evreul, şi Naomi, văduva, erau ambii bătrâni în momentul în care s-au petrecut tragediile lui Estera, verişoara lui Mardoheu şi a lui Rut, nora lui

Cuprins

Naomi; şi „băieţii şi fetele" [cei mai tineri] de pe străzi" prevestiţi de Zaharia, sugerează că grupele lui Estera şi Rut sunt în organizaţia lui Dumnezeu, ca şi membri ai rămăşiței. (Vezi cartea *Ocrotire)* Aceşti tineri sunt copiii Sionului, ilustrând cu siguranţă, ca atare, o parte din rămăşița lui Dumnezeu de pe pământ. (Isaia 66:8; Psalmii 113:9; 127:3-5) La îndeplinirea profeţiei lui Zaharia, Sion, potrivit profeţiei, spune (Isaia 49:19-22 *A.R.V.*): „Cine mi i-a dăruit pe aceştia [grupul lui Estera şi Rut], văzând că am fost lipsită de copiii mei?" Pe străzi se joacă copii fericiţi". Declaraţia profetică că aceşti copii se joacă pe străzi arată că ei sunt lipsiţi de griji, încrezători şi bucuroşi faţă de Domnul. Psalmul 149:2, 3 spune: „Fie ca copiii Sionului să se bucure de Regele lor. Să laude numele Lui prin jocuri."

Aceste binecuvântări aduse acum Sionului sunt minunate şi cei credincioşi văd că ele vin de la Domnul. Zaharia a prezis toate acestea, spunând: „Astfel a rostit Domnul oştirilor, Dacă va fi minunat în ochii urmaşilor acestor oameni, va fi minunat şi în ochii Mei? A spus Domnul oştirilor." (8:6) Cu Iehova, nimic nu este imposibil. Îndeplinirea profeţiei se datorează faptului că Iehova s-a întors spre Sion şi a făcut un legământ cu oamenii care sunt supuşi şi credincioşi templului al cărei Căpetenie este Isus Cristos, acolo, ungându-i şi iluminându-i; iar ei strigă: „Aceasta este fapta Domnului; este minunată în ochii noştri."− Psalmii 118:23.

Poporul lui Iehova sunt cei care Îl ascultă cu bucurie, iar El îi protejează şi binecuvântează: „Astfel a rostit Domnul oştirilor, Iată, Eu îmi voi salva poporul de ţările de la est şi de la vest şi îi voi aduce şi ei vor locui în mijlocul Ierusalimului; şi ei, poporul Meu vor fi şi Eu Dumnezeul lor voi fi, cu dreptate şi adevăr." (8:7, 8) Pentru a-i salva El L-a trimis mai întâi pe Regele, Isus Cristos, în anul 1914 A.D., iar apoi l-a alungat pe Satan şi organizaţia lui din locul lor în ceruri, a oprit războiul mondial pentru binele celor aleşi (Matei 24:21, 22), iar apoi îi trimite pe cei supuşi, pregătiţi şi înarmaţi ca martori ai Lui să Îl reprezinte în următoarele pregătiri pentru venirea Armaghedonului. Rămăşița trăiește în siguranţă pentru că îşi are refugiul în numele lui Iehova. (Proverbele 18:10) Ei nu mai aduc onoare şi glorie oamenilor. Ei Îl preaslăvesc şi slujesc pe Iehova.

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

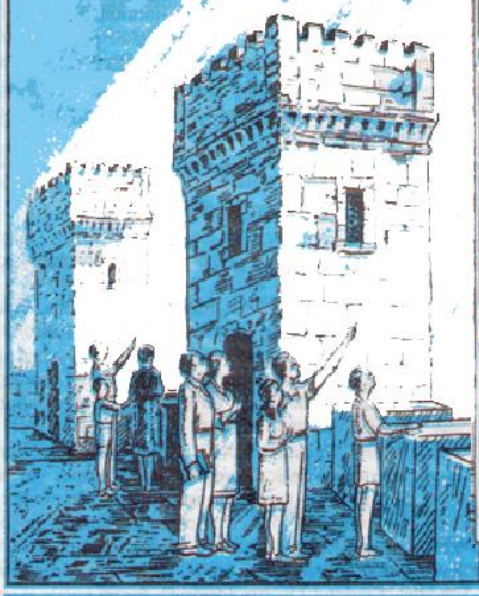

1 IUNIE 1939 Nr. 11

Cuprins:

RĂSCUMPĂRAREA
PARTEA a II-a - Pag.279

TREI ZILE ÎN IAD ŞI DIN NOU AFARĂ - Pag.295

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

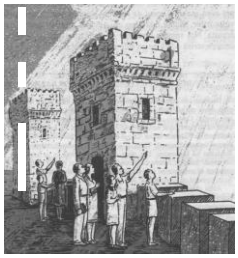

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **1 Iunie 1939** **Nr. 11**

RĂSCUMPĂRAREA

„Însă acum aşa vorbeşte Domnul care te-a creat, O, Iacove, şi Cel care te-a format, O, Israele: Nu te teme; căci Eu te-am răscumpărat, te chem pe nume; tu eşti al Meu. Pentru că eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Sfântul Israelului, Mântuitorul; Eu am dat Egiptul drept răscumpărare pentru tine, şi Etiopia şi Seba pentru tine. Încă de când erai de preţ în ochii mei, ai fost onorabil, şi Eu te iubesc: prin urmare voi da oameni pentru tine, şi popoare pentru viaţa ta." – Isa. 43:1,3,4.

Partea a II-a

Principalul scop al lui Iehova este de a răscumpăra şi de a elibera biserica, şi anume pe cei care formează membrii trupului lui Cristos, cei aleşi să domnească alături de El în Împărăţia Sa. Al doilea scop, după ce selectarea acestor persoane alese va fi îndeplinită, este adunarea şi eliberarea „celorlalte oi" ale Domnului – lucrare aflată acum în desfăşurare. Cu mult timp înainte de sosirea lui Isus Cristos pe pământ ca om, Dumnezeu, prin sfinţii Săi profeţi le-a dezvăluit oamenilor scopurile Sale pentru salvarea tuturor celor care cred în El. Această problemă este atât de importantă pentru persoanele credincioase încât trebuie să aprofundăm profeţiile scripturale scrise înainte de oferirea preţului răscumpărării, profeţii care fac parte din ceea ce este cunoscut drept „Vechiul Testament".

2. Cuvântul „răscumpărare" (tradus din franceză) provine din latinescul „*redemptio*" (franceză: *rançon*). Cuvintele „*răscumpărare*" şi „*izbăvire*" au legătură între ele, acest lucru fiind adevărat şi în ceea ce priveşte cele scrise în Sfintele Scripturi. Deoarece în studiile noastre vom folosi termenul de „*răscumpărare*", oferim acum definiţia acestui cuvânt, definiţie dată de către lexicograful Webster: „*Răscumpărare*, ca şi substantiv înseamnă: actul răscumpărării; o recuperare sau o eliberare din captivitate prin plătirea unui preţ. Acest preţ poate consta în bani, în atenţii sau în alte bunuri, preţ cerut pentru izbăvirea persoanei sau persoanelor capturate; un preţ care eliberează din captivitate, care plăteşte pentru o sancţiune sau pentru o încălcare. Tot ca şi substantiv, acest cuvânt se poate referi la o persoană sau la un bun care răscumpără sau care eliberează. Ca şi verb, acest cuvânt înseamnă: a elibera din captivitate, din sclavie, dintr-o pedeapsă prin plătirea unui preţ; a cumpăra sau a răscumpăra din robie; a elibera din păcat sau din pedeapsă, sau a fi izbăvitorul a (cuiva/ ceva)."

3. Cuvântul „*izbăvire*" este definit astfel: „A recâştiga dreptul de proprietate prin plătirea unui preţ stipulat, a răscumpăra. E elibera sau a salva din

Cuprins

captivitate sau din robie, a scăpa din orice formă de obligaţie sau de îndatorire care presupune suferinţă, prin plătirea unui preţ sau a unei răscumpărări. A recupera sau a redobândi un bun ipotecat sau gajat prin îndeplinirea unor obligaţii care să servească drept plată. A salva; a elibera; a mântui; a reabilita."

4. În textele originale ale Sfintelor Scripturi sunt folosite diverse cuvinte ebraice traduse prin „răscumpărare", „izbăvire", „eliberare", „mântuire", „răscumpărat" şi prin alte cuvinte asemănătoare. De exemplu, cuvintele ebraice „*khopher*" şi „*pidhion*" sunt traduse prin „răscumpărare". Cuvintele „*gaal*" şi „*pahdah*" sunt traduse prin „a răscumpăra" şi prin „a izbăvi". Pentru fiecare dintre aceste cuvinte ebraice trebuie să existe o rădăcină comună al cărei înţeles să poată face ca aceste cuvinte să fie folosite în legătură unele cu celelalte în diverse contexte. Acest înţeles comun este de a elibera sau de a izbăvi. Diferite exemple sunt oferite în acest text.

5. Cuvântul ebraic „*gaal*", tradus prin „izbăvit", este folosit pentru prima dată în Scripturi în Geneza 48:16, în legătură cu Iacov: „îngerul care m-a izbăvit." Domnul i-a dat următoarea poruncă lui Moise: „De aceea spune-le copiilor lui Israel: Eu sunt Domnul, [...] Eu vă voi izbăvi [nu prin sacrificii, ci prin] cu un braţ întins." (Exod. 6:6) După ce Moise a traversat Marea Roşie, i-a spus lui Iehova: „Tu, prin îndurarea ta, ai condus acest popor pe care l-ai izbăvit." (Exod. 15:13) În următoarele texte, acelaşi cuvânt ebraic este tradus prin „eliberat": „Adu-Ţi aminte de adunarea Ta, pe care Tu ai cumpărat-o odinioară; rodul moştenirii Tale, pe care Tu l-ai eliberat; acest munte Sion unde Tu ai locuit." (Ps. 74:2) „Tu, cu braţul Tău [nu prin sacrificiu] ai eliberat popoarele Tale, pe fiii lui Iacov şi pe cei ai lui Iosif." (Ps. 77:15) Următoarele cuvinte profetice citate fac referire la Isus, Mântuitorul nostru: „Apropie-Te de sufletul meu şi izbăveşte-l; eliberează-mă din cauza duşmanilor mei." (Ps. 69:18) Isus este Împăratul ales de Iehova, despre El fiind scrise următoarele: „Dă-I Împăratului [lui Isus Cristos] judecăţile Tale, O, Doamne, şi dă-i Fiului Împăratului [Fiului lui Iehova, Împăratul Eternităţii] neprihănirea Ta." „El îi va cruţa pe cei săraci şi nevoiaşi, şi le va salva sufletele. El le va salva sufletele de la amăgire şi de la violenţă, iar sângele lor va fi de mare preţ în ochii Săi." (Ps. 72:1,13,14) Acelaşi cuvânt apare şi în următoarele texte: „Binecuvântează-L pe Domnul, O, suflete, şi tot ceea ce este în mine binecuvântează numele Său sfânt. El, Cel care îţi salvează viaţa de la distrugere; Cel care te încununează cu bunătate şi cu îndurare." (Ps. 103:1,4) „Lăsaţi-i pe cei răscumpăraţi de Domnul [pe urmaşii răscumpăraţi din organizaţia lui Satan] să spună astfel, pe cei pe care El i-a izbăvit din mâna duşmanului." (Ps. 107:2,3) „Ascultaţi cuvântul Domnului, O, voi popoare, şi propovăduiţi-l în insulele îndepărtate, şi spuneţi: El, Cel care a împrăştiat Israelul [Israelul spiritual, în 1918], îl va aduna la loc [pe toţi cei credincioşi Lui, începând cu 1919], şi îl va păzi, asemenea unui păstor care îşi păzeşte turma. Căci Domnul l-a izbăvit pe Iacov, şi l-a răscumpărat din mâinile celui care era mai puternic decât el. Prin urmare, ei vor veni şi vor cânta pe înălţimile Sionului, şi se vor îndrepta împreună spre bunătatea Domnului." – Ier. 31:10-12.

Cuprins

6. „Iacov” este simbolul poporului uns al lui Dumnezeu, aflat pe pământ, popor căruia El le spune: „Însă acum aşa vorbeşte Domnul care te-a creat, O, Iacove, şi Cel care te-a format, O, Israele: Nu te teme; căci Eu te-am răscumpărat, te chem pe nume; tu eşti al Meu. Voi sunteţi martorii Mei, spune Domnul, şi slujitorii Mei pe care Eu i-am ales; pentru ca voi să Mă cunoaşteţi şi să credeţi în Mine, şi să ştiţi cine sunt Eu.” – Isa. 43:1,10.

7. Un alt text scriptural în care cuvântul ebraic „*gaal*” este tradus prin „răscumpărat” este următorul: „Cântaţi, O, ceruri; căci Domnul aşa a făcut; strigaţi, adâncimi ale pământului; cântaţi răsunător, munţilor, şi tu, O pădure, şi toţi copacii din tine; căci Domnul l-a răscumpărat pe Iacov [poporul Său ales] şi Îşi arată slava în Israel. Aşa spune Domnul, răscumpărătorul tău, Cel care te-a creat în pântecele mamei tale: Eu sunt Domnul care face totul; Eu însumi am întins cerurile; şi Eu am aşternut pământul.” (Isa. 44:23,24) În versetul şase: „Aşa spune Domnul oştirilor, Împăratul Israelului şi răscumpărătorul său: Eu sunt cel dintâi, şi Eu sunt cel de pe urmă; în afară de Mine nu există nici un alt Dumnezeu.” (Isa. 44:6) În anul 1919 Dumnezeu a salvat poporul simbolizat de Iacov, pe urmaşii Săi credincioşi, din organizaţia lui Satan, aducându-i în Împărăţie şi adunându-i în Templul Său.

8. O versiune asemănătoare a cuvântului „*răscumpărat*” este folosită în următorul text: „Dezleagă-ţi laţurile de la gât, O, fiică captivă a Sionului. Căci aşa spune Domnul: voi v-aţi vândut pentru nimic, şi veţi fi răscumpăraţi fără bani.” (Isa. 52:2,3) Reţineţi că ei au fost răscumpăraţi fără a se fi plătit nici un preţ. Urmaşii credincioşi au fost acum salvaţi sau răscumpăraţi din organizaţia lui Satan, urmând să fie pe deplin liberi în momentul în care bătălia Armaghedonului se va sfârşi, bătălie în care Domnul va distruge tot ceea ce are legătură cu organizaţia lui Satan. Cei care vor supravieţui se vor bucura de mântuirea oferită de către Iehova tuturor persoanelor credincioase Lui. Urmaşii unşi ai lui Dumnezeu au fost eliberaţi din organizaţia lui Satan din clipa în care ei au realizat că Iehova şi Cristos sunt singurele „Înalte Stăpâniri”. Deşi ei continuă să fie înconjuraţi şi oprimaţi de organizaţia lui Satan, vor fi eliberaţi în totalitate după Armaghedon. Isaia 52:9,10: „Izbucniţi în bucurie, cântaţi împreună, voi locuri ruinate ale Ierusalimului; căci Domnul a mângâiat poporul Său, El a răscumpărat Ierusalimul. Domnul Îşi descoperă braţul Său cel sfânt în faţa tuturor naţiunilor, şi cele mai îndepărtate locuri ale pământului vor putea vedea mântuirea Dumnezeului nostru.”

9. Din nou, urmaşul este prezentat ca fiind răscumpărat şi eliberat: „Ieşiţi din Babilon, fugiţi din mijlocul caldeenilor; cu un strigăt de bucurie faceţi auzit acest lucru, răspândiţi-l până la marginile pământului; spuneţi: Domnul l-a răscumpărat pe slujitorul Său, Iacov.” – Isa. 48:20.

10. Cei credincioşi sunt prezentaţi ca fiind răscumpăraţi în textul următor: „Căci ziua răzbunării este în sufletul Meu, şi anul celor răscumpăraţi de Mine a sosit.” (Isa. 63:4) Acest lucru nu se referă la preţul răscumpărării, ci la ziua

Cuprins

eliberării poporului lui Dumnezeu, zi în care El Își va vărsa mânia asupra dușmanului Său.

11. În următorul text este prezentat contrastul dintre cei care deși au fost luminați au devenit necredincioși, simbolizați de Efraim, și cei care Îi rămân credincioși Domnului, fiind născuți în Sion, în organizația Sa: „Nelegiuirea lui Efraim este strânsă, păcatul lui este păstrat ascuns. Durerile unei femei aflate în chinurile nașterii se vor abate asupra lui [asupra celor necredincioși care fac parte din categoria „slujitorilor răului”]: el este un fiu neînțelept [cel care odată luminat a luat-o pe o cale greșită]; căci el nu poate rămâne pentru mult timp în locul în care sunt născuți copiii [și anume ceilalți copii ai Sionului; începând cu anul 1918 în care Domnul Isus a venit la Templul Său, adunându-i în acel loc pe acești credincioși]. Eu îi [pe cei credincioși născut în Sion] voi izbăvi [ebraică: „*pahdah*” – a elibera] de la puterea morții; Eu îi voi scăpa [pe copiii Sionului născuți începând cu 1918, inclusiv] de la moarte; O, moarte, Eu te voi pedepsi; O, moarte, Eu te voi distruge: îndurarea va fi ascunsă ochilor Mei. (Osea. 13:12-14) În loc ca acest text să se refere la răscumpărarea descendenților lui Adam prin sângele de mare preț al lui Isus, el se aplică „noii creații.” (2Cor. 5:17; *Diaglott*) În sprijinul acestei concluzii potrivit căreia cei răscumpărați aici sunt cei credincioși aduși în organizația lui Dumnezeu, apostolul spune următoarele: „O, moarte, unde îți sunt spinii? O, mormântule, unde îți este triumful?” (1Cor. 15:55) Acești servi unși ai lui Dumnezeu au fost scăpați de la moarte în momentul în care au fost absolviți de către Iehova. Cu toate acestea, izbăvirea prevestită aici de Osea are loc după ce persoanele născute întru spirit își dovedesc încrederea în Dumnezeu și devotamentul față de El, urmând să fie aduși în Templu.

12. Acest text nu se poate aplica în mod corespunzător răscumpărării întregii omeniri prin vărsarea sângelui lui Isus Cristos, din moment ce putem observa că limbajul folosit se referă doar la cei absolviți, născuți întru spirit. (Ioan. 3:3,5) Cei răscumpărați sunt liberi să intre în Împărăție prin aducerea lor în Templu. În jurul anului 1918, Satan a încercat să îi distrugă pe toți cei devotați. Categoria de persoane simbolizată de „Efraim” a decăzut, ea devenind o „slujitoare a răului”. (Mat. 24:48-51) Dumnezeu nu i-a mai permis acestei categorii să facă parte din Sion, iar cei credincioși au fost răscumpărați sau eliberați de sub influența dușmanului, dușman care spera să îi vadă morți și distruși. Anul 1914 a marcat momentul în care Isus Cristos a fost trimis de către Iehova pentru a-Și intra în drepturile de conducere. Războiul a început atât în ceruri, cât și pe pământ (Apoc. 12:7-12), acel moment marcând „începutul durerilor” abătute asupra pământului (Mat. 24:7,8). Până în anul 1919 cei aleși de către Dumnezeu și născuți întru spirit s-au aflat într-o mare suferință; în anul 1919 Domnul i-a eliberat pe acești credincioși din organizația lui Satan, împiedicându-l pe dușman să îi copleșească. Remarcați că textul următor sprijină această concluzie: „Suferă, O, fiică a Sionului, asemenea unei femei aflate în chinurile nașterii; căci acum tu vei ieși din oraș, și vei locui în câmp; iar tu te vei duce chiar

Cuprins

până în Babilon; acolo vei fi tu eliberată; acolo te va răscumpăra Domnul din mâna duşmanilor tăi." – Mic. 4:10.

13. Prin intermediul profetului Său, Iehova vorbeşte despre o cale pe care toţi cei purificaţi de către El trebuie să o urmeze, ea fiind denumită „calea sfinţeniei". (Isa. 35:8-10) Înainte de sosirea Domnului la Templu, în 1918, cei credincioşi erau obligaţi să meargă alături de cei care făceau parte din organizaţia lui Satan, ei crezând că liderii acestei lumi păcătoase constituie „înaltele stăpâniri" (Rom. 13:1). Când Domnul le-a dezvăluit celor credincioşi organizaţia Sa principală şi relaţia pe care ei o au cu Împărăţia, aceştia şi-au dat seama care este adevăratul înţeles al „căii sfinţeniei", începând să o urmeze. Toţi cei neprihăniţi trebuie să meargă pe această cale. Rămășița trebuie să preia conducerea şi să îi îndrume pe toţi cei care caută neprihănirea, astfel încât aceştia din urmă să poată găsi calea spre Dumnezeu şi spre Isus Cristos. Celor „neascultători" nu le este permis să urmeze această cale. Dar cine o va urma atunci? Cei „răscumpăraţi" de către Domnul, după cum este scris: „Nici un leu nu va fi acolo, şi nici vreo altă fiară sălbatică nu va putea fi întâlnită acolo; ci doar cei răscumpăraţi vor merge pe acea cale." – Isa. 35:9.

14. Textul citat anterior face referire la persoanele care sunt răscumpărate. În continuare vom observa că oamenii credincioşi şi devotaţi lui Dumnezeu sunt cei răscumpăraţi, Iehova fiind salvatorul lor şi nu al celor păcătoşi care nu cred în El. În sprijinul acestui fapt, luaţi aminte la cele întâlnite în următoarele texte: Isaia 41:14; Isaia 43:14; Isaia 44:6,24; Isaia 47:4; Isaia 48:17,20; Isaia 49:7,26; Isaia 63:16; Ieremia 50:33,34.

15. Iehova Dumnezeu este Răscumpărătorul Sionului: „Deoarece Creatorul tău este soţul tău; Domnul oştirilor este numele Său; El este Răscumpărătorul tău, Sfântul Israelului; El va fi numit Dumnezeul întregului pământ. Într-un scurt moment de mânie mi-am întors faţa de la tine; însă cu o bunătate veşnică voi avea milă de tine, aşa spune Domnul, Răscumpărătorul tău." – Isa. 54:5,8.

16. Cei răscumpăraţi sunt aduşi întru totul în organizaţia principală a lui Dumnezeu: „Iar Răscumpărătorul va veni în Sion, şi pentru cei ai lui Iacov care se vor întoarce de la păcate, spune Domnul." (Isa. 59:20; 60:16) Iov îi simbolizează pe cei care Îi sunt pe deplin devotaţi lui Dumnezeu, el folosind următoarele cuvinte: „Deoarece eu ştiu că Răscumpărătorul meu trăieşte, şi că se va ridica în ziua de pe urmă asupra întregului pământ." (Iov. 19:25) Acest text arată că răscumpărarea, va avea loc în zilele de pe urmă când Iehova va elibera pe poporul Său uns din organizaţia lui Satan şi de sub influenţa religiei – elementul principal folosit de către Satan pentru a-i defăima, persecuta şi amăgi pe oameni. „Deoarece Răscumpărătorul lor este puternic; El va apăra cauza lor pe care ei o dispută cu tine." – Prov. 23:11.

17. În nici unul dintre textele citate anterior nu este menţionat vreun preţ necesar pentru răscumpărare. Înţelesul acestor texte este acela de eliberare, izbăvire, scăpare din mâinile duşmanului, şi anume din organizaţia lui Satan şi de sub influenţa tuturor agenţilor săi care se împotrivesc şi care persecută pe poporul

Cuprins

ales al lui Dumnezeu. Nici unul dintre membrii organizaţiei duşmane nu va fi vreodată răscumpărat; dimpotrivă, de fiecare dată când termenul de „răscumpărare" este menţionat, el se referă la răscumpărarea din mâinile duşmanului. Iehova acţionează prin Reprezentantul Său Oficial, Isus Cristos, pentru a îndeplini această eliberare, această salvare de sub influenţa duşmanului. Acelaşi cuvânt ebraic „*gaal*" este tradus prin „răscumpărare" şi „răscumpărat", fiind folosit în legătură cu un preţ de răscumpărare, după cum putem observa în textele următoare: „Dacă fratele tău ar fi foarte sărac, şi ar vinde din bunurile sale, iar dacă unul din neamul său ar veni să răscumpere cele vândute, atunci el va putea răscumpăra cele vândute de fratele său. Iar dacă cineva nu are răscumpărător, însă este capabil să răscumpere el însuşi cele vândute [dacă el are îndeajuns], atunci lasă-l să numere anii care au trecut de la vânzare, şi să îi dea înapoi omului căruia i-a vândut banii care se cuvin pentru restul anilor, pentru a se putea întoarce la proprietatea sa. [...]Însă dacă ea nu este răscumpărată în decursul unui an întreg, atunci acea casă care se află în oraşul împrejmuit cu ziduri să devină pentru totdeauna a celui care a cumpărat-o, şi a tuturor urmaşilor săi: ea nu va fi înapoiată la Jubileu. [...] Iar dacă un om cumpără o casă a leviţilor, atunci casa vândută, şi întreg oraşul în care se află proprietatea sa, să fie înapoiate în anul Jubileului: deoarece casele din oraşele leviţilor sunt proprietatea lor în mijlocul fiilor lui Israel. [...] După ce el s-a vândut, poate fi răscumpărat; unul dintre fraţii săi îl poate răscumpăra, fie unchiul său, ori fiul unchiului, sau oricare altă persoană înrudită cu familia sa îl poate răscumpăra; sau dacă este capabil, se poate răscumpăra singur. Să socotească împreună cu cel ce l-a cumpărat de la anul în care s-a vândut lui până la anul Jubileului, iar preţul cu care s-a vândut să se împartă la numărul de ani. Timpul cât stă la el să-i fie socotit aşa cum se socotesc zilele de muncă ale unui lucrător tocmit." (Lev. 25:25-50) În textele următoare remarcaţi faptul că răscumpărătorului îi era cerut să adauge o cincime la valoarea estimată de către preot a bunului care urma să fie răscumpărat. – Lev. 27:13,15,19,20,27,28,31,33.

18. În textele anterioare, înţelesul cuvântului ebraic „gaal" este la fel cu cel folosit în Cartea lui Rut, care potrivit traducerii lui Young spune: „Iar Naomi i-a spus nurorii sale: Binecuvântat fie Iehova, pe care nu L-a părăsit mila pentru cei vii şi nici pentru cei morţi; iar Naomi i-a mai spus ei [lui Rut]: Omul aceste este rudă cu noi, El este cel care ne poate răscumpăra." (Rut. 2:20) În textul următor, cuvântul „rudă", aşa cum apare în Versiunea Autorizată a Bibliei, provine din acelaşi cuvânt ebraic „*gaal*", cuvânt care potrivit lui Young este interpretat de fiecare dată drept „răscumpărător". În momentul în care veţi citi Versiunea Autorizată, înlocuiţi termenul de „*răscumpărător*" cu cel de „*rudă*", de fiecare dată când îl întâlniţi în aceste texte: Rut 3:9,12,13; Rut 4:1,3,4,6,8,14. O tranzacţie similară este descrisă şi în Ieremia 32:7-9, text în care acest cuvânt este folosit în mod similar. În îndeplinirea tabloului profetic în care Rut şi Boaz au jucat un rol, persoanele simbolizate de către Rut sunt rămăşiţa lui Iehova, aduşi Lui după sosirea Sa la Templu, de către Isus Cristos, Marele Boaz. Isus Şi-a aplicat dreptul

Cuprins

de răscumpărare începând cu anul 1922, eliberându-i pe credincioşi pentru a putea fi absolviţi şi acceptaţi ca membri ai organizaţiei Sale regale şi ca membri ai „trupului lui Cristos”.

Oraşele de refugiu

19. Acelaşi cuvânt ebraic „*gaal*” este folosit în legătură cu oraşele de refugiu şi cu răzbunarea sângelui celui ucis. În acest caz este cerut drept plată un anume bun echivalent cu ceea ce a fost pierdut; cu alte cuvinte se cere o viaţă pentru o viaţă – aceeaşi regulă aplicată şi în Deuteronomul 19:21, unde este scris: „Să nu ai nici o milă, căci viaţa va fi dată pentru viaţă, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior.” În ceea ce priveşte oraşele de refugiu, cel care ucide un criminal este numit „răzbunătorul [sau răscumpărătorul] sângelui”. În textele următoare, Versiunea Autorizată interpretează cuvântul ebraic „*gaal*” prin „răzbunător”, în timp ce Young traduce acest cuvânt prin „răscumpărător”: Numeri 35:12,19,21,24,25,27. Răzbunarea sângelui, în acest caz, nu se referă la sângele răscumpărării de la Calvar ci se referă la o pedeapsă oferită drept răsplată tuturor duşmanilor Domnului în momentul bătăliei Armaghedonului, răsplată plătită lor de către anti-tipicul Răzbunător Răscumpărătorul Isus Cristos pentru sângele vărsat de către ei. Cu alte cuvinte, Răzbunătorul sau Răscumpărătorul, Isus Cristos, va încheia socotelile cu duşmanii Domnului prin bătălia Armaghedonului.

20. O persoană care a ucis o alta, însă din greşeală, fără răutate şi fără intenţie, poate scăpa de răzbunătorul sau de răscumpărătorul sângelui dacă rămâne în oraşul de refugiu până la moartea mai marelui preot care îl poate ispăşi de păcate; acest lucru simbolizează faptul că o persoană trebuie să se îndrepte spre organizaţia lui Dumnezeu sub Cristos şi să rămână acolo, sub sângele ispăşitor al lui Isus Cristos, având încredere că sângele Său vărsat reprezintă protecţia şi mântuirea sa. Cei care în prezent au încălcat fără voie legea lui Dumnezeu şi care le-au greşit în mod neintenţionat servilor Săi, pot fi salvaţi de la distrugere prin răscumpărarea oferită de către sângele Marelui Preot, Isus Cristos. În acest tablou distrugerea duşmanului lui Dumnezeu în momentul Armaghedonului este simbolizată ca fiind un preţ de răsplată pentru cei ucişi de către păcătoşi. Isus Cristos, Marele Preot şi Reprezentantul Oficial al lui Iehova, prin valoarea sacrificiului Său îi răscumpără pe toţi cei care se îndreaptă spre El pentru a se refugia, El fiind totodată şi Executantul tuturor celor care au rămas în tabăra adversă. Aceştia vor trebui să îndure distrugerea definitivă drept răsplată pentru tot răul pe care l-au făcut împotriva Domnului şi împotriva poporului Său. În ambele cazuri există o eliberare sau o scăpare prin îndeplinirea unor obligaţii, şi anume prin ducerea la bun sfârşit a pedepsei pentru păcat. Preţul răscumpărării oferit în ziua răstignirii se aplică tuturor persoanelor care cred în Dumnezeu şi care se supun poruncilor Sale. Răscumpărarea din momentul Armaghedonului îi va pedepsi pe cei care merită, pe cei care au făcut rău intenţionat. Cei care au făcut rău poporului lui Dumnezeu sunt datori din cauza răutăţii lor, ei fiind obligaţi ca în

Cuprins

ziua Armaghedonului să plătească această datorie cu propriile lor vieţi. Ei nu le vor putea plăti datoria celor afectaţi deoarece aceştia sunt morţi, însă ei trebuie să plătească datoria rudelor celor afectaţi prin sângele lor. Aşa cum cel care provoacă moartea unei persoane rămâne dator, aşa şi moartea trebuie să se abată asupra sa prin cea mai apropiată rudă a celui ucis, prin „răscumpărătorul" care va îndepărta datoria luându-i viaţa criminalului. Remarcaţi acum cuvintele lui Dumnezeu în ceea ce priveşte „creştinătatea" şi toate celelalte naţiuni care au încălcat în mod voit legământul veşnic. Socotelile trebuie încheiate cu toate acestea, Domnul spunând: „Ţara va fi pustiită pe deplin, şi distrusă în totalitate; căci Domnul a hotărât aşa. Pământul va jeli şi va apune; lumea se va stinge şi va dispărea; mai marii oameni ai ţării se vor usca. Pământul a fost pângărit din cauza locuitorilor săi, deoarece ei au încălcat legile, au schimbat poruncile şi au rupt legământul veşnic." – Isa. 24:3-5.

21. În cazul în care o persoană a ucis o alta, dar nu intenţionat, viaţa nu îi va fi luată; în profeţie această persoană era păzită şi protejată de către mai marele preot, la fel cum şi Isus Cristos, Marele Preot îi va ispăşi pe toţi cei care se îndreaptă spre El. În profeţie, cel care ucidea cu răutate în mod voit nu putea primi viaţă, ci aceasta trebuia să îi fie luată de către răzbunător, de către răscumpărător. Acest lucru li se va întâmpla tuturor persoanelor păcătoase în momentul Armaghedonului. Această profeţie arată că viaţa sacrificată a omului Isus nu le va servi drept ispăşire sau răscumpărare persoanelor rele şi păcătoase care Îl dispreţuiesc pe Dumnezeu şi scopurile Sale pentru mântuirea omenirii. Cei care vor muri în ziua Armaghedonului din cauza răutăţii lor intenţionate nu vor putea fi răscumpăraţi niciodată. (Num. 35:30-33) Toate textele scripturale în care apare cuvântul ebraic „*gaal*" arată în mod clar că păcătoşii nu pot fi răscumpăraţi, ci numai persoanele sărace şi nevoiaşe ale Domnului. Persoanele „sărace şi nevoiaşe" sunt cele care au realizat că ele nu sunt capabile să se salveze singure, ele având încredere în Dumnezeu şi în Isus Cristos pentru a fi mântuite. Toţi cei care sunt păcătoşi şi refuză să accepte scopurile lui Dumnezeu pentru mântuire vor suferi din cauza condamnării rezultată din păcatul lui Adam: „Păcătoşii vor ajunge în iad, şi toate naţiunile care L-au uitat pe Dumnezeu." – Ps. 9:17.

22. Cuvântul ebraic „*khopher*" este tradus şi el prin „răscumpărare". Acest cuvânt este derivat din ebraicul „*khaphar*" care înseamnă „a acoperi". Apare pentru prima data în Biblie în Geneza 6:14, unde Dumnezeu îi spune lui Noe: „Construieşte-ţi o arcă din lemn de gofer: fă încăperi în această arcă, tencuieşte-o cu smoală [*khopher*] atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară." Acelaşi cuvânt descrie un preţ care trebuie să acopere răul făcut, în ceea ce îl priveşte pe proprietarul unui bou violent care nu poate fi stăpânit, în textul următor: „Dar dacă boul avea obiceiul de a împunge cu coarnele încă din trecut, şi stăpânul fusese înştiinţat de acest lucru, însă nu l-a ţinut închis iar el a omorât un bărbat sau o femeie, atunci boul va trebui să fie ucis cu pietre, şi la fel şi stăpânul său [din cauza neglijenţei intenţionate şi din cauza faptului că nu a luat aminte la avertizare]. Dacă lui [stăpânului] i se pune un preţ [„*khopher*", un preţ pentru a acoperi răul făcut;

Cuprins

potrivit lui Young: un preţ pentru ispăşire], atunci el va trebui să plătească tot ceea ce i se cere pentru răscumpărarea vieţii lui." – Exod. 21:29,30.

23. Din cele întâlnite mai sus reiese faptul că proprietarului boului îi era permis să plătească un preţ care să acopere răul făcut doar pentru că nu el era criminalul direct. Totuşi, deoarece cauza morţii se datora neglijenţei sale, el trebuia să plătească un preţ suplimentar de acoperire, sau un preţ pentru ispăşire.

24. După ce recensământul israeliţilor a fost făcut, urma să fie plătită o răscumpărare, după cum scrie în următorul text: „După ce ai luat numărul [recensământul] copiilor lui Israel, atunci fiecare om trebuie să Îi ofere Domnului o răscumpărare [ebraică: *khopher*] pentru sufletul său; pentru a nu fi loviţi de nici o nenorocire cu ocazia acestei numărători. Iată ce vor da ei, toţi cei care au fost cuprinşi în această numărătoare: jumătate de siclu, după siclul sanctuarului [un siclu are douăzeci de ghere]; jumătate de siclu îi va fi oferit Domnului." – Exod. 30:12,13.

25. În mod cert răscumpărarea menţionată aici nu era „un preţ corespunzător". În *Septuaginta* cuvântul ebraic tradus prin grecescul „*lytron*" înseamnă „răscumpărare". Acest fapt arată că termenul de „răscumpărare" nu înseamnă de fiecare dată „un preţ exact corespunzător". Nu toate răscumpărările reprezintă un astfel de preţ corespunzător; numai sângele de mare preţ al lui Isus Cristos poate fi preţul exact corespunzător cerut pentru cumpărarea descendenţilor lui Adam şi pentru cumpărarea drepturilor pierdute de către acesta.

26. În următorul text termenul de „răscumpărare" a fost tradus din ebraicul „*khopher*", fiind aplicat deseori în mod eronat întregii omeniri: „Dar dacă se găseşte un mesager pentru el, un purtător de cuvânt, unul dintr-o mie, care să îi spună omului ceea ce este drept; atunci El este bun, şi spune: Scapă-l pentru a nu intra în groapă; Eu am găsit un preţ de răscumpărare [pentru ispăşire, *Young*]. El mi-a salvat sufletul de la intrarea în groapă, iar viaţa mea va vedea lumina." – Iov 33:23,24,28.

27. În acest tablou profetic Iov îi simbolizează pe urmaşii credincioşi ai lui Isus Cristos, preţul necesar răscumpărării fiind susţinut de Isus Cristos, care este numit în Scripturi şi Mesagerul, sau Purtătorul de Cuvânt. În anul 1918, categoria de persoane simbolizată de Iov, şi anume urmaşii credincioşi ai lui Isus Cristos, sufereau mari nenorociri şi aspre opresiuni venite din partea duşmanului. În acel an Domnul Isus a venit la Templul lui Iehova Dumnezeu. Spiritul Sfânt, cel care a ghidat până în acel moment pe servii lui Dumnezeu, îndeplinindu-Şi îndatoririle, a fost înlocuit de către însuşi Domnul Isus, care odată prezent la Templu a început să reprezinte pe poporul lui Iehova Dumnezeu, pledând în numele lor şi în favoarea tuturor celor care sufereau din cauza faptului că eşuaseră să propovăduiască adevărul. Această categorie de persoane este simbolizată în profeţia lui Isaia, atunci când Domnul i-a auzit pe oamenii care plângeau, eliberându-i. (Isa. 6:6,7; 12:1) Cei credincioşi care I-au cerut ajutorul Domnului sunt cei care şi-au găsit răscumpărarea prin Isus Cristos. Cu siguranţă că această răscumpărare nu s-a aplicat clasei „slujitorilor răului". Doar urmaşii credincioşi au fost cruţaţi de la a

Cuprins

coborî în groapă, pentru ei existând un preţ de acoperire. Până în acest moment, textul anterior a fost interpretat ca un text al „restituirii”, valabil pentru „toate persoanele care vor fi restabilite în zilele domniei lui Cristos”. Însă această interpretare nu este una corectă. Doar cei credincioşi sunt cei care au găsit ispăşirea sau eliberarea prin Apărătorul lor, Isus Cristos.

Cei excluşi

28. Faptul că vor exista persoane care vor fi excluse de la a beneficia de pe urma răscumpărării este arătat în mod clar de către textele scripturale prezentate în continuare. Din cele scrise vom observa că aceste cazuri în care unele persoane nu sunt răscumpărate vor apărea doar până în momentul Armaghedonului, nu şi după, şi nici în perioada de o mie de ani a domniei Împăratului Isus Cristos. Prin tabloul Său profetic, Dumnezeu arată că există anumite persoane care nu pot fi salvate sau ispăşite, după cum este scris: „Ba mai mult, să nu primiţi nici o răscumpărare [nici un preţ de ispăşire, Young] pentru viaţa unui ucigaş, care se face vinovat de crimă; căci el va fi condamnat în mod cert la moarte. Şi nu primiţi nici o răscumpărare pentru cel care trebuie să fugă în oraşul de refugiu, pentru ca el să se întoarcă să locuiască în ţară până la moartea preotului.” – Num. 35:31,32.

29. Nici măcar ispăşirea Marelui Preot, Isus Cristos, nu ar putea acoperi răul făcut de o persoană păcătoasă care a comis o crimă în mod voit. De asemenea, toţi cei care au primit ispăşirea pentru păcate prin Marele Preot înainte de Armaghedon, dar care pleacă de sub acoperirea Sa, nu pot spera la mântuire şi la protecţie în momentul Armaghedonului, şi nici în timpul domniei lui Cristos. Profetul Samuel aplică această regulă, după cum este scris în 1Samuel 12:3, *margin.*: „Iată, aici sunt: mărturisiţi împotriva mea în faţa Domnului, şi în faţa celui uns de El: cui i-am luat boul? Sau cui i-am luat măgarul? Sau pe cine am înşelat? Pe cine am oprimat? De la cine am primit orice tip de mită [răscumpărare; *margin.*] pentru a închide ochii? Spuneţi, şi eu vă voi da înapoi.” Prin urmare, putem observa că unele persoane sunt excluse în totalitate şi nu pot beneficia de pe urma sacrificiului răscumpărării.

30. Elihu, slujitorul lui Dumnezeu, anunţă cu încredere regula de neschimbat a Domnului întâlnită în profeţia lui Iov, spunând: „Dar dacă tu vei apăra cauza păcătosului, judecata şi dreptatea se vor abate asupra ta. Din cauza faptului că există mânie, ai grijă ca ea să nu te ademenească în capcană: pentru că atunci nici măcar o mare răscumpărare [ispăşire, *Young*] nu te poate scăpa.” (Iov. 36:17,18) Oamenii care au o stare materială bună şi se bucură de poziţii înalte, de influenţă şi de onoruri, oameni precum clericii şi „conducătorii turmei”, cred că ei sunt favorizaţi în mod special de către Dumnezeu şi de către Cristos, bazându-se pe poziţiile şi pe condiţia lor materială. Însă care va fi sfârşitul lor, potrivit Scripturilor? „Cei care s-au încrezut în bunăstarea lor, şi care s-au mândrit prin multitudinea bogăţiilor lor; nici unul dintre ei nu îşi poate răscumpăra fratele în nici un caz, şi nici nu Îi pot da lui Dumnezeu o răscumpărare [ispăşire, *Young*] pentru el; (căci răscumpărarea sufletului lor este atât de mare, încât nu va avea loc

Cuprins

niciodată) ca să trăiască pentru totdeauna şi să nu vadă moartea." (Ps. 49:6-9) Astfel de oameni vor muri asemeni fiarelor sălbatice, nefiind cu nimic mai presus decât acestea: „Omul care chiar dacă este onorat, nu înţelege, este asemeni fiarelor care pier." – Ps. 49:20.

31. În textele următoare, cuvântul „invidie"(*Strong*) este tradus în Versiunea Autorizată prin „gelozie". „Căci gelozia [invidia] îl înfurie pe un om; prin urmare nu va avea milă în ziua răzbunării. El [Isus Cristos, Marele Preot] nu va lua în considerare nici un preţ de răscumpărare [ispăşire]; nici nu se va lăsa înduplecat, indiferent de cât de multe daruri va primi [de la preoţi, de la clerici sau de la orice alţi intermediari, fie că sunt rugăciuni pentru scăparea din „purgatoriu", fie alte atenţii]." – Prov. 6:34,35.

32. Aceste persoane nu pot oferi preţul necesar pentru a-şi răscumpăra viaţa aruncând cu bani în stradă. Ei nu pot fi eliberaţi şi izbăviţi în nici un fel. Bogăţiile unui om nu îl pot răscumpăra: „Exista acele persoane care deşi sunt bogate, nu au nimic; există însă acei oameni care deşi sunt săraci, au mari bogăţii. Răscumpărarea [pe care cel vinovat ar trebui să o plătească] vieţii unui om reprezintă averea sa; însă cel sărac [omul Domnului care se bazează pe El şi nu se consideră important] nu aude nici o mustrare." – Prov. 13:7,8.

33. Cei păcătoşi pot servi drept preţ de răscumpărare pentru cei neprihăniţi în anumite condiţii. Cum? „Cel păcătos poate servi drept răscumpărare [ispăşire, *Young*] pentru cel neprihănit, şi cel care încalcă legile pentru cel drept." (Prov. 21:18) Acest text scriptural se va aplica în momentul Armaghedonului. Odată ce Iehova Dumnezeu Îşi va abate mânia asupra celor păcătoşi prin Isus Cristos, cei care au încălcat legea Sa în mod voit trebuie să fie ucişi pentru a servi drept preţ pentru eliberarea celor drepţi şi neprihăniţi. Astfel, cei drepţi vor fi scăpaţi de abuzurile şi de opresiunile venite din partea celor păcătoşi şi răi. Prin moartea celor care au încălcat legea în mod intenţionat, cei neprihăniţi vor fi răsplătiţi. În sprijinul acestei concluzii, remarcaţi cele întâlnite în Isaia 43:1,3,4: „Însă acum aşa vorbeşte Domnul care te-a creat, O, Iacove, şi Cel care te-a format, O, Israele: Nu te teme; căci Eu te-am răscumpărat, te chem pe nume; tu eşti al Meu. Pentru că eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Sfântul Israelului, Mântuitorul; Eu am dat Egiptul drept răscumpărare [ispăşire] pentru tine, şi Etiopia şi Seba pentru tine. Încă de când erai de preţ în ochii mei, ai fost onorabil, şi Eu te iubesc: prin urmare voi da oameni [oameni păcătoşi] pentru tine, şi popoare [cei care au încălcat legea] pentru viaţa ta."

34. Israeliţii făţarnici au conspirat împreună pentru a-l ucide pe Ieremia, profetul şi slujitorul credincios al lui Dumnezeu. Aşa şi în prezent, religioniştii şi aliaţii lor conspiră pentru a-i ucide pe martorii lui Iehova, al căror simbol era Ieremia. La porunca lui Dumnezeu, profetul înregistrează care este scopul Său în ceea ce îi priveşte pe aceştia: „Căci ei [religioniştii conspirativi] au săpat o groapă pentru ca eu [simbolul poporului uns al lui Dumnezeu] să cad în ea, şi mi-au pus laţuri [capcane întinse de către clerici şi de către aliaţii lor făţarnici împotriva martorilor lui Iehova] sub picioare [sub „picioarele" lui Isus Cristos, şi anume

Cuprins

ultimii membri aflaţi pe pământ]. Însă Tu Doamne, cunoşti toate uneltirile lor făcute împotriva mea pentru a mă ucide: nu le ierta nelegiuirea [nu acoperi nedreptatea lor, *Young*], nici nu trece păcatul lor cu vederea; ci să fie doborâţi [în momentul Armaghedonului] înaintea Ta: ocupă-Te de ei în ziua mâniei Tale." (Ier. 18:22,23) Această profeţie arată că persoanele conspirative nu vor putea beneficia de sacrificiul răscumpărării nici în momentul Armaghedonului, nici după.

35. Fiii lui Eli – marele preot al Israelului în Şilo, erau răi, ei simbolizându-i pe „oamenii păcatului" şi pe „slujitorii răului", şi anume pe religioşii care îi persecută pe oamenii lui Dumnezeu. Despre aceştia este scris: „Căci Eu i-am spus că voi pedepsi casa sa pentru totdeauna, din cauza nedreptăţii de care el are cunoştinţă; pentru că fiii lui au devenit răi, iar el nu i-a oprit. Prin urmare, i-am jurat casei lui Eli că nedreptatea acestei case nu va putea fi ispăşită niciodată nici prin sacrificii, nici prin jertfe." (1Sam. 3:13,14) Ceea ce s-a abătut asupra lui Şilo se va abate în scurt timp şi asupra religioşilor „creştinătăţii", acest fapt fiind demonstrat de către cele întâlnite în Ieremia 7:14: „Prin urmare, Eu îi voi face acestei case, care este chemată după numele Meu, în care voi vă încredeţi, şi locului pe care Eu vi l-am dat vouă şi părinţilor voştri, întocmai cum i-am făcut lui Şilo."

36. Scripturile scrise sub inspiraţie de către apostoli susţin în totalitate această concluzie: că nu există nici o răscumpărare pentru cei care fac rău de bunăvoie şi pentru cei care îi persecută pe semenii lor în mod intenţionat. (Evr. 6:4-6) „Pentru că dacă vom păcătui de bunăvoie după ce am primit cunoaşterea adevărului, nu va mai rămâne nici un sacrificiu de oferit pentru păcatele noastre, ci doar o aşteptare temătoare a judecăţii, şi a unei revolte aprige care îi va devora pe duşmani. El, cel care dispreţuieşte legea lui Moise, va fi ucis fără milă în faţa a doi sau trei martori; cu cât credeţi că va fi mai aspră pedeapsa de care va fi socotit vrednic cel care l-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, care a considerat că sângele legământului prin care a fost sfinţit nu are nici o valoare, şi care a insultat cu dispreţ spiritul bunătăţii?" – Evr. 10:26-29.

Primul născut

37. Cuvântul ebraic „*pahdah*" este interpretat drept „răscumpărare". El înseamnă „a da drumul; a dezlega; a elibera". Acest cuvânt este folosit în Exodul 13:13,15, fiind tradus prin „izbăvire" în Versiunea Autorizată, şi prin „răscumpărare" potrivit traducerii lui Young. Iehova i-a spus lui Moise: „Iar pe fiecare nou născut al măgăriţei tu trebuie să îl răscumperi cu un miel; şi dacă nu îl răscumperi, atunci tu trebuie să îi frângi gâtul; şi pe fiecare dintre primii născuţi de partea bărbătească dintre fiii tăi trebuie să îi răscumperi. Da, aşa s-a întâmplat când Faraon nu vroia să ne lase să plecăm, Iehova i-a ucis pe toţi primii născuţi din Egipt; de la primul născut al omului, până la primul născut al animalelor; prin urmare, eu Îi aduc jertfă lui Iehova pe toţi de parte bărbătească, şi pe toţi primii născuţi ai fiilor mei îi voi răscumpăra." (Young) Acest fapt arată că primii născuţi

Cuprins

ai Israelului în Egipt au fost salvaţi de la moartea săvârşită prin îngerul distrugător al lui Dumnezeu, deşi nu a fost oferit vreun „preţ corespunzător".

38. Făcând referire din nou la proprietarul boului care a ucis un om, proprietar pe umerii căruia se află obligaţia de a plăti un preţ de acoperire, este scris: „Dacă lui [stăpânului boului] i se pune un preţ [drept pedeapsă], atunci el va trebui să plătească tot ceea ce i se cere pentru răscumpărarea vieţii lui." (Exod 21:30) În această situaţie proprietarul a trebuit să plătească o sumă de bani, în loc să plătească cu propria sa viaţă.

39. În tabloul profetic iniţial nu există nimic care să prevestească că Iehova oferă răscumpărarea tuturor oamenilor, inclusiv celor păcătoşi; în concluzie, în timpul domniei de o mie de ani a lui Isus Cristos cei care au făcut rău în mod intenţionat nu vor fi ridicaţi din morţi. Reţineţi că înaintea venirii lui Isus, „răscumpărarea" sau „izbăvirea" despre care se vorbea în Scripturi s-a aplicat după cum urmează: Israelului (Iacov) după cum este prezentat în Deuteronomul 7:8; 13:5; 21:8; Psalmii 25:22; 1Cronici 17:21; „moştenirii Tale" (Deuteronomul 9:26); lui David (2Samuel 4:9; 1Regi 1:29); „sufletului meu" (Psalmii 49:15); „sufletului său" (celor care se căiau; Iov 33:27,28); Lui Isus Cristos (Psalmii 69:18-20); urmaşilor, absolviţi deja prin preţul răscumpărării plătit de Isus Cristos, urmaşi care au acum nevoie să fie eliberaţi din mâinile duşmanului puternic (Ieremia 15:21). Acest ultim text spune: „Iar Eu vă voi elibera [pe voi, urmaşii simbolizaţi în Ieremia] din mâinile celui rău, şi vă voi răscumpăra[veți fi răscumpărați, *Young*] din mâinile asupritorilor." – Ier. 15:21.

40. Următoarele texte se aplică numai celor care au fost cumpăraţi prin sângele de mare preţ al lui Isus Cristos, persoane care acum au primit promisiunea că vor fi eliberate din mâinile duşmanului: Isaia 35:10; Isaia 51:11; Isaia 1:27; Ieremia 31:11,12; Osea 13:14. „Eu voi fluiera după ei şi îi voi aduna [la Templu, şi anume în Sion], căci Eu i-am eliberat [din Babilon, organizaţia lui Satan], şi vor ajunge numeroşi aşa cum au ajuns numeroşi cei din trecut." – Zah. 10:8.

Aducerea înapoi

41. Multe persoane au susţinut că Scripturile garantează că „toţi oamenii vor fi ridicaţi din morţi" la întoarcerea lui Cristos şi în timpul domniei Sale de o mie de ani.(*Studii în Scripturi*, Vol. V, pag. 478-486). Această concluzie nu are nici un sprijin şi nici o motivaţie, după cum reiese din Scripturi. Nici o persoană nu va putea beneficia de pe urma sacrificiului răscumpărării dacă ea nu îşi doreşte de bunăvoie să aibă acest privilegiu. Astfel, Dumnezeu îi va învia doar pe cei vrednici care au înţeles adevărul, răscumpărarea fiind valabilă doar pentru aceştia, nu şi pentru cei care nu îşi doresc să fie reabilitaţi şi mântuiţi. Darul lui Dumnezeu nu îi este oferit în mod forţat nici unei persoane.

42. Reţineţi că în răscumpărarea omenirii prin sângele lui Isus Cristos atributul justiţiei nu este implicat. Dacă regula divină ar fi invocată şi aplicată, atunci întreaga rasă umană ar trebui să moară din cauza păcatului şi a imperfecţiunii. Atributul iubirii este însă cel implicat. Îndurarea rezultă din

Cuprins

bunătatea lui Dumnezeu. Din punctul de vedere al justiţiei Dumnezeu nu are nici o obligaţie să îi răscumpere pe oamenii păcătoşi, nici nu are obligaţia să Îşi extindă îndurarea asupra tuturor oamenilor, inclusiv asupra celor care nu îşi doresc şi nu caută această îndurare. Prin cei doi fii ai lui Isaac, Dumnezeu a creat un tablou profetic, arătând că El ştie încă de la început de existenţa unei categorii de oameni care vor căuta calea spre neprihănire şi spre viaţă, dar şi de existenţa unei categorii de oameni care vor urma o cale în totalitate opusă. „După cum este scris: pe Iacov l-am iubit, însă pe Esau l-am urât." (Rom. 9:13) „Iacov" simbolizează aici acea categorie de persoane care Îl caută pe Domnul şi care Îl slujesc credincioşi, Dumnezeu iubindu-i pe aceştia. „Esau" îi reprezintă pe cei necredincioşi, pe cei care ignoră scopurile binevoitoare pe care Dumnezeu le are pentru omenire. Dumnezeu a prevestit existenţa acestor două categorii de persoane, El ştiind totul încă de la început: „Lui Dumnezeu Îi sunt cunoscute toate lucrările Sale, încă de la începutul lumii." (Fapt. 15:18) Dumnezeu ştia cu siguranţă de acele persoane care vor dispreţui scopurile Sale, dar şi de cele care vor accepta cu bucurie toate binecuvântările Sale. Prin urmare, Dumnezeu nu va avea milă de acele persoane care nu Îşi doresc să Îl cunoască pe El şi pe Isus Cristos, şi care nu îşi doresc să primească binecuvântările Sale. Ar putea fi argumentat faptul că dacă dreptatea ar trebui aplicată tuturor, acest lucru ar însemna că Dumnezeu trebuie să Îşi forţeze îndurarea asupra tuturor oamenilor, chiar dacă El ştie încă de la început că unii oameni vor respinge bunătatea Sa? În mod cert, nu. Dreptatea este neprihănire, iar nedreptatea înseamnă necinste. Argumentul prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu este următorul: „Ce vom zice atunci? Că există nedreptate în Dumnezeu? Doamne-fereşte. Căci El i-a spus lui Moise: Voi avea milă de cine voi vrea să am milă, şi Mă voi îndura de cine Îmi doresc să mă îndur. Deci nu depinde de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu, care se îndură." (Rom. 9:14-16) Această declaraţie are legătură cu provocarea făcută lui Dumnezeu de către diavol, Dumnezeu dezvăluindu -Şi astfel scopul de a se îndura de toţi cei care aud mărturia adevărului şi care dau dovadă de integritate faţă de El. A susţine că din moment ce Dumnezeu este drept are obligaţia să se îndure de toată lumea, este un lucru pe deplin inconsistent şi eronat. A susţine că datorită dreptăţii Dumnezeu are datoria de a le acorda tuturor oamenilor dreptul să beneficieze de pe urma sacrificiului răscumpărării este greşit, acest lucru nefiind sprijinit de cele scrise în Scripturi. A susţine că Dumnezeu este obligat să îi salveze pe toţi oamenii pentru a-Şi dovedi supremaţia este greşit de asemenea. Provocarea făcută de către diavol a ridicat întrebări asupra abilităţii lui Dumnezeu de a pune pe pământ un om care de bunăvoie să Îi rămână credincios şi adevărat Lui, indiferent de încercările la care diavolul îl supune. În ceea ce priveşte această provocare, toate dovezile arată că Dumnezeu a demonstrat deja că Satan este un mincinos şi că El, Dumnezeu este Cel Suprem, deoarece până în momentul de faţă foarte multe persoane şi-au menţinut devotamentul faţă de Dumnezeu pe întreg parcursul vieţii lor. În momentul Armaghedonului, Dumnezeu va distruge în totalitate tot ceea ce Satan a creat pentru a I se împotrivi, punând punct astfel pentru totdeauna disputării

Cuprins

supremaţiei Sale. Prin urmare, toate persoanele care îşi doresc de bunăvoie să se bucure de darurile lui Dumnezeu vor fi binecuvântate cu viaţă, ele având oportunitatea de a demonstra că provocarea ticăloasă a lui Satan reprezintă o defăimare a numelui şi Cuvântului lui Dumnezeu.

43. Când Dumnezeu l-a condamnat pe Adam, dreptatea cerea ca lui Adam să îi fie luat dreptul la viaţă. Când Adam a mers în ţărâna din care provenea, dreptatea a fost îndeplinită în totalitate. Descendenţii lui Adam sunt condamnaţi la moarte din cauza păcatului moştenit, însă nefiind judecaţi în mod direct, Dumnezeu poate să Îşi extindă îndurarea asupra lor. Nu s-a pus niciodată problema de a îndeplini dreptatea prin moartea unui alt om perfect, moartea lui Isus neavând acest scop. Dacă Iehova ar fi acceptat viaţa perfectă a lui Isus Cristos pentru îndeplinirea dreptăţii, acest lucru ar însemna fie că judecata asupra lui Adam nu a fost împlinită, fie că sângele vărsat al lui Isus reprezintă o dublă achitare, lucru imposibil.

44. Dacă privim această problemă din punctul de vedere al iubirii: Dumnezeu, în mod altruist a plănuit ca Isus să devină om şi să Îşi dea viaţa perfectă, viaţă care reprezenta echivalentul a tot ceea ce descendenţii lui Adam ar fi trebuit să primească dacă el nu păcătuia. Fără nici o îndoială, Isus a acceptat planul Tatălui Său. Când acel echivalent, şi anume viaţa perfectă a lui Isus i-a fost prezentată lui Iehova Dumnezeu în ceruri, el a constituit preţul de răscumpărare al tuturor drepturilor pierdute de către Adam, atât pentru el cât şi pentru toţi descendenţii săi. Astfel, faptul că Isus Cristos a primit viaţă întru spirit şi a plătit cu viaţa Sa răscumpărarea drepturilor oamenilor l-a făcut pe El deţinătorul de drept al tuturor urmaşilor lui Adam care se supun cerinţelor lui Dumnezeu, cerinţe precum: încredere în Dumnezeu şi în Isus Cristos şi îndeplinirea tuturor condiţiilor prevăzute de sacrificiul răscumpărării. Acest sacrificiu al Domnului Isus Cristos reprezintă preţul exact corespunzător oferit pentru cele pierdute de Adam, însă el nu reprezintă un substitut pentru Adam, nici nu a avut scopul de a îndeplini judecata. Iehova Dumnezeu L-a făcut pe Isus „Tatăl Veşnic”, şi anume cel care are puterea de a oferi viaţă veşnică. Dar în ce condiţii? În condiţiile în care oamenii se conformează cu cererile lui Dumnezeu. (Isa. 9:6) Iată de ce este scris că „viaţa este darul lui Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Cristos.” (Rom. 6:23) Un dar nu poate fi eficace dacă mintea celui care îl oferă şi mintea celui care îl primeşte nu sunt pe aceeaşi lungime de undă. Cu alte cuvinte, darul trebuie făcut, iar cel căruia îi este oferit trebuie să îl accepte de bunăvoie. Prin urmare, persoana căreia îi este oferit acest dar este liberă să îl accepte sau să îl refuze; dacă îl va refuza, atunci acel dar nu va avea nici o putere asupra lui. Astfel, sacrificiul răscumpărării este numai spre binele celor care îşi doresc să beneficieze de pe urma sa.

45. După cum este declarat în Scripturi, toţi oamenii sunt condamnaţi la moarte, în cazul în care nu ar exista un plan al răscumpărării şi salvării. (Rom. 5:12) Graţie bunăvoinţei Sale, Dumnezeu i-a oferit omenirii scopul Său pentru a o salva de la moarte şi pentru a-i oferi viaţă veşnică. Oamenii trebuie să aleagă dacă îşi doresc să rămână în continuare condamnaţi, sau dacă îşi doresc să Îl caute pe

Cuprins

Dumnezeu şi să accepte scopurile Sale binevoitoare pentru salvarea lor. Oamenii pot scăpa de moarte, găsind calea spre viaţă veşnică, numai prin Isus Cristos. Dumnezeu L-a aşezat pe Isus drept fundaţie. Nu există nici o altă cale prin care oamenii să poată primi viaţă. Doar cei care cred că Dumnezeu a plănuit toate acestea şi cred că Isus Cristos reprezintă singura lor mântuire pot fi salvaţi. În secolele care au trecut, foarte mulţi oameni au fost puşi faţă în faţă cu scopurile lui Dumnezeu de a le oferi viaţă, însă ei le-au dispreţuit în mod voit. Ei au murit în păcat şi nu au fost eliberaţi de condamnare. Este imposibil ca Dumnezeu să îi învie şi să le acorde încă o şansă pentru ca ei să respingă din nou darul vieţii.

46. Ceea ce este scris aici nu contrazice deloc declaraţia scripturală a lui Ioan Botezătorul care a spus despre Isus: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii." (Ioan. 1:29) Această declaraţie nu poate fi interpretată astfel încât înţelesul ei să fie că Isus a îndepărtat păcatul pentru toţi oamenii, inclusiv pentru cei care refuză să creadă în El, alegând o cale a răutăţii care îi conduce înspre distrugere definitivă. Au existat foarte multe astfel de persoane de-a lungul timpului. Cele spuse de Isus sunt categorice: „Căci Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a o condamna, ci pentru ca prin El lumea să fie mântuită. Cel care crede în El nu va fi condamnat; însă cel care nu crede este deja condamnat, deoarece el nu a crezut în numele singurului Fiu născut al lui Dumnezeu." – Ioan. 3:17,18.

47. Când Isus se afla pe pământ, El i-a condamnat în mod vehement pe farisei şi pe aliaţii lor făţarnici, spunându-le că ei sunt progeniturile diavolului, fiind vrednici de moarte. A susţine că sacrificiul răscumpărării s-ar putea aplica şi acestor persoane care I se împotrivesc Domnului şi Împărăţiei Sale ar însemna negarea adevărului sincer susţinut de Isus. Bunătatea şi mila lui Iehova se extind asupra celor care cred de bunăvoie în El şi în mult preaiubitul Său Fiu, Isus Cristos, slujindu-I cu credinţă: „Cei care sunt înţelepţi, şi vor vedea aceste lucruri, ei vor înţelege bunătatea Domnului." – Ps. 107:43.

48. În rândurile „creştinătăţii" există o categorie de clerici care se consideră înţelepţi şi sprijină cele susţinute de episcopul Birmingham-ului, spunând: „Povestea păcatului şi a decăderii lui Adam, precum şi cea a răscumpărării prin Isus Cristos, sunt folclor." Aceşti oameni sunt cunoscuţi drept „marii critici", ei negând că sângele vărsat al lui Isus Cristos ar avea vreo valoare. Ei au oportunitatea de a şti care este scopul lui Dumnezeu pentru mântuire, însă ei dispreţuiesc acest plan în mod intenţionat, influenţându-i şi pe alţii să facă la fel. Aceşti mari critici pozează în faţa oamenilor ca fiind apărători ai neprihănirii. Ei se autointitulează „doctori în divinitate", „clerici", „episcopi". Ei sunt liderii organizaţiilor religioase. Ei au înlocuit Cuvântul lui Dumnezeu cu doctrine lumeşti, astfel anulându-l. (Mat. 15:6-9) Oamenii trebuie să aleagă dacă vor să îi urmeze pe aceşti lideri ai organizaţiilor lumeşti, sau dacă îşi doresc să accepte Cuvântul lui Iehova Dumnezeu şi pe Domnul Isus Cristos. A-i urma pe făţarnicii care neagă Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă a rămâne sub condamnarea pe care au moştenit-o, urmând ca mânia lui Dumnezeu să se abată asupra lor. A ignora

Cuprins

cele susţinute de către aceşti lideri lumeşti şi a lua aminte la Cuvântul lui Dumnezeu şi la avertizarea Sa, înseamnă a găsi viaţa veşnică. Scripturile sunt categorice în ceea ce priveşte acest lucru: „Cel care crede în Fiu va primi viaţă veşnică; cel care nu crede în Fiu nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu abătuta asupra lui." (Ioan. 3:36) Din cauza faptului că toţi oamenii sunt condamnaţi şi Dumnezeu nu le-a oferit decât o singură şansă de a scăpa, Isus spune: „Aceasta este viaţa veşnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Cristos pe care Tu L-ai trimis." (Ioan. 17:3) Prin urmare, toţi cei care îşi doresc viaţa vor căuta cu interes să afle ce le cere Dumnezeu oamenilor pentru ca ei să poată primi viaţă veşnică.

TREI ZILE ÎN IAD ŞI DIN NOU AFARĂ

FURTUNĂ în Marea Mediterană! Om peste bord! De ce nu este aruncată o vestă de salvare? El a fost dinadins aruncat în valurile furioase de către marinarii acelei nave avariate. Omul este un evreu, Iona. Acum, în mod miraculos, „marea s-a liniştit". Dar ce s-a întâmplat cu profetul Iona? Propria poveste a omului, de pe mare, spune: „Acum, Domnul a ales un mare peşte să îl înghită pe Iona. Şi Iona a stat în burta peştelui trei zile şi trei nopţi." (Iona 1:17) Domnul Dumnezeu Iehova nu a creat atunci acel peşte pentru a-l înghiţi pe Iona, ci El a rostit şi a avut chiar atunci, la timpul potrivit, un mare peşte, care exista, cu siguranţă, de mult timp şi acel peşte şi-a săvârşit rolul în acea ilustraţie profetică. Marele peşte l-a înghiţit pe Iona nu pentru a-l pedepsi, ci pentru a-l proteja: Iona nu ar fi putut ajunge la mal în siguranţă fără acel peşte.

Conform unei experienţe mai măreţe decât cea a lui Iona este scris: „Căci Iona a stat trei zile şi trei nopţi în burta balenei; la fel şi Fiul omului va sta trei zile şi trei nopţi în inima pământului." (Matei 12:40) Isus, reprezentantul, nu ar fi putut fi scos din mormânt şi nu s-ar fi putut întoarce pe pământul celor vii, decât prin puterea Dumnezeului Atotputernic, la fel cum Dumnezeu şi-a folosit puterea pentru a-i porunci peştelui să îl ducă pe Iona la mal.

Trei zile şi trei nopţi în burta peştelui a fost destul de mult timp pentru ca un om să fie mâncat şi mistuit de peşte şi astfel, a fost nevoie de un miracol pentru ca Iona să fie salvat; şi Dumnezeu a săvârşit acel miracol şi şi-a arătat bunătatea faţă de slujitorul Său. În timpul acelei stranii călătorii, Iona a avut mult timp pentru a se gândi şi aşa a şi făcut. „Apoi Iona s-a rugat la Domnul Dumnezeu, din burta peştelui şi a spus, M-am rugat Domnului pentru necazul meu şi El m-a auzit; din burta iadului am urlat şi Tu mi-ai auzit vocea." Înregistrarea din American Revised Version Bible spune: „Din burta lui Sheol am strigat şi Tu mi-ai auzit vocea." În traducerea autorităţii evreieşti, Leeser, înregistrarea spune: „Am strigat din burta iadului şi Tu vocea mea ai auzit-o."

Cuprins

În următoarele citiri comparative ale textului, cuvântul Sheol (*A.R.V*) este originalul cuvânt evreiesc; cuvintele „iad” şi „mormânt” sunt traduceri în română ale acelui iniţial cuvânt evreiesc, traduse astfel de traducătorii catolici, protestanţi şi evrei. Ce este atunci „iadul”, conform Sfintelor Scripturi? Dacă „iadul” ar fi fost „tortura veşnică”, atunci, conform învăţăturilor religioase, Iona nu ar fi putut şi nu ar fi ieşit niciodată afară.

Nu există un loc de eternă tortură a oamenilor sau sufletelor. Biserica Îl face pe Dumnezeu să fie asemuit cu un duh rău. Dumnezeu este iubire. Ce bine ar putea rezulta din torturarea uneia dintre creaturile lui Iehova? Cum ar putea fi iubirea exprimată într-un astfel de mod? Mai mult decât atât, cum ar putea tortura să fie de aceeaşi natură cu porunca pe care Dumnezeu i-a rostit-o lui Adam, care spunea că moartea este pedeapsa păcatului? Doctrina torturii eterne este o invenţie a Diavolului pentru a-şi susţine minciuna iniţială; mai exact, că nu există moarte. (Vezi Geneza 3:4) Diavolul a văzut că dacă omul va crede în doctrina nemuririi sufletului uman, el va crede de asemenea şi faptul că cei ticăloşi sunt torturaţi. Dacă ar fi reuşit să determine omul să creadă că Dumnezeu a înfăptuit un astfel de loc, pentru tortura eternă a sufletului, atunci ar fi putut îndepărta omul de Dumnezeu şi acesta l-ar fi putut urî pe Iehova. Doctrinele torturii eterne şi moştenirea nemuririi omului sunt create pentru a se susţine reciproc şi, ambele fiind false, ambele trebuie să cadă.

Biblia noastră a fost tradusă din alte limbi. „Vechiul Testament” este tradus din ebraică şi „Noul Testament” din greacă. Cuvântul românesc „iad” este tradus din cuvântul ebraic *sheol* din „Vechiul Testament” şi este tradus din cuvintele greceşti *hades*, *gehenna* şi *tartaro'o*, din „Noul Testament”. În King James, sau în Authorized Version Bible (Versiunea Biblică Autorizată), cuvântul ebraic *sheol* este tradus prin „mormânt” și „groapă” de mai multe ori decât prin „iad”, mai exact, de 31 de ori prin „mormânt”, de 3 ori prin „groapă”, dar de 31 de ori prin „iad”. În Catholic Douay Version Bible (Versiunea Catolică Douay a Bibliei) *sheol* este tradus de 62 de ori prin „iad”, o dată prin „groapă” (Iov 17:16), o dată prin „mormânt” (1 Regi 2:9) şi o dată prin „moarte” (Osea 13:14). În American Revised Version Bible (Versiunea Americană şi Revizuită a Bibliei) *sheol* nu este tradus şi apare sub aceeaşi denumire „Sheol” în toate cele 65 de cazuri. De exemplu, Biblia Catolică spune la 1 Regi 2:6 (în *A.V.;*în 1 Samuel 2:6): „Domnul omoară şi învie, El izgoneşte în iad şi aduce înapoi pe urmă.”; precum s-a întâmplat în cazul lui Iona. Acum, dacă *sheol* înseamnă un loc de tortură, atunci ar trebui să fie acelaşi înţeles peste tot. Câteva scripturi ne vor ilumina minţile în privinţa acestui subiect.

Iacob, sau Israel, a fost unul dintre oamenii pe care Dumnezeu l-a acceptat. Fiul lui Iacov, Iosif, a fost luat şi vândut în Egipt, iar Iacov a fost înşelat că fiul lui a fost omorât. Fiii şi fiicele lui au mers să îl aline; dar el a spus: „Mă voi coborî în mormânt [*sheol*; (Biblia Catolică) iad] în doliu.” (Geneza 37:35) Ani după aceea, a fost o foamete în ţinutul unde Iacov a trăit şi el şi-a trimis fiii în Egipt după grâu. Ei l-au întâlnit acolo pe Iosif. Ei s-au întors cu cererea ca Tatăl să trimită fiul mai

Cuprins

mic, pe Beniamin. Iacov a răspuns acestei cereri cu aceste cuvinte: „Fiul meu nu va coborî cu voi; căci fratele lui [Iosif] este mort şi el [Benjamin] este singur: dacă i s-ar întâmpla vreo nenorocire pe drumul pe care veţi merge, atunci plin de durere mi-aţi coborî părul cărunt în mormânt [*sheol*]“.− Geneza 42:38, Versiunea King James. Vezi şi Geneza 44:29, 31.

Aici, cuvântul *sheol* este tradus prin „mormânt”. Versiunea Catolică Douay a Bibliei îl traduce prin „iad”: „Voi merge la fiul meu în iad.” Şi comentariile preotului în notele de subsol spun: „În purgatoriu, locul unde sufletele celor drepţi au fost primite înainte de moartea Izbăvitorului nostru. … Protestanţii îl traduc prin „mormânt”, nevrând să admită existenţa unei a treia lumi pentru suflet.” (Haydock) Un astfel de comentariu este o încercare din partea clerului romano-catolic de a ascunde adevărul Bibliei printr-o proprie născocire. Scriitorii evrei şi creştini, ai Sfintei Scripturi, nu menţionează nicăieri un astfel de nume, precum purgatoriu. Purgatoriul este rodul unei imaginaţii necreştineşti, fiind astfel contrar învăţăturilor Scripturale care spun că sufletul se stinge odată cu moartea şi încetează să mai existe. Ezechiel 18:4, 20 spune: „Sufletul care a păcătuit, va muri.” Cât despre traducătorii protestanţi, care au crezut că după moarte sunt numai două locuri, fie rai sau iadul cu tortura eternă, au văzut că nu pot traduce *sheol* prin „iad” în Geneza 37:35; 42:38; 44:29, 31, la fel cum au tradus cuvântul *sheol* în alte treizeci şi unu de locuri; căci dacă ar fi tradus *sheol* prin „iad”, în privinţa lui Iacov, ar fi fost necorespunzător să susţină că firele albe din creştetul lui Iacov ar fi rezistat mult timp în focurile şi pucioasa din iadul torturii eterne. Faptul că Iacov, rostind cuvântul *sheol*, se referea la mormânt şi nu la un purgatoriu spiritual este dovedit de spusele lui Iacov, care ziceau că va merge în *sheol*, care trebuie să se refere la mormânt, căci acolo este locul unde au mers firele albe ale lui Iacov, mulţi ani mai târziu, când Iosif l-a înmormântat. (Vezi Geneza 50:7-13) Comitetul modern al revizuirii, traducând Versiunea Americană Revizuită, au lăsat acest cuvânt, *sheol*, în forma lui iniţială, nu l-au tradus, aşteptându-se, astfel, să îi păcălească pe cei needucaţi.

Să luăm acum drept analiză cazul lui Iov, din ţinutul Uț. El a fost un om bun şi acceptat de Iehova. Diavolul s-a lăudat că îl poate determina pe Iov să se lepede de integritatea sa şi să îl blesteme pe Dumnezeu. Dumnezeu l-a lăsat pe Satan să încerce. Dar Satan nu a reuşit vreodată să îl convingă pe Iov să îl blesteme pe Iehova. Iov a fost acoperit de bube, din creştetul capului până la buricele degetelor de la picioare; carnea i-a putrezit; toţi vecinii şi prietenii s-au întors împotriva lui şi l-au batjocorit. Până şi soţia lui l-a abandonat şi a spus: „Blestemă-l pe Dumnezeu şi mori.” Săracul Iov nu a mai avut pe nimeni care să îi aline suferinţa. Potrivit descrierii propovăduitorilor despre ce este iadul, Iov a văzut o mare parte din el, aici, pe pământ, mai mult decât orice fiinţă ar fi putut vedea. Dacă Iov ar fi crezut, asemenea religioşilor, că iadul este tortura eternă, ar fi fost ciudat ca el să rostească următoarea rugăciune, ce se regăseşte la Iov 14:13; 17:13 :

„O de m-ai ascunde în [iad (Biblia Catolică); *sheol*] mormânt, de m-ai ţine ascuns până va trece mânia Ta, de mi-ai stabili un timp şi apoi ţi-ai aduce aminte

Cuprins

de mine!" Apoi Iov adaugă: „De voi aştepta, [Iadul (Biblia Catolică); *sheol*] mormântul este casa mea: Patul meu l-am făcut în întuneric." Iov a scris aceste cuvinte sub inspiraţia divină a lui Iehova. Ele sunt citate aici pentru a demonstra că *sheol*, tradus prin „iad" de Biblia Catolică înseamnă mormânt, criptă, starea de tăcere a morţilor.

David, regele ales al lui Dumnezeu din Ierusalim, a fost un tip, sau un tipar profetic al lui Isus Cristos. În Psalmii 16, versetul 10 (15:10, Biblia Catolică), David a scris, în mod profetic: „Tu nu îmi vei lăsa sufletul în iad." Această afirmaţie este citată de apostolul Petru la Faptele 2:29-32 şi se aplică mai ales Domnului Isus, dovedind că Isus a mers în iadul Bibliei, care este reprezentat de mormânt. Petru a spus: „Oameni şi fraţi, lăsaţi-mă să vă vorbesc deschis despre David patriarhul care este mort şi îngropat şi a cărui mormânt îl vedem şi astăzi. Astfel, fiind un profet şi ştiind că Dumnezeu i-a făcut un jurământ, că din lăuntrul lui [David], potrivit trupului, [Dumnezeu] îl va ridica pe Cristos să stea pe tronul lui [David]: el, văzând acestea dinainte a vorbit despre învierea lui Cristos, că sufletul lui nu a rămas în iad [(Greacă) *hades*; (Ebraică) *sheol*] şi nici trupul lui nu a fost pângărit. Pe acest Isus, Dumnezeu l-a înălţat, iar noi toţi martori suntem."

Dacă iadul ar fi fost un loc al torturii eterne, Isus ar fi încă acolo, luând locul păcătoşilor. Dar Isus s-a întors după trei zile, din iad. El a fost înviat din morţi. „Dar acum, Cristos este ridicat din morţi şi este primul rod al celor care dorm." (1 Corinteni 15:20) Propovăduitorii religioşi ar putea spune: „Isus a mers în iad pentru a cerceta şi pentru a le spune celorlalţi cum este acolo." Dacă ei au dreptate, Isus ar fi trebuit să aibă un corp de azbest pentru această călătorie. Pe lângă aceasta, Isus a vorbit despre iad (Vezi Matei 11:23; 16:18; Apoc. 1:18; 6:8; 20:13, 14), dar El nu a spus niciodată că este un loc al torturii. Luca 16:19-31 face referire la un neam necredincios, odată bogat în binecuvântările lui Iehova, dar nu la un om individual.

Cuvântul *sheol* este tradus, de asemenea, prin „criptă". (Numerele 16:30, 33; Iov 17:16) Contextul ne arată clar că se referă la starea morţii.

În „Noul Testament" cuvântul grecesc *hades* este tradus prin „iad" de către Biblia Engleză, Catolică şi Protestantă şi are acelaşi înţeles, precum cuvântul ebraic *sheol*. Face referire mereu la starea morţii, care este numită mormânt, criptă sau cavou. Câteva texte care dovedesc aceste afirmaţii: în Faptele 2:27, apare cuvântul *hades*, un citat din Psalmii 16:10, unde apare *sheol*. Apoi, în Matei 16:18, Isus foloseşte cuvântul *hades*, tradus prin „iad", spunând: „Porţile iadului nu vor birui [împotriva bisericii Lui]." Cuvântul „iad" se referă la starea morţii, la mormânt sau criptă, în timp ce cuvântul „porţi" se referă la modul în care intri în moarte sau în criptă. Pedeapsa cu moartea a fost dată lui Adam din cauza păcatului şi ca moştenire, toată omenirea s-a născut în păcat; şi astfel, „porţile iadului" au fost deschise tuturor oamenilor şi nimeni nu le-a putut birui.

Dumnezeu l-a făcut pe Isus Izbăvitorul şi Salvatorul omenirii de la moarte şi mormânt. Isus şi-a dat viaţa pentru ca cei care cred în El şi Îl ascultă să nu piară, ci să trăiască. Conform Psalmilor 16 şi Faptelor 2:27-32, Isus a murit şi a mers în

Cuprins

„iad”, dar El nu a rămas acolo. Isus Cristos este Căpetenia şi Temelia bisericii; şi iadul, ca atare nu L-a biruit, pentru că Iehova Dumnezeu l-a înviat din morţi în cea de a treia zi, la fel cum, cu secole în urmă, El l-a adus pe Iona după trei zile din „burta iadului”. (Vezi Fapte 10:40) Isus a spus apoi, aceste cuvinte care se regăsesc la Apocalipsa 1:18: „Eu sunt cel care trăieşte şi care a fost mort; şi iată, Eu sunt viu pentru totdeauna, Amin; şi am cheile iadului [*hades*] şi ale morţii.” Isus Cristos a câştigat întreaga bătălie împotriva morţii şi a iadului. Faptul că El are cheile, precum a spus, înseamnă că lui Isus Cristos i s-a înmânat puterea de a izbăvi omenirea de la moarte şi mormânt. Celor credincioşi care îi calcă pe urme, chiar şi în sacrificiul morţii, Isus le spune la Apoc. 20:6: „Binecuvântaţi şi sfinţi sunt ei; căci asupra acestora, a doua moarte nu va avea nici un fel de putere.” Aceasta este dovada definitivă că iadul nu Îl va birui pe Cristos sau pe membrii trupului Său, reprezentaţi de biserică. Aceştia, la învierea lor din morţi devin nemuritori; ceea ce înseamnă că ei nu vor mai fi vreodată în pericol de moarte. − 1 Corinteni 15:52-54.

La Apoc. 20:13 este scris: „Moartea şi iadul au eliberat morţii care se aflau în ele.” *Hades* este cuvântul folosit aici. Are acelaşi înţeles ca *sheol*, ce evident semnifică mormânt sau criptă şi sunt locurile de unde morţii vor apărea la marea înviere. Cu siguranţă, nu se referă la tortură eternă; căci dacă oamenii sunt acolo pe veşnicie, ei nu pot fi scoşi de acolo. Această scriptură, este de observat, că nu spune că iadul va elibera *viii*, ci că îi va elibera pe cei *morţi*. „Căci dacă prin om a venit moartea, prin om va veni şi învierea. Căci dacă prin Adam toţi mor, prin Cristos toţi [cei izbăviţi] vor învia.”− 1 Corinteni 15:21, 22.

Cuprins

Cuprins

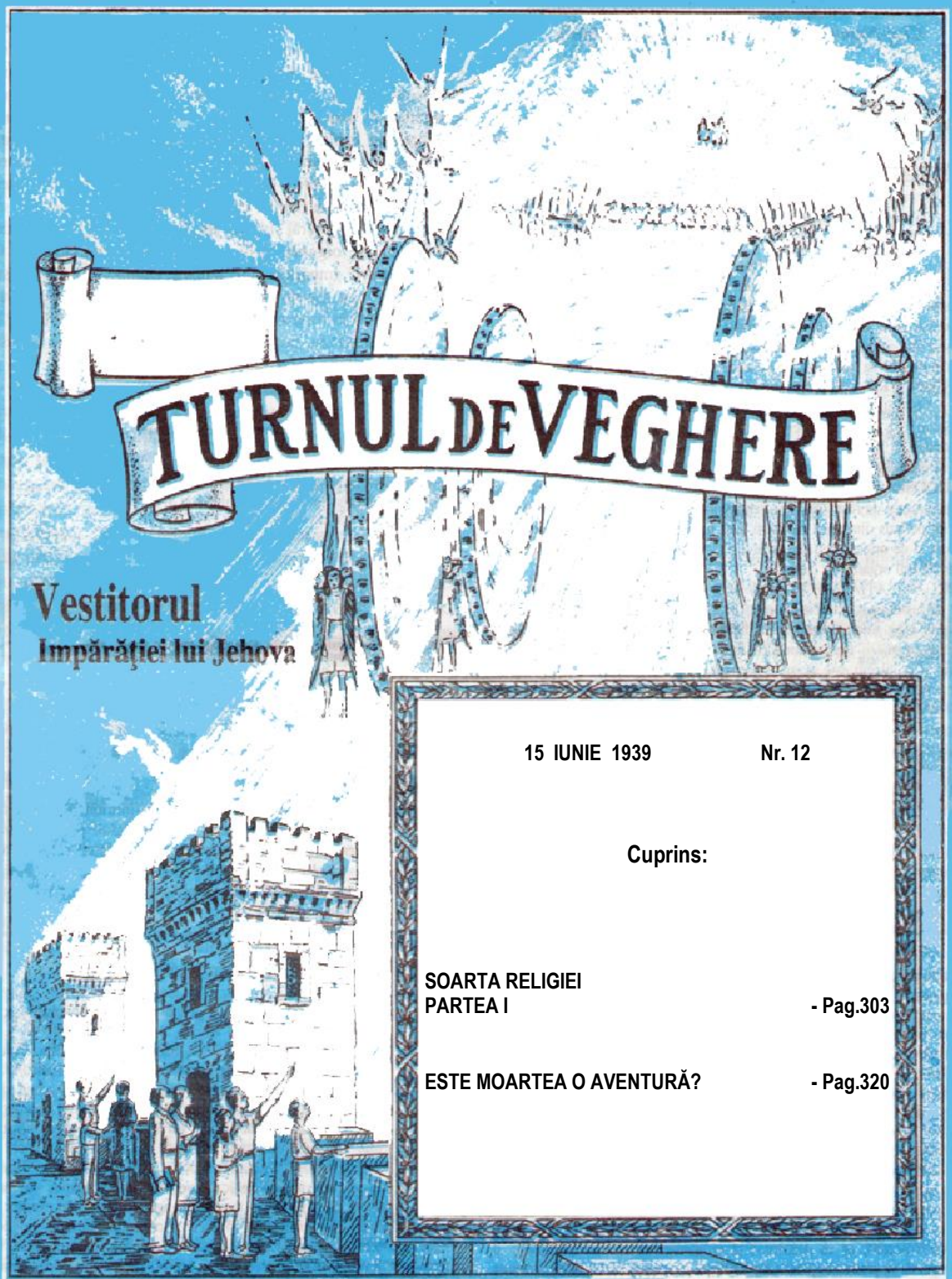

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

15 IUNIE 1939 Nr. 12

Cuprins:

SOARTA RELIGIEI
PARTEA I - Pag.303

ESTE MOARTEA O AVENTURĂ? - Pag.320

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

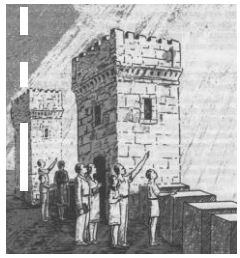

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **15 Iunie 1939** **Nr. 12**

SOARTA RELIGIEI

„Cu gura lui, nelegiuitul îl duce pe aproapele său la distrugere, însă prin cunoştinţă cel drept poate fi izbăvit” – Prov. 11:9.

Partea I

Iehova i-a făcut cunoscut lui Avraam legământul Său unilateral, dezvăluindu-Şi astfel scopul de a instaura un guvern prin care toate persoanele cu bună-credinţă faţă de El şi faţă de această guvernare să se poată bucura de binecuvântări veşnice. (Gen. 12:1-3) Orice persoană sau lucru care se află în opoziţie faţă de acest guvern al lui Iehova este în mod cert duşmanul Său. Satan Diavolul, „bătrânul şarpe”, este duşmanul principal al lui Iehova, el alegând cu mult timp în urmă religia drept instrumentul său principal în defăimarea numelui lui Dumnezeu şi în întoarcerea oamenilor împotriva Sa. Satan a ales religia pentru a-şi îndeplini scopul deoarece ea reprezintă cel mai subtil mijloc prin care oamenii pot fi amăgiţi. Prin intermediul religiei, Satan i-a făcut pe foarte mulţi oameni să devină nelegiuiți – și astfel de nelegiuiți „folosindu-se de cuvinte frumoase şi de discursuri atrăgătoare amăgesc sufletele celor simpli.” Probabil că nici un alt om nu ar fi fost la fel de potrivit ca şi apostolul Pavel să spună cuvintele de mai sus, el folosindu-se de acestea pentru a-i avertiza de ceea ce va urma pe toţi oamenii care îşi doresc să urmeze calea cea dreaptă. În trecut, Pavel era un practicant al religiei evreilor; asta până în momentul în care Domnul i-a dezvăluit adevărul. Astfel, Pavel a devenit un creştin adevărat şi un apostol remarcabil al Domnului Isus Cristos. El a arătat că acei oameni care practică religia şi care o predau altora, îi întorc pe aceştia din urmă de la Dumnezeu. Prin urmare, Pavel a scris această observaţie tuturor urmașilor adevăraţi ai lui Isus Cristos: „Vă îndemn, fraţilor, să vă feriţi de cei ce fac dezbinări şi tulburare împotriva învăţăturii pe care aţi primit-o. Depărtaţi-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; şi, prin vorbiri dulci şi amăgitoare, ei înşeală inimile celor lesne crezători.” – Rom. 16:17,18.

2. Faptul că o persoană nelegiuită este vrednică de dispreţ în ochii lui Dumnezeu este susţinut în totalitate de cele scrise în Cuvântul Său. În Cartea lui Iov este scris că în perioada în care acesta suferea, la el au venit trei religioniști care se prefăceau că îl ajută, deşi în realitate ei erau acolo pentru a-l chinui. Iov credea în Dumnezeu şi Îi era devotat pe deplin, el spunându-le acelor nelegiuiți: „Chiar dacă El [Dumnezeu] mă va ucide, eu voi crede în El; eu îmi voi menţine

Cuprins

calea înaintea Sa. El va fi de asemenea şi mântuirea mea, căci un nelegiuit nu se poate prezenta în faţa Lui." – Iov. 13:15,16.

3. Iov este simbolul persoanelor care au urmat după el, persoane care s-au devotat pe deplin lui Dumnezeu. Cei care practică nelegiuirea prosperă temporar, însă nu pentru totdeauna. „Care este atunci speranţa nelegiuitului, căci deşi a câştigat, Dumnezeu i-a luat sufletul? Îi va auzi Dumnezeu plânsetul când necazul se va abate asupra lui?" (Iov. 27:8,9) În Împărăţia lui Dumnezeu nu va exista nici un nelegiuit: „Pentru ca nelegiuitul să nu mai domnească, şi să nu îi mai fie întinse curse poporului." (Iov. 34:30) Scribii şi fariseii erau liderii religioşi ai evreilor. Deşi ei pretindeau a fi slujitorii lui Iehova Dumnezeu, ei îi învăţau pe oameni doctrine lumeşti. Isus i-a denunţat din cauza fățărniciei lor, spunând printre altele: „Fățarnicilor! Bine a prorocit Isaia despre voi, zicând: Acest popor se apropie de Mine cu gura, şi Mă cinsteşte cu buzele; însă inima lor este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învăţând drept doctrine porunci lumeşti." (Mat. 15:7-9) Aceste texte scripturale arată că fățărnicia reprezintă un lucru scârbos în ochii lui Dumnezeu, religia fiind un astfel de lucru nelegiuit.

4. Numirea lui Satan ca „şarpe" înseamnă „amăgitor", el fiind marele amăgitor al tuturor oamenilor, în special al celor naivi şi al celor care se lasă impresionaţi de propria importanţă. Încă de pe vremea Evei, Diavolul a continuat să se folosească de religie pentru a-i amăgi pe oameni. Învăţătorii religioşi au căzut în capcana Diavolului, el folosindu-se de aceştia pentru a îndruma foarte multe persoane credule pe o cale greşită a beznei totale. Odată cu apariţia naţiunii Israelului, Dumnezeu a stabilit adevărata închinare pentru Iehova în spirit şi în adevăr, El avertizându-i în mod special pe oameni să evite religia, aceasta fiind capcana diavolului. (Deut. 7:16) Iehova a stabilit cu evreii adevărata închinare pentru ca ei să fie protejaţi, stabilind totodată şi regula Sa cu toţi cei care Îi sunt pe plac; persoanele care primesc binecuvântarea Sa sunt cele care evită religia şi care I se închină în spirit şi adevăr. Naţiunea evreiască a eşuat să ia aminte la avertismentul făcut de Dumnezeu în ceea ce priveşte religia, deoarece liderii săi religioşi nu au fost credincioşi sarcinilor pe care le aveau; astfel, Israelul a căzut în capcana diavolului, fiind pe deplin distrus. Acesta va fi sfârşitul tuturor fățarnicilor. După cum declară Domnul, clasa „servului rău" va primi aceeaşi răsplată ca cea stabilită pentru fățarnici. (Mat. 24:50,51) Cei care vor continua să practice religia chiar şi după ce au auzit în timp util avertizarea lui Dumnezeu, vor fi distruşi în totalitate. Dumnezeu doreşte ca această avertizare să le fie făcută cunoscută în timpul stabilit de El tuturor persoanelor care practică religia pentru ca acestea să poată avea oportunitatea de a se îndrepta spre Dumnezeu, servindu-L în spirit şi adevăr.

Numele Său

5. În provocarea pe care Satan a făcut-o împotriva lui Dumnezeu, numele Celui Prea Înalt este cel implicat. Iehova este sursa vieţii, de la El provenind toate binecuvântările adevărate. Satan I s-a opus lui Dumnezeu cu înverşunare, căutând

Cuprins

să primească onoruri pentru el însuşi. Înainte ca Iehova să Îşi exprime mânia împotriva Diavolului, El îi avertizează pe oameni pe deplin despre ceea ce va avea să urmeze. Din această cauză Iehova i-a spus lui Satan la început: „Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea şi Numele Meu să fie vestit în tot pământul.” (Ex. 9:16) Numele lui Iehova, şi anume scopul Său în ceea ce priveşte făpturile Sale, trebuie propovăduit sau vestit pe întreg pământul înainte de bătălia Armaghedonului, bătălie în care puterea lui Iehova le va fi făcută cunoscută tuturor, urmând ca rezultatul ei să fie distrugerea definitivă a lui Satan şi a tuturor agenţilor săi. Faptul că Dumnezeu trebuie să folosească anumite persoane pentru ca numele Său să fie vestit este prezentat în mod clar de către Scripturi, aceasta fiind voia Sa. Prin urmare, este scris: „Dumnezeu a vizitat la început naţiunile pentru a alege dintre ele un popor pentru numele Său.” Iehova a dezvăluit poporului Său acest mare adevăr la momentul stabilit, slujitorul Său scriind aceste cuvinte sub inspiraţie divină: „Simon a spus cum Dumnezeu a vizitat la început Neamurile [non-israeliţii], pentru a alege dintre ele un popor pentru numele Său. Iar cuvintele profeţilor corespund cu acest fapt; după cum este scris: După aceasta, Eu Mă voi întoarce, şi voi reconstrui cortul lui David, din prăbuşirea lui; şi îi voi reconstrui zidurile, şi îl voi ridica; pentru ca rămăşiţa de oameni să Îl poată căuta pe Domnul, la fel ca şi toate Neamurile peste care este chemat numele Meu, spune Domnul care face toate aceste lucruri. Lui Dumnezeu Îi sunt cunoscute toate lucrările Sale, încă de la începutul lumii.” – Fapt. 15:14-18.

6. Este clar astfel că scopul treptat al Atotputernicului este următorul: Dumnezeu a stabilit guvernământul Său ales sau naţiunea Sa aleasă, David fiind slujitorul Său principal pe pământ; David Îl preumbrea pe Isus Cristos, pe conducătorul adevărat şi de drept al lumii; guvernul tipic şi-a îndeplinit scopul, ajungând la final; odată cu acel moment, ultimul împărat al Israelului a fost înfrânt, profeţia începând să se împlinească. Acel guvern tipic se sfârşise, iar Isus Cristos, venit în calitate de Justificator al numelui lui Iehova şi ca purtătorul Său de cuvânt, a început să aleagă din rândurile naţiunilor un popor pentru numele lui Iehova. Când acel popor va fi ales, Dumnezeu va instaura guvernământul Său adevărat al cărui Conducător şi Domn va fi Isus Cristos, anti-tipicul David. Apoi va urma lucrarea Domnului de a le alege pe „alte oi” ale Sale, ele fiind cunoscute drept „marea mulţime” peste care numele Său va fi chemat. Acest scop a fost cunoscut şi determinat de către Iehova Dumnezeul încă de la început. Declarațiile profetice, întâlnite în Scripturi, despre instaurarea guvernului lui Iehova sunt acum pe cale să se îndeplinească. Dumnezeu a ales dintre naţiuni un popor pentru numele Său, popor care include clasa preumbrită de Rut şi Estera, „rămășița” care sunt făcuţi martorii Săi, iar Domnul Isus Cristos adună sub El „alte oi” peste care numele Său va fi chemat. Tot acest scop are legătură cu numele Celui Prea Înalt, el urmând să aibă ca rezultat justificarea definitivă a numelui Său sfânt.

7. De ce a ales Dumnezeu un „popor pentru numele Său” din rândurile naţiunilor? Răspunsul, după cum ne este arătat de Scripturi, este următorul: El a făcut acest lucru pentru ca membrii acestui popor să le ofere mărturie oamenilor

Cuprins

despre numele şi scopul Său. Ei trebuie să fie martorii numelui Său, propovăduindu-le oamenilor că Atotputernicul Dumnezeu este singura sursă de viaţă. Celor aleşi, care constituie acum rămăşiţa poporului Său de pe pământ , Iehova le spune: „Voi sunteţi martorii Mei [...] că Eu sunt Dumnezeu.” (Isa. 43:10,12) Cei aleşi nu au altă soluţie decât să facă ceea ce trebuie. Ei trebuie să fie martorii numelui lui Iehova, indiferent de ceea ce cred sau spun alte persoane despre ei. Este voia lui Dumnezeu ca toate naţiunile pământului să fie înştiinţate că El este suprem, că numele Său se află deasupra tuturor şi că odată cu Armaghedonul El va distruge tot ceea ce I se împotriveşte. Acele persoane alese sunt denumite în Scripturi drept „un popor specific”, „un popor pentru un scop”. Pentru ce scop? Pentru a-L preaslăvi pe Iehova Dumnezeu, vestind numele şi Împărăţia Sa. (1Pet. 2:9,10) Aceşti martori, şi anume poporul ales de către Domnul Iehova pentru numele Său, au datoria de a vesti „ziua răzbunării(justificării) Dumnezeului nostru”. (Isa. 61:1,2) Când trebuie îndeplinită această poruncă clară? În momentul întoarcerii lui Isus Cristos, când El va începe să pună bazele Împărăţiei lui Iehova. Mai Marele David, Isus Cristos, s-a reîntors în anul 1914, iar în anul 1918 El a venit la Templu, unde a început să construiască Sionul, locaţie pe care toţi profeţii lui Dumnezeu au prevestit-o. (Mal. 3:1-3; Ps. 102:16) Întoarcerea lui Isus Cristos şi începutul Împărăţiei Sale au fost şi sunt veşti bune sau evanghelii pentru toţi cei care iubesc neprihănirea. Astfel, Iehova îi dă această poruncă poporului ales pentru numele Său: „Iar această evanghelie a Împărăţiei trebuie proclamată în întreaga lume drept mărturie pentru toate naţiunile; apoi va veni sfârşitul.” – Mat. 24:14.

8. Textul anterior – Faptele 15:14-18 – arată că cei care vor fi salvaţi înainte de, şi în timpul Armaghedonului, sunt cei care vor forma clasa Împărăţiei şi marea mulţime. Acest fapt este sprijinit în totalitate de textul următor: „Iar El Îl va trimite pe Isus Cristos, despre care vi s-a prevestit; pe care cerurile trebuie să Îl păstreze până când va sosi momentul de restabilire a tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor profeţilor Săi sfinţi, de când a început lumea. Căci Moise le-a spus părinţilor: Domnul Dumnezeu va ridica un profet dintre fraţii voştri, unul asemenea mie; pe El trebuie să Îl ascultaţi în tot ceea ce vă zice. Şi aşa se va întâmpla, orice suflet care nu va asculta de acel profet, va fi distrus din mijlocul poporului. Da, toţi profeţii, începând cu Samuel, şi toţi cei care au urmat, toţi cei care au vorbit, au prevestit aceste zile.” – Fapt. 3:20-24.

9. Putem observa clar din textul anterior că termenul de „restabilire”, sau „restituire” (*A.R.V.*) întâlnit aici, nu se referă la oamenii care au căzut din cauza păcatului, ci se referă la restaurarea Împărăţiei care a căzut, Împărăţie despre care toţi profeţii lui Dumnezeu au prorocit la porunca Sa. Stabilirea Împărăţiei joacă un rol important în justificarea numelui lui Iehova, urmând ca toţi cei care cheamă numele Domnului să primească oportunitatea binecuvântată de a I se supune şi de a primi viaţă veşnică. Această Împărăţie este cea la care oamenii din trecut au sperat, iar din cauza credinţei şi a speranţei lor ei au îndurat foarte multe persecuţii, rămânându-I totuşi credincioşi şi adevăraţi lui Iehova Dumnezeu. (Evr.

Cuprins

11:14-16) Desigur, restaurarea „Împărăției care a căzut” presupune şi restaurarea tuturor adevărurilor în ceea ce o priveşte, adevăruri care le-au fost ascunse oamenilor din cauza faptului că ei s-au îndreptat spre practicarea religiei. Astfel, este demonstrat în mod clar de către Scripturi că religioșii nu sunt interesaţi deloc de Împărăţia lui Dumnezeu, ci dimpotrivă, I se opun, iar persoanele care practică religia în numele lui Dumnezeu şi în numele lui Isus Cristos sunt fățarnice.

10. În textul anterior – Faptele 3:19,20 – apostolul a spus: „Vor veni timpuri de înviorare prin prezenţa Domnului.” Acest lucru subliniază faptul că a doua venire a Domnului şi stabilirea Împărăţiei sunt cele mai importante învățături ale Bibliei, deoarece prin această Împărăţie numele lui Iehova va fi justificat. Prin urmare, venirea Sa şi a Împărăţiei Sale va reprezenta un moment de înviorare pentru toţi cei care se află de partea lui Iehova – întâi pentru cei care sunt denumiţi corespunzător scopului Său drept membrii Cristosului, şi ulterior „celorlalte oi” ale Domnului, şi anume „ionadabilor” care sunt acum adunaţi sub El. Rămăşiţa şi însoţitorii ei, „ionadabii”, se adună acum împreună pentru a îndeplini sarcinile care le-au fost date de către Domnul.

Ura

11. În special începând cu anul 1918, toate persoanele care I s-au consacrat şi devotat cu adevărat lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale s-au supus poruncii de a se duce în rândurile oamenilor şi de a propovădui numele Celui Prea Înalt, numele Împăratului Său şi adevărul despre Împărăţia Sa. Propovăduirea acestor mari adevăruri despre Dumnezeu şi Împărăţia Sa sub Isus Cristos au demascat în mod evident calea greşită pe care practicanţii religiei o urmează. Adevărul a arătat că religia este o amăgire şi o capcană. Religioșii, fiind jigniţi la auzul adevărului, i-au acuzat şi continuă să îi acuze pe martorii lui Iehova că poartă o campanie a urii, alegând singuri să-şi facă duşmani. Martorii lui Iehova nu sunt angajaţi în nici o campanie a urii. Ei nu poartă nici o dispută şi nici o luptă cu oamenii. Ei nu îşi doresc şi nici nu au ordinul de a le face rău oamenilor. Ei acţionează în supunere deplină faţă de porunca lui Dumnezeu de a propovădui numele şi Împărăţia Sa. Ei nu îi urăsc pe oameni, însă urăsc răul şi răutatea, lucruri care au dus la defăimarea numelui lui Dumnezeu, aducând mari tristeţi şi suferinţe asupra oamenilor. Ei urăsc ceea ce şi Dumnezeu urăşte, iar El urăşte răutatea, după cum este scris: „Aceste şase lucruri Domnul le urăşte; da, chiar şapte sunt dezgustătoare în ochii Lui: ochii trufaşi, o limbă mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, o inima care urzeşte planuri rele, picioarele care aleargă repede la rău, un martor fals care spune minciuni, şi pe cel care provoacă discordie în rândurile fraţilor.” (Prov. 6:16-19) Cei care practică religia sunt cei care îşi urăsc semenii care spun adevărul.

12. Toţi cei care Îl iubesc pe Dumnezeu urăsc răul şi răutatea, însă ei nu îi urăsc pe oamenii care au fost influenţaţi de către Satan să urmeze o cale a păcatului. (Prov. 1:7; 8:13) Atitudinea potrivită pe care toţi cei care Îl iubesc pe Dumnezeu trebuie să o aibă, este arătată prin următoarele cuvinte ale profetului:

Cuprins

„Prin poruncile tale eu înţeleg: prin urmare urăsc orice cale falsă. Urăsc gândurile în zadar; însă iubesc legea Ta. Prin urmare, eu apreciez toate poruncile Tale cu privire la toate lucrurile, ca fiind drepte; şi eu urăsc orice cale falsă. Urăsc şi detest minciuna; însă iubesc legea Ta." – Ps. 119:104,113,128,163.

13. O persoană onestă urăşte tot ceea ce le face rău semenilor săi, şi tot ceea ce defăimează numele Atotputernicului Dumnezeu. Ea nu îi urăşte pe oamenii care au fost influenţaţi să practice vreo religie, însă urăşte religia, ştiind că aceasta este falsă, că defăimează numele lui Dumnezeu şi că provoacă foarte mult rău omenirii. Religia este creaţia diavolului, creaţie pusă în aplicare pentru a-i amăgi pe oameni astfel încât ei să defăimeze numele lui Dumnezeu. Doar adevărul poate elibera omenirea din această stare a orbirii; prin urmare, cei care proclamă adevărul la porunca lui Dumnezeu fac un bine. Martorii lui Iehova iubesc omenirea şi din această cauză ei îi informează pe oameni despre ceea ce este spre binele lor. Ei oferă această mărturie care expune duplicitatea şi ticăloşenia religiei, în supunere deplină faţă de voia lui Dumnezeu. Această mărturie nu este a lor, ci provine de la Iehova. Dacă o persoană îi spune aproapelui său că un leu este pe cale să-l atace şi să îl omoare, ea nu face acest lucru din ură, ci din iubire faţă de aproape. Scripturile spun: „Diavolul, asemenea unui leu care rage, se plimbă căutând să vadă pe cine poate devora." (1Pet. 5:8) Diavolul este asemănat unui leu feroce, el răspândind religia, instrumentul său principal, pentru a-i distruge pe oameni. Prin urmare, este spre binele oamenilor ca ei să fie avertizaţi care este scopul diavolului, şi care sunt doctrinele şi metodele sale amăgitoare folosite pentru a-i conduce pe oameni pe o cale greşită a neştiinţei şi distrugerii. Faptul că o persoană este de religie catolică, protestantă sau iudaică, nu poate reprezenta un motiv şi nu poate constitui drept scuză pentru ca acea persoană să fie urâtă. Martorii lui Iehova, la porunca Sa, le aduc aceste adevăruri catolicilor, protestanţilor, evreilor şi tuturor persoanelor care îşi doresc să îl audă, pentru ca ei să afle că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat şi unica sursă de viaţă, şi că Isus Cristos este marele Său Răzbunător şi Dătător de viaţă.

Profeţii Săi

14. Iehova Dumnezeu ştia încă de la început toate lucrurile care urmau să se întâmple, făcând ca multe dintre aceste lucruri să fie prevestite şi scrise în Biblie, pentru a le servi drept ajutor, mângâiere şi speranţă tuturor persoanelor de bună-credinţă, şi în special tuturor persoanelor care se vor afla pe pământ în momentul venirii sfârşitului lumii. Dumnezeu Şi-a pus spiritul asupra oamenilor Săi credincioşi numiţi „profeţi", făcându-i să scrie aceste profeţii care sunt acum în împlinire: „Să ştiţi acest lucru de dinainte, că nici o profeţie din Scripturi nu provine dintr-o interpretare personală. Căci profeţia nu a fost niciodată adusă prin voinţa omului: ci oamenii sfinţi ai lui Dumnezeu au vorbit aceste lucruri, după cum erau îndrumaţi de către spiritul sfânt." (2Pet. 1:20,21) Unul dintre profeţii lui Iehova a spus următoarele: „Spiritul Domnului a vorbit prin mine, iar cuvântul Său se află pe limba mea." (2Sam. 23:2) Spiritul lui Dumnezeu i-a îndrumat pe acei

Cuprins

oameni din vechime să scrie toate aceste lucruri asupra cărora ei nu aveau înţelegere în acel moment. Aceşti profeţi au scris prin fraze tainice sau ascunse (1Pet. 1:10-12) lucruri pe care nu le înţelegeau. Toate aceste lucruri pe care ei le-au scris la porunca lui Dumnezeu trebuie înţelese la un moment dat, Dumnezeu spunând în Cuvântul Său că este voia Sa ca aceste profeţii să fie înţelese după venirea Domnului la Templul Său, după aranjamentul anti-tipic al „tabernacolului lui David", menționat anterior. (1Cor. 10:11; Rom. 15:4) Dumnezeu Însuşi face ca unele dintre aceste lucruri să se întâmple pentru ca profeţiile Sale să se îndeplinească, astfel încât prin ele şi prin spiritul Său, oamenii care caută adevărul să le poată înţelege şi aprecia. Pe măsură ce profeţiile Domnului le sunt explicate oamenilor, graţie bunăvoinţei Sale, El se foloseşte de publicaţia „Turnul de Veghere" în îndeplinirea acestui scop. Aceste publicaţii nu încearcă să exprime opinia vreunui om, ci atrag atenţia asupra profeţiilor şi asupra faptelor îndeplinite de către Dumnezeu, ajutându-i pe toți devotaţi lui Dumnezeu să înţeleagă înţelesul acestor profeţii. Cei care Îl iubesc acum pe Dumnezeu poartă mărturie asupra faptului că începând cu anul 1918 El le-a dezvăluit multora înţelesul profeţiilor, înţeles care nu le fusese cunoscut anterior.

Profeţia lui Ioel

15. „*Turnul de Veghere*" analizează acum profeţia din Biblie cunoscută drept profeţia lui Ioel, citând faptele întâlnite, astfel încât fiecare persoană să poată observa că ne aflăm în ziua împlinirii acestei profeţii. Ierusalimul era oraşul capitală al evreilor sau al israeliţilor. Era locul în care Dumnezeu Îşi pusese numele. Israeliţii erau poporul ales al lui Dumnezeu. Ei au rupt legământul veşnic şi s-au dedat practicării religiei, încălcând porunca clară a lui Dumnezeu. Diavolul i-a transformat pe scribi şi farisei în instrumentele sale principale, folosindu-i pe ei şi pe clericii evrei pentru a-i atrage pe israeliţi în capcană. Acea naţiune, denumită „Ierusalim" era un tip al „creştinătăţii". Naţiunile aflate în prezent pe pământ care susţin că sunt naţiuni creştine şi care practică ceea ce ele numesc „religia creştină" formează „creştinătatea", al cărei tip erau evreii sub liderii lor religioşi. Profeţia lui Ioel s-a împlinit la scară mică asupra Ierusalimului, urmând să se împlinească în totalitate asupra „creştinătăţii". Dumnezeu a încheiat cu naţiunea Israelului un „legământ al legii". Evreii au promis în mod solemn ca se vor supune tuturor termenilor legământului; cu siguranţă că evreii cei dintâi au fost sinceri în dorinţa lor de a îndeplini toţi termenii legământului. Pe măsură ce timpul a trecut, evreii s-au dedat practicii nelegiuite a religiei, îndepărtându-se de Dumnezeu şi devenind instrumente ale diavolului. Pe vremea apostolilor lui Isus Cristos, grupuri de persoane erau transformate în societăţi denumite în mod corect „creştine", deoarece ele Îl urmau pe Isus Cristos şi încercau din toate puterile să se supună poruncii lui Dumnezeu de a umbla pe calea cea dreaptă, avându-L drept conducător pe Domnul Isus Cristos. Începând cu acel moment, diverse naţiuni ale pământului au adoptat ceea ce ele numesc „religia creştină", aceste naţiuni încheind astfel în mod voluntar un legământ cu Dumnezeu de a se supune

Cuprins

poruncilor Sale şi de a urma calea lui Isus Cristos. În mod cert, creştinii iniţiali erau sinceri şi îşi doreau să îndeplinească legământul lor făcut cu Dumnezeu. Pe măsură ce timpul a trecut, toate acele aşa-numite „naţiuni creştine" au căzut sub influenţa seducătoare a religiei, practicând ceea ce ele numesc „religia creştină". Propriu-zis nu există o asemenea „religie creştină" din simplul motiv că religia şi creştinismul sunt două lucruri diametral opuse unul faţă de celălalt. Aşa-numita „religie creştină" a fost răspândită împotriva voii lui Dumnezeu, spre defăimarea numelui Său. Astfel, cei care practică de bunăvoie religia sunt fățarnici, în prezent fățărnicia punând stăpânire pe naţiunile „creştinătăţii". Nici una dintre aceste naţiuni nu este interesată de Împărăţia lui Dumnezeu sub Isus Cristos, ci dimpotrivă, I se opun.

16. Dumnezeu i-a trimis pe profeţii Săi pentru a avertiza Ierusalimul că practicarea religiei era un lucru abominabil în ochii Săi, El înştiinţându-i pe israeliţi de scopul Său de a-i pedepsi în cazul în care nu abandonează practicarea religiei. Printre profeţii folosiţi de Dumnezeu pentru a face cunoscută această avertizare se află Ioel. Profeţia lui Ioel a fost „scrisă din timp" pentru binele tuturor persoanelor care Îl iubesc pe Dumnezeu şi se află în prezent pe pământ, urmând ca împlinirea completă a acestei profeţii să aibă loc după venirea Domnului Isus la Templu. Practicanţii religiei din rândurile evreilor i-au acuzat pe profeţii lui Dumnezeu că poartă o campanie a urii, persecutându-i pe toţi mesagerii Domnului din această cauză. Aşa şi în prezent, persoanele credincioase care merg în rândurile „creştinătăţii" la porunca lui Dumnezeu, pentru a le purta mărturie oamenilor despre îndeplinirea profeţiilor, sunt acuzate că desfăşoară o campanie a urii. Religioșii L-au urât pe Isus şi L-au persecutat, El spunându-le urmaşilor Săi că şi ei vor fi urâţi şi persecutaţi din acelaşi motiv. – Ioan. 15:19-22.

17. Profeţia lui Ioel are o semnificaţie aparte în prezent pentru rămăşiţa unsă a poporului Său și de asemenea pentru „celelalte oi" –„ionadabii", înţelesul ei fiind dezvăluit „pentru a putea învăţa, ca prin răbdare şi prin mângâierea Scripturilor să avem speranţă." (Rom. 15:4) Profeţia lui Ioel pune accentul pe următoarele lucruri:

18. Lucrarea lui Dumnezeu, descrisă în Scripturi ca fiind „lucrarea Sa ciudată", pe care El o va săvârşi asupra „creştinătăţii" înainte de Armaghedon are rolul de a-i servi drept mărturie şi avertizare „creştinătăţii"; Dumnezeu se foloseşte de „poporul ales pentru numele Său" şi de „celelalte oi" pentru a îndeplini această lucrare, prin ei Dumnezeu avertizându-i pe toţi oamenii care au sperat la o mântuire proprie şi care au fost indiferenţi faţă de onorarea şi justificarea numelui lui Iehova. Profeţia dă în vileag clasa „servului rău", a „omului păcatului", a „fiului pierzaniei". Profeţia prevesteşte care va fi efectul „lucrării ciudate" a lui Dumnezeu asupra „creştinătăţii". Ea prezintă formarea unui stat totalitar şi cooperarea deplină a practicanţilor aşa-numitei „religii creştine" cu dictatorii lumii, în opoziţie faţă de Împărăţia lui Dumnezeu.

19. Profeţia dezvăluie dificultatea în care adevăraţii creştini au căzut, dezvăluind totodată faptul ca aceşti credincioşi vor fi scăpaţi de toate greutăţile, spiritul lui Dumnezeu revărsându-se asupra tuturor.

Cuprins

20. Profeţia arată efortul unit al religioşilor, politicienilor şi al conducătorilor comerţului care încearcă să îi distrugă pe toţi cei care Îi slujesc cu credinţă lui Iehova Dumnezeul. În loc ca aceste conspiraţii şi eforturi făcute de către duşmani pentru a-i distruge pe martorii lui Iehova, împiedicându-i să îşi îndeplinească lucrarea, profeţia arată că aceşti credincioşi nu se vor lăsa descurajaţi, ci rămăşiţa unsă alături de însoţitorii lor vor înainta cu bucurie şi curaj, îndeplinind lucrarea întocmai cum le-a fost poruncit de către Iehova Dumnezeu şi de către Împăratul Său. Ba mai mult, această profeţie arată că Iehova invită toate forţele diavolului de a veni şi de a lupta, urmând ca din acest lucru să rezulte justificarea numelui lui Iehova. Profeţia arată distrugerea completă a religiei şi triumful Împărăţiei neprihănirii a lui Dumnezeu. Aceste adevăruri care sunt acum dezvăluite, odată ce vor fi înţelese de persoanele devotate Domnului, le vor aduce bucurie şi speranţă acestora.

21. Acesta este momentul stabilit de Dumnezeu pentru a dezvălui poporului Său înţelesul profeţiei lui Ioel, fiind drept şi pe placul Său să examinăm aici, în detaliu, această profeţie. Citiţi textele biblice cu atenţie, împreună cu textele citate, pe măsură ce studiul acestei profeţii avansează.

Oştirile

22. Cuvintele de deschidere ale profeţiei arată că ea a fost scrisă la porunca lui Iehova Dumnezeu: „Cuvântul Domnului care a venit la Ioel, fiul lui Petuel.” (Ioel 1:1) Numele Ioel înseamnă „Iehova [este] Dumnezeul [său]”. Din moment ce Cuvântul lui Dumnezeu nu este scris pentru a preamări diverse persoane, şi din moment ce acestea nu au nici o relevanţă, biografia lui Ioel nu este prezentată. El a reprezentat un instrument în mâna lui Dumnezeu, Lui aparţinându-i întreg creditul. În analizarea unei profeţii sau a unui tablou profetic nu este necesar, şi nici măcar potrivit să privim cu mirare ceea ce fac scriitorii profeţiilor sau ceea ce fac cei care joacă un rol în ele. Ar trebui să ne îndreptăm atenţia mereu asupra lui Dumnezeu şi asupra lucrării pe care El o face, atât în profeţie, cât şi în împlinirea acesteia, pentru ca ulterior să putem înţelege şi aprecia în mod corect profeţia respectivă. Dumnezeu şi lucrările Sale sunt minunate, El lucrând cu adevărat într-o manieră minunată pentru a-Şi îndeplini voia. Dumnezeu s-a folosit atât de făpturi vii, cât şi de făpturi neînsufleţite, pentru a crea tablouri profetice; uneori, cel folosit Îi era devotat lui Dumnezeu, alteori nu. Acest fapt arată că nu persoanele propriu-zise au vreo importanță, ci Dumnezeu. Numele profeţilor şi al celor care joacă un rol în profeţii sunt importante, deoarece ele dezvăluie faptul că Dumnezeu se foloseşte de ei pentru a-Şi îndeplini lucrarea.

23. Ioel era „fiul lui Petuel”, nume care înseamnă „măritul lui Dumnezeu”. Acest nume atrage atenţia în mod corespunzător asupra lucrurilor care urmau să se întâmple în îndeplinirea profeţiei. Ioel, fiind un martor al lui Iehova, reprezintă pe rămăşiţa unsă credincioasă cunoscută în prezent drept martorii lui Iehova. Tatăl acestor martori este Iehova Dumnezeu, ei fiind copiii Săi; prin urmare, numele tatălui lui Ioel atrage atenţia asupra (1) faptului că rămăşiţa a fost eliberată din

Cuprins

laţurile organizaţiei lui Satan (Isa. 14:17; Isa. 52:2; Ezec. 37:12,13; Ps. 116:16; Ps. 105:20); (2) faptului că gura acestora a fost deschisă de către Domnul pentru ca ei să poată propovădui mesajul Împărăţiei (Ps. 51:15; Ps. 78:2; Ezec. 3:27; Ezec. 24:27; Ezec. 33:22); (3) faptului că urechile lor ascultă în supunere deplină poruncile lui Iehova în ceea ce priveşte propovăduirea mesajului Său. (Isa. 50:5; Isa. 35:5) Numele lui Ioel şi al tatălui său arată că profeţia lui Ioel va fi îndeplinită în totalitate după venirea lui Isus Cristos la Templul lui Iehova Dumnezeu, în anul 1918 – în „ziua lui Iehova".

24. Cuvântul Domnului care a venit la Ioel reprezenta o poruncă clară căreia Ioel trebuia să i se supună, el având totodată datoria de a propovădui acest mesaj întocmai după cum îi fusese poruncit. Aşa şi în prezent, membrii „poporului ales pentru numele Său" îşi primesc datoria de la Iehova Dumnezeu, ei trebuind să se supună poruncilor Sale de a face cunoscut acest mesaj tuturor persoanelor şi popoarelor la care El îi trimite: „Ascultaţi acest lucru, voi, bătrânilor, şi plecaţi-vă urechea, voi toţi locuitori ai ţării. A mai existat aşa ceva pe vremea voastră, sau pe vremea părinţilor voştri?" (Ioel 1:2) Se pare că „bătrânii" menţionaţi în acest citat se referă la persoanele care se culcă pe proprii lor lauri, considerând că sunt mai înţelepţi decât restul persoanelor şi care se mândresc cu ceea ce au câştigat în trecut, neonorându-L pe Iehova. Astfel de oameni, după cum este menţionat în Scripturi, sunt cei care se autointitulează „lideri ai popoarelor", învăţând doctrine lumeşti şi conducându-i pe oameni pe o cale greşită. Aceştia sunt „profeţii care învaţă minciuni"; „liderii oamenilor care îi fac să păcătuiască." (Isa. 9:15,16) „Nenorocirea va veni peste nenorocire, şi zvon peste zvon; apoi ei vor căuta o viziune a profetului; însă preoţii nu mai cunosc legea, şi nici bătrânii nu mai pot da sfaturi." – Ezec. 7:26.

25. „Bătrânii" şi „locuitorii ţării" care îşi urmează conducătorii nu cer ca mesajul să le fie adus, ci acest mesaj le este transmis, lor fiindu-le poruncit să îl asculte deoarece el reprezintă „cuvântul Domnului". Mesajul le este adresat tuturor celor care au încheiat un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, însă care au devenit necredincioşi, rupând acel legământ. În prezent, practicanţii religiei denumită „religia creştină" se află într-un legământ pentru a I se supune Lui Dumnezeu, însă ei nu îşi îndeplinesc această datorie. Ei nu sunt slujitorii Domnului, ci dimpotrivă, ei aduc defăimări numelui Său. Dumnezeu nu va accepta nici o scuză pentru calea greşită pe care ei o urmează, ci El le transmite cuvântul Său, cerându-le să ia aminte la avertizare. Astfel, Domnul le porunceşte martorilor Săi să propovăduiască mesajul adevărului „creştinătăţii", chiar şi celor care nu îşi doresc să îl audă. Martorii lui Iehova merg în rândurile oamenilor, în special în atenţia liderilor acestora, şi răspândesc mesajul lui Iehova. Acest mesaj nu este unul al urii, nici nu este propovăduit din cauza răutăţii, ci este mesajul lui Dumnezeu de avertizare prin care El îi înştiinţează pe oameni că numele Său va fi justificat.

26. Când martorii lui Iehova îi abordează pe oameni, religioșii spun: „Ce ciudat este că aceşti creştini sunt implicaţi într-o asemenea lucrare de avertizare a

Cuprins

clerului şi a liderilor „creştinătăţii”!” Acesta este felul în care ei văd lucrurile. Această lucrare este într-adevăr una „ciudată” ea fiind „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu, săvârşită la momentul ales de El, pentru a-i avertiza pe „visători”. Domnul le spune lor: „A mai existat aşa ceva pe vremea voastră sau pe vremea părinţilor voştri?” Ziua în care nenorocirea se va abate asupra religiei şi asupra practicanţilor ei se apropie. Prin urmare, această zi trebuie anunţată. A mai existat vreodată o astfel de situaţie pe pământ? Înainte de anul 1918 – an în care Domnul a venit la Templul Său – inclusiv în perioada aşa-numiţilor „taţi ai bisericii”, şi în „perioada Ilie” a bisericii – atunci când Domnul a îndeplinit lucrarea de pregătire a căii pentru Iehova, a mai existat vreodată aşa ceva? Deoarece această lucrare săvârşită la porunca Atotputernicului Dumnezeu nu a avut niciodată un echivalent în istoria omenirii, ea pare o „lucrare ciudată” în ochii aşa-numiţilor „creştini”. Această „lucrare ciudată” a lui Dumnezeu îi avertizează pe oameni de apropierea „faptei Sale, faptei Sale ciudate”. Clerul şi clasa „servului rău”, alături de „clasa bătrânilor” consideră foarte ciudat faptul că oameni care susţin că sunt creştini îi avertizează pe alţi creştini de ceea ce va urma să se întâmple.

27. Deoarece această lucrare de avertizare a „creştinătăţii” este atât de neobişnuită, Dumnezeu dă următoarea poruncă: „Spuneţi-le fiilor voştri, iar fiii voştri, fiilor fiilor lor, generaţiei următoare.” (Ioel 1:3) Religioșilor li se pare foarte ciudat faptul că trebuie să se vorbească despre acest lucru. Niciodată nu va mai exista ceva asemănător pe pământ, aceasta fiind ultima avertizare. Unii locuitori ai pământului ascultă şi iau aminte la mesajul de avertizare, alăturându-se clasei „ionadabilor”, clasa care formează „celelalte oi” ale Domnului, şi care va forma în cele din urmă „marea mulţime”. Totuşi, din punct de vedere comparativ, numărul lor este mult mai mic decât cel al practicanţilor religiei.

28. Apoi Domnul îi avertizează pe oameni prin intermediul profetului Său despre nenorocirea care se va abate asupra Ierusalimului, şi ulterior asupra „creştinătăţii”, nenorocire care va distruge întreaga ţară: „Ce a lăsat nemâncat lăcusta Gazam, a mâncat lăcusta Arbeh, ce a lăsat lăcusta Arbeh, a mâncat lăcusta Ielec, ce a lăsat lăcusta Ielec, a mâncat lăcusta Hasil.” – Ioel. 1:4.

29. Limbajul folosit indică o serie de plăgi care vor veni, însă în îndeplinirea profeţiei această referire nu este una la literă, nu este vorba despre dăunătorii care au atacat culturile fermierilor începând cu anul 1918, și nici mai mult nu se va împlini profeția cu orașul literal Ierusalim. Dăunătorii menţionaţi în acest al patrulea verset sunt denumiți de către Iehova „marea Mea oştire” (Ioel. 2:25), oştire care va devasta întreaga lume.

30. Potrivit lui *Rotherham* şi a unei note de subsol, interpretarea textului este următoarea: „Lăcustele târâtoare (devoratori care nu au încă aripi); lăcustele roitoare (cele care apar în roiuri mari)”. Plaga menţionată în acest text este împătrită, asemenea celei întâlnite în Cartea Apocalipsei 9:1-12, unde Dumnezeu prevesteşte că îi va trimite pe martorii Săi asemenea unor lăcuste, asemenea unei plăgi asupra „creştinătăţii”. Această plagă fiind împărţită în patru părţi, arată că ea va distruge definitiv mâncarea sau mai degrabă hrana „creştinătăţii”, hrană pe care

Cuprins

liderii ei le-o oferă oamenilor. În prezent, adevărul reprezintă o plagă care dă în vileag hrana oferită de către „creştinătate" oamenilor, o hrană care reprezintă doar minciuni, care nu are nici o valoare şi care nu poate oferi viaţă. Mesajul lui Dumnezeu, propovăduit de către mesagerii Săi, demască toate religiile ca fiind instrumente ale diavolului folosite pentru a-i atrage pe oameni în capcană distrugerii complete. Aceste necazuri vor veni unul după altul, nelăsând nici una dintre păşunile „creştinătăţii" neatinsă. Mesajul adevărului demască religia ca fiind amăgitoare şi aducătoare de moarte. Acest mesaj este ultima dintre plăgi, după care nu va mai rămâne nimic de devorat. *Anuarul martorilor lui Iehova* din 1937 prezintă anumite informaţii foarte importante pentru demascarea religiei. Acest mesaj nu este al vreunui om, şi nici nu este făcut cunoscut din cauza urii sau a răutăţii, ci el este propovăduit în supunere deplină faţă de porunca Atotputernicului Dumnezeu, după cum reiese din următoarele:

31. Textul îi prezintă pe cei treziţi ca fiind beţivi adormiţi şi mahmuri: „Treziţi-vă, voi beţivilor, şi plângeţi; şi urlaţi, voi toţi cei care beţi vin, din cauza vinului cel nou, care v-a fost luat de la gură." (Ioel. 1:5) Dumnezeu le spune lor să se trezească; însă să se trezească la ce? La realitate – să înţeleagă dezastrul care se apropie şi care este pe cale să îi copleşească. Acest dezastru reprezintă expresia mâniei lui Dumnezeu revărsată împotriva tuturor celor care nu au respectat legământul de a I se supune. „Creştinătatea", şi anume toţi practicanţii religiei, a fost avertizată de către Iehova Dumnezeu, însă ea nu a luat aminte la mesajul Său. Ceea ce Iehova spune aici, prin intermediul profetului Său, se aplică cu o şi mai mare forţă „creştinătăţii" decât Ierusalimului, şi aceasta din cauză că membrii „creştinătăţii" au pretins că sunt copiii lui Dumnezeu şi slujitorii Celui Prea Înalt, însă cu toate oportunităţile şi avantajele pe care le-au avut în trecut, ei s-au transformat în maeştrii ai nelegiuirii. Ceea ce Dumnezeu le-a spus israeliţilor prin Moise, li se aplică acum cu o şi mai mare forţă practicanţilor religiei: „Însă aşa se va întâmpla, dacă nu veţi asculta de glasul Domnului Dumnezeului vostru, pentru a putea vedea şi îndeplini toate poruncile şi toate legile pe care eu vi le spun în această zi; toate aceste blesteme se vor abate asupra voastră, şi vor pune stăpânire pe voi." „Iar cerul de deasupra capului tău va fi din aramă [încins, fără ploaie], iar pământul de sub picioarele tale va fi din fier [aspru, tare şi uscat]. Domnul va face ca în loc de ploaie să se abată praf şi pulbere asupra ţării tale [condiţiile care vor exista în „creştinătate" după ce oştirea lui Dumnezeu, preumbrită de lăcuste, va devora totul]; ele vor veni din cer asupra ta, până vei fi distrus." „Domnul te va lovi cu nebunie, orbire, şi cu rătăcire a minţii." – Deut. 28:15,23,24,28.

32. Beţivii, auzind porunca Domnului, se trezesc într-o oarecare măsură; însă se trezesc ei cu bucurie? Nu, dimpotrivă, deoarece Domnul le spune: „Treziţi-vă, voi beţivilor, şi plângeţi; şi urlaţi." Liderii „creştinătăţii" se află de foarte multă vreme sub influenţa vinului lui Satan făcut din „via pământului", fiind îmbătaţi cu stupoare. În loc să se căiască şi să plângă când au fost avertizaţi prima dată, anticipând astfel ceea ce avea să se abată asupra lor, ei s-au trezit doar când necazul îi lovise deja. Ei au auzit mesajul în timpul „perioadei lui Ilie", însă l-au

Cuprins

dispreţuit; iar acum, când Armaghedonul se apropie, ei sunt zdruncinaţi şi mai tare. Politicienii fermecători care au elaborat planuri pentru a-i amăgi pe oameni şi care au făcut acest lucru; liderii religioşi care au pretins în mod fățarnic ca Îl reprezintă pe Dumnezeu şi pe Împăratul Său, însă care îl reprezentau în realitate pe diavol, conducându-i pe oameni în capcana acestuia; negustorii speculanţi care s-au folosit atât de politică cât şi de religie pentru a-şi îndeplini scopurile egoiste – cu toţii au băut din vinul Babilonului, fermentat pentru ei de către Satan, îmbătându-se şi căzând în stupoare. Ei au uitat de Dumnezeu şi şi-au ignorat în totalitate obligaţia faţă de semenii lor. Din cauza faptului că ei sunt foarte egoişti, iar băutul le-a sporit egoismul, ei se uită doar la interesele proprii, nefiind niciodată interesaţi să le facă bine semenilor lor şi dezonorând mereu numele Atotputernicului Dumnezeu. Aceste trei elemente menţionate formează elementele oficiale ale locuitorilor pământului, ele fiind folosite de către Satan pentru a-i controla pe aceştia. Ei se îmbată cu politicile false şi ticăloase ale lui Satan, îndeplinindu-le. Ei beau atât de mult din vinul lui Satan încât efectul efervescent al acestuia îi face să fie nechibzuiţi şi desfrânaţi, ei trăind în plăceri egoiste. Satan îi atrage în această capcană prin intermediul religiei, ei fiind uşor de condus odată ce au băut din cupa pe care diavolul a pregătit-o pentru ei. În ceea ce priveşte acest lucru, prin intermediul unui alt profet, Iehova spune: „Însă şi ei se clatină din cauza vinului, şi prin băuturile tari se ameţesc; preotul şi profetul s-au rătăcit din cauza băuturii puternice, ei sunt buimaci din cauza vinului; ei se clatină atunci când prorocesc, şovăie în luarea deciziilor. Căci toate mesele sunt pline de vărsături şi murdărie, şi nu mai există nici un loc curat." (Isa. 28:7,8) Dumnezeu prezintă astfel condiţia mizerabilă a „creştinătăţii" care pretinde a-L reprezenta pe Atotputernic pe pământ. Ziua socotelii se apropie, iar Domnul, prin intermediul profetului Său inspirat, îi spune acelei mulţimi: „Mergeţi acum, voi oameni bogaţi, plângeţi şi urlaţi din cauza tuturor mizeriilor care se vor abate asupra voastră. Bogăţiile voastre sunt corupte, iar hainele voastre vă sunt mâncate de molii. Aurul şi argintul vostru au ruginit; iar rugina lor va sta drept mărturie împotriva voastră, şi vă va mânca trupul de parcă ar fi foc. Voi v-aţi adunat comori împreună pentru zilele cele din urmă. Iată, plata lucrătorilor care v-au secerat ogoarele, dar pe care voi aţi oprit-o fraudulos, plânge; iar strigătele de ajutor ale lucrătorilor au ajuns la urechile Domnului oştirilor. Aţi trăit în plăceri pe pământ, şi aţi fost desfrânaţi; v-aţi hrănit inima ca într-o zi a măcelului." – Iac. 5:1-5.

33. În toată beţia şi în tot desfrâul care există în prezent în rândurile naţiunilor pământului, religia a preluat conducerea. Din cauza faptului că liderii religioşi au pretins în mod fățarnic că sunt slujitorii lui Dumnezeu, însă împotriva Cuvântului Său ei au devenit parte din lumea lui Satan, elementele religioase ale organizaţiei statului sunt asemănate unei femei adultere. Pe din afară ei pot părea nevinovaţi în totalitate, rostind cuvinte blânde şi frumoase, însă pe dinăuntru ei au o relaţie ilicită cu elementele organizaţiei lui Satan, organizaţia denumită „lumea rea din prezent." Prin urmare, Cuvântul lui Dumnezeu spune despre aceste persoane: „Voi, adulterilor şi adulterelor, nu ştiţi că prietenia cu lumea este

Cuprins

duşmănie cu Dumnezeu? Oricine va fi un prieten al lumii, va fi duşmanul lui Dumnezeu." (Iac. 4:4) Domnul foloseşte un limbaj clar şi hotărât pentru a face cunoscute condiţiile mizerabile ale sistemelor religioase, asemănându-le cu o curvă cu vederea înceţoşată. Dumnezeu nu mărunţeşte cuvintele, ci ele sunt atât de clare încât nimeni nu se va putea scuza că nu le-a înţeles; iar când aceste cuvinte sunt repetate în prezenţa şi auzul religioșilor, ei înnebunesc de furie şi îşi doresc să îi distrugă pe cei care le aduc acest mesaj. Apoi, Domnul se adresează El Însuşi celor care Îl ascultă şi I se supun, spunând: „Apoi unul din cei şapte îngeri, care ţineau cele şapte potire, a venit de a vorbit cu mine şi mi-a zis: „Vino să-ţi arăt judecata curvei celei mari, care şade pe ape mari. Cu ea au curvit împăraţii pământului; şi locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!" „Pe frunte purta scris un nume, o taină: BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ŞI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI." – Apoc. 17:1,2,5.

34. Remarcaţi ceea ce scrie potrivit Scripturilor: cele trei elemente menţionate mai sus (Ioel. 1:2,5) care domină pământul sunt îmbătate „din cauza vinului cel nou". Vinul nou intoxică rapid, iar diavolul a fermentat foarte mult vin din viţa sa de-vie care provine din via pământului, oferindu-i „creştinătăţii" acest vin începând cu 1918, an în care a fost alungat din ceruri. (Apoc. 12:1-12) Noul vin este seducător, făcându-i pe oameni să se preaslăvească şi să Îl defăimeze pe Iehova Dumnezeu. „Noul vin" al lui Satan a apărut prima dată sub pretextul „Ligii Naţiunilor", grupare care reprezenta un substitut al Împărăţiei lui Dumnezeu, ea fiind salutată de religioși. Odată ce elementele conducătoare s-au îmbătat cu acest „vin", au putut fi atrase foarte uşor în capcana diavolului prin faptul că ele au acordat un foarte mare interes statului, punând o guvernare lumească deasupra lui Iehova Dumnezeu. Băutorii, îndestulaţi cu vinul diavolului, s-au unit într-un guvern cunoscut drept un „guvern totalitar", condus de dictatori. Continuându-şi planurile pentru a-i amăgi pe oameni şi pentru a ajunge în ţările unde se presupune că există democraţie, diavolul pune la cale noi scheme de idolatrie, plasând statul deasupra lui Dumnezeu şi punând în practică salutarea steagului, depunerea jurămintelor de credinţă ale membrilor statului, oferirea de onoruri oamenilor şi preamărirea politicii, a religiei şi a liderilor. Cu toată neliniştea şi tevatura existente în lume, liderii politici exclamă: „Trebuie să îi acordăm o importanţă foarte mare religiei, pentru a servi drept leac pentru suferinţele naţiunilor pământului." Ei nu spun că trebuie să ne întoarcem spre Dumnezeu şi spre Împărăţia Sa, ci insistă pe religie – o invenţie a diavolului. În mod subtil şi nemilos, planurile totalitare avansează, dictatorii devenind acum îndrăzneţi şi aroganţi. Ei au format un bloc al naţiunilor, incluzând Germania, Italia, Japonia şi alte state, bloc deasupra căruia stă aşa-numita Ierarhie „spirituală" romano-catolică care administrează presupuse doze care să servească drept remediu, însă care de fapt fac ca vinul sau regula lui Satan să pară mai dulci. Aceasta este doar o descriere scurtă a condiţiilor existente în prezent; cei care sunt conştienţi ştiu că aceste condiţii sunt mult mai grave în realitate decât sunt ele prezentate aici. În prezent, omenirea se află într-o aşa o stare încât cuvintele nu o pot descrie. În

Cuprins

ţinutul „creştinătăţii” numele sfânt al lui Dumnezeu este defăimat, iar oamenii se împotrivesc Împărăţiei Sale. Cele trei elemente conducătoare menţionate mai sus au ajuns în această stare din cauza faptului că au băut din vinul cel nou al lui Satan.

35. După războiul mondial, şi după ce liderii religioşi s-au aliat taberei politice, cele trei elemente menţionate mai sus au început să lucreze împreună, existând foarte multă fericire în rândurile lor. Religioșii au considerat acela ca fiind momentul potrivit pentru ca ei să se alieze cu giganţii comerciali şi politici, pentru a conduce lumea în locul Împărăţiei lui Dumnezeu sub Isus Cristos. Ei au devenit gălăgioşi, veselia lor datorându-se noului vin al Babilonului produs de Satan pentru ei. Timp de secole persoanele religioase s-au străduit, după cum au susţinut în mod frecvent, să aducă lumea în biserică; însă în vremurile moderne, organizaţia religioasă numită „religia” şi „biserica creştină” s-au aliat elementelor politice şi lumeşti, îmbătându-se cu toţii din „vinul pământului”. Fericirea lor zgomotoasă a fost una de scurtă durată. Din ce cauză? Domnul, prin intermediul profetului Său, răspunde la această întrebare: „[din cauza vinului] care v-a fost luat de la gură.” În loc să fie fericiţi, ei încep să urle, după cum Dumnezeu a declarat în profeţia Sa. Ce a întrerupt felicitările celor care îşi doreau să fie liderii pământului? Răspunsul este: „lucrarea ciudată” a lui Iehova. Însă cum? Iehova i-a trimis pe membrii poporului Său, membrii aleşi din rândurile naţiunilor pentru numele Său, să propovăduiască numele lui Iehova şi Împărăţia Sa sub Isus Cristos. Acest mesaj al adevărului face cunoscut numele şi Cuvântul lui Iehova Dumnezeu, demascând religia ca fiind un instrument amăgitor folosit de către diavol pentru a-i înşela pe oameni şi pentru a-i distruge. Mesajul divin al Împărăţiei arată că religia, în loc să aibă aprobarea lui Dumnezeu, constituie un lucru dezgustător în ochii Săi. Astfel, Iehova Dumnezeu anunţă care este soarta religiei şi a conducătorilor religioşi, dezvăluind că aceştia vor fi distruşi în totalitate în momentul Armaghedonului. După războiul mondial, Iehova Dumnezeu le-a pus la dispoziţie servilor Săi radioul, maşinile de sunet, presa şi alte mijloace pentru ca aceştia să propovăduiască mesajul Său în rândurile oamenilor şi să vestească Împărăţia Sa sub Cristos. Acest lucru i-a înfuriat pe băutori, întrerupându-le bucuria. Astfel, după cum spune Domnul, fericirea le este luată de la gură de plăgile pe care Iehova le trimite asupra lor, martorii Săi fiind simbolizaţi de către lăcuste. Din cauză că religioșii şi aliaţii lor L-au respins pe Cristos, Împăratul lumii, ei nu vor putea avea acces la bucuria Domnului, deci nu vor putea „bea din fructul viţei noi alături de Isus Cristos, în Împărăţia Sa”. Doar servii Săi credincioşi vor putea face acest lucru. (Mat. 26:29) Astfel, cei care Îl iubesc pe Domnul, vor putea împărtăşi noul Său vin cu bucurie alături de Isus Cristos – Cel care i-a adunat la Templu.

36. Elementul vizibil conducător al lui Satan pe pământ este organizaţia statului. În Scripturi ea are ca simbol o „fiara”, pământul fiind simbolul părţii vizibile a universului lui Satan, univers din care fac parte şi oamenii care îl sprijină. (2Cor. 4:4) Când Împăratul Isus Cristos a venit la Templul lui Dumnezeu, Satan a înaintat substitutul său pentru Împărăţie, sosind astfel momentul ca

Cuprins

Dumnezeu să Îşi reverse mânia asupra acelui lucru dezgustător al lui Satan. „Şi am auzit un glas puternic venind din Templu [din Templul lui Dumnezeu, al cărui reprezentant este Isus Cristos] spunându-le celor şapte îngeri: Mergeţi, şi vărsaţi cupele mâniei lui Dumnezeu asupra pământului. Şi primul înger a mers şi a vărsat cupa sa asupra pământului; apoi o rană vătămătoare şi dureroasă i-a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei [semnul declarat al organizaţiei lui Satan], şi pe cei care se închinau icoanei ei [ale fiarei, a combinației dintre puterilor statului și conducători].” – Apoc. 16:1,2.

37. Mesajul lui Dumnezeu propovăduit de către martorii Săi în supunere faţă de porunca dată, i-a deranjat foarte tare pe politicieni şi pe aliaţii lor religioşi care îşi doreau să conducă lumea, urmând ca persecuţiile săvârşite asupra martorilor lui Iehova să ia amploare: „Iar al cincilea înger a vărsat cupa sa asupra tronului fiarei; iar împărăţia sa era plină de întuneric; iar oamenii îşi muşcau limbile de durere, blestemându-L pe Dumnezeul cerurilor din cauza durerilor şi rănilor lor, şi nu s-au căit pentru răul pe care l-au făcut.” (Apoc. 16:10,11) Lucrurile care s-au întâmplat începând cu anul 1926 arată îndeplinirea acestei profeţii scrisă în Cartea Apocalipsei.

38. Permiteţi-le celor care Îl iubesc pe Iehova şi Împărăţia Sa, să remarce începutul „lucrării Sale ciudate” şi să o înţeleagă, bucurându-se şi slăvindu-L pe Iehova pentru că le permite servilor Săi să joace un rol în această lucrare. Domnul le vorbeşte acum acestor credincioşi prin intermediul profetului Său: „Căci o naţiune va veni în ţara mea, fără număr, ai cărei dinţi vor fi dinţi de leu, iar el va avea fălci puternice, ca de leu.” (Ioel. 1:6) Naţiunea descrisă în acest text drept o „naţiune care va veni” este naţiunea sfântă a lui Dumnezeu, şi anume poporul ales pentru numele Său. (1Pet. 2:9, 10; Fapt. 15:14) Această naţiune este reprezentată pe pământ de către rămăşiţa unsă a poporului lui Dumnezeu. Acestora li se va asocia o societate fără număr, formată din toate persoanele cu bună-credinţă faţă de Dumnezeu, persoane care sunt „celelalte oi” ale Sale. Inimile acestora sunt drepte, ei alăturându-se naţiunii sfinte a lui Dumnezeu pentru a lucra în armonie cu aceasta. Potrivit *Concordanţei lui Strong*, interpretarea acestui text (Ioel. 1:6) ar fi următoarea: „În mod figurat, cu sensul de a se aduna; un zbor (ca cel al lăcustelor).” Reţineţi că în Ioel 1:4 Dumnezeu trimite lăcuste împotriva „creştinătăţii”, pentru ca acestea să devoreze şi să devasteze toate produsele ţării. Lăcustele lucrează împreună, asemenea naţiunii sfinte a lui Dumnezeu care înaintează cu armonie. Ei nu au nici un conducător lumesc, ci sunt conduşi de către Domnul, Împăratul nevăzut: „Lăcustele nu au împărat [lumesc], însă ele înaintează toate în cete [împreună; *margin.*].” – Prov. 30:27.

39. „Naţiunea” simbolizată aici de către „lăcuste”, „va veni în ţara Mea”, după cum spune Domnul, şi anume asupra „creştinătăţii” simbolizată de către Iuda. Cu alte cuvinte ea va veni asupra tuturor celor care pretind că Îl slujesc şi preamăresc pe Dumnezeu, dar care în realitate nu fac acest lucru, fiind din această cauza fățarnici. Religioșii susțin că ţara lui Dumnezeu este „creştinătatea”. Ei practică ceea ce ei numesc „religia creştină”, însă aceasta defăimează numele lui

Cuprins

Dumnezeu. Aceasta este „ţara” pe care martorii lui Iehova, simbolizaţi de lăcuste, trebuie să o invadeze, aducând cu ei mesajul mâniei împotriva fățărniciei. Prin propovăduirea mesajului adevărului lui Dumnezeu, fățarnicii sunt înţepaţi, iar păşunile lor sunt devorate.

40. Este foarte important să reţinem că această „naţiune” care va veni să devoreze ţara nu le va face nici un rău oamenilor sau animalelor. Această naţiune, asemănată unui roi de lăcuste, nu se va folosi de sabie şi de nici un alt instrument violent. Răul va fi făcut, după cum este scris în profeţie, păşunilor care cresc în ţaraă şi din care oamenii se hrănesc. Profeţia s-a îndeplinit la scară mică pe vremea lui Ioel, atunci când israeliţii au fost grav afectaţi de către o masă de lăcuste venite din afara Palestinei. Aşa şi în prezent, într-o manieră asemănătoare, în îndeplinirea definitivă a acestei profeţii, asupra „creştinătăţii” se va abate un roi care nu va răni pe nimeni, dar care va devora hrana pe care „creştinătatea” a pregătit-o pentru oameni, hrană din cauza căreia ei mor de foame. Aceasta este o dovadă clară că mesajul Cuvântului lui Dumnezeu proclamat în auzul oamenilor, inclusiv în auzul elementelor conducătoare, este cel care va devora hrana aşa-numită „spirituală” a „creştinătăţii”. Martorii lui Iehova şi însoţitorii lor care poartă acest mesaj nu sunt angajaţi în nici o campanie a urii, la fel cum nici lăcustele care au devastat câmpurile nu au făcut acest lucru din cauza urii. Martorii lui Iehova propovăduiesc mesajul adevărului deoarece El le-a poruncit să facă acest lucru. Prin urmare, aceasta reprezintă exprimarea mâniei lui Dumnezeu împotriva fățărniciei prin care oamenii sunt amăgiţi şi prin care numele Său este defăimat.

41. Oştirea invadatoare a Domnului este descrisă în continuare (Ioel. 1:6) ca fiind „puternică [îndrăzneaţă – *Rotherham*], şi fără număr”. Ei sunt puternici şi îndrăzneţi deoarece ei înaintează prin puterea Domnului, fiind sprijiniţi de către o putere fără margini. (2Cron. 16:9; Deut. 33:27) Ei sunt „fără număr”, asemeni seminţei lui Avraam. (Gen. 15:5) Numărul lor, comparativ cu cel al tuturor locuitorilor pământului, este mic; însă prin stăruinţa lor şi prin acţiunile lor organizate armonios, martorii lui Iehova şi însoţitorii lor sunt asemănaţi de către „creştinătate” ca fiind o oştire „fără număr”. Dinţii lor „vor fi dinţi de leu”, deoarece ei sunt asemenea Conducătorului şi Domnului lor, Isus Cristos – „Leul din seminția lui Iuda”, rămăşiţa urmându-L în supunere deplină faţă de poruncile Sale. „Iar El [Isus Cristos, marele Leu] va avea fălci[maxilar, *R.V.*] puternici, ca de leu.” Isus Cristos nu ştie ce este înfrângerea, El distrugând toată fățărnicia care a defăimat numele lui Iehova. Urmașii Săi credincioşi joacă un rol în această lucrare. Elementele religioase se aliază acum drept o putere conducătoare totalitară şi arbitrară care înaintează. Chiar şi în ţările „democratice” fățărnicia este practicată în rândurile elementelor conducătoare, elemente care deşi îi acuză vehement pe dictatori, se folosesc de aceleaşi tactici pentru a-i controla pe oameni şi pentru a le răpi libertăţile. Clerul şi liderii religioşi pledează pentru a fi adoptate anumite legi care presupun salutarea steagului şi plasarea statului mai presus decât Atotputernicul Dumnezeu şi Împăratul Său. Niciodată în istoria omenirii nu a mai fost practicată o astfel de nelegiuire aşa ca în prezent, religia preluând conducerea

Cuprins

acestor practici nelegiuite, în timp ce politicienii fermecători spun că „trebuie pus mai mult accent pe religie”. Liderii religioşi pretind că pledează pentru libertăţile omului, în special pentru libertatea de exprimare, pentru libertatea presei şi pentru libertatea de închinare, însă în acelaşi timp ei activează în crearea unor legi care să le răpească oamenilor aceste libertăţi. Întocmai cum Dumnezeu a prevestit prin intermediul profetului Său, ei „înscăunează păcatul drept lege” şi îi condamnă pe cei care iubesc neprihănirea.(Ps. 94:20,21) Clericii din prezent apar înaintea organelor legislative şi pledează să fie adoptate astfel de legi care le răpesc oamenilor libertatea de exprimare şi libertatea de închinare. Liderii religioşi şi aliaţii lor încearcă să îi distrugă pe cei care Îl slujesc pe Dumnezeu, întocmai cum El a prevestit că aceşti nelegiuiți îi distrug cu gura pe semenii lor, ei făcând acest lucru deoarece mesajul lui Dumnezeu îi demască în faţa tuturor persoanelor oneste. Pentru mângâierea şi speranţa poporului Său aflat în prezent pe pământ, Iehova a prevestit cu mult timp în urmă care sunt modalităţile prin care „lucrarea Sa ciudată” va fi propovăduită şi care va fi rolul persoanelor credincioase în aceasta lucrare. Pe măsură ce acest studiu avansează şi pe măsură ce profeţia lui Ioel este înţeleasă, acele persoane cu bună-credinţă faţă de Dumnezeu se vor bucura – de aceea le îndrumăm pe toate aceste persoane să citească studiul a ceea ce urmează.

(Va urma)

ESTE MOARTEA O AVENTURĂ?

Oamenii de ştiinţă şi oamenii religioşi care susţin că sunt înţelepţi, le spun oamenilor că „oamenii măreţi” care trăiesc pe pământ, și care au multe reuşite aici, la moarte, merg în lumea următoare pentru a avea şi mai multe reuşite. Unii s-au referit la moarte ca la începutul unei „mari aventuri” în necunoscutul de dincolo. Există numai un grup de persoane care, prin credinţă, pot privi cu speranţă spre un loc mai bun, dincolo de această lume şi acel grup de oameni este alcătuit din cei devotaţi lui Dumnezeu, ca urmaşi ai lui Isus Cristos. Nici un om nu poate avea speranţa de a merge într-un loc mai bun după moarte, dacă nu a crezut în Dumnezeu şi în Cristos şi în împărăția Lui şi nu s-a devotat pe deplin Domnului şi acea trecere la o stare mai bună poate avea loc numai la un anumit punct în timp, care este marcat de un deosebit eveniment al scopului lui Dumnezeu.− Vezi Apocalipsa 14:13.

Pentru a susţine învăţăturile religioase populare, că morţii sunt conştienţi în ceruri, sau în purgatoriu, sau în iad, clerul trebuie să creadă că omul are un suflet nemuritor. „Nemurirea” este caracteristica sau starea de imortalitate, neputinţa de a muri sau de a pieri. Este uşor de văzut că nici o creatură nu ar putea fi pentru totdeauna conştientă în chinul iadului, în cer, sau de purgatoriu, dacă acea creatură poate fi omorâtă, distrusă. Ca atare, capul din spatele acestor doctrine false a spus: „Noi trebuie să îi învăţăm că omul are un suflet nemuritor.” Dacă, totuşi, dovada

Cuprins

Scripturilor spune că omul are un suflet *muritor*, un suflet care va muri, atunci teoriile purgatoriului şi ale torturii trebuie să fie complet false.

Când Dumnezeu a creat primul om şi l-a pus în grădina Edenului, Dumnezeu i-a spus omului: ‚În acea zi în care vei păcătui, vei muri cu siguranţă.' (Vezi Geneza 2:16, 17) Aceasta a fost porunca limpede a lui Dumnezeu. A vrut Dumnezeu să spună că numai trupul va muri? Ezechiel răspunde la 18:4, 20: „Sufletul care va păcătui va muri." Psalmii 89:48: „Ce om este acela care va trăi şi nu va vedea moartea? Îşi va salva el sufletul [nu numai trupul] din mâinile mormântului?"

În rubrica „Întreabă şi învaţă, *Catholic Telegraph - Register*, din Cincinnati, Ohio, pe data de 31 martie, 1939, citează una dintre întrebări şi apoi oferă un răspuns: „*Biblia spune că dacă un suflet păcătuieşte, va muri. Explică te rog*. [Răspuns] Moartea sufletului prin păcat este o metaforă folosită pentru a indica faptul că sufletul este îndepărtat din cauza păcatului, de dreptul sfârşit, Dumnezeu. Smerenia, despre care se vorbeşte adesea ca fiind viaţa sufletului, este îndepărtată din suflet prin păcatul grav. Dar, sincer vorbind, sufletul nu poate muri din moment ce este o substanţă spirituală care nu poate fi atinsă." Acest răspund catolic este nu numai nesăbuit, fără de înţeles, dar nu este citată nici o scriptură pentru a susţine acest răspuns. Dacă sufletul morţilor este „îndepărtat de dreptul sfârşit, Dumnezeu" atunci ce se întâmplă cu Isus, luând în considerare profeţia (Isaia 53:12) care spune: „El şi-a vărsat sufletul în moarte şi a fost numărat printre cei ticăloşi"? (Biblia Catolică) De asemenea, propriile cuvinte ale lui Isus în grădina Getsimani: „Apoi, El le-a spus: Sufletul îmi este cuprins de o întristare de moarte." (Matei 26:38, Biblia Catolică) A murit sufletul lui Isus deoarece „smerenia … a fost îndepărtată de suflet printr-un păcat grav" de al lui Isus? Isus nu a spus că „sufletul Lui nu poate muri pentru că este o substanţă spirituală care nu poate fi atinsă."

În Eden, Iehova i-a spus lui Adam că de va mânca un anumit fruct el va muri. Satan Diavolul a dorit să înstrăineze omul de Dumnezeu şi să deţină pentru el preamărirea oamenilor. Folosindu-se de şarpe ca mijloc, într-un mod înşelător, Diavolul s-a apropiat de Eva şi i-a spus: „Tu poţi mânca din acea hrană; şi de o vei mânca, vei fi la fel de înţeleaptă ca Dumnezeu Însuşi. Tu nu vei muri." Astfel a păcălit-o pe Eva să nu asculte de Dumnezeu.

Singurul sprijin al teoriei nemuririi tuturor sufletelor este ceea ce spune Diavolul aici. Dumnezeu a spus: „Tu vei muri cu siguranţă." Diavolul a spus: „Cu siguranţă tu nu vei muri." Pe cine vei crede, pe Dumnezeu sau pe Diavol? Oamenii religioşi au acceptat declaraţia Diavolului şi au respins-o pe cea a lui Dumnezeu; astfel, învăţăturile lor sunt false. Diavolul este tatăl minciunilor, iar aceasta a fost prima dintre ele. Clerului religios al acelor timpuri, Isus i-a spus: „Voi sunteţi ai tatălui vostru, diavolul şi plăcerile tatălui vostru le veţi săvârşi. El a fost un ucigaş de la început şi nu a trăit în adevăr, căci nu este nici un pic de adevăr în el. Când spune o minciună o spune de unul singur; căci este un mincinos şi tatăl acesteia."– Ioan 8:44.

Cuprins

Diavolul însuşi nu este nemuritor deoarece Scripturile arată că Iehova Dumnezeu, prin Isus Cristos va distruge Diavolul la momentul stabilit. (Citeşte Evrei 2:14, Ezechiel 28:13-19). În mod corespunzător, astfel, am putea pune următoarea întrebare clerului: Dacă iadul este un loc al torturii eterne, iar Diavolul este căpetenia, cine va continua arderea focului după ce Diavolul va fi nimicit?

În loc de a avea deja, drept moştenire, nemurirea, un creştin are sarcina de a „căuta" nemurirea, nepângărirea. (Vezi Romani 2:7) Un om nu caută ceea ce are deja. Numai Dumnezeu este nemuritor, precum este scris şi la 1 Timotei 6:16: „Cine este cel care este nemuritor, care sălăşluieşte în lumina de care nici un om nu se poate apropia; pe care nici un om nu L-a văzut, şi nici nu-L poate vedea: a cărui onoare şi putere pe veşnicie sunt."

Când Isus s-a aflat pe pământ El nu a fost nemuritor, altfel nu ar fi putut muri pe cruce; dar Dumnezeu i-a dăruit nemurire la învierea Lui din morţi. (Ioan 5:26; Apoc 1:18) Creştinii devotaţi, ai „trupului lui Cristos" au primit promisiunea nemuririi, drept recompensă nemaipomenită, la învierea lor; căci astfel este scris: „Acest muritor trebuie să ia nemurirea." (1 Corinteni 15:53, 54) Nu ar fi fost corespunzător ca Domnul să spună astfel de cuvinte dacă omul ar fi fost deja nemuritor. Aceste scripturi arată că omul *este* un suflet; că el este supus morţii; că el nu este, prin urmare, nemuritor; iar acestea fiind adevărate, deducţia logică este aceea că omul, când moare, nu poate merge în ceruri direct, sau în purgatoriu, sau să fie torturat pe vecie.

Oamenii care suferă preferă să creadă că cei iubiţi au plecat într-un loc unde este pace şi linişte, iar clerul religios le-a spus oamenilor că toţi membrii fideli ai bisericii lor merg în ceruri după ce mor. Ei nu au nici un fel de dovadă în Scripturi pentru această afirmaţie. Raiul este locuinţa lui Iehova. Nici un om nu L-a văzut vreodată pe Iehova şi nici nu Îl poate vedea. „Căci nici un om nu Mă va vedea [Iehova] şi va trăi." (Exodul 33:20; de asemenea 1 Timotei 6:16) Oricine merge în ceruri va trebui să se schimbe din forma umană în spirit, la învierea sa, pentru a fi asemenea glorificatului Isus Cristos. − 1 Ioan 3:2.

În momentul în care Isus a fost pe pământ, mai mult de patru mii de ani trecuseră de când moartea s-a abătut asupra rasei umane. Mulţi au murit şi printre ei s-au aflat şi oameni acceptaţi de Dumnezeu. O listă lungă a acestora acceptaţi se regăseşte în capitolul unsprezece a epistolei către Evrei. Nici unul dintre cei menţionaţi acolo nu a mers în ceruri. Despre cei acceptaţi care au murit până ce Isus a venit pe pământ, El a spus: „Nici un om nu a urcat în ceruri." − Ioan 3:13.

Printre aceia care au fost devotaţi lui Dumnezeu, s-a aflat şi David, ales pentru a fi rege al Ierusalimului. Despre David este scris că el a fost un om după inima lui Dumnezeu. (1 Samuel 13:14; Faptele 13:22) David a fost folosit pentru a-L prevesti pe Cristos. Numele David înseamnă „iubit". Din porunca lui Iehova, el a fost autorul multora dintre Psalmi. Cu siguranţă, dacă ar fi existat oameni luaţi în ceruri, după moarte, David s-ar fi aflat printre ei. Dar este astfel scris despre el: „David nu a urcat în ceruri." Aceasta este afirmaţia rostită de apostolul Petru, însufleţit de sfântul duh, în ziua de Rusalii, zece zile după ce Isus s-a înălţat, de pe

Cuprins

pământ, în ceruri. (Faptele 2:34) Ioan Botezătorul a fost un om bun şi a primit aprobarea lui Dumnezeu, fiind cel ales pentru a anunţa venirea Izbăvitorului lumii. El a fost decapitat la scurt timp după ce Isus şi-a început lucrarea. El a murit din cauza devotamentului său pentru Dumnezeu. Totuşi, Isus a declarat că Ioan Botezătorul nu va face niciodată parte din clasa împărăției cerești, căci deşi nimeni de pe pământ nu este mai măreţ decât Ioan Botezătorul, ultimul din împărăția cerurilor este mai mare decât Ioan. (Matei 11:11) Psalmii 45:16 arată că Ioan face parte dintre cei pe care Isus Cristos, „Tatăl Veşnic", îi va face „prinţi ai pământului", sub conducerea împărăției cerești.

Raiul este promis, ca recompensă deosebită, celor care se dedică lui Iehova Dumnezeu, sacrificiul lor fiind acceptat de Isus Cristos şi celor care sunt aleşi ca şi copii spirituali ai lui Dumnezeu şi care se dovedesc a fi apoi credincioşi lui Dumnezeu, până la moarte. Despre aceştia este scris: „Dumnezeu… ne-a ales printr-o speranţă vie a învierii lui Isus Cristos din morţi, pentru o nepângărită moştenire şi nepătată şi care nu va pieri, păstrată în ceruri pentru noi, care suntem ţinuţi de puterea lui Dumnezeu prin credinţă, pentru salvare, pregătită pentru a se arăta, în ultimul moment." (1 Petru 1:3-5) Nu ar fi corespunzător şi conform scopului dezvăluit al lui Iehova, ca El să îi ia în ceruri pe aşa numiţii „oameni buni", în general, în timp ce Iehova declară limpede că cerurile sunt numai pentru cei care, după săvârşirea sacrificiului lui Cristos, sunt credincioşi Lui până la moarte.− Apoc. 2:10.

Nici o creatură nu s-ar putea bucura de fericirea absolută în ceruri, nu ar suferi în purgatoriu, nu ar fi torturat în iad, prin foc şi pucioasă şi nici nu ar avea orice altă „aventură" după moarte, numai dacă acea creatură ar fi conştientă în acel moment. Unii membrii ai clerului încearcă să clarifice afirmaţia lor despre tortura trupească în iad spunând că cei ticăloşi au parte numai de „o tortură mintală" datorită amintirii ticăloşeniilor pe care le-au săvârşit. Nici această afirmaţie nu ar putea fi adevărată, numai în cazul în care fiinţele ar fi conştiente în acel timp şi şi-ar putea aminti ce s-a întâmplat. Dacă acum, dovada Scripturilor stabileşte faptul că cel care moare nu are cunoaştere sau înţelepciune; că el nu are memorie; că el nu poate lucra şi nu poate gândi; şi că el se află în tăcere, toate acestea resping teoria clerului care susţine că cei morţi vor fi victime ale suferinţei, sau se vor bucura în vreun anume fel.

Dumnezeu este adevărat şi Cuvântul Lui scris este adevărat. Oamenii nu sunt sinceri şi nici cuvintele lor, numai atunci când sunt conform Cuvântului lui Dumnezeu. (Romani 3:4) Următoarele citate sunt oferite despre subiectul în discuţie, care dovedesc cele spuse mai sus:

Ecleziastul 9:5, 6, 10: „Cei vii, în adevăr, măcar ştiu că vor muri; dar cei morţi nu ştiu nimic şi nu mai au nici o răsplată, fiindcă până şi pomenirea li se uită. Şi dragostea lor şi ura lor şi pizma lor, de mult au şi pierit şi niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare. Tot ce găseşte mâna ta să facă, fă cu toată puterea ta! Căci, în locuinţa morţilor, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici ştiinţă, nici înţelepciune!"

Cuprins

Psalmii 6:4, 5: „Întoarce-Te, O Doamne, salvează-mi sufletul: oh, salvează-mă din mila Ta. Căci în moarte nu este nici o amintire a Ta: cine Îţi va aduce mulţumiri în mormânt?”

Psalmii 49:14: „Ca oile stau în mormânt [(Evreiește *sheol*; (Biblia Catolică) în mormânt]; moartea se va hrăni cu ei.”

Psalmii 115:17: „Morţii nu Îl slăvesc pe Domnul, nici cei care merg în tăcere”; cu alte cuvinte, în mormânt, prin urmare nu numai aşa-numiţii „morţi spiritual”.

Geneza 2:7 arată că omul a fost făcut din ţărână şi când va muri el se va întoarce în ţărână.− Geneza 3:19; Psalmii 104:29.

Ecleziastul 3:19, 20: „Căci ce li se întâmplă fiilor oamenilor, li se întâmplă şi fiarelor; acelaşi lucru li se întâmplă: precum unul moare, la fel şi celălalt moare; da, ei au aceeaşi suflare; astfel că omul nu este superior fiarelor: căci totul este deşertăciune. Toate merg în acelaşi loc; toate din ţărână au venit şi în ţărână se vor întoarce.”

Conform Genezei 2:7, suflul vieţii a însufleţit oamenii şi a ajutat la funcţionarea organelor. Ele nu mai funcţionează atunci când acesta nu va mai avea suflu. „Suflarea lui s-a stins, el s-a întors în pământ; în aceeaşi zi gândurile lui au pierit.”− Psalmii 146:4.

Clerul a încercat să aplice aceste texte numai trupului şi nu sufletului. Prin aceasta greşeşte el; căci sufletul animalului sau al omului, este cel care nu mai există odată cu moartea, căci creatura, animalul sau omul, *este* un suflet. (Ezechiel 18:4) Sufletul uman nu este o „substanţă spirituală care nu poate fi atinsă”, precum susţine *Catholic Telegraph-Register*; nu, sufletul uman este însuşi fiinţa trupească umană , care respiră şi care se foloseşte de simţurile şi inteligenţa ei. (1 Corinteni 15:45) Prin urmare, morţii, fiind cu adevărat morţi şi nu nemuritori şi vii, apostolul indică învierea ca fiind singura speranţă a morţilor, scriind: „Dacă este propovăduit că Cristos s-a ridicat din morţi, cum pot spune unii dintre voi că nu există înviere după moarte? Dar dacă nu este înviere după moarte, atunci Cristos nu s-a înălţat. Şi dacă Isus nu s-a ridicat, atunci propovăduirea noastră este deşartă, iar credinţa voastră este şi ea deşartă. Da, iar noi suntem martori falşi ai lui Dumnezeu; căci noi am mărturisit că Dumnezeu L-a înălţat pe Cristos; dacă El nu L-a înviat, atunci nici morţii nu vor învia. Căci dacă morţii nu vor învia, atunci nici Cristos nu a fost înviat; şi dacă Cristos nu s-a ridicat, credinţa voastră este deşartă; voi [Creştinii] sunteţi încă în păcat. Atunci şi cei care au *adormit* în Cristos, au *pierit*.” Dacă ar fi fost nemuritori, cei care au murit nu ar fi pierit. Pe de cealaltă parte, fiind muritori, cei care au murit vor fi duşi pentru totdeauna, dacă nu ar exista învierea ce se va petrece la timpul stabilit, mai exact, sub împărăţia lui Dumnezeu. Învierea lui Cristos este o garanţie că morţii vor fi treziţi pentru înviere. (1 Corinteni 15:12-18) Va fi o înviere a morţilor, atât a celor drepţi cât şi a celor nedrepţi. (Faptele 24:15). Iehova Dumnezeu le-a dat speranţă oamenilor prin faptul că Isus a fost ridicat din morţi.− Faptele 17:31, traducerea Rotherham.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

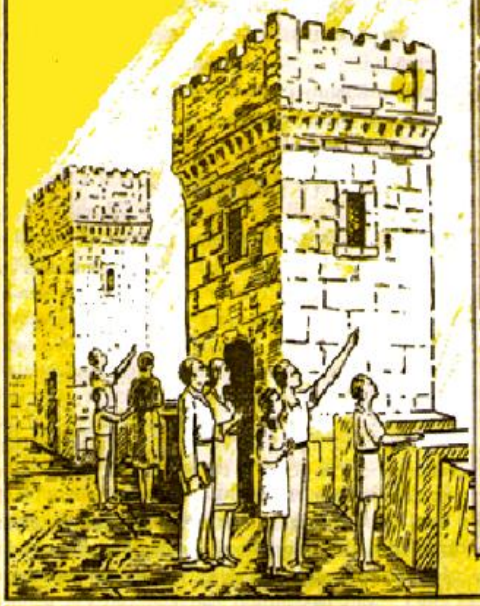

1 IULIE 1939 Nr. 13

Cuprins:

SOARTA RELIGIEI
PARTEA a II-a - Pag.327

A PATRA TRÂMBIŢĂ - Pag.342

LUCRURI NECESARE - Pag.346

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

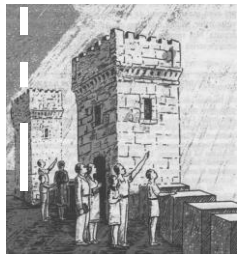

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **1 Iulie 1939** **Nr. 13**

SOARTA RELIGIEI

„Iată, vin zilele, spune Domnul Dumnezeu, în care voi trimite foamete în ţară; nu o foamete de pâine, nici o sete de apă, ci de auzirea cuvintelor Domnului” – Amos 8:11.

Partea a II-a

Iehova a declarat care va fi soarta religiilor în general, dar în special care va fi soarta aşa-numitei „religii creştine”. Aceasta din urmă defăimează numele lui Iehova. Faptul că acest sistem religios se foloseşte de numele lui Cristos reprezintă o batjocură şi o defăimare a numelui sfânt al lui Dumnezeu, acesta fiind un sistem plin de ipocrizie de la început până la sfârşit. Aceasta este dovada care confirmă faptul că religia este creaţia şi instrumentul diavolului, folosit tocmai pentru a-i amăgi pe oameni şi pentru a defăima numele lui Iehova. Diavolul şi-a urmat propria cale necinstită şi păcătoasă fără a întâmpina vreun obstacol, iar acest lucru se va întâmpla până în momentul stabilit de Dumnezeu, moment în care El va acţiona, după cum Scripturile arată foarte clar. Atunci, Iehova va manevra forţele diavolului şi le va aduce exact pe poziţia necesară distrugerii lor, întocmai după voia Sa. Iehova le dezvăluie acum servilor Săi credincioşi aceste adevăruri, astfel încât credinţa şi speranţa lor să fie puternice şi să nu îi părăsească. Hrănindu-se din Cuvântul lui Dumnezeu, aceşti martori credincioşi se bucură ştiind cum va fi sfârşitul.

2. Nu există nici o îndoială asupra faptului că în rândurile religioşilor care fac parte din ţinutul „creştinătăţii” există o mare foamete din cauza auzirii Cuvântului lui Dumnezeu. Hrana pe care liderii religioşi au pregătit-o şi le-au dat-o oamenilor nu are nici o valoare, şi în loc să le ofere oamenilor viaţă, pace şi fericire, ea le aduce durere, o îmbolnăvire spirituală şi moarte. În organizaţia lui Dumnezeu există o abundenţă a adevărului, iar faptul că acest lucru este declarat de către martorii Săi reprezintă un contrast cu foametea care există în rândurile religioşilor. Văzând care este efectul pe care proclamarea adevărului o are asupra păşunilor lor, efect care constă în arderea acelor păşuni, religioşii urlă şi încearcă să îi distrugă pe acei oameni credincioşi care sunt slujitorii lui Dumnezeu şi care, la porunca Sa ,aduc adevărul în atenţia oamenilor, arătându-le care este hrana adevărată, dătătoare de viaţă, hrană pe care Domnul a pregătit-o pentru toţi cei care Îl iubesc.

Cuprins

3. Poporul ales şi sfânt al lui Dumnezeu, selectat şi înzestrat de către El pentru a face cunoscut numele Său – popor care este acum folosit pentru acest scop – apare pe scenă la porunca Domnului. Membrii acestui popor nu îşi doresc şi nici nu au vreun motiv pentru a folosi arme adevărate împotriva cuiva. Ei nu folosesc astfel de arme, ci lucrează pentru a distruge religiile ipocrite şi sistemele religioase. În ceea ce priveşte acest lucru, profetul lui Dumnezeu spune: „El Mi-a pustiit via, şi Mi-a tăiat smochinul; el l-a dezvelit, şi l-a aruncat; ramurile lor s-au făcut albe." – Ioel. 1:7.

4. Ţinutul „creştinătăţii", vorbind prin liderii săi religioşi, pretinde a fi „viţa-de-vie" a lui Dumnezeu, şi anume expresia vizibilă a Împărăţiei Sale pe pământ; până şi conducătorul acestui sistem religios susţine că este „viceregele lui Cristos". Acest lucru este greşit şi ipocrit în totalitate, însă Dumnezeu le permite acestor persoane să susţină toate aceste lucruri pe cât de mult posibil, El prevestind care va fi soarta religiei şi a practicanţilor ei. Dumnezeu îi trimite pe slujitorii Săi, rămăşiţa unsă, alături de însoţitorii lor – „celelalte oi", pentru a propovădui mesajul Său împotriva religiei, mesaj care arată ceea ce „creştinătatea" este de fapt. Mesajul adevărului dezvăluie faptul că religia reprezintă o amăgire, o capcană şi o escrocherie, care se află în opoziţie totală faţă de creştinism, ea reprezentându-L pe Cristos în mod fraudulos. Potrivit acestui mesaj declarat, creştinismul este adevărat, iar creştini sunt toţi cei care Îi slujesc cu credinţă lui Iehova Dumnezeu şi Împăratului Său, Isus Cristos. Religia reprezintă o risipă şi un lucru neroditor pentru Dumnezeu, deoarece ea se împotriveşte Împăratului Său şi Împărăţiei. Adevărul dezvăluie faptul că ţinutul „creştinătăţii" nu poate oferi bucurie deoarece este pustiu şi gol; el nu are parte de „bucuria Domnului" şi nici nu va face parte din Împărăţia Sa, Împărăţie care Îi va justifica numele sfânt. „Creştinătatea" care practică aşa-numita „religie creştină" nu Îi aduce deloc bucurie sau fericire lui Dumnezeu, şi nici oamenilor. (Judec. 9:13) Acest lucru reprezintă o mare nenorocire pentru „băutorii vinului" Babilonului, care devin „beţivi" şi care râvnesc la acest vin, Domnul poruncindu-le lor să se trezească şi să vadă condiţia deplorabilă în care trăiesc. (Ioel. 1:5) Auzind această avertizare venită de la Domnul şi repetată de către martorii Săi credincioşi pe pământ, religioşii înnebunesc de furie şi fac spume la gură, încercând să facă tot ceea ce le stă în putinţă pentru a-i răni pe martorii lui Iehova.

5. La fel cum Ierusalimul era plantaţia originală a Domnului, ea devenind ulterior necredincioasă, aşa şi „creştinătatea" pretinde de secole a fi „via" lui Dumnezeu, ea aflându-se implicată într-un legământ pentru a face voia Sa; Dumnezeu se referă acum la ea prin denumirile de „via Mea", „smochinul Meu".

6. Isus Cristos şi membrii trupului Său sunt „copacii neprihănirii, răsadul lui Iehova", ei aducând glorie numelui Său. (Isa. 61:3, *A.R.V.*) „Creştinătatea" susţine sus şi tare că ea reprezintă copacul plantat de Dumnezeu, însă acest lucru este în totalitate fals, iar în loc să Îi aducă bucurie Domnului, Îi defăimează numele în mod grav. „Creştinătatea" pretinde de foarte mult timp că este „smochinul" lui Dumnezeu, însă ea nu a rodit niciodată spre slăvirea Sa. Prin urmare, Domnul

Cuprins

spune: „El [...] Mi-a tăiat smochinul [potrivit lui *Rotherham* – Mi-a făcut smochinul ţăndări]". Mesajul Domnului, făcut acum cunoscut prin martorii Săi credincioşi, arată cum „creştinătatea" este lipsită în totalitate de orice rod şi cum nu are nici o valoare din cauza faptului că L-a abandonat pe Dumnezeu şi Împărăţia Sa, ea căutând sprijinul lui Satan. Astfel, ea reprezintă acum un copac lipsit de scoarţă, uscat şi mort. „Creştinătatea", fiind unul dintre copacii lui Satan, şi-a dorit ca numele lui Cristos să fie asociat cu ea; potrivit parabolei ea îi spune adevăratului smochin al lui Dumnezeu: „Vino [...] şi domneşte peste noi," însă lasă-ne se ne urmăm propria cale egoistă". Tot în această parabolă scripturală găsim şi răspunsul: „Însă smochinul [cel adevărat] le-a spus [copacilor lui Satan]: Ar trebui eu să renunţ la dulceaţa mea, şi la roadele mele bune, şi să mă duc să domnesc peste copaci [copacii organizaţiei diavolului]?" (Judec. 9:11) Smochinul adevărat al lui Dumnezeu evită organizaţia diavolului, ştiind că ea reprezintă un lucru fatal.

7. „Smochinul" este un simbol al „naţiunii sfinte" sau al Împărăţiei lui Dumnezeu. El a ales Israelul pentru a fi poporul Său şi pentru a simboliza Împărăţia Sa, în faţa acelui popor fiind dezvăluite scopurile Împărăţiei; când Isus Cristos a venit la acest popor, El a făcut cunoscut blestemul pe care Tatăl Său l-a adus din cauza faptului că acest popor fusese necredincios şi nu rodise. (Mat. 21:19,20) Isus Cristos, alături de apostolii Săi, a pus bazele organizaţiei creştine, organizaţie care este a lui Dumnezeu şi care trebuie să se supună poruncilor Sale. La scurt timp după aceea, diverşi oameni ambiţioşi s-au asociat cu organizaţia lui Dumnezeu, ei înlocuind adevărata slujire a Domnului cu religia şi cu practicile religioase. Desigur, ei au făcut acest lucru fiind influenţaţi de către Diavolul, Satan. În mod cert Dumnezeu ştia ce se va întâmpla încă de la început, El prevestind existenţa acestei situaţii prin intermediul profeţilor Săi sfinţi. El a prevestit felul în care „creştinătatea" va eşua şi cum toate planurile Împărăţiei îi vor fi luate. Dumnezeu trimite acum pe rămăşiţa Sa credincioasă, care a fost adunată de Isus Cristos la Templu, iar acestor martori credincioşi le este poruncit să propovăduiască mesajul lui Dumnezeu, mesaj care demască „creştinătatea" ca fiind un smochin fals. În ceea ce priveşte acest lucru, profetul Ioel a spus: „El l-a dezvelit." Acest lucru, alături de alte fapte de necontestat, arată că Împărăţia i-a fost luată „creştinătăţii" şi oferită naţiunii (naţiunii sfinte a lui Dumnezeu) roditoare, după cum Domnul a prevestit. (Mat. 21:43) Acest lucru dezvelește „creştinătatea" de rodul Împărăţiei în ochii tuturor persoanelor de bună-credinţă. Dumnezeu a prevestit în această parabolă care va fi rezultatul: „Apoi el a mai spus şi această pildă: Un om [Iehova] avea un smochin plantat în via lui; şi a venit să caute rod în el, şi nu a gsit. Atunci i-a spus vierului [Isus Cristos] despre via sa: Iată, sunt trei ani de când vin şi caut roade în acest smochin [naţiunea iudaică], şi nu am găsit nici unul: taie-l; de ce să ocupe pământul degeaba? Iar el i-a răspuns: Doamne, mai lasă-l şi anul acesta, până când voi săpa în jurul lui, şi voi pune îngrăşământ: iar dacă va rodi, foarte bine; iar dacă nu, atunci tu îl vei tăia." – Luca. 13:6-9.

Cuprins

8. Aşa cum Iehova i-a permis Israelului să îşi continue calea timp de optsprezece secole, aşa şi „creştinătatea” a continuat să susţină în mod fals că ea Îl reprezintă pe Iehova. Odată cu venirea lui Isus Cristos în Împărăţia Sa, în special odată cu venirea Sa la Templu în 1918, orice plan şi orice speranţa i-au fost luate „creştinătăţii”; acest moment a fost simbolizat de către tăierea în bucăţi a smochinului. Rezultatul este faptul că acum „creştinătatea” reprezintă o paria, iar potrivit lui *Rotherham*, Dumnezeu i-a luat orice speranţă. Iehova îi trimite pe martorii Săi să declare adevărul, descurajând astfel religia, aşa-numita „religie creştină”, arătând totodată că ea reprezintă un lucru dezgustător în ochii Săi. El a renegat „creştinătatea” şi a alungat-o de lângă El. Ramurile acestui copac necredincios s-au albit şi s-au transformat în ţărână, „creştinătatea” fiind acum deznădăjduită. Publicarea cărţii *„Duşmanii”*, în 1937, le-a atras atenţia oamenilor sinceri asupra acestor fapte.

9. Mesajul adevărului lui Dumnezeu, mesaj care dă în vileag „creştinătatea” şi aşa-numita sa „religie creştină”, arată faptul că religia reprezintă o fraudă şi o capcană, total diferită şi separată de creştinism, fiind în opoziţie faţă de acesta. Astfel, „creştinătatea” este separată de către Isus Cristos, Mirele. Domnul îi spune „creştinătăţii”: „Plânge-te, asemenea unei fecioare încinse cu un sac după soţul [*Rotherham* – deţinătorul] tinereţii ei.” (Ioel. 1:8) „Creştinătatea” a avut la un moment dat posibilitatea de a fi mireasa lui Cristos, însă din cauza faptului că ea a devenit necredincioasă, a pierdut în totalitate această şansă, ea fiind prezentată acum asemenea unei fecioare izgonite şi renegate, care este profund îndurerată şi chinuită. Iehova îi spune ei să plângă şi să urle, ea făcând întocmai. Martorii lui Iehova vin cu mesajul adevărului lui Dumnezeu, spunându-i „creştinătăţii” că L-a pierdut pe Isus Cristos, cel cu care ea se presupunea a fi căsătorită. „Creştinătatea”, dar în special liderii acestui sistem religios, urlă şi declară că această „lucrare ciudată” care este acum desfăşurată pe pământ este o lucrare de natură comunistă, care îndeamnă la răzvrătire, martorii lui Iehova fiind comunişti şi răzvrătiţi. Ei apelează la aliaţii lor politici pentru a pune în vigoare legi împotriva martorilor lui Iehova, motivând că aceştia sunt comunişti care incită la răzvrătire. Papa oraşului Vatican a fost demascat de mesajul adevărului, el nefiind viceregele lui Cristos – Mirele, iar faptul că acest înalt demnitar a susţinut acest lucru este fals şi fraudulos. Auzind mesajul propovăduit de către martorii lui Iehova, mesaj venit din Cuvântul Său, clerul sau liderii religioşi devin isterici şi caută să îi distrugă cât mai repede pe martori. „Lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu îi răneşte şi îi umple de mânie, însă acest lucru nu este nici pe departe asemănător cu ceea ce li se va întâmpla în momentul în care Iehova Îşi va îndeplini „fapta Sa, fapta Sa ciudată” – Armaghedonul. Să fie clar că tot ceea ce este scris aici nu este scris din ură, şi nici împotriva unor persoane, ci împotriva unui sistem din care fac parte oameni, acest sistem religios defăimând în mod grav numele lui Iehova şi fiind acum demascat de către adevărul Cuvântului Său.

10. Asupra „creştinătăţii” s-a abătut o nenorocire pe care Domnul a prevestit-o cu mult timp în urmă prin intermediul profetului Său: „Ofranda de

Cuprins

carne *[R.V.* – ofranda de hrană] şi ofranda de băutură au încetat în casa Domnului; preoţii, slujitorii Domnului, jelesc." (Ioel. 1:9) Culturile de cereale şi viile „creştinătăţii" au fost lovite astfel încât să nu mai poată produce grâne sau roade pentru a I se oferi Domnului ofrande de hrană, nu mai există nici struguri pentru a face vin şi pentru a I se oferi Domnului o ofrandă de băutură. Plaga lăcustelor lui Iehova a consumat lanurile „creştinătăţii" astfel încât nu mai există nici roade, nici băutură. Prin urmare, „religia creştină" nu mai poate fi practicată aşa cum era în trecut. În rândurile membrilor „creştinătăţii" nu există nici un strop din vinul Domnului pentru a-i face fericiţi, şi nici pâine din ceruri pentru a-i întări. (Ps. 104:15) Din cauza acestei nenorociri preoţii „creştinătăţii" jelesc şi urlă.

11. Aşa cum profeţia a fost îndeplinită la scară mică asupra Ierusalimului, ea este acum îndeplinită în totalitate asupra „creştinătăţii". Dumnezeu, ştiind încă de la început ce se va abate asupra „creştinătăţii", s-a folosit de poporul Său ales pentru a prevesti nenorocirea care afectează acum practicile religioase. În prezent, mesajul Domnului face cunoscut faptul că El a stopat toate aceste ofrande religioase în sanctuarul Său, aceasta incluzând clasa „bătrânilor aleşi". Sanctuarul a fost curăţat, iar acum adevăraţii slujitori ai lui Dumnezeu trebuie să „Îi ofere o jertfă în neprihănire". (Mal. 3:1-3) Domnul nu cere şi nici nu va primi ofrande religioase, deoarece acestea Îi defăimează numele. Prin urmare, Dumnezeu priveşte aceste ofrande ca fiind dezgustătoare, iar cel care le oferă este descris prin aceste cuvinte: „Cel care ucide un taur este ca cel care ucide un om; cel care sacrifică un miel, este ca cel care rupe gâtul unui câine; cine oferă o jertfă, este ca cel care oferă sângele unui porc; cel care arde tămâie, este ca cel care ar slăvi un idol. Da, ei şi-au ales propria cale, iar sufletul lor îşi găseşte plăcere în lucrurile lor dezgustătoare." – Isa. 66:3.

12. Cei adormiţi, care au băut prea mult din vinul Babilonului provenit din „via pământului", se trezesc şi realizează că nu mai au nici un loc de muncă, iar păşunile lor sunt goale şi arse. Ei i-au îmbrobodit pe oameni pentru o lungă perioadă de timp, însă mesajul lui Iehova dă acum în vileag înşelătoria lor religioasă, iar oamenii cu bună-credinţă faţă de Dumnezeu abandonează sistemele religioase, îndreptându-se spre Cristos pentru refugiu. Clericii s-au gândit mai mult la posturile lor decât la Domnul, jelind acum din cauza faptului că se află într-o dilemă cumplită. Domnul, prin intermediul profetului Său (Ioel. 2:17), i-a sfătuit pe predicatori, pe clerici şi pe alte persoane religioase ce trebuie să facă, însă ei refuză în continuare să ia aminte la sfaturile Sale. Prin propovăduirea adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, martorii Săi îi demască pe clericii Ierarhiei, arătând că ei nu sunt slujitorii lui Iehova; acest mesaj al adevărului îi înfurie pe clerici şi îi face să urle, deoarece ei îşi dau seama că înşelătoria lor a fost demascată, realizând totodată că au eşuat şi că nu au îndeplinit cererile lui Dumnezeu. Asemenea lor, clasa „servului rău" respinge publicarea judecăţii Domnului săvârşită împotriva lor. Această clasă a fost înlăturată din organizaţia lui Dumnezeu; ei urlă şi scrâşnesc din dinţi, urmând să îşi primească răsplata alături de ceilalţi ipocriţi.

Cuprins

(Mat. 24:48-51) Aceste două clase formează împreună „omul păcatului”, „fiul pierzaniei”, ambele aflându-se acum împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale.

13. „Lucrarea ciudată” a lui Iehova, lucrare care se află în desfăşurare de câţiva ani, a demascat „refugiul minciunilor” (Isa. 28:15-17) şi practicarea ipocriziei; devastarea care s-a abătut asupra „creştinătăţii” este descrisă în continuare de profet prin aceste cuvinte: „Câmpul a fost pustiit, pământul jeleşte; căci cerealele sunt distruse; vinul cel nou a secat, uleiul a dispărut.” – Ioel. 1:10.

14. „Lucrarea ciudată” a lui Iehova transformă păşunile religioase într-o privelişte a unei vegetaţii care a fost distrusă de dăunători. Acest pământ nu dă nici un semn de fertilitate, iar frumuseţea creşterii culturilor şi a roadelor a dispărut în totalitate. Aceasta este starea actuală a „creştinătăţii”, existând o mare foamete din cauza auzirii Cuvântului lui Dumnezeu. „Creştinătatea” a devenit acum demnă de dispreţ, Domnul descriind-o prin următoarele cuvinte: „Ţara va fi pustiită în totalitate, şi distrusă pe deplin: căci Domnul a vorbit aşa. Pământul va jeli, şi se va stinge; lumea se va ofili şi va dispărea, conducătorii poporului se sting. Ţara a fost pângărită de locuitorii ei, căci ei au încălcat legile, au schimbat regulile, au rupt legământul veşnic.” – Isa. 24:3-5.

15. Clerul şi liderii religioşi ai „creştinătăţii”, în loc să ia aminte la sfatul Domnului, sunt indignaţi şi le spun oamenilor: „Avem nevoie de şi mai multă religie.” Domnul îi ia în derâdere, iar oamenii oneşti ştiu că religia este o capcană, o falsitate şi o înşelătorie. Prin urmare, cei adevăraţi Îl caută cu seriozitate pe Iehova Dumnezeu şi pe Împăratul Său, Isus Cristos, slujindu-I Celui Prea Înalt. În „creştinătate” există trei elemente care controlează, şi anume: religia, politica şi traficul comercial; acestea sunt strâns legate între ele şi încearcă să se sprijine reciproc, politicienii şi clericii spunând: „Daţi-ne şi mai multă religie.” Iehova descrie această situaţie prin cuvintele următoare: „Căci ţara este plină de adulteri; iar din cauza jignirilor [blestemărilor] ţara jeleşte; locurile plăcute ale pustiului s-au uscat, iar calea lor [violentă] este rea, iar puterea lor nu este dreaptă. Atât profetul cât şi preotul sunt pângăriţi; da, am găsit răutatea lor în casa Mea, spune Domnul. De aceea, calea lor va fi asemenea locurilor alunecoase din beznă; vor fi împinşi, şi vor cădea în ele; căci Eu voi aduce nenorocirea peste ei, în anul în care îi voi pedepsi, spune Domnul.” – Ier. 23:10-12, *margin*.

16. În „creştinătate” nu este disponibilă nici o hrană consistentă de bază: „Căci cerealele sunt distruse: vinul cel nou a secat [este „ruşinat” – *R.V.*; „jenat” – *Roth.*], uleiul [de măsline] a dispărut.” Aceasta este starea actuală a „creştinătăţii”. Ea nu are nici un fel de hrană spirituală, iar din această cauză liderii religioşi apelează la politicieni şi la speculanţi pentru a ţine organizaţia „creştinătăţii” unită. În rândurile religioşilor nu mai există „bucuria Domnului” deoarece ei se află acum împotriva lui Iehova şi împotriva Împărăţiei Sale sub Cristos, ei ajungând să facă parte din lumea lui Satan. În prezent, Domnul dezvăluie aceste adevăruri pentru a veni în ajutorul şi binele oamenilor de bună-credinţă – „ionadabii”, iar pe măsură ce această informaţie ajunge la ei, ei realizează situaţia mizerabilă a religiei şi a celor care o practică, îndreptându-se spre Împărăţia lui Dumnezeu pentru a

Cuprins

găsi acolo refugiu şi protecţie, atât înainte de Armaghedon, cât şi în momentul acestuia. Foarte mulţi oameni sinceri s-au aflat sub influenţa şi controlul sistemelor religioase ale „creştinătăţii”, iar acum, acele persoane de bună-credinţă se îndepărtează cu repeziciune de aceste sisteme care nu sunt drepte şi nici sfinte.

17. Faptul că mesajul Împărăţiei lui Iehova este propovăduit în auzul religioşilor reprezintă un chin pentru ei, însă ei nu iau aminte la acest mesaj şi nici nu caută calea reformării şi a iertării. Astfel, Domnul le spune următoarele „creştinătăţii” şi liderilor religioşi care au sădit sămânţa religiei: „Fiţi ruşinaţi, voi agricultorilor; urlaţi, voi vierilor, din cauza grâului şi a orzului; deoarece recolta câmpului este pierdută.” – Ioel. 1:11.

18. Clericii, în loc să semene sămânţa Împărăţiei lui Dumnezeu şi să le arate oamenilor că aceasta este singura speranţa a lumii, au plantat sămânţa lui Satan, ziua nenorocirii abătându-se acum asupra lor din cauza faptului că ei nu I-au fost credincioşi lui Dumnezeu. În loc să fie sinceri cu ei înşişi şi să admită că au urmat o cale greşită, ei răspândesc cu ipocrizie sămânţa religiei, aflându-se fără ruşine de partea politicii şi a altor legi lumeşti. Mesajul publicat al lui Dumnezeu a adus în atenţia „creştinătăţii” situaţia nenorocită în care ea se află, însă acest lucru nu o face să se căiască. Din cauza faptului că martorii lui Iehova propovăduiesc mesajul adevărului în auzul clericilor, aceştia din urmă îi denunţă cu furie pe martori, luptând astfel împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. Clericii susţin de foarte mult timp că ei sunt „agricultorii” şi „vierii” Domnului pe pământ, însă acest lucru este fals. Ei Îl slujesc pe Dumnezeu cu gura, însă inima lor este departe de El, după cum Isus a spus. (Mat. 15:6-9) Ei beau din vinul obţinut din „via pământului”, comiţând în mod voit adulter cu organizaţia diavolului. (Apoc. 14:18-20; Apoc. 17:1,2; Iac. 4:4) „Creştinătatea”, şi în special liderii ei religioşi, dispreţuiesc Împărăţia lui Dumnezeu, continuând să se complacă în practici religioase; astfel, ei nu au parte de „sărbătoarea recoltei”. Domnul nu îi va mai ajuta deloc pe aceşti practicanţi ai ipocriziei. A sosit momentul pentru a hrăni „marea mulţime”, şi anume pe „celelalte oi” ale Domnului; în loc ca religioşii să joace un rol în această lucrare spre slăvirea Domnului, ei se folosesc de toate mijloacele pentru a priva „marea mulţime” de oportunitatea de a afla adevărul despre Dumnezeu şi despre Împărăţia Sa sub Cristos. Astfel, asemenea fariseilor, ei refuză să intre sau să sprijine Împărăţia, făcând tot ceea ce le stă în putinţă pentru a-i ţine şi pe alţii departe de binecuvântările Împărăţiei. – Mat. 23:13.

19. Religia a fost dintotdeauna instrumentul principal folosit pentru defăimarea numelui lui Iehova; din momentul în care „creştinătatea” a devenit în totalitate religioasă şi anti-creştină – deci împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu sub Cristos, Iehova i-a luat acesteia toate favorurile, El prevestind această situaţie prin intermediul profetului Său: „Via s-a uscat, iar smochinul s-a veştejit; rodiul, palmierul şi mărul, chiar toţi copacii câmpului, s-au uscat; deoarece bucuria s-a îndepărtat de fiii oamenilor.” (Ioel. 1:12) Dumnezeu le-a creat religioşilor condiţii arzătoare, „dând drumul la căldură” din momentul venirii lui Isus Cristos. Acesta este efectul exprimării indignării Sale împotriva ipocriziei. Dogorirea şi seceta se

Cuprins

află asupra „creştinătăţii”, zilele sale de durere sosind. Dumnezeu a prevestit condiţiile existente în prezent prin intermediul profetului Său, folosind aceste cuvinte: „Acum, mergeţi; vă voi spune ce îi voi face viei Mele: îi voi lua gardul, iar ea va fi mâncată; şi îi voi distruge zidul şi va fi călcată în picioare; o voi pustii; nu va mai fi nici curată, nici săpată; ci spini şi mărăcini vor creşte în ea; de asemenea, le voi porunci norilor să nu mai plouă peste ea. Căci via Domnului oştirilor este casa Israelului, iar oamenii lui Iuda sunt viţa care Îi este pe plac; El se aştepta la judecată, însă iată – încălcare a legii; El spera la dreptate, însă iată – strigăte.” – Isa. 5:5-7.

20. Prin cuvintele profetului menţionate mai sus, Domnul a descris în mod precis devastarea „creştinătăţii” şi a tuturor sistemelor religioase. Putem observa astfel, că după cum Isus a prevestit, interesele Împărăţiei i-au fost luate în totalitate „creştinătăţii”, Dumnezeu dând drumul la căldură asupra ei şi uscând-o. (Mat. 21:19,20) Rodiul a oferit modelul Templului şi al serviciului din Templu (Ex. 28:33,34); iar Palestina, tărâmul făgăduinţei, era numită „o ţară a [...] rodiilor”. (Deut. 8:8; Num. 13:23) „Palmierul” menţionat aici reprezintă curmalul roditor (2Cron. 31:5, *margin.*); iar „mărul” al cărui fruct reprezintă o sursă de mângâiere, este asemeni celui descris în Proverbe 25:11. Profetul spune în continuare: „chiar toţi copacii câmpului, s-au uscat.” Toţi sunt goi şi nu poartă nici o urmă a Împărăţiei lui Dumnezeu. De ce? Deoarece „bucuria s-a îndepărtat de fiii oamenilor”. În rândurile „creştinătăţii” nu există bucuria Domnului, deoarece nici unul dintre religioşi şi nici unul dintre liderii „creştinătăţii” nu se bucură de venirea Împărăţiei lui Dumnezeu sub Cristos. Ei nu sunt deloc interesaţi în justificarea numelui lui Iehova, ci dimpotrivă, ei fac parte din organizaţia lui Satan, conducătorul acestei lumi a răutăţii. (2Cor. 4:4; Iac. 4:4) De la venirea lui Isus Cristos la Templu în 1918, bucuria celor care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu şi pe Împăratul Său continuă să crească, însă totodată creşte şi ura şi împotrivirea înverşunată a religioşilor faţă de Împărăţie şi faţă de susţinătorii acesteia. Atât religioşii ,cât şi clasa „servului rău” sunt lipsiţi de bucuria Domnului. De aceea, pentru ei şi pentru toţi cei care susţin organizaţia lui Satan, aceasta este o perioadă de mare durere. (Apoc. 12:12) Prin intermediul unui alt profet, Iehova descrie condiţia nenorocită a „creştinătăţii”, folosind aceste cuvinte: „Pe străzi se strigă după vin; toată bucuria a fost întunecată, veselia ţării a dispărut.” – Isa. 24:11.

21. Pe măsură ce necazurile abătute asupra lumii cresc, şi pe măsură ce religioşii şi clericii continuă să îi persecute pe martorii lui Iehova, răbdătoare şi credincioasă şi însoţitorii ei se bucură, aceste cuvinte fiindu-le puse în gură de către Domnul: „Chiar dacă smochinul nu va înflori, şi nici nu vor exista roade în vie; chiar dacă fructul măslinului va lipsi, iar câmpurile nu vor da hrană; turma va pieri din ţarc, şi nu va mai exista nici o cireadă în staul; eu mă voi bucura întru Domnul, mă voi bucura întru Dumnezeul salvării mele.” – Hab. 3:17,18.

Cuprins

Urletul

22. După cum acest lucru le este cunoscut tuturor, şi recunoscut chiar de către ei, liderii practicării religiei sunt cei care alcătuiesc Ierarhia romano-catolică şi clerul; aceştia, alături de clasa „servului rău" formează „omul păcatului", „fiul pierzaniei" – deşi nu există nici o alianţă oficială între ei, ei lucrează împreună. Iehova a stabilit pedeapsa finală împotriva acestora şi a făcut-o cunoscută, spunându-i acelei mulţimi să asculte la ceea ce El are de zis şi apoi să urle: „Încingeţi-vă [cu pânză de sac – *R.V.*], şi plângeţi-vă, voi preoţilor; urlaţi, voi slujitori ai altarului; veniţi şi petreceţi-vă toată noaptea în pânză de sac, voi slujitori ai Dumnezeului meu: căci ofranda de hrană şi ofranda de băutură au încetat la casa Dumnezeului vostru." – Ioel. 1:13.

23. În împlinirea la scară mică a acestei profeţii, clasa preoţilor slujea la altar, însă leviţilor care nu aparţineau acestei clase nu le era permis să între în curtea interioară, curte unde era situat altarul. Acum, în împlinirea completă a acestei profeţii asupra „creştinătăţii", clasa preoţilor – clericii, şi clasa „servului rău" şi-au asumat slujirea la altarul lui Dumnezeu, toţi aceştia pretinzând că sunt preoţii şi reprezentanţii Săi pe pământ. Aceşti preoţi asistă la răspândirea mesajului pedepsei lui Iehova împotriva religiei, şi în special împotriva Ierarhiei romano-catolice, ierarhie care reprezintă cea mai înaltă formă de expresie a religiei. Aceşti preoţi îşi ies din minţi, se apucă de cap şi se bat în piept cu furie din cauza efectului devastator al mesajului adevărului. Ei văd cum enoriaşii lor se îndepărtează de ei, şi cum păşunile lor sunt dezgolite. Ştiind acest lucru de la început, Dumnezeu le spune în derâdere: „Urlaţi, voi slujitori ai altarului; voi aţi pretins şi continuaţi să pretindeţi că sunteţi slujitorii lui Dumnezeu; prin urmare, veniţi şi petreceţi-vă noaptea în pânză de sac şi în ţărână, voi cei care pretindeţi a fi slujitorii lui Dumnezeu." A sosit cu adevărat vremea nopţii ,deoarece bezna acoperă pământul, în special ceea ce ţine de religie. Faptele care ne sunt acum bine-cunoscute arată că ceea ce profeţia lui Ioel prevestea, are loc în prezent asupra acelor „slujitori" care s-au hrănit din cele oferite la altar, lor fiindu-le luate toate privilegiile. Şi de ce n-ar urla? Venitul lor este tăiat, iar păşunile lor sunt uscate sau arse, ei au rămas fără locuri de muncă, iar zilele lor sunt pe terminate. Astfel, Dumnezeu le spune să jelească toată noaptea, deoarece Armaghedonul se apropie. Iehova continuă să îi trimită pe slujitorii Săi să propovăduiască mesajul adevărului, ei făcând acest lucru „zi şi noapte". Cu alte cuvinte, ei fac acest lucru încontinuu, ceea ce duce la intensificarea furiei clericilor care continuă să urle. Faptul că sunt înveliţi în pânză de sac nu le permite să aibe un somn liniştitor. Veşmintele lor oficiale nu le sunt de nici un folos în alinarea durerilor. Ziarele lor sunt publicate acum în întreaga lume, ele conţinând o mulţime de minciuni împotriva martorilor lui Iehova, din cauza faptului că ei propovăduiesc adevărul lui Dumnezeu. Astfel, ei îi duşmănesc şi îi vorbesc de rău pe mesagerii lui Dumnezeu, dispreţuind mesajul acestora. Publicaţiile catolice au foarte multe de spus împotriva martorilor lui Iehova Acest lucru le stârneşte interesul persoanelor sincere care fac parte din „populaţia catolică" şi îi face să investigheze. Astfel, ei

Cuprins

află adevărul şi se îndepărtează de organizaţiile religioase pentru a-şi găsi adăpost sub Cristos. Desigur, acest lucru produce un efect devastator asupra Ierarhiei deoarece cei care Îl caută cu adevărat pe Dumnezeu încetează sprijinul financiar al Ierarhiei. Oamenii nu primesc deloc hrană spirituală de la liderii lor religioşi, cei sinceri dându-şi seama că nu mai au nici un motiv pentru a-i sprijini financiar pe religioşi. Foametea s-a abătut asupra „creştinătăţii" din cauză că aceasta a auzit adevărul spiritual. Religioşii nu au hrană spirituală, ei urlând în permanenţă şi fiind mereu furioşi. În mod frenetic, liderii religioşi le cer aliaţilor lor politici să facă ceva pentru a-i opri pe martorii „pisălogi" ai lui Iehova. Acest lucru are ca rezultat adoptarea unor legi în ansamblul legislativ, şi punerea lor în aplicare pentru a-i împiedica pe creştinii sinceri să audă adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Efortul de a adopta astfel de legi face cunoscute nenorocirile religioşilor, şi totodată face cunoscut adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, astfel încât acest adevăr despre Împărăţie să fie predicat în orice circumstanţă. Din această cauză religioşii urlă acum cu şi mai multă furie.

24. Cine sunt responsabilii acestei stări de foamete existentă în „creştinătate"? Clericii religioşi declară că martorii lui Iehova sunt „comunişti", responsabili de această foamete. Ei greşesc din nou susţinând acest lucru. Creştinii credincioşi care propovăduiesc mesajul Împărăţiei lui Dumnezeu nu sunt comunişti. Ei nu au nici o legătură cu partidele politice, fiindu-I devotaţi numai lui Iehova Dumnezeu, şi slujindu-I doar Lui si Împărăţiei Sale sub Cristos. Cine a adus atunci foametea în rândurile „creştinătăţii"? Răspunsul corect este oferit de profetul lui Dumnezeu: „Iată, vin zilele, spune Domnul Dumnezeu, în care voi trimite foamete în ţară; nu o foamete de pâine, nici o sete de apă, ci de auzirea cuvintelor Domnului; iar ei vor umbla de la o mare la alta, de la nord până la est; ei vor umbla încoace şi-ncolo pentru a găsi cuvântul Domnului, însă nu îl vor găsi." – Amos 8:11, 12.

25. Remarcaţi acest lucru – Iehova spune: „Voi trimite foamete în ţară." Dumnezeu arată în mod clar că El este Cel care a adus această condiţie devastatoare asupra „creştinătăţii" din cauza necredinţei celor care au pretins că Îl reprezintă, dar care s-au dovedit a fi ipocriţi. După cum Dumnezeu declară, „speranţa ipocriţilor va pieri." (Iov. 8:13) Clericii au susţinut că sunt conducătorii organizaţiei lui Dumnezeu pe pământ. Ei sunt păcătoşi din cauza faptului că s-au întors în totalitate spre religie, Iehova spunându-le: „Păcătoşii din Sion se tem; frica i-a cuprins pe ipocriţi; care dintre noi va putea îndura un foc mistuitor? Care dintre noi va putea rămâne lângă flăcările veşnice?" (Isa. 33:14) Aceşti religioşi află acum care este soarta religiei, fiind îngroziţi şi continuând să urle.

26. Există un posibil leac care ar putea fi aplicat de către cei care fac parte din „creştinătate", însă liderii religioşi nu fac nici un efort pentru a se bucura de acest leac. Dumnezeu ştie că ei nu vor profita de acest remediu, însă le spune despre existenţa sa, astfel încât ei să nu se poată scuza, invocând necunoştinţa de cauză. Prin urmare, Domnul le spune religioşilor care pretind că Îl reprezintă: „Sfinţiţi un post, chemaţi o adunare solemnă; adunaţi-i pe bătrâni, şi pe toţi

Cuprins

locuitorii ţării, în casa Domnului Dumnezeului vostru, şi strigaţi către Domnul." – Ioel. 1:14.

27. Dacă clericii s-ar supune poruncii lui Dumnezeu şi ar îndeplini postul cerut, ei ar fi nevoiţi să îşi înceteze practicile religioase şi ritualurile în care s-au complăcut, pentru a putea deveni respectabili în ochii oamenilor. Adevăratul post poruncit de Dumnezeu le-ar aduce clericilor reproşuri din partea lui Satan şi a agenţilor săi. Ierarhia romano-catolică nu ţine niciodată posturile poruncite de către Domnul, deoarece ei sunt principalii reprezentanţi ai lui Satan pe pământ. Ei se dedau la un spectacol exterior al posturilor şi urlă, sperând ca acesta să fie efectul şi asupra publicului – însă acesta nu este postul pe care Dumnezeu îl cere pentru ca ei să se sfinţească. Postul pe care religioșii îl practică este unul ipocrit, din cauza faptului că îl transformă într-un spectacol, sperând să îi influenţeze pe oameni. În ceea ce priveşte acest lucru, Domnul spune: „Iată, postiţi ca să vă certaţi şi să vă luptaţi, şi ca să vă loviţi cu pumnul răutăţii; nu postiţi cum cere ziua aceea, ca să vi se audă glasul la înălţime. Oare acesta este postul pe care Eu l-am ales? O zi în care omul îşi mâhneşte sufletul? Să îşi plece capul asemenea unui pipirig, şi să împrăştie pânză de sac şi cenuşă sub el? Asta numeşti tu post, şi o zi plăcută Domnului?" – Isa. 58:4,5.

28. În vremea primei sosiri a lui Isus pe pământ, liderii religioşi practicau astfel de posturi ipocrite. Astfel, Isus s-a adresat discipolilor Săi, spunând: „Ba mai mult, atunci când postiţi, nu fiţi asemenea ipocriţilor, care au o înfăţişare tristă; ei îşi sluţesc faţa, pentru a părea că postesc în ochii oamenilor. Adevărat vă spun, ei îşi vor primi răsplata. Însă tu, când posteşti, unge-ţi capul, şi spală-ţi faţa; pentru a nu le arăta oamenilor că posteşti, ci Tatălui, care vede în ascuns, şi care te va răsplăti." – Mat. 6:16-18.

29. În profeţia lui Ioel, Domnul le spune religioșilor să postească sau să se abţină de la hrana pe care au folosit-o pentru a-i înşela pe oameni, şi anume să se abţină de la doctrinele şi practicile religioase. Ei nu s-au putut hrăni decât cu o hrană religioasă care nu are nici o valoare şi pe care au oferit-o şi susţinătorilor religiei, Dumnezeu poruncind astfel ca oamenii să se abţină de la această hrană religioasă. Postul lor ar trebui să fie asemenea celui practicat de oamenii cu bună-credinţa din Ninive, oameni care luaseră aminte la mesajul lui Dumnezeu. (Iona. 3:5) Nimănui nu îi este poruncit să se abţină de la adevăr. Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu este cel din care oamenii sunt invitaţi să se hrănească ca să poată trăi. Făţarnicii nu deţin adevărul, ei înlocuindu-l cu doctrinele lumeşti. Domnul le spune acum să înceteze să facă acest lucru şi să se întoarcă spre adevăr pentru a se putea hrăni cu ceea ce El le oferă. Cei care îşi vor găsi alinarea din rândurile practicanţilor religiei trebuie să se supună poruncii de a posti de la ceea ce liderii religioşi le oferă. A se supune acestei porunci a lui Iehova ar însemna pentru ei a face parte din aceeaşi clasă cu Isus Cristos, urmând ca asupra lor să se abată defăimarea care s-a abătut şi asupra Domnului. (Rom. 15:3) Clericii dirijează cu atenţie toate lucrurile de acest fel. Persoanele sincere care fac parte din rândurile

Cuprins

practicanţilor religiei îşi doresc să se supună Domnului, şi făcând asta, ei găsesc alinare, protecţie şi binecuvântare în organizaţia Sa.

30. Oferindu-le instrucţiuni în continuare, Iehova le spune: „chemaţi o adunare solemnă [o zi de abţinere, *margin.*].” În ziua care a urmat încheierii „postului de la cort”, israeliţii credincioşi au avut o adunare solemnă. (Num. 29:35) Acela era un moment în care ei se abţineau de la a-i sluji pe alţi oameni, ori de a lucra în interesul propriu. În loc să caute şi să slujească lucruri egoiste, ei trebuie să se adune şi să Îl caute pe Dumnezeu la Templul Său. În prezent, interesele Împărăţiei trebuie să fie mai presus decât orice în mintea şi în sufletul celor care iau parte la aceste adunări solemne, adunări numite şi „zile de abţinere”. „Creştinătatea”, şi anume cei care practică aşa-numita „religie creştină”, nu ar numi aceste adunări drept „o zi de abţinere” deoarece asta ar presupune ca ei să renunţe la toate ceremoniile lor religioase şi la toate activităţile lor politice egoiste. Acest lucru ar însemna ca „Acţiunea Catolică” să înceteze în totalitate, iar Ierarhia nu ar putea fi niciodată de acord cu aşa ceva.

31. Sfătuindu-i în continuare pe religioşi, Iehova le spune: „adunaţi-i pe bătrâni [pe oamenii în vârstă – *R.V.*; şi anume pe visătorii menţionaţi în Ioel 2:28].” Şi ei trebuie să ţină acest post sau această zi a abţinerii. Ei trebuie să renunţe la visele lor religioase şi la speculațiile lor, şi să se întoarcă în totalitate spre adevărul Împărăţiei lui Dumnezeu. Ei au o foarte mare responsabilitate de a servi drept exemplu tinerilor. Aceasta se aplică clasei „bătrânilor aleşi” din prezent. Permiteţi-le tuturor persoanelor care au continuat să practice religia, şi care au făcut parte din „perioada Ilie”, să înceteze şi să abandoneze aceste practici, luând aminte la slujirea intereselor Împărăţiei lui Dumnezeu. Acest sfat îi include pe „toţi locuitorii ţării”, şi anume pe toţi cei care au încheiat un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu. Dacă religioșii ar lua aminte la acest sfat, ar trebui să înceteze să transforme casa lui Dumnezeu într-o „vizuină” de negustori (Ier. 7:11), şi să-I slujească Lui şi Împăratului Său.

32. Dumnezeu are un dublu scop în punerea responsabilităţii de a ţine o zi de post asupra religioșilor şi asupra liderilor religioşi: (1) avertizarea tuturor celor care practică religia, şi (2) dezvăluirea singurei modalităţi de scăpare din organizaţia lui Satan, modalitate pe care Dumnezeu o pune la dispoziţie pentru toţi cei cu bună-credinţă faţă de El. Există persoane care deşi se află sub influenţa liderilor religioşi, oftează şi plâng din cauza lucrurilor abominabile care se întâmplă în rândurile „creştinătăţii”, aceste persoane având oportunitatea de a auzi şi de a afla care este calea de scăpare şi unde pot găsi siguranţă. Prin urmare, Dumnezeu le porunceşte „tuturor locuitorilor” să se adune la casa Sa şi să „plângă către Domnul”. (Ioel. 1:14) Făcând acest lucru, ei îşi recunosc vina de a practica religia şi de a urma tradiţiile acesteia, în loc să asculte şi să se supună Cuvântului lui Dumnezeu, venerându-L în spirit şi adevăr. Ei trebuie să îşi dea seama că judecata propovăduită acum nu este judecata lui Ioel, nici a vreunui alt om, nici a martorilor, ci ea este judecata lui Dumnezeu şi expresia condamnării practicilor religioase. Ei trebuie să cheme numele Domnului pentru milă şi să dea dovadă că

Cuprins

sunt hotărâți să Îl slujească şi să se supună poruncilor Sale de a promova interesele Împărăţiei. Ei trebuie să caute neprihănirea şi smerenia şi să devină supuşi. (Țef. 2:3) Când trebuie făcut acest lucru? Acum, în prezent, înainte de începerea Armaghedonului. Va fi prea târziu ca oamenii să plângă către Domnul în momentul în care Armaghedonul va începe. În timpul Armaghedonului, ei Mă vor chema, însă Eu nu voi răspunde; ei Mă vor căuta cu grabă, însă nu Mă vor găsi; căci ei au urât cunoştinţa, şi nu au ales frica de Dumnezeu: nu au iubit nici unul dintre sfaturile Mele; au dispreţuit toate mustrările Mele; prin urmare, ei vor avea parte de rodul căii lor, şi se vor sătura cu planurile lor." – Prov. 1:28-31.

33. Timp de secole, Satan şi-a desfăşurat activităţile sale politice, dar nu numai, fără întrerupere; însă sfârşitul acestei perioade se apropie, sosind momentul în care Iehova L-a înscăunat pe Isus Cristos şi L-a trimis să domnească în timp ce duşmanul Satan este încă activ. (Ps. 110:2) Prin urmare, Domnul spune prin intermediul profetului Său: „Vai, vine ziua aceea! Ziua Domnului se apropie, şi va veni ca o distrugere de la Atotputernic." (Ioel. 1:15) Ziua lui Iehova a început în anul 1914. Satan a avut suficient timp la dispoziţie, acum trebuind să dispară. Lupta din ceruri a avut loc, iar Satan a fost izgonit pe pământ. (Apoc. 12:1-9) Apoi, în anul 1918, a început judecata la casa lui Dumnezeu. (1Pet. 4:17) Dumnezeu a amânat ziua necazului pentru ca lucrarea de mărturie să poată fi săvârşită. El a făcut asta spre binele tuturor persoanelor care Îl iubesc şi care sunt interesate de Împărăţia Sa, şi pentru ca „celelalte oi" ale Domnului să poată fi adunate. (Mat. 24:22) Începând cu acel moment, Dumnezeu Îşi face cunoscută judecata Sa aspră împotriva organizaţiei lui Satan, avertizându-i pe toţi oamenii de ceea ce urmează să se întâmple şi dezvăluindu-le celor cu bună-credinţă care este singura cale de a scăpa de distrugere. În această perioadă a „lucrării Sale ciudate", Iehova Îşi trimite armata de „lăcuste", armată care reprezintă o plagă abătută asupra „creştinătăţii", căldura fiind aprinsă împotriva religiei. (Ioel. 1:4,10,12) Acesta este un mesaj de avertizare care anunţă că ziua Atotputernicului Dumnezeu este aproape. Mânia lui Dumnezeu nu se opreşte cu plaga lăcustelor şi cu sezonul de secetă şi foamete din rândurile „creştinătăţii", ci va atinge punctul culminant în momentul Apocalipsei. Acesta este momentul „dăunătorilor distrugători" abătuţi asupra „creştinătăţii", sau a religiei. Prin urmare, această plagă nu este una pentru oameni. Nu este o altă campanie religioasă o oamenilor, sau o altă mişcare de propagandă precum cea a ateilor, a bolşevicilor, a comuniştilor sau a altor radicalişti lipsiţi de orice dumnezeu. Ea provine de la Atotputernicul Dumnezeu care Îi trimite pe slujitorii şi pe mesagerii Săi să propovăduiască numele şi scopul Său, ei trebuind să facă ceea ce le-a fost poruncit înainte de bătălia Armaghedonului. – Ex. 9:16, *Leeser.*

34. Nu există nici o sărăcie a hranei spirituale în magazia lui Dumnezeu, foametea existând doar în „creştinătate" din cauza auzirii Cuvântului lui Dumnezeu, şi din cauză că Dumnezeu i-a închis acesteia uşa. „N-au fost oare îndepărtate hrana din faţa ochilor noştri, şi bucuria şi veselia din casa Dumnezeului nostru?" (Ioel. 1:16) Liderii religioşi ştiu acum că Dumnezeu i-a părăsit. Potrivit

Cuprins

lui Rotherham, acest text arată clar cum liderii religioşi spun: „Nu a fost oare îndepărtată hrana din faţa ochilor noştri?” Mânia lui Iehova este îndreptată asupra „creştinătăţii”, după cum El a declarat prin Moise, referindu-se atât la Israelul ales, cât şi la „creştinătatea” pe care el o simbolizează. „Căci aşa se va întâmpla, dacă nu veţi asculta vocea Domnului Dumnezeului vostru, şi dacă nu veţi respecta toate poruncile şi toate regulile Sale pe care eu vi le dau în această zi; toate aceste nenorociri se vor abate asupra voastră, şi vă vor cuprinde.” (Deut. 28:15) Există o abundenţă de hrană spirituală pe care martorii lui Iehova o răspândesc pe pământ, ea venind din magazia lui Dumnezeu; „creştinătatea” însă nu are acces la această hrană şi nici nu are vreo contribuţie în răspândirea ei. Nici clerul romano-catolic, nici alţi lideri religioşi, şi nici clasa „servului rău” nu au nimic de-a face cu distribuirea hranei spirituale a Domnului. Nici una dintre aceste persoane nu este pentruJustificarea numelui lui Iehova, fiind astfel împotriva Împărăţiei. Toată mâncarea care provine din magazia Domnului le este oferită oamenilor de către martorii Săi şi de către însoţitorii acestora – „ionadabii”, ei lucrând împreună prin organizaţia TURNUL DE VEGHERE. Religioşii „creştinătăţii” văd acest lucru şi încearcă în mod disperat să îi împiedice pe slujitorii lui Iehova să le ofere această hrană spirituală oamenilor obişnuiti şi înfometaţi.

35. În ultimele luni, Dumnezeu le-a dezvăluit în mod clar slujitorilor Săi credincioşi care este diferenţa dintre aşa-numita „religie creştină” şi creştinism, adevărul despre această diferenţă demascând nulitatea sistemelor religioase şi arătându-le oamenilor că nu pot obţine nimic folositor de pe urma religiei. Astfel, singurul ajutor pentru oameni vine prin supunerea lor faţă de Isus Cristos, ei fiind astfel creştini adevăraţi. Cartea „*Duşmani*” conţine adevărul în ceea ce priveşte religia şi „creştinătatea” – ea ajungând la mai mult de două milioane de volume tipărite la scurt timp după ce a fost publicată; cartea „*Vindecare*” conţine o declaraţie succintă asupra falsităţii religiei, ea explicând ceea ce înseamnă creştinismul – în câteva luni de la publicarea ei, numărul exemplarelor a crescut la peste douăsprezece milioane. Domnul ilustrează foarte bine această lucrare prin plaga lăcustelor care mănâncă tot ceea ce a mai rămas în „creştinătate”. Înşelătoria „purgatoriului”, înşelătorie care a reprezentat timp de foarte multă vreme o sursă importantă de venituri pentru Ierarhie, a fost acum dată în vileag ca fiind cea mai mare înşelătorie care a existat vreodată, acest lucru înspăimântându-i şi enervându-i pe clerici. Chiar propriile lor publicaţii oferă şi mai multe dovezi în sprijinul acestui lucru.

36. „Lucrarea ciudată” a lui Iehova pe care El o îndeplineşte prin slujitorii Săi credincioşi, prin armata Sa de „lăcuste”, i-a răpit toată bucuria şi toată veselia Ierarhiei romano-catolice, ierarhie al cărei dumnezeu este de fapt Satan. Prin urmare, ei spun: „bucuria şi veselia [au fost îndepărtate] din casa Dumnezeului nostru.” Acea casă care susţinea cu tărie în trecut că ea răspândeşte hrană spirituală, a devenit acum o casă a hoţilor comerciali şi politici. Acest lucru descrie foarte bine Acţiunea Catolică, un cleric iezuit spunând în cartea sa, „*Roma Se Umileşte Pentru A Cuceri*”, următoarele: „Catolicismul are acum structura unui

Cuprins

clan, şi este format în mare parte din afiliaţii politice şi sociale de club. Acţiunea Catolică reprezintă grupul catolic care luptă pentru a controla America", din punct de vedere politic şi financiar, desigur. Nici un lider religios nu crede – deci nu învaţă – faptul că Isus Cristos a venit la Templul lui Dumnezeu, ei nefiind capabili să înţeleagă şi să aprecieze că Împărăţia lui Cristos este aici. La fel cum s-a întâmplat cu făţarnicii evrei, aşa se întâmplă şi cu „creştinătatea", Domnul spunând: „Casa voastră [a religiei] vă este lăsată pustie." – Mat. 23:28.

37. Culturile spirituale ale „creştinătăţii" au dat greş în totalitate: „Sămânţa este putredă [seminţele putrezesc – R.V.] sub bulgării lor de pământ; grânarele stau goale, hambarele sunt la pământ; căci cerealele s-au uscat." (Ioel. 1:17) Nu mai există nici o speranţă pentru o cultură nouă. Dumnezeu a arătat în mod clar că nimic bun nu poate răsări din religie. Seminţele religiei putrezesc acum, deoarece ele au fost sădite de către diavol, iar sfârşitul său a sosit. Oamenii nu pot câştiga nimic de pe urma religiei. Toţi oamenii cu bună-credinţă faţă de Dumnezeu îşi dau acum seama de acest lucru şi abandonează sistemele religioase, căutând protecţie întru Cristos. Căldura puternică datorată adevărului şi absenţa deplină a ploii adevărului asupra „creştinătăţii" au transformat hambarele acesteia în lucruri nefolositoare; nu mai există nici un stoc de hrană care să fie pus în ele, şi nici unul care să le fie oferit oamenilor. Religioșii nu au o apreciere corectă a adevăratei situaţii. Cei care fac parte din rândurile practicanţilor religiei, dar care sunt credincioşi, înţeleg adevărată situaţie, ei oftând şi plângând din cauza lucrurilor abominabile care sunt făcute în „creştinătate". Domnul aude plânsetele lor şi le trimite hrană spirituală prin intermediul slujitorilor Săi credincioşi. – Ezec. 9:1-10.

38. Oamenii obişnuiţi şi creduli au fost animalele de povară ale clericilor şi ale altor lideri religioşi, politici şi comerciali; ei, văzând condiţiile dezolante care există în prezent, sunt foarte dezorientaţi şi mâhniţi. „Cum se vaietă animalele! Cirezile de vite sunt dezorientate, deoarece nu mai au păşuni; da, turmele de oi suferă şi ele." (Ioel. 1:18) Întreg sistemul religios este blestemat şi se îndreaptă cu paşi repezi spre distrugere. În rândurile poporului lui Dumnezeu există o condiţie total diferită, El descriind această condiţie astfel: „Ierusalimul [cei care fac parte din organizaţia lui Dumnezeu şi care Îl slujesc pe El şi pe Împăratul Său] va fi un oraş care nu va avea ziduri [nu va avea nevoie de protecţie] din cauza mulţimii de oameni şi de vite care vor fi în el." – Zah. 2:4.

39. Iehova le spune oamenilor ce trebuie să facă prin intermediul profetului Său, însă liderii religioşi refuză să asculte. Persoanele de bună-credinţă cărora ochii li se deschid în faţa adevărului, sunt descrişi de către profet astfel: „O, Doamne, către Tine strig; căci focul a mistuit păşunile pustietăţii, iar flăcările au ars toţi copacii câmpului." (Ioel. 1:19) În loc ca liderii religioşi să se alăture oamenilor obişnuiţi de bună-credinţă şi să strige către Domnul, ei continuă să cheme binecuvântarea lui Dumnezeu asupra planurilor politice şi comerciale, încercând în acelaşi timp să îi distrugă pe cei care le oferă oamenilor înfometaţi mesajul de bucurie al lui Dumnezeu. Cel care cu puţin timp în urmă a fost înscăunat drept papă al Ierarhiei, binecuvântează acum Statele Unite, făcând acest

Cuprins

lucru pentru a obţine un efect politic. Binecuvântarea papei a fost deja făcută asupra criminalilor care au distrus Spania şi Abisinia, şi care au distrus casele multor oameni în diverse locuri ale ţării.

40. Continuând să dezvăluie condiţia nenorocită care există în rândurile oamenilor din cauza agenţilor lui Satan, Dumnezeu spune, prin intermediul profetului Său: „Chiar şi fiarele câmpului strigă către Tine; căci râurile şi apele au secat, iar focul a mistuit păşunile pustietăţii.” – Ioel. 1:20.

41. Liderii religioşi le-au făcut viaţa un calvar oamenilor obişnuiţi, oameni care sunt întradevăr „animale de povară”, deşi Ierarhia îi numeşte „copiii bisericii”. Iehova arată acum în mod clar că religia aparţine diavolului şi că ea este responsabilă pentru condiţiile de foamete care există în „creştinătate” din cauza auzirii Cuvântului lui Dumnezeu. Religia organizată este împotriva lui Dumnezeu, fiind nimicitoare pentru oameni. Dumnezeu nu mai trimite nici un strop de ploaie şi nici o binecuvântare asupra sistemelor şi a practicilor religioase. Sistemele religioase poartă semnul distrugerii, distrugere care va avea loc după îndeplinirea „lucrării ciudate” a lui Dumnezeu. Mesajul de avertizare trebuie răspândit acum, astfel încât nici unul dintre practicanţii religiei să nu poată spune că nu a auzit despre Împărăţie; şi, ba mai mult, pentru ca cei de bună-credinţă să poată găsi o cale de scăpare. Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu a prevestit-o cu mult timp în urmă, o lucrare care le pare „ciudată” tuturor persoanelor care nu au spiritul Domnului. Această este lucrarea lui Iehova, lucrare în care El foloseşte pe rămăşiţa credincioasă a poporului Său şi pe însoţitorii acestora, ei toţi trebuind să fie atenţi la poruncile lui Dumnezeu şi să se supună în totalitate. Rămăşiţa unsă şi credincioasă, alături de „celelalte oi” ale Domnului, se bucură, deoarece ştiu că Împărăţia lui Dumnezeu sub Cristos se apropie, ziua eliberării lor urmând să vină şi ea. Permiteţi-le acestor persoane să continue în mod sârguincios să asculte şi să se supună poruncilor Domnului, să afle care este scopul Său şi să ştie care le sunt îndatoririle zilnice.

(Va urma)

A PATRA TRÂMBIŢĂ

În viziunea avută de apostolul Ioan, în închisoarea de pe insula Patmos, din Marea Egee, el a văzut „şapte îngeri care stăteau dinaintea lui Dumnezeu” şi cărora li s-au dat „şapte trâmbiţe”. Într-adevăr, aceşti şapte îngeri reprezintă creaturile spirituale îmbrăcate cu autoritatea de a săvârşi anumite sarcini în organizaţia lui Iehova. Aceştia sunt şapte la număr deoarece şapte este numărul simbolic al perfecţiunii sau desăvârşirii lucrurilor spirituale. Aceşti îngeri au fost folosiţi pentru a răspândi cele şapte proclamări diferite, în toată lumea, în fiecare an, din 1922 încoace.

În anul 1918, Isus Cristos, mai marele Rege decât Solomon, a început să construiască templul lui Iehova Dumnezeu. În acest templu, fiecare membru al

Cuprins

trupului lui Cristos este „o piatră vie”. Şapte ani au trecut acum. Este anul 1925 A.D. Iehova, continuând să conducă organizaţia Lui, cel de-al patrulea înger al Domnului trâmbiţează şi spune la Apoc. 8:12, „O treime din soare a fost doborât şi o treime din lună şi o treime din stele; iar o treime din ele a fost întunecată şi ziua nu a strălucit pentru o treime din ele şi noaptea la fel.” „Treimea” este alcătuită din (1) Marea Lucrare, simbolizată de „soarele” auriu al prosperităţii; (2) aşa numitul „politician” sau cel care înfăptuieşte legile, simbolizat de lună; şi (3) clerul înşelător, simbolizat de stele, care susţine că este lumina lumii, care în mod necuvenit au folosit sloganul: „Să facem lumea un loc sigur al democraţiei” şi care spun următoarele despre Liga Naţiunilor: „Într-o lume la fel de întunecată ca aceasta, de ce să stingem lumina care este?” Ei şi planurile lor, se autoproclamă a fi izbăvitori ai oamenilor. Gloria lor trebuie distrusă.

Dumnezeu i-a poruncit îngerului, al patrulea, să trâmbiţeze şi să conducă poporul Lui de pe pământ, ca martori şi membrii ai organizaţiei principale, să răspândească acest mesaj şi să îl vestească. În august, anul 1925, la convenţia generală a poporului lui Dumnezeu adunat în oraşul Indianopolis, Indiana, a fost adoptată în mod unanim de către martorii lui Iehova o rezoluţie, numită „Mesajul Speranţei”, care, împreună cu discursul care o susţine, „A Standard For The People” (Un Stindard Pentru Oameni) a fost răspândit prin viu grai, la radio şi prin copii, milioanelor de oameni de pe pământ.

Anul 1925 este o paralelă a anului 1028 î.Cr., atunci când Regele Solomon, după şapte ani de muncă la templu, l-a dedicat lui Dumnezeu şi apoi, în rugăciunea sa publică către Domnul a inclus o petiţie în numele „străinilor care nu fac parte din oamenii Israelului dar care vin de departe de dragul numelui Tău; căci ei vor auzi de numele Tău măreţ.” (1 Regi 8:41, 42) Paralel, proclamarea mondială din anul 1925 A.D. a fost un mesaj de speranţă adresat oamenilor cu bunăvoinţă, „marii mulţimi” din toate naţiunile şi oamenilor, „celelalte oi” ale Domnului, care au fost prevestiţi de „străinii care sunt înăuntrul porţilor Tale.” − Exodul 20:10.

„MESAJ AL SPERANŢEI”

„Tuturor Oamenilor cu Bunăvoinţă:

„Studenţii Internaţionali ai Bibliei [martorii lui Iehova] adunaţi la convenţia generală trimit salutări:

„Drumul afacerilor umane ale naţiunilor au atins o stare extremă şi este timpul ca oamenii să acorde atenţie cauzelor determinante, remediilor oferite şi adevăratului leac. Noi îndemnăm cu umilinţă analizarea acestui mesaj pentru ca oamenii să poată găsi alinarea în el şi speranţa pentru binele lor pe viitor.”

„Timp de secole, omul a fost victima asupririi, războiului, foametei, bolii, amărăciunii şi morţii. Tot timpul el a dorit pace, prosperitate, sănătate, viaţă, libertate şi fericire”.

„Puterile lumii, ştiinţa şi filozofia, comerţul şi religia, fiecare au oferit remediile lor pentru alinarea omului. În numele şi deghizate în democraţie, acestea s-au alăturat pentru a-şi oferi remediul şi au diferite puteri de a îndeplini cerinţele

Cuprins

omului. Împreună ele pretind că sunt lumina lumii, dăruind toată lumina ce străluceşte pentru a ilumina şi ghida rasa umană".

„Puterile comerciale şi politice recurg adesea la intrigă, făţărnicie şi înşelătorii; ştiinţa şi filozofia sunt marcate de deşertăciune şi înfumurare; în timp ce religioşii, atât catolici cât şi protestanţi sunt evidenţi prin aroganţa lor, trufie, lipsa de cucernicie şi lipsa de evlavie. Astfel, se pare că remediile oferite de oricare dintre acestea mai sus menţionate sunt deşarte, neputincioase şi lipsite de putere în faţa dorinţei omului".

„Catolicismul susţine şi îşi asumă ceea ce îi aparţine de drept numai lui Dumnezeu. Moderniştii neagă existenţa lui Dumnezeu, resping cuvântul Lui şi planurile Lui de izbăvire şi oferă o putere oarbă drept leac pentru condiţia nenorocită a omului. Fundamentaliştii, deşi pretind a crede în Biblie, o resping, în acelaşi timp, prin acţiunile lor. Ei propovăduiesc doctrine false şi neoneroase despre Dumnezeu şi împreună cu catolicii şi moderniştii se aliază cu puterile comerciale şi politice ale lumii, asumându-şi, în mod blasfemator, abilitatea de a stabili împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Toate acestea s-au aliat, sub conducerea stăpânului lor Satan, pentru a-l da pe Dumnezeu la o parte şi pentru a-i necinsti numele".

„Rezultatul este acela că oamenii sunt striviţi de greutatea speculanţilor comerciali şi a aliaţilor lor, şi-au pierdut încrederea în liderii lor politici şi nu mai au respect pentru religioşii care i-au amăgit. Fiind ghidaţi de o lumină falsă a unei astfel de alianţe lipsite de evlavie şi laică, oamenii au căzut pradă întunericului. Ei sunt asemenea oilor pierdute, împrăştiate pe vârfurile de munte, fără un păstor, fără hrană sau adăpost şi victime ale fiarelor sălbatice".

„Cauza acestei stări deplorabile se datorează faptului că omul, prin păcatul originar, a decăzut din desăvârşire; şi faptului că Satan, duşmanul lui Dumnezeu şi al dreptăţii este liderul nevăzut, sau dumnezeul acestei lumi rele şi prin diferite metode a îndepărtat minţile oamenilor de Dumnezeu şi de adevărul Lui".

„Cea mai mare criză a timpurilor se apropie şi ameninţă să ia amploare, deoarece lumea arhaică s-a sfârşit şi contractul lui Satan de putere s-a încheiat. Ştiind acestea şi faptul că timpul este scurt, Diavolul încearcă să domine oamenii printr-o mare avalanşă de doctrine false şi înşelătoare şi să le îndepărteze pentru totdeauna minţile de Iehova. A venit timpul ca Dumnezeu să îşi facă numele cunoscut pe pământ şi ca oamenii să ştie adevărul despre planul divin, singura cale de izbăvire a lumii".

„Prin urmare, în numele şi spiritul Domnului, stindardul adevărului şi dreptăţii lui Dumnezeu este aici ridicat înaintea duşmanului şi în beneficiul oamenilor, stindard ce susţine:

„Că Iehova este singurul adevărat Dumnezeu, Cel Mai Înalt, Atotputernicul, autorul şi făptuitorul marelui Său plan pentru salvarea omului şi este izbăvitorul tuturor celor care cu sârguinţă Îl caută şi I se supun; că Biblia este dezvăluitul lui Cuvânt de adevăr; că Fiul Lui iubit, Isus Cristos este Izbăvitorul şi Salvatorul omenirii şi îndeplinindu-şi promisiunea a venit să conducă şi să

Cuprins

binecuvânteze oamenii; că actuala neliniște, tulburare și confuzie a națiunilor este conform profeției, dovedind că imperiul lui Satan trebuie să se dărâme curând și că Domnul dreptății îi va lua locul; că Domnul Isus își stabilește acum dreapta guvernare și va dărâma fortăreața de minciuni a lui Satan, va conduce oamenii spre adevărata lumină și va judeca lumea cu dreptate și oamenii cu adevărul Lui; și că Împărăția Lui de dreptate este singurul leac pentru bolile omenirii.

„Noi îndemnăm oamenii să se întoarcă, cu încredere, spre stindardul divin al adevărului ridicat astfel și să învețe astfel despre calea ce duce spre viață și fericire. Facem apel la toți oamenii cu bunăvoință, din toate națiunile, neam sau limbă, să se lepede de ereziile născocite de dușmanul Satan, predate timp de mulți ani de om, și să primească și să creadă planul divin pentru salvare, precum este dezvăluit în Scripturi.

„Împărăția lui Dumnezeu pentru care oamenii s-au rugat mult timp, este aproape. El singur, poate și va stabili și echilibra lumea, pentru a nu fi mutată. Stindardul Lui de dreptate este acela ce este acum înălțat pentru oameni. Isus Cristos, ca și Rege glorificat și mare executiv șef al lui Iehova Dumnezeu, a devenit dreptul Conducător al acestei lumi. Fie ca oamenii să Îl primească, să aibă credință în El și să asculte de El și de legile Lui drepte. Toți care astfel vor înfăptui, vor primi, cu siguranță, binecuvântările păcii, prosperității, sănătății, vieții, libertății și fericirii eterne.

Datat, Indianopolis, 29 August, 1925."

Acest mesaj a demascat intriga, fățărnicia și înșelătoria grupului conducător. Când a ajuns la urechile lor, el a aruncat o pată neagră peste strălucirea luminii lor. Tatăl și liderul lor, Satan, planurile lui și planurile lor, au fost dezvăluite tuturor oamenilor, fapt ce a diminuat strălucirea organizației dușmanului. Mesajul a subliniat cauza neliniștii și suferinței oamenilor de pe pământ, datorată lui Satan și a aliaților lui egoiști. Pe partea total opusă, a ridicat stindardul lui Dumnezeu pentru oameni, îndemnându-i spre stindardul divin, singura speranță de salvare și le-a spus că Împărăția lui Dumnezeu și a Regelui ales a venit și mărșăluiește grațios spre nimicirea desăvârșită a organizației lui Satan. A fost un mesaj sumbru pentru organizația dușmanului. A fost un mesaj de speranță și bucurie și fericire pentru cei care au credință în Dumnezeu. A fost o parte din lumina mereu crescândă a lui Dumnezeu, pentru cei care Îl iubesc. Precum a fost prevestit la Isaia 30:26, despre martorii credincioși ai lui Dumnezeu de pe pământ: „Mai mult, lumina lunii va fi precum lumina soarelui și lumina soarelui va fi înșeptită, ca lumina celor șapte zile, în ziua în care Domnul va lega rana poporului Lui și le va vindeca rănile [primite pe perioada războiului mondial]."

Pe data de 31 octombrie, 1925, sau, în aceeași lună ebraică a anului în care Regele Solomon a terminat construcția templului, pentru numele lui Iehova la Ierusalim, a început o distribuire mondială a rezoluției de mai sus, „Mesajul Speranței" și argumentele care o susțin, milioane de copii, în diferite limbi, fiind

Cuprins

înmânate oamenilor; şi aceasta a avut drept efect, pentru oamenii cu bunăvoinţă, întunecarea planurilor organizaţiilor lumeşti.

În următoarea viziune pe care a avut-o apostolul Ioan (ilustrarea clasei „servului credincios" al lui Iehova) el a auzit un „înger" cum zbura în mijlocul cerurilor. Un număr de versiuni ale Bibliei, redau acest cuvânt din manuscrisul grecesc, prin „vultur" în loc de „înger". (Vezi versiunile *Rotherham, Emphatic Diaglott, American Revised Version*) Vulturul vede foarte departe. (Iov 39:29) El simbolizează pe slujitorii Domnului care au privilegiul de a avea o vedere mai bună asupra ceea ce Domnul este pe cale de a săvârşi. S-a crezut că Iehova a dăruit radioul pentru răspândirea mesajului de adevăr. În mijlocul acestei tulburări, ceea ce era şi de aşteptat, postul de radio WBBR a fost construit şi înfiinţat în anul 1924, iar la acel timp, cel puţin cinci posturi de radio transmiteau mesajul de adevăr. Rezoluţia din anul 1925, cunoscută sub numele de „Mesajul Speranţei" şi discursul care a acompaniat-o, „Un Stindard pentru Oameni" a fost transmisă pe întregile teritorii ale Americii şi Canadei, pe posturi de radio, „în mijlocul cerurilor", la fel ca şi prin alte mijloace deja menţionate.− Apoc. 8:13.

Viziunea apocaliptică spune că vulturul „zburând în ceruri" a spus: „Vai, vai, vai de locuitorii pământului din cauza celor trei sunete de trâmbiţe ale îngerilor, care vor răsuna." (Apoc. 8.13) În acelaşi an, 1925, poporul lui Dumnezeu a văzut limpede, că bătălia de la Armaghedon va fi bătălia lui Dumnezeu împotriva lui Satan şi nu numai o încăierare a forţelor omenirii. (Vezi *Turnul de Veghere* din data de 1 Ianuarie, 1925) S-a putut observa că mai era încă multă muncă de săvârşit de către martori înainte de venirea zilei teribile când forţele lui Iehova vor triumfa definitiv. Această prevedere a poporului lui Dumnezeu este reprezentată de vultur. Poporul devotat al lui Dumnezeu, cu vedere de vultur, a continuat lucrarea de a proclama răzbunarea lui Dumnezeu împotriva organizaţiei lui Satan, ceea ce este „o nenorocire" pentru membrii ei. Deducţia clară din această afirmaţie este că „sunetele trâmbiţelor celor trei îngeri" care vor răsuna, vor anunţa răzbunarea lui Dumnezeu împotriva organizaţiei lui Satan şi va oferi şi motivul. Iar cele trei „trâmbiţe" care au răsunat în următorii trei ani, au înfăptuit exact acest lucru.

LUCRURI NECESARE

Iehova a salvat rămăşiţa evreilor din captivitate, din Babilon şi i-a trimis în ţinuturile Iudeei şi Ierusalimului, ţinuturi care au fost părăsite timp de şaptezeci de ani, fără oameni sau animale. Datorită fricii de duşman şi credinţei, o parte din acei urmaşi au rezistat, cu respect, timp de şaisprezece ani, pentru a reconstrui templul lui Iehova Dumnezeu la Ierusalim. Apoi, Iehova şi-a înălţat profetul Lui devotat, pe Zaharia, pentru a încuraja urmaşii să termine construcţia templului. Acum, din anul 1919 A.D., Iehova Dumnezeu a repus în drepturi pe rămăşiţa credincioasă a

Cuprins

martorilor Lui credincioşi de pe pământ, dintr-o captivitate a organizaţiei Diavolului, prevestită de Babilon. Isus Cristos, piatra de temelie a clădirii, merge la construcţia marelui templu spiritual, acolo unde Iehova locuieşte cu spiritul, iar acolo, marele Constructor cheamă la El rămășița credincioasă, o curăţă şi o îndeamnă să aducă laude în dreptate lui Iehova Dumnezeu.− Maleahi 3:1-4.

Dacă rămășița va rămâne în templu şi va participa la lucrurile bune pe care Iehova le-a pregătit, la timpul potrivit, ea va trebui să săvârşească ceea ce i se porunceşte. Zaharia, la 8:16, spune: „Acestea sunt ceea ce veţi înfăptui: Fiecare om va vorbi despre adevăr seamănului său; va practica judecata adevărului şi pacea înăuntrul porţilor." Această poruncă a Domnului nu poate fi îndeplinită vorbind poporului lui Dumnezeu despre „ dezvoltarea de caracter", sau ţinând orice alt fel de discurs care sună bine. Oratorii, în orice oportunitate ce se iveşte de-a lungul slujirii lui Dumnezeu trebuie să vorbească cu sinceritate şi faptul că omul se poate pregăti singur prin propriile eforturi pentru a fi demn de Împărăția cerurilor nu este adevărat; nici nu poate el să îndeplinească planurile lui Dumnezeu de îşi va amuza sau distra ascultătorii. El trebuie să asculte de Domnul Dumnezeu şi de Domnul Isus Cristos. Ajungând la punctul de unitate, în organizaţia lui Dumnezeu, fiecare trebuie să răspândească mesajul de adevăr al Împărăției, dăruit de Domnul. Efesenii 4:24, 25 confirmă acestea: „Ia chipul noului om, care după Dumnezeu este creat, în dreptate şi adevărată sfinţenie [(*margin.:*spune: sfinţenia adevărului; numai adevărul]. Leapădă-te de minciună şi vorbeşte cu adevăr vecinului tău; căci noi suntem mădulare unii altora." Rămășița, implicată acum în lucrarea prevestită de profetul Elisei, trebuie să vorbească despre adevărul curent şi nu despre ceea ce s-a învăţat pe perioada bisericii lui Ilie, înainte de 1918. Ea trebuie să fie sinceră, să distingă adevăratele calităţi ale unui urmaş al lui Cristos, a devotamentului slujirii şi a nivelului lui de responsabilitate, vorbind adevărul despre Împărăție şi rostind purul adevăr despre duşman, aşa cum a poruncit Dumnezeu.

Cei care refuză să asculte de marele Profet al lui Iehova, Isus Cristos, în această privinţă şi în altele, de mare importanţă, va fi nimicit, precum Faptele 3:22, 23 declară deschis. Ipocrizia nu va mai fi tolerată. Adevărul despre judecata oamenilor de către Iehova şi a „creştinătăţii" şi a tuturor duşmanilor organizaţiei trebuie spus. Evitaţi toate controversele, dar străduiţi-vă să rostiţi adevărul; căci astfel este scris: „Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului: cei care Te vor iubi vor prospera. Căci din casa Domnului Dumnezeului nostru eu bine voi căuta să îţi fac." (Psalmii 122:6, 9) „Dar de vă veţi muşca şi devora, aveţi grijă să nu vă nimiciţi singuri." (Galateni 5:15) Rămășița credincioasă va rămâne unită în Cristos şi va mărşălui înainte în oştirea Domnului Dumnezeu. (Efeseni 4:13; Filipeni 1:27) Lipsa de devotament faţă de organizaţia Domnului este dispreţuită de Iehova. (Isaia 58:1) Fiecare membru este responsabil înaintea Domnului şi trebuie să se lepede de sine, să asculte şi să acorde atenţie intereselor Împărăției. Zaharia 8:17 adaugă: „Şi fie ca nimeni dintre voi să nu gândească rău despre vecin; şi nu iubi promisiunea deşartă: căci toate acestea Eu le dispreţuiesc, a spus Domnul."

Cuprins

Iehova a transmis cerinţele divine unei delegaţii de oameni venită din Bethel, oameni plângăcioşi, „învechiţi”, maniaci ai formalităţilor religioase, care nu înaintează şi care fac un spectacol din post, comemorând lunile anului când calamităţile şi distrugerea s-au abătut asupra ţinuturilor Iudeei şi Ierusalimului. (Zaharia 7:1-3) Iehova le răspunde acum la întrebarea despre necesitatea postului din momentul eliberării lor din captivitatea Babilonului şi începerii reconstruirii templului lui Dumnezeu la Ierusalim. Postul pe care l-au sărbătorit ei în cea de a patra lună a comemorat căderea Ierusalimului şi capturarea regelui Zedechia. (2 Regi 25:3-5) Postul celei de-a cincea luni a comemorat distrugerea templului construit de Solomon; postul celei de-a şaptea luni a comemorat perioada pustiirii ţinutului, fără urmă de om sau fiară (2 Regi 25:8, 9, 25, 26); şi postul celei de-a zecea luni a comemorat perioada în care profetul Ezechiel, captiv în Babilon, a primit veşti despre lovirea oraşului Ierusalim. (Ezechiel 33:21) Despre această practică, ce nu mai era corespunzătoare acum, Iehova a spus: „Acesta nu va fi un timp de plâns, ci va aduce petreceri vesele, bucurie şi fericire casei lui Iuda”. (*Rotherham* „adunări plăcute.)” Prin urmare Zaharia (8:19) spune:

„Astfel a spus Domnul oştirilor: „ Postul celei de-a patra luni şi celei de-a cincea luni şi celei de-a şaptea şi postul celei de-a zecea luni, va aduce bucurie şi fericire casei lui Iuda şi petreceri plăcute: iubiţi astfel adevărul şi pacea.” Când problemele, precum persecuţia, închiderea, neînţelegerea publică, s-a abătut asupra poporului care a făcut un legământ cu Dumnezeu, în anii 1917 şi 1918, ei ar fi trebuit să le primească cu bucurie, acceptând faptul că au fost îngăduite de Iehova, pentru ca scopurile Lui să se îndeplinească. Cu siguranţă, după anul 1919, cei care L-au iubit pe Domnul şi adevărul Lui, nu ar mai fi trebuit să se plângă cu privire la ce s-a întâmplat. Cei care se plâng totuşi, „pun din nou temelia căinţei pentru faptele moarte”, precum este scris şi în Evrei 6:1 şi nu „înaintează spre perfecţiune”. În loc de a asculta de Domnul şi de a merge cu bucurie spre lumina oferită de El poporului Lui, mulţi „plângăcioşi” au continuat să ţină cont de zile, luni şi de multe ori ani, pentru a organiza întâlniri triste şi solemne în amintirea morţii unui om ce i-a ghidat în trecut şi în astfel de ocazii să se roage: „Dumnezeu să-l odihnească în pace.” Ei au încercat, de asemenea, să continue un ritual mort, „lucrarea lui Ilie”, pe lângă semnele simbolice ale pietrelor funerare de la marea piramidă din Gizeh, Egipt, iar toate acestea sunt dispreţuite de Domnul.

Lucrarea templului trebuie terminată şi este timpul de a „uita lucrurile trecute” şi de a încerca cu bucurie să săvârşim lucrarea poruncită de Iehova, cu privire la justificarea numelui Său. Domnul spune: „Iubeşte astfel pacea şi adevărul.” Aceasta reprezintă unitatea şi pacea în înfăptuirea vrerii lui Dumnezeu şi nu pacea care rezultă din compromisul cu duşmanul lui Dumnezeu şi oamenii lui. (Evrei 12:14) Cei adevăraţi şi devotaţi au răspuns poruncii Domnului. Micile şi marile „convenţii de slujire” pe care le-au organizat, „perioadele de mărturisire” mondiale, campaniile organizate pentru onoarea şi lauda lui Iehova şi toate acestea dinaintea rezistenţei încăpăţânate a duşmanului adevărului, în diferite locuri ale pământului, toate acesta sunt dovezi ale devotamentului lor sincer pentru Iehova.

Cuprins

Această supunere au oferit-o ei cu bucurie şi cu mare pace. Acestea nu au fost ocazii de „sărbători triste”. Rămășița se bucură de adevărul pe care Iehova continuă să îl ofere şi pe care l-a dăruit, cu deosebire din anul 1922.

Promisiunea lui Iehova, rostită prin Zaharia, spune că mulţi dintre cei care s-au aflat sub organizaţia lui Satan vor ieşi şi vor vedea adevărul în mâinile reprezentanţilor Domnului: „Astfel a spus Domnul oştirilor; Se va întâmpla că vor veni oameni şi locuitorii multor oraşe.” (Zaharia 8:20) Principala organizaţie a lui Dumnezeu, Sion, noul Ierusalim, va deveni o casă de rugăciune pentru toate naţiunile sau oamenii care vor primi viaţă. (Isaia 56:7) Adevărul trebuie să ajungă la urechile multor oameni, pentru ca ei să poată lua partea Domnului, lucru ce trebuie făcut înainte de bătălia de la Armaghedon; şi acestea au fost prevestite de rugăciunea lui Solomon, în momentul dedicării templului, în privinţa venirii acolo a străinilor. (1 Regi 8:41-43) Textul lui Zaharia 8:21, 22 arată că mulţi oameni vor dobândi cunoaşterea adevărului şi le vor spune altora despre el. „Marea mulţime” prezisă de tovarăşul Regelui Iehu, Ionadab, ascultă acum şi spune, în limba profetului „Şi eu voi merge” şi le va spune altora despre Împărăție, nu din invidie sau dorinţă de ceartă, ci cu bunăvoinţa de a-i ajuta pe alţii. (Filipeni 1:15-17) Această parte a profeţiei lui Zaharia arată că mulţi oameni de diferite naţionalităţi, asemenea japonezilor, chinezilor, indienilor din est şi alţii, vor auzi această evanghelie despre Împărăție. Faptele demonstrează că această parte a profeţiei este acum pe cale de a se îndeplini. Mesajul Împărăției este răspândit acum în peste 80 de limbi şi martorii lui Iehova şi ai Împărăției sunt în peste 78 de ţări de pe pământ. Cei care aud şi acceptă adevărul nu se vor mai ruga preoţilor, propovăduitorilor şi rabinilor, ci vor căuta adevărul la templul lui Iehova. Acest fapt este acum pe punctul de a se îndeplini, precum a fost prezis la Isaia 2:3 şi Mica 4:2.

Numărul zece reprezintă, simbolic, desăvârşirea lucrurilor ce aparţin pământului, sau, toate lucrurile şi în acest mod este folosit în următoarea profeţie a lui Zaharia 8:23: „ Astfel a spus Domnul oştirilor, În acele zile se va întâmpla, că zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca, într-adevăr vor prinde poalele celui evreu, spunând, Noi cu tine vom merge; căci am auzit că Dumnezeu cu tine este.” Timpul, „acele zile”, au venit; şi „toate limbile” reprezintă toţi acei oameni care alcătuiesc clasa lui „Ionadab” şi care indiferent de naţionalitate caută adevărul Împărăției. (2 Regi 10:15-23; Psalmii 68:31; Isaia 55:5, 6) Haina, sau veşmântul, atârnă până la picioare, de aici rezultând spusele profetului, „zece oameni … vor prinde de poalele celui care este evreu”, ceea ce înseamnă că se vor agăţa de cei care sunt simboluri ale „picioarelor” trupului lui Cristos, Cel care aduce „laudă” şi justificare numelui lui Iehova, deoarece „lauda” este semnificaţia cuvântului „Evreu” sau „Iuda”. Isus Cristos este „Leul din seminția lui Iuda” şi Regele tuturor care Îl laudă pe Iehova. (Apoc. 5:5). Urmașii săi credincioși de pe pământ sunt membrele picioare, adică rămășița, care aduce acum vestea bună despre Împărăție și cântă laude lui Iehova. − Isaia 52:7, 8.

Cuprins

Cei necredincioşi, pe care Isus Cristos i-a pus în categoria „slujitorilor haini” spun „Noi suntem evrei”; dar Domnul spune că sunt membrii ai organizaţiei lui Satan; şi El ştie. (Apoc. 3:9; 2:9) Iehova şi-a pus numele peste cei aleşi şi ca atare, „cei zece oameni” care se prind de poale, reprezintă toate persoanele de pe pământ care caută cu sinceritate adevărul şi care nu se vor lăsa înşelaţi în recunoaşterea „evreului”. Ei vor şti că el este Cristos, da, Isus Cristos şi membrii aleşi ai trupului Său. (Isaia 62:2; 65:15; Apoc. 2:17) Aceste persoane binevoitoare le spun acum picioarelor membrilor trupului lui Cristos, „evrei”, în limba profeţiei: „Noi suntem cu tine”; însemnând că noi susţinem martorii lui Iehova şi suntem în favoarea Împărăției. Astăzi, martorii lui Iehova, conform poruncilor, preiau conducerea, iar clasa lui Ionadab îi urmează şi se urcă în „carul” Domnului sau organizaţie, precum Ionadab s-a urcat în carul lui Iehu. (Isaia 62:10; 57:13, 14, vezi *„Justificare*, vol. III, pagina 29) Rămășița credincioasă se supune pe deplin poruncilor lui Iehova şi instrucţiunilor organizaţiei, iar El este mulţumit să o folosească la lucrarea templului şi continuă să o pregătească pentru Armaghedon, care este aproape.

O Iehova, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul!
Slava Ta se înalţă mai presus de ceruri – Psalmi 8:1, *A.R.V.*

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărăţiei lui Jehova

15 IULIE 1939 Nr. 14

Cuprins:

SOARTA RELIGIEI
PARTEA a III-a - Pag.353

A CINCEA TRÂMBIŢĂ - Pag.367

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

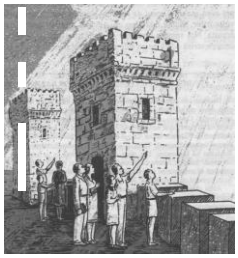

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **15 Iulie 1939** **Nr. 14**

SOARTA RELIGIEI

„Acum, fiu al omului, te-am făcut străjer pentru casa lui Israel; prin urmare tu trebuie să asculţi cuvântul care iese din gura Mea, şi să îi avertizezi din partea Mea” – Ezec. 33:7.

Partea a III-a

Profeţii lui Iehova vorbesc în deplină armonie. Ei nu ar putea vorbi în nici un alt fel. Ei anunţă mesajul lui Iehova, numele Său trebuind să fie propovăduit în întreaga lume înainte ca El să Îşi arate măreaţa putere în faţa duşmanilor Săi. (Ex. 9:16) Oamenii trebuie avertizaţi de dezastrul care se apropie. Aşa s-a întâmplat în vremea împlinirii la scară mică a profeţiei privind distrugerea Ierusalimului, urmând ca acelaşi lucru să se întâmple şi asupra „creştinătăţii”, în momentul împlinirii definitive a profeţiei. Profetul Ezechiel a fost şi el trimis de către Iehova pentru a avertiza Ierusalimul, Ezechiel simbolizându-i pe cei pe care Domnul îi foloseşte acum pentru a avertiza „creştinătatea”. În împlinirea profeţiei, membrii „picioare” ai lui Isus Cristos sunt numiţi „străjeri”, deoarece ei îi veghează pe fraţii lor şi pe toţi cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, păzind totodată şi interesele Împărăţiei –astfel, mai presus decât orice, ei sunt atenţi la mâna Atotputernicului Dumnezeu pentru a putea înţelege şi face voia Sa. (Ps. 123:2) Străjerii sunt atenţi la evenimentele pe care Dumnezeu urmează să le împlinească – El oferindu-le astfel oamenilor o îndrumare, şi se supun degrabă poruncilor pe care le primesc de la Domnul. Toţi membrii trupului lui Cristos care se află în prezent pe pământ, membri care poartă denumirea colectivă de „rămăşiţă”, sunt totodată şi străjerii Domnului, El dezvăluindu-le lor înţelesul profeţiilor Sale. În momentul în care rămăşiţa înţelege ceea ce are de făcut, se supune cu bucurie. Astfel, ea ţine pasul cu organizaţia lui Dumnezeu, organizaţie care se îndreaptă cu măreţie spre împlinirea scopului Său.

2. Al doilea capitol al profeţiei lui Ioel începe cu o poruncă clară dată lui Ioel, el reprezentându-i pe martorii credincioşi ai lui Iehova aflaţi în prezent pe pământ: „Sunaţi din trâmbiţă în Sion şi sunaţi o alarmă pe muntele Meu cel sfânt; fie ca toţi locuitorii ţării să tremure; căci vine ziua Domnului, pentru că ea se apropie.” – Ioel. 2:1.

3. Aşa cum Ioel a avertizat Ierusalimul, în împlinirea profeţiei şi rămăşiţa trebuie să se supună poruncii lui Dumnezeu de a avertiza toate persoanele care fac parte din organizaţia Sa şi din rândurile „creştinătăţii”. Rămăşiţa a primit de la

Cuprins

Iehova sarcina de a proclama ziua răzbunării Celui Prea Înalt. Această sarcină le este dată doar celor unşi, după cum este scris: „Spiritul Domnului Dumnezeu este deasupra mea; căci Domnul m-a uns [...] să propovăduiesc anul de bunăvoinţă al Domnului, şi [să anunţ] ziua răzbunării Dumnezeului nostru." (Isa. 61:1,2) Sunetul de avertizare al trâmbiţelor este atât spre binele celor care fac parte din organizaţia lui Dumnezeu, cât şi spre binele celor care pretind a fi slujitorii Săi: „Ascultaţi de Mine, voi cei care căutaţi neprihănirea, voi cei care Îl căutaţi pe Domnul; uitaţi-vă la piatra din care aţi fost ciopliţi, şi la groapa din care aţi fost scoşi." – Isa. 51:1.

4. Trâmbiţa sună şi umple de bucurie sufletele celor care Îl iubesc pe Iehova şi care iubesc apariţia Împăratului Său – Isus Cristos, astfel fiind anunţată ziua jubileului. Acest lucru are însă un efect în totalitate opus asupra religioșilor. Trâmbiţa lui Dumnezeu răspândeşte spaimă în rândurile practicanţilor religiei. Liderii religioşi s-au desfătat dintotdeauna continuându-şi planurile potrivit propriilor idei – astfel, ei nu ar suna alarma dacă această oportunitate le-ar fi oferită. Dimpotrivă, aceşti religioși sunt denumiţi de către Domnul drept „câini proşti", „tolăniţi" cărora „le place să doarmă" şi să se întindă într-un pat al tradiţiilor create de către părinţii lor. (Isa. 56:10) Aceşti lideri religioşi refuză să admită că ziua lui Iehova este aici. Ei nu îşi doresc această zi a lui Iehova, refuzând să audă orice lucru despre bătălia Armaghedonului. Ba mai mult, ei le spun oamenilor pe care îi conduc, oameni care sprijină organizaţiile religioase, următoarele: „Pace, pace," „unde nu există pace". Aceşti lideri religioşi au o dorinţă avară de a obţine toate lucrurile pe care „actuala lume rea" le poate oferi, astfel încât să stea confortabil şi să fie lipsiţi de orice grijă, aflându-se de partea altor membri ai organizaţiilor lumeşti. Nici unul dintre liderii religioşi existenţi în prezent pe pământ nu sprijină interesele Împărăţiei. În ceea ce îi priveşte pe aceştia, profetul Domnului spune: „Căci de la cel mai mic până la cel mai mare, toţi sunt lacomi; iar de la profet până la preot, toţi înşeală." – Ier. 6:13-15.

5. Trâmbiţa trebuie să sune în Sion, şi anume în organizaţia capitală a lui Iehova, organizaţie care se află pe pământ. Odată cu venirea lui Isus Cristos, El a înfiinţat Sionul (Ps. 102:16) şi le-a adunat pe toate persoanele credincioase aflate pe pământ sub El, ei devenind astfel parte din Sion. Isus Cristos este „Martorul Adevărat şi Credincios" al lui Iehova, iar cei care se află alături de El la Templu sunt martorii lui Iehova, lor fiindu-le dată poruncă de „a suna din trâmbiţă". Ei se află sub conducerea directă a Domnului Isus Cristos, formând o parte din organizaţia Sa capitală: „Apoi m-am uitat, şi iată, un Miel stătea pe muntele Sionului, iar cu El se aflau o sută patruzeci şi patru de mii, care aveau numele Tatălui Său scris pe frunte." (Apoc. 14:1) În ceea ce priveşte poporul tipic ales al lui Dumnezeu, preoţii trebuiau să dea alarma de pericol; aşa şi în împlinirea definitivă a profeţiei, cei care aparţin „preoţiei regale" sunt cei care trebuie să dea alarma apropierii Armaghedonului şi să participe astfel la „lucrarea ciudată" a lui Iehova. Ierarhia romano-catolică şi cei care fac parte din aşa-numitul „front creştin unit" încearcă să îi împiedice pe oameni să audă trâmbiţa lui Dumnezeu, lăudându-se şi punând accentul pe propria lor importanţă. Totodată, ei îi numesc pe martorii

Cuprins

lui Iehova „comunişti". Trâmbiţa lui Dumnezeu este sunată acum de pe „muntele Său sfânt", muntele unde Iehova L-a aşezat pe Împăratul Său: „Totuşi, Eu L-am pus pe Împăratul Meu pe muntele Meu cel sfânt al Sionului." (Ps. 2:6) Din organizaţia lui Dumnezeu, sunetul trâmbiţei este răspândit pe întreg pământul, în special în rândurile „creştinătăţii", fiind privilegiul martorilor Săi să propovăduiască acest mesaj în diverse colţuri ale lumii. Acest fapt este sprijinit şi de un alt profet al lui Dumnezeu: „Iar El a spus: Domnul va răcni din Sion, şi Îşi va face glasul auzit din Ierusalim; iar locurile în care locuiesc păstorii vor jeli, iar vârful Carmelului se va usca." – Amos. 1:2.

6. Toţi cei care Îl iubesc pe Dumnezeu au o teamă evlavioasă faţă de El; de aceea profeţia declară: „Fie ca toţi locuitorii ţării să tremure." Rămăşiţa unsă şi însoţitorii ei – „celelalte oi" ale Domnului, sunt singurii care se tem cu adevărat de Dumnezeu şi care urmează astfel calea cea înţeleaptă. Ştiind că sunetul trâmbiţei anunţă mesajul lui Iehova, ceea ce presupune o eliberare completă a slujitorilor Săi credincioşi, şi presupune totodată distrugerea răului şi justificarea definitivă a numelui lui Iehova, inimile celor credincioşi sunt pline de teamă evlavioasă şi de bucurie. Ei au bucuria Domnului. Domnul Isus Cristos, Împăratul, a venit spre bucuria lor, ei ştiind că El va justifica numele lui Iehova: „Ascultaţi cuvântul Domnului, voi cei care tremuraţi la auzul lui; Fraţii voştri care v-au urât, care v-au alungat din cauza numelui Meu, spun: „Domnul să fie glorificat!" El va apărea spre bucuria voastră, iar ei vor fi ruşinaţi. Un glas răsunător se aude din oraş, un glas din Templu, glasul Domnului, care le dă duşmanilor Săi răsplata cuvenită." – Isa. 66:5,6.

7. Slujitorii credincioşi ai lui Iehova sunt capabili să facă distincţia clară dintre zgomotul care vine din partea religioșilor, care pretind că Îl reprezintă pe Domnul, şi „vocea din Templu", voce care este a celor care Îi sunt credincioşi şi care sunt conduşi de către Isus Cristos. Efectul pe care acest lucru îl are asupra religioșilor este total diferit faţă de cel avut asupra persoanelor care Îl iubesc pe Dumnezeu. La fel ca şi Belşaţar care a văzut înscrierile de pe zid, Ierarhia romano-catolică şi elementele sale religioase aliate tremură de frică din cauza mesajului adevărului care anunţă soarta religiei, ei înfuriindu-se şi încercând să stopeze acest mesaj prin distrugerea mesagerilor şi a lucrării lor. Indiferent de împotrivire, martorii lui Iehova înaintează în împlinirea rolului lor, sunând din trâmbiţă, iar râvna şi devotamentul lor pentru Dumnezeu reprezintă dovada apropierii sfârşitului instituţiei Ierarhiei. Ei nu îşi doresc să audă această avertizare şi îşi varsă veninul împotriva celor folosiţi de Domnul pentru propovăduirea acestui mesaj.

8. De ce ar trebui dată alarma acum? Pentru că „vine ziua Domnului, pentru că ea se apropie". Iehova avertizează întotdeauna dinainte care vor fi acţiunile Sale, iar El face acest lucru pentru ca cei care se tem cu adevărat de El să urmeze calea cea dreaptă, să poată găsi o cale de scăpare şi un loc de refugiu: „Omul chibzuit prevede răul, şi se ascunde; însă cei naivi merg înainte, şi sunt pedepsiţi." – Prov. 22:3.

Cuprins

9. „Ziua lui Iehova” a început în 1914 în momentul în care El L-a înscăunat pe Împăratul Său, această zi fiind acum aici şi urmând să atingă punctul culminant odată cu bătălia din ziua cea mare a Atotputernicului Dumnezeu. „Lucrarea Sa ciudată” este acum îndeplinită astfel încât toată lumea să fie înştiinţată despre scopul Său şi să nu aibă nici o îndoială asupra faptului ca El va lua măsuri. Această „lucrare ciudată” va fi urmată la scurt timp de „fapta ciudată” a lui Dumnezeu.

Întunericul

10. Acesta este un moment al întunericului pentru „creştinătate”. Prin intermediul profetului Său, Iehova a subliniat venirea acestei zile a întunericului, însă religioșii au ignorat Cuvântul Său şi au ales să se bazeze pe opiniile proprii şi pe cele ale predecesorilor lor, predecesori pe care ei îi numesc „părinţi”, tuturor aliaţilor lor plăcându-le această cale. Vorbind despre această zi prin intermediul profetului Său, Iehova spune: „O zi a întunericului şi a mohorârii, o zi de nori şi de beznă densă, asemeni luminii zorilor care se revarsă peste munţi; există un popor numeros şi puternic, niciodată nu a mai existat altul la fel, şi nici nu va mai exista vreunul, chiar şi în decursul a multe generaţii.” – Ioel. 2:2.

11. Această descriere se potriveşte exact cu faptele care sunt acum observate de către toţi cei care iau aminte la Cuvântul lui Dumnezeu. Prin intermediul profetului Său, Iehova spune despre această zi: „Ziua Domnului este întuneric, şi nu lumină” pentru toţi religioșii şi pentru tot ceea ce face parte din organizaţia lui Satan. Apoi Domnul prezintă cum se comportă în prezent oamenii care sunt înconjuraţi de întuneric şi care nu au nici un strop de lumină: „Ca şi când un om ar scăpa de un leu, însă un urs ar da peste el; sau ca şi când ar intra în casă, şi s-ar sprijini cu mâna de perete, şi un şarpe l-ar muşca. Nu va fi oare ziua Domnului întuneric, şi nu lumină? Chiar beznă, fără nici o strălucire?” – Amos. 5:18-20.

12. Negustorii religioşi şi practicanţii religiei nu vor găsi nici o cale de scăpare. Indiferent de ceea ce fac, Domnul va afla şi va avea grijă ca ei să primească răsplata cuvenită. (Ier. 25:35) „Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape şi vine în grabă, chiar şi vuietul zilei Domnului: viteazul va striga amarnic. Acea zi este o zi a mâniei, o zi de necaz şi de suferinţă, o zi a pustirii şi a nimicirii, o zi a întunericului şi a mohorârii, o zi de nori şi de beznă densă, o zi în care va răsuna trâmbiţa şi semnalul de alarmă împotriva oraşelor fortificate, şi împotriva turnurilor înalte.” – Ţef. 1:14-16.

13. Aceasta este starea în care se găsesc acum duşmanii lui Dumnezeu. Ei nu vor fi în stare să scape de întuneric: „Însă cu o inundaţie năpăditoare El va nimici acel loc, iar întunericul îi va urmări pe duşmanii Săi.” (Naum. 1:8) Pe lângă întunericul mental şi spiritual care i-a cuprins pe religioși, Dumnezeu a trimis armata Sa de „lăcuste”, armată care continuă să îi afecteze pe cei din lumea lui Satan, asemenea armatei de lăcuste din Egipt care s-a abătut asupra tuturor celor care erau împotriva lui Iehova şi a poporului Său: „Iar lăcustele au urcat peste toată ţara Egiptului, şi s-au aşezat pe toate coastele Egiptului: ele erau foarte

Cuprins

dureroase; înainte de ele nu a mai existat o astfel de invazie, nici nu va mai exista vreo alta la fel după ele. Căci ele au acoperit întreaga faţă a pământului, astfel încât ţara s-a întunecat; şi au devorat toate plantele din ţară, şi toate roadele pomilor pe care le lăsase grindina: şi nu a mai rămas nimic verde în pomi, şi nici în plantele de pe câmp, în toată ţara Egiptului." – Ex. 10:14,15.

14. Aceste profeţii sunt împlinite în prezent asupra „creştinătăţii". Aceasta este ziua despre care vorbeşte Iehova – o perioadă a întunericului care îi cuprinde pe duşmani, şi una a luminii pentru cei care Îl iubesc şi Îl slujesc cu adevărat; în ceea ce priveşte acest lucru, Dumnezeu spune prin intermediul profetului Său: „Scoală-te, ridică-te; căci lumina ta a sosit, iar gloria Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul va acoperi pământul, iar bezna mare, popoarele; însă Domnul va răsări asupra ta, iar gloria Sa va putea fi văzută deasupra ta." – Isa. 60:1,2.

15. Lumina din Templu sporeşte pe zi ce trece, făcându-i fericiţi pe cei care Îi sunt devotaţi lui Iehova şi Împărăţiei Sale. Astfel, în timp ce duşmanul se află în întuneric, cei care Îl iubesc şi Îl slujesc cu adevărat pe Iehova Dumnezeu au o lumină care continuă să sporească, odată cu acea lumină crescând şi bucuria lor. „Însă cărarea celor drepţi este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire creşte până la miezul zilei. Calea celor păcătoşi este ca întunericul; ei nu ştiu de ce se împiedică." (Prov. 4:18,19) Religioșii se află în întuneric deoarece ei resping Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu cred în Cuvântul Său, acţionând împotriva legii Sale şi împotriva profeţilor Săi: „La Lege şi la mărturie: dacă ei nu vor vorbi potrivit acestui cuvânt, este din cauză că nu mai există lumină [zorii zilei – *Rotherham*] în ei." (Isa. 8:20) Aceasta este perioada în care spiritele răului controlează liderii acestei lumi. (Efes. 6:12) Acesta este momentul în care Satan depune ultimele sale eforturi disperate pentru a distruge rasa umană.

16. Aceasta este o „zi de nori" care prevesteşte (1) prezenţa Domnului Isus Cristos (Ex. 13:21; Ex. 19:9,16; Mat. 26:64; 1Tes. 4:17; Apoc. 1:7) şi (2) o perioadă a suferinţei şi a necazului care anunţă apropierea abaterii furtunii lui Iehova asupra duşmanilor Săi. Remarcaţi diferenţa dintre cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, şi cei care sunt duşmanii Săi, şi diferenţa dintre bucuria care umple sufletele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, şi efectul avut asupra duşmanului: „Te voi lăuda, O, Doamne, din toată inima mea; voi arăta toate lucrările Tale minunate. Eu voi fi fericit şi mă voi bucura întru Tine; voi aduce slăviri numelui Tău, O, Dumnezeule Preaînalt. Când duşmanii mei dau înapoi, ei vor cădea şi vor pieri dinaintea Ta." – Ps. 9:1-3.

17. În această perioadă în care întunericul se află peste duşmanii Săi, Domnul face ca lumina să strălucească asupra „celorlalte oi" ale Sale, pe măsură ce le adună la El, mângâindu-le: „Asemenea unui păstor care îşi caută turma atunci când se află în mijlocul oilor sale împrăştiate; aşa Îmi voi căuta şi Eu oile, şi le voi strânge din toate locurile în care au fost împrăştiate în ziua cea înnorată şi întunecată." (Ezec. 34:12) Dis-de-dimineaţă, atunci când zorii zilei se află deasupra munţilor, lumina soarelui este ascunsă; aceasta este situaţia în care se află duşmanul în prezent. Pe măsură ce gloria Împărăţiei răsare, pentru religioşi nu

Cuprins

există decât o lumină instabilă şi inegală, a cărei întunecimi creşte pe zi ce trece. În aceste condiţii de întuneric abătut asupra duşmanului, apare „un popor mare” – „mare” deoarece este folosit de către Iehova pentru a juca un rol în „lucrarea Sa ciudată”; „un popor mare şi puternic [îndrăzneţ – *Rotherham*].” (Ioel. 2:2) În Ioel 1:6 acest popor este denumit „o naţiune”. În împlinirea definitivă a acestei părţi a profeţiei, termenul de „popor” este folosit în mod cert pentru a arăta că poporul pe care Dumnezeu l-a ales pentru numele Său este asemenea unui roi de lăcuste care trebuie să propovăduiască mesajul Său. Ei înşişi nu sunt măreţi, nici prin numele lor, nici datorită faimei sau puterii, nici nu par măreţi în faţa oamenilor; ba dimpotrivă, sunt priviţi de aceştia ca fiind nesemnificativi. Totuşi, ei sunt măreţi din cauza lucrării pe care o îndeplinesc şi prin metodele pe care le folosesc pentru a ajunge la sute de milioane de oameni şi pentru a le oferi acestora sute de milioane de copii ale mesajului de avertizare. Acest popor pe care Iehova l-a ales pentru numele Său este curajos, deoarece ştie că aceasta este ziua judecăţii Domnului, zi în care martorii Săi trebuie să fie îndrăzneţi şi să îşi arate iubirea faţă de El. (1Ioan. 4:17,18) Acest lucru nu înseamnă că ei sunt obraznici, ci că nu se tem de nimeni şi de nimic în afară de Dumnezeu.

18. Ceea ce martorii lui Iehova au realizat în ultimii ani reprezintă un lucru fenomenal în ochii multora. După cum este declarat de către profet: „Niciodată nu a mai existat altul la fel [înainte].” Acelaşi lucru a fost spus şi despre invazia de lăcuste abătută asupra Egiptului. (Ex. 10:14) Nu a mai existat niciodată o răspândire atât de largă a publicaţiilor adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, aşa cum a existat în ultimii ani; acest lucru este adevărat deoarece acesta este momentul lui Dumnezeu şi aceasta este lucrarea Sa. Din anul 1921 până în anul 1931, martorii lui Iehova le-au oferit oamenilor 110.565.401 de cărţi şi de broşuri. Începând cu anul 1931, lucrarea realizată de către martorii lui Iehova a fost şi mai mare. Mesajul adevărului a fost difuzat de către sute de staţii radio săptămânal, iar din când în când el a fost difuzat la nivel internaţional. Mii de fonografe şi de maşini de sunet au fost folosite pentru a propovădui mesajul, sute de milioane de broşuri le-au fost oferite oamenilor, iar la sfârşitul anului 1938 publicaţiile Societăţii (cărţile şi broşurile) care au ajuns în mâinile oamenilor au depăşit numărul de 275.000.000, şi această în mai mult de 70 de limbi diferite. Niciodată nu a mai existat aşa ceva în istoria omenirii. Acest lucru a fost realizat prin puterea Atotputernicului Dumnezeu şi a lui Isus Cristos. Distribuirea literaturii şi a lucrării de mărturie nu reprezintă o mişcare religioasă, ci reprezintă publicarea Cuvântului lui Dumnezeu la porunca dată de El. Când lucrarea ciudată de proclamare a adevărului se va sfârşi, nu va mai fi repetată niciodată, deoarece nu va mai exista nici o ocazie pentru acest lucru; prin urmare, profetul spune: „nici nu va mai exista [după ei (*R.V.*)] chiar şi în decursul a multe generaţii.” Această „lucrare ciudată” este îndeplinită spre justificarea numelui lui Iehova, iar după Armaghedon, toate făpturile care vor supravieţui vor slăvi numele Său. Odată ce justificarea numelui lui Iehova va fi realizată în totalitate, ea nu va mai trebui să fie repetată niciodată.

Cuprins

19. Încă de la începutul „lucrării ciudate” a lui Iehova, această lucrare a progresat cu o râvnă şi cu o ardoare intensă. Armata de slujitori ai lui Dumnezeu, armată asemănată lăcustelor, şi-a făcut apariţia cu sunetul celei de-a cincea trâmbiţe descrise în Apoc. 9:1-12. Această a cincea trâmbiţă a început să sune în anul 1926, în momentul unei convenţii a poporului lui Dumnezeu din Londra, Anglia. În acea perioadă „creştinătatea” a devenit vinovată de „fărădelegea care cauzează pustiire” deoarece ea s-a folosit de o organizaţie diavolească pentru a pretinde dreptul de a conduce pământul în locul Împărăţiei lui Dumnezeu. (Dan. 8:13) Înainte de 1926 au fost sunate câteva trâmbiţe de alarmă, trâmbiţe descrise în capitolele opt, nouă şi unsprezece ale cărţii Apocalipsei. Din 1922 până în 1926 a trebuit să fie îndeplinită o lucrare care să prevestească sosirea lăcustelor. Această lucrare este denumită în Apoc.16:1-9 prin termenul de „plăgi”. Aceste plăgi i-au încins pe religioși, fiind asemenea unor flăcări. În legătură cu acest fapt, remarcaţi descrierea făcută de către Ioel (2:3): „Un foc mistuie înaintea lui, iar în urma sa arde o flacără; înaintea lui ţara este asemenea grădinii Edenului, iar în urma lui este un pustiu părăsit; da, şi nimic nu îi va scăpa.” Acest lucru arată că înainte de sosirea armatei lăcustelor, un foc mistuitor s-a abătut asupra religioșilor. Propovăduirea adevărului i-a încins pe religioși, care au început să asiste la arderea păşunilor lor din cauza acestei călduri. Când „lucrarea ciudată” va fi îndeplinită, flacăra distrugătoare din momentul Armaghedonului va veni asupra lor şi va termina cu ei. Lucrarea organizată şi progresivă de mărturie îndeplinită de către slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu a început în 1922, după ce Isus Cristos i-a adunat pe cei acceptaţi la Templu şi i-a uns; această lucrare trebuie să progreseze până la sfârşit, ea fiind urmată imediat de „fapta ciudată” a lui Dumnezeu. Astfel, înainte de sosirea armatei de „lăcuste”, a fost dat drumul la căldură; iar în urma lăcustelor vor arde flăcări. „Ca un foc care mistuie pădurea, şi ca o flacără care pârjoleşte munţii, să-i pedepseşti [pe duşmanii lui Dumnezeu] cu vijelia Ta, şi să-i înspăimânţi cu furtuna Ta.” – Ps. 83:14,15.

20. Iehova a pus această rugăciune în Scripturi pentru ca ea să fie rostită de către martorii Săi credincioşi, acest lucru fiind în deplină armonie cu voia Sa. Dumnezeu răspunde acestei rugăciuni după voia Sa. Într-o frază simbolică, un alt profet al lui Iehova descrie arderea „creştinătăţii” şi nimicirea păşunilor ei: „Spune-i pădurii din sud :Ascultă cuvântul Domnului, aşa a zis Domnul Dumnezeu: Iată, aprind un foc în tine, iar el va mistui orice copac verde din mijlocul tău, şi orice copac uscat; flacăra care arde nu se va stinge, şi ea va arde toate feţele de la sud până la nord. Şi toate făpturile vor vedea că Eu, Domnul, i-am dat foc; şi că acesta nu se va stinge.” – Ezec. 20:47,48.

21. Efectul acestei călduri dogoritoare şi al lucrării lăcustelor asupra „creştinătăţii” este descris prin „înaintea lui ţara este asemenea grădinii Edenului”, aceasta fiind condiţia existentă înainte de 1922. Clerul protestant şi aliaţii săi au susţinut Liga Naţiunilor, spunând că ea reprezintă „expresia politică a Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ.” Liga a fost apoi înfiinţată, iar Ierarhia romano-catolică s-a urcat pe spatele „fiarei” bătrâne. După primul război mondial clericii au

Cuprins

prevăzut o mare renaştere religioasă, iar aceşti religioşi au încercat să pună în mişcare vechiul car. În anul 1919 a fost lansată Mişcarea Mondială Interconfesională a Bisericilor Protestante din America. Cel puţin, ei au încercat să o pornească. Au fost strânşi şi cheltuiţi foarte mulţi bani pentru a spori această mişcare; astfel, la acea vreme, câmpul religioșilor arăta foarte bine, asemenea unei grădini. În primăvara anului 1919 a fost organizată Conferinţa Catolică Naţională pentru Bunăstare. Fascismul a început să se ivească în Italia în acelaşi an; tot în acea perioadă Vaticanul încerca să găsească un instrument pe care să-l folosească aparent împotriva bolşevismului, dar pe care să îl folosească în realitate împotriva mesajului lui Dumnezeu. Astfel, Vaticanul a transformat fascismul în instrumentul dorit. La scurt timp după, fascismul a pus temporar papalitatea în funcţie, Ierarhia devenind o imensă maşinărie politică. Înainte ca acest lucru să se întâmple, organizaţia romano-catolică era „curva uitată a Tirului modern", după cum o descrie profetul. În acele zile ale împrospătării, bătrâna curvă s-a împodobit şi a început să îşi cânte cântecele, în efortul ei de a-i ademeni pe alţii şi de a-şi recâştiga foștii aliați politici şi comerciali. (Isa. 23:15-17) În data de 6 februarie 1922, Cardinalul Ratti a fost ales papă, tot în jurul acelei perioade Mussolini preluând controlul Italiei. Păşunile, şi anume naţiunile pământului, li se păreau religioșilor foarte promiţătoare la acea vreme, asemenea unei grădini a plăcerii; astfel, ei le-au denumit „Grădina Domnului", religioșii simţindu-se şi comportându-se ca şi când ar fi pe cele mai înalte culmi ale universului. În concepţia religioșilor nu exista nici un motiv anume pentru ca ei să fie îngrijoraţi de ceea ce pot face martorii lui Iehova. Este adevărat că religioșii îi considerau pe martori o mulţime cicălitoare, însă nu se aşteptau că ei să facă ceva. Religioșii credeau că au ucis lucrarea şi influenţa martorilor lui Iehova în timpul Războiului Mondial, liderii religioşi lăudându-se şi fiind astfel în culmea fericirii. În acelaşi timp, graţie bunăvoinţei lui Iehova, şi sub conducerea lui Isus Cristos la Templu, lucrarea martorilor renăştea, ei făcând toate pregătirile necesare. La momentul stabilit de Dumnezeu, armata Sa a fost gata, iar El a trimis-o asemenea unui nor de lăcuste. Acela a fost începutul activităţii reale şi al mişcării organizate reale a martorilor lui Iehova; acum, după ce lăcustele Sale au lucrat câţiva ani, păşunile religioase arată ca un loc pustiu. Prin urmare, Domnul spune prin intermediul profetului Său: „iar în urma lui este un pustiu părăsit; da, şi nimic nu îi va scăpa".

22. Efectul invaziei „lăcustelor" Domnului şi declaraţia lui Dumnezeu împotriva tuturor religiilor – dar în special împotriva aşa-numitei „religii creştine", dau în vileag faptul că religia este o fraudă şi o capcană a diavolului. Oamenii onești, aflând care este adevărul, privesc religia ca pe un lucru pustiu, o capcană şi o înşelătorie, aflată acum sub asediul insectelor dăunătoare ale lui Dumnezeu. Martorii credincioşi ai lui Iehova nu au ţinut partea nici unei religii, ci dimpotrivă, la porunca Domnului ei au anunţat că scopul tuturor religiilor este de a defăima numele Atotputernicului Dumnezeu, acesta fiind planul diavolului de a-i întoarce pe oameni de la El. Declararea adevărului a fost făcută împotriva tuturor acestor organizaţii dușmane: „Şi nimic nu îi va scăpa."(*R.V.*) Nici măcar mai marii

Cuprins

Ierarhiei romano-catolice nu au fost capabili să continue, fără să ia la cunoştinţă acest lucru. În anul 1933, cu mult entuziasm şi cu mult zgomot făcut de către organizaţia catolică şi aliaţii săi, a fost anunţat aşa-numitul „an sfânt”, an al cărui scop era să restaureze în minţile oamenilor imaginea de „grădină a Edenului” a religiei. Domnul, prin armata Sa de „lăcuste” a îndepărtat apoi acest camuflaj al religiei, începând ca din acel moment oamenii să fie foarte bine informaţi că toate religiile aparţin diavolului, el fiind principalul oponent înverşunat al creştinismului. Aşa au fost date în vileag şi fascismul, nazismul şi comunismul, drept instrumente diavoleşti călărite de către Ierarhia romano-catolică, care preluase rolul de sfătuitor spiritual al acestor regimuri politice. Oamenii află că scopul acestei alianţe păcătoase este de a conduce lumea în locul Împărăţiei lui Dumnezeu sub Cristos. Ei îşi dau seama cum religioşii au pus „statul corporativ” deasupra lui Iehova Dumnezeu şi deasupra Împărăţiei Sale.

23. Pe cine a folosit Domnul pentru a abate această condiţie a devastării asupra păşunilor religiei? El i-a folosit pe slujitorii Săi credincioşi, slujitori care acţionează sub conducerea Domnului Isus Cristos. În toate eforturile depuse de către armata de lăcuste a Domnului nu a fost folosită deloc forţa fizică, şi nici vreo armă lumească; acest lucru aflându-se în armonie deplină cu profeţia. Nu a existat nici o distrugere fizică a vreunor case, proprietăţi sau persoane. Lăcustele nu lucrează aşa. Martorii lui Iehova, sub conducerea Comandantului lor – Isus Cristos, aprind lumina şi dau drumul la căldură, distrugând învăţăturile false ale oamenilor, învăţături care au fost inventate de către diavol şi folosite de către agenţii săi pentru a defăima numele lui Dumnezeu şi pentru a-i întoarce pe oameni pe o cale a întunericului. În momentul de faţă, martorii lui Iehova îşi dau seama cum au fost favorizaţi de către El, şi cum cu mult timp în urmă El a făcut ca această profeţie să fie scrisă pentru a prevesti situaţia din prezent şi împlinirea sa definitivă. Ei sunt foarte încurajaţi şi mângâiaţi, speranţa lor este luminată, iar ei merg în marş cu bucurie! Domnul continuă să ofere poporului Său dovezi că El se află la conducere, şi că atâta timp cât martorii Săi Îi rămân credincioşi Lui şi Împăratului Său, ei vor beneficia în mod cert de binecuvântări veşnice.

24. Pentru a-i încuraja şi mai mult pe rămăşiţa credincioasă şi pe însoţitorii lor, „ionadabii” – „celelalte oi”, Domnul îi descrie în profeţie pe cei care fac parte din armata Sa asemănătoare lăcustelor: „Înfăţişarea lor este asemenea înfăţişării cailor; iar ei vor alerga asemenea călăreţilor.” (Ioel. 2:4) Caii simbolizează echipamentul de război, după cum este scris: „Caii pregătiţi pentru luptă.” Astfel sunt descrişi martorii credincioşi ai lui Iehova, martori care îndeplinesc lucrarea Sa după cum El a poruncit, fără a ezita nici o clipă. Lăcustele au un cap alungit, oarecum asemănător cu cel al cailor: „Iar forma lăcustelor era asemenea cailor pregătiţi pentru luptă; iar pe capetele lor se aflau coroane ca de aur, iar feţele lor erau ca feţele oamenilor.” – Apocalipsa 9:7.

25. Lăcustele nu sunt temătoare şi nici caii, cu aceste făpturi fiind asemănaţi martorii lui Iehova: „I-ai dat tu calului tărie? I-ai îmbrăcat tu gâtul cu o coamă ? Îl poţi face tu să sară ca lăcusta? Nechezatul lui puternic este cumplit.”

Cuprins

(Iov. 39:12,20) Marii lideri religioşi şi aliaţii lor încearcă să îi sperie pe martorii lui Iehova astfel încât aceştia să se supună şi să îşi înceteze lucrarea de mărturie, însă credincioşii ascultă şi I se supun numai Domnului Isus Crisos, El spunându-le: „Nu vă temeţi de ei." (Mat. 10:26,28) Lăcustele seamănă cu caii care intră în luptă; martorii lui Iehova înaintează astfel în bătălie indiferent de împotrivirea pe care o întâmpină: „El îşi bate joc de frică, şi nu se teme; nici nu dă înapoi din faţa sabiei." (Iov. 39:22) Martorii lui Iehova Îl iubesc pe El şi pe Cristos, „dragostea perfectă izgonind frica". (1Ioan. 4:18) Ei ştiu că vor întâmpina împotriviri înverşunate, însă Dumnezeu le dă aceeaşi poruncă pe care i-a dat-o lui Ieremia: „Nu te teme [de ei]". „Însă tu încinge-ţi coapsele, şi ridică-te, şi spune-le tot ceea ce-ţi poruncesc; nu fi îngrozit înaintea lor, ca nu cumva să te fac să tremuri înaintea lor. Căci iată, am făcut în această zi un oraş fortificat, şi un stâlp de fier, şi pereţi de aramă împotriva întregii ţări, şi împotriva împăraţilor lui Iuda, împotriva conducătorilor lui, împotriva preoţilor lui, şi împotriva tuturor locuitorilor ţării. Şi ei vor lupta împotriva ta, însă nu vor triumfa; căci Eu sunt cu tine, spune Domnul, ca să te scap." – Ier. 1:17-19.

26. O mai bună traducere a ultimei părţi a versetului profeţiei lui Ioel menţionat anterior, este: „Iar ei vor alerga asemenea cailor de luptă." (Ioel. 2:4, *Rotherham*) Ei aleargă încoace şi încolo în îndeplinirea serviciului pe care îl au. Ei nu fug de bătălie, ci, la porunca Domnului îşi sporesc viteza. „Caii se grăbesc în luptă." (Ier. 8:6) „Caii Săi sunt mai ageri decât vulturii." (Ier. 4:13) Începând cu anul 1939, martorii lui Iehova au dat dovadă de o viteză sporită şi de curaj în îndeplinirea „lucrării ciudate".

27. Martorii lui Iehova sunt întotdeauna nerăbdători să facă tot ceea ce le stă în putinţă. În ianuarie 1939, Societatea a sugerat că lucrării de mărturie i-ar trebui acordat mai mult timp, spunând că şaizeci de ore pe lună ar fi potrivite. Unele persoane care pretind a fi slujitorii Domnului, au obiectat, plângându-se de creşterea activităţii. Tuturor le este reamintit că Societatea nu are nici o autoritate de a porunci, şi că cele şaizeci de ore de lucru pe teren sunt doar o sugestie; se crede că aceste sugestii provin de la Domnul, fiind la alegerea fiecăruia dintre slujitorii Săi să facă ceea ce ei cred că este voia Sa. În Cuvântul Său, Domnul a prevestit sârguinţa necesară slujirii Lui. El îi aseamănă pe martorii Săi credincioşi cu nişte cai de luptă, acesta fiind un semn clar că fiecare slujitor trebuie să dea tot ceea ce are mai bun în această zi a luptei aprige. Aproape toate persoanele care pretind că sunt de partea Domnului au acceptat şi adoptat cu bucurie această sugestie, în prima jumătate a anului orele de lucru pe teren ale martorilor crescând foarte mult. Unii dintre aceşti martori au depăşit vârsta de şaptezeci de ani, ei lucrând cu şi mai multă grabă decât alţii şi ajungând până la şaptezeci de ore pe lună dedicate muncii de teren. Unii au crezut la început că nu vor fi capabili să poarte fonograful, însă ei au aflat că povara este foarte uşoară atunci când se află în slujba Împăratului. Asemenea unui cal de luptă, ei participă la bătălie zilnic cu o şi mai mare bucurie. Dacă unii îşi doresc să privească înapoi şi să o ia încet, lăsaţi-i să facă acest lucru. Toţi cei care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu vor face ceea

Cuprins

ce cred că este voia Sa în ceea ce îi priveşte, ei bucurându-se dacă îi pot acorda lucrării lor şi mai mult timp.

Descrierea

28. Printr-un limbaj simbolic, Domnul a făcut ca această descriere clară a martorilor Săi credincioşi să nu lase nici o urmă de îndoială asupra identităţii lor. El mai descrie şi acţiunile armonioase venite din partea celor care formează organizaţia Sa vizibilă, aceasta fiind o dovadă în plus că toţi credincioşii locuiesc împreună şi lucrează împreună în pace, ei având un singur lucru în minte, şi anume justificarea numelui lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova sunt prezentaţi ca fiind neînfricaţi faţă de puterile lumeşti sau faţă de cele ale diavolului, ei continuând să înainteze în serviciul lui Iehova, în supunere faţă de porunca Sa: „Ei vor sări huruind precum nişte care pe vârful munţilor, şi vor pârâi ca o flacără de foc care mistuie mirişteа, sunt ca un popor puternic pregătit de luptă.” – Ioel 2:5.

29. O descriere asemănătoare este făcută de către Isus Cristos în Cartea Apocalipsei, în ceea ce priveşte armata vizibilă a lui Dumnezeu: „Iar ei aveau platoşe, ca nişte platoşe de fier; şi vuietul aripilor lor era ca vuietul unor care trase de mulţi cai, care se aruncă în luptă.” (Apoc. 9:9) Mişcarea unui roi gigantic de lăcuste produce foarte mult zgomot, însă acest zgomot este unul armonios. Realitatea este asemenea descrierii. Mişcarea martorilor lui Iehova a fost şi este desfăşurată în public, cu un sunet armonios, ea fiind deschisă şi cinstită. Dacă clerul dintr-o comunitate oprimă un pionier, un întreg roi merge acolo imediat şi curăţă acea comunitate. Ei le atrag atenţia oamenilor asupra numelui lui Iehova şi asupra faptului ca Împărăţia Sa este aici, ea fiind singura opţiune de a le aduce pace, prosperitate, viaţă şi fericire; mişcarea lor reprezintă un cântec armonios. Ei îi avertizează pe oameni de apropierea bătăliei Armaghedonului. Ei îşi desfăşoară lucrarea sistematic şi într-o manieră organizată, mişcările şi sunetul lor de avertizare asemănându-se foarte mult cu carele care se grăbesc să intre în luptă. Partea nevăzută a organizaţiei de luptă a lui Iehova se apropie cu paşi repezi pentru a distruge „creştinătatea” ipocrită şi necredincioasă, ea săvârşind o distrugere reală. Rămăşiţa este cea care anunţă de dinainte acest lucru. Organizaţia măreaţă a lui Dumnezeu, asemănată cu un car indestructibil cu patru roţi imense, este descrisă de către profetul Ezechiel ca înaintând şi distrugându-şi toţi duşmanii. (Ezechiel – primul capitol; Ezec. 43:1-3) Înaintarea armatei de lăcuste a Domnului stârneşte groaza în inimile religioşilor, deoarece ea reprezintă pentru ei un simbol al distrugerii lor iminente. – Filip. 1:28.

30. Cuvântul „munţi”, aşa cum este folosit în versetul cinci al profeţiei, simbolizează organizaţiile guvernamentale ale „creştinătăţii”. Aceste guverne încearcă să stopeze lucrarea armatei de „lăcuste” a lui Iehova, ele folosindu-se de diverse mijloace pentru a-şi îndeplini scopul greşit. În orice caz, această opoziţie nu îi încetineşte pe martorii Celui Prea Înalt, nici nu îi sperie astfel încât ei să se supună. „Lucrarea ciudată” a lui Iehova trebuie îndeplinită, iar El se va asigura ca ea să fie îndeplinită după voia Sa. În ultimii ani, persoanele devotate lui Dumnezeu

Cuprins

şi Împăratului Său L-au recunoscut în totalitate pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos ca fiind singurele Mari Puteri cărora Creştinii trebuie să li se supună, indiferent de împotrivirea întâmpinată din partea oamenilor sau a guvernelor lumeşti. (Rom. 13:1) Apostolii credincioşi au deschis calea pe care urmașii credincioşi ai lui Cristos o urmează acum. (Fapt. 5:29) Cu scurt timp în urmă, „turma cea mică" de martori a Domnului a fost împrăştiată din cauza atacurilor liderilor religioşi ai guvernelor lumeşti. Nici un religionist nu şi-a arătat bunăvoinţa faţă de ei. Dumnezeu a observat acest lucru, ştiind că aşa se va întâmpla: „Ele s-au risipit din cauză că nu aveau păstor; şi ele au ajuns pradă tuturor fiarelor câmpului când s-au risipit. Turma Mea rătăceşte prin toţi munţii, şi pe fiecare deal înalt; da, turma mea a fost împrăştiată pe întreaga faţă a pământului, şi nimeni nu le-a căutat şi nu s-a îngrijit de ele." (Ezech. 34:5,6) Domnul i-a înştiinţat pe aceşti falşi păstori că va lua măsuri. Martorii lui Iehova au primit acum de la El o viziune clară a scopului Său. Ei cred în Dumnezeu implicit şi înaintează fără să le fie frică de oameni sau de instituţiile diavolului.

31. Focul izbucneşte frecvent şi distruge câmpul de mirişte, fiind urmat de o perioadă de căldură intensă şi de secetă; acest foc este însoţit de foarte mult zgomot. Acţiunea unită a martorilor lui Iehova şi a însoţitorilor lor li se pare religioniştilor ca zgomotul unei „flăcări de foc care mistuie miriştea". „Lucrarea ciudată" a lui Iehova este o avertizare care anunţă focul Armaghedonului. Prin spiritul Său, Dumnezeu L-a făcut pe apostolul Petru să scrie despre această vreme: „Iar cerurile şi pământul care sunt acum, sunt păzite prin acelaşi cuvânt, şi păstrate pentru focul care în ziua judecăţii şi a pieirii se va abate împotriva oamenilor păcătoşi." „Iar ziua Domnului va veni asemenea unui hoţ în toiul nopţii; în acea zi cerurile vor trece cu un mare zgomot, iar elementele se vor topi din cauza căldurii mari; pământul de asemenea, şi toate lucrările care se află pe el, vor fi arse." „Aşteptând şi grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile, fiind aprinse, vor fi topite, iar elementele se vor topi din cauza căldurii aprinse?" (2Pet. 3:7,10,12) Această descriere este susţinută de către profetul Maleahi: „Căci iată, a venit ziua, care va arde ca un cuptor; şi toţi îngâmfaţii, da, şi toţi cei care fac răutăţi, vor fi ca miriştea; iar ziua care a venit îi va arde, spune Domnul oştirilor, încât nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură." – Mal. 4:1.

32. Remarcaţi limbajul folosit de Ioel în profeţie pentru a descrie activităţile lăcustelor: „Sunt ca un popor puternic pregătit de luptă." În acest caz, adverbul „ca" arată că descrierea nu se aplica pe vremea lui Ioel, când lăcustele distrugeau câmpurile, ci ea se referă la nişte făpturi inteligente, la o organizaţie a oamenilor – la martorii lui Iehova. Aceştia nu sunt înarmaţi cu arme adevărate, însă ei sunt foarte bine organizaţi, aflându-se sub conducerea măreţului Mareşal Isus Cristos. Aceasta este vremea în care Satan, bătrânul şarpe, alături de oştirea sa poartă un război împotriva organizaţiei lui Dumnezeu, şi împotriva rămăşiţei aflată în prezent pe pământ. (Apoc. 12:17) Armata Domnului, pregătită de luptă nu reprezintă o organizaţie de tip democratic, ci ea se află sub conducerea lui Isus Cristos – Împăratul lui Dumnezeu, Mareşalul, fiind astfel un guvern teocratic.

Cuprins

Această concluzie este demonstrată de cuvintele din Cartea Apocalipsei, cuvinte care se aplică armatei aflate sub conducerea Domnului: „Iar forma lăcustelor era asemenea cailor pregătiţi pentru luptă; iar pe capetele lor se aflau coroane ca de aur, iar feţele lor erau ca feţele oamenilor. Iar ei aveau un Împărat [pe Domnul Isus Cristos] peste ei, care este îngerul gropii fără fund [în care Isus Cristos îl va arunca pe diavol], al cărui nume în ebraică este Abadon [distrugerea mulţimii lui Satan], iar în grecească este Apolion [distrugătorul lui Satan şi a organizaţiei sale]." (Apoc. 9:7,11) Martorii lui Iehova, şi anume armata Sa de „lăcuste", nu se tem de nici o persoană, deoarece ei ştiu ca sunt sprijiniţi de către puterea nemărginită a lui Dumnezeu. Feţele celor care fac parte din clasa „servului credincios" au fost făcute de către Iehova ca „de diamant, mai tare decât cremenele", El spunându-le: „Nu vă temeţi de ei [de religioniștii răzvrătiţi], nici să nu tremuraţi când îi vedeţi." (Ezec. 3:9) Indiferent de împotriviri, martorii credincioşi îşi continuă lucrarea care le-a fost dată: „În faţa lor, popoarele vor îndura foarte multă durere [din cauza prezenţei lor, popoarele sunt în agonie – *R.V.*]; toate feţele lor vor fi îngrozite." – Ioel. 2:6.

33. Acest lucru se aplică în special Ierarhiei romano-catolice şi aliaţilor ei – protestanţii, doctori în divinitate, şi rabinilor evrei. Această dovadă este sprijinită de faptul că toţi aceştia urlă acum şi lucrează împreună pentru a induce părţile politice, legislative şi juridice ale organizaţiei guvernului să ia măsuri drastice împotriva martorilor lui Iehova. Aceleaşi lăcuste (martorii lui Iehova) sunt descrişi în Cartea Apocalipsei prin aceste cuvinte: „Iar din fum au ieşit nişte lăcuste pe pământ; iar lor [martorilor lui Iehova] li s-a dat o putere, asemenea puterii pe care o au scorpionii pământului. Şi li s-a poruncit să nu rănească iarba pământului, nici vreo altă verdeaţă, nici vreun copac; ci doar pe acei oameni [pe religioniști] care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunte. Iar lor li s-a dat astfel încât să nu îi omoare, ci să îi chinuie [pe religioniști] timp de cinci luni; iar chinul lor era asemenea chinului scorpionului, când înţeapă un om. Iar în acele zile oamenii vor căuta moartea şi nu o vor găsi; şi îşi vor dori să moară [pentru a scăpa de chin], dar moartea va fugi de ei." – Apoc. 9:3-6.

34. Dumnezeu le permite religioniștilor să trăiască şi să îşi continue practicile doar pentru o scurtă vreme, şi anume pe perioada desfăşurării „lucrării Sale ciudate", până în momentul în care religioniștii vor fi chinuiţi. Acest lucru se va întâmpla atunci când „susceptibilităţile lor religioase" vor fi „şocate" când vor auzi pe cineva care propovăduieşte mesajul adevărului. În ceea ce priveşte feţele religioniștilor , în ebraică textul spune că ele vor avea o „sclipire" sau o „înroşire" de frică din cauza activităţii martorilor lui Iehova şi a mesajului pe care aceştia îl aduc. Potrivit Versiunii Autorizate, feţele lor „vor fi îngrozite". Profetul lui Dumnezeu vorbeşte astfel despre Ninive: „Ea este goală, şi pustie, şi risipită; iar inima ei se topeşte, şi genunchii îi tremură, şi multă durere este în toate coapsele, iar feţele tuturor sunt îngrozite [(*ebraică*) au o sclipire, o înroşire]." – Naum. 2:10.

35. Feţele clericilor se îngălbenesc de frică atunci când martorii lui Iehova vorbesc despre ei, aceşti clerici recurgând de obicei la cuvinte aspre împotriva

Cuprins

martorilor. Văzând că nici măcar cuvintele lor aspre nu îi împiedică pe martori în a-şi continua lucrarea fără frică, religioniştii îşi dau seama că acesta este un simbol al distrugerii lor şi al înşelătoriei lor. Belşaţar se afla în aceeaşi situaţie când a văzut înscrierile de pe zid. religioniştii ştiu că au fost cântăriţi în balanţă de către Domnul şi că nu au nici o valoare.

36. Prin intermediul profetului Său, Iehova a prevestit acţiunea unită şi armonioasă a martorilor credincioşi care poartă mesajul Împărăţiei. Ei nu sunt plăpânzi, ci „tari întru Domnul, şi în puterea măreţiei Sale": „Ei vor alerga asemenea unor bărbaţi puternici; se vor urca pe zid asemenea unor bărbaţi de război; şi fiecare va merge pe calea lui, şi nu se vor abate de la calea lor." – Ioel. 2:7.

37. Cei sârguincioşi nu sunt mulţumiţi dacă petrec doar câteva ore pentru îndeplinirea serviciului lor, ci sunt pregătiţi să i se dedice cu fiecare ocazie ivită. Ei atacă întru puterea Domnului, iar El, prin Isus Cristos, continuă să le ofere toată puterea de care au nevoie. „Însă cei care se încred în Domnul îşi vor înnoi puterea; ei vor zbura cu aripi ca de vultur; ei vor alerga, şi nu vor fi obosiţi, şi vor umbla, şi nu vor fi istoviţi." – Isa. 40:31.

38. Cei credincioşi şi sârguincioşi aud porunca Domnului şi se grăbesc să i se supună: „Voi alerga pe calea poruncilor Tale, căci Tu îmi măreşti inima." (Ps. 119:32) David este unul dintre simbolurile lui Isus Cristos şi al membrilor trupului Său, acest Psalm fiind foarte potrivit acum pentru martorii lui Iehova: „Căci tu eşti lumina mea, O, Doamne; şi Domnul îmi va lumina în întuneric. Căci prin Tine eu pot alerga împotriva unei oşti; prin Dumnezeul meu pot sări peste zid." – 2Sam. 22:29,30.

39. Duşmanii Împărăţiei lui Dumnezeu care se adăpostesc, se ascund şi se protejează în spatele zidurilor lor politice şi juridice, îşi dau seama că aceste ziduri nu îi pot apăra. Martorii lui Iehova nu se opresc, ci conform limbajului profeţiei „se vor urca pe zid asemenea unor bărbaţi de război"; cu alte cuvinte, ei vor înainta indiferent de ziduri. Din momentul în care poporul lui Dumnezeu a văzut şi înţeles guvernul teocratic care îi conduce, ei au fost şi continuă să fie disciplinaţi şi antrenaţi astfel încât să fie ordonaţi şi curajoşi. Asemenea lăcustelor, ei nu se opresc în faţa obstacolelor înalte, ci se caţără pe ele, continuând să înainteze. Religioniştii şi-au construit zidurile şi le-au întărit prin politică şi comerţ, ei încercând să îi ţină în spatele acestor ziduri pe oamenii obişnuiţi care le susţin organizaţia. Iehova trimite acum armata Sa de lăcuste pentru a trece prin aceste ziduri cu mesajul eliberării, Dumnezeu deschizând astfel prin martorii Săi „temniţele celor care sunt închişi". – Isa. 61:1.

40. Fiecare persoană care face parte din clasa „servului credincios" ştie că porunca Domnului, după cum îi este aplicată, îi dă de făcut o anumită lucrare; prin urmare, el înaintează în îndeplinirea lucrării pe care o are, şi face tot ceea ce îi stă în putinţă pentru a o îndeplini, fără să interfereze cu ceea ce au de făcut alţii. El ştie că dacă ar fi pe cont propriu nu ar avea nici o putere, de aceea el nu devine infatuat. El îşi dă seama că în sinea lui este mic, dar că este puternic întru Domnul,

Cuprins

după cum este şi descrierea lăcustelor: el este „mic [...] dar [...] înţelept”; martorii, asemeni unui roi de lăcuste înaintează uniţi ca o ceată de războinici: „Sunt patru vietăţi care sunt mici pe pământ, dar incredibil de înţelepte; [...] Lăcustele nu au împărat, totuşi ele înaintează toate în cete.” – Prov. 30:24,27.

41. Ierarhia şi aliaţii săi – toţi fiind duşmanii Împărăţiei lui Dumnezeu, încearcă să rupă unitatea şi acţiunea armonioasă a martorilor lui Iehova, însă ei nu sunt în stare să facă acest lucru. Prin urmare, profetul lui Dumnezeu spune despre aceste lăcuste credincioase şi sârguincioase următoarele: „Ele [...] nu îşi vor schimba calea.” (*Roth*) Cei care fac parte din clasa „servului credincios şi înţelept” nu au de făcut decât acest lucru, (Filip. 3:13) şi anume să îndeplinească porunca pe care Dumnezeu le-a dat-o. Ei sunt pe deplin de încredere, sunt constanţi, neîndoielnici şi de nădejde. Ei ştiu că Iehova şi Isus Cristos sunt învăţătorii şi conducătorii lor, fiind de datoria lor să fie slujitorii Domnului şi să I se supună: „Ochii tăi Îi vor vedea pe învăţătorii tăi; iar urechile tale vor auzi un cuvânt în urma ta, spunând: Aceasta este calea, urmeaz-o; când [ca nu cumva să] o luaţi la dreapta, sau când [ca nu cumva să] o luaţi la stânga.” – Isa. 30:20,21.

42. Domnul a îndeplinit anumite fapte care arată că momentul prezent este momentul împlinirii ultimei părţi a acestei profeţii a lui Ioel. Doar recent Domnul a dezvăluit poporului Său că organizaţia Sa, care se află atât în ceruri ,cât şi pe pământ, este una teocratică, şi că Isus Cristos –Reprezentantul Oficial al lui Iehova, se află la conducere, acesta fiind momentul în care toate problemele individuale şi toate dorinţele egoiste trebuie lăsate deoparte, şi momentul în care fiecare trebuie să îşi dea silinţa pentru a afla şi pentru a îndeplini voia Domnului. De la începutul anului 1939, „lucrarea ciudată” a lui Iehova a progresat pe pământ cu mult mai mult decât în trecut, bucuria celor care lucrează fiind şi mai mare. „Celelalte oi” ale Domnului vin acum în turme, ele văzând care sunt privilegiile de a se alătura lucrării de proclamare a Împăratului şi a Împărăţiei. Raporturile care sunt primite în mod constant de la cei care fac muncă de teren arată o creştere foarte mare a timpului dedicat acestei lucrări, începând cu ianuarie 1939. Este adevărat că deşi opoziţia creşte pretutindeni, Domnul le dă slujitorilor Săi şi mai multă putere pentru a depăşi aceste dificultăţi. Slujitorii credincioşi ai Domnului, care se află acum pe teren au şi mai multe dovezi susţinute că ei se îndreaptă cu paşi repezi spre Armaghedon, şi că acea zi a judecăţii finale se apropie, ei înaintând astfel cu şi mai multă bucurie. Sunt adunate acum „celelalte oi”, şi anume „marea mulţime”? Clasa „servului rău” nu vede acest lucru. Iată sosirea „marii mulţimi” care mărşăluieşte umăr la umăr cu rămăşiţa celor unşi!

(Va urma)

A CINCEA TRÂMBIŢĂ

Cea mai mare „Stea” a lui Iehova este iubitul Isus. Numeri 24:17, 19 au prevestit: „Va veni o Stea din Iacov şi un Sceptru se va ridica din Israel şi va lovi

Cuprins

colţurile lui Moab şi va nimici copiii lui Set. Din Iacov va veni cel care va avea stăpânire şi îl va nimici pe cel ce va rămâne în oraş." Această profeţie se va împlini pe deplin la timpul stabilit de Dumnezeu. Al cincilea „înger" pe care apostolul Ioan l-a văzut în viziunea din Apocalipsa este acum pe cale de a trâmbiţa şi noi marcăm împlinirea profeţiei acum.− Apocalipsa 8:6; 9:1.

Noi vrem să credem, noi trebuie să credem şi noi credem că Domnul ghidează calea celor care sunt devotaţi complet Lui. (Psalmii 32:8; 48:14; 73:24; Isaia 58:11) O convenţie a poporului devotat al lui Dumnezeu s-a organizat în Londra, Anglia, în mai, 1926. Timp de mulţi ani, înainte de eveniment, studenţii Bibliei au crezut că „slujitorul" menţionat în profeţia Bibliei a fost un om individual. Dar acum, la Londra, un discurs cu numele de „Slujitorul şi Slujirea", bazat pe profeţia lui Isaia, capitolul patruzeci şi nouă, a dezvăluit poporului lui Dumnezeu reunit acolo, pentru prima dată, adevărata semnificaţie a „Servului". O rezoluţie cu numele de „O Mărturisire pentru Liderii Lumii" a fost atunci aprobată. A fost susţinută de o adresare publică trimisă la Royal Albert Hall şi denumită „De Ce Se Clatină Puterile Lumii". În dimineaţa de după adoptarea acelei rezoluţii, „O Mărturisire" şi după trimiterea argumentelor susţinătoate, un ziar din Londra a publicat un întreg raport despre acestea şi mai mult de un milion de copii au fost înmânate oamenilor în acea zi, iar apoi, mai mult de cincizeci de milioane de copii au fost publicate în diferite limbi şi distribuite în toată lumea. La aceiaşi convenţie, noua carte *Salvare*, care demasca organizaţia Diavolului, a fost publicată la nivel internaţional. Poporul Domnului a început să vadă şi să aprecieze, nu ca până atunci, cele două organizaţii opuse, a lui Dumnezeu şi a Diavolului şi de asemenea, privilegiul pe care îl au cei aleşi de Dumnezeu de a fi martorii şi slujitorii Lui.

„O MĂRTURISIRE"

„LIDERILOR LUMII:

„Studenţii Internaţionali ai Bibliei, adunaţi la Convenţia generală, declară credincioșia și devotamentul lor faţă de Atotputernicul Dumnezeu şi credem că este privilegiul şi datoria noastră să facem astfel, în ascultare de poruncile lui Dumnezeu trimițând această mărturie puterilor stăpânitoare ale lumii, spre a lua la cunoștință:

„ÎN PRIMUL RÂND: Că este de nemaipomenită importanţă ca toţi să recunoască faptul că Iehova, Creatorul cerurilor şi al pământului, este adevăratul şi atotputernicul Dumnezeu, în afara căruia nu mai există altul; că scopul Lui pentru om este dezvăluit în Biblie, Cuvântul Lui de adevăr şi că Isus Cristos este Înfăptuitorul scopului lui Iehova; că este evident acum tuturor naţiunilor că se regăsesc în neliniște şi confuzie şi că nelinişti mult mai mari decât până acum le ameninţă; că eforturile liderilor de a stabili o guvernare dorită sau o putere mondială, au eşuat; şi, să vă fie cunoscut că numai înfăptuirea scopului lui Dumnezeu, pentru om, şi numai acela poate echilibra lumea şi poate aduce pace,

Cuprins

prosperitate şi fericire oamenilor şi că a venit timpul pentru cei care au puterea de guvernare asupra oamenilor să accepte aceste mari adevăruri".

„ÎN AL DOILEA RÂND: Că motivul pentru continua stare de nelinişte şi confuzie se datorează nesupunerii omului înaintea adevăratului Dumnezeu şi căderea în capcana ticăloasei influenţe a lui Satan, falsul dumnezeu; că Lucifer, iniţial, dreptul stăpân al omului, din cauza lipsei de loialitate faţă de Dumnezeu, a devenit Satan Diavolul, instigatorul tuturor relelor, adversarul lui Dumnezeu şi principalul duşman al omului; că cel rău l-a îndepărtat pe om de adevăratul Dumnezeu şi l-a îndemnat să păcătuiască şi din această cauză omul şi-a pierdut casa desăvârşită şi dreptul la viaţă şi fericire; că de atunci omul a înfiinţat guverne şi a dat naştere puterilor mondiale pentru a conduce singur, dar săvârşind acestea a ignorat Cuvântul lui Dumnezeu şi s-a supus controlului Diavolului, Satan; că până acum Dumnezeu nu a intervenit în privinţa lui Satan, pentru ca omul să poată alege dintre bine şi rău. Dar acum a venit timpul când Dumnezeu va interveni în numele oamenilor".

„ÎN AL TREILEA RÂND: Că Isus Cristos, prin credinţa Sa până la moarte, a devenit Izbăvitorul şi Salvatorul omenirii; că atunci când s-a aflat pe pământ El a propovăduit că timpul izbăvirii oamenilor va veni când lumea ticăloasă, aflată sub conducerea lui Satan, se va sfârşi şi că El, Isus Cristos, se va întoarce şi va stabili Împărăţia lui Dumnezeu de dreptate pentru ca oamenii să ştie şi să urmeze calea dreaptă; şi pentru acest motiv El i-a învăţat pe urmaşii Lui să se roage, ‚Vie împărăţia ta. Facă-se voia ta precum în cer aşa şi pe pământ'; că între timp puterile lumii organizate şi- au continuat scopul de a conduce şi controla oamenii şi aceste puteri mondiale se regăsesc în Scripturi sub simbolul ‚fiarei' din clarul motiv că ei sunt rezultatul eforturilor liderilor comerciali, politici şi ecleziastici şi sunt influenţate şi dominate de Satan, dumnezeul acestei lumi şi au fost şi sunt, militare, crude, aspre şi asupritoare şi deţin spiritul lui Satan, dumnezeul acestei lumi, liderul lor nevăzut sau dumnezeu; şi acum, repetatele strigăte ale umanităţii asuprite au ajuns la Dumnezeu în ceruri, care o va auzi şi o va salva".

„ÎN AL PATRULEA RÂND: Că profeţia divină împlinită acum şi pe cale de a fi împlinită, aduce mărturie faptului că puterea lui Satan este pe sfârşite şi că lumea arhaică s-a încheiat şi că a venit timpul când Isus Cristos, Ofiţerul executiv al lui Iehova şi Regele drept al pământului îl va izgoni pe Satan, cel rău şi îşi va începe dreapta guvernare, ce va stabili vrerea lui Dumnezeu pe pământ; că începând cu anul 1914, divina profeţie pe cale de a se împlini a oferit mărturie că sfârşitul lumii ticăloase a început cu Războiul Mondial, foametea, bolile, cutremurele, revoluţiile, … şi urmată mai apoi de nelinişte generală şi de confuzia naţiunilor lumii; că, această mărturie a împlinirii profeţiei divine fiind clar dezvăluită puterilor lumii, pune în mod evident o responsabilitate pe umerii liderilor ce nu poate fi evitată".

„ÎN AL CINCILEA RÂND: Că deşi Iehova Dumnezeu a oferit dovezi decisive că lumea ticăloasă s-a sfârşit şi că timpul a venit pentru Împărăţia Fiului Său iubit, mărturia Lui a fost ignorată şi dată la o parte de către cei care ar fi trebuit să ştie; şi contrar Cuvântului lui Dumnezeu, liderii comerciali, politici şi

Cuprins

ecleziastici au încercat să stabilizeze lumea şi să ţină oamenii sub control, adoptând acel înlocuitor temporar, cu numele de Liga Naţiunilor şi care a fost aclamată, în mod greşit şi batjocoritor, ca expresia politică a Împărăției lui Dumnezeu pe pământ; că adevăratul creator şi tată al Ligii Naţiunilor este Satan, Diavolul, dumnezeul acestei lumi, iar Liga Naţiunilor a fost înaintată de el, printr-o ultimă încercare disperată de a înşela oamenii, de a-i îndepărta de adevăratul Dumnezeu şi de a-i controla; că acum, după şapte ani de efort continuu al susţinătorilor acelui pact de a stabili pace şi prosperitate, este limpede că Liga Naţiunilor a fost un complet eşec şi că teribila sa cădere se va petrece într-o foarte scurtă perioadă; chiar şi acum, în timp ce susţinătorii ei se chinuie să îşi reunească forţele pentru a păstra o alianţă destrămată şi laică, oamenii aud mesajul solemn al profetului lui Dumnezeu despre federaţie : „Alăturaţi-vă voi oamenilor şi în bucăţi veţi ajunge; şi ascultaţi, voi toţi din ţări îndepărtate; strângeţi-vă şi în bucăţi veţi ajunge. Sfătuiţi-vă împreună şi veţi ajunge la nimic; grăiţi cuvântul şi el nu va rezista.”− Isaia 8:9, 10.

„ÎN AL ŞASELEA RÂND: Din cauza înrobirii minţilor liderilor de către Satan şi cei conduşi sunt îndepărtaţi de adevăratul Dumnezeu, iar forţele rele se adună din toată lumea pentru bătălia Atotputernicului Domn Dumnezeu; că se apropie acum o perioadă de nelinişte precum lumea nu a mai văzut vreodată, iar după bătălie organizaţia puternică a lui Satan va cădea şi nu se va mai ridica vreodată şi puterea divină va fi descoperită pentru ca oamenii să înveţe că Iehova este Dumnezeu şi că Isus Cristos este Regele regilor şi Domnul domnilor”.

„ÎN AL ŞAPTELEA RÂND: Că marea nelinişte va arăta oamenilor Împărăția lui Dumnezeu, Împărăție ce va sta pe umerii Fiului Său iubit, Prinţul Păcii şi că pacea acelei Împărății nu va avea sfârşit: va reuni dorinţa inimilor tuturor oamenilor cu bunăvoinţă şi în acea Împărăție ignoranţa oarbă de care oamenii au fost afectaţi mult timp va fi înlăturată pentru totdeauna şi cu ajutorul cunoaşterii şi supunerii faţă de Dumnezeu, oamenii vor avea pace, prosperitate, sănătate, viaţă, libertate şi fericire; şi că Împărăția va fi împlinirea completă a cântecului profetic al îngerilor: Pace pe pământ, bunăvoinţă pentru oameni.”

„Prin urmare, vă facem această mărturisire: Că Iehova este Dumnezeu şi că El L-a numit pe Fiul Lui, Cristos, *Regele* pământului şi vă porunceşte să îi daţi ascultare Regelui drept al pământului. Faceţi acestea şi folosiţi-vă de influenţa voastră pentru a întoarce minţile oamenilor spre ADEVĂRATUL DUMNEZEU, ca dezastrul să nu vă urmeze.− Psalmii 2:2-12.”

Ioan spune despre această clarviziune: „Şi al cincilea înger a trâmbiţat şi eu o stea am văzut cum cădea din ceruri pe pământ: şi lui i s-a dat cheia de la puţul fără fund [abis].” (Apoc. 9:1) Interpretarea potrivită a acestei stele va reprezenta cheia înţelegerii acestei profeţii. Fără îndoială, steaua este Isus Cristos, despre care 1 Tesaloniceni 4:16 spune: „Domnul Însuşi va coborî din ceruri … cu vocea arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu.” Versiunea *Emphatic Diaglott* conţine cuvintele din Apoc. 9:1, „O stea ce a căzut din ceruri pe pământ”; în *Rotherham* găsim: „O stea din ceruri a căzut pe pământ”. Căderea, precum reiese din acest text

Cuprins

nu este ceva rău. Gândul este, în schimb, acela că o stea a căzut din ceruri pe pământ. Venind din această înaltă poziţie pe pământ, steaua este cel mai bine reprezentată ca „coborând" sau „căzând". Ne putem gândi, de asemenea, că această stea măreaţă şi binevoitoare, a căzut sau a coborât pentru a acorda atenţie deosebită lucrurilor ce aparţin pământului.

Cuvintele din Apoc. 9:1, „lui i s-a înmânat cheia puţului fără fund [abis]" Îl identifică în mod categoric pe Isus Cristos ca Steaua. (Vezi Apoc. 1:18; 20:1) Nimănui în afară de Isus Cristos nu i se dă cheia puţului fără fund sau abisului; astfel Steaua menţionată trebuie să fie Însuşi Isus Cristos. La moartea Lui, El a mers în abis, dar Dumnezeu L-a adus înapoi; şi câştigând această bătălie împotriva morţii, Lui i se va înmâna cu încredere cheia. (Psalmii 16:10; Faptele 3:15) „Steaua" mai sus menţionată nu poate fi Satan; deoarece, altfel, el ar avea cheia să poată ieşi din abis. Înregistrarea divină spune că Isus va deschide puţul fără fund, la sfârşitul celor o mie de ani de domnie şi Îl va lăsa afară pe Satan, pentru o scurtă perioadă; şi Isus deschide acel abis pentru ca sfinţii să poată ieşi de acolo la timpul stabilit. Când Isus a fost pe pământ, El şi nimeni altcineva nu a primit putere asupra abisului sau puţului. (Luca 8:30-33, versiunea *Diaglott,* arată acest lucru) Aceste scripturi Îl identifică pe Isus ca Steaua, fără nici un fel de îndoială.

Istorisirea spune că atunci când această Stea măreaţă a coborât din ceruri „El a deschis acest puţ fără fund [sau abis] şi fum s-a ridicat din puţ, asemenea celui dintr-un cuptor mare; şi soarele şi aerul s-au întunecat din cauza fumului din puţ." (Apoc. 9:2) Fumul care se ridică asemenea celui dintr-un mare cuptor este premergător al nimicirii ce va veni din acea sursă controlată numai de Iehova şi de Cristos. Ilustrează astfel, simbolic, distrugerea. De asemenea, Scripturile (Iacov 3:6) descriu limba nesupusă, în flăcări, ca una a distrugerii. „Vârtejul" pe care l-a văzut profetul Ezechiel (1:4) a fost un simbol al aceluiaşi lucru. Drept dovadă a faptului că acel „fum" este un simbol al nimicirii ce va fi înfăptuită de Dumnezeu, profetul a scris (Maleahi 4:1): „Căci iată, a venit ziua când totul va arde ca într-un cuptor; şi toţi cei mândri, da, şi toţi cei care săvârşesc ticăloşenii vor fi mirişte: şi ziua care va veni îi va arde, a spus Domnul oştirilor, de nu va mai rămâne nici rădăcină şi nici ramuri." Apoc. 9:2 spune: „Şi soarele şi aerul au fost întunecate din cauza fumului din puţ." În mod simbolic această afirmaţie spune: „A venit timpul de a proclama răzbunarea lui Iehova Dumnezeu împotriva organizaţiei duşmanului."

Rezoluţia adoptată la Londra, menţionată mai sus sub numele de „O Mărturisire pentru Liderii Lumii" şi mesajul încurajator, au reprezentat propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu în privinţa răzbunării Lui şi oferirea motivelor pentru căderea puterilor lumii ,ce se apropie. Acesta nu a fost un mesaj al omului sau oamenilor, ci mesajul Cuvântului Domnului poruncit de Iehova de a fi spus de îngerii Lui. Noi trebuie să concluzionăm, astfel, că îngerul Domnului porunceşte acţiunile organizaţiei lui Dumnezeu, în conformitate cu porunca venită de la „Mai Marile Puteri", Iehova şi Cristos. (Romani 13:1) Mesajul conţinut în cartea *Salvare* publicată în acelaşi timp, a fost o descriere în detaliu a organizaţiei

Cuprins

lui Satan şi a organizaţiei lui Dumnezeu, ambele pregătindu-se pentru bătălie. Aceste mesaje, subliniază, în mod anume, faptul că numele lui Iehova este înălţat şi dezvăluie ticăloşeniile organizaţiei duşmane. Aceste mari adevăruri ale lui Iehova au determinat ca „strălucirea cerului [lui Satan]" să fie „întunecată."

Cât despre fum, profetul Isaia, oferind o descriere a Domnului în templul Lui, spune: „Şi pragurile uşilor s-au clătinat la auzul vocii Lui care striga [serafimilor] şi casa s-a umplut de fum." (Isaia 6:4) Astfel, gloria Domnului s-a arătat şi a umplut templul. Proclamarea mesajului Lui de adevăr a început să pună în umbră aliaţii lui Satan şi chiar şi pe el. Armata Domnului s-a adunat acum pentru slujire şi Cuvântul Domnului spune despre acea armată şi despre cei ce îi sunt alături (Ioel 2:10, 11, 30): „Pământul se va cutremura înaintea lor; cerurile vor tremura: soarele şi luna vor fi negre, iar stelele nu vor mai străluci; şi Domnul va vorbi armatei Lui; căci oastea Lui este mare: căci puternic este cel care îndeplineşte cuvântul Lui: căci ziua Domnului este mare şi groaznică; şi cine poate rezista? … Şi eu voi dezvălui minuni în ceruri şi pe pământ, sânge şi foc şi stâlpi de foc." Chiar şi organizaţia Diavolului a început să observe că ceva de nedorit se apropie. „Fumul" şi ceea ce a ieşit din el au îngrijorat pe aliaţii Diavolului.

Ce a ieşit? Ioan descrie că ‚lăcuste' au ieşit din foc pe pământ şi că li s-a dat puterea şi autoritatea „pe care scorpionii o au pe pământ." (Apoc. 9:3) Aceste lăcuste nu pot reprezenta pe slujitorii Diavolului, ci ele simbolizează pe slujitorii lui Iehova Dumnezeu. Versetul unsprezece, al aceluiaşi capitol al Apocalipsei spune despre lăcuste: „Şi ele aveau un rege peste ele, care este îngerul puţului fără fund, al cărui nume în limba ebraică Abaddon este, dar în greacă Apollyon este numit." Aceasta arată că lăcustele simbolizează o grupare organizată, sau o companie, ce mărşăluieşte, condusă fiind de supremul ei comandant; şi celelalte scripturi Îl identifică pe Isus Cristos ca fiind Regele şi Căpitanul şi Căpetenia slujitorilor aleşi ai lui Dumnezeu. „Lăcustele" trebuie să reprezinte, astfel, pe rămășița credincioasă a martorilor lui Dumnezeu de pe pământ. Rămășița face precum este scris la 1 Petru 2:17, „îl onorează pe Rege."

Cuvântul „Abaddon" provine din cuvântul ebraic *abad* şi înseamnă „Distrugătorul", fiind aplicat lui Iehova şi Executorului Său; căci Iehova este Cel „capabil să salveze şi să nimicească." Iehova îi distruge pe cei care Îl urăsc. (Deuteronomul 7:10) Multe texte ale Scripturilor aplică acest cuvânt ebraic *abad* lui Iehova, în privinţa distrugerii. De exemplu, Ezechiel 28:16: „Eu [Iehova] te voi distruge pe tine [Satan], heruvim ascuns." Obadia 8: „Să nu distrug [abad] în acea zi [ziua Domnului], a spus Domnul, oamenii înţelepţi din Edom şi înţelegerea de pe muntele Esau [organizaţia lui Satan]?" Cu acelaşi înţeles apare şi în Mica 5:10: „Şi se va întâmpla în acea zi, a spus Domnul, că Eu voi tăia caii voştri în mijlocul vostru şi vă voi distruge carele."

Rămășița credincioasă a martorilor lui Iehova de pe pământ, declară acum că următoarea judecată a lui Iehova, de distrugere a organizaţiei lui Satan se va petrece la bătălia de la Armaghedon.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăției lui Jehova

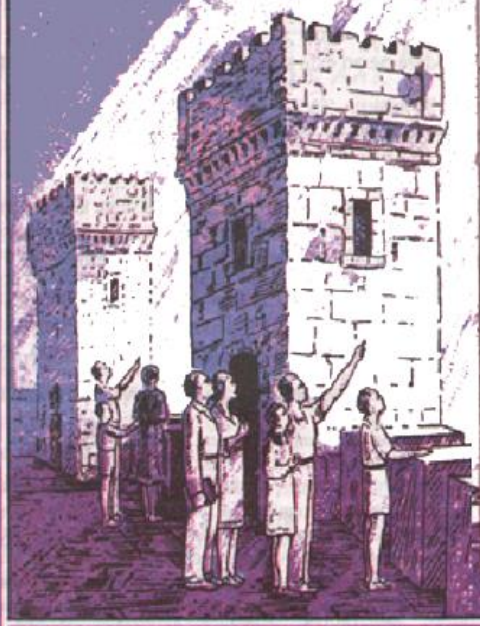

1 AUGUST 1939 Nr. 15

Cuprins:

SOARTA RELIGIEI
PARTEA a IV-a - Pag.375

PRIMA NENOROCIRE - Pag.392

„ÎNAPOI ÎN PALESTINA?" SAU ÎN „ SION"? - Pag.396

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

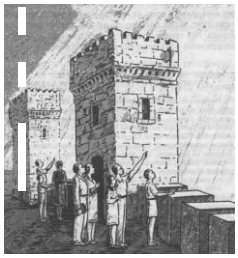

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **1 August 1939** **Nr. 15**

SOARTA RELIGIEI

„Căci noi nu luptăm împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva conducerilor, împotriva autorităţilor, împotriva conducătorilor întunericului ai acestei lumi, împotriva răutăţii spirituale din locurile cereşti” – Efes. 6:12.

Partea a IV-a

Iehova a arătat clar rămăşiţei unse şi însoţitorilor ei că Împărăţia Sa sub Cristos reprezintă învățătura cea mai importantă stabilită în Scripturi. Acest lucru este adevărat, deoarece Împărăţia va fi cea care va justifica numele lui Iehova. Diavolul a folosit religia drept un mijloc subtil de a învăţa şi de a-i face pe oameni să înveţe doctrine în totalitate opuse cu Împărăţia. Nici una dintre instituţiile religioase existente în prezent nu încearcă să îi informeze pe oameni despre importanţa Împărăţiei lui Dumnezeu sub Cristos. Instituţiile religioase pun accentul pe importanţa oamenilor – arătându-şi loialitatea faţă de guvernele lumeşti, şi pe necesitatea ca ele să pară cele care îi ajută pe oameni să îşi dezvolte un caracter frumos. Ele fac foarte multă zarvă pe tema dezvoltării individuale a caracterului, însă în acelaşi timp urmează o cale opusă în totalitate lui Dumnezeu şi Împăratului Său. În timpul „perioadei Ilie” a lucrării bisericii pe pământ, multe persoane sincere au comis exact aceeaşi greşeală. „Dezvoltarea caracterului” a fost subliniată ca fiind un lucru foarte important; ulterior s-a spus despre unul dintre „bătrânii aleşi”, care slujea de câţiva ani: „Uitaţi-vă la el cum a crescut. El este acum atât de matur şi atât de copt; cu siguranţă el este gata să meargă în ceruri. Domnul îl va aduna în curând.” Aceste cuvinte au sunat foarte frumos în urechile celor care iubeau să le audă, însă ele erau amăgitoare şi înşelătoare. Cu siguranţă că este foarte important ca o persoană să fie onestă, cinstită, de încredere, şi să facă ceea ce este drept. Acest lucru este de aşteptat, chiar cerut, şi de la persoanele care nu pretind că Îl slujesc pe Dumnezeu. Un om poate să facă toate aceste lucruri şi să susţină că este creştin, dar în realitate să nu fie deloc. Cel mai important lucru pentru un creştin adevărat este ca el să înveţe care este scopul lui Dumnezeu şi care este voia Sa în ceea ce le priveşte pe toate făpturile Lui, iar apoi să fie sârguincios în a se supune poruncilor Sale.

2. Guvernul teocratic al lui Dumnezeu este subliniat pretutindeni în Scripturi; Isus Cristos este Conducătorul acestei organizaţii împărăteşti, El fiind cel care desfăşoară şi împlineşte scopul lui Iehova Dumnezeu. Dumnezeu Şi-a dat cuvântul de a instaura guvernul Său; din moment ce o „teocraţie” înseamnă un guvern condus de către Fiinţa Supremă, guvernul promis reprezintă o teocraţie.

Cuprins

După răzvrătirea din Eden, prima declaraţie a lui Dumnezeu în ceea ce priveşte scopul Său a fost legată de sosirea guvernului Său. Toţi profeţii Săi cei sfinţi, fără nici o excepţie, au prorocit despre Împărăţia lui Dumnezeu şi despre organizaţia Sa, cu Mesia drept Conducător. Timp de optsprezece secole, Iehova s-a folosit de poporul Său ales, Israelul, pentru a prevesti venirea Împărăţiei Sale. Prin intermediul israeliţilor, El a creat foarte multe tablouri sau scene profetice care să prevestească înfiinţarea şi dezvoltarea Împărăţiei Sale. Când Isus a venit pe pământ, El a început această lucrare prin vestirea Împărăţiei cerurilor. Isus a pus accentul pe Împărăţie alături de discipolii Săi, iar aceşti apostoli credincioşi au subliniat pe tot parcursul vieţii lor importanţa celei de-a doua veniri a lui Isus Cristos, precum şi importanţa venirii Împărăţiei. Încă de pe vremea Edenului, şi până în prezent, cine s-a opus întotdeauna Împărăţiei lui Dumnezeu? Răspunsul este, şi trebuie să fie, Satan – duşmanul lui Dumnezeu; el este cel care s-a împotrivit întotdeauna Împărăţiei. Satan este un duşman subtil. El este principalul amăgitor şi maestrul înşelăciunilor. De ce mijloc s-a folosit Satan cu mare succes pentru a-i amăgi pe oameni şi pentru a-i face să se opună Împărăţiei lui Dumnezeu sub Cristos? Răspunsul este cu siguranţă: religia. El i-a folosit pe oameni drept învăţători ai religiei, iar prin cuvinte subtile şi doctrine aparent bune, i-a indus pe oameni să înfiinţeze o organizaţie în care foarte mulţi oameni creduli au fost atraşi fără ştiinţă. Întregul sistem religios, inclusiv cel al aşa-numitei „religii creştine", a fost şi este împotriva lui Cristos, deci împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu sub Cristos. În timp ce apostolii se aflau încă pe pământ, implicaţi în proclamarea adevărului în ceea ce-L priveşte pe Iehova şi Împărăţia Sa, acel sistem anticrist era ocupat să-i amăgească pe oameni şi să-i influenţeze astfel încât ei să îi urmeze pe învăţătorii religioşi. Cine este interesat în mod special să nege că Isus este Mesia – Cel pe care Iehova L-a promis cu mult timp în urmă pentru a fi Împăratul şi conducătorul lumii? Diavolul, desigur; el este cel care le-a inoculat oamenilor negarea acestui mare adevăr: „Cine este mincinosul, dacă nu cel care contestă că Isus este Cristosul? Acela este anticristul, care Îl neagă pe Tată şi pe Fiu." (1Ioan. 2:22) „Şi orice spirit care nu mărturiseşte că Isus Cristos a venit în trup, nu este de-al lui Dumnezeu; ci este spiritul anticristului, despre care aţi auzit că va veni; el este chiar şi acum în lume." – 1Ioan. 4:3.

3. „Cristos" – „Mesia", înseamnă „Cel Uns" al lui Iehova, şi anume Împăratul Său, sau Conducătorul de drept al lumii, Cel care va distruge domnia ticăloasă a lui Satan. Toate lucrurile şi toate instituţiile care neagă acest mare adevăr, fac parte din anticrist. Toate lucrurile şi toate instituţiile care nu sunt pentru Iehova Dumnezeu şi pentru Isus Cristos, sunt împotriva Domnului şi a Împărăţiei Sale. Isus nu numai că a subliniat importanţa Împărăţiei, ci a mai spus: „Cel care nu este cu Mine este împotriva Mea; iar cel care nu adună cu Mine, risipeşte." (Mat. 12:30) Fiecare instituţie religioasă existentă în prezent, preamăreşte şi glorifică făpturile, păstrându-i pe oameni în ignoranţă faţă de Împărăţia lui Cristos, Împărăţie care va justifica numele lui Iehova Dumnezeu. Religia pune până şi statul deasupra lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. Prin

Cuprins

urmare, religia este modalitatea principală folosită pentru a-i amăgi pe oameni şi pentru a I se opune lui Cristos, religia fiind în totalitate anti-Cristos şi anti-Dumnezeu. Politicienii influenţi din ziua de astăzi susţin în mod public: „Avem nevoie de mai multă religie"; iar în acelaşi timp ei îşi exercită puterea şi influenţa împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu sub Cristos. Toate faptele arată că religia este anti-Dumnezeu şi anti-Cristos, deci împotriva Împărăţiei.

4. „Rămăşiţa" şi „celelalte oi" ale Domnului realizează acum că Împărăţia are cea mai mare importanţă. Vedem că fiecare creştin trebuie să fie pentru Cristos şi pentru Împărăţia Sa, să se supună tuturor poruncilor lui Dumnezeu şi să fie împotriva religiei. Toţi slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu vor reţine acum provocarea ticăloasă a lui Satan, provocare prin care el a susţinut că îi poate întoarce pe oameni de la Dumnezeu şi să îi facă să Îl blesteme; şi faptul că Dumnezeu a acceptat această provocare, declarând că îi va oferi lui Satan tot timpul necesar şi toate oportunităţile pentru a câştiga provocarea făcută, înainte ca Dumnezeu să-Şi reverse puterea supremă împotriva acestui duşman. (Iov. 2:1-6; Ex. 9:16) Prin urmare, această situaţie îl pune pe Satan, alături de toate forţele sale, împotriva lui Dumnezeu şi a Împăratului Său, Isus Cristos. Încă din momentul răzvrătirii din Eden şi până în prezent, Satan a luptat împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. Din această cauză, importanţa Împărăţiei este subliniată de către toţi scriitorii Bibliei. Toţi acei oameni credincioşi din trecut au scris profeţii sub inspiraţia spiritului lui Iehova Dumnezeu, ei subliniind importanţa Împărăţiei. Observând că Satan este cel care conduce forţele răului împotriva lui Dumnezeu şi împotriva lui Isus Cristos, cine sunt atunci duşmanii împotriva cărora luptă urmașii lui Isus? Cine sunt cei care caută să îi distrugă pe cei care Îl slujesc pe Iehova? Este posibil să fie adevărat faptul că persoanele creştine trebuie să lupte împotriva trupului şi a sângelui, după cum cred religioniștii? Satan şi forţele sale sunt nevăzute oamenilor – iar aceste forţe nevăzute sunt cele care luptă împotriva Împăratului lui Iehova, împotriva Împărăţiei şi împotriva tuturor celor care o reprezintă. Astfel apostolul, aflat sub inspiraţia spiritului lui Dumnezeu, i-a îndrumat pe urmașii lui Isus Cristos în ceea ce îi priveşte pe duşmanii lor, prin aceste cuvinte: „Căci noi nu luptăm împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva conducerilor, împotriva autorităţilor, împotriva conducătorilor întunericului acestei lumi, împotriva răutăţii spirituale din locurile cereşti." (Efes. 6:12) Observăm astfel că duşmanul împotriva cărora unşii Domnului luptă, nu este un duşman în carne şi oase, ci îl reprezintă pe diavol alături de oştirea sa de îngeri păcătoşi care îi folosesc pe oameni drept uneltele lor.

5. În prezent, această problemă este foarte accentuată, deoarece Iehova Îşi desfăşoară „lucrarea Sa ciudată", lucrare care constă în informarea oamenilor că religia îi aparţine diavolului; din această cauză şi datorită mijloacelor folosite de către diavol pentru a-i amăgi pe oameni, religia este sortită cât de curând unei distrugeri complete. Cei care îşi doresc în mod sincer să Îl cunoască şi să Îl slujească pe Dumnezeu, văd adevărul şi înţeleg în mod clar faptul că ei trebuie să se împotrivească religiei şi să fie pentru Împărăţie, deoarece nu există nici o cale

Cuprins

de mijloc. Faptul că ei discern că religia este împotriva lui Dumnezeu şi împotriva Împărăţiei Sale, le permite să vadă că religia este duşmanul omului, ea fiind instrumentul principal folosit de către diavol împotriva omenirii. Acesta este motivul pentru care în prezent apar în scenă foarte multe persoane care se declară împotriva religiei, deci de partea Împărăţiei lui Dumnezeu sub Cristos. Ei văd în mod clar că martorii lui Iehova nu sunt implicaţi în nici o luptă împotriva oamenilor, ci că ei desfăşoară o lucrare bună prin propovăduirea mesajului lui Dumnezeu, după cum El a poruncit; din această cauză, acele persoane de bună-credinţă se vor grăbi să i se alăture rămăşiţei unse în „lucrarea ciudată". Toţi cei care se află de partea lui Iehova şi a Împăratului Său, trebuie neapărat să fie împreună, şi să lucreze împreună cu credinţă şi armonie – şi asta deoarece ei au un scop şi un interes comun, şi anume să Îl slujească pe Dumnezeu şi pe Împăratul Său şi să primească aprobarea Sa. Inevitabil în acest caz, diavolul şi toate agenţiile sale – în special religia şi religioniştii, se împotrivesc Domnului, martorilor Săi şi însoţitorilor acestora. Trebuie să vină momentul în care Dumnezeu Îşi va exprima şi revărsa mânia împotriva tuturor religiilor, iar acest moment a venit. El îi trimite pe martorii Săi pentru ca aceştia să declare adevărul, ceea ce dă în vileag religia ca fiind instrumentul diavolului care luptă împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu.

6. Cu mult timp în urmă, Iehova a subliniat prin intermediul profetului Său Ioel, activitatea armonioasă şi avansată a poporului Său credincios de pe pământ. El arată că cei unşi şi însoţitorii lor vor sta umăr la umăr, luptând pentru Împărăţiei. El îi aseamănă pe credincioşii lui unşi cu lăcustele (Ioel. 1:4; 2:25), numindu-i „armata Sa", armată care nu are vreun lider lumesc, ci care se află sub conducerea lui Cristos, Împăratul ceresc. Persoanele credincioase şi loiale ale lui Dumnezeu aflate în prezent pe pământ nu au nevoie de nici un conducător, lider sau împărat lumesc, vizibil. Ele formează o unitate; cu alte cuvinte, ele formează un întreg, Cristos fiind Comandantul şi Conducătorul lor. Remarcaţi acum profeţia lui Ioel care prezintă mişcarea armonioasă a slujitorilor credincioşi ai lui Iehova, slujitori care îşi urmează Împăratul oriunde: „Ei nici nu se vor împinge unii pe alţii [nici nu se vor lovi între ei – *Rotherham*], ei vor umbla fiecare pe calea sa; şi când vor trece prin săbii, nu vor fi răniţi." – Ioel. 2:8.

7. Ei nu au deloc ocazia să lupte unul împotriva celuilalt. Dacă s-ar lupta între ei, aceasta ar fi dovada clară că ei nu Îl slujesc pe Dumnezeu şi nici pe Împăratul Său. Ei înaintează în unitate. Ei nu ies din linie. Nu sunt preocupaţi de ceea ce fac confraţii lor, nici nu interferează cu ei în îndeplinirea sarcinilor. Fiecare îşi ştie poziţia şi sarcina care i-au fost atribuite, fiind harnici în a sluji cu credinţă acolo unde au fost puşi. Toţi sunt în pace întru Dumnezeu, menţinând pacea deplină şi armonia între ei, după cum Domnul a prezis că vor face cei credincioşi. (Psalmul 122) Versiunea Americană Autorizată nu oferă aici cea mai clară traducere a profeţiei lui Ioel, profeţie care potrivit Versiunii Revizuite spune: „Ei dau buzna printre arme, şi nu se abat de la calea lor." Potrivit lui Rotherham: „Deşi ei cad printre arme, nu se vor opri." Remarcaţi aici faptele indiscutabile aflate în armonie cu şi în împlinirea profeţiei, după cum a fost declarat. Corpurile

Cuprins

legislative adoptă legi pentru a stopa activitatea poporului lui Dumnezeu. Curţile de judecată interpretează aceste legi astfel încât să poată opri lucrarea martorilor lui Iehova. Forţele de ordine acţionează la comanda liderilor religioşi, pedepsindu-i pe martorii lui Iehova; totodată ele îi asaltează, îi lovesc, îi aruncă în închisori mizerabile, îi acuza în mod fals de crimă şi îi maltratează. Liderii religioşi incită gloate de persoane violente pentru a-i asalta pe martorii lui Iehova; după cum Isus a prevestit, martorii sunt „detestaţi de toate naţiunile pământului din cauza numelui Său." (Mat. 24:9) Nici unul dintre aceste lucruri nu stopează înaintarea slujitorilor credincioşi ai lui Iehova. Ei îşi dau seama că împuternicirea şi autoritatea lor provin de la Atotputernicul Dumnezeu, ei fiind hotărâți să I se supună Lui, indiferent de ceea ce spun sau fac alţi oameni. Unii dintre martorii lui Iehova sunt supuşi cu cruzime unor pedepse corporale, iar alţii au fost chiar ucişi de către reprezentanţii religioşi ai lui Satan. În orice caz, aceste lucruri nu îi împiedică pe restul martorilor să îşi desfăşoare lucrarea în continuare. Martorii care supravieţuiesc nu plâng atunci când unii dintre ei sunt ucişi de către duşman, deoarece ei ştiu că cei care mor în credinţă vor fi schimbaţi de îndată întru înfăţişarea glorioasă a Domnului Isus Cristos. Nici o putere lumească, nici puterea diavolului, nu se pot împotrivi înaintării armatei lui Iehova, armată asemănată cu lăcustele. Martorii sunt pentru Împărat şi Împărăţia Sa. Ei ştiu că Împăratul va fi învingător. Ei sunt determinaţi de bunătatea Sa şi de bunăvoinţa Atotputernicului Dumnezeu să fie credincioşi în îndeplinirea sarcinii pe care o au.

8. Descriind în continuare activităţile martorilor credincioşi ai Domnului, profetul Său scrie: „Ei se vor răspândi peste tot în oraş [vor sări peste oraş – *R.V.*], ei vor alerga pe ziduri, se vor căţăra pe case; ei vor intra înăuntru pe fereastră, asemenea unui hoţ." – Ioel. 2:9.

9. Martorii credincioşi şi harnici ai lui Iehova invadează locurile deţinute de către agenţii lui Satan, şi anume ei invadează organizaţiile numite „biserici", sau instituţiile religioase unde oamenii sunt ţinuţi „prizonieri". Religioniștii le-au inoculat frica multora dintre enoriașii lor, folosindu-se de constrângeri şi ameninţări. Martorii lui Iehova se grăbesc să le propovăduiască mesajul Împărăţiei acestor prizonieri, astfel încât ei să afle despre scopurile lui Dumnezeu de a-i scăpa şi de a le oferi un refugiu. Martorii lui Iehova nu numai că propovăduiesc numele Său şi Împărăţia Sa, ci fac şi un bine acelor persoane care suspină şi plâng din cauza constrângerii la care sunt supuşi şi din cauza faptelor dezgustătoare care sunt practicate în cadrul organizaţiilor religioase. – Ezec. 9:4.

10. Elementele combinate care formează conducătorii vizibili ai „acestei lumi rele", înalţă ceea ce ele numesc „ziduri legale" prin adoptarea unor legi menite să îi împiedice pe oameni să vorbească împotriva religiei. Ele adoptă legi sau ordonanţe care interzic publicarea adevărului prin bannere sau prin orice alte mijloace, discriminându-i astfel pe martorii lui Iehova. Aceste aşa-numite „ziduri legale" nu îi fac pe martorii lui Iehova să îşi înceteze lucrarea; ei nici nu se sperie la vederea acestor ziduri. Ştiind că Dumnezeu a poruncit ca lucrarea Sa să fie îndeplinită, şi că a promis că duşmanul nu va triumfa împotriva celor credincioşi,

Cuprins

martorii lui Iehova merg drept înainte, încrezându-se pe deplin în El şi făcând tot ceea ce El le-a dat de făcut. „Ei se vor căţăra pe case.” Slujitorii credincioşi ai lui Dumnezeu merg din casă în casă pentru a le duce mesajul Împărăţiei persoanelor care locuiesc acolo; ei nu omit nici o casă, nici măcar casele Ierarhiei romano-catolice. Ei oferă acolo mărturia Împărăţiei deoarece aceasta este porunca pe care au primit-o de la Cel Prea Înalt. „Ei vor intra înăuntru pe fereastră, asemenea unui hoţ.” Ei nu dau buzna în case, ci îşi instalează fonografele în faţa uşilor şi a ferestrelor pentru a transmite mesajul Împărăţiei în casele celor care au urechi de auzit; în timp ce persoanele care îşi doresc să audă, aud acest mesaj, unii „morocănoşi” sunt obligaţi să îl audă. Lăcustele invadează casele oamenilor; ba mai mult, ele mănâncă lacul de pe lemn, rozând chiar şi lemnul până la un anumit punct. Aşa şi martorii credincioşi ai lui Dumnezeu, asemănaţi lăcustelor, duc mesajul Împărăţiei exact în case şi îndepărtează lustrul tuturor lucrurilor religioase care se află în acele case, îndepărtând inclusiv lumânările, „apa sfinţită” şi superstiţiile din minţile oamenilor. Ei le arată acestora că doctrinele care le-au fost predate sunt asemenea lemnului, fânului şi miriştii, că ele pot fi distruse de foc şi nu pot rezista căldurii. Oamenilor le este permis să vadă că „purgatoriul” nu reprezintă nimic mai mult decât o sperietoare creată de agenţii lui Satan pentru a-i înfricoşa şi pentru a-i atrage în organizaţii religioase, organizaţii în care ei sunt jefuiţi de banii pe care i-au muncit din greu. Astfel, mesajul Împărăţiei reprezintă o plagă pentru religioniști, clerul observând că nu este în stare să prevină răspândirea acestui mesaj. Prin urmare, după cum a descris profetul, mesajul vine la ei asemenea unui hoţ care intră pe fereastră; acest mesaj reprezintă o avertizare pentru cei care se află înăuntru, avertizare care anunţă că Isus Cristos a venit. Ei trebuie să-şi amintească cuvintele Sale de avertisment: „Iată, Eu vin asemenea unui hoţ.” (Apoc. 16:15) Ziua Armaghedonului este foarte aproape, această zi urmând să vină asupra lumii ca un hoţ în toiul nopţii. (1Tes. 5:2) Domnul observă în mod cert eforturile venite din partea religioniştilor pentru a preveni ca mesajul Său să ajungă la oameni, însă El le ia în derâdere pe aceste persoane care I se împotrivesc. Lucrarea care este acum îndeplinită este lucrarea lui Dumnezeu, „lucrarea Sa ciudată”, şi nici o putere nu o poate opri. Dumnezeu o va termina la momentul stabilit de El.

11. Satan, fiind izgonit din ceruri pe pământ – locul din care el operează acum împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale, luptă cu disperare împotriva persoanelor care Îl slujesc pe Iehova, el folosindu-se de toate spiritele rele în încercarea sa, ca prin toate mijloacele posibile să contracareze proclamarea Împărăţiei. Aici, pe pământ, se poartă bătălia adevărului; ea este desfăşurată împotriva tuturor erorilor religiei şi zguduie fundaţiile instituţiilor religioase. „Pământul se va cutremura înaintea lor; cerurile vor tremura; soarele şi luna se vor întuneca, iar stele îşi vor retrage strălucirea.” – Ioel. 2:10.

12. Organizația vizibilă a lui Satan – religioasă, politică şi comercială, se află acum într-o stare de frică şi de neliniște, ea clătinându-se şi tremurând. Liderii ei sunt înfuriaţi şi zguduiţi la auzul mesajul împărăţiei lui Dumnezeu, iar în

Cuprins

disperarea lor ei încearcă să facă tot posibilul pentru a opri acest mesaj. Duşmanul a încercat să distrugă lucrarea Domnului în timpul Războiului Mondial, însă lucrarea martorilor a renăscut după război, iar la scurt timp după, „lucrarea ciudată" a început cu seriozitate. „Iar după cele trei zile şi jumătate, spiritul de viaţă de la Dumnezeu a intrat în ei, iar ei s-au ridicat în picioare, şi o mare frică i-a apucat pe cei ce i-au văzut. Şi au auzit un glas puternic din ceruri, care le spunea: Urcaţi aici. Iar ei au urcat în ceruri într-un nor; iar duşmanii lor i-au văzut. În acel moment s-a petrecut un mare cutremur, şi a zecea parte din oraş s-a prăbuşit, iar în cutremur au fost ucişi şapte mii de oameni; iar cei rămăşi s-au îngrozit, şi I-au dat slavă Dumnezeului cerurilor." – Apoc. 11:11-13.

13. Domnul se află acum la conducerea martorilor Săi credincioşi, iar guvernele lumeşti dau dovadă că se cutremură prin adoptarea unor legi şi prin crearea unor ordine în consiliu pentru a împiedica activităţile martorilor lui Iehova. În unele locuri mai ignorante, guvernele împiedică importul mesajului Împărăţiei venit sub forma unor cărţi, a fonografului, a discurilor şi a revistelor; totuşi, martorii le transmit oamenilor direct acest mesaj, iar eforturile duşmanului le fac pe persoanele sincere şi oneste să caute care este cauza pentru împotriviri, astfel ele fiind capabile să găsească o cale de scăpare. Oraşe şi state adoptă ordonanţe care îi vizează în mod direct pe martorii lui Iehova, iar judecătorii şi magistraţii unor curţi au izbucnit în furie de pe scaunul de judecată, spunând: „Aceşti oameni ai lui Iehova vin aici ca un roi de lăcuste, ei nu dau deloc dovadă de respect pentru ordonanţele noastre, şi nici pentru biserici." Anumite oraşe precum Connecticut şi New Jersey sunt exemple grăitoare pentru această situaţie.

14. Văzând inabilitatea poliţiei de a opri lucrarea martorilor, clericii tremură din cauza furiei şi a fricii. Diavolul şi oastea sa de îngeri păcătoşi tremură şi ei, fiind motivaţi într-un mod răutăcios în eforturile lor de a stopa lucrarea desfăşurată de către martorii lui Iehova. Satan şi oştirea sa de spirite păcătoase aflate în locuri înalte, constituie „cerurile", şi anume partea nevăzută care operează de pe pământ împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu şi a poporului Său. Satan şi îngerii săi sunt cei care poartă războiul împotriva martorilor şi a însoţitorilor lor: „Iar balaurul s-a mâniat pe femeie, şi a mers să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, care respectă poruncile lui Dumnezeu, şi au mărturia lui Isus Cristos." – Apoc. 12:17.

15. Aceste scrieri şi fapte se află în concordanţă deplină cu cele spuse de apostolul Pavel în Efeseni 6:12, ceea ce arată în mod clar că lupta martorilor credincioşi ai lui Dumnezeu aflaţi pe pământ este o luptă împotriva diavolului şi a oştirii sale de îngeri păcătoşi, şi că diavolul împreună cu acei îngeri îi folosesc pe oameni drept agenţi vizibili care să le desfăşoare lucrarea lor răutăcioasă de împotrivire. Acest lucru trebuie să convingă orice persoană raţională, şi cu siguranţă pe toţi cei care ştiu adevărul, că Împărăţia lui Dumnezeu sub Cristos reprezintă cel mai important lucru dintre toate, deoarece tocmai Împărăţia va nimici organizaţia lui Satan, va justifica numele lui Iehova şi le va oferi oamenilor care iubesc neprihănirea o cale de salvare. Astfel, cei care Îl iubesc pe Domnul ar

Cuprins

trebui să fie atât de entuziasmaţi încât să-şi dorească să-şi sporească energia în păzirea intereselor Împărăţiei şi în a face tot ceea ce este posibil pentru a le spune şi altora despre Împărăţie.

16. În ultimele luni, numărul martorilor aflaţi pe teren a crescut deoarece mai mulţi „ionadabi” au aflat despre Împărăţia lui Dumnezeu şi s-au alăturat rămăşiţei în slujba ei; activităţile lor sporite au adus şi mai multă frică asupra religioniștilor, făcându-i pe aceştia să îşi exprime furia într-o manieră cu mult mai răutăcioasă. „Soarele şi luna se vor întuneca, iar stelele îşi vor retrage strălucirea.” Când plaga lăcustelor s-a abătut asupra Egiptului (Ex. 10:15) „ele au acoperit întreaga faţă a pământului, astfel încât ţara s-a întunecat; şi au mâncat fiecare verdeaţă a ţării, şi toate fructele din pomi.” Acest lucru simbolizează plaga care se află acum asupra „creştinătăţii”. Mai marii clerici şi conducătorii turmelor lor sunt cei reprezentaţi în mod simbolic de către „soare” şi „lună”; „stelele” strălucitoare şi enoriaşii lor zeloşi îi privesc ca pe „luminile lumii”, însă lumina lor este întunecată acum din cauza mesajului Împărăţiei lui Iehova proclamat de armata Sa de lăcuste simbolice. Mesajul adevărului lui Dumnezeu îi informează acum pe oamenii sinceri că speranţa lor nu se află în liderii religioşi, nici în conducătorii turmelor, ci numai în Isus Cristos şi în Împărăţia Sa. Acest adevăr le închide lumina marilor moguli ai „creştinătăţii”. Cuvintele lui Iehova despre Isus Cristos sunt foarte încurajatoare pentru oamenii sinceri şi oneşti din prezent: „În numele Său vor spera naţiunile.” (Mat. 12:21 – *A.R.V., margin.)* Putem observa astfel că adevărul întunecă lumina clericilor, el strălucind şi luminându-i pe cei cu sufletul bolnav de păcat. „Lucrarea ciudată” a lui Iehova nu glorifică şi nu preamăreşte nici un om şi nici o altă făptură. Este după cum Domnul a spus prin apostolul Său: „Nu a prostit Dumnezeu înţelepciunea acestei lumi?” (1Cor. 1:20) Luminile lumeşti puternice sunt umbrite, iar strălucirea lor scade pe măsură ce mesajul Împărăţiei înaintează. Chiar şi liderii politici care au fost nişte lumini strălucitoare în rândurile oamenilor, au cedat influenţei seducătoare a lui Satan şi s-au întors spre religie, susţinând cu tărie nevoia de şi „mai multă religie” – şi strălucirea lor în calitate de lideri politici începe să dispară. Armata de „lăcuste” a lui Iehova înaintează constant, iar pe măsură ce întunericul sporeşte asupra luminii înţelepciunii lumeşti, lumina aflată asupra poporului Domnului continuă să îi mărească bucuria.

17. Este această campanie desfăşurată acum pentru gloria martorilor lui Iehova? Nu, nicidecum! Acesta este mesajul lui Dumnezeu, El fiind singurul care trebuie să primească onoruri şi glorie. „Iar Domnul Îşi va face auzită vocea înaintea armatei Sale [înaintea oştirii Sale – *Rotherham*]; căci tabăra Lui este foarte mare; căci Cel care împlineşte cuvântul Său este puternic; mare este ziua Domnului, şi foarte cumplită; şi cine o poate îndura?” – Ioel. 2:11.

18. Prin intermediul lui Isus Cristos, Împăratul Său, şi prin intermediul organizaţiei Sale teocratice, Iehova Îşi face cunoscut mesajul, spunându-le tuturor persoanelor că ziua socotelii finale se apropie. Acest lucru nu are ca scop înălţarea şi preaslăvirea „lăcustelor”, a martorilor Săi, ci are scopul exact de a-i înştiinţa pe

Cuprins

oameni că Atotputernicul Dumnezeu este Iehova. „Lăcustele” nu au nici un împărat lumesc, ci ele se află sub conducerea Împăratului ceresc, Isus Cristos. El este nevăzut oamenilor. El conduce şi direcţionează oştirea Celui Prea Înalt. Este „vocea” lui Iehova rostită prin Reprezentantul Său oficial, împuternicit şi delegat, Isus Cristos. (1Tes. 4:16,17) „Tabăra Lui este foarte mare”, şi anume ea este numeroasă în ceea ce priveşte volumul mesajului pe care Domnul îl transmite şi pe care tabăra Sa îl face cunoscut. Aceasta este declaraţia lui Iehova, şi „lucrarea Sa ciudata”, iar El este foarte puternic, folosindu-i pe cei din tabăra Sa în desfăşurarea lucrării Sale, indiferent de împotriviri. El va termina această lucrare în curând şi va dovedi că a găsit oameni pe pământ capabili să-şi menţină integritatea faţă de El, indiferent de presiunile venite din partea duşmanului. Aceasta este ziua lui Iehova, iar „ziua Domnului este foarte cumplită.” În prima parte a zilei lui Iehova va avea loc „lucrarea Sa ciudată” de propovăduire a mesajului răzbunării Sale împotriva religiei şi a ipocriziei, mesaj care anunţă totodată că Împărăţia Sa reprezintă singura speranţă a omenirii. Judecata lumii a început şi progresează, iar naţiunile sunt acum împărţite. Lucrarea trebuie îndeplinită înainte de Armaghedon, moment în care organizaţia lui Satan va înceta să existe. – Mat. 25:31-46.

19. Profetul adresează atunci această întrebare: „Şi cine o poate îndura?”, cu alte cuvinte „Cine îşi poate menţine integritatea şi să îndure ca membru al organizaţiei lui Dumnezeu, fie că este vorba despre rămăşiţă, fie de „celelalte oi”? Aceasta este o perioadă a unui test foarte important la care sunt supuşi toţi cei care şi-au asumat responsabilitatea de a îndeplini voia lui Dumnezeu. Cei care îndură în prezent şi dau dovadă de loialitate sunt cei care au încredere deplină în Dumnezeu şi în Împăratul Său, ei înaintând în supunere faţă de poruncile Sale, indiferent de împotrivirile venite din partea duşmanului. Aceşti credincioşi înţeleg acum în totalitate că lupta lor nu este o luptă purtată împotriva oamenilor din cauza faptului că ei sunt catolici, protestanţi, evrei sau atei (ei nu luptă împotriva puterilor sau guvernelor lumeşti), ci că ei sunt atacaţi şi contracaraţi de către diavol şi îngerii săi păcătoşi, acestea fiind forţele nevăzute care îi folosesc pe oameni pentru a-şi îndeplini lucrările lor păcătoase. Astfel, credincioşii îşi dau seama că oamenii folosiţi sunt cei care au căzut pradă religiei şi care au fost seduşi de către Satan. Lucrarea martorilor lui Iehova, a „taberei Sale”, este de a se supune Lui şi de a pune accentul pe numele Său, astfel încât oamenii să vadă că aceasta este singura lor cale de scăpare.

Avertizarea poporului Său

20. Cu multe secole în urmă, pe vremea poporului Său tipic ,ales, Iehova a făcut ca profeţia lui Ioel să fie rostită. Până în acest moment al profeţiei, Dumnezeu vorbeşte despre ipocrizia religiei şi despre scopul Său de a o distruge. El ştia sfârşitul încă de la început, iar la momentul stabilit, Dumnezeu dezvăluie poporului Său ales înţelesul profeţiei, spunându-le tuturor care este sarcina lor în prezent. Prin intermediul profetului Său, Iehova se adresează acum tuturor persoanelor care au încheiat un legământ pentru a face voia Sa şi pentru a urma

Cuprins

calea lui Isus Cristos. Religia este instrumentul principal al lui Satan, folosit pentru a-i întoarce pe oameni de la Dumnezeu. Astfel, Iehova avertizează pe poporul Său că trebuie să lase deoparte tot ceea ce ţine de religie şi să se dedice în totalitate, fără nici o rezervă, slujirii Sale. „Însă chiar acum, spune Domnul, întoarceţi-vă spre Mine cu toată inima, şi cu post, cu plânset şi cu jelire." – Ioel. 2:12.

21. Se pare că această parte a profeţiei a început să fie împlinită în totalitate la scurt timp după începerea „lucrării ciudate" a lui Dumnezeu, şi anume între anii 1918-1922. Cu mult timp înainte de acest moment, Dumnezeu a făcut ca profeţii Săi să rostească judecata Sa împotriva religiei, să prezică „lucrarea Sa ciudată" şi să prezinte care va fi efectul acesteia asupra religiei. În timpul „perioadei Ilie" a bisericii, dar şi înainte, oamenii cu care El încheiase legământul umblau alături de religioniști, adoptând foarte multe formalităţi şi practici religioase. A fost dificil pentru ei să se îndepărteze de ceva de care ei nu înţelegeau că se află împotriva lui Dumnezeu. Totuşi, sosise momentul ca ei să se separe în totalitate de instituţiile religioase. Figurativ vorbind, în perioada în care cei ce încheiaseră legământul cu Dumnezeu umblau alături de religioniști, ei erau înveşmântaţi în haine murdare; murdare din cauza mizeriei pe care ei au adunat-o din cauza asocierii lor cu sistemul religios babilonian şi din cauza faptului că ei le ofereau onoruri marilor demnitari care făceau parte din aceste organizaţii. Sosise momentul în care ei să fie curăţaţi, Domnul spunându-le: „Iar El le-a răspuns şi le-a vorbit tuturor celor care stăteau înaintea Lui, spunând: Luaţi hainele murdare de pe el. Iar lui i-a spus: Iată, am făcut ca nedreptatea să se îndepărteze de tine, şi te voi îmbrăca cu haine noi." – Zah. 3:4.

22. „Focul topitorului" şi „leşia înălbitorului" au îndeplinit lucrarea de curăţare în momentul în care Domnul a venit la templul Său şi a început judecata. (Mal. 3:1-3) Toţi cei care au stat înaintea Domnului la judecata templului sunt incluşi în îndrumarea anterioară de a lepăda tot ceea ce este lumesc, dedicându-se în totalitate Domnului. Astfel, Iehova spune prin intermediul profetului Său: „Întoarceţi-vă spre Mine cu toată inima."

23. Înainte de acel moment, cei care încheiaseră un legământ cu Dumnezeu încercau să-şi dezvolte caracterul, astfel încât să aibe o formă perfectă şi Iehova să îi accepte; cu alte cuvinte, ei încercau să crească până la perfecţiune prin eforturi proprii. Ei au fost învăţaţi şi credeau că un creştin trebuie să se comporte astfel încât să primească acceptarea oamenilor care îl priveau; că el trebuie să recunoască statul ca fiind „cea mai mare putere" şi că trebuie să fie foarte atent să nu îi jignească pe religioniști, şi în special pe înalţii demnitari din organizaţiile religioase. Justificarea numelui lui Iehova nu le era cunoscută celor din perioada Ilie, Împărăţia fiind privită ca un subiect secundar. Multe persoane din perioada Ilie aşteptau cu nerăbdare schimbarea învierii, moment în care ei trebuiau să fie luaţi în ceruri pentru a „ajuta la conducerea omenirii şi pentru a fi restabiliţi". La momentul hotărât, Dumnezeu le-a dezvăluit oamenilor cu care încheiase legământul că acea cale de acţiune nu este cea corectă; că ei nu trebuie să le ofere

Cuprins

onoruri oamenilor; că deşi este imposibil ca ei să ajungă la perfecţiune, este de ajuns să creadă în Isus Cristos, Conducătorul şi îndrumătorul lor perfect, şi că fiecare dintre ei trebuie să se întoarcă pe deplin înspre Dumnezeu şi să se supună poruncilor Sale, în sprijinul Împărăţiei. (Isa. 6:1-9) Aceste adevăruri au început să fie descoperite poporului Său la scurt timp după venirea lui Isus Cristos la templu. Martorii Săi trebuie să fie bine echipaţi, şi să ştie astfel că ei trebuie să se lepede de religie. Ei trebuie să Îi recunoască pe Dumnezeu şi pe Isus Cristos drept singurele „Stăpâniri înalte." Ei trebuie să lase deoparte teama de oameni, şi să se teamă cu adevărat numai de Dumnezeu. Murdăria de pe hainele lor, murdărie pe care o aveau din Babilon, trebuia îndepărtată. Ei vor face acest lucru prin separarea lor definitivă de sistemele babiloniene şi prin devotarea lor numai Împărăţiei lui Dumnezeu. Astfel, ei îşi vor curăţa hainele şi vor fi recunoscuţi ca fiind pentru Dumnezeu şi pentru Împărăţia Sa. Din cauza practicilor babiloniene, oamenii care încheiaseră legământul cu Iehova au fost atraşi într-o capcană, fiind întemniţaţi într-o oarecare măsură de către duşman. Cuvintele lui Dumnezeu adresate Israelului , poporul ales, sunt potrivite acum pentru Israelul spiritual: „O, Israel, întoarce-te spre Domnul Dumnezeul tău; căci tu ai căzut din cauza nedreptăţii tale. Aduceţi cu voi cuvinte de căinţă şi întoarceţi-vă la Domnul; spuneţi-I: Îndepărtează toată nedreptatea, şi primeşte-ne cu bună-voinţă; şi noi îţi vom aduce în loc de tauri ,lauda buzelor noastre." – Osea. 14:1,2.

24. Persoanele adunate la templu ,care primesc aprobarea Domnului trebuie să-şi arate acum dragostea exclusiv pentru Dumnezeu şi pentru Împărăţia Sa. (Deut. 6:5,6; 1Ioan. 5:3) Ei trebuie să se întoarcă la Dumnezeu „cu toată inima [cu tot devotamentul], şi cu post, cu plânset şi cu jelire" din cauza nedreptăţii pe care au primit-o din Babilon; astfel, ei trebuie să se abţină de la a face ceea ce spune religia, pentru a-L putea sluji şi venera în mod corespunzător pe Iehova Dumnezeu. „Postitul şi plânsul" presupune abţinerea de la tot ceea ce este religios, doarece religia dezonorează numele sfânt al lui Dumnezeu şi defăimează pe poporul Său. Jelirea din cauza nedreptăţii lor din trecut arată că slujitorii lui Iehova Dumnezeu au o atitudine potrivită faţă de El, fiind în poziţia în care pot primi binecuvântările şi aprobarea Sa. „Binecuvântaţi fie cei ce jelesc; căci ei vor fi mângâiaţi." (Mat. 5:4) Domnul i-a mângâiat şi continuă să îi mângâie pe toţi cei care fac parte din Sion, şi anume pe toate persoanele care s-au întors în totalitate spre El şi care au abandonat religia, demascând-o fără ezitare şi declarându-se fără echivoc şi fără a face vreun compromis, de partea lui Iehova şi a Împărăţiei Sale.

25. Întoarcerea spre Domnul nu trebuie să reprezinte o formalitate, ci trebuie făcută în mod sincer şi adevărat, iar pentru a putea primi aprobarea lui Dumnezeu, slujitorii Săi trebuie să vadă şi să înţeleagă că problema care trebuie lămurită acum ţine de justificarea numelui lui Iehova, acesta fiind cel mai important lucru. Prin urmare, Împărăţia este cea mai importantă învăţătură, deoarece prin ea Îşi va justifica Iehova numele.

26. Domnul nu porunceşte poporului Său să meargă în lume întristat şi mâhnit; ei nu trebuie să aibe această atitudine nici măcar unul faţă de celălalt.

Cuprins

Remarcaţi ceea ce El spune prin intermediul profetului Său: „Sfâşiaţi-vă inimile, şi nu hainele, şi întoarceţi-vă spre Domnul Dumnezeul vostru; căci El este binevoitor şi îndurător, încet la mânie, şi de o bunătate foarte mare, şi Îi pare rău de nenorocire.” – Ioel. 2:13.

27. Semnele exterioare de întristare nu sunt de nici un folos, şi nu ar putea fi pe placul lui Dumnezeu din moment ce ele ar fi făcute pentru a atrage atenţia altora. Adevărata suferinţă a inimii din cauza eşecului de a îndeplini voia lui Dumnezeu este exprimată de către oameni pentru Iehova, şi nu pentru a fi văzuţi de către alte persoane. Trebuie să existe o părere de rău adevărată, o suferinţă reală a inimii, datorate eşecului din trecut de a da dovadă de devotament deplin faţă de Dumnezeu şi de Împărăţia Sa. (Ps. 51:17,18) Trebuie să existe o tristeţe interioară adevărată, pe care numai Domnul să o vadă, şi asta deoarece oamenii trebuie să primească şi să se bucure de aprobarea Sa. Capcana în care oamenii sinceri ai lui Dumnezeu au căzut s-a datorat influenţei religiei asupra lor, dar şi din cauza neglijenţei lor şi a fricii de oameni. Când Dumnezeu le-a dezvăluit condiţia în care se aflau, persoanele sincere au suferit şi s-au ruşinat cu adevărat. Ei s-au întors spre Domnul, lor fiindu-le arătată milă: „Căci El este binevoitor şi îndurător, încet la mânie, şi de o bunătate foarte mare.” Poporul Domnului trebuie să fie curat, şi să-I ofere o jertfă în neprihănire, iar cei care i-au fost devotaţi cu adevărat atunci când au fost judecaţi la templu, au primit mila Sa: „Astfel, aşa spune Domnul, Mă întorc cu milă spre Ierusalim; casa Mea va fi construită în el, spune Domnul oştirilor, şi o sfoară [de construcţie] va fi întinsă deasupra Ierusalimului [organizaţia vizibilă a lui Iehova, organizaţie care a fost pustiită în 1918 din cauza eforturilor duşmanului].” – Zah. 1:16.

28. Voia lui Dumnezeu nu este ca slujitorii Săi sinceri să piară, ci să se întoarcă spre El atunci când ei văd care este calea cea dreaptă, iar făcând acest lucru cu bucurie, ei primesc binecuvântările Sale: „Domnul nu întârzie în ceea ce priveşte promisiunea Sa, după cum cred unii; ci El este îndelung răbdător pentru noi, şi nu Îşi doreşte ca vreunul să piară, ci ca toţi să vină să se căiască.” – 2Pet. 3:9.

29. În jurul anului 1918, Dumnezeu a fost supărat pe cei rătăciţi, însă când persoanele credincioase au văzut care este condiţia lor, au căutat cu repeziciune faţa lui Iehova, făcând acest lucru cu o suferinţă a inimii adevărată şi sinceră. Ulterior, Domnul le-a arătat milă acestora, umplându-le gura cu slavă pentru El, după cum a prevesit prin profetul Isaia (12:1,2): „Iar în acea zi tu vei spune, O, Doamne, Te voi preaslăvi; deşi tu ai fost mâniat pe mine, mânia Ta s-a potolit, şi Tu m-ai mângâiat. Iată, Domnul este salvarea mea; Eu voi avea încredere şi nu mă voi teme, căci DOMNUL IEHOVA este puterea mea şi cântecul meu; El a devenit mântuirea mea.” Când Domul a venit la templul Său, în loc să îi distrugă pe cei sinceri, dar rătăciţi, El i-a curăţat. Apoi, Iehova a „scurtat” ziua necazului pentru binele lor, oferindu-le oportunitea ca ei să-şi arate dragostea faţă de El. (Mat. 24:21,22) Distrugerea „creştinătăţii” a fost amânată pentru ca „aleşii” să aibe

Cuprins

oportunitatea deplină de a purta mărturia numelui lui Iehova în „creştinătate”, ei jucând astfel un rol în „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu.

30. Dumnezeu nu ar putea să le accepte pe aceste persoane sincere care aud mesajul, dacă ele nu s-ar căi în momentul în care ar fi informate despre greşeala lor, şi nu ar căuta faţa Sa prin rugăciuni, post şi suferinţă adevărată: „Cine ştie dacă se va întoarce [dacă nu se va întoarce – *R. V.*], şi se va căi, şi va lăsa o binecuvântare în urma sa; chiar şi o ofrandă de carne, şi o ofrandă de băutură pentru Domnul Dumnezeul vostru?” – Ioel. 2:14.

31. Rămăşiţa credincioasă s-a supus observaţiei lui Dumnezeu de a se întoarce spre El în totalitate şi de a evita religia, ea având acum dovada clară că se află pe calea cea dreaptă. Totodată, ea ştie că Dumnezeu Şi-a schimbat cursul de acţiune şi a întors-o de la distrugere, curăţând-o, purificând-o, restabilind-o în slujba Sa şi făcând-o martorii Săi. Cei care nu au vrut să renunţe la religie şi la practicile religioase nu au putut primi binecuvântarea lui Dumnezeu, ei căzând în categoria „servului rău”. „Lucrarea ciudată” a lui Iehova, după cum este simbolizată de plaga lăcustelor, nu a putut fi oprită şi pusă deoparte; sosirea sa nu a reprezentat un rău pentru rămăşiţa credincioasă, ci i-a oferit mari binecuvântări prin faptul că i-a permis să joace un rol în această „lucrare ciudată”. „Creştinătatea” nu s-a căit, iar din această cauză Dumnezeu trimite asupra ei armata Sa de „lăcuste”, armată care se angajează în „lucrarea ciudată” care va avea ca rezultat distrugerea hranei şi a păşunii religioniştilor. Odată ce Dumnezeu le-a oferit martorilor Săi, „lăcustelor”, un rol în „lucrarea Sa ciudată”, El „a lăsat binecuvântări în urma Lui”, începând cu anul 1922, după cum este menţionat în profeţie, aceste binecuvântări fiind cele mai mari de care poporul Său s-a bucurat vreodată. „O ofrandă de carne [de hrană], şi o ofrandă de băutură pentru Domnul Dumnezeul vostru” le-a fost oferită de către Iehova martorilor Săi credincioşi, astfel încât aceştia să Îl poată sluji în adevăr şi să-I ofere o jertfă în neprihănire. (Mal. 3:3) Nimeni nu a mai primit vreodată astfel de binecuvântări de la Domnul. Pe măsură ce martorii lui Iehova înaintează prin puterea Sa, jucând un rol în „lucrarea Sa ciudată”, binecuvântările pentru ei continuă să sporească, iar bucuria lor creşte încontinuu.

Chemarea la acţiune

32. „Lucrarea Ilie” s-a sfârşit în anul 1918, iar persoanele dedicate de pe întreg pământul au intrat pentru o perioadă de timp într-o stare de inactivitate. În anul 1919, la scurt timp după ce constrângerile lor au fost îndepărtate şi după ce au fost eliberaţi, oamenii dedicaţi lui Dumnezeu au început să simtă nevoia de a fi preocupaţi să lucreze; acest lucru s-a întâmplat în mod cert din cauză că Domnul îi îndruma, după cum este arătat prin cuvintele profetului Său: „Sunaţi din trâmbiţă în Sion, sfinţiţi un post, chemaţi o adunare solemnă.” (Ioel. 2:15) Sionul (referindu-se la organizaţia lui Dumnezeu, şi incluzând partea vizibilă a acesteia de pe pământ) s-a trezit. Sunetul trâmbiţei din Sion a fost pentru binele israeliţilor spirituali ai lui Dumnezeu, şi anume pentru „rămăşiţa” Sa de pe pământ care a fost

Cuprins

eliberată şi restabilită; la acea vreme, sunetul trâmbiţei nu a fost legat şi de activitatea „marii mulţimi”. Sosise momentul ca poporul lui Dumnezeu să devină activ, fiind făcută chemarea la o acţiune imediată. Societatea a dat alarma prin articolele „*Turnului de Veghere*”, iar astfel a fost chemată o adunare solemnă. Acea strigare a fost pentru activitatea reînnoită în slujirea lui Iehova, cu acel curaj care fusese simbolizat cu mult timp în urmă de către profetul Elisei. În faţa marilor împotriviri şi a defăimării, martorii lui Iehova au răspuns cu bucurie şi cu hărnicie acelei strigări, lucrarea lor începând într-o manieră organizată, sistematică şi sporită odată cu anul 1922.

Instrucţiunile

33. Printre cele mai puternice dovezi că Iehova îndrumă pe poporul Său pe calea cea dreaptă, se află faptul că El îi foloseşte în împlinirea profeţiei Sale, dezvăluindu-le ulterior acest lucru. În timpul Războiului Mondial, slujitorii lui Dumnezeu au fost separaţi şi împrăştiaţi de către duşman, în special de către elementul său religios. Ei trebuiau să fie adunaţi din nou şi să intre în slujba lui Iehova, profeţia lui Ioel arătând cum mâna Domnului ghidează această situaţie. (Ioel. 2:16) În anul 1919, cei care făceau parte din clasa„ servului ales” au început să fie adunaţi laolaltă, ei pregătindu-se să se dedice cu o sârguinţă reînnoită slujirii Domnului. Astfel, ei au devenit o societate sfântă, pusă deoparte pentru slujirea exclusivă a lui Iehova. „Adunaţi-i pe bătrâni.” (*R.V.*) Această instrucţiune nu se putea referi la „bătrânii aleşi”, ci la persoanele mai mature din rândurile poporului Domnului, persoane simbolizate de către Mardoheu şi Naomi. Aceste persoane au rămas credincioase chiar şi în faţa testului la care au fost supuşi în timpul Războiului Mondial. „Adunaţi copiii”, spune profeţia, iar acest lucru pare să se aplice tinerilor care intră în clasa„servului” – simbolizaţi de Estera şi Rut, tineri care au fost adăugaţi clasei „servului credincios” începând cu anul 1922. Această instrucţiune arată voia lui Dumnezeu în ceea ce îi priveşte pe copiii minori – El îşi doreşte ca ei să fie aduşi la întâlniri sau la adunări, alături de cei bătrâni, şi acolo să afle şi să înveţe despre Împărăţia lui Dumnezeu.

34. Această îndrumare sau instrucţiune a Domului se aplică tuturor persoanelor consacrate, indiferent de poziţia lor în organizaţie. Remarcaţi faptul că profeţia spune că „mirele” şi „mireasa” trebuie să meargă înainte. În mod simbolic, acest lucru arată că toţi cei care au intrat în relaţia de căsnicie nu trebuie să folosească acest lucru drept scuză pentru inactivitate în serviciu. Faptul că una dintre aceste persoane este soţul, iar cealaltă soţia, nu trebuie să reprezinte o justificare sau o scuză pentru a rămâne în afara serviciului. Când o persoană încheie un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, acel legământ are prioritate asupra tuturor celorlalte legăminte, fie că sunt făcute înainte sau după consacrare. Relaţia matrimonială nu va scuza pe nimeni de la îndeplinirea legământului de a-L sluji pe Iehova, şi asta deoarece legământul cu El are cea mai mare importanţă. Împărăţia a venit, iar vestirea Împăratului – Cel care va justifica numele lui Iehova, reprezintă privilegiul şi datoria tuturor persoanelor care au depus jurământul de

Cuprins

consacrare. Isus le spune celor care au fost de-acord să-L urmeze: „Dacă orice persoană care vine la Mine, şi nu îşi urăşte tatăl, mama, soţia, copiii, fraţii şi surorile, da, chiar şi viaţa sa, acela nu poate fi discipolul Meu.” – Luca 14:26.

35. Aceste cuvinte se aplică cu o forţă şi mai mare persoanelor care se află în prezent într-un legământ cu Dumnezeu de a face voia Sa. A-i îndemna pe fraţii care s-au consacrat să îndeplinească legământul prin intrarea lor în serviciu, şi prin angajamentul lor sârguincios în lucrarea Domnului, reprezintă privilegiul fiecăruia din rămăşiţă. Apostolul Pavel a făcut tocmai acest lucru: „Astfel, vă rog fraţilor, prin îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă şi plăcută lui Dumnezeu, acesta fiind serviciul vostru sacru.” – Rom. 12:1.

36. Unele persoane din rândurile celor consacraţi au înclinat să creadă că din cauza poziţiei lor în adunare nu trebuie să se angajeze în lucrarea de mărturie din casă în casă, ei crezând că datoria lor se rezumă la a compune discursuri şi a sluji la întâlniri. Însă remarcaţi instrucţiunea Domnului în ceea ce-i priveşte pe aceştia: „Lăsați-i pe preoţi, pe slujitorii Domnului, să plângă între portic şi altar, şi lăsaţi-i să spună: Cruţă poporul Tău, O, Doamne, şi nu batjocori moştenirea Ta, astfel încât naţiunile să stăpânească peste ei: din ce cauză să spună ei printre popoare: Unde este Dumnezeul lor?” – Ioel. 2:17.

37. Preoţii şi slujitorii menţionaţi aici îi simbolizează pe toţi cei aflaţi în linia regală a preoţimii; aceştia, fiind aduşi în templu, trebuie să Îi ofere Domnului o jertfă în neprihănire, şi anume „o jertfă de laudă pentru totdeauna lui Dumnezeu, adică, rodul buzelor noastre, care îi oferă mulţumiri numelui Său.” (Evr. 13:15) Indiferent de poziţia ocupată, nici o persoană nu poate fi scuzată de la vina şi de la greşeala poporului lui Dumnezeu, nici de la suferinţa provocată de defăimarea numelui Său, nici de la a se ruga pentru justificarea numelui Său. Toţi cei neglijenţi au fost vinovaţi, toţi au trebuit să plângă şi să dea dovadă de suferinţă adevărată şi de remuşcări din cauza faptului că lor le-a lipsit sârguinţa sau din cauză că au neglijat proclamarea numelui Celui Prea Înalt. Ei nu trebuie să se preamărească singuri, ci trebuie să dea dovadă de o dorinţă adevărată şi reală de a sublinia numele lui Iehova şi de a face cunoscut faptul că Împărăţia Sa a venit. Profetul spune apoi: „Cruţă poporul Tău, O, Doamne.” Astfel, ei au fost îndrumaţi să plângă şi să îşi recunoască vina, neglijenţa sau eşecul de a-şi îndeplini serviciul în condiţii nefavorabile. Cel mai important interes al persoanelor consacrate trebuie să fie în Împărăţie şi pentru justificarea numelui lui Iehova. Dumnezeu a ales din rândurile naţiunilor „un popor pentru numele Său”, iar membrii consacraţi ai acestui popor reprezintă moştenirea Domnului. Ei au fost îndrumaţi să I se roage lui Dumnezeu astfel: „Nu batjocori moştenirea Ta, cum fac păgânii [religioniştii care nu Îl slujesc pe Dumnezeu] să stăpânească[să folosească cuvântul împotriva Ta: margin.]peste ei.[să îi batjocorească; *Rotherham*).” Dacă Dumnezeu ar trimite o plagă asupra poporului Său, religioniştii i-ar batjocori. Ei Îl batjocoresc şi pe Dumnezeu, negând existenţa Sa şi spunând: „Dumnezeu nu este atotputernic, din această cauză suferă poporul Său.” A fost necesar ca membrilor clasei „servului credincios” să le fie arătată milă şi să fie recuperaţi de pe calea rătăcirii, dar în

Cuprins

special să fie salvaţi de la religie şi de la practicile religioase, astfel încât ei să poată evita plaga care s-a abătut acum asupra „creştinătăţii”, şi să Îi poată sluji lui Iehova, spre onoarea şi preaslăvirea Sa. În armonie cu acest lucru, Dumnezeu a pus în gura poporului Său următoarea rugăciune: „Ajută-ne, O, Dumnezeule al mântuirii noastre, pentru gloria numelui Tău şi eliberează-ne; curăţă-ne de păcate, pentru numele Tău. De ce să spună naţiunile: Unde este Dumnezeul lor? Să se cunoască printre naţiuni, înaintea ochilor noştri, răzbunarea sângelui vărsat al slujitorilor Tăi. Fie ca plânsetele captivilor să ajungă până la Tine; prin măreţia puterii Tale, păstrează-i pe toţi cei sortiţi morţii; şi întoarce-le vecinilor noştri în sânul lor de şapte ori batjocurile pe care ei Ţi le-au aruncat Ţie, O, Doamne.” – Ps. 79:9-12.

38. Această îndrumare şi instrucţie de la Domnul întâlnită în profeţie, nu provine dintr-un motiv egoist, ci ea este făcută pentru binele persoanelor care au încheiat un legământ cu Dumnezeu, astfel încât acestea să fie într-o condiţie spirituală şi mentală bună pentru a-L sluji pe Iehova, după cum au consimţit că vor face. Dacă membrii clasei „servului” ar urma calea care a fost trasată pentru ei, şi dacă s-ar căi şi s-ar reforma, preocupându-se de îndeplinirea legământului lor, atunci Iehova le-ar proteja interesele şi i-ar face să prospere, doarece aceasta este promisiunea Lui: „Atunci Domnul va fi plin de râvnă pentru ţara Sa, şi se va îndura de poporul Său.” – Ioel. 2:18.

39. Cei care au fost acceptaţi la judecata templului şi primiţi în organizaţia lui Dumnezeu, formând astfel rămăşiţa celor unşi, s-au căit şi s-au reformat. Astfel, Iehova Şi-a arătat şi continuă să-Şi arate bunătatea faţă de aceste persoane, ele fiind reprezentate în profeţia citată anterior drept „ţara Sa”. Dumnezeu i-a eliberat din a fi prizonierii mulţimii lui Satan, îndepărtându-le frica de oameni. El le-a deschis urmaşilor calea pentru ca aceştia să intre pe deplin în serviciul Său şi să propovăduiască astfel mesajul Împărăţiei fără nici un strop de frică.

40. Începând cu 1922, Domnul a descoperit clar poporului Său că lupta lor nu trebuie purtată împotriva slăbiciunilor trupului, nici împotriva vreunei făpturi, ci ea trebuie purtată împotriva lui Satan şi a oştirii sale de îngeri păcătoşi. Aceşti îngeri păcătoşi sunt nevăzuţi, ei folosindu-se de oameni pentru a înfiinţa şi pentru a opera instituţii religioase, şi pentru a purta un război împotriva celor care au încheiat un legământ cu Dumnezeu. Poporul Său credincios a aflat că pentru a-i putea rezista duşmanului, nu se poate baza doar pe ei înşişi, ci trebuie să fie echipaţi pe deplin cu armura Domnului şi să se bazeze pe El. Oamenii lui Dumnezeu au aflat că a sosit momentul unei confruntări finale cu mulţimea diavolului, aceasta fiind „ziua cea rea”. Prin urmare, a sosit momentul ca cei unşi să primească o instrucţiune clară despre ce cale trebuie să urmeze, Domnul spunându-le prin Cuvântul Său: „De aceea, luaţi cu voi toată armura lui Dumnezeu, pentru a vă putea împotrivi în ziua cea rea, şi după ce aţi biruit totul, să staţi în picioare.” (Efes. 6:13) Nu aveţi acum timp să vă întrebaţi: „Ce vor crede oamenii despre mine dacă îmi voi îndeplini serviciul?” Nu există nici un motiv pentru care să spuneţi: „Ar trebui să pot demonstra că mi-am dezvoltat un caracter

Cuprins

frumos, şi că întotdeauna pot fi amabil în orice circumstanţe?" Ceea ce oamenii cred despre rămăşiţă nu este important. Cel mai important lucru este felul în care Dumnezeu îi priveşte. Reţineţi foarte bine echipamentul pe care Domnul l-a oferit şi i-a spus rămăşiţei Sale să-l îmbrace acum: „Având mijlocul vostru încins cu adevăr"; cu alte cuvinte, arătaţi că sunteţi un slujitor real al adevărului, un slujitor care nu este confuz sau ruşinat, ci care Îl slujeşte pe Dumnezeu şi pe Împăratul Său cu îndrăzneală. Puneţi-vă „platoşa neprihănirii"; şi anume, demonstraţi că motivaţia inimii voastre este în totalitate şi fără nici un compromis pentru Iehova şi pentru Împărăţia Sa, arătând totodată că singurul vostru scop este de a-L sluji pe El şi Împărăţia. Trebuie să aveţi „picioarele încălţate cu [...] evanghelia păcii"; cu alte cuvinte, trebuie să fiţi pe deplin echipaţi pentru a putea străbate drumuri pietroase, făcute aşa de către duşman, fiind mereu pregătiţi ca indiferent de circumstanţele nefavorabile să proclamaţi vestea cea bună a „păcii pentru toţi cei cu bună-credinţă faţă de Dumnezeu." Reţineţi că lupta nu este purtată împotriva fraţilor voştri. Nu luptaţi împotriva unor instituţii lumeşti sau a unor oameni, ci luptaţi pentru Împărăţia sub Cristos. Singura voastră speranţa stă în Dumnezeu şi în Cristos, iar voi luptaţi împotriva duşmanilor Săi şi a Împărăţiei Sale. Apoi este oferită următoarea îndrumare: „Pe deaspura tuturor, [luaţi] scutul credinţei", scut împotriva căruia săgeţile duşmanului nu vor izbuti. Credinţa constă în cunoaşterea scopului clar al lui Iehova, şi într-o încredere deplină în Cuvântul Său; având acest scut, săgeţile duşmanului nu îi pot opri pe slujitorii credincioşi din îndeplinirea sarcinilor lor. Diavolul şi îngerii săi nu pot convinge pe rămăşiţă că luptă pentru o cauză fără sorţi de izbândă. Siguranţa şi încrederea lor se află în Dumnezeu şi în Cristos, Împăratul Său. Ba mai mult, „Luaţi coiful mântuirii"; cu alte cuvinte, trebuie să aveţi o înţelegere înţeleaptă a relaţiei corespunzătoare dintre rămăşiţă, Iehova Dumnezeu şi Împărăţia Sa, şi trebuie să vă bazaţi pe Cuvântul Său, ştiind că mântuirea vine de la El, şi că nu există nici o altă cale de salvare şi victorie. „Luaţi sabia spiritului, Cuvântul lui Dumnezeu", şi folosiţi-l după cum Dumnezeu a spus să fie folosit. (versetele 14-17) Acest lucru presupune demascarea religiei ca fiind a diavolului şi a îngerilor săi, arătând că potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, religia este o capcană şi o înşelătorie, folosită împotriva Sa şi împotriva Împărăţiei Sale. Astfel fiind echipaţi cu armura pe care Domnul a oferit-o poporului cu care a încheiat legământul, acestuia nu trebuie să îi fie frică de Satan şi de agenţii săi. Unele dintre persoanele consacrate, în momentul în care au fost aduse la templu pentru judecată, au eşuat în a se supune şi în a trece testul, ţinând la ideile lor. În acelaşi timp, alte persoane s-au supus pe deplin. Remarcaţi acum care a fost rezultatul asupra fiecărei clase.

(Va urma)

Cuprins

PRIMA NENOROCIRE

Când „Steaua strălucitoare şi de dimineaţă”, Isus Cristos, Regele, a primit cheia de la puţul fără fund şi a deschis abisul, fum s-a ridicat. Istorisirea de la Apocalipsa 9:1-3 spune: „Şi din fum lăcuste au ieşit: şi lor li s-a dat puterea pe care scorpionii o au pe pământ.” Versetul unsprezece spune că regele lor a fost mesagerul lui Dumnezeu, sau îngerul, care a avut cheia de la puţul fără fund şi că aici, numele lui este în ebraică *Abaddon*, ceea ce înseamnă „distrugător”; în greacă, numele lui este *Apollyon*.

Cuvântul grecesc *Apollyon* înseamnă „distrugătorul” şi se aplică de multe ori în Scripturi lui Iehova, care este numit Cel nimicitor, de exemplu la Matei 10:28; 21:41; Iuda 5. Dacă ar exista vreo îndoială despre acest fapt, Iacov ar lămuri-o prin ceea ce scrie (4:12): „Nu există legiuitor, care să poată salva şi distruge [greacă: *apollymi*]: cine eşti tu să judeci pe ceilalţi?” Acea autoritate supremă scripturală, atât în cărţile evreilor cât şi în cele greceşti ale Bibliei, aplică aceste titluri lui Iehova. Isus Cristos, fiind ofiţerul executiv al lui Iehova, căruia Îi este înmânată toată puterea din ceruri şi de pe pământ este îndreptăţit a acţiona precum un ofiţer al lui Iehova, pentru a distruge, titlurile „Abaddon” şi „Apollyon” I se cuvin. (Numeri 24:17-19; Marcu 1:24; Luca 4:34) Singura concluzie potrivită, prin urmare, este că Isus, Regele glorificat, înarmat pentru război şi având cheia puţului fără fund, este „regele lăcustelor”. Aceasta ne permite să asociem lăcustele cu membrii organizaţiei lui Dumnezeu, rămășița martorilor Lui credincioşi de pe pământ. Ziua răzbunării lui Dumnezeu împotriva organizaţiei duşmane a venit şi este potrivit ca Iehova să îşi asume rolul de Distrugător, Abaddon sau Apollyon („căci Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”- Evrei 12:29), titlu ce se aplică, în acelaşi timp când împărăția lui Dumnezeu va fi anunţată. Fiul Lui iubit, Regele, are aceleaşi nume şi aceste denumiri se vor aplica, cu precădere, în „ziua Domnului” care a început în 1914 A.D. şi încă mai continuă.

Descrierea „lăcustelor” ne arată că ele alcătuiesc o parte din armata lui Dumnezeu, organizaţia ce luptă, ceea ce dovedeşte că aceleaşi simboluri se referă la rămășița aflată pe pământ, care „ascultă de poruncile lui Dumnezeu şi au mărturia lui Isus Cristos.” (Apoc. 12:17) Acesta se oferă voluntară în ziua puterii Domnului. (Psalmii 110:3) Ioan spune: „Şi lăcustele păreau a fi pe cai, pregătite de luptă.” (Apoc. 9:7) Această afirmaţie dovedeşte că sunt aceleaşi care alcătuiesc armata Domnului, descrisă de profetul Ioel.− Ioel 2.

Calul este folosit în Scripturi, în mod simbolic, pentru a reprezenta războiul. Ieremia 8:6: „Calul s-a grăbit spre luptă.” Rămășița lui Dumnezeu, aflată acum pe pământ este în ofensiva. Ea se oferă voluntară, fără frică şi înaintează spre luptă, sub conducerea Conducătorului şi Comandantului lor. (Psalmii 110:3) Descrierea cailor de către Iehova, la Iov 39:19, 22 este: „Ai dat tu putere calului? I-ai înfăşurat gâtul cu coamă? Poţi tu să-l faci să sară ca un cosaş? Nechezatul lui este îngrozitor. El scurmă pământul în vale şi se bucură de puterea lui; el merge să

Cuprins

se întâlnească cu oamenii înarmaţi. El batjocoreşte frica şi nu este înspăimântat; nici nu se întoarce din faţa sabiei." Aceasta este o descriere potrivită a celor care Îl urmează pe Domnul Isus fără frică, oriunde El îi va conduce.

Versetul 7 spune următoarele despre lăcuste: „Pe capetele lor parcă erau coroane de aur, iar feţele lor erau asemenea ale oamenilor." Aceasta demonstrează că urmaşii lui Isus, îmbrăcaţi cu autoritate divină, pentru a săvârşi lucrarea împărăţiei, lucrarea supremă ce trebuie acum înfăptuită, având feţele lor ca cele ale oamenilor, simbolizează bunăvoinţa, iubirea şi mărinimia lor şi motivul, care este sincer. Ele nu sunt lăcuste „golaşe", ca acelea pe care izraeliţii au avut voie să le mănânce. (Leviticul 11:22) Ele nu ‚şi-au tăiat părul' pentru a plânge, ci se bucură de Domnul şi au asemănarea şi chipul Domnului Isus aici, iar în Apoc.1:14, ele au păr. Diferenţa este că ele au „păr asemenea celor al femeilor" (Apoc. 9:8) ceea ce înseamnă că ele sunt supuse Căpeteniei lor, Isus Cristos.− 1 Corinteni 11:15.

„Şi dinţii lor erau precum dinţii leilor" (versetul 8); arătând că ele sunt pregătite să mănânce „carne tare" şi că nu sunt prunci. Ei sunt complet devotaţi Domnului Dumnezeu. (1 Corinteni 3:1-3; Evrei 5:14; Ioel 1:6) „Şi ele aveau platoşe, şi păreau a fi din fier", ca atare, de nepătruns, deoarece ele au „platoşa credinţei şi iubirii", „platoşa dreptăţii" şi sunt „puternici prin Domnul şi prin măreaţa Lui putere". (1 Tesaloniceni 5:8; Efeseni 6:12-17) Isaia 59:17 spune: „Căci el a pus dreptatea ca platoşă." Ei ştiu că au dreptate şi că sunt de partea lui Iehova şi ei nu au frică de om sau de diavol. Ele luptă alături de poporul Domnului, bucuroşi de a urma Căpetenia şi Comandantul.

Versetul 9 continuă: „Şi sunetul aripilor lor era asemenea sunetului carelor cu mulţi cai, ce înaintau spre luptă." Când rămășița Domnului acţionează, ea face un zgomot puternic ce sperie duşmanul. Singura ei prioritate este a face un zgomot de bucurie, pentru gloria Domnului. Aceasta este o altă dovadă că ea face parte din organizaţia lui Dumnezeu. Prin radio şi prin discursurile înregistrate, ascultate la picup, aparate de transcriere, sau casetofoane, prin milioanele de cărţi pe care ea le distribuie, ea fac un mare zgomot; aşa cred şi cei care sunt înspăimântaţi. Un adevărat creştin poate nimici o mie de făţarnici ecleziastici: „O mie vor fugi la strigătul unuia." (Isaia 30:17) Ioel 2:5 spune: „La zgomotul carelor pe vârfuri de munte vor sări, vor pârâi ca flacăra care a ars miriştea, asemenea unui popor puternic ce aşteaptă bătălia."

Când copiii lui Dumnezeu au aflat că există o rămășiță a celor unși de spirit, pe pământ, cărora Domnul le-a încredinţat mărturia lui Isus Cristos (Apoc. 12:17) şi că ea este martor pentru Iehova trimisă să declare răzbunarea Lui, le-a fost uşor să descopere că descrierea „lăcustelor" se potrivea rămășiței. Aceasta, într-un mod simbolic, reprezintă divizia armatei Domnului care este pe pământ şi care este încântată să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Nu poate exista nici cea mai mică îndoială.

Descriind mai departe această armată a „lăcustelor", Apoc. 9:10 (versiunea *Diaglott*) spune: „Şi ele au cozi ca cele ale scorpionilor şi ace; şi în cozile lor stă puterea de a răni oamenii timp de cinci luni." Dumnezeu este interpretatorul lor. El

Cuprins

spune: „Profetul … el este coada.” (Isaia 9:15) Dacă profetul propovăduieşte minciuni, atunci el este un profet mincinos; şi dacă propovăduieşte adevărul, el este un adevărat profet. Servii lui Dumnezeu, sub conducerea lui Isus Cristos, sunt, prin urmare, învăţători ai adevărului. (Isaia 55:4) Profeţia, sau mesajul răspândit de ei vine de la Domnul. Acesta îl demască pe Satan şi organizaţia lui şi pe aliaţii lui, care predau minciuni; astfel, mesajul pe care lăcustele îl poartă în venin are puterea de a răni. Este mesajul de răzbunare al lui Dumnezeu. Este profeţia, „coada” care răneşte. Nu este folosită nici o putere fizică, „lăcustele” (rămășița lui Dumnezeu) se folosesc de gura pentru a propovădui şi pentru a lăsa în urmă profeţia şi mesajul ce doare.

„Mărturia” sau rezoluţia adoptată la convenţia internaţională a martorilor lui Iehova de la Londra, Anglia, în mai, anul 1926 şi argumentele ce au însoţit-o, îl numesc pe Satan dumnezeul acestei lumi; stabilesc că imperiul britanic este sediul organizaţiei lui ticăloase; că Liga Naţiunilor este copilul lui Satan şi mama este reprezentată de guvernele ticăloase ale pământului; că Dumnezeu l-a pus pe Fiul Lui iubit pe tron, ca Rege drept al pământului şi curând organizaţia lui Satan va cădea, ceea ce va duce la evidenta cădere a puterilor lumii. Aceste afirmaţii au fost susţinute cu dovezi din Scripturi, sau cu profeţii din Cuvântul lui Dumnezeu. Mondiala publicare a acestui mesaj a înţepat pe imperialiştii britanici care au susţinut Liga Naţiunilor şi toţi oamenii din organizaţia lui Satan au fost înţepaţi şi răniţi de profeţie. Mai mult de cincizeci de milioane de copii au fost înmânate oamenilor, iar înţeparea a continuat, neliniştea lor a crescut „precum neliniştea unui om când a fost împuns de un scorpion” Aceia care au fost înţepaţi au strigat de amărăciune şi durere. Presa britanică şi clerul i-au acuzat cu înverşunare pe aceia care au avut legătură cu profeţia dureroasă. Clerul american şi presa publică s-au alăturat şi au învinuit mesajul şi pe mesageri.

Aceasta a fost prima „nenorocire” şi faptul că este numită „nenorocire” arată că trebuie să fie aplicată de organizaţia lui Dumnezeu organizaţiei lui Satan; şi aceasta este de asemenea o dovadă că lăcustele reprezintă armata Domnului. Apoc. 8:13 a prevestit: „Vai de locuitorii pământului, din cauza sunetelor trâmbiţelor celor trei îngeri care vor răsuna!”

Îngerii Domnului au fost instrumente folosite pentru a conduce oamenii pe pământ, pentru a transmite mesajul rostit la Londra, aceasta fiind prima „nenorocire”; încă două „nenorociri” trebuie să urmeze precum susţine Apoc. 9:12. Aceasta dovedeşte că cele două trâmbiţe rămase trebuie să fie nenorociri ale aceleiaşi organizaţii, duşmanul lui Dumnezeu şi că aceste nenorociri trebuie să fie provocate de organizaţia lui Dumnezeu. Dumnezeu este foarte atent cu privire la mesajul de nelinişte şi El nu este cruţător cu duşmanul. Mesajul Lui este o tortură pentru duşman deoarece el nu poate scăpa de el.

Porunca dată lăcustelor (armata Domnului) a fost de a nu distruge iarba sau orice altceva verde, nici un copac, ci de a „răni acei oameni care nu au pecetea lui Dumnezeu pe fruntea lor”; şi ele nu trebuiau să ucidă, ci să chinuie. (Apoc. 9:4, 5) Exodul 10:13-15 spune că lăcustele trimise de Dumnezeu deasupra vechiului Egipt

Cuprins

au mâncat tot ce era verde. Armata Domnului este descrisă într-un mod diferit în Apocalipsa. Asemuiţi cu „lăcustele”, ei nu vin să se hrănească cu fructele şi munca altora. Dacă aceste lăcuste reprezentau aliaţii Diavolului, ei ar fi devorat orice ar fi atins şi mai ales pe cei ale căror frunţi sunt însemnate de Domnul. (Apoc. 12:17) Numai organizaţia lui Dumnezeu poate răni sentimentele şi poate chinui slujitorii Diavolului. Dumnezeu spune clar în această profeţie că nimeni dintre slujitorii însemnaţi nu va fi rănit de lăcuste şi aceasta este o altă dovadă a faptului că lăcustele sunt armata Domnului.

O rană otrăvită de scorpion este adesea fatală, dar aceste lăcuste, cu puterea scorpionilor nu au fost trimise să omoare, ci au fost trimise să chinuie aliaţii Diavolului, pentru o anumită perioadă de timp. Suferinţa a început în anul 1926, anul Rezoluţiei menţionate mai sus de la Londra, iar acea suferinţă continuă. Este scris despre organizaţia văzută a Diavolului, care se sfătuieşte împotriva lui Dumnezeu şi a celor aleşi: „Apoi el le va vorbi cu mânie şi mânia lui îi va copleşi.” (Psalmii 2:5, *Rotherham*) Ar trebui oferite multe dintre momentele în care s-au auzit strigătele suferinţelor acestora, dar datorită spaţiului numai câteva vor fi aduse aici drept dovezi.

Clerul american şi britanic, prin presa publică şi din altarele lor, au scos un urlet îngrozitor după expunerea Ligii Naţiunilor şi a altor părţi a organizaţiei lui Satan. Marea Afacere, lucrând sub acoperire, alături de politicieni şi cler, au monopolizat radioul din ţinuturile Britaniei şi au făcut acelaşi lucru ca şi în America, deşi radioul aparţine Domnului. La o audiere, înaintea Comisiei Federale de Radio, din Washington, D.C, Marea Afacere a fost acolo, cu toată influenţa, sprijinită şi susţinută de politicieni şi cler. Consiliul Federal al Bisericilor din America a trimis pe unul dintre membrii clerului în scaunul martorului pentru a susţine declaraţia Marii Afaceri. Acel membru a fost supus unei runde de întrebări, de-a lungul căreia a suferit mult şi fără îndoială, a dorit să poată fugi, să treacă prin podea. El a reuşit ca atât el cât şi organizaţia din care face parte să fie subiect al ridiculizării pentru toţi cei prezenţi.

Un alt aliat al Marii Afaceri a mers în scaunul martorului, străduindu-se să explice importanţa unui monopol. Cu mari cuvinte de laudă a vorbit el despre reuşitele organizaţiei lui Satan, în industria radioului. Când a fost supus unui interogatoriu al părţii opuse, el nu numai că s-a simţit foarte incomod, dar el a fost înţepat şi chinuit atât de mult, încât acţiunile lui de atunci au provocat alte suferinţe slujitorilor lui Satan, suferinţe ce au durat luni. Prin nechibzuinţa lui el a deschis calea următoarei „nenorociri”, ea putând fi difuzată la radio şi cu forţă aruncată asupra organizaţiei lui Satan, lucru ce a adus suferinţă atât lui cât şi multora dintre cei care fac parte din organizaţia lui Satan. Ei s-au luptat între ei şi s-au blestemat unii pe alţii, din cauza suferinţei lor. Presa publică şi mai ales clerul au urlat din cauza celor întâmplate. Cele „cinci luni” de suferinţă menţionate la Apoc. 9:5 se referă, în mod limpede, la întreaga perioadă de timp până la sfârşitul nenorocirilor, pentru că cinci este un număr divin şi aici este marcată o perioadă fixă de timp fără a dezvălui cât de mult va trece până la înfăptuirea profeţiei.

Cuprins

Presa publică din Londra a oferit mult spaţiu pentru criticarea aspră a celor care au participat la adoptarea rezoluţiei şi la distribuirea ei. Este spus, la Apoc. 9:6, că în perioada nenorocirilor, oamenii „vor dori să moară", sau „vor căuta moartea şi nu o vor găsi." Armata Domnului a primit poruncă să nu ucidă, astfel, suferinţa trebuie să continue; şi chiar dacă aliaţii lui Satan au încercat să evite „ciuma" proclamării continue a adevărului profeţiei lui Dumnezeu, ei nu au reuşit. „Moartea" este simbolul căii de scăpare; dar ei nu au putut găsi calea. Ei trebuie să bea leacul prescris de Dumnezeu, căci, astfel grăieşte Ieremia (25:28) „se va întâmpla că de vor refuza să ia cupa în mâna lor şi să bea, atunci ele [lăcustele, reprezentanţii lui Dumnezeu] le vor spune :Astfel a spus Domnul oştirilor: Voi cu siguranţă veţi bea." Ei au încercat să fie morţi pentru o perioadă (indiferenţi) la auzul adevărurilor puternice aduse de armata lăcustelor; dar nici aceasta nu a funcţionat, iar apoi au început să urle din cauza suferinţelor.

Presa britanică şi New York *Times* şi alte ziare şi-au rupt spatele din cauza repetatelor asalturi asupra poporului lui Dumnezeu. Pe data de 12 Septembrie 1926, la cinci luni după adoptarea „Rezoluţiei" de la Londra, London *Sunday Express* a dedicat două coloane denunţării „Mărturiei" puterilor lumii şi a celor care o sprijină. Prin această acţiune, a fost răspândită şi mai mult avertizarea în privinţa adevărului. La scurt timp după aceea, New York *Times*, New York *Sun* şi New York *Herald* au sprijinit presa britanică în atacul lor împotriva poporului lui Dumnezeu. Aceste ziare au semnat un contract pentru a face publicitate unei adunări publice a martorilor lui Iehova, ce avea să fie ţinută în Madison Square Garden, New York, şi în ultimul moment ei au încălcat contractul şi au rostit cuvinte neplăcute la adresa poporului Domnului. (Vezi *Turnul de Veghere*, 1 Decembrie, 1926) Chinul acestor membrii ai organizaţiei lui Satan se datorează pe deplin mesajului adevărului, care înţeapă. Deşi ştiu că este adevărul, ei nu se căiesc şi continuă să Îl batjocorească pe Dumnezeu. Armata Domnului, sub conducerea lui Isus Cristos, Regele, continuă să cânte mesajul de adevăr, pentru gloria lui Dumnezeu.

Lăudaţi pe Iehova! Lăudaţi pe Iehova, căci este bun, căci îndurarea Lui ţine în veci!Cine va putea spune isprăvile măreţe ale lui Iehova? Cine va putea vesti toată lauda Lui? Ferice de cei ce păzesc Legea, de cei ce înfăptuiesc dreptatea în orice vreme! – Psalmi 106:1-3, *A.R.V.*

„ÎNAPOI ÎN PALESTINA?" SAU ÎN„ SION"?

"Profeții despre ținutul Israel, ... Așa a spus Domnul Nepieritor, Iată, eu voi vorbi în stăruința și mânia mea, pentru că voi ați purtat ocara adusă de națiuni : ... O munți ai Israelului, veți da crengi și roadele voastre le veți purta pentru poporul Meu Israel; căci ei sunt pe cale de a sosi. Iar Eu, pe voi oamenii, vă voi înmulți, toată casa Israelului" – Ezechiel 36:6, 8, 10, *Traducerea Leeser.*

Cuprins

A fost o împlinire parțială a acestei profeții asupra Palestinei în zilele lui Ezechiel și ale Guvernatorului Neemia sau din anul 537 î.Cr. (Neemia capitolele 2-5) Îndeplinirea completă a profeției nu este valabilă nici pentru Palestina propriu-zisă, nici pentru evreii legitimi prin naștere. Evreii legitimi au fost expulzaţi din Palestina în 70 d.Cr., iar apoi, după cum Mesia le-a spus: "Casa lor [a religiei] a fost lăsată în părăsire", pentru că L-au refuzat pe preaiubitul și unsul Rege al lui Iehova, și anume, Isus Cristos, „care a fost născut din sămânța lui David după trup" (Matei 23:38, Romani 1:3) Pentru această zi, evreii, ca și popor, nu s-au căit de acest păcat săvârșit de strămoșii lor. Mulți evrei s-au reîntors în Palestina propriu-zisă, dar au fost conduși acolo de către egoism, fie el de autoconservare sau din motive sentimentale.

În timpul care s-a scurs între anul 70 d.Cr. până în ziua de astăzi, evreii, deși suferind, nu au dus la bun sfârșit profeția lui Ezechiel și „au purtat ocara adusă de națiuni", iar aceasta, nu de dragul lui Iehova, și nici în numele lui Cristos. Pavel, fost bigot evreu, care mai târziu a scris ca un apostol, a stabilit regula că „el este un evreu, care este iudeu pe dinăuntru; iar circumcizia este cea a inimii, în duh." (Romani 2:29) Așadar, pe toată durata de exil a evreilor legitimi din Palestina, și în special în perioada persecuțiilor din timpul Războiului Mondial din perioada 1914-1918, evreii adevărați, în interior, în spirit, adevărații urmași ai lui Isus Cristos, devotați Domnului și guvernării Sale teocratice sub Cristos, au fost cei care au suportat ocara adusă de națiuni. Precum Isus Cristos a prevestit: „Veți fi dușmăniți de toate națiunile pentru numele Meu" și pentru numele lui Iehova. (Matei 24:9, Marcu 13:13) În comparație cu aceasta, în timpul Războiului Mondial, evreii legitimi au primit recunoașterea păgânilor sau a națiunilor, Marea Britanie, Statele Unite, etc. În 1917, a avut loc Declarația Balfour, sponsorizată de guvernele „păgâne" ale lumii (organizația lui Satan), care îi recunoștea pe evrei ca popor și le-a acordat multă protecție. Acest lucru a luat amploare în Marea Britanie. Acum Big Business și alte ramuri ale organizației lui Satan îi pun pe evreii legitimi în aceiași categorie cu neamurile sau „păgânii", precum catolicii, protestanții și evreii care au lucrat împreună pentru a apăra religia. De asemenea, nu ar trebui trecut cu privirea faptul că treburile din împărăția Domnului în legătură cu lucrurile de pe pământ sunt cu mult mai importante decât reabilitarea acelei fâșii de pământ de pe țărmul estic al Mării Mediterane. În consecință, profeția lui Ezechiel trebuie să aibă punctul culminant al împlinirii asupra Israelului spiritual, adevărații servi ai împărăției lui Iehova care sunt acum pe pământ, care sunt din și pentru Sion, organizația principală a lui Iehova.

În timpul Primului Război Mondial, Israelul spiritual a fost călcat în picioare de către dușman, în special de către Ierarhia romano – catolică, iar interesele Împărăției înfăptuite de servii lui Iehova au fost împrăștiate și alungate. (Daniel 8:11-13) Profeția lui Ezechiel este constituită dintr-o promisiune a lui Iehova de a reînvia și reorganiza acești israeliți spirituali și de a-i pune în condițiile lor naturale, simbolizate prin pământul Palestinei.

Cuprins

„Condițiile lor naturale” este condiția de a fi capabil să ocupi un loc în serviciul de interese al împărăției teocratice, pentru ca interesele Împărăției să poată înflori și prospera pe pământ. Evenimentele din 1919 arată împlinirea profeției lui Ezechiel asupra Israelului spiritual, în alte cuvinte, poporul lui Iehova, acum pe pământ, care sunt unși cu spiritul Lui pentru a fi martorii Săi. De la Primul Război Mondial, Dumnezeu a trimis pe Rege Său, Isus Cristos la templul Său, pentru a reînsufleți lucrarea martorilor Săi, a poporului Său consacrat în folosul intereselor Împărăției Sale. În multe țări, au fost fondate societăți ale martorilor credinței și organizate pentru servicii active printre oameni, iar acum servesc intereselor Împărăției. Noile ”plantații” sub forma unor ramuri de birouri, fabrici pentru tipărirea literaturii Împărăției, și organizații pentru munca martorilor au fost stabilite în mai multe părți ale Pământului, transmițând mai departe munca Împărăției, în fața marii opoziții și persecuțiilor efectuate de forțele totalitare. Poporul lui Iehova a mers mai departe, iar în fiecare an El îi binecuvântează eforturile printr-o publicație largă despre numele și împărăția Lui prin intermediul paginilor tipărite, prin intermediul fonografelor portabile, mașini, ambarcațiuni, și radio. Munca în numele acestora este simbolizată de „locurile părăsite”, cu alte cuvinte, „marea mulțime” a oamenilor cu bunăvoință progresează, fie ei evrei sau neamuri, catolici, protestanți sau non-sectari, iar numele lui Iehova și scopul Lui sunt făcute cunoscute celor care au fost ținuți „prizonieri” de către organizațiile religioase și puterile totalitare. Această muncă de a pune fundamentul Noului Pământ (Isaia 51:16) este mai importantă decât readucerea câtorva evrei pe pământul Palestinei. De ce ar trebui Dumnezeul Iehova să acorde o atenție mai specială unor asemenea evrei pentru a continua să-I defăimeze numele și să Îl renege pe Mesia, Isus Cristos, Regele Sionului?

„Nu de dragul tău fac Eu asta, O casă a lui Israel, ci de dragul numelui Meu sfânt, pe care voi L-ați profanat printre națiuni, cât timp Eu am fost plecat. Iar Eu vă voi lua dintre națiuni, și vă voi aduna din toate țările, și vă voi aduce pe pământul vostru.” (Ezechiel 36:22, 24, *Leeser*) Așadar, problema supremă este: Cine este Dumnezeu? Cumva numele lui Iehova denumește o putere supremă și inteligentă? Cine va conduce universul? Acum problema trebuie rezolvată, iar numele lui Dumnezeu trebuie făcut cunoscut tuturor creaturilor . Prin urmare, El spune: „Eu fac ... de dragul numelui Meu sfânt.” Ce anume face? Oare reîntoarcerea descendenţilor nativi din Israel în Palestina va justifica numele lui Dumnezeu Iehova? Cu siguranță nu se va întâmpla așa; în special pentru că ei s-au întors acolo cu necredință. Pe de altă parte, restatornicirea rămășiței credincioase a Israelului spiritual la starea sa inițială, ca martorii Lui adevărați și curajoși de după Primul Război Mondial, și pricinuirea Lui ca ei să declare numele și împărăția Lui fără teamă și cu îndrăzneală este de dragul numelui Său sfânt și pentru justificarea numelui Său. Nu este pentru beneficiul rămășiței credincioase, ci pentru ca numele lui Dumnezeu Iehova să poată fi cunoscut și pus la locul lui de cinste în mintea persoanelor cu bunăvoință, ca ei să poată ști acest lucru. El este Cel suprem, de la care ei trebuie să ia viață prin Mesia Lui.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
împărăției lui Jehova

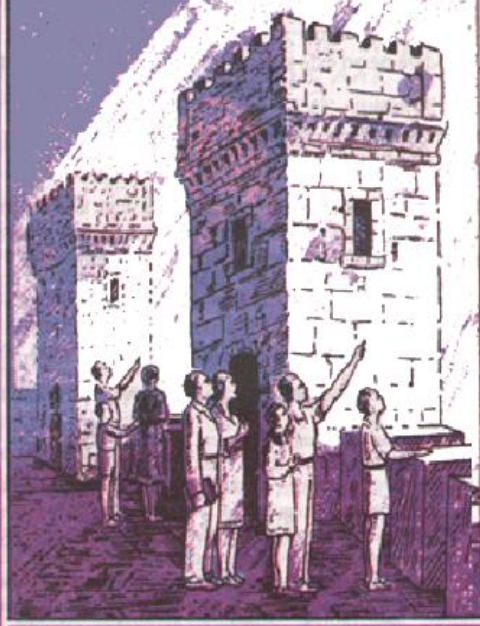

15 AUGUST 1939 Nr. 16

Cuprins:

SOARTA RELIGIEI
PARTEA a V-a - Pag.401

ADEVĂRATUL TIMP DE ODIHNĂ - Pag.417

DE LA LUCIFER LA SATAN - Pag.422

"VOI SUNTEȚI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

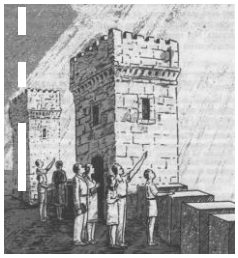

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **15 August 1939** **Nr. 16**

SOARTA RELIGIEI

„Şi voi veţi şti că Eu sunt în mijlocul Israelului, că Eu sunt Iehova Dumnezeul vostru, şi că nu există altul în afară de Mine; iar poporul Meu nu va mai fi făcut niciodată de ruşine. ” – Ioel 2:27, *A.R.V.*

Partea a V-a

NUMELE LUI IEHOVA a început să fie grav defăimat, mai cu seamă din perioada lui Nimrod. Diavolul şi îngerii săi păcătoşi au corupt rasa umană şi au adus distrugerea tuturor oamenilor, excepţie făcând Noe şi familia sa. Alegându-l pe Nimrod drept reprezentantul său lumesc, diavolul a continuat defăimarea numelui lui Iehova. Religia a fost instrumentul folosit pentru a-i atrage pe oameni în capcană, şi pentru a-i face să defăimeze numele lui Iehova. Toate naţiunile de pe pământ, inclusiv poporul care încheiase legământul cu Dumnezeu, au căzut în capcana religiei, religioniştii Israelului defăimând şi mai mult numele Celui Prea Înalt. Isus a venit la poporul lui Dumnezeu şi le-a făcut bine în numele Său, însă liderii religioşi au adus defăimări grave numelui Său, Isus spunându-le din această cauză că ei sunt ai diavolului. (Mat. 15:1-9; Ioan 8:44) Aceasta este o dovadă în plus că diavolul şi îngerii săi sunt cei care se luptă cu toate persoanele care merg şi care se declară pentru o cale a neprihănirii. Apostolul Pavel, graţie bunăvoinţei Domnului, în momentul în care a aflat pe deplin adevărul, aflat sub inspiraţie, a făcut cunoscut faptul că lupta creştinilor nu este o luptă purtată împotriva trupului şi a sângelui, ci această luptă a urmașilor lui Cristos este împotriva diavolului şi a oştirii sale de îngeri păcătoşi; astfel, în aceste ultime zile, urmașii lui Isus Cristos înţeleg declaraţia apostolului cu mult mai bine decât în trecut.

2. Din anul 1878 până în 1918, foarte multe persoane au abandonat organizaţiile religioase şi s-au declarat pentru Cristos, însă majoritatea acestor persoane veneau din „Babilon”, cu hainele murdărite de religie, şi încă practicând multe formalităţi. În anul 1917, elementul religios din rândul poporului lui Dumnezeu s-a răzvrătit împotriva lucrării Sale, defăimându-I în mod grav numele. În anul 1918, aceşti răzvrătiţi şi-au unit forţele cu cele ale clerului organizaţiilor religioase, defăimându-i şi mai mult pe cei care erau de neclintit în credinţa lor faţă de Domnul şi faţă de Împărăţia Sa. Chiar şi în acea perioadă, persoanele care Îi erau devotate în totalitate lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale urmau fără ştiinţă într-o oarecare măsură religia şi anumite practici religioase. În anul 1918, Dumnezeu a permis ca lucrarea de mărturie să ajungă practic într-un punct mort; simţindu-se din ce în ce mai defăimaţi din această cauză, cei care au încercat să fie credincioşi

Cuprins

s-au întrebat de ce a fost oprită lucrarea de mărturie. Au existat două motive pentru care Dumnezeu a permis ca ei să sufere şi mai multe defăimări: din cauză că (1) cei care încă păstrau anumite părţi ale religiei trebuiau să fie separaţi de ele, şi (2) toţi cei care rămăseseră servii adevăraţi şi credincioşi ai lui Isus Cristos trebuiau să fie testaţi în continuare, şi trebuiau să îndure defăimările venite din partea religioniștilor, asemeni lui Isus. În ceea ce priveşte aceste defăimări, El a spus: „Căci râvna casei Tale M-a mâncat; iar defăimările lor care Te-au defăimat pe Tine cad asupra mea." – Ps. 69:9.

3. Isus a stat ferm împotriva tuturor influenţelor religioase venite din partea diavolului şi a mulţimii sale, iar din cauza credinţei Sale în Iehova, El a trebuit să îndure din partea religioniștilor aceleaşi defăimări pe care duşmanul le-a aruncat asupra numelui lui Iehova. Toţi urmașii lui Isus Cristos, şi anume toţi creştinii, trebuie să o ia pe urmele Lui şi să îndure defăimări. (1Pet. 2:21) Deoarece aceşti credincioşi s-au împotrivit religiei şi I-au rămas credincioşi lui Iehova, trebuie să continue să îndure defăimările venite din partea duşmanului. Pavel a citat cuvintele Psalmului anterior, aplicându-le urmașilor credincioşi ai lui Isus Cristos, în special celor care vor trăi în perioada celei de-a doua veniri a Lui. (Rom. 15:3,4) Experienţele prin care poporul lui Dumnezeu a trecut, mai ales între anii 1917 şi 1918, au fost spre binele tuturor celor care au fost testaţi şi care s-au ţinut de îndeplinirea legământului.

4. Trebuie să sosească momentul în care Iehova va justifica atât numele Său, cât şi pe cel al tuturor persoanelor credincioase asupra cărora numele Său este chemat. Între 1918 şi 1919, cei care L-au iubit şi slujit cu adevărat pe Dumnezeu, au plâns şi I-au spus: „Cruţă poporul Tău, O, Doamne, şi nu batjocori moştenirea Ta". Această rugăciune a fost prevestită de Iehova prin intermediul profetului Său, Ioel: „Lăsaţi-i pe preoţi, pe slujitorii Domnului, să plângă între portic şi altar, şi lăsaţi-i să spună: Cruţă poporul Tău, O, Doamne, şi nu batjocori moştenirea Ta, astfel încât naţiunile să stăpânească peste ei: din ce cauză să spună ei printre popoare: Unde este Dumnezeul lor?" – Ioel. 2:17

5. În timpul acelei perioade cunoscute drept războiul mondial, când diavolul şi agenţii săi religioşi aruncau defăimări asupra poporului lui Dumnezeu, situaţia în care aceştia se aflau părea foarte tristă. Iehova ştia de dinainte tot ceea ce ţinea de această situaţie, prevestind-o prin intermediul profetului Său; acum, după mai mulţi ani de prosperitate pentru cei care I-au fost credincioşi Domnului, El le-a dezvăluit înţelesul profeţiei lui Ioel, această revelaţie oferindu-le acestora o sporire a credinţei şi a curajului, precum şi un motiv de mare bucurie. Permiteţi-le tuturor celor care Îl iubesc pe Iehova şi Împărăţia Sa, şi care urăsc religia, să citească acum profeţia lui Ioel şi să se bucure. Ca răspuns la această rugăciune venită din partea celor credincioşi aflaţi în suferinţă, Iehova spune prin profetul Său: „Atunci Domnul va fi plin de râvnă pentru ţara Sa, şi se va îndura de poporul Său." – Ioel. 2:18.

6. El a ascultat plânsetele slujitorilor Săi devotaţi: „Da, Domnul va răspunde şi va spune poporului Său [Iar Domnul a răspuns şi i-a spus poporului

Cuprins

Său ,potrivit *Versiunii Revizuite*)], Iată, Eu vă voi trimite grâu, şi vin, şi ulei, iar voi vă veţi sătura cu ele; şi nu vă voi mai face de ocară printre naţiuni." (Ioel. 2:19) Aceasta este promisiunea făcută cu mult timp în urmă de către Iehova pentru binele tuturor persoanelor devotate Lui aflate în prezent pe pământ.

7. Apoi, în anul 1919 Iehova a început împlinirea acestei părţi a promisiunii Sale profetice. Însă la acea vreme, cei consacraţi nu ştiau că profeţia le prevesteşte favoarea lui Iehova Dumnezeu. Graţie bunăvoinţei Sale, ei au aflat mai târziu înţelesul profeţiei. În vara anului 1919 poporul lui Iehova s-a întrunit la o convenţie în Cedar Point, Ohio. Acolo ei au început să realizeze că „lucrarea Ilie" se sfârşise şi trecuse, dându-şi seama că sunt pe cale să intre în perioada lucrării prevestite de către profetul Elisei. Înainte de această perioadă, ei stăteau nemişcaţi lângă „apă" (oamenii care se grăbeau spre judecata finală), asemenea lui Elisei care a stat pe malul râului Iordan după ce Ilie a fost luat. Odată ce Elisei s-a trezit şi a realizat importanţa lucrării sale, a traversat Iordanul spre lucrarea sa. Aşa s-a trezit şi poporul lui Dumnezeu în 1919 şi a realizat care este responsabilitatea care a fost pusă pe umerii lui, fiind preocupat să înceapă pregătirile pentru lucrarea lui. (2Reg. 2:11-14) Apoi, ei au început să acţioneze, iar speranţele lor au început să crească. Potrivit cu *Rotherham*, această parte a profeţiei lui Ioel spune: „Iată, Eu [Iehova] vă trimit" lucrurile de care aveţi nevoie pentru a vă sătura sufletele flămânde. În acel moment, Iehova a oferit poporului Său credincios o viziune nouă şi clară asupra scopului Său în ceea ce îl priveşte. Din acel moment înainte, Iehova a continuat să le trimită servilor Săi credincioşi, după cum a fost prevestit în profeţia lui Ioel, „grâu", şi anume „cel mai fîn grâu" (Ps. 147:14) din care servii Săi s-au hrănit, „pâine, care întăreşte sufletul omului" (Ps. 104:15), şi „vin", cel mai bun vin „care bucură sufletul omului." (Ps. 104:15) Domnul Isus se afla atunci la templu, însă nici măcar servii Săi credincioşi nu ştiau despre acest lucru; sub conducerea Stăpânului, după cum Isus le-a promis, ei au început să bea vinul cel nou, alături de El în Împărăţie. (Mat. 26:29) Acest lucru însemna un serviciu activ în via Domnului (Mat. 20:1-16), iar după ce această lucrare a început, ea presupunea a bea vin cu bucurie alături de Domnul. Astfel, cei credincioşi au început să aprecieze privilegiul de a se angaja din nou în serviciul Împăratului, bucuria lor începând să crească.

8. Ba mai mult, profeţia lui Iehova spune: „Iată, Eu vă voi trimite [...] ulei." Cu ce scop? „Uleiul face faţa să strălucească." Noile adevăruri descoperite şi oportunităţile de servire au reprezentat o împrospătare pentru poporul lui Dumnezeu ,deoarece ei erau atunci acceptaţi într-un legământ pentru Împărăţie. Apoi, organizaţia Domnului de pe pământ a început să înainteze, iar din acel moment binecuvântările lui Iehova şi ale Împăratului Său au început să sporească asupra lor.

9. Şi care a spus Iehova că va fi rezultatul asupra poporului Său credincios? „Iar voi vă veţi sătura cu ele." Poporul lui Dumnezeu a început să se bucure şi să înceteze să mai sufere din cauza defăimărilor care se abătuseră asupra lui în trecut. Aceasta se află în armonie cu ceea ce Dumnezeu a prevestit prin intermediul unui

Cuprins

alt profet: „Iar sufletul mi se va sătura cu miez şi cu grăsime; iar gura mea Te va lăuda cu bucurie pe buze.” (Ps. 63:5) Servii credincioşi ai lui Dumnezeu au început să înţeleagă atunci profeţia Sa: „El îţi va sătura gura cu bunătăţi; astfel încât tinereţea să fie reînnoită asemenea celei a vulturului.” (Ps. 103:5) Înainte de aceasta, cei credincioşi au îndurat necazurile lor în suferinţă, rugându-se acum lui Iehova: „O, satură-ne în fiecare dimineaţă cu mila Ta, pentru a ne putea bucura şi pentru a putea fi veseli toată viaţa. Înveseleşte-ne tot atâtea zile cât ne-ai îndurerat, şi tot atâţia ani în care am văzut răul.” – Ps. 90:14,15.

10. Iehova a răspuns acelei rugăciuni sincere a servilor Săi credincioşi, după cum a prevestit prin profetul Său: „Atunci fecioara se va înveseli la joc, şi împreună cu ea, atât tinerii cât şi bătrânii; căci Eu voi schimba jalea lor în bucurie, şi îi voi mângâia, şi îi voi face să-şi revină din amărăciune. Şi eu voi sătura sufletele preoţilor cu grăsime, iar servii mei vor fi săturaţi cu bunătatea Mea, spune Domnul.” (Ier. 31:13,14) Şi printr-un alt profet, El a spus: „Voi binecuvânta din belşug hrana ei: îi voi sătura pe săracii ei cu pâine. Îi voi îmbrăca de asemenea şi pe preoţii ei cu mântuire; iar sfinţii ei vor striga de bucurie.” – Ps. 132:15,16.

11. Din cauza faptului că în timpul războiului mondial, poporul Său credincios a cedat în faţa fricii şi s-a ţinut de anumite practici religioase, Iehova a fost furios pe el. Poporul lui Dumnezeu a cedat în faţa persecuţiilor aruncate asupra lor de către agenţii religioşi ai diavolului, încetând astfel să mai propovăduiască evanghelia, temându-se de acele puteri lumeşti, şi recunoscandu-i pe liderii lumii drept „mai marile puteri”. Din această cauză Iehova s-a înfuriat pe ei. Însă în momentul în care cei credincioşi au realizat care sunt privilegiile lor, având o viziune clară a scopului lui Dumnezeu, au dat deoparte frica lor de oameni şi au intrat direct în serviciul Împăratului. Astfel, mânia lui Iehova nu a mai fost îndreptată asupra lor, după cum El a prevestit prin intermediul profetului Său: „Iar în acea zi Tu vei spune: O, Doamne, eu Te slăvesc: deşi Tu ai fost mâniat pe mine, mânia Ta s-a potolit, şi Tu m-ai mângâiat.” – Isa. 12:1.

12. În ceea ce priveşte efectul pe care bunătatea lui Iehova l-a avut asupra poporului Său credincios şi consacrat, prin faptul că El le-a trimis „pâine”, „vin” şi „ulei”, acesta a fost atât de împrospătător încât ei nu au mai trebuit să se comporte într-o manieră nedemnă în slujba Împăratului – şi aceasta deoarece Iehova a prevestit prin intermediul profetului Său, Ioel, că bucuria lor va creşte, spunându-le: „Şi nu vă voi mai face de ocară printre naţiuni (religionişti, *A.R.V.*).” De ce? Deoarece acum se apropie momentul în care numele lui Iehova va fi justificat, şi toţi cei care au declarat cu credinţă şi curaj numele Său, continuând să facă acest lucru, nu sunt deloc afectaţi de defăimările care se abat asupra lor din cauza servirii lor credincioase. Astfel toate acţiunile religioniştilor săvârşite împotriva lor nu îi pot deranja sau impiedia în ceea ce au de făcut.

13. În anul 1918, din cauza faptului că servii lui Iehova erau privaţi de libertate şi de practicarea serviciului, religioniştii, dar în special mai marii clerici, se simţeau foarte uşuraţi, Iehova spunând următoarele în ceea ce priveşte această situaţie: „Sunt foarte furios pe naţiunile [pe religioniştii care pretind că Îl slujesc

Cuprins

pe Dumnezeu, dar care nu fac acest lucru] care stau în tihnă; căci Eu am fost doar puţin nemulţumit [de servii Mei consacraţi în 1917 şi 1918], iar ele [religioniștii] au adăugat la nenorocire [asupra servilor Mei credincioşi].” (Zah. 1:15) Astfel au făcut religioniștii, aruncând defăimări asupra servilor consacraţi ai lui Dumnezeu, susţinând că aceştia sunt de fapt duşmanii Săi, numindu-i în toate felurile şi tratându-i cu dispreţ.

14. Cine sunt cei responsabili pentru persecutarea poporului lui Dumnezeu în timpul războiului mondial? Fără nici o îndoială, cei responsabili au fost agenţii diavolului – agentul său principal fiind Gog, cel care conducea oastea de îngeri păcătoşi, oaste despre care profetul a spus că este armata care vine din nord. Membrii nevăzuţi ai acesteia sunt cei care se folosesc de elementele religioase, şi anume de oamenii aflaţi pe pământ, pentru a-i persecuta pe martorii credincioşi ai lui Dumnezeu. (Ezechiel, capitolul 38) Ştiind de dinainte acţiunile lor ostile, Dumnezeu a spus în ceea ce îi priveşte: „Însă Eu voi îndepărta de lângă voi duşmanul de la nord [pe cel din nord Eu îl voi îndepărta de lângă voi – *Rotherham*], şi îl voi izgoni spre un pământ arid şi pustiu, cu faţa sa înspre marea de la est, şi cu spatele spre marea de la vest; iar duhoarea lui se va ridica, şi mirosul lui de putregai se va înălţa, căci el a făcut lucruri grozave.” – Ioel. 2:20.

15. În timpul „lucrării Elisei”, deşi forţele inamice nu au fost îndepărtate în totalitate, au fost înfrânate în mod considerabil de către Domnul, astfel încât martorii Săi credincioşi să poată acţiona. Prin urmare, această profeţie trebuie interpretată ca o asigurare făcută de către Iehova, El spunând că în momentul Armaghedonului duşmanul va fi îndepărtat definitiv prin distrugere. În ceea ce priveşte forţele duşmanului, Iehova spune: „Iar Eu te voi întoarce, şi nu voi lăsa decât a şasea parte din tine, şi te voi face să urci din cele mai îndepărtate regiuni ale nordului, şi te voi aduce pe munţii Israelului.” „Vei cădea în câmpul deschis; căci Eu am vorbit, spune Domnul Dumnezeu.” – Ezec. 39:2,5.

16. În timpul războiului mondial religioniștii au transformat „ţara” (situaţia) poporului lui Iehova într-un loc din care „lăcustele” Sale nu aveau cu ce să se hrănească; însă prin profetul Său, Iehova spune următoarele despre duşman: „şi [Eu] îl voi izgoni spre un pământ arid şi pustiu”. Iehova va face acest lucru, după cum spune profeţia, „căci el a făcut lucruri grozave”. (*Margin.*). Diavolul şi oastea sa religioasă au încercat să pară grozavi. Ei s-au lăudat şi au încercat să-şi expună măreţia.Astfel, duşmanul îşi adună toate forţele împotriva guvernului şi a Împăratului lui Iehova, dar şi împotriva martorilor Săi credincioşi aflaţi în prezent pe pământ. Diavolul întoarce populaţia pământului împotriva lui Iehova şi a Împăratului Său, făcând acest lucru în pregătire pentru lupta finală din momentul Armaghedonului. Unul dintre rezultatele Armaghedonului va fi faptul că „duhoarea” duşmanului ucis va fi cea mai apăsătoare întâlnită vreodată: „Şi aşa se va întâmpla în ziua aceea, Eu îi voi da lui Gog un loc de înmormântare în Israel [pentru a comemora justificarea numelui lui Iehova], valea călătorilor la est de mare; şi ea va închide drumul călătorilor; şi acolo îl vor îngropa pe Gog, şi pe toată mulţimea lui; şi o vor denumi, Valea mulţimii lui Gog. Timp de şapte luni îi va

Cuprins

îngropa ţara lui Israel, pentru a o curăţa. Da, toţi locuitorii ţării îi vor îngropa, şi lucrul acesta le va aduce renume, în ziua în care Eu voi fi slăvit, spune Domnul Dumnezeu." (Ezec. 39:11-13) Acolo va înceta odată pentru totdeauna grozăvia duşmanului, defăimările asupra numelui lui Dumnezeu urmând să fie îndepărtate definitiv.

Garanţia

17. Aceasta este o perioadă a războiului, promisiunea lui Dumnezeu oferindu-le o garanţie deplină servilor Săi. Aceste promisiuni de mare preţ au fost înregistrate cu mult timp în urmă, iar acum Dumnezeu le descopere servilor Săi credincioşi înţelesul lor. Mesajul Împărăţiei demască ticăloşenia religiei, enervându-i pe agenţii lumeşti ai diavolului care o promovează. Acest mesaj dă în vileag duplicitatea lor, dezvăluindu-le înşelătoria. Este de aşteptat ca agenţii lui Satan să se folosească de toate mijloacele posibile pe care le au la îndemână pentru a stopa lucrarea martorilor lui Iehova, faptele care se petrec zilnic demonstrând acest lucru. Aici, profeţia Domnului – profeţie al cărei înţeles este descoperit acum, reprezintă o garanţie venită de la Dumnezeu pentru servii Săi: „Nu te teme, O, pământule; bucură-te şi înveseleşte-te; căci Domnul va face lucruri măreţe." – Ioel. 2:21.

18. O invazie asupra „pământului" sau a situaţiei martorilor lui Iehova, invazie cum ar fi cea provocată de o armată de lăcuste, le-ar putea face foarte mult rău, însă Domnul îi asigură pe servii Săi că nu trebuie să se teamă de o astfel de invazie. Duşmanul nu va fi în stare să distrugă statutul lumesc sau prosperitatea lucrării rămăşiţei, aflată acum pe pământ. Indiferent de împotriviri, rămăşiţa credincioasă trebuie şi va înainta cu sârguinţă şi rapiditate, deoarece ne aflăm acum în ziua lui Iehova; prin urmare, profeţia scrisă cu mult timp în urmă se aplică acum: „În acea zi îi va fi spus Ierusalimului: Nu te teme; şi Sionului: Nu permite să-ţi slăbească mâinile. Domnul Dumnezeul tău în mijlocul tău este măreţ; El te va salva, El se va bucura pentru tine cu veselie; El se va odihni în dragostea Sa, El se va bucura pentru tine prin cântări." – Ţef. 3:16,17.

19. Din anul 1918 Isus Cristos a fost şi se află la templu, fiind la conducerea rămăşiţei, iar pe măsură ce El înalţă pietrele vii în templu, bucuria celor aduşi acolo a crescut. La fel cum s-a spus la construirea zidurilor Ierusalimului, aşa spun credincioşii şi acum: „Ziua aceasta este sfântă pentru Domnul Dumnezeul vostru [...] nu fiţi mâhniţi; căci bucuria Domnului este puterea voastră." (Neem. 8:9,10) Rămăşiţa, alături de însoţitorii care se află acum alături de ea, îşi dau seama că aceasta este ziua justificării numelui lui Iehova, deci o zi sfântă pentru El, bucuria lor sporind deoarece le este permis să joace un rol în această lucrare de justificare. Potrivit cu *Rotherham*, această parte a profeţiei lui Ioel spune: „Pentru că Iehova S-a dovedit a fi măreţ în ceea ce face," pentru binele poporului Său. Iehova are grijă de servii Săi: „Căci privirea Domnului aleargă încoace şi încolo pe întreg pământul, pentru a-şi arăta puterea pentru cei a căror inimă este întreagă faţă de El." (2Cron. 16:9) Împlinirea acestei promisiuni

Cuprins

profetice a putut fi observată asupra poporului Domnului, în special începând cu anul 1922 şi până în prezent, interesele Împărăţiei fiind promovate încontinuu. Slujitorii credincioşi ai lui Iehova văd şi apreciază prezenţa Domnului Isus la templu, iar pentru că au o asigurare deplină, ei se roagă pentru prosperitate şi pentru promovarea intereselor Împărăţiei: „Piatra pe care au respins-o zidarii a devenit unghiulară. Aceasta este lucrarea Domnului; este minunată în ochii noştri. Aceasta este ziua pe care Domnul a făcut-o; noi ne vom bucura şi vom fi fericiţi în ea. Salvează, te rog, O, Doamne; O, Doamne, te rog dă izbândă." – Ps. 118:22-25.

20. Din anul 1922 au existat şi încă există în permanenţă diferite lucruri care ameninţă să înceteze lucrarea progresivă în ceea ce priveşte Împărăţia. În ceea ce priveşte acest lucru, Domnul îi asigură pe servii Săi credincioşi prin următoarele cuvinte: „Nu vă temeţi, fiare ale câmpului; căci păşunile pustiului vor înverzi, căci pomul îşi va da roadele, smochinul şi via vor fi pline de roade." – Ioel. 2:22.

21. Cuvintele folosite aici drept „fiare ale câmpului" nu se aplică şi nici nu simbolizează animalele în împlinirea profeţiei, ci se referă mai degrabă la acele persoane angajate în mod activ în promovarea lucrării Împărăţiei. Partea grea a lucrării este îndeplinită prin mijloace mecanice, prin dispozitive care îi scutesc pe oameni de efort, şi prin facilităţi de transport – mijloace pe care martorii lui Iehova le folosesc în lucrarea care le-a fost dată. Astfel de mijloace sunt: procesul de fabricare al hârtiei pentru producerea mesajului în formă tipărită, radioul, maşinile de sunet, fonografele, serviciile automobilelor, organizaţiile de serviciu ş.a. Radioul a fost folosit atâta timp cât aceasta a părut a fi voia Domnului, şi până în momentul în care voia Sa a fost îndeplinită; iar acest lucru a fost făcut indiferent de împotrivirea înverşunată venită din partea duşmanului. El a fost folosit în continuare în mod ocazional, după cum a permis Domnul. A le vorbi oamenilor prin martorii lui Iehova atunci când aceştia se întâlnesc faţă în faţă, reprezintă o oportunitate mai bună pentru ca martorii să îşi dovedească credinţa, să îşi menţină integritatea şi să beneficieze de atenţia persoanelor de bună-credinţă. Când s-a observat că radioul nu mai poate fi folosit pentru prea mult timp, unii dintre copiii Domnului au devenit foarte îngrijoraţi; însă persoanele credincioase au fost asigurate de către Domnul că nu au nici un motiv pentru a se teme. Maşinile de sunet sunt mult mai eficiente decât radioul, iar rezultatele lor sunt mult mai bune. Se pare că unele persoane care au pretins a fi slujitorii lui Dumnezeu şi-au pierdut sârguinţa spirituală şi interesul pentru Împărăţie, însă acest lucru nu opreşte lucrarea, Domnul aducându-i şi pe alţii pe acest teren, şi anume pe „ionadabi", pentru a îndeplini lucrarea de mărturie. Acum, în momentul în care aceste rânduri sunt scrise, mai mult de patruzeci de mii de fonografe care conţin foarte multe discursuri înregistrate, sunt folosite pentru a le transmite oamenilor mesajul Împărăţiei. Această lucrare plină de zel a avut rezultate roditoare. Astfel, după cum profeţia a prevestit, „păşunile pustiului vor înverzi", ele crescând în mod revigorat. Dar de ce? „Căci pomul [simbolul făpturilor care sunt martore] îşi va da roadele, smochinul şi via vor fi pline de roade." Domnul le protejează pe acestea împotriva

Cuprins

eforturilor răutăcioase ale duşmanului, interesele Împărăţiei Sale înaintând în mod triumfător.

22. Astfel, prin intermediul profetului Său, Domnul le spune următoarele servilor Săi credincioşi: „Fiţi veseli atunci, voi copii ai Sionului [şi anume, rămăşiţa care s-a născut după grelele încercări din anul 1918], şi bucuraţi-vă întru Domnul Dumnezeul vostru; căci El v-a dat ploaia timpurie la timpul potrivit, şi El va face să coboare peste voi ploaia, o ploaie timpurie şi o ploaie de primăvară." – Ioel. 2:23.

23. Acelor persoane credincioase care îşi arată zelul iubitor pentru Iehova, El le porunceşte: „bucuraţi-vă întru Domnul Dumnezeul vostru." Această parte a profeţiei se referă la binecuvântările de mare preţ pe care Domnul a promis că le va trimite şi pe care le-a trimis asupra servilor Săi, mai ales odată cu începutul anului 1922. Aceste binecuvântări nu reprezintă meritul vreunui om, ci toată onoarea şi slava trebuie să Îi fie acordate lui Iehova: „Căci El v-a dat ploaia timpurie exact cât trebuie." *(R.V.)* Înainte de 1922, binecuvântările de la Domnul, binecuvântări asemănate cu ploaia, au venit asupra servilor Săi la timpul potrivit şi în cantitatea care trebuia, după neprihănirea lor. După cum *Rotherham* arată: „Căci El v-a dat ploaia de primăvară după cum trebuie"; iar începând cu 1922, „El a făcut ca deasupra voastră să cadă ploaia." Dumnezeu, prin Isus Cristos, le-a dăruit servilor Săi aceste binecuvântări deoarece a sosit momentul stabilit de El pentru a face acest lucru, spre binele tuturor celor care sunt credincioşi şi care nu fac compromisuri în slujirea Sa şi a intereselor Împărăţiei. Remarcaţi aici o altă profeţie care sprijină ceea ce a spus Ioel, referindu-se la ceea ce va urma după anul 1922: „Gândiţi-vă la acest lucru din această zi înainte, din a douăzeci şi patra zi a lunii a noua, şi anume din ziua în care au fost puse bazele fundaţiei templului Domnului, gândiţi-vă la el. Mai există seminţe în grânar? Da, viţa-de-vie, smochinul, rodiul şi smochinul, nu au rodit încă; începând cu această zi Eu vă voi binecuvânta." – Hag. 2:18,19.

24. Faptele care arată împlinirea profeţiei dezvăluie că „ploaia timpurie" a avut loc între anul 1919 (când lucrarea a început să renască) şi anul 1922, an în care interesele Împărăţiei au început să fie îndeplinite cu hărnicie şi eficienţă într-o manieră mult mai bine organizată. „Ploile" de adevăr venite de la templu şi trimise asupra servilor credincioşi ai lui Dumnezeu au început odată cu anul 1922, aceste ploi de binecuvântări continuând cu o şi mai mare forţă. Ele au reprezentat o importantă reîmprospătare pentru rămăşiţa Domnului, binecuvântând-o foarte mult şi adunând-o în serviciul Său. Ea a dat şi continuă să dea naştere la roadele Împărăţiei, iar cei care formează „marea mulţime" (Apoc. 7:9-17) se alătură cu zel acestei lucrări. Printr-o frază poetică frumoasă şi impresionantă, Domnul vorbeşte despre acest lucru prin intermediul profetului Său: „Cereţi ploaie de la Iehova în perioada ploii de primăvară, Iehova care creează fulgerele, care le dă oamenilor o ploaie abundentă, şi fiecăruia îi dă plante pe câmp." – Zah. 10:1, *Roth*.

25. Ploile abundente nu numai că împrospătează şi însufleţesc câmpurile, ci au ca rezultat şi o abundenţă a culturilor; aplicând această figură de stil servilor lui

Cuprins

Iehova şi binecuvântărilor pe care ei le primesc, profeţia spune: „Iar ariile [de treierat] vor fi pline de grâu, iar teascurile vor da pe dinafară, cu vin şi ulei." (Ioel. 2:24) Domnul foloseşte trei produse principale pentru a ilustra productivitatea şi prosperitatea intereselor Împărăţiei Sale: grâul, uleiul de măsline şi vinul; cu alte cuvinte, pâinea făcută din grâu care oferă putere şi hrană; uleiul care face faţa să lucească cu bucurie adevărată; şi vinul, pentru a bucura inima. În special începând cu anul 1922, martorii credincioşi ai lui Iehova, prin activitatea lor sârguincioasă, au împlinit foarte bine imaginea văzută la maşinile de treierat şi la presele de ulei şi vin. Prin faptul că îndeplinesc această lucrare, ei sunt fericiţi atunci când pregătesc toate aceste lucruri spre folosul şi bucuria celor care vor forma „marea mulţime". În acest scop, Domnul a pus muncitori pe câmpurile şi viile Sale, dar şi în fabricile Sale, după cum ilustrează limbajul folosit în Matei 20:1-16. Cei care au lucrat cu bucurie şi care L-au slăvit întotdeauna pe Iehova, şi-au primit răsplata.

26. Războiul mondial şi condiţiile existente între anii 1917 şi 1919 au făcut ca terenurile de activitate ale servilor lui Dumnezeu să arate ca şi când ar fi fost invadate de un roi imens de dăunători; însă când Domnul i-a eliberat din nou pe servii Săi din captivitate, le-a spus: „Vă voi răsplăti astfel anii pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, Ielec, Hasil şi Gazam, oştirea Mea cea mare pe care am trimis-o împotriva voastră." (Ioel. 2:25) Această parte a profeţiei arată că persoanele consacrate lui Dumnezeu au avut parte de nenorociri, aceasta fiind voia Sa. Dar de ce?

27. Ei erau temători, deci delincvenţi în serviciul lor, iar acest lucru se întâmpla din cauza religiei şi a practicilor religioase. Servii lui Dumnezeu trebuie să fie curăţaţi de astfel de lucruri, precum religia, iar hainele (identificarea) lor trebuie curăţate, pentru a putea fi observat clar că ei sunt cei care ies în evidenţă netemători şi cu îndrăzneală spre onoarea numelui lui Iehova. Din această cauză Iehova a permis ca ei să fie pedepsiţi, mai ales în anul 1918, iar această pedepsire sau disciplinare a fost înspre binele tuturor celor care Îi erau devotaţi cu adevărat lui Iehova. Ea a avut un rezultat în totalitate opus pentru cei care erau determinaţi de egoism să susţină că sunt slujitorii lui Dumnezeu. „Căci Domnul îl pedepseşte pe cel care Îl iubeşte, şi îl biciuieşte pe orice fiu care-l primeşte. Dacă îndurați pedeapsa, Dumnezeu se poartă cu voi ca şi cu nişte fii; căci ce fel de fiu este acela pe care tatăl nu îl pedepseşte? Însă dacă sunteţi scutiţi de pedeapsă, de care toţi au parte, sunteţi nişte bastarzi, şi nu fii." – Evr. 12:6-8.

28. „Ziua lui Iehova" a început în anul 1914, marcând începutul împlinirii acestei profeţii, fapt care vine în sprijinul celor spuse într-o altă profeţie: „Iată, vine ziua Domnului, iar prăzile tale vor fi împrăştiate în mijlocul tău. Căci Eu voi aduna toate naţiunile la luptă împotriva Ierusalimului; iar oraşul va fi luat, şi casele vor fi jefuite, şi femeile vor fi batjocorite; şi jumătate din oraş va fi luat în captivitate, iar rămăşiţa poporului nu va fi nimicită din oraş." (Zah. 14:1,2) Promisiunea lui Dumnezeu de a le înapoia servilor Săi ceea ce duşmanul a distrus a început să se împlinească începând cu anul 1922.

Cuprins

29. Binecuvântările de mare preţ pe care Domnul le-a oferit celor credincioşi începând cu anul 1922, au recompesat cu mult mai mult cele îndurate de ei până în acel moment. Dumnezeu a prevestit în profeţia lui Iov exact aceeaşi condiţie şi aceeaşi binecuvântare, arătând că Iov era un simbol al servilor credincioşi ai lui Dumnezeu: „Iar Domnul a pus capăt robiei lui Iov, când acesta s-a rugat pentru prietenii lui: de asemenea, Domnul i-a dat lui Iov de două ori mai mult decât avea înainte. Atunci au venit la el toţi fraţii săi, şi toate surorile sale, şi toţi cei care îl cunoscuseră înainte, şi au mâncat pâine alături de el, în casa sa; iar ei l-au plâns, şi l-au mângâiat pentru toate necazurile pe care Domnul le abătuse asupra sa; apoi fiecare i-a dat câte o monedă şi câte un inel de aur. Astfel l-a binecuvântat Domnul pe Iov la sfârşitul vieţii sale, mai mult decât la început; căci el a ajuns să aibe paisprezece mii de oi şi şase mii de cămile, o mie de perechi de boi şi o mie de măgăriţe. El a mai avut, de asemenea, şi şapte fii şi trei fiice.” – Iov. 42:10-13.

30. În 1922, servii credincioşi ai lui Dumnezeu au aflat că Isus Cristos a venit la templu, şi astfel au început şi au continuat să se roage: „Salvează, te rog, O, Doamne; O, Doamne, te rog dă izbândă.” (Ps. 118:25) Această rugăciune a rămăşiţei credincioase, prevestită de rugăciunea lui Iov, şi-a găsit răspunsul ,iar Iehova a trimis asupra servilor Săi nu doar o binecuvântare, ci mult mai multe, acestea crescând şi incluzând transmiterea mesajului dătător de viaţă către toţi cei care vor forma „marea mulţime” şi care vor umple pământul cu un popor neprihănit. Remarcaţi că toate binecuvântările menţionate în legătură cu Iov sunt desemnate de numărul „zece”, sau de multiplii ai acestuia, ceea ce arată aducerea de binecuvântări de către Domnul asupra unei societăţi omeneşti, lucrare în care El îi foloseşte pe membrii credincioşi ai trupului Său.

31. Sionul este acum construit, Domnul apare în toată gloria Sa, iar toţi cei care Îl iubesc, Îl slăvesc. În trecut, blesetemul s-a abătut asupra celor care încheiaseră un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, dar care nu l-au îndeplinit. Acum, Iehova le face celor credincioşi această promisiune prin Isus Cristos: „Iar acolo nu va mai exista nici un blestem; ci doar tronul lui Dumnezeu şi cel al Mielului vor fi acolo; iar slujitorii Săi Îl vor servi; iar ei vor vedea faţa Sa; iar numele Său va fi scris pe frunţile lor.” (Apoc. 22:3,4) Rămăşiţa poporului lui Dumnezeu care continuă acum cu credinţă în serviciul pe care îl are, este menţionată în următoarea profeţie: „Aşa spune Domnul Dumnezeu: În ziua în care vă voi curăţa de toate nelegiuirile voastre, Eu voi face ca oraşele să fie locuite, iar dărâmăturile vor fi reconstruite. Iar ţara pustie va fi arată din nou, deşi ajunsese o întindere pustie înaintea tuturor celor care treceau pe lângă ea. Şi ei vor spune: Această ţară care a fost pustiită, a devenit asemenea grădinii Edenului; iar oraşele dărâmate, pustiite şi ruinate, au devenit fortificate şi sunt locuite.” (Ezec. 36:33-35) În prezent, descoperirea înţelesului acestor profeţii este spre binele tuturor persoanelor credincioase lui Dumnezeu, pentru ca ele să fie mângâiate şi speranţa lor să crească.

Cuprins

32. În prezent, mulţimea religioasă aflată pe pământ continuă să se agite, să facă zarvă şi să urle împotriva servilor Domnului, iar în timp ce ei fac acest lucru, rămăşiţa credincioasă este hrănită din belşug de către Domnul, ea bucurându-se. Prin profetul Său, Iehova îi spune ei: „Iar voi veţi mânca din belşug şi vă veţi sătura, şi veţi slăvi numele Domnului Dumnezeului vostru, care s-a purtat în mod minunat cu voi; iar servii Mei nu vor mai fi făcuţi niciodată de ruşine." (Ioel. 2:26) Nici o persoană care este în prezent în totalitate de partea lui Iehova şi a Împăratului Său, nu are nici un motiv de a fi ruşinat, şi nici unul dintre credincioşi nu este ruşinat să îşi declare, fără a face nici un compromis, devotamentul faţă de Guvernul Teocratic. Acele persoane aflate pe pământ care încă se ţin de religie, deşi ei încearcă să se facă singuri să creadă că sunt creştini, au sufletul foarte întristat, iar mintea lor este tulburată. Ei sunt lipsiţi de hrană. Ei nu au parte de pâinea spirituală, nici de ulei sau de vin. Servii lui Dumnezeu au aceste lucruri din belşug. Prin intermediul profetului Său, Dumnezeu îi prezintă în contrast pe aceşti religioniști, faţă de servii Săi credincioşi ,care mănâncă la masa Sa: „De aceea, aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu, : Iată, slujitorii Mei vor mânca, însă voi veţi fi flămânzi; iată, slujitorii Mei vor bea, însă voi veţi fi însetaţi; iată, slujitorii Mei se vor bucura, însă voi veţi fi ruşinaţi; iată, slujitorii Mei vor cânta pentru bucuria inimii, dar voi veţi plânge din cauza tristeţii sufletului, şi veţi urla din cauza necazului spiritului; căci Domnul Dumnezeu vă va ucide, şi le va da slujitorilor Săi alt nume." – Isa. 65:13-15.

33. În prezent, Iehova i-a eliberat pe servii Săi din capcanele religiei; astfel, cei credincioşi Îl preaslăvesc, după cum El a prevestit cu mult timp în urmă: „Căci Domnul l-a răscumpărat pe Iacob [rămăşiţa credincioasă a Sionului], şi l-a izbăvit din mâna unuia mai puternic decât el [înainte şi în timpul războiului mondial, în perioada în care religioniștii au pus mari presiuni asupra persoanelor consacrate]. Prin urmare, ei vor veni şi vor cânta pe înălţimile Sionului, şi vor alerga împreună spre bunătăţile Domnului, pentru grâu şi pentru vin, şi pentru ulei, şi pentru cei tineri ai turmei şi ai cirezii; iar sufletele lor vor fi asemenea unei grădini udate; iar ei nu vor mai suferi deloc." – Ier. 31:11,12.

34. Rămăşiţa credincioasă îşi dă seama că cel mai important privilegiu pe care îl au este faptul că joacă un oarecare rol în justificarea numelui lui Iehova. Ei văd că Iehova, prin Isus Cristos, i-a tratat într-un mod minunat, slăvindu-I numele şi proclamând Împărăţia Sa, după cum profetul lui Dumnezeu a prevestit. „Iar în acea zi veţi spune, Slăviţi-L pe Domnul, chemaţi [proclamaţi ,(*margin.*)] numele Lui, declaraţi ceea ce El a făcut printre oameni, vestiţi cât de măreţ este numele Său. Cântaţi sub Domnul; căci El a făcut lucruri măreţe; acest lucru este cunoscut pe întreg pământul." – Isa. 12:4,5.

35. Toţi aceştia trebuie să fie martori la numele şi la măreţia lui Iehova şi a Împărăţiei Sale; din această cauză ei nu pot ascunde cântecele de laudă. Ei nu se ruşinează să mărturisească numele lui Iehova, drept Tatăl lor, şi nici numele lui Isus Cristos ,drept Răscumpărătorul lor, Conducătorul şi Împăratul; dimpotrivă, cu îndrăzneală născută din dragoste şi fără frică de duşman, ei propovăduiesc numele

Cuprins

Celui Prea Înalt şi pe cel al Guvernatorului şi al Împăratului Său. Ei se bucură că le pot face cunoscut oamenilor faptul că teocraţia reprezintă singura speranţă pentru omenire. Acest lucru este în armonie cu cele spuse cu mult timp în urmă de către apostol, în timp ce se afla sub inspiraţie divină: „Căci Scriptura spune: Oricine crede în El, nu va fi ruşinat." (Rom. 10:11) „După cum este scris, Iată, Eu aşez în Sion o piatră de încercare, şi o stâncă de cădere; şi cine crede în El, nu va fi ruşinat." – Rom. 9:33.

36. Religioniştii se închină la idoli, prin faptul că salută oameni şi steaguri, lucruri care sunt simboluri ale oamenilor pentru protecţie şi salvare. La polul opus, cei care fac parte din Sion îşi menţin integritatea faţă de Dumnezeu şi Îl slăvesc, continuând cu credinţă; ei nu se vor mai afla niciodată în captivitate şi nici nu vor mai fi ruşinaţi vreodată, după cum este scris: „Ei vor fi ruşinaţi şi confuzi, toţi; ei, făuritorii de idoli, vor pleca împreună în confuzie. Însă Israelul [cei care fac parte din organizaţia lui Dumnezeu şi care îşi păstrează integritatea] va fi mântuit întru Domnul cu o mântuire veşnică; voi nu veţi fi ruşinaţi, nici confuzi, pentru eternitate." – Isa. 45:16,17.

Teocraţia

37. În mintea şi în sufletul servilor lui Dumnezeu, TEOCRAŢIA are acum un rol mai important ca niciodată. Religioniştii nu au nici o înţelegere a TEOCRAŢIEI şi a aplicării sale asupra lumii. Totuşi, pentru persoanele care Îi sunt devotate în totalitate lui Iehova, TEOCRAŢIA reprezintă cea mai importantă dintre toate învăţăturile descoperite, deoarece prin ea va fi justificat numele lui Iehova, urmând ca El să fie slăvit pentru totdeauna de cei care trăiesc.

38. TEOCRAŢIA reprezintă guvenarea lumii prin conducerea directă şi la îndrumarea Atotputernicului Dumezeu, ea fiind administrată de către Domnul Isus Cristos. Aceasta este Împărăţia pe care Iehova a promis-o cu mult timp în urmă, ea urmând să preia controlul asupra tuturor lucrurilor din univers. Acesta este guvernul în care toţi oamenii credincioşi – de la Abel la Ioan Botezătorul – au crezut şi au sperat: „un oraş [o organizaţie] care are o fundaţie [veşnică], al cărei ziditor şi creator este Dumnezeu." Acei oameni din trecut şi-au dat viaţa din dragoste pentru acest guvern şi pentru Creatorul şi Împăratul Lui. Având prin credinţă promisiunile lui Dumnezeu în ceea ce priveşte acest guvern, ei au fost determinaţi de către ele, au crezut şi le-au îmbrăţişat, şi au mărturisit cu îndrăzneală că ei sunt străini şi venetici aflaţi pe pământ. Ei îşi doreau un guvern „mai bun", cel mai bun, singurul guvern, Dumnezeu oferindu-le cu bunătate un rol în acest guvern. „De aceea lui Dumnezeu nu Îi este ruşine să fie denumit Dumnezeul lor." – Evr. 11:10-16.

39. Iehova a fost prietenul lui Avraam. Datorită credinţei acestuia, Iehova l-a numit pe Avraam „prietenul Meu". (2Cron. 20:7; Isa. 41:8) Toţi cei care au credinţa lui Avraam sunt asemenea lui, prietenii lui Dumnezeu, iar El este prietenul lor. Un prieten este credincios şi adevărat, deoarece „un prieten iubeşte tot timpul." (Prov. 17:17) Relaţia de prietenie dintre Iehova şi preaiubitul Său Fiu

Cuprins

este eternă. Omul perfect, Isus, în timp ce le vorbea discipolilor Săi despre această relaţie, S-a asemănat cu viţa-de-vie, iar pe Tatăl Său cu un agricultor. Apoi a adăugat: „Nu există o dragoste mai mare decât aceasta, când un om îşi dă viaţa pentru prietenii săi.” (Ioan. 15:13) Isus, datorită iubirii pentru Tatăl Său, Şi-a dat viaţa pentru ca numele Tatălui să fie justificat, această fiind voia lui Iehova. Astfel, Isus a făcut acel lucru pentru a putea fi Cel care va îndeplini în totalitate voia lui Dumnezeu, justificându-I numele. „Nici un om nu Mi-o ia, ci Eu însumi Mi-o dau. Eu am puterea de a o da, şi am puterea de a o lua înapoi. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.” – Ioan. 10:17,18.

40. Dragostea Dumnezeului Iehova a fost cea care a permis ca Fiul Său preaiubit să Îşi dea viaţa pentru a putea fi conducătorul TEOCRAŢIEI, Eliberatorul şi binecuvântătorul oamenilor supuşi. (Ioan. 3:16,17) Această dragoste Îi este cunoscută numai lui Iehova şi celor care fac parte din organizaţia Sa. Câţi oameni Îl au pe Iehova şi pe Cristos drept prieteni? „Cel care iubeşte cu puritatea sufletului, şi care are bunăvoinţa pe buze, va fi prieten cu Împăratul.” (Prov. 22:11, *margin.*) Aceste persoane Îl vor putea avea pe Împărat – pe Isus Cristos, şi pe Împăratul Etern, Iehova, drept prieteni.

41. Membrii organizaţiei împărăteşti sunt chemaţi să o ia pe urmele lui Isus astfel încât să fie asemenea Lui. (1Pet. 2:21; Rom. 8:29) Ei trebuie să sufere aşa cum a suferit şi Isus, şi să îndure toate defăimările care au căzut asupra Sa. (2Tim. 2:12; Rom. 15:3) Care este motivul pentru care ei fac acest lucru? Iubirea – expresia altruismului! Iubirea pentru Dumnezeu şi pentru Împărat sunt necesare Împărăţiei, TEOCRAŢIEI. Cei care trăiesc alături de Isus Cristos drept membri ai organizaţiei Sale regale trebuie să moară în calitate de făpturi umane. Dar ce îi determină pe ei să moară alături de Cristos? Dragostea pentru Împărăţie. (2Tim. 2:11; Col. 1:24) A îndurat Isus moartea în mod voluntar doar pentru a-i salva pe oamenii păcătoşi de la moarte? Nu! Moartea Sa este înspre binele tuturor celor care au fost păcătoşi, dar care ulterior, prin credinţă şi supunere, s-au eliberat de păcat şi s-au devotat lui Iehova şi Împărăţiei Sale. Totuşi, nu acesta a fost motivul principal pentru moartea voluntară a lui Isus. El a îndurat moartea din dragoste faţă de Tatăl Său, şi din dragoste pentru a îndeplini voia Tatălui, acest lucru semnificând dragoste pentru GUVERNUL TEOCRATIC, guvern care va justifica numele Tatălui Său. Din această cauză Iehova L-a ridicat pe Isus din morţi şi L-a înălţat la conducerea organizaţiei Sale împărăteşti. „Tu iubeşti neprihănirea şi urăşti ticăloşenia [nedreptatea, nelegiuirea]: prin urmare, Domnul Dumnezeul Tău, Te-a uns cu uleiul bucuriei, înaintea tovarăşilor Tăi.” – Ps. 45:7

42. Isus îl urăşte pe Satan şi guvernul său nelegiuit pe care el l-a înălţat prin intermediul religiei. Isus iubeşte neprihănirea şi guvernul drept pregătit de către Tatăl Său, acesta fiind motivul pentru care Iehova L-a înălţat. Oamenii îşi subliniază în mod excesiv propria importanţă, susţinând că Isus a murit pentru a-i salva pe păcătoşi. El şi-a vărsat propriul sânge, ceea ce a oferit preţul necesar răscumpărării oamenilor credincioşi, iar moartea Sa este numai înspre binele celor care Îi sunt devotaţi lui Iehova şi Împăratului Său.

Cuprins

43. Aşa cum Isus Şi-a dat viaţa din dragoste pentru Tatăl Său, aşa trebuie să îşi dea viaţa şi membrii organizaţiei Sale regale – din dragoste pentru Iehova, ceea ce include în mod necesar şi dragoste pentru TEOCRAŢIA care va justifica numele Său. Cum poate ca unul din rămăşiţă ,născut întru spirit, aflat acum pe pământ să fie sigur că Dumnezeu şi Isus Cristos vor rămâne în continuare Prietenii lui? Remarcaţi cuvintele lui Isus în răspunsul la această întrebare, în Ioan 15:13, acest lucru arătând că cea mai mare dragoste de care cineva poate da dovadă este să îşi dea viaţa pentru prietenul său. Apoi Isus a adăugat: „Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi orice vă poruncesc." (Ioan. 15:14) Ce motiv îi determină pe oameni să păstreze poruncile Domnului? Isus, în Ioan 14:15 spune: „Dacă Mă iubiţi, îndepliniţi poruncile Mele." Din dragoste pentru cine? Cu siguranţă pentru Împărat. Prin urmare, cei care Îl iubesc cu adevărat pe Împărat şi Împărăţia Sa, vor păstra poruncile Domnului. Aflat acum la templu, Isus le dă următoarea poruncă, foarte importantă, celor născuţi întru spirit: „Această Evanghelie a Împărăţiei trebuie să fie predicată în întreaga lume drept mărturie pentru toate naţiunile; apoi va veni sfârşitul." (Mat. 24:14) Isus subliniază aici importanţa TEOCRAŢIEI, şi toţi cei care îşi doresc să-l aibe pe Împărat drept prieten, trebuie să se supună acestei porunci şi să proclame numele şi guvernul teocratic al lui Iehova. Cel care se supune cu o puritate a sufletului, transmiţând mesajul binevoitor al lui Iehova, Îl va avea pe Împărat drept prieten. Cel care este născut întru spirit şi uns, dar care eşuează sau refuză să proclame şi să sublinieze importanţa TEOCRAŢIEI, alăturându-se duşmanului, nu dă dovadă de integritate. Diavolul se opune acum cu înverşunare TEOCRAŢIEI, folosindu-se pentru acest lucru de religie şi de religioniști drept instrumentele sale. Unii pretind a fi copiii lui Dumnezeu, însă din cauza fricii lor de religioniști ei urmează o cale mai uşoară, alăturându-se duşmanului şi eşuând sau refuzând să se declare cu îndrăzneală pentru TEOCRAŢIE. Aceştia eşuează să îşi arate dragostea faţă de Dumnezeu şi Cristos. Pentru credincioşi GUVERNUL TEOCRATIC reprezintă cel mai important adevăr dintre toate cele declarate în Scripturi. Prin urmare, ei declară fără teamă mesajul lui Dumnezeu, mesaj conform căruia religia se îndreaptă cu paşi repezi spre distrugere.

44. Cei credincioşi nu se vor teme să moară de mâna duşmanului. Toţi cei care fac parte din casa regală trebuie să moară într-un fel sau altul, ceea ce înseamnă că unii pot muri într-o manieră violentă de mâna duşmanului. „Păcatul înscăunat drept lege" (Ps. 94:20), cum ar fi salutarea obligatorie a steagului şi a oamenilor, nu îi va face pe servii credincioşi ai lui Dumnezeu să se compromită sau să aibe mâini tremurânde în devotamentul şi serviciul lor faţă de GUVERNUL TEOCRATIC. Cristos a fost înscăunat drept Împărat, El fiind pentru TEOCRAŢIE. Împotriva acestui guvern drept se află Satan, iar alături de religie şi de religioniști, el încearcă să îi amăgească pe toţi oamenii şi să îi întoarcă împotriva lui Iehova. Ba mai mult, alături de religioniști, diavolul se foloseşte de dictatori, de fascişti, naziști şi comuniști pentru a se împotrivi TEOCRAŢIEI. Cine se află acum de partea Domnului? Nu există nici o cale de mijloc. Cei care sunt de

Cuprins

partea lui Iehova şi a Împărăţiei Sale vor sta acum ferm pe poziţii împotriva duşmanului, ei urmând să-l învingă. Iehova le spune celor credincioşi: „Acea mulţime de duşmani va lupta împotriva ta, însă nu te vor birui, căci Eu sunt cu tine ca să te scap.” (Ier. 1:19) Pavel fusese la început un religionist, însă după ce a devenit copilul lui Iehova şi după ce s-a devotat în totalitate TEOCRAŢIEI, le-a atras atenţia tuturor persoanelor unse: „Căci sunt sigur că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici conducerile sau puterile, nici lucrurile din prezent sau cele care vor urma, nici înălţimile, nici adâncimile, nici vreo altă făptură, nu va fi în stare să ne separe pe noi de dragostea pentru Dumnezeu, care se află în Isus Cristos, Domnul nostru.” – Rom. 8:38,39.

45. Iehova îi asigură pe toţi cei care detestă nedreptatea, dar care iubesc neprihănirea, dând dovadă de ea, că nu se va lepăda de ei niciodată. În timpul ultimelor zile ale anului 1918, Dumnezeu chiar s-a lepădat pentru o oarecare perioadă de cei consacraţi Lui deoarece aceştia s-au dovedit a fi temători de duşman. Însă la momentul stabilit, aceste persoane credincioase au fost scoase afară din adâncurile suferinţei, Iehova oferindu-le acum o asigurare deplină că dacă ei vor continua în credinţă, dragostea Lui pentru ei va fi indestructibilă. Dumnezeu le porunceşte acum celor care fac parte din Sion să cânte cu bucurie, reamintindu-le apoi de dragostea Sa fără limite exprimată prin profetul Său: „Însă Sionul a spus, Domnul m-a părăsit, Domnul meu m-a uitat. Poate uita o femeie copilul pe care îl alăptează, şi să nu aibă milă pentru fiul pântecelui ei? Da, ea s-ar putea să-l uite, însă Eu nu te voi uita. Iată, te-am săpat pe palmele mâinilor Mele, zidurile tale sunt pentru totdeauna înaintea ochilor Mei.” – Isa. 49:14-16.

46. În anul 1919, după ce persoanele consacrate au început să iasă din adâncurile suferinţei, Iehova le-a descoperit înţelesul profeţiilor Sale. Acum, după câţiva ani de slujire credincioasă, Iehova le descopere servilor Săi înţelesul profeţiei lui Ioel, arătându-le că îndeplinirea acestei profeţii a început să aibe loc asupra lor odată cu începutul anului 1922. Nu mai există astfel nici un motiv pentru care cei credincioşi să se teamă că Iehova i-a abandonat, sau că îi va mai abandona vreodată. Iehova le spune celor care au abandonat religia, dedicându-se în totalitate şi fără vreun compromis iubirii TEOCRAŢIEI: „Şi voi veţi şti că Eu sunt în mijlocul Israelului, că Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru, şi că nu există altul în afară de Mine; iar poporul Meu nu va mai fi făcut niciodată de ruşine.” – Ioel. 2:27.

47. Iehova este Prietenul veşnic al celor aleşi, şi nici o putere nu îi poate învinge, ceea ce le permite să înainteze cu îndrăzneală în slujba Sa. Oferindu-le asigurări în continuare celor credincioşi, Domnul spune: „Ba mai mult, Eu voi încheia un legământ de pace cu ei; va fi un legământ veşnic cu ei; iar Eu îi voi aşeza, şi îi voi înmulţi, şi Îmi voi înălţa sanctuarul în mijlocul lor pentru totdeauna. Cortul Meu va fi de asemenea între ei; da, Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Iar naţiunile vor şti că Eu sunt Domnul care îl sfinţeşte pe Israel, când sanctuarul Meu va fi în mijlocul lor pentru totdeauna.” – Ezec. 37:26-28.

Cuprins

48. Religia a fost liderul amăgitor al multora în trecut, şi continuă să îi subjuge pe toţi cei care eşuează în a se supune TEOCRAŢIEI. Sub influenţa înşelătoare a religiei, servii lui Dumnezeu şi-au îndreptat atenţia pentru o perioadă de timp asupra altor lucruri, neglijând sau eşuând să îşi îndeplinească sarcina. Ei trebuie să se elibereze de religie şi trebuie să se cureţe în totalitate de fiecare parte a organizaţiei lui Satan. Prin reprezentantul Său, Isus Cristos, Iehova a apărut la templul Său şi a îndeplinit acea lucrare de curăţare. Începând cu acel moment, El a început să le descopere credincioşilor înţelesul profeţiilor Sale. Numele şi guvernul lui Iehova reprezintă acum în mod clar cele mai importante lucruri pentru credincioşi. El Şi-a pus numele asupra poporului Său, dezvăluindu-i în totalitate că El este Atotputernicul Dummezeu pe care ei trebuie să-L slujească cu bucurie. Cei credincioşi văd acum că religia a ajuns la sfârşit, că este blestemată şi că va fi distrusă în curând, urmând ca ei să Îl iubească şi să Îl slujească doar pe Iehova şi Împărăţia Sa. De acum înainte, cei care se supun şi sunt devotaţi în totalitate TEOCRAŢIEI, vor fi pe placul lui Dumnezeu şi vor primi binecuvântările Sale. Iehova, potrivit Cuvântului Său, i-a ghidat pe slujitorii Săi credincioşi în devotamentul lor pe calea pe care ei trebuiau să o urmeze, după cum a promis: „El îi va îndruma pe cei smeriţi pe o cale a judecăţii, şi îi va învăţa pe cei smeriţi calea Sa." (Ps. 25:9) Cei „smeriţi" sunt nerăbdători să înveţe. „Judecata" înseamnă decizia la care a ajuns cineva în privinţa căii pe care trebuie să o urmeze. Iehova i-a învăţat şi i-a ghidat astfel încât ei să ia aminte la îndrumarea Sa: „Increde-te în Domnul cu toată inima; şi nu te baza pe propria înţelegere. Ţine seama de El în toate căile tale, iar El îţi va ghida drumul." – Prov. 3:5,6.

49. O dovadă a acestui lucru este faptul că Iehova i-a ghidat prin Isus Cristos pe servii Săi, inclusiv publicaţia „Turnul de Veghere", pe calea cea bună, cu mult timp înainte ca înţelesul profeţiei lui Ioel să fie cunoscut. Reţineţi acest lucru: în 1 Ianuarie 1926 „*Turnul de Veghere*" a publicat un articol numit „Cine Îl va onora pe Iehova?"; în 1 Mai 1926, un articol intitulat „Caracter sau Legământ – Care dintre ele?" – demascând astfel absurditatea pe care religioniştii o învăţau, absurditate care susţinea că oamenii se pot perfecţiona. Această absurditate i-a făcut pe cei consacraţi să nu vadă sarcina pe care o aveau. Dumnezeu a continuat să îi ghideze pe servii Săi, iar în anul 1929 a fost publicată cartea „*Viaţa*", carte care graţie bunăvoinţei lui Dumnezeu, a arătat faptul că justificarea numelui Său reprezintă cea mai importantă problemă care trebuie lămurită. Aceasta a fost urmată de cartea numită „*Profeţie*", carte care explică mai bine scopurile Celui Prea Înalt. În anul 1931 a fost publicată cartea „*Justificare*"; ea atrăgea atenţia în special asupra faptului că în profeţia lui Ezechiel, Iehova anunţa în mod repetat scopul Său ca toţi oamenii să ştie că El este Cel Prea Înalt. În acelaşi an, în perioada în care cartea „*Justificare*" era lansată spre distribuţie, servii lui Iehova au aflat „noul lor nume" pe care El li l-a dat, aflând totodată că ei sunt martorii Săi, prin bunăvoinţa şi puterea Sa. – Isa. 62:2; 65:15; Apoc. 2:17.

50. Acum, prin intermediul profetului Său, Ioel, Iehova le spune servilor Săi: „Iar poporul Meu nu va mai fi făcut niciodată de ruşine." (2:27) În această

Cuprins

promisiune sunt incluşi atât rămăşiţa, cât şi ionadabii, toţi fiind pentru TEOCRAŢIE. Aceştia nu sunt ruşinaţi din cauza numelui lui Iehova, ci dimpotrivă, se bucură că pot face cunoscut numele Său sfânt. Cu o încredere deplină, ei înaintează în calitate de slujitori ai Celui Prea Înalt, iar în supunere faţă de porunca Lui, ei dau în vileag falsitatea religiei. Astfel, cei cu bună-credinţă faţă de Dumnezeu se vor putea îndepărta de religie şi vor putea juca un rol în justificarea numelui Său.

51. Potrivit versiunii Ebraice, al doilea capitol al profeţiei lui Ioel se termină cu versetul douăzeci şi şapte, iar al treilea capitol începe cu versetul douăzeci şi opt. (Vedeţi traducerea făcută de către Leeser, *Versiunea Americană Revizuită*, şi *Rotherham*) În anul 1922, prin intermediul lui Isus Cristos aflat la templu, Iehova i-a trimis pe martorii Săi să dea în vileag practicile frauduloase ale religiei, acela fiind totodată momentul în care ceva nou şi de o importanţă foarte mare a început să li se întâmple servilor lui Iehova.

(Va urma)

ADEVĂRATUL TIMP DE ODIHNĂ

”Duminica (Ziua Soarelui) numele primei zile din săptămână este un derivat al astrologiei egiptene ... În timpul primului și al doilea secol, a fost introdusă la Roma săptămâna cu șapte zile din Egipt, ... Națiunile teutonice par să fi adoptat săptămâna ca unitate de diviziune a timpului de la romani, dar au schimbat numele romane în cele corespunzătoare zeităților teutonice. Prin urmare, *dies Solis* a devenit duminică (germană, *Sonntag*) ... Consiliul Elvirei (300 d. Chr.) a decretat: „Dacă cineva din oraș va refuza trei duminici să vină la biserică, să fie excomunicat pentru o perioadă scurtă de timp pentru a putea fi adus pe calea cea bună” (xxi) ... În secolul VI, Sf. Caesarie din Arles îi învăța pe alții că sfinții Doctori ai Bisericii au decretat faptul că toată bucuria sabatului evreiesc a fost transferată duminica, și deasemenea că duminica trebuie ținută de creștini ca zi sfântă , precum evreii au convenit să țină sfântă ziua sabatului. El a insistat în mod special pe oamenii care ascultau liturghia ... Din secolul VIII legea a început să fie formulată asemănător celei de astăzi, iar consiliile locale au interzis munca servilă, cumpărăturile și vânzările publice, pledând în instanțe judecătorești, facerea publică și solemnă de jurăminte. Există un ansamblu mare de legislație civilă despre odihna din ziua de duminică împreună cu oamenii bisericii. Aceasta începe cu Edictul lui Constantin....împăratul, care le-a interzis judecătorilor să stea, în timp ce oamenii de rând lucrau duminica. El a făcut o excepție în favoarea agriculturii” – Citat din *Enciclopedia Catolică*, Volumul XIV, sub titlul „Duminica”.

Cuprins

Respectarea duminicii nu este impusă nicăieri în Biblie. Respectarea sabatului de către evreii legitimi este impusă de către Dumnezeul Iehova pur și simplu dintr-un motiv tipic sau expresiv. Satan a profitat de această prevedere a legii lui Dumnezeu dată pentru evreii legitimi și a forțat în mod eronat omul să facă legi solicitând oamenilor să se abțină de la a face treabă sau să își permită anumite plăceri duminica. Extremiștii au cauzat adoptarea și punerea în aplicare a legilor prin care ei încearcă să oprească oamenii să meargă duminica din casă în casă, arătând și vânzând cărți, care explicau și arătau într-un mod clar Biblia. Au susținut în continuare teoria că munca încalcă legile duminicii. Asemenea legi eronate au fost invocate recent împotriva martorilor Domnului care propovăduiesc duminica Evanghelia Împărăției. Nici o putere pământească nu are dreptul sau autoritatea să facă o lege care să intervină în propovăduirea Evangheliei Împărăției Domnului. Nici o autoritate civilă sau municipală nu are dreptul să facă o lege care va face o faptă făcută vineri să fie legală, iar aceiași faptă făcută duminică ilegală. Legea este o regulă a acțiunii care impune ceea ce este corect și interzice ceea ce este greșit. Dacă nu este greșit să te joci baseball vineri, atunci nu este greșit să te joci în orice altă zi sau în fiecare zi din săptămână.

Printre alte prevederi ale legii date evreilor legitimi sau israeliților, a fost aceea legată de ziua sabatului, și anume: „Amintește-ți ziua sabatului, și ține-o sfântă. Șase zile vei lucra și îți vei face toate treburile: dar a șaptea zi este sabatul Domnului, Dumnezeul tău: în această zi nu vei lucra, și nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici slujnica ta, nici vita ta și nici un străin care este găzduit în casa ta: pentru că în șase zile Domnul a făcut cerul și pământul, marea, și tot ce se găsește în acestea, iar în a șaptea zi s-a odihnit: de aceea Domnul a binecuvântat ziua sabatului și a sfințit-o.” (Exodul 20:18-11) ”În șase zile munca poate fi făcută dar în ziua a șaptea este cea a sabatului, a odihnei, sfântă Domnului; orișicine îndrăznește să lucreze în ziua sabatului, va fi, cu siguranță, condamnat la moarte. Copiii Israelului vor ține acest sabat pentru a respecta sabatul de-a lungul generațiilor, pentru un veșnic legământ. Este o legătură [nu un sigiliu] între mine și copiii Israelului [nu non israeliții sau neamurile] pentru eternitate: pentru că în șase zile Domnul a făcut cerul și pământul, iar în a șaptea zi s-a odihnit, și s-a recreat. (Exodul 31:15-17) Aceste scripturi arată clar o promisiune implicită din partea lui Iehova pentru a stabili o guvernare justă printre oameni.

Ziua sabatului impusă evreilor legitimi de către legea lui Dumnezeu nu este ziua de duminică așa cum s-a observat de către națiunile lumii. Ziua sabatului evreiesc a fost a șaptea zi a săptămânii și corespunde cu sâmbăta, așa cum este în calendarele de astăzi. Prin urmare, oamenii bisericii „creștine” au ziua greșită, cu toate că au interpretat legea în modul propriu. În al doilea rând, oamenii bisericii nu aplică corect legea. Legea nu s-a aplicat niciodată celor care nu sunt evrei, dar a fost o parte a legii lui Iehova acordată exclusiv poporului din Israel; iar prima înregistrare a respectării sabatului de către om și prima poruncă ca omul să respecte ziua sabatului, este în Exod 16:22-30, în legătură cu mana în pustietate. Precum este scris: „Și s-a întâmplat ca în ziua a șasea să se adune de două ori mai

Cuprins

multă mană, două omere pentru un singur om: și toți conducătorii adunării au venit și i-au povestit lui Moise. Iar el le-a spus: Aceasta este ceea ce Domnul a poruncit. Mâine este odihna din ziua sfântă a sabatului Domnului: gătiți ceea ce veți găti astăzi, și fierbeți ceea ce vreți să fierbeți; iar ceea ce vă rămâne, puneți deoparte pentru voi, pentru a fi ținut până dimineața. Și ei au pus deoparte pentru dimineață, așa cum Moise a poruncit; și nici nu s-a stricat, și nici nu a fost vreo lepădătură înăuntru. Iar Moise a spus: Mâncați astăzi căci astăzi este ziua sabatului Domnului: astăzi nu veți ieși la muncă. Șase zile veți aduna; dar în a șaptea zi, care este cea a sabatului, nu va aduna nimeni .... Așadar, oamenii s-au odihnit în ziua a șaptea." Geneza 2 : 1-3 abia dacă are date despre odihna lui Dumnezeu, dar nu obligă omul să țină ziua sabatului. Când Isus Cristos a venit și a murit pe lemn în Golgota, a pus capăt legii lui Iehova impusă evreilor legitimi pironind-o pe lemn. Așa cum este scris în Coloseni 2:14: "Înlăturarea scrierii de mână a ordonanțelor, care erau împotriva noastră, acestea fiind în mod contrar nouă, și îndepărtând-o din cale, pironind-o pe crucea (copacul) Sa."

Prin urmare, în versetele 16 și 17, apostolul spune, făcând referire la legea sabatului evreiesc: „Nu lăsați așadar nici un om să vă judece în privința cărnii sau băuturii, sau în privința unei zile sfinte, sau dacă este lună nouă, sau din cauza zilelor de sabat: acestea sunt doar o umbră a ceea ce va urma; dar trupul este al lui Cristos.„ La creștini fiecare zi este la fel, și ceea ce este greșit să faci într-o zi, este greșit să faci în orice altă zi; deasemenea, ceea ce este bine să faci într-o zi, este bine să faci în alte zile. Așadar, apostolul a scris galatenilor (Galateni 4:9, 10, 11, 21): „Dar acum, după ce l-ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai degrabă știți despre Domnul ,cum vă veți întoarce voi către lucrurile firave și jalnice, de ce doriți din nou să fiți în robie? Respectați zilele, lunile, timpul și anii. Îmi este teamă de voi, ca nu cumva să vă fi dat griji în zadar." „Spuneți-mi, voi cei care doriți să fiți în conformitate cu legea, voi nu auziți legea?"

Dacă ar fi fost cunoscut și ținut minte că ceea ce s-a întâmplat cu evreii în legătură cu legea lor impusă a fost pentru scopul de a anticipa lucrurile ce se vor întâmpla, și care lucruri vor fi înțelese de cei care trăiesc la sfârșitul lumii, unde ne aflăm noi acum, atunci întreaga problemă devine clară. Atunci când apostolul, sub influența inspirației, se referă la legea evreilor impusă, și scria că „legea (are) o umbră a lucrurilor bune ce vor veni", am ști că ar avea pe departe altă însemnătate față de aceea dată de escrocii religioși. Evrei 10:1.

Prin stabilirea zilei de sabat cu poporul Său evreu ales atunci, Dumnezeu a făcut o promisiune implicită de a stabili o guvernare justă pentru binele omului și că acea guvernare să fie una de pace și odihnă. Cu două mii de ani înainte, Dumnezeu terminase crearea lucrurilor aparținând pământului prin crearea omului la sfârșitul celei de-a șasea zi, iar cea de-a șaptea perioadă numită "„zi" (fiecare din acele perioade de timp au de fapt durata a șapte mii de ani) a avut odihnă de la munca Sa de creație. (Geneza 2:1-3; vezi cartea *Creația*) Acest lucru nu înseamnă că în timpul acestei perioade de odihnă Dumnezeu a fost inactiv, ci înseamnă că Dumnezeu a încetat munca Sa de creație cu privire la pământ. (Vezi Ioan 5:16, 17;

Cuprins

Evrei 4:3-11.) În timpul celei de-a șaptea „zi” sau perioadă de timp, Iehova Dumnezeu va oferi o oportunitate creaturilor Sale de a dovedi propria lor apreciere a Creatorului, și de a dovedi aceasta prin demonstrarea de credință și loialitate față de Dumnezeu.

„La începutul celei de-a șaptea zi sau perioadă de timp, Lucifer, stăpânul invizibil al oamenilor, s-a răzvrătit și a cauzat o rebeliune printre oameni. Dumnezeu ar fi putut pune capăt rebeliunii în acel moment prin omorârea lui Lucifer și a oamenilor, dar Dumnezeu a ales să aștepte după deplina maturitate a scopului Său. Acum, Dumnezeu îi va învăța pe evrei despre scopul Său de a justifica numele Lui prin împărăția Sa sub Cristos și că la sfârșit, aceasta va lua locul măreței zile a șaptea a lui Iehova, așadar ziua a șaptea este o zi a odihnei sau a sabatului. Cuvântul „sabat” înseamnă odihnă. Scopul iminent al lui Iehova prin impunerea acestei legi evreilor a fost acela de a stabili loialitatea și credința în El, astfel încât ei să știe că orice credință a omului poate veni doar de la Dumnezeu și va veni în timp util, și că ei trebuie să o aștepte prin credință. Prin legea legământului Său cu ei, El a spus de fapt: „Ziua a șaptea a săptămânii va fi pentru voi o zi a odihnei; anul sabatului la sfârșitul ciclului de șapte ori șapte; sau în anul cu numărul patruzeci și nouă, va fi un an al odihnei urmat de al cincizecilea an printr-un jubileu. În anul jubiliar tot ceea ce un evreu a pierdut, va trebuie să i se înapoieze.” Leviticul 25:1-16.

Dumnezeu și-a exprimat scopul de a stabili perioada sabatului atunci când el a spus: ”Voi nu vă veți asupri, ci vă veți teme de Dumnezeu: căci Eu sunt Stăpânul, Domnul vostru. De aceea îmi veți asculta poruncile, veți ține seamă de judecățile Mele și le veți face; și veți locui în țară, în siguranță” – Leviticul 25:17, 18.

Accentul trebuie pus pe cuvintele rostite: „Eu sunt Domnul (Iehova), Dumnezeul vostru.” Dumnezeu ar vrea ca evreii să știe că El este Cel Atotputernic de care oamenii trebuie să depindă pentru binecuvântarea lor. Ei trebuie să știe că pentru a primi binecuvântarea pe care o doresc, ei trebuie să se despartă complet de regula lui Satan. Prin respectarea zilei de sabat, ei își vor demonstra credința și încrederea în Dumnezeu și vor avea încredere în El. Prin oferirea sabatului sau a perioadei de odihnă, este în mod clar o promisiune implicită din partea lui Dumnezeu de a da odihnă și revigorare celor care își vor exersa credința completă în El și că acest lucru îl va face în timpul său stabilit. Apostolul spune că scopul a fost acela de a stabili credința în Dumnezeu și că evreii nu au profitat de legea referitoare la sabat din cauza lipsei de credință sau încredere. Vezi Evrei 4:1-11.

Declarația legii sabatului sau a perioadei de odihnă ar fi trebuit să fie o veste bună sau o „învățătură” evreilor legitimi, iar dacă ar fi avut încredere în Dumnezeu ar fi fost vești bune sau „învățătură” pentru ei. Apostolul spune că această veste bună l-a determinat pe Dumnezeu să le-o transmită evreilor, dar evreii nu au profitat de aceasta pentru că nu au avut credință. (Evrei 4:2) Dacă evreii ar fi avut credință în Dumnezeu și s-ar fi supus Lui, prin credință ar fi văzut venind o zi când Dumnezeu îi va binecuvânta așa cum a spus în promisiunea pe

Cuprins

care a făcut-o patriarhului Avraam; și astfel, prin credință, ei s-ar fi odihnit în credință și ar fi așteptat cu răbdare acea vreme. Tatăl lor Avraam a avut o asemenea credință, și s-a odihnit în credință și s-a bucurat la gândul că va veni acea zi și a așteptat-o cu răbdare. (Evrei 11:8-14) Dar Avraam nu era sub nici o lege pentru a ține sabatul în fiecare săptămână (Deuteronomul 5:2-14) și nu există nici o înscriere în Biblie cum că el ar fi ținut sabatul săptămânal în ziua a șaptea. După sute de ani, legea sabatului săptămânal a fost pentru prima oară dată, descendenţilor Săi prin Isaac și Iacob, după exodul din Egipt. Prin respectarea zilei de sabat așa cum a fost poruncită, evreii de fapt ar fi spus: „ Iehova este Dumnezeul și Conducătorul nostru cel mare. Noi avem credință și încredere deplină în El; și vom arăta această credință și încredere prin respectarea legii Lui, pe care o putem respecta. Avem încrederea că în propriul Său timp, va da oamenilor odihnă deplină și toate binecuvântările pe care le-a promis."

Dar de ce a trebuit Dumnezeu să aplice ca pedeapsă aspră condamnarea la moarte celor care refuză să respecte ziua sabatului? (Exodul 31:15) Criticul spune că este un lucru prea mic pentru a primi o pedeapsă atât de aspră. El întreabă: „A fost munca în ziua de sabat așa o crimă odioasă împotriva unui seamăn al omului încât să merite moartea?" Răspunsul este: "„Nu a fost o crimă odioasă împotriva unui seamăn al omului. Semenii nu sunt implicați. Într-adevăr, respectarea zilei sabatului prin abținerea de la muncă, a fost un lucru mic și, prin urmare, ar fi putut cu ușurință fii ținut de evrei. A fost un lucru mărunt pentru Dumnezeu să le ceară să facă asta. Deasemenea a fost un lucru mărunt să le ceară lui Adam și Eva să nu mănânce un anumit fruct în grădina Eden. În ambele cazuri, greșeala se află în încălcarea voită a legii lui Dumnezeu. Neascultarea a fost fapta care a fost greșită. A fost o încălcare a unui legământ pe care evreii l-au făcut cu Dumnezeu și, prin urmare, au arătat o lipsă de încredere în Dumnezeu și o lipsă de loialitate față de El. Dacă evreii nu ar fi învățat să creadă în Dumnezeu pentru lucrurile mărunte, cum vor avea ei încredere pentru lucrurile mai mari? Ceea ce Dumnezeu îi învăța era că nerespectul din partea lui Lucifer și al lui Adam le-a adus tuturor probleme; acea obrăznicie voită arată o înclinare spre a merge pe urmele lui Satan, Diavolul, și supunerea față de el în locul lui Dumnezeu; că cei care vor merge pe calea lui Satan trebuie să moară: iar acest lucru îl vor învăța prin aplicarea pedepsei cu condamnare la moarte pentru o încălcare voită a legii Sale. Dacă Dumnezeu ar fi cerut evreilor să facă ceva ce nu ar fi putut să facă, atunci i-ar fi condamnat la moarte pentru ceva ce nu pot face, lucru care ar părea mai condamnabil decât solicitarea a ceva neînsemnat. Când este amintit că scopul legii a fost să servească asemenea unui profesor pentru evrei, atunci este de așteptat să se observe că ei trebuiau pedepsiți pentru o încălcare voită. Ceea ce Iehova Dumnezeu preda evreilor era pentru binele lor și, prin experiența lor, pentru binele tuturor oamenilor care se supuneau. Aplicarea pedepsei cu condamnare la moarte a fost echivalentă cu spunerea evreilor: „Dacă îl vei asculta pe Satan, moartea va fi rezultatul; dacă mă vei asculta pe Mine vei primi viață." Nici o pedeapsă așadar nu ar fi putut fi potrivită cu excepția celei cu condamnare la moarte.

Cuprins

Când Isus a fost pe pământ, El a pus accentul pe regulă atunci când a spus: „ Aceasta este viața veșnică, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Cristos pe care Tu L-ai trimis.” (Ioan 17:3) Oamenii au nevoie de adevăr. Legea lui Dumnezeu pentru evrei cu privire la ziua sabatului se referă în mod specific la venirea împărăției lui Dumnezeu sub Cristos. Respectarea acestei legi a demonstrat credință în Dumnezeu și în Regele promis care va aduce odihnă și binecuvântare oamenilor. Isus Cristos a venit și a împlinit legea pentru că El era și este Regele; așadar nimic nu se câștigă prin respectarea acestei legi a sabatului după venirea lui Cristos, și nici nerespectarea sa nu dă nimănui „semnul fiarei”. Împărăția lui Dumnezeu sub Cristos este acum aici, iar în puținul timp dinaintea bătăliei Armaghedonului, toți oamenii cu bunăvoință trebuie înștiințați despre Dumnezeu și Împărăția Sa, iar aceia care se vor supune, vor trăi.

DE LA LUCIFER LA SATAN

Printre spiritele create de Iehova Dumnezeu, după singurul Său Fiu născut, care mai târziu a devenit „omul Isus Cristos”, era şi Lucifer. Numele înseamnă „purtătorul de lumină” sau, conform evreilor, „stea de dimineaţă” sau „stea strălucitoare”. Lucifer a văzut că fiecare creatură din univers Îl onorează şi Îl preamăreşte pe Dumnezeu Atotputernicul. Lucifer a râvnit această onoare şi preamărire pentru el. El, plin de îngâmfare, s-a văzut ca fiind egalul Dumnezeului Atotputernic, iar în privinţa aceasta stă scris: „Cum ai căzut din cer, tu, cel strălucitor, fiu al zorilor! [cel care mai târziu a devenit regele-zeu al Babilonului]… tu ai zis în inima ta, voi urca la ceruri, îmi voi înălţa tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi sta pe muntele întâlnirii, în regiunile cele mai îndepărtate ale nordului; voi urca mai presus de înălţimile norilor; mă voi face asemenea Celui Prea Înalt”. – Isaia 14:12-14.

Pentru a-şi atinge ţelul râvnit, Lucifer a făcut aceasta: El s-a apropiat de femeie, de Eva în Eden şi i-a vorbit înşelător, transformat în şarpe, o creatură care se afla în Eden. Orice încălcare a legii lui Dumnezeu este un păcat, iar Dumnezeu a hotărât moartea ca fiind pedeapsa pentru comiterea unui păcat voit. Adam şi Eva au fost învăţaţi de Domnul în felul acesta, că păcătuirea va avea drept rezultat moartea lor. (Geneza 2:17; Romani 6:23) Lucifer trebuie să fi ştiut această lege a lui Dumnezeu şi pedeapsa pentru încălcarea ei. Era datoria lui să ştie acest lucru, dar, aparent, el nu l-a crezut şi această lipsă de credinţă era datorită condiţiei inimii lui inadecvate. El ar fi trebuit să fie condus de Cuvântul lui Dumnezeu, dar, privindu-se ca fiind egalul Celui Prea Înalt şi considerând că ar putea, fără teamă, să-l facă pe om să încalce legea lui Dumnezeu, el a făcut acest lucru. Eva a cedat influenţei plină de seducţie a şarpelui cel mare şi a mâncat fructul interzis, oferindu-i-l, de asemenea şi lui Adam, care l-a mâncat. Prin urmare, ambii au încălcat legea. Mâncarea fructului oprit poate părea unora ca fiind un lucru prea

Cuprins

mărunt pentru a avea ca urmare pedeapsa cu moartea, dar trebuie amintit faptul că abaterea a constat în încălcarea legii lui Dumnezeu şi faptul că au făcut acest lucru după ce au fost informaţi că pedeapsa pentru o astfel de încălcare este moartea. „Nu Adam a fost amăgit". (1 Timotei 2:14) Pentru încălcarea legii lui Dumnezeu omul a fost condamnat la moarte şi a fost alungat din Eden. (Geneza 3:19-24) Dar Lucifer?

Lucifer a fost condamnat la moarte, dar pentru un motiv bine întemeiat Iehova Dumnezeu i-a dat o pedeapsă cu suspendare sau mai degrabă a întârziat execuţia pedepsei cu moartea până la bătălia de la Armaghedon. Lucifer a devenit acum inamicul recunoscut al lui Dumnezeu. Deci, în momentul în care se pronunţa pedeapsa împotriva duşmanului, Iehova Dumnezeu a schimbat numele aceluia care a fost odată o creatură perfectă şi sfântă, Lucifer, atribuindu-i patru nume distincte şi separate, fiecare dintre ele semnificând un element particular al răutăţii sale. Din acel moment Lucifer a fost numit cu următoarele nume: (1) *Satan,* ceea ce înseamnă „adversar" sau „opozant" al lui Dumnezeu; (2) *Diavol,* ceea ce înseamnă „ponegritorul" lui Dumnezeu, cel care ponegreşte din proprie voinţă numele lui Dumnezeu; (3) *Şarpe,* ceea ce înseamnă „cel care înşeală" creaturile şi (4) *Balaur*, ceea ce înseamnă „devoratorul". (Ieremia 51:34) Prin urmare el este înfăţişat de către Scripturi (Apoc 20:2) ca fiind „balaur, şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satan". El este adversarul sau cel care se opune din proprie voinţă lui Dumnezeu şi este, prin urmare, duşmanul principal al lui Dumnezeu şi duşmanul omului. În timp ce Satan este inamicul principal, mai există încă mulţi alţi inamici. Fiecare creatură din acea perioadă din Eden şi până în prezent, care a luat partea diavolului şi a încălcat din propria voinţă legea lui Dumnezeu, este inamicul lui Dumnezeu. Aceştia vor sfârşi prin a fi distruşi.

Prinţii vechiului oraş Tir au fost uneltele şi reprezentanţii vizibili ai Diavolului. La porunca lui Iehova profetul Ezechiel a scris despre Diavol: „Fiu al omului, înalţă un cântec de jale cu privire la regele Tirului şi spune-i: Iată ce a zis Domnul Suveran Iehova, Tu erai o pecete a perfecţiunii, erai plin de înţelepciune şi desăvârşit în frumuseţe". (Ezechiel 28:12) Tirul era o parte a organizaţiei vizibile a lui Satan de pe pământ. Regele este superior prinţilor din Tir; prin urmare el reprezintă conducătorul invizibil şi „dumnezeul acestui sistem". (Ioan 12:31; 2 Corinteni 4:4) Aşa cum Iehova este regele organizaţiei Sale, (Ieremia 10:10) la fel şi dumnezeul imitator Satan este regele sau dumnezeul organizaţiei sale. „Tu erai o pecete a perfecţiunii, erai plin de înţelepciune şi desăvârşit în frumuseţe". Aceste cuvinte sunt, cu siguranţă, adresate conducătorului invizibil al Tirului, acesta fiind Satan, Diavolul şi se referă la perioada când acesta a fost creat şi când numele lui era Lucifer. El a fost lucrarea glorioasă a lui Iehova Dumnezeu şi unul din fiii lui Iehova. Este probabil că Lucifer a fost prima lucrare de creație a Domnului prin Fiul Său, în crearea de creaturi, și a fost promisiunea autentică în tărâmul armoniei şi frumuseții, arătând mai departe înţelepciunea puterii creative a lui Dumnezeu și nu înţelepciunea lui Lucifer. Prin urmare Iehova îi spune: „Erai în Eden, grădina lui

Cuprins

Dumnezeu; erai împodobit cu toate pietrele preţioase,… montul tamburinelor şi fluierelor au fost pregătite în ziua creării tale". (Ezechiel 28:13) Acest text se aplică în general adevăratei grădini a Edenului, grădina lui Dumnezeu. (Geneza 2:8) Nu este necesar să concluzionăm că Lucifer era în trup în Eden, ci că atenţia sa se îndrepta asupra lucrurilor din Eden, deoarece Iehova îl numise în acea poziţie prin care îşi putea exercita puterea acolo**.** Afirmaţia despre prezenţa lui în Eden trebuie înţeleasă ca fiind un fundal sau un decor favorabil sau înfrumuseţat pentru Lucifer. Edenul era în jurisdicţia pe care Iehova Dumnezeu i-o dăduse lui Lucifer.

Faptul că Lucifer era unul dintre conducătorii organizaţiei universale a lui Dumnezeu, este arătat în Ezechiel 28:14: „Tu eşti heruvimul uns, ocrotitor; eu te-am numit; erai pe muntele sfânt al lui Dumnezeu; umblai printre pietre de foc". Aceasta arată faptul că profeţia prezentată aici se referă la cel care este într-o poziţie mai înălţată decât regele pământesc vizibil al vechiului Tir şi, prin urmare, se aplică conducătorului invizibil Satan, Diavolul. Este logic să presupunem că la început Lucifer era singurul heruvim care avea legătură cu grădina Edenului şi care era responsabil cu paza şi protecţia „pomului vieţii în mijlocul grădinii", ca omul să nu se atingă de el până la momentul hotărât de Dumnezeu. Atunci când Lucifer a devenit trădător, el nu s-a mai ocupat de paza sau protecţia pomului vieţii, dar este evident că el i-a sfătuit pe Adam şi Eva să meargă să mănânce din acel pom. A urmat imediat izgonirea omului din Eden, iar Iehova a desemnat „heruvimi" credincioşi să păzească drumul şi să închidă accesul omului la pomul vieţii. (Geneza 3:24) Este sigur faptul că, dacă Lucifer ar fi continuat să păzească drumul şi să continue să-şi îndeplinească îndatoririle oficiale, nu ar fi existat necesitatea ca Iehova să numească alţi paznici pentru a îndeplini această îndatorire. Iehova Dumnezeu îşi extinsese organizaţia universală pentru a include pământul cu creaturile sale Adam şi Eva şi îi dăduse lui Lucifer conducerea heruvimilor pentru a proteja sau a avea grijă de interesele lui Dumnezeu pe pământ. Dacă Lucifer ar fi fost recunoscător pentru această poziţie, el şi-ar fi făcut datoria cu credinţă. Ingratitudinea sa faţă de favorurile primite este o dovadă a egoismului său.

Continuând, Ezechiel 28:15 spune: „Ai fost ireproşabil în căile tale din ziua când ai fost creat până s-a găsit nedreptatea în tine". Iehova Dumnezeu l-a creat pe Lucifer, iar lucrarea lui Dumnezeu este perfectă. (Deuteronomul 32:4; Psalmii 18:30) În momentul creării sale, Lucifer era perfect şi la început era în perfectă armonie cu Dumnezeu; astfel el a continuat „perfect" până la „nedreptatea" sau „necinstea" (V*ersiunea revăzută*) sau până când „răutatea" (*Leeser)*s-a găsit în el. Devenind egoist şi ambiţios el şi-a viciat existenţa morală şi scopul pentru care a fost creat. El a deformat adevărul în ceea ce priveşte creaţia lui Dumnezeu şi l-a făcut pe om să decadă în faţa lui Iehova şi să fie condamnat la moarte. (Ioan 8:44) Imoralitatea lui Lucifer a început după ce i-a fost atribuită de către Iehova această poziţie oficială.

Lui Satan, „rege al Tirului", Iehova îi spune: „Pentru că ai făcut mult comerţ, te-ai umplut de violenţă şi ai început să păcătuieşti; Te voi alunga de pe muntele

Cuprins

lui Dumnezeu; fiindcă te-ai profanat, te voi nimici din mijlocul pietrelor de foc, o, heruvim ocrotitor". (Ezechiel 28:16) Lucifer a cedat în faţa dorinţei de a face comerţ cu omul. El a prevăzut o „mare" vastă a umanităţii pe pământ care va izvorî de la bărbatul perfect şi de la femeia perfectă. El s-a hotărât să înceapă de la izvor şi să exploateze marea umanităţii. El i-a îndepărtat pe Adam şi Eva de Iehova Dumnezeu. Când rasa umană a crescut atât de mult ca şi marea, atunci Diavolul a dat naştere mării simbolice, acea organizaţie diavolească, propria sa creaţie pe care a folosit-o pentru asuprirea şi uciderea omenirii. El a început făcând uz de violenţă, iar dorinţa lui ambiţioasă a cuprins organizaţia lui diavolească cu multă violenţă. El l-a aţâţat pe Cain să comită o crimă plină de violenţă. Prin urmare, Satan este creatorul sistemului rău al religiei comerciale, care oprimă omenirea, el practicându-l de la începutul omenirii. De aceea marele regat maritim comercial al Tirului înfăţişează partea religioasă a organizaţiei rele a lui Satan, care este manifestată în mod special în ierarhia romano catolică, care s-a extins pe tot pământul şi care exploatează şi oprimă rasa umană. Din acest motiv Iehova îi spune lui Satan: „Te voi nimici, o, heruvim ocrotitor".

Cuprins

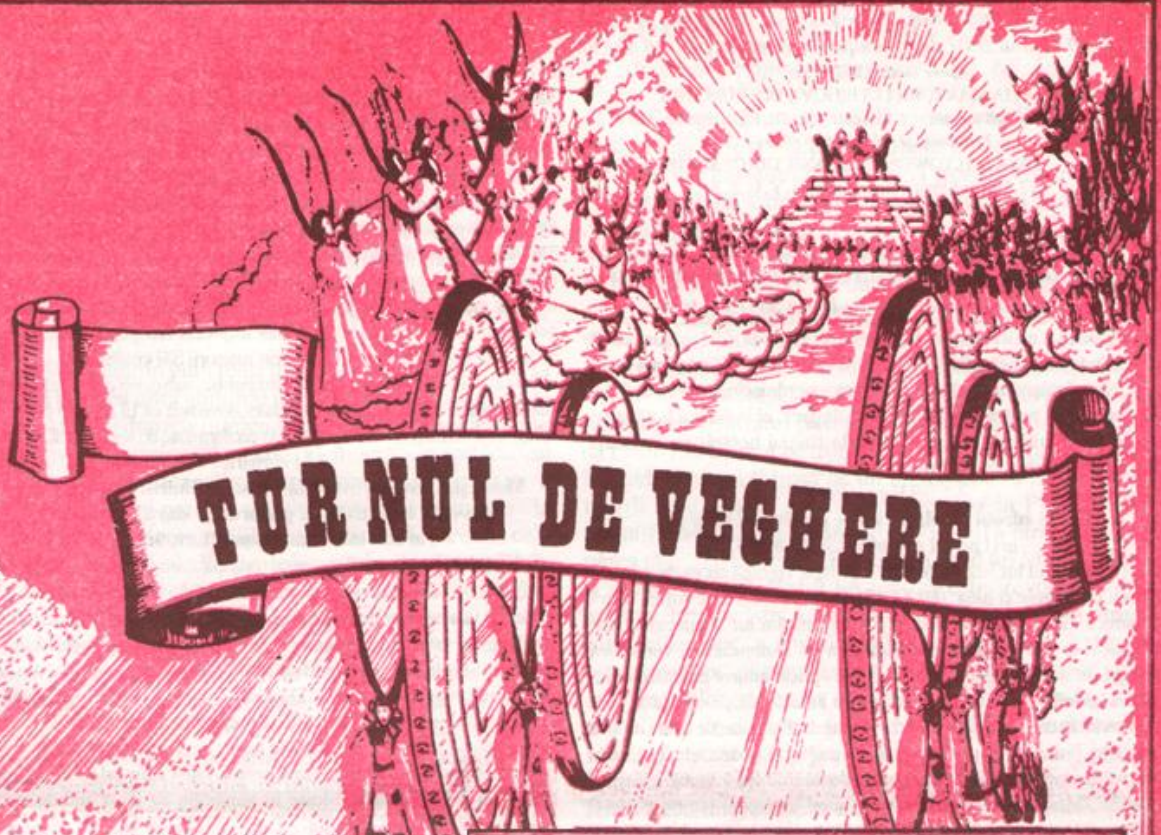

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul Împărăției lui Iehova

1 SEPTEMBRIE 1939 Nr. 17

Cuprins:

SOARTA RELIGIEI
PARTEA a VI-a - Pag.429

SUFLETELE ANIMALELOR PE PĂMÂNT
ÎNAINTEA OMULUI - Pag.445

CÂŢI AJUNG ÎN CER? - Pag.449

„VOI SUNTEŢI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU"

Cuprins

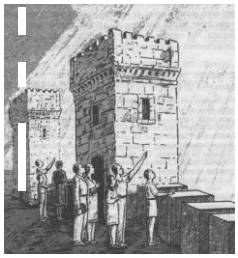

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **1 Septembrie 1939** **Nr. 17**

SOARTA RELIGIEI

„Căci aceasta este ceea ce a fost spus prin profetul Ioel: şi aşa se va întâmpla în zilele de pe urmă, spune Dumnezeu, Eu Îmi voi revărsa spiritul peste toate făpturile: iar fiii şi fiicele voastre vor proroci, iar tinerii voştri vor avea viziuni, şi bătrânii voştri vor visa vise." – Fapt. 2:16,17.

Partea a VI-a

Spiritul lui Iehova este puterea sfântă a Celui Prea Înalt prin care El Îşi îndeplineşte scopurile. Acest spirit sfânt este nevăzut ochilor oamenilor, însă prin el le face Dumnezeu pe făpturile Sale aflate pe pământ să acţioneze în slujba scopului Său. El le oferă anumitor persoane împuternicirea de a face diferite lucruri prin faptul că El Îşi pune spiritul asupra acestor persoane. În al doilea capitol al „Faptelor Apostolilor" este prezentat evenimentul care a avut loc în ziua Pentecostei, la zece zile după înălţarea lui Isus Cristos la ceruri. Apostolul Petru, îndrumat de către spiritul sfânt sau de puterea nevăzută a lui Iehova Dumnezeu, a citat profeţia lui Ioel, aplicând-o la o scară redusă în momentul Pentecostei.

2. Profeţia lui Ioel face cunoscut un lucru în totalitate nou, lucru care nu a mai fost făcut niciodată de către Iehova faţă de cei care vor avea legătură cu îndeplinirea scopurilor Sale în ceea ce priveşte Împărăţia şi Guvernul teocratic. Profeţia lui Ioel spune: „Şi aşa se va întâmpla după aceea, spune Dumnezeu, Eu Îmi voi revărsa spiritul peste toate făpturile: iar fiii şi fiicele voastre vor proroci, iar tinerii voştri vor avea viziuni, şi bătrânii voştri vor visa vise." – Ioel. 2:28.

3. Cuvintele „în zilele de pe urmă", sau mai bine spus „după aceea", arată ceea ce se va întâmpla după ce servii lui Dumnezeu vor face şi vor duce la bună îndeplinire lucrurile descrise în capitolul doi, versetele 12-17, acest lucru urmând să marcheze împlinirea în totalitate a profeţiei. Din moment ce această profeţie trebuia aplicată la momentul potrivit rămăşiţei poporului lui Dumnezeu, urmând să fie împlinită, observăm în mod clar că acest lucru s-a întâmplat după ce persoanele consacrate şi-au dat seama că au fost neglijente în slujirea lui Iehova. După ce acestea au fost supărate din cauza neglijenţei lor, s-au căit şi s-au întors în totalitate înspre venerarea adevărată a lui Iehova Dumnezeu şi înspre slujirea Împărăţiei Sale, refuzând să mai fie descurajaţi în slujirea lor credincioasă din cauza fricii lor de oameni. Prin urmare, acest moment a avut loc atunci când Iehova i-a eliberat pe servii Săi din mâinile duşmanului, făcându-i să-şi vadă libertatea în Cristos.

Cuprins

4. Din cauza faptului că a cedat în faţa religiei, naţiunea ebraică a încălcat legământul făcut cu Dumnezeu, iar El a abandonat-o. Doar câteva rămăşiţe ale evreilor au stat ferm pe poziţii faţă de termenii legământului încheiat cu Iehova. Printre aceştia s-a aflat şi Petru, discipolul lui Isus Cristos. Scripturile dezvăluie că această parte a profeţiei lui Ioel s-a împlinit la scară mică în ziua Pentecostei, zi în care Dumnezeu i-a făcut pe discipolii lui Isus să anunţe scopul Său în limbi diferite, pe care ei nu le-au putut vorbi înainte. Apostolul Petru, aflat sub inspiraţie, arată care va fi momentul împlinirii definitive a acestei părţi din profeţia lui Ioel, moment pe care apostolul îl numeşte „zilele de pe urmă". Alte înscrieri arată în mod clar că „zilele de pe urmă" reprezintă perioada venirii Domnului Isus la templu pentru judecată (Mal. 3:1-3), iar potrivit dovezilor scripturale publicate până în acest moment în „*Turnul de Veghere*", apariţia Domnului la templu a avut loc în anul 1918 d.Cr. După acea dată, cei consacraţi s-au căit şi s-au întors în totalitate în slujba lui Iehova, după cum le-a fost poruncit prin profeţia înregistrată în Ioel 2:12-17. Cuvintele apostolului Petru arată în mod clar că „zilele de pe urmă" întâlnite în Ioel 2:28 se aplică în mod clar după anul 1918. În ziua Pentecostei, apostolul a spus: „Şi aşa se va întâmpla în zilele de pe urmă, spune Dumnezeu, Eu Îmi voi revărsa spiritul peste toate făpturile: iar fiii şi fiicele voastre vor proroci, iar tinerii voştri vor avea viziuni, şi bătrânii voştri vor visa vise." – Fapt. 2:17 – *A.R.V.*

5. Remarcaţi acum circumstanţele înconjurătoare care au dus la împlinirea la scară mică a profeţiei. Petru L-a renegat de trei ori pe Stăpânul Său, Isus Cristos. Din cauza fricii lor faţă de restul evreilor, ceilalţi discipoli L-au abandonat pe Domnul şi au fugit în noaptea procesului Său înscenat. Ulterior, ei au fost profund îndureraţi, având cu siguranţă un motiv pentru a se căi. (Mat. 26:55-75; Ioan. 18:15-27) Chiar şi după învierea lui Isus din morţi, discipolii Săi s-au întâlnit în spatele uşilor închise din cauza „fricii de evrei". (Ioan. 20:19-26) După aceea, toţi acei discipoli credincioşi au dat dovadă că suferă şi că se căiesc; astfel, Isus i-a iertat, iar ei au fost restabiliţi în slujba lui Dumnezeu. (Ioan. 21:1-19) Discipolii au fost unşi cu spiritul sfânt doar după ce au fost eliberaţi de frica lor de evrei, după cum este prezentat în Faptele 2:1-14. Discipolii au devenit apoi netemători şi îndrăzneţi în declararea numelui lui Iehova, a Împăratului Său şi a Împărăţiei Sale. De-abia după aceea Dumnezeu le-a descoperit scopul Său de a „alege un popor pentru numele Său", popor care va fi martor la numele, măreţia şi puterea Sa. (Fapt. 15:14) Discipolii trebuiau separaţi de religie, ceea ce s-a şi întâmplat sub Domnul. În ziua Pentecostei, Dumnezeu Şi-a revărsat spiritul asupra tuturor persoanelor care Îi erau devotate pe deplin. Aceasta a reprezentat împlinirea la scară mică a profeţiei lui Ioel, citată mai sus.

6. În anii 1917 şi 1918, persoanele consacrate au fost supuse unui adevărat test, iar cele mai multe au eşuat să dea dovadă în mod public şi corespunzător de devotament faţă de Dumnezeu şi faţă de Împărăţia Sa; eşecul lor s-a datorat fricii. Din cauza acestei părăsiri, persoanele consacrate nu Îi mai erau pe plac Domnului. Astfel, favoarea lui Dumnezeu nu mai putea fi exprimată faţă de cei care L-au

Cuprins

părăsit, până în momentul în care aceştia nu s-au căit şi nu şi-au recunoscut vina în faţa Lui, devotându-se în totalitate pentru a face voia Sa. Până în acel moment, persoanele consacrate credeau în convingerea religioasă conform căreia scopul principal al lui Iehova era să îi salveze pe oameni, să îi ia pe câţiva în ceruri, iar pe restul să îi lase pe pământ, urmând ca toţi aceştia să Îl asiste pe Dumnezeu în împlinirea scopului Său. Deşi servii lui Dumnezeu au văzut în anul 1919 că frica de oameni i-a prins în capcană, ei nu şi-au dat seama de situaţia lor cu adevărat nefericită până în jurul anului 1922. Aceea a fost perioada în care Domnul le-a descoperit servilor Săi adevărul despre prezenţa lui Isus Cristos la templu, spunându-le totodată că El l-a folosit pe profetul Isaia pentru a înregistra o profeţie care s-a împlinit asupra acestor consacraţi în anul 1922. Profeţia este următoarea: „În anul morţii regelui Ozia l-am văzut pe Domnul stând pe un tron, mare şi înălţat, iar mantia Lui umplea templul. Atunci am spus, Vai de mine! Sunt pierdut; căci sunt un om cu buze necurate, şi locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate, căci ochii mei L-au văzut pe Împărat, pe Domnul oştirilor. Apoi unul dintre serafimi a zburat spre mine, cu un cărbune aprins în mână, pe care îl luase cu cleştele de pe altar.” – Isa. 6:1,5,6.

7. Realizând în ce situaţie se află, persoanele consacrate s-au căit şi au plâns sub Domnul – acesta a fost momentul în care profeţia despre revărsarea spiritului sfânt a început să se îndeplinească în totalitate. Isus Cristos, aflat atunci la templu, a acţionat pentru şi în numele lui Iehova Dumnezeu, revărsând spiritul Său sfânt asupra tuturor celor devotaţi pe care El i-a acceptat la judecata templului. – Fapt. 2:33.

8. Mai târziu, servii lui Dumnezeu au aflat de scopul Său clar de a „alege dintre naţiuni un popor pentru numele Său”. Cu mult timp în urmă, Dumnezeu a declarat că îi va permite diavolului să trăiască şi să I se împotrivească pentru o perioadă de timp, urmând că la sfârşitul acestei perioade numele lui Dumnezeu să fie propovăduit pe întreg pământul – după cum El a declarat că se va întâmpla; această perioadă precede Armaghedonul, şi anume momentul în care Dumnezeu Îşi va dovedi puterea supremă în faţa duşmanului. (Ex. 9:16) Prin urmare, cei pe care Domnul îi trimite pentru a fi martorii care declară pe întreg pământul numele Său şi venirea Împărăţiei Sale trebuie să fie unşi cu spiritul Său şi să primească o împuternicire de la Iehova. Odată ce primesc acea împuternicire ei trebuie să îndeplinească lucrarea care le-a fost dată. Dumnezeu a stabilit termenii acestei îndatoriri în Cuvântul Său, descoperind că cei întru Isus Cristos, şi anume persoanele acceptate la templu, vor face parte în totalitate din clasa care va rosti cuvintele profetului: „Spiritul Domnului Dumnezeu este asupra mea, deoarece Domnul m-a uns”; cu alte cuvinte: Dumnezeu mi-a dat sarcina de a îndeplini scopul Său, lucru care trebuie făcut de cei aleşi din rândurile oamenilor pentru numele Său. Ce fel de sarcină au aceste persoane? Profeţia răspunde: „Să proclam anul de bunăvoinţă al Domnului şi ziua răzbunării [reabilitării] Dumnezeului nostru.” (Isa. 61:1,2) Răzbunare împotriva cui? Împotriva tuturor celor care se opun guvernului Teocratic, principalii duşmani ai guvernului aflaţi pe pământ fiind

Cuprins

liderii religioşi. Prin urmare, sarcina acordată celor aleşi şi unşi presupune ca fiecare dintre aceştia să propovăduiască adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, adevăr care demască religia ca fiind o capcană a diavolului şi o înşelătorie practicată în rândurile oamenilor pentru câştiguri materiale. A sosit apoi momentul „lucrării ciudate" a lui Dumnezeu; cei aleşi trebuie să participe la această „lucrare ciudată" prin propovăduirea scopului lui Dumnezeu. Pentru a putea îndeplini această lucrare, martorii trebuie să aibe spiritul lui Dumnezeu asupra lor. Iehova Şi-a revărsat spiritul asupra tuturor acestor persoane prin Isus Cristos, făcându-i astfel martorii Săi şi trimiţându-i să proclame scopul Său.

9. „Lucrarea ciudată" a lui Iehova presupune o lucrare distrugătoare a religiei, a celor care o susţin şi a celor care o practică, deoarece toţi aceştia se află în opoziţie faţă de Teocraţie. Propovăduirea numelui lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale îi distruge pe cei care I se împotrivesc. În general, organizaţia lui Dumnezeu este simbolizată de numele „Ierusalim", care include în mod necesar şi Împărăţia. Remarcaţi aplicarea profeţiei începând odată cu anul 1922; această profeţie a lui Ioel este sprijinită de o altă profeţie a Domnului: „Şi aşa se va întâmpla în acea zi, căci Eu voi căuta să distrug toate naţiunile care vin împotriva Ierusalimului. Şi voi turna deasupra casei lui David, şi deasupra locuitorilor Ierusalimului, spiritul bunăvoinţei şi al rugăciunii; iar ei îşi vor întoarce privirile spre Mine [duşmanii care se împotrivesc Împărăţiei lui Dumnezeu], pe care L-au străpuns, iar ei Îl vor plânge, aşa cum cineva îl plânge pe singurul fiu, Îl vor plânge cu amar, aşa cum cineva plânge cu amar pentru întâiul său născut." – Zah. 12:9,10.

10. Cei care I-au fost devotaţi lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale, şi care au avut privilegiul de a îndeplini „lucrarea Ilie" înainte de anul 1918, au fost străpunşi, iar acea lucrare a fost ucisă, motiv pentru care ei au plâns. Numele ui Iehova şi al preaiubitului Său Fiu au fost străpunse de duşman în anul 1918; astfel, în rândurile servilor consacraţi ai lui Dumnezeu a existat o mare suferinţă, situaţie prevestită de către El prin intermediul profeţiei lui Zaharia menţionată anterior. (Vedeţi cartea „*Pregătirea*", pag. 230) Dumnezeu Şi-a turnat spiritul asupra acelor credincioşi, cuprinzându-i pe toţi cei care Îi erau devotaţi. Acest lucru a avut o manifestare specifică la convenţia din Cedar Point, din data de 8 Septembrie 1922. În acel moment, o mare povară a fost ridicată de pe sufletele celor care Îi erau devotaţi lui Iehova, ei realizând că au foarte multe de făcut.

11. Imediat după ungerea apostolilor din ziua Pentecostei, aceştia au început să predice Împărăţia tuturor celor care aveau urechi de auzit, predicile lor fiind distrugătoare pentru religie. Religioniştii s-au împotrivit cu înverşunare apostolilor, aruncând asupra lor foarte multe defăimări. Saul din Tars a fost un mare lider religios şi un persecutor al discipolilor lui Isus Cristos, însă când Domnul l-a făcut să vadă adevărul, el a abandonat religia. (Gal. 1:1-14) Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în anul 1922, imediat după ce Dumnezeu Şi-a revărsat spiritul sfânt asupra servilor Săi devotaţi: aceştia au fost trimişi să declare scopurile lui Iehova, iar proclamarea lor prin mesajul adevărului a fost distrugătoare pentru toţi cei care s-au împotrivit Împărăţiei lui Dumnezeu. Această

Cuprins

lucrare distrugătoare va culmina cu „fapta ciudată” a lui Iehova care va fi împlinită în momentul Armaghedonului. Toţi cei care au primit ungerea spiritului sfânt şi care au acţionat la porunca lui Dumnezeu, au fost separaţi în totalitate de organizaţiile lumeşti în care domnea religia. Fiecare dintre cei unşi, fiind însărcinat de Domnul să acţioneze în numele Său, trebuie să proclame mesajul adevărului Său – un mesaj care este distrugător pentru religie. Pentru a putea primi aprobarea lui Dumnezeu, toate aceste persoane trebuie să îndeplinească cu credinţă termenii îndatoririi pe care o au, devenind astfel ţinta defăimărilor, a urii şi a persecuţiilor venite din partea duşmanului. Cei unşi, care îşi îndeplinesc sarcina aşa cum le-a fost dată, fiind în Isus Cristos, reprezintă „picioarele” lui Cristos – cei care îndeplinesc cu bucurie scopul lui Dumnezeu de a face cunoscută Împărăţia Sa. (Isa. 52:7) Aşa cum Isus Cristos, Capul, a îndurat foarte multe defăimări şi persecuţii venite din partea religioniştilor , aşa şi „picioarele Sale” sunt ţinta aceloraşi răutăţi.

12. Martorii lui Iehova nu sunt mişcaţi de influenţa nici unei persoane de pe pământ. Ei nu au nici un lider şi nici un împărat lumesc. Ei sunt slujitorii lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, iar Cristos este Împăratul şi Conducătorul lor. Cuvintele lui Iehova, după cum le întâlnim scrise în profeţie, sunt: „„Eu Îmi voi revărsa spiritul”; cu alte cuvinte, El Îşi va revărsa puterea sfântă asupra tuturor celor care Îi sunt devotaţi şi care îndeplinesc lucrarea de propovăduire a mesajului adevărului. Revărsarea spiritului Său s-a făcut prima dată asupra Capului – Isus Cristos, iar prin El, spiritul sfânt este revărsat peste membrii trupului Său. (Ps. 133:2) Isus Cristos este Capul şi Conducătorul tuturor acestor persoane care nu pot fi conduse sau învăţate de vreun om. Ei formează un întreg, fiind conduşi şi învăţaţi de către Capul lor: „Dar voi aţi primit ungerea de la Cel Sfânt, şi ştiţi toate lucrurile.” „Însă ungerea pe care voi aţi primit-o de la El rămâne în voi, şi nu aveţi nevoie ca cineva să vă înveţe; ci după cum aceeaşi ungere vă învaţă toate lucrurile, şi este adevăr, şi nu este o minciună, după cum v-a învăţat ea, voi veţi rămâne în El.” – 1Ioan. 2:20,27.

Toate persoanele

13. La ce se referă atunci cuvintele profeţiei „asupra tuturor persoanelor”? În mod cert ele nu se referă la întreaga omenire, după cum au susţinut alţii în trecut. Când Isus a fost prezent în trup, Dumnezeu Şi-a revărsat spiritul sfânt asupra Sa. (Mat. 3:16,17) Spiritul sfânt nu putea fi revărsat asupra altora, până când Isus nu era glorificat. (Ioan. 7:39) Discipolii primiseră promisiunea spiritului sfânt; în ziua Pentecostei, spiritul a fost revărsat asupra discipolilor şi asupra tuturor persoanelor credincioase care se aflau atunci de faţă, şi care credeau în Iehova, fiindu-i devotaţi. (Fapt. 2:38) Imediat după, spiritul sfânt a fost turnat asupra samaritenilor care îi erau devotaţi pe deplin lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale. (Fapt. 8:14-17) Mai târziu, la momentul stabilit de Dumnezeu, spiritul Său a fost turnat asupra non-evreilor care Îi erau devotaţi Lui şi Împărăţiei. (Fapt. 10:44-46) În mod cert cuvintele „asupra tuturor persoanelor” nu se pot aplica şi

Cuprins

persoanelor care I se împotrivesc lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale. În mod evident înţelesul cuvintelor „asupra tuturor persoanelor” este că spiritul lui Dumnezeu este pus asupra tuturor făpturilor aflate în trup şi născute întru spirit, după ce acestea şi-au dovedit credinţa şi s-au devotat pe deplin lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale. Când Isus Cristos a venit la templu în anul 1918, El a început procesul de testare şi de judecare al celor consacraţi. Cei care au trecut acel test aprig, dând dovadă în orice împrejurări de devotament faţă de Dumnezeu şi Împărăţia Sa, au primit aprobarea Domnului, au fost aduşi la templu şi au fost unşi prin spiritul lui Iehova Dumnezeu, spirit care a fost revărsat asupra lor când aceştia se aflau în trup. Astfel, fiind aduşi în Cristos şi făcuţi membrii ai organizaţiei Sale, ei au fost trimişi după aceea să Îi „ofere Domnului o jertfă în neprihănire”; ei fac acest lucru, după cum este declarat în Scripturi, prin propovăduirea numelui lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. – Mal. 3:1-3; Evr. 13:15.

Rezultatul

14. Care este rezultatul revărsării spiritului sfânt? Această întrebare îşi găseşte răspunsul în profeţie: „Iar fiii şi fiicele voastre vor proroci.” În ziua Pentecostei, aceste cuvinte li s-au aplicat tuturor evreilor şi fiilor şi fiicelor acestora care Îi erau devotaţi lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale, deoarece Petru, precum şi profetul Ioel, au adresat acest mesaj „copiilor Sionului”; „Israelului [...] poporul Meu.” (Ioel. 2:23-27) Prin urmare, în momentul îndeplinirii definitive a profeţiei, acest mesaj se va adresa celor simbolizați de către israeliţi. Fiii şi fiicele urmează după părinţi, simbolizându-i astfel pe cei din urmă care vor forma rămăşiţa poporului lui Dumnezeu, rămăşiţă care este adusă de către Domnul şi făcută parte din „servul credincios şi înţelept” – cel căruia Domnul îi încredinţează interesele Împărăţiei pe pământ. Fiind copii, ei simbolizează un grup tânăr, viguros, cu mintea ascuţită şi altruist, grup care este foarte activ în îndeplinirea legământului şi a sarcinii pe care au primit-o de la Domnul. (Isa. 44:1-8) În ceea ce îi priveşte, profetul spune în continuare: „[iar ei] vor proroci”; cu alte cuvinte, ei vor predica adevărul. Apostolii, în vremea lor, au prorocit asemenea. Toţi cei care au fost unşi, au prorocit – adică au propovăduit mesajul lui Dumnezeu atât despre viitor, cât şi despre prezent, făcând acest lucru sub puterea spiritului Său. După cum este scris în profeţie: „Iehova a vorbit, Cine [care dintre persoanele devotate Lui] nu va proroci?” (Amos. 3:8, *A.R.V.*) Rezultatul este că toate aceste persoane servesc drept martori ai lui Iehova prin faptul că ascultă de poruncile Sale, vestind numele şi Împărăţia Sa conform termenilor sarcinii care le-a fost dată. Astfel, ei prorocesc sau proclamă numele şi Împărăţia Celui Prea Înalt. După venirea lui Isus Crists la templu şi după înălţarea Sionului, toţi cei care sunt aduşi în templu şi care rămân credincioşi trebuie să poarte mărturie numelui şi Împărăţiei lui Iehova. „Iar Răscumpărătorul va veni la Sion, şi la cei care se întorc de la fărădelege în Iacob, spune Domnul. Cât despre Mine, acesta este legământul Meu cu ei, spune Domnul: spiritul Meu care este peste tine, şi cuvintele Mele pe care le-am pus în gura ta, nu

Cuprins

se vor mai îndepărta de gura ta, nici de gura urmaşilor urmaşilor tăi, de acum şi pentru totdeauna." – Isa. 59:20,21.

Contrastul

15. Judecata de la templu a avut un efect în totalitate opus pentru alţii, după cum spune profeţia: „Şi bătrânii voştri vor visa vise." Acest lucru înseamnă că visătorii nu se supun poruncii lui Dumnezeu. Aceste persoane denumite drept „bătrâni" au o gândire fixă şi încuiată, motiv pentru care ei nu pot fi învăţaţi. După cum arată faptele, astfel de persoane au ajuns la concluzia că întreg adevărul lui Dumnezeu a fost descoperit printr-un om, înainte de octombrie 1916; astfel, ei au refuzat să ia în considerare descoperirea profeţiei lui Dumnezeu venită ulterior la cei care Îl slujesc. Aceşti „bătrâni" s-au retras din munca de teren, s-au relaxat şi au început să aţipească şi să viseze la momentul în care vor putea merge în ceruri, iar acolo să ajute la îndeplinirea lucrurilor. Ei se consideră mult mai importanţi decât ar trebui. Toate persoanele consacrate care au dat dovadă de o astfel de dispoziţie visătoare în momentul judecăţii de la templu, au fost respinse de către Domnul, după cum arată profeţia. Din acel moment, toate aceste persoane au fost foarte impresionate de propriile lor învăţături şi de propria măreţie, insistând să facă cum vor ele. Din această cauză ele au ajuns să facă parte din categoria visătorilor. Acest lucru presupune ca fiecare persoană care a fost unsă, dar care nu a depus eforturi în îndeplinirea sarcinii care i-a fost dată, să fie decăzută în categoria „visătorilor". Visătorii se află în contrast cu „fiii" şi „fiicele". Potrivit propriei lor păreri, visătorii sunt foarte importanţi; despre ei este scris: „Oamenii măreţi nu sunt întotdeauna înţelepţi; nici cei bătrâni nu înţeleg judecata." (Iov. 32:9) Visătorii nu sunt dispuşi să înveţe despre Dumnezeu, în schimb, ei proclamă propriile idei, îşi urmează propria cale şi devin profeţi ai amăgirii; cu alte cuvinte, se amăgesc atât pe ei, cât şi pe cei care iau aminte la visele lor repetate. Ei nu se despart niciodată de practicile lor religioase, păstrând tradiţiile oamenilor. În ceea ce îi priveşte pe aceştia, Domnul a spus: „Ei sunt profeţii [predicatorii] amăgirii propriei lor inimi; care cred că îi pot face pe servii Mei să Îmi uite numele prin visele lor, pe care ei le spun aproapelui lor, aşa cum părinţii lor Mi-au uitat numele pentru Baal." – Ier. 23:26,27.

16. Domnul prezintă apoi un contrast evident între visători şi cei care sunt îndrumaţi de Cuvântul Său: „Profetul care a avut un vis, să povestească acest vis; şi cel care are cuvântul Meu, să spună cuvântul Meu întocmai. Ce sunt paiele [visele sunt asemănate unor paie nefolositoare] faţă de grâu [cuvântul dătător de viaţă al lui Dumnezeu]? Spune Domnul." „Iată, spune Domnul, Eu sunt împotriva celor care prorocesc vise false, pe care ei le povestesc, şi care îi fac pe servii Mei să rătăcească prin minciunile lor, şi prin lăudaroşenia lor; dar nu Eu i-am trimis, nici nu le-am dat poruncă; de aceea nu îi vor fi de nici un folos acestui popor, spune Domnul." – Ier. 23:28,32.

17. La vederea acestor cuvinte clare ale profetului lui Dumnezeu, fie ca cei unşi să se ferească şi să îi evite pe cei care se autointitulează înţelepţi – să îi evite

Cuprins

pe cei care vor să se înalţe prin propriile idei sau prin tradiţiile ale altor oameni, şi care încearcă să îi facă şi pe alţii să îi urmeze pe visători.

Cei puternici

18. Cei care Îi sunt devotaţi cu adevărat lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale sunt asemănaţi de către profet cu nişte tineri: „Iar tinerii voştri vor avea viziuni." Aceştia sunt „puternici în Domnul, şi în forţa [spiritul] măreţiei Sale." (Efes. 6:10) Ba mai mult, este scris: „Gloria tânărului este puterea sa." (Prov. 20:29) Viziunile pe care aceşti tineri le au nu sunt iluzii, ci reprezintă o intuiţie ageră în înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu. Ei îşi dau seama de împlinirea profeţiei Sale şi văd că profeţiile le sunt descoperite prin Isus Cristos – Capul templului, care este Învăţătorul membrilor trupului Său. În Efeseni 1:17,18, apostolul le vorbeşte şi se roagă pentru aceşti tineri. Ei au văzut foarte multe minuni, şi diverse lucruri minunate în aceste „zile de pe urmă". Înţelesul acestora le este descoperit prin faptele care se întâmplă în împlinirea profeţiei, după voia Domnului. După ce sunt unşi, tinerii realizează adevărul despre Împărăţie şi îşi dau seama că Isus Cristos se află la templu, desfăşurând scopurile Tatălui Său. Ei văd şi înţeleg foarte bine tablourile profetice din trecut, tablouri care prevestesc promovarea intereselor Împărăţiei şi care descopăr ceea ce va urma cât de curând. În toate acestea, ei Îl slăvesc pe Iehova Dumnezeu şi pe Împăratul Său, neasumându-şi nici un merit.

19. Limbajul profeţiei lui Ioel arată în mod clar şi sigur că toţi cei care primesc spiritul sfânt şi care continuă să rămână sub el, trebuie să fie activi în slujirea lui Dumnezeu. Cei asupra cărora spiritul lui Dumnezeu este turnat prin Isus sunt „membrii trupului lui Cristos." (1Cor. 12:27) Există vreo posibilitate ca aceştia să îşi piardă ungerea şi să decadă? Domnul Isus spune: „Dacă un om nu rămâne în Mine, El este alungat." (Ioan. 15:6) Cei care eşuează sau refuză să poarte fructele Împărăţiei, şi anume să le propovăduiască altora adevărurile dătătoare de viaţă ale Împărăţiei, nu pot rămâne în Domnul. În ceea ce îi priveşte pe aceştia, Isus a spus: „Rămâneţi în Mine, şi Eu voi rămâne în voi. După cum mlădiţa nu poate rodi de la sine, dacă nu rămâne în viţă, nici voi nu veţi putea rodi, dacă nu rămâneţi în Mine." – Ioan. 15:4.

20. În mod cert acest lucru înseamnă că o persoană poate trece testul, poate intra în templu şi să primească ungerea, dar dacă ulterior eşuează în îndeplinirea sarcinii pe care o are, ea este alungată. În legătură cu acest lucru remarcaţi cuvintele profeţiei lui Ioel: „Și deasupra slujitorilor şi al slujnicelor Îmi voi revărsa spiritul în acele zile." (Ioel. 2:29) Petru, citând profeţia lui Ioel, a spus: „Pe slujitorii *Mei* şi pe slujnicele *Mele*." (Fapt. 2:18) Profeţia nu spune: „Asupra slujitorilor şi slujnicelor voastre." Astfel, condiţia ca spiritul sfânt să se reverse asupra oamenilor, este ca ei să fie slujitorii Domnului; cu alte cuvinte, ei trebuie să Îl slujească. Ei nu trebuie să se prefacă că sunt slujitorii Săi pentru a putea fi văzuţi de alţi oameni, nici nu trebuie să le facă altora pe plac, ci fiind „slujitorii lui Cristos, fac voia lui Dumnezeu din suflet." (Efes. 6:6) „Purtați-vă ca nişte oameni

Cuprins

liberi, şi nu vă folosiţi libertatea drept o perdea a răutăţii, ci pentru a fi slujitorii lui Dumnezeu." – 1Pet. 2:16.

21. Fără nici o îndoială acest lucru înseamnă că deşi unora le este dat un anumit domeniu în care să servească, iar altora le este dat un domeniu diferit, toţi trebuie să Îi slujească lui Dumnezeu şi nu oamenilor. Condiţia precedentă cu privire la poziţia lumească, la educaţie sau la reputaţie, nu ar face nici o diferenţă deoarece toate persoanele unse ale Domnului au datoria de a sluji spre gloria Atotputernicului Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale.

22. Remarcaţi în continuare cuvintele impunătoare ale profeţiei citate de Petru: „În *zilele de pe urmă* [...] Eu Îmi voi revărsa spiritul"; cu alte cuvinte, după venirea Domnului la templu în anul 1918. Acest lucru reprezintă o dovadă în plus că revărsarea spiritului asupra „tuturor făpturilor" arată că toate persoanele care Îi sunt devotate lui Iehova Dumnezeu vor primi spiritul sfânt şi vor trebui să fie slujitorii Săi, urmând să continue cu credinţă în îndeplinirea sarcinii lor, până la sfârşit. Toţi aceştia formează clasa „servului ales" sau a „servului credincios şi înţelept", clasă căreia Domnul i-a oferit interesele Împărăţiei Sale pe pământ.

Minunile

23. Revărsarea spiritului sfânt i-a pregătit şi i-a echipat pe acei slujitori pentru ca ei să poată începe să îşi desfăşoare lucrarea în calitate de slujitori şi martori ai lui Iehova. Acest lucru arată că cei care îşi îndeplinesc sarcina cu credinţaă, graţie bunăvoinţei lui Dumnezeu, vor putea juca un rol în cele descrise de El: „Iar Eu voi face să se vadă minuni în ceruri şi pe pământ, sânge, şi foc, şi coloane de fum." – Ioel. 2:30.

24. Cei unşi şi credincioşi reprezintă ei înşuşi minuni pentru mulţi. Foarte multe persoane s-au mirat în momentul în care apostolii, alături de alţi credincioşi, au primit spiritul sfânt în ziua Pentecostei. (Fapt. 2:6-13) Referindu-se la cei credincioşi lui Dumnezeu, unul dintre Psalmi spune: „Eu sunt asemenea unei minuni pentru mulţi, însă Tu eşti refugiul meu cel rezistent." (Ps. 71:7) „Iată, Eu [Isus Cristos], şi copiii pe care Domnul Mi i-a dat, sunt semne şi minuni în Israel, de la Domnul oştirilor, care locuieşte pe muntele Sion." (Isa. 8:18) „Ascultă acum, O, Iosua, mare preot, tu şi tovarăşii tăi care stau înaintea ta; căci ei sunt oameni de care alţii se vor minuna; căci Iată, Eu Îl voi aduce pe slujitorul Meu, ODRASLA." (Zah. 3:8) (Vedeţi de asemenea şi Ezechiel 12:6,11; Ezechiel 24:24-27.) Martorii lui Iehova, aflaţi în prezent sub conducerea Marelui Moise – Isus Cristos, au îndeplinit tabloul profetic al minunilor săvârşite de către Moise şi Aaron în Egipt. (Ex. 4:21; 7:3-9; Deut. 4:34; 6:22) Martorii Săi au fost folosiţi de către Iehova în aceste zile de pe urmă în împlinirea unora dintre minunatele Sale tablouri profetice. „Lucrarea ciudată" a lui Iehova desfăşurată în prezent pe pământ, reprezintă o minune pentru mulţi, iar servii Săi joacă un rol în ea.

25. Cât despre a vedea „minuni în ceruri", după cum declară profeţia (Ioel. 2:30), Iehova a deschis ochii discernământului sau a înţelegerii clasei servului credincios, pentru ca membrii ei să poată vedea cele două mari semne sau minuni,

Cuprins

pe care Ioan le-a văzut simbolic. „Iar apoi a apărut o mare minune în ceruri, o femeie înveşmântată în soare, şi cu luna la picioarele sale, iar pe capul său se afla o coroană cu doisprezece stele. Iar apoi a apărut o altă minune în ceruri, iată, un balaur mare şi roşu, care avea şapte capete şi zece coarne, şi şapte coroane pe capetele lui." (Apoc. 12:1,3) Aceste semne sau minuni simbolizează cele două organizaţii aflate în opoziţie. Clasa servului credincios a început să vadă aceste „minuni din ceruri" odată cu anul 1921, an în care „*Turnul de Veghere*" a publicat pentru prima dată articole cu privire la organizaţia diavolului. (Vedeţi „*Turnul de Veghere*" din anul 1921, pag. 90-91.) Apoi, în anul 1925, „*Turnul de Veghere*" a publicat dovezi care arătau că servii lui Dumnezeu au văzut cum aceste minuni au început să se petreacă începând cu anul 1914; cât despre minunile care au început în anul 1914, „minunile [...] de pe pământ", Iehova le-a deschis ochii servilor Săi pentru ca aceştia să îşi poată da seama care este organizaţia lumească a diavolului, organizaţie alcătuită din elemente religioase, comerciale şi politice, dând în vileag mai ales urâţenia elementului religios. De asemenea, Iehova le arată martorilor Săi că El îi foloseşte pe pământ şi că îi îndrumă în lucrarea Sa, pentru ca ei să poată avea un rol în abaterea celor „şapte plăgi" asupra „creştinătăţii" de la și după 1922, plăgi care sunt chinuitoare pentru duşman. Aceste fapte îndeplinesc în mod cert profeţia lui Ioel cu referire la minunile din ceruri şi de pe pământ.

26. Descriind în continuare condiţiile care vor exista la sfârşitul lumii, Isus spune: „Vor fi semne în soare, şi în lună, şi în stele; şi pe pământ va fi suferinţă printre naţiuni, cu dezorientare; marea şi valurile vor urla; [iar] oamenii îşi vor da sufletul de frică." (Luca. 21:25,26) Servii credincioşi ai lui Dumnezeu nu numai că au văzut aceste minuni, dar le-au şi făcut cunoscute altora. Profetul descrie în continuare lucrurile care vor fi văzute drept minuni de către cei credincioşi: „sânge, şi foc, şi coloane de fum." Sângele vărsat este un simbol al morţii. Acest lucru a fost prevestit atunci când Moise a turnat apă în ţara Egiptului, iar aceasta a devenit sânge; apoi el a bătut apele Nilului, iar ele s-au transformat în sânge. – Ex. 4:9; 7:15-25.

27. Înţelesul acelui semn le-a fost descoperit servilor credincioşi ai lui Iehova prin publicaţia „*Turnul de Veghere*" din 1934. Sângele a mai fost simbolizat şi în evenimentele care au urmat după ce s-a sunat din cea de-a „doua trâmbiţă" (Apoc. 8:8,9), şi după ce au fost vărsate cupele mâniei Atotputernicului Dumnezeu. (Apoc. 16:3,4) (Vedeţi de asemenea şi „*Lumină*", volumele I şi II.) Astfel a fost descoperit că apele religiei şi ale comerţului sunt aducătoare de moarte, ele aflându-se în contrast faţă de apele de lumină şi de adevăr care provin de la Atotputernicul Dumnezeu.

28. În ceea ce priveşte „focul", în mod evident împlinirea acestei părţi a profeţiei lui Ioel o întâlnim în mesajul de foc al lui Iehova Dumnezeu, mesaj care la voia Sa a fost proclamat pe întreg pământul, şi mai ales în rândurile „creştinătăţii" ipocrite. Martorilor lui Iehova – clasei servului credincios-, le-a fost permis să poarte acest mesaj de foc printre oameni, el arzându-i în mod înfiorător pe religioniști: „De aceea aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul oştirilor: Pentru că

Cuprins

vorbiţi acest lucru, iată, voi face cuvintele Mele foc în gura ta, şi pe poporul acesta lemne, pentru ca focul să-i ardă." (Ier. 5:14) „Nu este cuvântul Meu ca focul? Spune Domnul; şi ca un ciocan care sparge piatra în bucăţi?" (Ier. 23:29) Martorilor lui Iehova, simbolizaţi de „omul îmbrăcat în pânză de in", le este poruncit din nou să intre în organizaţia lui Dumnezeu, să ia mesajul de foc şi să îl împrăştie asupra oraşului sau a ţinutului „creştinătăţii", acest mesaj având un efect distrugător asupra religiei. (Ezec. 10:2,7) Ceea ce a urmat după ce a fost sunată „prima trâmbiţă", a fost asemenea unui foc care i-a ars pe religioniști. – Apoc. 8:6,7.

29. Cât despre „coloanele de fum" (Ioel. 2:30), acestea simbolizează „fumul chinului" duşmanilor lui Iehova, în special al liderilor religioniștilor şi al organizaţiilor lor. Armata de lăcuste a Domnului a purtat acest mesaj de foc în rândurile religioniștilor, iar focul a avut ca rezultat un fum chinuitor pentru liderii religioşi. (Apoc. 9:17,18) „Şi el va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, care este turnat neamestecat în cupa indignării Lui; iar el va fi chinuit cu foc şi cu pucioasă, în prezenţa îngerilor sfinţi, şi în prezenţa Mielului; iar fumul chinului lor se va ridica în sus în vecii vecilor; şi ei nu vor avea odihnă zi şi noapte, ei, cei care se închină fiarei şi imaginii ei, şi care primesc semnul numelui ei." (Apoc. 14:10,11) Chinul pe care mesajul lui Iehova îl provoacă religioniștilor, dar mai ales Ierarhiei romano-catolice, creşte pe zi ce trece, în special în aceste „zile de pe urmă", acest fapt fiind demonstrat de urletele şi blestemele lor repetate. Ei sunt atât de arşi şi atât de uimiţi încât incită gloate pentru a-i asalta pe martorii lui Iehova, arătându-şi astfel furia pe care o au faţă de Dumnezeu şi de Împărăţia Sa.

30. Ba mai mult, „coloanele de fum" care se ridică denotă exprimarea mâniei lui Dumnezeu împotriva celor care îi persecută pe slujitorii Săi credincioşi: „Şi se ridica un fum [al mâniei] din nările Sale [ale lui Iehova], şi un foc mistuitor ieşea din gura Sa; cărbunii se aprindeau din cauza lui. El a aplecat cerurile, şi a coborât; iar un nor gros era sub picioarele Lui." – Ps. 18:8,9; *R.V., margin*.

31. În aceste „zile de pe urmă", Dumnezeu Îşi exprimă din când în când mânia împotriva celor care I se împotrivesc, însă exprimarea completă a mâniei Sale va avea loc în momentul Armaghedonului. După aceea, fumul se va ridica pentru totdeauna, ceea ce denotă că cei care au fost devoraţi de foc au încetat să mai existe, lăsând în urma lor doar fum.

32. După revărsarea spiritului sfânt asupra tuturor persoanelor unse, acestea s-au bucurat de o şi mai mare lumină aşternută asupra lor. Un lucru în totalitate opus s-a abătut asupra clasei „servului rău", membrii acesteia aflându-se în întuneric: „Soarele va fi transformat în întuneric, iar luna în sânge, înainte de venirea zilei teribile a Domnului." – Ioel. 2:31.

33. Soarele reprezintă lucrarea lui Dumnezeu, el fiind sursa luminii pe timp de zi a făpturilor Sale. Doar Dumnezeu poate transforma acea lumină puternică în întuneric. Dumnezeu Îşi exprimă furia împotriva duşmanilor abătând întunericul asupra lor. „Eu formez lumina, şi creez întunericul; Eu fac pacea, şi creez răul [nenorocirea]. Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri." – Isa. 45:7.

Cuprins

34. Plaga celor trei zile de întuneric pe care Dumnezeu a abătut-o asupra Egiptului îi simbolizează pe agenţii lui Satan aflaţi în prezent în întuneric. (Ex. 10:21-23) Dumnezeu Îşi face cunoscută nemulţumirea faţă de duşman prin următoarele cuvinte: „Fie ca drumul lor să fie întunecos şi alunecos [întuneric şi lunecuş (*margin.*)]; şi fie ca îngerul Domnului să îi persecute." (Ps. 35:6) „Cu o inundaţie năpăditoare El va aduce sfârşitul acelui loc, iar întunericul îi va urmări pe duşmanii Săi." – Naum. 1:8.

35. Spiritul lui Dumnezeu oferă lumină, însă El reţine această lumină de la cei care afirmă în mod ipocrit că sunt slujitorii Săi, dar care în realitate sunt slujitorii diavolului. Toţi religioniştii I se împotrivesc lui Dumnezeu şi scopului Său, din această cauză ei aflându-se în întuneric. Domnul spune despre clasa „servului rău" că pe vremuri s-a aflat în lumină, însă acum este „aruncată în întunericul de afară." (Mat. 24:48-51) Dumnezeu transformă lumina şi adevărul Împărăţiei, simbolizată de către soare, în întuneric pentru cei care I se împotrivesc şi care au abandonat Cuvântul Său. Toate faptele arată împlinirea profeţiei în aceste zile de pe urmă. Doar cei care au spiritul Domnului văd şi înţeleg Împărăţia, în timp ce restul, mai ales religioniştii, se împotrivesc Împărăţiei, aflându-se în întuneric deplin.

36. Luna este şi ea creaţia lui Dumnezeu, făcută pentru a le oferi făpturilor sale lumină pe timpul nopţii. Transformarea lunii în sânge nu poate fi făcută decât de către Atotputernicul Dumnezeu, iar El face acest lucru pentru a-şi arăta dispreţul faţă de duşmani. „Luna de sub picioarele" „ femeii" lui Dumnezeu este simbolul organizaţiei Sale condusă de legea Sa. (Apoc. 12:1) Astfel, scopul lui Iehova este ca organizaţia Sa să fie ghidată pe calea cea dreaptă. Cei care au spiritul Domnului sunt ghidaţi de lumina Sa pe calea neprihănirii, ei fiind fericiţi să îndeplinească voia Sa. Cât despre duşmani, ei nu au parte de o asemenea lumină, ci aflaţi în întuneric, continuă să I se împotrivească lui Dumnezeu. Scripturile nu au nici un înţeles pentru ei. Conducătorii lumii din prezent nu primesc nici un ajutor şi nici o mângâiere din partea Bibliei. Toţi liderii ţin şi practică un anumit fel de religie, iar Cuvântul de lumină al lui Dumnezeu – care este legea Sa, reprezintă pentru duşmani un lucru mort şi hidos, simbolizat de sânge. Astfel, pentru ei, luna este transformată în sânge. Practicanţii religiei, inclusiv liderii politici ai Ierarhiei romano-catolice, detestă adevărul deoarece acesta le vorbeşte despre o răzbunare şi o distrugere sângeroasă. (Deut. 32:43; Mat. 23:34,35) Împăratul lui Dumnezeu şi Împărăţia li se par acestor duşmani nişte lucruri detestabile. Dictatorii se uită cu frică la legea lui Dumnezeu, iar din această cauză Ierarhia, alături de alţi practicanţi ai religiei, îi sprijină pe dictatori în lupta lor împotriva luminii Cuvântului lui Dumnezeu, opunându-se cu înverşunare Împărăţiei Sale. Ei sunt violenţi cu cei care aduc mesajul luminii şi al adevărului Împărăţiei în atenţia oamenilor. În timpul „lucrării ciudate" a lui Dumnezeu, aflată în prezent în desfăşurare, toate lucrurile care ţin de Împărăţie vorbesc de durere şi moarte reprezentanţilor agenţilor lui Satan aflaţi pe pământ. Aceasta este o dovadă în plus care sprijină faptul că Armaghedonul este aproape: întunecarea soarelui şi

Cuprins

transformarea lunii în sânge, după cum este prezentat în profeţie, are loc cu puţin timp „înainte de venirea zilei teribile a Domnului.” Începând mai ales cu anul 1925, martorii lui Iehova au purtat mesajul Împărăţiei şi l-au adus în atenţia tuturor oamenilor; acest mesaj vorbeşte despre ziua răzbunării Dumnezeului nostru, zi care se află foarte aproape. Acesta este rolul martorilor în „lucrarea ciudată” a lui Dumnezeu. Această lucrare trebuie îndeplinită înainte ca Iehova să Îşi arate măreaţa putere în faţa duşmanului, în momentul Armaghedonului. Făcând ca numele şi Împărăţia Sa să fie proclamate pe întreg pământul, Iehova îi avertizează pe duşmani, dar Îşi arată şi mila faţă de cei care practică religia din cauza faptului că au fost amăgiţi şi ţinuţi prizonieri în organizaţiile religioase. Acum, în această zi, Iehova arată clar că religia este sortită distrugerii, această avertizare oferindu-le persoanelor de bună-voinţă oportunitatea de a zbura spre Împărăţie, pentru a putea găsi acolo protecţie, înainte ca mânia lui Dumnezeu să fie abatută împotriva organizaţiei lui Satan.

Cine poate scăpa

37. Faptul că celor asupra cărora spiritul lui Iehova a fost pus, le este permis să declare numele şi Împărăţia Sa, dar şi apropierea ceasului în care El îşi va abate mânia asupra tuturor răutăţilor, reprezintă un privilegiu care nu poate fi descris prin cuvinte. Acest mesaj anunţă cu îndrăzneală supremaţia lui Iehova, iar din cauză că el este propovăduit în mijlocul opoziţiei religioase, face posibil faptul ca cei care îl aud şi care i se supun, să poată găsi protecţie şi salvare; Dumnezeu a prevestit acest lucru prin intermediul profeţiei lui Ioel 2:32: „Şi aşa se va întâmpla, oricine va chema numele Domnului va fi izbăvit, căci izbăvirea va exista pe muntele Sionului şi în Ierusalim, după cum Domnul a spus, şi printre rămăşiţa pe care Domnul o va chema.”

38. În mod evident, cei care nu vor chema numele Domnului, nu vor fi izbăviţi. Acest lucru face necesar ca martorii lui Iehova să îşi îndeplinească sarcina de a proclama numele Său, Împărăţia Sa şi ziua răzbunării Sale.

39. Când trebuie o persoană să cheme numele lui Iehova pentru a putea fi izbăvită? Nu după începerea bătăliei Armaghedonului. În acel moment, toţi oamenii vor vedea cu ochii lor ce înseamnă răzbunarea lui Dumnezeu împotriva răutăţii. Cei care vor fi protejaţi trebuie să dea dovadă de credinţă. Orice persoană trebuie să creadă în primul rând că Atotputernicul Dumnezeu este Iehova, şi că protecţia şi salvarea Îi aparţin. (Evr. 11:6; Ps. 3:8) Ea trebuie să creadă că Isus Cristos este Răscumpărătorul şi Izbăvitorul, şi să acţioneze în armonie cu această convingere. Altfel, condamnarea moştenită va abate distrugerea asupra lor. (Ioan. 3:36) O persoană trebuie să cheme numele lui Iehova înainte ca Armaghedonul să înceapă, fiind necesar ca ea să facă acest lucru prin a asculta, a crede şi a acţiona în conformitate cu informaţia adevărului care i-a fost adusă de către cei care sunt martorii lui Iehova, de către cei asupra cărora El Şi-a revărsat spiritul. Din această cauză, Iehova îi trimite pe martorii Săi credincioşi să declare numele şi scopul Său: „Dar cum Îl vor chema atunci pe Cel în care n-au crezut? Şi cum vor crede în Cel

Cuprins

despre care n-au auzit? Şi cum vor putea auzi fără predicator [fără cineva care să poarte mărturia adevărului sau care să proclame adevărul]? Şi cum vor propovădui, dacă nu sunt trimişi [ei sunt trimişi prin faptul că primesc de la Iehova ungerea spiritului şi sarcina de a propovădui evanghelia Împărăţiei]? După cum este scris, Cât de frumoase sunt picioarele celor care vestesc evanghelia păcii, şi care aduc veşti fericite despre lucruri bune!" (Rom. 10:14,15) Următoarea profeţie face referire la aceşti martori credincioşi: „Cât de frumoase sunt pe munţi picioarele celui [ale lui Cristos] ce aduce veşti bune, care vesteşte pacea; care aduce veşti bune despre bine, care vesteşte salvarea; care îi spune Sionului, Dumnezeul tău domneşte!" – Isa. 52:7.

40. Este lesne de înţeles acum de ce dictatorii le cer oamenilor să salute steagurile şi să le ofere onoruri liderilor, dar şi de ce Ierarhia romano-catolică ia parte la aceste lucruri. Ne putem da seama de ce păcatele sunt înscăunate drept lege, şi de ce Ierarhia romano-catolică le cere oamenilor să nu asculte nimic în afara celor spuse de ea. Acţiunile dictatorilor şi ale Ierarhiei romano-catolice, dar şi ale restului susţinătorilor religiei, reprezintă o dovadă în plus că agenţii lui Satan încearcă cu disperare să îi întoarcă pe oameni de la Iehova Dumnezeu şi să îi împiedice să audă mesajul numelui şi al Împărăţiei Sale. Dictatorii L-au respins pe Isus Cristos – Împăratul uns al lui Iehova, Conducătorul Teocraţiei. Fiecare dintre aceşti dictatori încearcă să îi întoarcă pe oameni de la unica lor speranţă pentru protecţie şi salvare. Acest lucru este demonstrat în mod clar de către Scripturi, dar şi de către faptele care s-au petrecut în ultimii ani. În ceea ce Îl priveşte pe Împărat, este scris: „El este piatra pe care voi zidarii aţi lepădat-o, dar care acum a ajuns capul unghiului. Nu există salvare în nici un altul, căci nu este sub cer nici un alt nume care să fi fost dat printre oameni prin care putem fi salvaţi." – Fapt. 4:11,12.

41. Dictatorii şi religioniştii îşi doresc să fie ziditorii unor guverne lumeşti, ei insistând să conducă în locul Împărăţiei lui Dumnezeu. Ei Îl resping pe Împăratul lui Iehova şi Împărăţia Sa, iar din această cauză mânia Domnului se va abate asupra lor cât de curând. Cei care rămân alături de religioniști îşi vor găsi sfârşitul odată cu marea catastrofă a Armaghedonului. Cei care vor fi protejaţi trebuie să asculte adevărul înainte de Armaghedon, şi trebuie să I se supună Domnului, abandonând religia şi căutând refugiu sub Isus Cristos. Marele Judecător şi Reprezentant al lui Iehova este Domnul Isus Cristos, El fiind Singurul: „Doar unul singur este dătătorul legii şi judecătorul, Cel care are putere să salveze şi să distrugă. (Iac. 4:12, *A.R.V.*) Permiteţi-le tuturor celor care îşi doresc să urmeze conducerea Ierarhiei romano-catolice şi a dictatorilor, şi celor care îşi doresc să li se închine, şi să salute steaguri, să îşi urmeze propria dorinţă; însă fie ca aceştia să fie avertizaţi că doar cei care dau dovadă de credinţă în Dumnezeu şi în Împăratul Său, acţionând înainte de Armaghedon, aşa cum a făcut Rahab, vor putea fi izbăviţi. – Iac. 2:24-26.

42. Religia organizată a început odată cu Babilonul, iar din acel moment, religioniștii şi organizaţiile lor au fost denumite în Scripturi prin termenul de

Cuprins

„Babilon”. Aşa cum Dumnezeu l-a trimis pe Ieremia să îi avertizeze pe israeliţii de bună-credinţă, astfel încât aceştia să poată abandona organizaţia diavolului, aşa îi trimite El şi pe cei unşi, alături de însoţitorii lor – ionadabii, pentru a-i putea avertiza pe toţi cei care îşi doresc protecţie şi salvare. Iehova le spune acestora: „Plecaţi acum din mijlocul Babilonului, şi fiecare să-şi scape viaţa; nu cumva să pieriţi în nedreptatea ei; căci acesta este momentul răzbunării Domnului; El îi va da ei răsplata cuvenită.” „Poporul Meu, fugiţi din mijlocul ei, şi scăpaţi-vă sufletul de mânia aprinsă a Domnului.” – Ier. 51:6,45.

43. Acest mesaj le trebuie transmis oamenilor acum. Dumnezeu a pus responsabilitatea participării în propovăduirea acestui mesaj pe umerii tuturor celor care au primit ungerea spiritului sfânt. Un eşec sau un refuz de a îndeplini sarcina care le-a fost dată va avea un efect devastator.

44. În trecut, Ierusalimul şi Sionul erau amplasate pe munţi alăturaţi, ceea ce simboliza organizaţia capitală şi universală a lui Iehova. Sionul era simbolul organizaţiei capitale a Domnului, formată din Isus Cristos şi cei 144.000 de membrii ai trupului Său, unşi de către spiritul sfânt. Isus Cristos şi membrii trupului Său se află în prezent pe acest munte simbolic, ei fiind foarte bine fortificaţi împotriva duşmanului. (Apoc. 14:1,3) Cei care vor forma „marea mulţime” nu sunt arătaţi ca stând pe Muntele Sion. Toate persoanele de bună-credinţă care se vor îndrepta spre munţi după cum le-a fost poruncit, şi vor rămâne acolo cu credinţă, îşi vor găsi protecţia sub Cristos până la sfârşitul Armaghedonului. Aceste persoane vor forma „marea mulţime”. Profeţia spune: „Căci izbăvirea va exista pe muntele Sionului şi în Ierusalim”. Aici, cuvântul „izbăvire” înseamnă „o cale de scăpare”, putând fi folosit în acest sens. (Isa. 4:3,4) Scăparea oferită de către Iehova celor de bună-credinţă va fi prin Isus Cristos, Capul organizaţiei Sionului. „Dar izbăvirea va fi pe muntele Sionului, iar acolo va fi sfinţenie, şi casa lui Iacov îşi va lua înapoi bunurile.” (Obad. 17) Muntele Sion este Guvernul Teocratic, iar izbăvirea va exista acolo deoarece Iehova Dumnezeu va lupta pentru organizaţia Sa, după cum este scris: „Căci aşa mi-a vorbit Domnul, Aşa cum rage leul şi puiul de leu asupra prăzii, în ciuda tuturor păstorilor strânşi împotriva lui, şi nu se sperie de vocea lor, nici nu se sperie de zgomotul lor, aşa Se va coborî şi Domnul oştirilor să lupte pentru muntele Sionului şi pentru dealul lui. Aşa cum zboară păsările, Domnul oştirilor va păzi Ierusalimul; îl va ocroti şi îl va izbăvi, îl va proteja [acoperindu-l cu o protecţie deplină] şi îl va păzi.” (Isa. 31:4,5) Domnul arată astfel că protecţia şi salvarea nu pot proveni decât de la El, prin organizaţia Sa regală. El face cunoscut acest lucru pentru binele „ionadabilor”, şi anume pentru binele persoanelor de bună-credinţă.

45. Scăparea şi izbăvirea nu vor putea fi găsite în nici un alt loc, decât în organizaţia Domnului Dumnezeu, după cum El a declarat. Dumnezeu a spus acest lucru în mod repetat prin intermediul profeţilor Săi, „oamenii sfinţi din trecut.” El a spus acest lucru prin Isus Cristos şi prin apostolii Săi, iar acum foloseşte pe rămăşiţă sau pe cei unşi, pentru a aduce mesajul adevărului în atenţia persoanelor de bună-credinţă. Toţi aceştia, începând cu credincioşii din trecut şi până la

Cuprins

rămăşiţă, au fost şi vor fi martori ai numelui şi scopului lui Iehova. Rămăşiţa poartă acum acest mesaj, după cum Domnul le-a poruncit. Ei trebuie să continue să le ofere oamenilor mesajul adevărului deoarece acesta a fost motivul pentru care ei au fost unşi.

46. Profeţia lui Ioel întâlnită la 2:32 arată că rămăşiţa face parte din organizaţia lui Iehova şi o reprezintă acum pe pământ. Despre organizaţia capitală a Sionului este scris: „Şi printre [în rândurile – *R.V.*] rămăşiţa pe care Domnul o va chema." Acest lucru arată în mod clar că cei care vor scăpa şi vor găsi un loc de refugiu, trebuie acum să asculte mesajul Împărăţiei, să îl creadă, să Îl caute pe Domnul şi să devină însoţitorii rămăşiţei. Potrivit lui *Rotherham*, acest fragment al textului spune: „Şi în rândurile rămăşiţei pe care Domnul o va chema." Supravieţuitorii rămăşiţei trebuie să rămână în organizaţie, pentru a putea fi salvaţi. Iehova a chemat pe rămăşiţă din rândurile tuturor naţiunilor, pentru ca aceasta să fie martora numelui Său. Înainte de anul 1919, mulţi din această rămăşiţă erau ţinuţi captivi în organizaţia duşmanului; însă Domnul i-a chemat şi le-a oferit sarcina de a fi martorii Săi. Aceşti martori, pentru a-şi putea menţine integritatea, trebuie să fie încrezători în îndeplinirea sarcinii pe care Iehova le-a dat-o; cu alte cuvinte, ei trebuie să fie foarte harnici în propovăduirea numelui şi Împărăţiei lui Iehova, Marele Teocrat. Credinţa lor în îndeplinirea sarcinii pe care o au dă în vileag religia, motiv pentru care ei sunt aspru persecutaţi de către religioniști.

47. Pentru încurajare, mângâiere şi speranţă, toţi cei care au primit ungerea spiritului sfânt şi care sunt slujitorii lui Iehova în aceste „zile de pe urmă", trebuie să ţină întotdeauna minte că ei, cei unşi, sunt „lăcustele" lui Dumnezeu, lăcuste pe care El le numeşte „marea Sa armată" (Ioel. 1:4; 2:11,25), şi că aceste lăcuste sunt cele trimise pe câmpul de luptă, pentru a putea juca un rol în „lucrarea Sa, lucrarea Sa ciudată". Iehova Şi-a pronunţat deja judecata Sa de a distruge religia şi pe cei care o practică. Din această cauză, religioniștii, dar mai ales liderii religioşi, vor lupta împotriva martorilor lui Iehova până la sfârşit. Profeţia arată că mulţi dintre lideri se vor ascunde în spatele zidurilor, influenţându-i pe cei uşor de amăgit să lupte împotriva martorilor. De acum înainte nu ne putem aştepta la nimic altceva din partea duşmanilor decât la o împotrivire din ce în ce mai înverşunată. Iehova le spune servilor Săi că acest lucru este adevărat, dar că bătălia nu va fi câştigată de duşman, el urmând să fie distrus pentru totdeauna: „Iar ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine, spune Domnul, ca să te scap." (Ier. 1:19) În anul 1918 cei credincioşi au fost adunaţi la templu şi au primit ungerea spiritului sfânt. Cei care au fost aduşi în trupul lui Cristos începând cu acel moment, au primit şi ei ungerea spiritului sfânt prin Cristos, Capul Sionului. Mardoheu şi Naomi simbolizează prima clasă menţionată, în timp ce Estera şi Rut o simbolizează pe cea din urmă. Toate acestea la un loc formează clasa „servului credincios şi înţelept", clasă căreia Domnul Isus i-a oferit interesele Împărăţiei pe pământ. Ei trebuie să promoveze aceste interese ale Împărăţiei tot timpul. Din cauza credinţei pe care o au în îndeplinirea sarcinii oferite, ei sunt ţinta

Cuprins

defăimărilor şi a persecuţiilor venite din partea religioniştilor. Însă permiteţi-le tuturor acestor persoane unse, alături de însoţitorii lor, să fie curajoase pe măsură ce vor studia ceea ce a rămas din profeţia lui Ioel, şi să îşi dea seama în ce fel Îşi doreşte Dumnezeu să scape de duşman, şi să le ofere salvare şi protecţie celor care Îl iubesc.

(Va urma)

SUFLETELE ANIMALELOR PE PĂMÂNT ÎNAINTEA OMULUI

ÎNCEPE viaţa pe pământ! Cea de-a cincea zi a perioadei de creaţie a lui Dumnezeu a început: „apele care erau deasupra întinderii" (Conform Genezei 1:7) erau în forma unui inel de apă sau a unor nori care înconjurau pământul şi care „îl înfăşau în scutec" printr-o beznă groasă (conform cu Iov 38:9). El a primit lumină de la soare, iar aceasta a oferit condiţiile care au dus la existenţa vieţii animale pe pământ. „Spiritul" sau puterea invizibilă a Dumnezeului Atotputernic a controlat „apele care erau dedesubtul întinderii" şi pe care Dumnezeu le-a numit „mări". Această acţiune a făcut ca aceste ape să aducă din abundenţă creaturi vii, precum peştii şi alte creaturi vii şi păsările au zburat deasupra pământului. Bineînţeles că omul nu apăruse încă pe pământ şi nu a apărut până la terminarea celei de-a şasea „zi" de creaţie sau perioade de creaţie. Dar a fost sau este clasificarea acestor lucruri vii care se mişcă şi sunt active şi care au fost aduse pe pământ înainte de crearea omului ca să fie numite „suflete vii"? Au fost şi sunt ele creaturi fără suflet aşa cum ne-au învăţat de mult timp oamenii de ştiinţă şi bigoţii? A trăit primul suflet pe pământ la crearea omului?

Limba originală a Bibliei, ebraica, este foarte clară în ceea ce priveşte răspunsurile la aceste întrebări. Deoarece după Rotherham *The Emphasized Old Testament* este foarte precisă şi reprezintă exact traducerea sensului şi înţelesului original al textului ebraic al Bibliei, următorul citat din Biblie este conform versiunii lui Rotherham (Geneza 1:20-23):

„Şi Dumnezeu a mai zis, Să mişune apele [cu] o puzderie de SUFLETE VII şi păsări să zboare deasupra pământului, pe faţa întinderii cerurilor. Şi Dumnezeu a creat monştrii marini uriaşi şi tot felul de SUFLETE VII care se mişcă [cu] care au început să mişune apele, după specia lor şi tot felul de păsări zburătoare, înaripate, după specia lor. Şi Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun. Atunci Dumnezeu le-a binecuvântat, zicând: Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi apele mărilor şi să se înmulţească pe pământ păsările zburătoare. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă, ziua a cincea". – Vedeţi, de asemenea, notele de subsol din Versiunea Autorizată a Bibliei.

Cuprins

În timpul celei de-a cincea zi de creaţie, Dumnezeu a făcut să mişune apele cu o puzderie de suflete vii (în textul ebraic: *nephesh chayyah*), cu alte cuvinte, balene, reptile şi creaturi care puteau trăi pe uscat sau în ape, de asemenea, crustacee şi alte creaturi de felul acesta. Geologii au descoperit că există straturi imense de calcar în diferite părţi ale pământului, printre care cantităţi imense de crustacee, iar acestea sunt numite „cimitirele crustaceelor". Acest lucru ar susţine concluzia că, după începerea celei de-a cincea zile de creaţie, a căzut unul sau mai multe inele de nori din jurul polului sud şi polului nord al pământului şi un aflux de zăpadă şi gheaţă a măturat pământul până la ecuator şi a distrus o mare parte a acestor creaturi vii; iar după aceea a fost deschisă calea pentru creaţie şi aducerea altor creaturi vii sau suflete (în ebraică *nephesh chayyah*).

La începutul celei de-a şasea zile a creaţiei sau celei de-a şasea perioade, uscatul a fost separat de apele pământului pentru o perioadă de aproximativ 20.000 de ani. Suprafaţa pământului a fost rece în această perioadă. Ea a produs iarbă, plante şi fructe, aceasta fiind de la începutul celei de-a treia zi a creaţiei. (Geneza 1:11-13) Toate acestea, împreună cu condiţiile climatice au fost potrivite cu viaţa animală. Relatarea Scripturii în ceea ce priveşte această perioadă de creaţie, conform traducerii precise a textului ebraic original a lui Rotherham: „Şi Dumnezeu a mai zis: ‚Să dea pământul SUFLETE VII [*nephesh chayyah*] după specia lor: animale domestice, alte creaturi care se mişcă şi animale sălbatice ale pământului, după specia lor'. Şi aşa a fost. Dumnezeu a făcut animalele sălbatice ale pământului după specia lor, animalele domestice după specia lor şi toate celelalte creaturi care se mişcă pe pământ, după specia lor. Şi Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun".- Geneza:1 24,25.

Fiarele pământului nu au fost întotdeauna aceleaşi. Odată a existat un număr mare de animale uriaşe, unele dintre ele măsurând peste opt zeci de picioare lungime. Dovada existenţei acestora a fost găsită în descoperirea unor schelete îngropate la adâncimi mari în pământ. Multe animale de felul acesta cutreierau pământul. Unele au fost găsite îngheţate în gheaţă sau zăpadă, în timp ce alte schelete ale acestora au fost găsite îngropate în straturile pământului şi în piatra din regiunile tropicale.

Concluzia logică este că fiecare dintre perioadele creaţiei, fiecare având 7000 de ani, s-a încheiat cu o mare catastrofă provocată de ruperea şi căderea la poli a unuia dintre inelele de apă. Pe rând, aceasta a permis năvălirea unor mari cantităţi de apă, gheaţă şi zăpadă care au distrus în totalitate animalele şi plantele, lăsând în urma lor un pământ pustiit. Pe parcursul timpului, alte plante şi animale le-au luat locul pe pământ. Au apărut diferite animale, în diferite perioade ale creaţiei animalelor. În timpul acestor perioade, au existat pe pământ, condiţii asemănătoare celor din seră, din cauza existenţei inelelor transparente de apă de deasupra întinderii, care înconjurau pământul. Aceste condiţii de seră au fost distruse treptat de gheaţă şi zăpadă; iar acest lucru este dovedit prin dovezi fizice găsite pe pământ.

Cuprins

Când ne gândim că fiecare dintre aceste perioade de creaţie sau zile de creaţie a avut durata de şapte mii de ani, se poate înţelege modalitatea prin care o specie de animal a apărut şi a dispărut, fiind urmată de altă specie, în timpul aceleaşi zile de creaţie. La momentul potrivit, Dumnezeu a creat vitele şi toate târâtoarele de pe pământ, inclusiv animalele domestice, dintre care unele încă mai există pe pământ. Fiecare dintre ele a apărut la momentul potrivit, conform voinţei divine, fiecare având de îndeplinit un rol, fiecare dintre ele fiind la fel de importante în lucrarea de creaţie a lui Iehova, pentru pământ.

A venit momentul pentru crearea unei fiinţe inteligente, omul. Pare sigur faptul că Iehova a avut o conversaţie cu preaiubitul Său Fiu, singurul Său Fiu născut, Logosul sau Cuvântul lui Dumnezeu în ceea ce priveşte scopul Său în crearea omului. Citǎm din nou din traducerea lui *Rotherham*, inspirata sa traducere fiind: „Şi Dumnezeu a mai zis, Să facem om după chipul şi asemănarea noastră, el să stăpânească peste peştii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor, peste animalele domestice, peste tot pământul şi peste toate celelalte creaturi care se mişcă pe pământ. Şi Dumnezeu a creat omul după chipul Său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex bărbătesc şi de sex femeiesc". Apoi Dumnezeu le-a dat bărbatului şi femeii poruncile Sale divine: „Apoi Dumnezeu i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis, Fiţi roditori, înmulţiţi-vă şi umpleţi pământul, supuneţi-l şi stăpâniţi peste peştii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor şi peste orice creatură vie care se mişcă pe pământ. Şi Dumnezeu a zis, Iată! V-am dat toate plantele cu sămânţă de pe faţa întregului pământ şi orice pom care dă rod cu sămânţă, acestea să vă servească drept hrană; şi tuturor animalelor sălbatice ale pământului, tuturor creaturilor zburătoare ale cerurilor şi tuturor SUFLETELOR CARE SE MIŞCĂ pe pământ [*nephesh chayyah*; totuşi nefiind separate şi distincte de trupul animalului şi neputând să scape din trupul animalului la moarte şi, prin urmare, trăind undeva în afara trupului animalului] şi în care este viaţă le-am dat ca hrană toate plantele verzi. Şi aşa a fost. Apoi Dumnezeu a văzut tot ce făcuse şi iată! totul era foarte bun. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a şasea". – Geneza 1:26-31; Vedeţi de asemenea notele de subsol, Versiunea Autorizată a Bibliei.

Iehova a oferit o descrierea precisă a creării primului om. Printre aceste descrieri se află o înţelepciune remarcabilă. S-a prevăzut numărul exact al oaselor, ca să spunem aşa, adică 206 pentru a forma scheletul uman. I-a oferit un sistem circulator perfect. I s-au dat plămâni pentru a-i păstra sângele curat şi inimă care să-i facă circulaţia sângelui; i s-a dat, de asemenea, un sistem electric minunat pe care noi îl numim „nervi". S-au elaborat toate detaliile, chiar şi firele de păr de pe cap. – Matei 10:30.

Apoi singurul Fiu născut al lui Iehova, Logosul sau Cuvântul a pus în aplicare indicaţiile oferite pentru crearea omului. (Ioan 1:1-3) Este scris că primul om este făcut din ţărână şi este de pe pământ. (1 Corinteni 15:47) Acest lucru este adevărat deoarece el a fost făcut din elementele din care este format pământul. Din acest motiv pământul conţine fiecare element care contribuie la alcătuirea unui organism uman perfect. Procesul creării omului este astfel prezentat, conform

Cuprins

traducerii lui *Rotherham*: „Şi Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om [din] ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul a devenit un SUFLET VIU [*nephesh chayyah*]". – Geneza 2:7.

Animalelor create înainte de crearea omului le-au fost destinate, de asemenea, „suflete", din cauza faptului că fiecare creatură care respiră este un suflet. Nu există nici o precizare în consemnare, că Dumnezeu l-a făcut pe om şi apoi *i-a dat* suflet şi, pe lângă aceasta unul nemuritor. Dumnezeu l-a format şi apoi i-a suflat viaţă în nările acelui organism, viaţă care a oferit-o tuturor creaturilor vii, precum şi un suflet rezultând faptul că: „omul este un suflet viu". *Suflet* înseamnă o suflare care face creatura conştientă de faptul că are viaţă. Astfel s-a dovedit, din punct de vedere scriptural, că sufletele animalelor au precedat apariţia omului pe pământ.

Se poate spune că, din cauza faptului că Dumnezeu este nemuritor şi omul a fost creat după chipul şi asemănarea Lui, Dumnezeu i-a dat omului un suflet nemuritor? O astfel de concluzie este atât nescripturală cât şi de neconceput. Dacă Dumnezeu i-ar fi dat omului un suflet, atunci consemnarea ar fi înregistrat acest lucru; iar dacă sufletul dat ar fi fost nemuritor atunci Dumnezeu nu ar fi putut să-l omoare niciodată pentru încălcarea legii Sale. Aceasta ar însemna că atunci când Dumnezeu a iniţiat o viaţă nu are puterea de a o curma; iar această idee nu este în concordanţă cu puterea Sa nelimitată. Cu atât mai mult este scris că, „[Dumnezeu] este singurul care are nemurirea". (Vedeţi 1 Timotei 6:16) Faptul că Dumnezeu este un creator de viaţă are drept urmare rezultatul că el are puterea de a lua viaţa când doreşte El. Scripturile arată că El şi-a rezervat dreptul de a le lua viaţa creaturilor Sale; prin urmare s-a dovedit că omul este muritor.

Nu suflarea (în textul ebraic *neshamah'*) pe care Dumnezeu a suflat-o în nările omului, aşa numita „scânteie divină sau nemuritoare" a fost cea pe care Dumnezeu a pus-o în om? Răspunsul la această întrebare trebuie să fie Nu! din cauză că Scriptura arată că Dumnezeu nu a făcut nimic de genul acesta; ci că el l-a făcut pe om din elementele pământului, iar când suflarea vieţii a fost pusă în mişcare în nările omului a avut drept rezultat o creatură care respira, acea creatură fiind un suflet. Răsuflarea pe care omul o respiră îi aparţine lui Iehova, deoarece totul este al lui Dumnezeu. Dreptul la viaţă a venit de la Dumnezeu. „Răsuflarea" (*neshamah'*) nu este nemuritoare. Răsuflarea însăşi nu posedă viaţă. Răsuflarea este cea care face sângele să circule, cea prin care trupul uman este animat. Scripturile afirmă clar că viaţa este în sânge. (Deuteronomul 12:23) Omul se află pe cea mai înaltă treaptă a creaţiei pământeşti. Toate animalele, inclusiv omul, au aceeaşi fel de suflare. (Eclesiastul 3:19). În consecinţă, experienţa umană arată că omul moare, iar orice creatură care moare nu este nemuritoare. Pentru a fi nemuritoare, o creatură va trebui în mod necesar să nu moară. Dumnezeu a fost mulţumit de această lucrare a Sa în crearea omului, a „sufletului viu" şi s-a pronunţat că lucrarea Sa era „foarte bună". Omul a fost fiul pământesc al marelui Iehova Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a iubit. El a creat mediul potrivit pentru a-l face pe om fericit.

Cuprins

O porţiune a pământului, care a fost numită Eden, Dumnezeu a adus-o la o stare perfectă. Trebuie să fi fost un loc frumos. Omul pentru care a fost făcută şi care domnea asupra ei, era perfect; iar casa lui era de asemenea perfectă, deoarece toate lucrările lui Iehova sunt perfecte. (Deuteronomul 32:4) În partea de răsărit a Edenului, Dumnezeu a amenajat o grădină care era un veritabil paradis. Copacii care aveau flori minunate erau acolo pentru a încânta privirea omului cu florile lor şi parfumau aerul pe care el îl respira. Existau acolo alţi pomi, care ofereau tot felul de fructe, iar dintre acestea omul se aproviziona pentru a se hrăni. Existau numeroase păsări care ciripeau minunat, pasărea paradisului şi păsările ciripitoare. Fiecare specie de animale exista acolo, dar nici una dintre ele nu era sălbatică. Aceste animale erau blânde, supuse şi domesticite. Ele au venit în faţa lui Adam, stăpânul lor, care le-a dat fiecăreia câte un nume; ele i-au auzit vocea şi i-au răspuns. Conform traducerii lui *Rotherham* aceasta este consemnarea acelor relatări:

„Şi Iehova Dumnezeu făcea din pământ orice animal sălbatic al câmpului şi orice creatură zburătoare a cerurilor şi le aducea la om ca să vadă cum le va numi pe fiecare şi cum numea omul fiecare SUFLET VIU [*nephesh chayyah*], aşa îi era numele. Omul a pus deci nume tuturor animalelor domestice, creaturilor zburătoare ale cerurilor şi tuturor animalelor sălbatice ale câmpului, dar pentru om nu s-a găsit nici un ajutor care să i se potrivească". – Geneza 2:19, 20.

În grădina Edenului sau în paradis, condiţiile climatice erau perfecte, iar un parfum dulce plutea prin aer, care era în acelaşi timp plin de cântece şi de laude aduse gloriei lui Iehova Dumnezeu. Creat cu o veneraţie perfectă, omul trebuie să I se închine gloriosului său Creator.

CÂŢI AJUNG ÎN CER?

LUMEA este compusă din cer şi pământ. „Cerul" se referă la lucrurile care nu pot fi văzute cu ochiul liber. „Dar, potrivit promisiunii sale, noi aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, iar în ele va locui dreptatea"(2Petru 3:13). Noul cer şi noul pământ constituie lumea dreptăţii. Acel nou cer este capitala organizaţiei lui Iehova Dumnezeu, numită Sion, al cărei conducător este Isus Cristos. Acea organizaţie este compusă din 144.000 de membrii asociaţi împreună cu Isus Cristos care împart cu El gloria şi bogăţiile Sale şi este susţinută şi însoţită de o oaste de îngeri sfinţi, care vor sosi împreună cu Domnul Isus. – Matei 25:31.

Cei 144.000 de membrii asociaţi ai organizaţiei principale sunt izraeliţi spirituali şi sunt luaţi dintre oameni. (Vedeţi Apoc. 7:4-8; 14:1-4.) Aceste creaturi umane sunt primele cărora li s-a dat cunoaşterea adevărului, apoi au fost separaţi de lume, au fost încercaţi şi aprobaţi de către Iehova Dumnezeu. Toată această lucrare este făcută de către Isus Cristos, Marele Preot al lui Iehova. Însuşi Isus Cristos a fost primul ales ,apoi încercat, dovedindu-şi în întregime credinţa prin menţinerea integrităţii Sale faţă de Dumnezeu, până la moarte, fiind înălţat în cea

Cuprins

mai înaltă poziţie a universului lui Iehova. După învierea şi ridicarea Sa, Isus Cristos începe selecţionarea membrilor asociaţi, care vor fi în organizaţia Sa şi aceasta încă continuă până când va veni „sfârşitul lumii" lui Satan. Organizaţia principală a lui Iehova, sfântă şi regală ,va fi întotdeauna invizibilă ochiului uman, deoarece Isus Cristos este un spirit divin, iar membrii casei regale a lui Iehova sunt creaturi spirituale şi nici un ochi uman nu poate vedea o creatură spirituală. Această casă regală constituie noile ceruri, de care vorbeşte apostolul Petru.

Întreaga perioadă de la Rusaliile din anul 33 după Cristos până la venirea lui Cristos şi a Împărăției Sale, este ocupată cu selecţionarea celor care I se vor alătura în Împărăția Sa. Este vorba despre cei 144.000 care sunt selecţionaţi pentru a fi membrii casei Sale regale. Sunt aceştia selecţionaţi în principal pentru a ajunge în cer? Nu; ei sunt luaţi dintre oamenii naţiunilor de pe pământ pentru a fi martori printre oameni ai numelui lui Iehova şi ai Împărăției Sale. În ceea ce priveşte acest lucru stă scris: „Dumnezeu şi-a îndreptat atenţia spre ne-evrei [naţiuni] ca să scoată din ele un popor pentru numele Său". (Faptele 15:14) În timp ce aceştia sunt selectaţi pe pământ, fiind născuți de spiritul lui Iehova, trebuie să aducă laudă lui Iehova Dumnezeu şi Regelui Său Isus Cristos, iar în acest scop sunt chemaţi din întuneric la lumina Cuvântului lui Dumnezeu. (Vedeţi 1 Petru 2:9.) Mulţi au fost făcuţi să creadă că Dumnezeu a făcut să fie predicată Împărăția Sa în principal pentru a-i salva pe oameni de la pedeapsa eternă din foc şi pucioasă şi pentru a li se da o casă în cer. Acesta nu este scopul lui Dumnezeu, iar Cuvântul Său arată clar. Grupul de persoane luate astfel din mijlocul naţiunilor pentru numele lui Iehova sunt cei care sunt aleşi de Dumnezeu, care vor fi supuşi la încercări şi care trebuie să îndeplinească anumite îndatoriri specifice cât timp sunt pe pământ. – Romani 8:16-18.

În timpul unei perioade de aproximativ 1900 de ani, Iehova i-a chemat, i-a selecţionat şi i-a instruit pe cei care alcătuiesc casa Sa regală, a cărei Conducător este Domnul Isus Cristos. (Evrei 3:1-6) Credinţa până la moarte este ceea ce li se cere celor care sunt aduşi în familia Sa regală. Milioane de persoane au fost făcute să creadă că sunt creştine, pretinzând că sunt urmaşii lui Isus Cristos, deşi aproape nici unul dintre ei n-a învăţat vreodată ce i se cere unui urmaş al lui Isus Cristos. Scripturile arată clar că numărul casei regale din Sion este limitat la 144.000. Isus Cristos este Domnul domnilor şi Regele regilor şi „împreună cu El vor învinge şi cei care sunt chemaţi, aleşi şi credincioși". (Apoc. 17:14; de asemenea 7:4; 14:1-4) Celor care intră într-un legământ al consacrării pentru Împărăția cerului şi care, plini de bucurie, îşi dovedesc credinţa până la moarte le este permis să împărtăşească bogăţiile cerului şi să fie moştenitori comuni împreună cu Isus Cristos. Apoc. 2:10

Cei 144.000 de membri ai casei regale sunt singurii luaţi dintre oameni care îşi găsesc locul de domiciliu pe tărâmul spiritual invizibil al lui Iehova Dumnezeu, iar în ceea ce priveşte aceste lucruri este scris: „Iubiţii mei fraţi, acum suntem copii ai lui Dumnezeu; dar ce vom fi [în cer] nu s-a dezvăluit încă; dar ştim că, atunci

Cuprins

când va fi dezvăluit El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea aşa cum este". – 1 Ioan 3:2.

Înseamnă aceasta că nimeni în afară de cei 144.000 nu va fi vreodată posesorul bogăţiilor care sunt date de către Iehova? Nu, nu aceasta este învăţătura Cuvântului lui Dumnezeu. Cele 144.000 de creaturi spirituale constituie casa regală a cărei membrii îl vor însoţi pe Isus Cristos în Împărăţia Sa. Celor 12 apostoli ai lui Isus, care reprezintă pe discipolii Săi credincioşi, El le-a promis: „Isus le-a zis, Adevărat vă spun că ,la crearea din nou, când Fiul omului va sta pe tronul Său glorios, voi, care m-aţi urmat, veţi sta şi voi pe douăsprezece tronuri şi le veţi judeca pe cele douăsprezece triburi ale lui Israel". „Totuşi, voi sunteţi cei care aţi rămas întotdeauna cu Mine în încercările Mele. Eu închei un legământ cu voi, aşa cum Tatăl Meu a încheiat un legământ cu Mine, pentru o Împărăție, ca să mâncaţi şi să beţi la masa Mea, în Împărăția Mea şi să staţi pe tronuri ca să judecaţi cele douăsprezece triburi ale lui Israel". (Matei 19:28; Luca 22:28-30, Versiunea *Diaglott*) Aceasta dovedeşte faptul că trebuie să fie şi că va fi o regenerare, inclusiv regenerarea celor supuşi dintre oameni, care nu vor ajunge niciodată în cer, dar vor locui pentru totdeauna pe un pământ perfect, iar în această lucrare de regenerare a oamenilor buni, cei 144.000 vor împărăţi cu Isus Cristos, „Tatăl Veşnic", slujind sub îndrumarea Lui.

Trebuie ca cineva să meargă în cer pentru a beneficia de „comori în cer"? (Matei 6:19-21) Nu. O persoană poate beneficia de acestea chiar dacă rămâne pe pământ pentru totdeauna şi nu merge în cer. Toate bogăţiile din aceste comori provin din cer, iar bogăţiile dintr-o astfel de casă a comorilor vor fi atribuite celor care primesc cunoaşterea scopului lui Dumnezeu, după cum este enunţat de cuvântul Său şi care sunt sârguincioşi în îndeplinirea voinţei lui Dumnezeu. Iehova este sursa bogăţiilor, iar Isus Cristos Cel care împarte. Bogăţiile pe care cei supuşi le vor primi pe pământ, vin din cer. – Iacov 1:17.

Cuprins

Cuprins

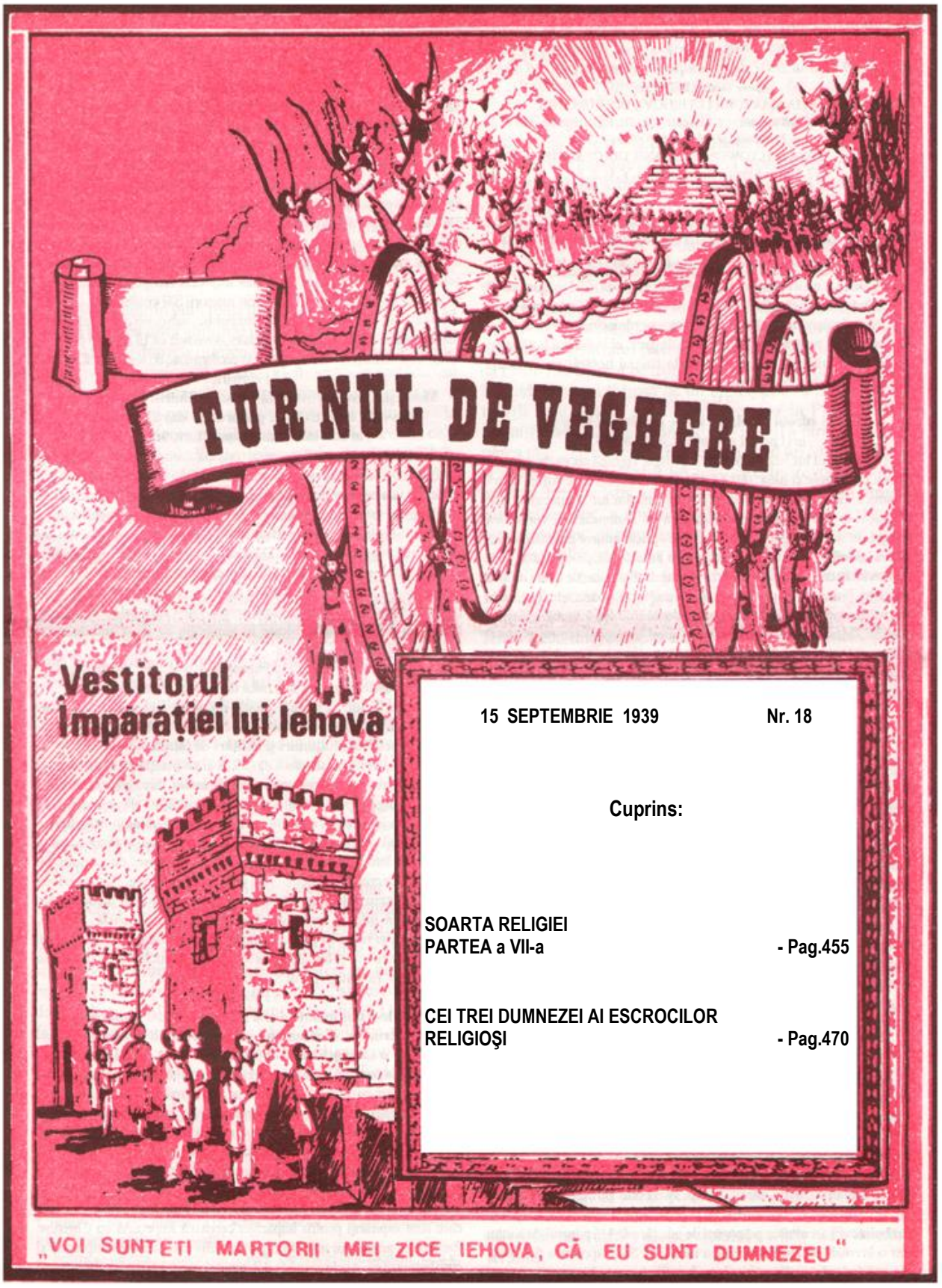

15 SEPTEMBRIE 1939 Nr. 18

Cuprins:

SOARTA RELIGIEI
PARTEA a VII-a - Pag.455

CEI TREI DUMNEZEI AI ESCROCILOR RELIGIOŞI - Pag.470

„VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE IEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU"

Cuprins

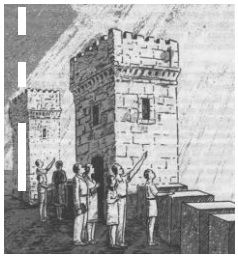

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **15 Septembrie 1939** **Nr. 18**

SOARTA RELIGIEI

„Căci este o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire şi răzbunare pentru Sion." – Isa. 34:8.

Partea a VII-a

Iehova a demonstrat clar că El Îşi încheie întotdeauna socotelile cu duşmanii Săi. Dumnezeu i-a permis duşmanului să existe pentru o îndelungată perioadă de timp, fără a-i pune piedici, urmând ca la momentul stabilit de El să îi dea duşmanului răsplata cuvenită pentru toate lucrurile pe care le-a făcut. Ziua de astăzi este ziua lui Iehova, şi perioada în care martorii Săi credincioşi trebuie să declare „răzbunarea Dumnezeului nostru." Acest lucru trebuie făcut înainte de ziua răsplătirii finale. Religioșii poartă acum mari dispute cu Sionul, cu ogranizatia principală a lui Dumnezeu, organizaţie reprezentată pe pământ de către martorii Săi credincioşi. Astfel, Iehova spune: „Este ... un an de răsplătiri pentru judecata Sionului." Dumnezeu îi anunţă prima dată pe servii Săi credincioşi despre scopul Său de a-i răsplăti pe duşmani aşa cum se cuvine, iar apoi îi trimite pe aceşti martori să îi anunţe pe toţi duşmanii că Dumnezeu îi va distruge în scurt timp. – Ier. 51:6,56.

2. În prezent, „Acţiunea Catolică" este extrem de nelegiuită în toate părţile „creştinătăiii." Uniunea nazi-romano-catolică se împotriveşte cu înverşunare Teocraţiei, declarându-le război martorilor lui Iehova. Prin ameninţări şi prin practicarea protestelor împotriva comercianţilor, oamenii Ierarhiei sunt glorificaţi şi slăviţi de către presă, iar acest lucru se întâmplă în detrimentul altora. Membrii Ierarhiei se amăgesc singuri şi încearcă să îi facă şi pe alţii să creadă ca ei sunt cei care se află pe vârful acestei lumi, şi sunt cei care vor conduce lumea în locul Împăratului lui Dumnezeu – Isus Cristos. Clericii sunt mândri, lăudăroşi, aroganţi şi cruzi, însă dau dovadă totodată şi de laşitate. Deoarece clerul este incapabil să le mai ascundă oamenilor sinceri înşelătoria din spatele religiei, acesta se foloseşte de răutăciosul element al tinerilor naziști pentru a-i ataca pe martorii lui Iehova. Adevăraţii criminali, cei vinovaţi de aceste atacuri nelegiuite, sunt mai marii Ierarhiei. Ei sunt cei care se gândesc la diverse modalităţi de a pune în practică tot felul de fapte necurate, folosindu-se de alţii pentru a le duce la bun sfârşit. Ei au impresia că pot scăpa cu toate răutăţile pe care le-au comist împotriva celor care Îl servesc pe Dumnezeu şi pe Împăratul Său. La momentul stabilit de El, Domnul

Cuprins

Dumnezeu va doborî această Ierarhie care s-a auto-înălţat; afaceriştii religioşi nu îşi vor găsi sfârşitul în pace, ci în războiul şi în mâna Împăratului Cristos.

3. Împăratul David a fost o prefigurare a Domnului Isus Cristos. Despre David este scris că în gura sa se afla cuvântul lui Dumnezeu, şi că vorbea după cum spiritul Domnului îl îndruma. (2Sam. 23:2) Neamul de „şerpi" al lui Saul îi preumbrește pe religioși, pe cei care au luptat cu cruzime împotriva lui David – unsul Domnului. În ultimele zile ale vieţii sale, David i-a dat lui Solomon sarcina de a-i răsplăti în mod corespunzător pe toţi cei care au desfăşurat o campanie împotriva lui, persecutându-l – campania respectivă este preumbrirea a ceea ce în prezent este cunoscut drept „Acţiunea Catolică", acţiune desfăşurată împotriva persoanelor unse ale lui Iehova aflate pe pământ. David i-a menţionat pe unii dintre liderii acelei campanii nelegiuite desfăşurate împotriva sa; printre aceştia se afla şi Ioab. Despre acesta, David a spus: „Fă după înţelepciunea ta, şi nu lăsa ca părul său cărunt să coboare în pace în mormânt." (1Reg. 2:6) Şimei l-a blestemat şi l-a atacat pe David, aşa cum Ierarhia şi agenţii săi amăgitori i-au blestemat şi i-au atacat pe martorii lui Iehova. Şimei înseamnă „renumit", un termen care li se aplică în prezent şi mai marilor Ierarhiei. Atât Şimei cât şi Ierarhia sunt sămânţa Şarpelui. Profetul lui Iehova a spus următoarele despre nelegiuitul persecutor Şimei: „Acum, tu să nu-l laşi nepedepsit; căci eşti un om înţelept şi ştii cum trebuie să te porţi cu el. Să-i pogori perii albi însângeraţi în locuinţa morţilor." (1Reg. 2:9) Prin faptul că Domnul l-a îndrumat pe Solomon cum să acţioneze prin David, El a prevestit ceea ce îi va face în scurt timp Ierarhiei catolice şi aliaţilor ei păcătoşi.

4. Uniunea nazi-ierarhică a abătut diverse nenorociri asupra martorilor lui Iehova, săvârşind foarte multe fapte crude şi nelegiuite împotriva lor. În ceea ce îi priveşte, Domnul spune: „Şi să nu îi răzbune Dumnezeu pe aleşii Lui, care plâng zi şi noapte către El, deşi este îndelung răbdător cu ei? Vă spun că le va face dreptate cât de curând. Totuşi, când Fiul omului va veni, va găsi El credinţă pe pământ?" – Luc. 18:7,8.

5. Prin faptul că Iehova dezvăluie acum înţelesul profeţiei lui Ioel, El informează pe poporul Său care sunt scopurile Sale în ceea ce-l priveşte pe duşman. Ba mai mult, făcând referire la răsplata justă pe care Dumnezeu o va da Ierarhiei, liderilor organizaţiilor religioase şi persecutorilor religioşi care fac parte din organizaţia Diavolului, şi anume din „Babilon", Cel mai Mare decât David, Isus Cristos, spune: „Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit şi au ajuns până în cer; şi Dumnezeu Şi-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplătiţi-i cum v-a răsplătit ea şi întoarceţi-i de două ori cât faptele ei. Turnaţi-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!" Pe cât s-a slăvit pe sine însăşi şi s-a desfătat în risipă, pe atât daţi-i chin şi tânguire! Pentru că zice în inima ei: „Şed ca împărătească, nu sunt văduvă şi nu voi şti ce este tânguirea!" (Apoc. 18:5-7) Aceasta este judecată lui Iehova, scrisă împotriva mulţimii religioase nelegiuite care i-a defăimat numele. Permiteţi-le urmașilor credincioşi ai lui Isus Cristos să ştie că aceste lucruri au fost scrise în Scripturi pentru învățătura, ajutorul, mângâierea şi speranţa tuturor celor care

Cuprins

proclamă acum Guvernul Teocratic, în ciuda persecuţiilor venite din partea duşmanilor. (Rom. 15:4) În Germania, martorii lui Iehova au suferit şi continuă să sufere din cauza naziştilor şi a conspiratorilor Ierarhiei; însă permiteţi-le acestor urmași credincioşi ai lui Cristos să continue cu credinţă deplină pentru încă o perioadă de timp. Dumnezeu Îşi va încheia socotelile cu duşmanii Săi, urmând ca acei consipratori religioşi să nu îşi găsească sfârşitul în pace. Ceea ce urmează în profeţia lui Ioel dezvăluie ceea ce Iehova le va face conspiratorilor religioşi care luptă împotriva martorilor Săi şi împotriva guvernului Său condus de Împăratul Isus Cristos. Dumnezeu informează întâi pe poporul Său ceea ce plănuieşte să facă, iar apoi le dezvăluie cum va face toate aceste lucruri.

6. În ediţiile trecute ale publicaţiei „*Turnul de Veghere*", au fost publicate dovezi Scripturale care arată că Iehova i-a uns cu spiritul Său pe cei credincioşi pe care Domnul i-a adus în templu; că aceste persoane sunt cele trimise pentru a propovădui numele lui Iehova şi ziua răzbunării Sale, şi că această îndatorire divină care le-a fost dată trebuie îndeplinită cu credinţă, în totalitate. Odată cu anul 1918 a început perioada cunoscută drept „acele zile", „acele vremuri" – cuvinte folosite de profet; aceasta este perioada în care Domnul adună la El pe poporul Său, îl unge şi îi dă sarcina de a îndeplini lucrarea Sa. Totodată, în această perioadă Dumnezeu îi adună pe duşmani, îi avertizează despre ceea ce va urma, iar apoi le dă răsplata cuvenită. Astfel, El spune prin profetul Său: „Căci iată că în zilele acelea şi în vremurile acelea, când voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iuda şi ai Ierusalimului" (Ioel. 3:1) Începând mai ales cu anul 1922, Domnul i-a eliberat din captivitate pe toţi cei ai lui „Iuda" şi ai „Ierusalimului", punându-i la lucru.

7. În această parte a profeţiei Iehova prevesteşte că în acele zile în care El Îşi va revărsa spiritul asupra poporului Său, va chema rămăşiţa în Sion pentru a fi unsă, urmând să îi poruncească să ia parte la lucrarea Sa, după cum este menţionat în Ioel 2:29. În acel moment, şi anume după ce Domnul apare la templu pentru judecată, El va elibera pe poporul Său credincios din organizaţia lui Satan, eliberându-l totodată şi de frica lor de oameni, astfel încât el să Îl slujească cu îndrăzneală şi curaj pe Dumnezeu şi pe Împăratul Său. Aceasta este prima dată când profeţia lui Ioel vorbeşte despre captivitatea rămăşiţei lui Dunezeu, despre cei credincioşi care au fost asupriți, dar care după anul 1918 au fost eliberaţi cu un scop. În ceea ce îi priveşte pe aceşti credincioşi, Dumnezeu spune prin intermediul profetului Său: „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Copiii lui Israel şi copiii lui Iuda sunt apăsaţi împreună; toţi cei ce i-au dus robi îi opresc şi nu vor să le dea drumul. Dar puternic este Răzbunătorul lor, El, al cărui Nume este Domnul oştirilor. El le va apăra pricina, ca să dea odihnă ţării şi să facă pe locuitorii Babilonului să tremure." (Ier. 50:33,34) Acest lucru arată că Domnul Isus Cristos, Reprezentantul lui Iehova, se va afla la conducerea războinicilor Săi şi va veni pregătit în totalitate pentru război în momentul în care duşmanilor le va fi dată răsplata cuvenită.

8. Iehova va începe apoi să îi manevreze pe duşmani şi să îi aducă în poziţia din care aceştia să fie distruşi, urmând ca ei să fie adunaţi din rândurile

Cuprins

tuturor naţiunilor de pe pământ: „De asemenea, Eu voi aduna toate naţiunile, şi le voi coborî în valea lui Iosafat, iar acolo Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu şi moştenirea Mea, Israelul, pe care ei l-au împrăştiat printre naţiuni, împărţindu-Mi ţara." – Ioel. 3:2.

9. Toate părţile şi toate elementele vizibile ale reprezentanţilor lui Satan vor fi adunate. Această profeţie este sprijinită de mărturia unui alt profet al Domnului: „De aceea aşteptaţi-Mă, spune Domnul, până în ziua în care Mă voi ridica la pradă; căci am hotărât să adun toate naţiunile, şi să strâng împărăţiile, ca să Îmi vărs asupra lor mânia, şi toată furia Mea aprinsă; căci întreg pământul va fi devorat de focul geloziei Mele." – Țef. 3:8.

10. Lucrarea Domnului de adunare a naţiunilor va începe după ce spiritul Său se va revărsa peste cei aprobați. Faptele arată că acest lucru a început să se întâmple odată cu anul 1922. Cum se face această adunare? Iehova îi trimite pe martorii Săi să declare mesajul răzbunării Sale, mesaj care arată că a sosit momentul în care justificarea numelui Său va fi lămurită odată pentru totdeauna. De asemenea, El îi face pe martorii Săi să anunţe că Împăratul Său uns şi Împărăţia au venit. În loc să se compromită alături de organizaţia Diavolului, martorii credincioşi se află sub conducerea lui Isus Cristos şi îi avertizează pe oameni că Domnul îi va nimici pe duşmani cât de curând.

11. Efectul inevitabil al propovăduirii mesajului lui Dumnezeu menţionat mai sus este demascarea Ierarhiei catolice şi a aliaţilor ei, dezvăluind în mod clar că religia reprezintă o înşelătorie şi o capcană, şi prezentarea modalităţilor prin care agenţii Diavolului desfăşoară această înşelătorie, defăimând numele lui Iehova şi ducându-i pe oameni pe o cale a distrugerii. Împunși de mesajul de adevăr al lui Dumnezeu, Ierarhia şi agenţii săi încearcă să determine toate naţiunile şi toate elementele conducătoare ale acestora, dar şi pe bătăuşi, să se alăture într-o conspiraţie mondială împotriva martorilor lui Iehova, deci împotriva Teocraţiei. Autoritatea Ierarhiei se alătură dictatorilor guvernelor totalitare, în efortul lor de a-i nimici pe cei care poartă mărturia Împărăţiei lui Iehova. Dovada completă a acestei conspiraţii desfăşurată împotriva Împăratului lui Iehova şi împotriva Împărăţiei Sale, este adusă zilnic la lumină. De exemplu, un preot iezuit a spus recent într-un discurs difuzat la radio: „Dacă americanii ar lua atitudine şi ar fi hotărâţi i-ar putea distruge pe martorii lui Iehova într-o oră." Acel preot iezuit este unul dintre agenţii papalităţii, el acţionând cu acceptul deplin al papei şi al celorlalţi membri ai Ierarhiei, deşi ei încearcă să ascundă acest fapt. În încercările sale de a ascunde adevărul despre relaţia cu acest preot iezuit, Ierarhia recurge la minciuni, după cum Domnul Iehova a prezis în Isaia 28:15. Ambiţia acelui preot iezuit de la radio este să devină dictatorul Americii în momentul în care papalitatea va prelua controlul naţiunii americane. Programe similare sunt desfăşurate şi în alte naţiuni de pe pământ. Astfel, duşmanii cad exact în mâinile Executantului lui Iehova, Isus Cristos, ei urmând să fie distruşi în momentul Armaghedonului.

12. Forţele inamice trebuie aduse pe câmpul de luptă; astfel, Iehova spune: „Eu ... le voi coborî în valea lui Iosafat." Duşmanii trebuie aduşi acolo pentru ca ei

Cuprins

să poată vedea şi să se convingă că Iehova este suprem, El fiind Cel al cărui putere va triumfa împotriva tuturor conducătorilor totalitari şi împotriva tuturor părţilor organizaţiei lui Satan care se împotrivesc Teocraţiei. Forţele inamice nu vor fi aduse în aşa-numita „valea lui Iosafat" care există în prezent pe hartă. Expresia biblică „valea lui Iosafat" nu se referă la această vale reală. Putem întâlni expresia „valea lui Iosafat" o singură dată în Biblie, în această profeţie a lui Ioel, ea având o sigură împlinire şi referindu-se la valea unde Moab, Amon şi hoardele Seirului au fost distruse. (2Cron. 20) Prin urmare, împăratul Iosafat a denumit acel loc „valea lui Beraca" deoarece oamenii săi i-au oferit acolo binecuvântări Domnului pentru justificarea numelui Său, justificare care a fost îndeplinită prin distrugerea completă a duşmanilor. (2Cron. 20:26) Denumirea de „valea lui *Iosafat*" înseamnă „Iehova a judecat" sau „Iehova a răzbunat". Astfel, câmpul de luptă se referă la momentul în care justificarea numelui lui Dumnezeu va fi îndeplinită în totalitate prin Justificatorul Său, Isus Cristos – marele Judecător şi Împărat.

13. Profeţia spune în continuare: „iar acolo Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu." Judecarea care este menţionată aici nu va fi făcută prin cereri, proteste, avertizări, sau prin alte mijloace folosite de către martorii lui Iehova pe perioada „lucrării Sale ciudate". Ea înseamnă mult mai mult decât atât. Când judecata menţionată aici va avea loc, „lucrarea ciudată" a lui Iehova va fi deja terminată. Cuvântul ebraic tradus aici prin „judecată" este „*shaphat*", el făcând parte din denumirea de valea lui Iosafat. Aceasta este o dovadă a faptului că valea este una simbolică; ea nu se referă la valea Palestinei unde evreii şi-au îngropat morţii, ci se referă în mod simbolic la perioada în care Iehova Îşi va îndeplini „lucrul Lui nemaiauzit", lucru care va avea ca rezultat distrugerea completă a duşmanului. Dumnezeu nu se va judeca pentru „creştinătate", ci El va judeca pentru poporul Său care Îi poartă numele – servii credincioşi ai Celui Preaînalt. În momentul Armaghedonului, Iehova va aduna toate naţiunile şi toate popoarele şi le va face să vadă şi să înţeleagă pe deplin că martorii Săi credincioşi pe care El i-a uns sunt poporul Său care Îl slujește indiferent de împrejurări. El le va arăta naţiunilor că martorii lui Iehova – cei pe care religioșii şi aliaţii lor îi urăsc, denumindu-i nepatriotici şi jignindu-i, sunt de fapt cei unşi ai lui Dumnezeu care poartă mărturia numelui Său şi care Îl reprezintă în prezent pe pământ. Remarcaţi alte profeţii care sprijină acest punct de vedere: „Căci iată, Îmi voi ridica mâna asupra [peste] lor, şi vor fi o pradă pentru slujitorii lor; şi voi veţi şti ca Domnul oştirilor M-a trimis." (Zah. 2:9) „Iar când acest lucru se va întâmpla (şi iată, că se întâmplă) atunci ei vor şti că un profet a fost printre ei." – Ezec. 33:33.

14. Poporul pentru care Iehova îl va judeca, după cum spune profeţia, este „moştenirea" Lui. Aceştia sunt cei 144.000 de membri ai trupului lui Cristos, cei pe care Iehova îi moşteneşte din rândurile oamenilor; cu alte cuvinte, Iehova îi ia de pe pământ, iar ei sunt primele Sale roade care Îi aparţin şi care Îl vor sluji în ceruri, alături de Isus Cristos. În ceea ce priveşte acest lucru este scris: „Apoi m-am uitat şi iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; şi împreună cu El stăteau o sută patruzeci şi patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său şi Numele

Cuprins

Tatălui Său. Şi am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; şi glasul pe care l-am auzit, era ca al celor ce cântă cu alăuta şi cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii şi înaintea bătrânilor. Şi nimeni nu putea să înveţe cântarea, în afară de cei o sută patruzeci şi patru de mii, care fuseseră răscumpăraţi de pe pământ. Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt virgini; ei sunt aceia care urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpăraţi dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu şi pentru Miel" (Apoc. 14:1-4) Datorită faptului că aceşti credincioşi sunt „primul rod" al lui Dumnezeu, şi „moştenirea" Sa, nimeni nu îi poate atinge şi nimeni nu îi poate folosi în scopuri egoiste, fără să fie pedepsit. Orice om, sau orice clasă de oameni care încearcă să distrugă pe poporul uns al lui Iehova, vor abate singuri distrugerea asupra lor. Naţiunile trebuie să afle aceste mari adevăruri în momentul Armaghedonului, atunci când Iehova va judeca pe poporul Său, urmând să Îşi justifice numele şi pe toţi cei credincioşi Lui.

15. Dumnezeu a declarat scopul Său de a avea în vedere în momentul Armaghedonului pe poporul Său care a fost persecutat de duşmani; observăm acest lucru atunci când El spune: „Pe care ei [duşmanii] l-au împrăştiat printre naţiuni, împărţindu-Mi ţara." În timpul Războiului Mondial, duşmanii religioşi şi aliaţii lor au strâmtorat lucrarea poporului lui Iehova care lucra împreună drept ca o Societate. Duşmanii nu au vrut să creadă că aceşti creştini credincioşi sunt servii şi reprezentanţii lui Iehova pe pământ. Duşmanii nu cred acest lucru nici acum, deoarece ei îşi continuă eforturile în lucrarea de distrugere a martorilor lui Iehova. Un exemplu izbitor al eforturilor duşmanilor s-a putut vedea în 25 Iunie 1939. Madison Square Garden a fost locul cheie de adunare de unde a pornit programul martorilor lui Iehova în toate părţile pământului unde se vorbea limba engleză; acest program a fost auzit şi de alte adunări. Duşmanii au făcut un efort disperat în New York şi Londra, dar şi în alte locuri, pentru a distruge acea convenţie a poporului lui Dumnezeu; însă graţie bunăvoinţei Sale, duşmanii nu au reuşit să facă ceea ce şi-au propus. Dumnezeu s-a ţinut de promisiunea: „ei vor lupta împotriva ta, însă nu te vor învinge; căci Eu sunt cu tine, spune Domnul." (Ier. 1:19) Astfel, Dumnezeu Şi-a pus mâna deasupra servilor Săi şi a lucrării pe care aceştia o desfăşurau.

16. Domnul a adunat acum pe poporul Său în templul Său spiritual, prin Isus Cristos, iar orice vor încerca naţiunile totalitare formate din religioşi şi dictatori să le facă unor membrii ai clasei templului, sau bunurilor lor, nu va reuşi să îi scoată pe cei unşi din templu, sau să le rupă unitatea spirituală în Isus Cristos, Capul lor. El, Cel care este „Servul Credincios şi Adevărat" al Celui Preaînalt, îi va apăra pe cei care se află alături de El. Acţiunile răutăcioase săvârşite de către duşmani împotriva martorilor lui Iehova cresc în mod constant. Aceste acte răutăcioase de violenţă sunt incitate de către cler, sau de către liderii religioşilor. Trebuie să ne aşteptăm ca aceste împotriviri violente să crească pe zi ce trece, până în momentul Armaghedonului. Scripturile arată că imdediat după începerea Armaghedonului, armata Diavolului – condusă de Gog, mareşalul lui Satan, va

Cuprins

depune un ultim efort în încercarea de a-i distruge pe toţi cei care se află de partea lui Iehova. Această armată de păcătoşi nu va avea sorţi de izbândă, ci dimpotrivă, ea va fi învinsă de către Isus Cristos. – Ezechiel, cap. 38 si 39.

Rezistenţa

17. Ar trebui ca poporul lui Iehova Dumnezeu să se opună prin forţă eforturilor venite din partea agenţilor lui Satan, agenţi care încearcă să stopeze lucrarea de propovăduire a mesajului Împărăţiei? Dacă am răspunde afirmativ la această întrebare, cum ar mai putea fi acest lucru în armonie cu cele întâlnite în Scripturi: „Căci armele războiului nostru nu sunt trupeşti, ci puternice prin Dumnezeu, pentru a distruge cetăţile." (2Cor. 10:4). Religioșii, dar mai ales membrii Ierarhiei romano-catolice, în încercarea lor de a-i face pe oameni să recunoască şi să se supună canoanelor lor religioase, s-au folosit şi continuă să se folosească de forţă şi violenţă. Toţi cei care nu vor deveni religioşi şi nu vor sprijini Ierarhia romano-catolică, vor fi denunţaţi drept eretici – iar Ierarhia spune: „Ereticii pot fi uciși de către catolici aşa cum merită, atunci când catolicii sunt suficient de puternici." În timpul Inchiziţiei, Ierarhia s-a folosit de arme trupeşti pentru a-i obliga pe oameni să se supună Papalităţii şi să practice religia Ierarhiei; foarte mulţi oameni au suferit pedepse crude şi au trebuit să plătească refuzul de a se supune cererii Ierarhiei de a deveni catolici cu distrugerea proprietăţilor lor, sau chiar cu viaţa. Într-un contrast evident cu aceste acţiuni răutăcioase, apostolul Pavel, aflat sub inspiraţie divină, arată care este calea cea dreaptă pe care servii lui Dumnezeu trebuie să o urmeze. Martorii lui Iehova înaintează acum, propovăduind adevărul Împărăţiei lui Dumnezeu, însă nu obligă pe nimeni să accepte acest adevăr. Ei le pun în faţă oamenilor acest mesaj al Împărăţiei, fiind privilegiul oamenilor de a-l accepta sau de a-l respinge. Lor le-a fost poruncit ca în lucrarea pe care o îndeplinesc să nu se folosească de nicio armă trupească, aşa cum au făcut catolicii în mod repetat pentru a-i face pe alţii să accepte doctrinele lor. Armele poporului lui Dumnezeu sunt de fapt „sabia spiritului, care este Cuvântul lui Dumnezeu", el fiind capabil să distrugă cetăţile duşmanului. Astfel, cuvintele apostolului se referă la mijloacele prin care martorii trebuie să îşi desfăşoare lucrarea de propovăduire a evangheliei Împărăţiei. Martorii lui Iehova sunt mesagerii păcii, ei anunţă care sunt scopurile lui Dumnezeu şi nu au nevoie de nicio armă trupească pentru a-i face pe oameni să asculte Cuvântul Domnului.

18. Iată un alt citat scriptural, rostit de Isus, care sprijină ideea anterioară: „Dar Eu vă spun, Nu vă împotriviţi răului; ci orcui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt." (Mat. 5:39) Termenul de „rău" este definit în mod corespunzător de ceea ce îl pedepseşte în mod corect pe cel care a greşit. Dumnezeu spune: „Eu ... creez răul." (Isa. 45:7) Creaţiile lui Dumnezeu sunt drepte şi perfecte; astfel, răul este total diferit de răutate, de nelegiuire. (Deut. 32:4) Legământul legii pe care Dumnezeu l-a încheiat cu Israelul abătea o pedeapsă corectă asupra celor care încălcau legământul; acea pedeapsă, deşi era rea, le era administrată israeliţilor în mod corect. Isus se adresa israeliţilor, iar

Cuprins

limbajul folosit de El în Matei 5:29-42 nu trebuie interpretat la literă, şi anume că o persoană trebuie să îşi scoată ochii, sau să îşi taie mâna. Vorbirea Sa a fost unua simbolică. Isus a folosit diverse figuri de stil pentru a le arăta israeliţilor care este atitudinea corectă pe care ei trebuiau să o aibă faţă de adversar. Drept o dovadă în plus a acestui fapt, Isus a spus: „Caută de te împacă degrabă cu pârâşul tău, câtă vreme eşti cu el pe drum; ca nu cumva pârâşul să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul să te dea pe mâna temnicerului şi să fii aruncat în temniţă." – Mat. 5:25.

19. Dacă o persoană a suferit din cauza păzirii legământului său, a legământului legii, care deşi era rău, provenea în mod corect de la Dumnezeu, aceasta nu trebuia să se împotrivească, după cum a spus şi Domnul Isus: „Dacă cel care a greşit a fost lovit peste obraz, în loc să opună rezistenţă, el ar trebui să întoarcă şi celălat obraz şi să fie lovit peste el în mod corect; astfel, el ar da dovadă de supunere faţă de voia lui Dumnezeu." Toate scripturile sunt potrivite şi nu sunt contradictorii. Cuvintele textului anterior nu îi pot fi aplicate la literă lui Iosua, cel care a condus oştirea Israelului împotriva duşmanului, şi nici altora asemeni lui, menţionaţi în Biblie. Isus, vorbind despre a fi lovit peste obraz, se adresa evreilor care se aflau sub legământul legii, acest legământ fiind „păzitorul" lor, menit să îi păstreze pe calea cea dreaptă şi să îi pedepsească atunci când ei îi încălcau termenii. A te împotrivi răului, după cum acele cuvinte au fost folosite de către Domnul Isus când se adresa israeliţilor, nu ar putea însemna atunci că poporul lui Dumnezeu trebuie să se supună de bunăvoie unor bătăi venite din partea celor care îi atacă din cauza faptului că ei propovăduiesc evanghelia Împărăţiei. Prin cele spuse de Isus atunci când se adresa israeliţilor înţelegem că dacă răul se abate asupra celor care încheiaseră legământul din cauza păzirii – legământului legii, atunci aceştia nu trebuie să opună rezistenţă, ci să accepte pedeapsa corectă venită de la Domnul, astfel încât să dovedească că sunt dispuşi să se supună păzirii legământului lor. În sprijinul acestui fapt, remarcaţi următorul context: „Orişicui vrea să se judece cu tine şi să-ţi ia haina, lasă-i şi cămaşa. Dacă te sileşte cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două." (Mat. 5:40,41) Remarcaţi că Isus nu a pomenit nimic nici aici despre împotrivire. O persoană care îl atacă pe unul dintre servii Domnului în îndeplinirea sarcinii sale, acţionează într-o manieră nelegiuită.

20. Când Isus a fost arestat, apostolul Petru i-a tăiat urechea unuia dintre slujitorii preotului; Isus i-a poruncit lui Petru să lase sabia deoparte: „Şi iată, unul dintre cei care se află cu Isus a întins mâna, a scos sabia, l-a lovit pe unul dintre slujitorii mai marelui preot, şi i-a tăiat urechea. Apoi Isus i-a spus, Pune-ţi sabia la locul ei; căci toţi cei care scot sabia, de sabie vor pieri. Crezi că nu aş putea să-L rog pe Tatăl Meu, şi El Mi-ar da îndată mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?" – Mat. 26:51:53.

21. Motivul pentru care acela nu era un *moment potrivit* pentru ca susţinătorii lui Isus să se angajeze într-o luptă fizică, a fost faptul că sosise vremea ca Isus să fie luat în ceruri. El a spus în faţa lui Pilat: „Împărăţia Mea nu este din această lume; dacă Împărăţia Mea ar fi din această lume, atunci slujitorii Mei ar

Cuprins

lupta, ca să nu fiu dat pe mâna evreilor." (Ioan. 18:36) Expresia de „această lume", aşa cum este folosită de Isus Cristos, însemnă această lume păcătoasă al cărei dumnezeu este Diavolul, lume cu care Dumnezeu nu i-a permis lui Isus să întrerupă până în anul 1914, atunci când El L-a trimis să o conducă. Concluzia clară care reiese din cuvintele lui Isus este că în viitor va exista un moment potrivit pentru luptă, însă că El trebuie să aştepte venirea acelui moment stabilit de către Iehova. (Ps. 110:2,6; Apoc. 19:11-20) Există câte un moment potrivit pentru orice lucru. „Vremuri de război, şi vremuri de pace." (Ecl. 3:1-8) Citatele scripturale anterioare nu se referă la faptul că servii Domnului pot merge să-şi caute probleme cu lumânarea şi să se ia la bătaie, nici nu susţin că aceştia, creştinii, trebuie să le permită de bunăvoie agenţilor lui Satan să le distrugă eforturile lor de a propovădui mesajul Împărăţiei lui Dumnezeu.

Apărarea

22. Aprobă Scripturile ca un creştin să se apere folosindu-se de forţă, împotriva unui atac nedrept? Auto-apărarea este dreptul fiecărui om de a întrerupe un atac şi să se folosească de forţa care i se pare lui necesară pentru a se proteja pe el, sau proprietatea sa. Acelaşi drept de auto-apărare poate fi pus în practică atunci când el încearcă să îşi protejeze rudele sau prietenii apropiaţi, fraţii săi. Aceasta este legea naţiunilor sau a statelor, însă această lege nu se bazează pe tradiţii, nici pe concluzia personală a oamenilor, ci îşi găseşte sprijinul deplin în Cuvântul lui Dumnezeu.

23. Moise a văzut un egiptean lovindu-l pe fratele său evreu. Pentru a-l proteja pe fratele lui de un asemenea atac, Moise l-a ucis pe egiptean. (Ex. 2:11,12) Moise a fugit din Egipt pentru a nu fi omorât de egipteni. Pentru ceea ce a făcut, Moise nu a primit nici o pedeapsă, şi nici măcar o mustrare de la Iehova Dumnezeu. Ulterior, Dumnezeu l-a folosit pe Moise mai ales pentru a-L preumbri pe Isus Cristos, Mesia, şi lucrarea Sa. De asemenea, Dumnezeu l-a făcut pe Moise profetul Său, şi l-a folosit pentru a scrie primele cinci cărţi ale Bibliei. Din acel moment toate naţiunile au putut invoca dreptul legal de auto-apărare, extinzând acest drept şi pentru protecţia celor apropiaţi.

24. Legea auto-apărării este subliniată în continuare prin ceea ce este scris în Scripturi. Acestea arată că este bine şi corect ca servii lui Iehova să se pregătească din timp pentru a se auto-apăra. Neemia, slujitorul acceptat al lui Iehova Dumnezeu, a condus o adunare a fraţilor săi pe care Iehova i-a eliberat din captivitate şi pe care i-a trimis să reconstruiască zidurile Ierusalimului. Când acei oameni credincioşi, în supunere faţă de porunca lui Dumnezeu, au început construirea zidurilor, Sanbalat (preumbrirea liderilor religioşi care se împotrivesc Împărăţiei lui Dumnezeu) şi adepţii săi i-au ameninţat în mod repetat pe Neemia şi pe fraţii săi. Aceste ameninţări au fost aduse în vederea lui Neemia, iar el s-a rugat astfel lui Dumnezeu: „Ascultă, Dumnezeul nostru, cum suntem batjocoriţi! Fă să cadă ocările lor asupra capului lor şi dă-i pradă pe un pământ unde să fie robi. Nu

Cuprins

le ierta fărădelegea şi păcatul lor să nu fie şters dinaintea Ta; căci au necăjit pe cei ce zidesc." – Neem. 4:4,5.

25. Duşmanii au pus împreună la cale o conspiraţie pentru a lupta împotriva lui Neemia şi a fraţilor săi, după cum este scris: „Dar Sanbalat, Tobia, Arabii, Amoniţii şi Asdodiţii, s-au supărat foarte tare când au auzit că dregerea zidurilor înainta şi că spărturile începeau să se astupe. S-au unit toţi împreună ca să vină împotriva Ierusalimului şi să-i facă stricăciuni." – Neem. 4:7,8.

26. I-a instruit Neemia pe fraţii săi să le permită de bunăvoie duşmanilor să îi lovească peste un obraz, iar apoi să-l întoarcă şi pe celălalt? Le-a spus Neemia fraţilor săi să înceteze lucrul şi să se ascundă pentru a se păzi de atacurile duşmanilor? În mod cert nu le-a zis aşa ceva, ci i-a pregătit pentru auto-apărare. Răspunsul sau îl întâlnim în Scripturi: „De aceea am pus, în locurile cele mai de jos, dinapoia zidului şi în locurile tari, poporul pe familii, i-am aşezat pe toţi cu săbiile, suliţele şi arcurile lor. M-am uitat şi sculându-mă, am zis mai marilor, dregătorilor şi celuilalt popor: „Nu vă temeţi de ei! Aduceţi-vă aminte de Domnul cel mare şi înfricoşat şi *luptaţi pentru fraţii voştri, pentru fiii voştri şi fetele voastre, pentru nevestele voastre şi pentru casele voastre*!" – Neem. 4:13,14.

27. Pentru ca evreii să lucreze în continuare şi să nu fie opriţi din cauza atacurilor duşmanului, Neemia spune mai departe: „Cei ce zideau zidul şi cei ce duceau sau încărcau poverile, cu o mână lucrau, iar cu alta ţineau arma. Fiecare din ei, când lucra, îşi avea sabia încinsă la mijloc. Cel ce suna din trâmbiţă stătea lângă mine." – Neem. 4:17,18.

28. În mod cert evreii nu purtau la ei acele săbii doar pentru a-i păcăli pe duşmani, ci pentru a le folosi atunci când era necesar, astfel încât să se apere şi să îi împiedice pe duşmani să se amestece în lucrarea pe care Dumnezeu le-a poruncit să o îndeplinească. Ar putea cineva să susţină acum că duşmanii Împărăţiei lui Dumnezeu îi pot obliga pe servii Săi să îşi înceteze lucrarea pe care El le-a poruncit să o îndeplinească, astfel încât ei să evite problemele? Nu le-a poruncit Isus să înainteze cu lucrarea lor indiferent de ameninţări, şi fără să le fie frică de cei care i-ar putea ucide? (Mat. 10:28) Starea de veghe permanentă a lui Neemia şi a fraţilor săi care dormeau îmbrăcaţi pentru a putea fi pregătiţi în orice moment de atac, reprezintă un exemplu grăitor pentru cei cărora Domnul le-a oferit interesele Împărăţiei în prezent.

29. Domnul Dumnezeu aprobă din nou folosirea forţei împotriva unei persoane care dă o spargere: „Dacă un hoţ este prins în timp ce dă o spargere, şi dacă este lovit şi moare, nu se va vărsa sânge pentru el." (Ex. 22:2) O persoană poate folosi forţa care i se pare necesară pentru a se auto-apăra de cineva care încearcă să îl atace, sau de cineva care încearcă să comită un act ilegal împotrivă sa, dar şi pentru a-şi proteja familia, apropiaţii şi bunurile. Isus s-a folosit de bici pentru a-i izgoni din templu pe cei care creau probleme, şi nu i-a invitat pe nici care dintre aceştia să-L lovească peste obraz. – Ioan. 2:15.

30. Isus Cristos – preumbrit de Moise, este acum prezent. Împărăţia Sa a venit. Sub conducerea Sa, El i-a trimis pe reprezentanţii Săi să propovăduiască

Cuprins

„evanghelia Împărăţiei”. Nimeni nu are dreptul de a se amesteca în îndeplinirea acestei porunci. Chiar şi legile lumeşti prevăd că dacă o persona încearcă să „strice” în mod ilegal o întâlnire a oamenilor care s-au adunat laolaltă pentru a auzi Cuvântul lui Dumnezeu, acest perturbator, sau „dezbinator”, se face vinovat de deranjarea liniştii publice şi poate fi pedepsit pe măsură. Pe data de 25 Iunie 1939, aproximativ 20.000 de oameni s-au adunat în pace şi legalitate în Madison Square Garden, New York, pentru a auzi mesajul Cuvântului lui Dumnezeu despre Împărăţie. Persoanele care se opun Împărăţiei lui Dumnezeu au lansat ameninţări în mod repetat, spunând că ei vor interveni şi vor întrerupe acea adunare. Aceste ameninţări au fost aduse în atenţia poporului Domnului şi în atenţia ofiţerilor de poliţie. În ziua întâlnirii, câteva sute de astfel de păcătoşi au intrat în Madison Square Garden după începerea programului, şi au încercat să „întrerupă” în mod violent acea întâlnire. Uşierii, a căror îndatorire era să păstreze ordinea, le-au spus celor care deranjau liniştea publică să înceteze, sau să părăsească clădirea. În loc să asculte, aceste persoane violente i-au atacat pe uşieri. Unii uşieri, în conformitate cu drepturile legale pe care le aveau de la Dumnezeu, s-au opus acestor atacuri şi s-au folosit de forţa necesară pentru a se apăra. Prin faptul că au făcut acest lucru, uşierii au acţionat în conformitate cu drepturile lor, având aprobarea Domnului. Uşierii nu s-au folosit de arme trupeşti pentru a propovădui evanghelia, ci s-au folosit de forţă pentru a-i determina pe duşmani să renunţe să împiedice proclamarea mesajului adevărului.

Punerea în gardă

31. În exercitarea dreptului de auto-apărare toate persoanele trebuie să fie atente, şi să nu acţioneze impulsiv şi fără avertizare. Creştinii trebuie să se supună legii. Ei nu trebuie să se folosească de forţa fizică pentru a respinge un atac, decât atunci când li se pare necesar pentru a se proteja atât pe ei, cât şi pe fraţii lor şi lucrarea pe care o au de îndeplinit. Un creştin trebuie să facă tot ceea ce-i stă în putinţă pentru a evita o luptă fizică, şi nu ar trebui să caute niciodată să provoace o astfel de luptă. Însă în momentul în care este atacat atunci când îşi îndeplineşte în mod legal sarcina pe care o are, creştinul are dreptul de a se folosi de forţă pentru a para atacul care îi pune pe el şi pe proprietatea sa în pericol. Dacă martorii lui Iehova sunt atacaţi de către o gloată atunci când Îi slujesc Domnului şi distribuie publicaţii ale Cuvântului Său, ei se pot folosi în mod corespunzător de forţa care li se pare necesară pentru a se apăra. Ei ar trebui să apeleze la forţa fizică ca la ultima modalitate de auto-apărare împotriva celor nelegiuiţi. Însă nici o persoană, doar pentru faptul că este creştină, nu este obligată să se supună de bunăvoie, fără a opune rezistenţă deloc, unui atac venit din partea bătăuşilor sau a celor care încearcă să o împiedice în propovăduirea evangheliei. Această evanghelie a Împărăţiei trebuie propovăduită, şi va fi propovăduită. Dumnezeu a avertizat pe poporul Său că duşmanii vor lupta împotriva lui, spunându-le clar că duşmanii nu vor triumfa. Prin urmare, el trebuie să înainteze fără frică în îndeplinirea sarcinii pe care o are, exercitându-şi drepturile legale.

Cuprins

32. Dacă un reprezentant al legii arestează un creştin în îndeplinirea oficială a sarcinii pe care o are, atunci, persoana arestată nu ar trebui să opună rezistenţă, ci să meargă cu ofiţerul şi să aştepte momentul potrivit în care va fi audiat, pentru a se putea apăra în faţa tribunalului. Această cale de acţiune este cea corectă. Există posibilitatea ca ofiţerul legii să nu aibă niciun drept să îl aresteze pe creştin, ori să se amestece în lucrarea sa, însă ofiţerul acţionează în numele statului, urmând să se determine într-un loc corespunzător dacă ceea ce a făcut este greşit sau nu.

33. Atunci când creştinii se adună laolaltă pentru a asista la discuţii despre Cuvântul lui Dumnezeu, sau pentru a studia mesajul Său, nimeni nu are dreptul de a întrerupe acea adunare. În momentul în care o persoană, sau un grup de persoane încearcă să facă acest lucru, ei pot fi contracaraţi prin forţă. La întâlnirea din Madison Square Garden, un grup de persoane nelegiuite au dat buzna cu scopul de a „întrerupe" întâlnirea. Ei au pornit o revoltă, fără a avea nici o scuză. Unul dintre scandalagii a lovit în mod grav un uşier, însă acel atac a fost contracarat. Apoi, soţia scandalagiului s-a grăbit să îl salveze, apucându-l pe uşier de părţile intime. Dumnezeu a ştiut de dinainte că Diavolul se va folosi de astfel de tactici nelegiuite; astfel, legea lui Dumnezeu prevede: „Când doi oameni se vor certa unul cu altul şi nevasta unuia se va apropia să scoată pe bărbatul său din mâna celui ce-l loveşte, dacă întinde mâna şi apucă pe acesta din urmă de părţile ruşinoase, să-i tai mâna: să n-ai nici o milă de ea" – Deut. 25:11,12.

34. Deşi s-au depus plângeri împotriva acestei femei, ea nu a fost arestată. Toate legile lui Dumnezeu sunt drepte şi corecte, în timp ce legile naţiunilor şi punerea în aplicare a acestora nu îşi ating întotdeauna scopul. Trebuie să Îl lăsăm pe Domnul să îi răsplătească pe nelegiuiți după cum aceştia merită. Martorii lui Iehova şi însoţitorii lor sunt sfătuiţi aici să fie prudenţi, să respecte legea şi să nu caute niciodată un motiv de ceartă. Ei trebuie să se comporte într-o manieră demnă şi politicoasă cu toată lumea. Însă atunci când sunt atacaţi pe nedrept de către reprezentanţii lui Satan care se împotrivesc Împărăţiei lui Dumnezeu, ei au privilegiul şi datoria de a se împotrivi acestor atacuri.

35. Uşierii de la Madison Square Garden purtau cu ei bastoane pentru a putea fi identificaţi. Din cauza faptului că au fost ameninţaţi de către scandalagii, observăm că a fost corect ca ei să se folosească de acele bastoane pentru a se proteja de atacurile violente. Potrivit legii unei ţări, dar şi legii lui Dumnezeu, atunci când o persoană este în pericolul de a fi rănită, ea are dreptul de a se înarma pentru a se auto-apăra. – Neem. 4:7-18.

36. Religioșii, dar mai ales cei care fac parte din Ierarhia romano-catolică, nu sunt niciodată atenţi să respecte legea lui Dumnezeu, şi nici măcar legea ţării în care locuiesc, decât dacă acest lucru îi avantajează. Ierarhia acţionează conform propriilor reguli şi nu ţine cont de drepturile altora. Foarte mulţi dintre mai marii Ierarhiei dictează pentru pedepsirea crudă a celor pe care ei îi numesc „eretici", ajungând până în punctul în care sunt în stare să ucidă o persoană care nu este de acord cu doctrinele catolice. Dumnezeu a prevestit acest lucru prin intermediul

Cuprins

profetului Său. Remarcaţi ca în aceste „zile de pe urmă”, Dumnezeu arată poporului Său cum stă situaţia, avertizându-l din timp de relele tratamente pe care le va întâmpina din cauza religioșilor. Aceşti persecutori îşi vor primi în curând răsplata cuvenită. (Ioel. 3:7) În ceea ce priveşte aceste rele tratamente este scris: „Au tras la sorţ pentru poporul Meu; au dat un flăcău pe o curvă şi au vândut fata pe vin şi l-au băut” – Ioel. 3:3.

37. Remarcaţi aici faptele indiscutabile care arată îndeplinirea profeţiei: „Ei au tras la sorţi pentru poporul Meu.” În timpul Războiului Mondial, religioșii au complotat împreună pentru a-i distruge pe martorii lui Iehova; în acest complot ei au fost ajutaţi de „Ordinul Cavaleresc al Sfântului Grigore”, care îi ţinea pe unii creştini în temniţe, fără drept de cauţiune, în timp ce acel om care avea un înalt titlu judiciar şi-a trădat ţara şi şi-a vândut deciziile judiciare pentru un câştig murdar. În prezent, presa catolică păstrează tăcerea despre afacerile comerciale care au fost făcute cu Papa Grigore, şi despre condamnarea sa. În timpul Războiului Mondial, creştini credincioşi care încercau să îi informeze pe oameni despre planurile binevoitoare ale lui Dumnezeu de a-i salva, au fost prinși de către conspiratorii religioşi şi coborâţi până la nivelul în care nu mai reprezentau decât un simplu câștig pentru escroci. Aceşti conspiratori au acţionat asemeni edomiţilor. (Obadia 11). Religioșii L-au tratat într-un mod josnic pe Isus Cristos în timp ce acesta se afla răstignit pe copac, organizând trageri la sorţi pentru hainele Sale. (Mat. 27:35) De atunci şi până în prezent, religioșii au continuat să folosească practici violente pentru a se împotrivi urmașilor credincioşi ai lui Isus Cristos, şi pentru a-i incita pe ignoranţi să fie agresivi cu servii lui Dumnezeu. Dumnezeu atrage atenţia asupra scopului Său de a-i răsplăti după cum se cuvine pe aceşti nelegiuiţi, întocmai cum a făcut şi în trecut: „Şi totuşi a trebuit să plece şi ea [Ninive] în surghiun, s-a dus în robie; şi pruncii ei au fost zdrobiţi în toate colţurile uliţelor; au aruncat sorţul asupra fruntaşilor ei şi tot mai marii ei au fost aruncaţi în lanţuri.” – Naum. 3:10.

38. În prezent, şansa sau tragerea la sorţi nu mai poate decide în mâinile cui va cădea poporul credincios al lui Dumnezeu. El Şi-a întins mâna peste el şi îi va răzbuna la momentul potrivit.

39. Atrăgând atenţia asupra mai multor exemple de acţiuni nelegiuite ale religioșilor, acţiuni care corespund în totalitate cu ceea ce Ierarhia romano-catolică practică de foarte multă vreme, Dumnezeu spune: „Și au dat un flăcău [lui Iuda, şi anume pe cei care Îl slujesc şi Îl slăvesc pe Iehova Dumnezeu]pe o curvă”. Acest schimb reprezintă o ocară gravă adusă lui Dumnezeu. Pentru a putea comite fapte ilegale (denumite în mod uzual „adulter”) alături de lumea lui Satan, clericii i-au dat pe tinerii şi credincioşii servi ai lui Dumnezeu pe mâna aliaţilor lor lumeşti, astfel încât aceştia să facă negoţ cu creştinii credincioşi, ca şi cum ei ar fi cei mai nesemnificativi oameni de pe pământ. Astfel, clericii au fost dispuşi să îi predea pe servii lui Dumnezeu şi ai lui Cristos, pe care ei juraseră să Îi slujească, astfel încât acei religioşi să poată beneficia de favoruri venite din partea conducătorilor politici. Scripturile prezintă în mod clar concluzia lui Dumnezeu în ceea ce îi

Cuprins

priveşte pe aceştia: „Suflete preacurvare! Nu ştiţi că prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu? Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaş cu Dumnezeu.” – Iac. 4:4.

40. Descriind în continuare practicile nelegiuite ale religioșilor săvârşite împotriva poporului credincios al lui Dumnezeu, profetul spune: „Au dat un flăcău[a lui Iuda, şi anume pe cei care Îl slujesc şi Îl slăvesc pe Iehova] pe o curvă şi au vândut fata pe vin şi l-au băut”. În loc să îi apere pe servii adevăraţi ai Domnului, religioșii i-au vândut pentru vinul lui Satan, vin care conduce lumea, astfel încât ei să se poată alia cu liderii vizibili ai acestei lumi. Din această cauză, liderii religioşi, dar mai ales Ierarhia, se dedau la practicile politice necinstite ale ţării. Ei creează şi operează cu îndrăzneală o maşinărie politică, desfăşurându-şi cu obrăznicie lucrarea în timp ce pretind că Îl slujesc pe Dumnezeu. Astfel, prin faptul că ei îşi declară organizaţia ca fiind una „religioasă”, foarte mulţi oameni sunt amăgiţi şi înşelaţi. Pentru a putea primi aceste bucurii lumeşti, liderii religioşi renunţă la toate privilegiile lor de a-L sluji pe Dumnezeu şi de a primi aprobarea Sa. Ei nu numai că au trădat cauza şi Împărăţia Domnului în timpul Războiului Mondial, ci continuă să facă acest lucru, aprobând persecutarea martorilor lui Iehova în Germania şi în alte state totalitare. Ei se opun libertăţii de întrunire, dreptului la liberă exprimare şi dreptului liberului exerciţiu al închinării pentru toate confesiunile şi credinţele religioase, determinându-i pe bătăuşii lor fanatici să fie violenţi cu cei care se întrunesc în pace pentru a se închina cu adevărat lui Dumnezeu şi lui Cristos.

41. Adresându-se în continuarea duşmanilor Săi, Iehova spune: „Da, ce vreţi voi cu Mine, O, Tirule şi Sidonule, şi toate ţinuturile Filistinei, vreţi să Mă răsplătiţi? Şi dacă vreţi să Mă răsplătiţi, atunci şi Eu vă voi întoarce răsplata asupra capului vostru.” (Ioel. 3:4) Potrivit *Versiunii Revizuite*, acest text spune: „Ce sunteţi voi pentru Mine?” Cu alte cuvinte, „Ce probleme aveţi de lămurit cu Mine, astfel încât va simţiţi justificaţi să îi persecutaţi pe cei care Mă reprezintă şi care Îmi aparţin?” Scrierile biblice nu oferă nici o scuză, şi nici o justificare pentru comportamentul răutăcios al Tirului faţă de poporul ales al lui Dumnezeu. În trecut, Tirului i-a fost permis să rămână în ţinutul Palestinei, deşi Dumnezeu le dăduse acel pământ israeliţilor, conform promisiunii făcute lui Avraam. (Judec. 3:1-3) Tirul era un simbol al organizaţiei Ierarhiei romano-catolice; Domnul i-a permis Tirului modern să îşi desfăşoare înşelătoria politică fără să intervină. Servii credincioşi ai lui Iehova nu s-au făcut niciodată vinovaţi de violenţă sau de acte nelegiuite săvârşite împotriva Ierarhiei. Ei nu au pus nici măcar o clipă la îndoială libertatea acelei organizaţii de a-şi practica religia. Nu au avut nimic de obiectat la libertatea de exprimare a Ierarhiei. Martorii lui Iehova nu au făcut nimic altceva decât să se supună legii şi poruncilor lui Dumnezeu, arătându-le oamenilor diferenţa dintre religie şi adevărata închinare faţă de Atotputernicul Dumnezeu, închinare denumită în mod corect „creştinism”. Martorii lui Iehova au făcut şi continuă să facă acest lucru în supunere deplină faţă de porunca Sa.

Cuprins

42. În ceea ce priveşte Sidonul menţionat anterior, acel oraş reprezenta religiile păgâne care sunt cu mult mai vechi decât înşelătoria papalităţii. Despre acestea, martorii lui Iehova au spus întotdeauna adevărul. Niciuna dintre aceste religii nu are vreo scuză sau vreo justificare pentru a-i maltrata pe martorii lui Iehova pentru ceea ce aceştia fac în supunere faţă de legea Sa. Aceşti religioşi păgâni care operează în Japonia şi în alte colţuri ale pământului, sunt conduşi de Ierarhia romano-catolică şi sunt incluşi în cuvântul „Sidon" folosit mai sus. Dumnezeu le spune tuturor religioşilor, dar mai ales liderilor lor: „Vreţi să Mă răsplătiţi?" Cu alte cuvinte: „Încercaţi să Mă răsplătiţi pentru că am dat pe faţă nelegiuirea voastră, şi faptul că voi îl slujiţi pe Satan, adversarul Meu? Scopul vostru este cumva să vă împotriviţi Mie şi să credeţi că puteţi scăpa cu asta? Credeţi că sunteţi scutiţi de pedeapsă, ca şi cum aţi fi independenţi, sau ca şi cum Mi-aţi fi superiori?" După cum este descris în Ioel 3:2,3, liderii religioşi care pretind că Îl slujesc pe Dumnezeu i-au tratat cu dispreţ pe martorii Săi. Din această cauză ei îşi vor primi răsplata cuvenită de la Domnul, El spunându-le: „În măsura în care voi le-aţi făcut celor mai neînsemnaţi fraţi [slujitori] ai Mei aceste lucruri, Mie Mi le-aţi făcut." (Mat. 25:40) Domnul adaugă: „Şi să nu îi răzbune Dumnezeu pe aleşii Lui, care plâng zi şi noapte către El, deşi este îndelung răbdător cu ei? Va spun că le va face dreptate cât de curând. Totuşi, când Fiul omului va veni, va găsi El credinţă pe pământ?" – Luc. 18:7,8.

43. Acum, în aceste „zile de pe urmă", după ce duşmanii lui Dumnezeu şi-au dus la bună îndeplinire faptele păcătoase cu dispreţ şi sfidare, după cum a prevestit profetul, a sosit ziua în care El Îşi va încheia socotelile cu ei. Acest lucru va avea loc odată cu bătălia Armaghedonului, moment în care duşmanii vor fi răsplătiţi pentru toate relele pe care le-au făcut. Domnul se află acum la templu şi spune foarte clar că de îndată ce lucrarea de mărturie, şi anume „lucrarea Sa ciudată", va fi gata, „o distrugere bruscă se va abate asupra lor [a duşmanilor]", urmând ca niciunul să nu scape.

44. Preumbrirea organizaţiei principale a lui Iehova este aurul; astfel, El le spune celor care I se împotrivesc: „Pentru că Mi-aţi luat argintul şi aurul, şi aţi dus în templele voastre [folosite pentru venerarea Diavolului] cele mai de preţ bunuri ale Mele." (Ioel. 3:5) Astfel, religioşii şi aliaţii lor îi forţează în mod nedrept pe servii lui Iehova şi îi aruncă în temniţă. Religioşii au practicat încă din trecut aceste confiscări ilegale ale bunurilor care Îi aparţin lui Dumnezeu, prevestind comportamentul religioşilor din prezent faţă de cei care Îl slujesc pe Iehova şi Împărăţia Sa. Întâlnim una dintre aceste acţiuni greşite în 1Samuel 5:1,2, unde este prezentat cum filistenii au luat chivotul legământului şi „l-au dus în casa lui Dagon". Este subliniat din nou că religia babilonienilor provine de la Diavol, asemeni religiei lui Nimrod, şi că babilonienii au luat vasele din casa Domnului (Iehova) şi le-au dus în templele Babilonului. (2Cron. 36:6,7; Dan. 5:1-4) Publicaţiile martorilor lui Iehova care conţineau adevăruri biblice au fost confiscate şi distruse de către religioşi. În ziarele lor religioase, aceştia au spus minciuni răutăcioase despre poporul Domnului, au aplicat în mod eronat unele

Cuprins

citate biblice şi i-au făcut pe martorii lui Iehova să pară nişte persoane nepatriotice, anti-creştini şi răzvrătite. Religioșii au confiscat şi s-au folosit de tot ceea ce Îi aparţinea Domnului, şi de tot ceea ce trebuia să Îi fie devotat, în folosul templelor lor, şi pentru a-i face pe alţii să creadă că martorii lui Iehova se închină unui dumnezeu slab, incapabil să îi protejeze.

45. Continuând să relateze faptele nelegiuite ale religioșilor, Dumnezeu spune prin profetul Său: „I-aţi vândut şi pe copiii lui Iuda şi ai Ierusalimului [copiilor – *E.R.V.*] grecilor, ca să-i îndepărtaţi din ţara lor." (Ioel. 3:6) „Iuda" şi „Ierusalimul" se referă la cei care Îl slujesc şi slăvesc pe Iehova Dumnezeu. Religioșii i-au vândut pe martorii lui Iehova persoanelor care îl venerează pe Diavol, duşmanilor lui Dumnezeu care luptă împotriva Sa şi a poporului Său. Prin urmare, Dumnezeu le spune prin intermediul unui alt profet: „Eu i-am ... ridicat pe copiii tăi, O, Sionule, împotriva fiilor tăi, O, Grecie, şi te-am făcut [pe Sion] ca pe sabia unui om viteaz." (Zah. 9:13). Religioșii conduşi de Ierarhie îi tratează pe martorii lui Iehova ca pe un bun comercial de pe urma căruia pot obţine profituri. De asemenea, ei s-au vândut pe ei înşişi pentru a comite păcate şi pentru a-i stârni mânia lui Dumnezeu. – 2Reg. 17:17.

46. De ce au făcut religioșii acest lucru? Profeţia răspunde: „Ca să-i îndepărtaţi din ţara lor"; cu alte cuvinte, scopul duşmanului este de-ai despărți pe cei credincioşi de Dumnezeu, aşa cum Diavolul a declarat că poate face. Religioșii încearcă să îi dea pe martorii lui Iehova pe mâna duşmanilor lor şi să îi priveze de libertatea de a-L sluji pe Dumnezeu. Mulţumită lui Iehova, a sosit momentul în care El îi va răsplăti pe toţi duşmanii, ziua răzbunării Sale apropiindu-se. Remarcaţi acum ceea ce Dumnezeu spune că va face şi maniera în care El îşi va justifica numele.

(Va urma)

Cei trei dumnezei ai escrocilor religioşi

ORGANIZAŢIA *Bellarmine* din Anglia în publicaţia sa de 24 de pagini atacă martorii lui Iehova, admiţând totuşi la pagina 13, paragraful 1 că „Bineînţeles că nu putem explica pe deplin misterul Trinităţii binecuvântate, prin care trei persoane există ca una singură. Dar putem vedea că natura umană este comună (dar nu este la fel din punct de vedere numeric) pentru Ioan şi Pavel. Totuşi Ioan şi Pavel sunt persoane diferite. Natura Divină este una din punct de vedere numeric, dar în Dumnezeu există trei persoane divine. Astfel, dacă întrebăm *Care* este Prima Persoană din Trinitatea binecuvântată? răspunsul este: Dumnezeu. Dacă întrebăm *Cine* este Prima Persoană? răspunsul este: Tatăl. Şi dacă întrebăm *Care* este cea de-a Doua Persoană, *Care* este cea de-a Treia? răspunsul este de fiecare dată: Dumnezeu. Dar dacă întrebăm *Cine* sunt Aceştia

Cuprins

Doi? răspunsul este: Fiul şi (respectiv) Spiritul Sfânt. Deci există doar un Dumnezeu, dar trei Persoane Divine. Această idee este foarte diferită de cea în care se susţine că în Dumnezeu există trei Persoane într-o singură persoană".

Faptul căci, cuvântul „trinitate" nu se găseşte nici măcar odată în scripturile oficiale, este admis de către *Enciclopedia Catolică*, volumul XV, unde mai jos de subtitlu „TRINITATE, Cei Binecuvântaţi", citim: „persoanele care sunt egale şi veşnice împreună cu Dumnezeu: toate asemănătoare, fiind necreate şi preaputernice… Totuşi în Scriptură nu există nici un singur termen prin care Trei Persoane Divine sunt denumite împreună. Cuvântul *trias* (care are în latină traducerea de *trinitas*) este găsit prima dată la Theophilus din Antiohia, în jurul anului 180 după Cristos. El vorbeşte despre ‚trinitatea lui Dumnezeu [Tatăl] a Cuvântului Său şi a Înţelepciunii Sale'".

Nu există nimic în Scriptură să susţină doctrina „Trinităţii". Textul care este de obicei citat ca susţinere de către cei care susţin Trinitatea, 1 Ioan 5:7 este greşit şi, de aceea, este omis în toate versiunile moderne ale Bibliei, incluzând Versiunea Revizuită Americană. Versiunea catolică a Bibliei Douay (Haydock) nu este dispusă să admită că textul este greşit. Prin urmare la notele sale de subsol citim: „Versetul 7. *Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul şi Duhul Sfânt şi aceştia trei una sunt;* unul în esenţă, unul în substanţă şi unul desăvârşit în toate, în acelaşi sens cu care l-a folosit însuşi Isus Cristos, (Jo. x. 30) *Eu şi Tatăl suntem una* sau unul singur. Socinienii [cei care erau împotriva Trinităţii, în secolul XVI] au obiectat împotriva acestui verset spunând că el nu exista în multe Scripturi greceşti; chiar şi Erasmus într-una din ediţiile sale şi Mr. Simon în volumul său *Critics* şi-a pus întrebări în privinţa lui sau l-a respins ca fiind fals… Socinienii au obiectat, de asemenea, în privinţa faptului că acest pasaj n-ar fi fost adus de către S. Athanasius [după credinţa niceniană, în anul 325 după Cristos], iar alţi preoţi au obiectat împotriva arienilor [urmaşi ai lui Arius, care erau împotriva Trinităţii] pe care cu greu ar fi putut să fie omis dacă ar fi citit acel verset, iar aceasta dovedeşte faptul că omisiunea s-a întâmplat cândva în unele Manuscrise din timpul vieţii lor sau într-o anumită conjunctură în care arienii au modificat câteva copii. S. Fulgentius [între anii 486-533 după Cristos sau aproximativ un secol mai târziu] l-au utilizat împotriva arienilor şi altora din acea perioadă". Traducerea notei de subsol de la *Emphatic Diaglott* spune: „Acest text despre martorii cereşti nu este conţinut de nici un manuscris grecesc, care a fost scris înainte de secolul V. El nu este citat de nici un scriitor ecleziastic grec; nici de către vreun preot latin, nici măcar atunci când subiectele pe care le tratau ar fi condus în mod natural la acest citat. Prin urmare, este evident că este fals". Cele trei manuscrise existente considerate a fi cele mai vechi, cu alte cuvinte, faimosul manuscris de la Vatican cu numărul 1209 din secolul IV, la fel de vechiul manuscris Sinaitic şi manuscrisul din Alexandria din secolul V, nu conţin cuvintele textului numit acum ca 1 Ioan 5:7.

Există doar un singur Agent cauzator: El este cel care există „din veşnicie în veşnicie" şi „al cărui singur nume este Iehova", după cum este afirmat în

Cuprins

Psalmii 90:2 şi 83:18. La început doar El singur a avut nemurire, „pe care nimeni dintre oameni nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea”, deoarece El este de origine divină, după cum se arată în 1 Timotei 6:16. Prin Cuvântul Său, El afirmă: „Eu sunt Iehova şi nu este altul; în afară de Mine nu există alt Dumnezeu”. (Isaia 45:5, *A.R.V.*) „Eu sunt Iehova, acesta este numele Meu şi gloria Mea n-o voi da altuia, nici lauda Mea chipurilor cioplite”. (Isaia 42:8 *A.R.V.*) „Ascultă, o, Israele: Iehova, Dumnezeul nostru [*Elohim*] este un singur Iehova; să-L iubeşti pe Iehova, Dumnezeul tău [*Elohim*], cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta”. – Deut. 6:4,5, *A.R.V.*

Este o insultă şi o ocară adusă numelui Său, că există trei dumnezei în unul sau unul în trei, adică Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Duhul Sfânt. Măreţul Dumnezeu Iehova este distinct şi complet separat de ei. El este Creatorul. Toţi ceilalţi sunt creaturi.

Isus Cristos este fiul lui Dumnezeu. Numele prin care El este cunoscut la început în scriptură este Cuvântul sau (în greacă) *Logos*, ceea ce înseamnă Cel care este mijlocitorul cuvântului sau Cel ce vorbeşte ca instrument al lui Iehova. El a fost începutul creaţiei lui Dumnezeu şi începând de atunci El a fost un agent activ prin care Iehova Dumnezeu a creat toate lucrurile care au fost create. Conform traducerii interliniare a versiunii *Emphatic Diaglott*, care este traducerea literală a versiunii originale greceşti în Ioan 1:3 spune: „La început era Cuvântul [Logos] şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era un dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au venit în existenţă [prin El] şi fără [El] n-a venit nimic în existenţă”.

Cuvântul ebraic *elohim*, deoarece se referă la Iehova , se traduce cu „Dumnezeu”. Măreţul Iehova este Dumnezeu. Fiul, Logos, este un Dumnezeu. Numele „dumnezeu”, (în ebraică :*el* sau *eloah*) se aplică celor puternici, chiar şi îngerilor şi judecătorilor după cum se observă în Exodul 21:6; 22:8, 9, 28(*margin.*) şi Psalmul 8:5. Prin urmare, numele „dumnezeu” este folosit în mod potrivit pentru Fiu, deoarece El este Cineva puternic. Numele „dumnezeu” este folosit în mod potrivit pentru El deoarece este un agent folosit de către Creator pentru crearea tuturor celorlalte lucruri. Numele Iehova, Dumnezeu Atotputernic şi Cel Preaînalt, nu se aplică niciodată în scriptură lui Isus, Fiul lui Dumnezeu.

Însuşi Isus mărturiseşte că El a fost începutul creaţiei lui Dumnezeu, prezentându-se în Apocalipsa 3:14 ca fiind „martorul credincios şi adevărat, începutul creaţiei lui Dumnezeu”. Când a venit momentul creării omului, Iehova Dumnezeu s-a adresat, în mod clar, Fiului Său, Logosului, cu aceste cuvinte: „Să facem om după chipul şi asemănarea noastră”. (Geneza 1:26) Mai târziu, când omul a păcătuit şi a fost izgonit din Eden Iehova s-a adresat, în mod clar, Fiului Său când a spus: „Iată că omul a devenit ca unul dintre noi, cunoscând binele şi răul”. – Geneza 3:22.

Scripturile arată clar că Iehova Dumnezeu, Marele Creator, L-a folosit ca instrument al Său, puternic, pentru a urmări realizarea scopurile sale. Cel Măreţ, pe care L-a folosit ca instrument, este Fiul Său, Logosul, Isus Cristos. Apostolul

Cuprins

Pavel, cu încuviinţarea lui Dumnezeu, a scris, în ceea ce-L priveşte pe Isus, următoarele: „El este chipul Dumnezeului nevăzut, *Întâiul născut din toată creaţia*; pentru că prin El au fost create toate celelalte lucruri din ceruri şi de pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie guvernări, fie autorităţi; toate celelalte lucruri au fost create prin El şi pentru El; de asemenea, El este înainte de toate celelalte lucruri, iar toate celelalte lucruri au fost aduse în existenţă prin El".

Pentru a-şi susţine doctrina lor falsă despre Trinitate, profitorii religioşi au fost forţaţi să accepte de la Satan şi să predea o altă minciună, cu alte cuvinte, cea despre naşterea copilului fecioarei Maria, copil care, fiind însuşi Dumnezeu, a fost crucificat în momentul în care a ajuns la maturitate; că în timp ce era pe pământ, El a fost Spirit şi că trupul de carne pe care l-a folosit a fost mai mult o încarnare, despre care Ioan în 1:14 spune: „Cuvântul A DEVENIT trup şi a locuit printre noi". Ei spun că Dumnezeu a luat formă umană şi că a umblat în acest trup de carne timp de 33 de ani şi jumătate şi că în acea perioadă El a fost cunoscut sub numele de „Omul Isus Cristos". Argumentul lor este că, prin faptul că a fost născut ca şi copil uman aşa numita „cea de-a Doua Persoană a Trinităţii" şi-a luat un trup uman şi că tot timpul cât a fost pe pământ Isus a fost atât Dumnezeu cât şi om. Totuşi unii dintre ei spun destul de frecvent că: ‚Isus a fost Dumnezeu adevărat şi om adevărat; El a fost Dumnezeu încarnat'.

Observaţi absurdităţile spre care conduc astfel de doctrine; Doctrina este: Dumnezeu este unul, alcătuit din Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Spiritul Sfânt. Concluzia logică este atunci că în momentul în care Dumnezeu a părăsit cerul şi şi-a luat formă umană, formă pe care a păstrat-o timp de 33 de ani şi jumătate, în timpul acestei perioade în cer nu a existat Dumnezeu. Prin urmare cerul trebuie să se fi condus singur. La sfârşitul acelei perioade când Isus a murit printr-o moarte înjositoare pe stâlpul din Golgota, El a strigat „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit"? (Matei 27:46) Isus chiar a strigat acest lucru sincer sau pentru un scop necinstit.

Scripturile arată că Dumnezeu este nemuritor şi nu poate muri. (1 Timotei 6:16) Prin urmare dogma legată de încarnarea Trinităţii duce la concluzia de neevitat că aşa numita „moarte" pe stâlp a fost mai mult o înşelăciune şi că Isus, de fapt, nu a murit deloc; şi mai mult, cuvintele rostite în agonie de către Isus erau un șiretlic pentru a-i înşela pe oameni. Dacă cel care murea pe stâlpul de tortură era cu adevărat Dumnezeu, nu era logic ca El să strige la El însuşi: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit"? Dacă Isus era însuşi Dumnezeu şi Spiritul Sfânt, atunci la cine striga Isus când era bătut în cuie pe stâlp? Clerul spune cu înţelepciune: „Este o taină". Problema este că nu este doar o taină, ci că este o înşelăciune şi un fals şi un neadevăr mult amplificat.

Cu atât mai mult dacă în perioada când Isus era pe pământ, dedicându-se îndeplinirii voinţei lui Dumnezeu, în momentul în care Isus s-a botezat în Iordan era Dumnezeu, atunci Isus era mai mult decât un om perfect şi nu putea fi un preţ de răscumpărare potrivit ca şi omul perfect Adam care şi-a pierdut dreptul din

Cuprins

Eden prin păcat şi răzvrătire. Astfel moartea Sa nu a putut oferi preţul de răscumpărare pentru restatornicirea omului cu Dumnezeu. (Deuteronomul 19:21) Prin faptul că Satan a făcut să pară că Isus era Dumnezeu, mintea logică trebuie să treacă concluzia că strigătul lui Isus de pe stâlp a fost un vicleşug, că nu era nici o valoare reală în moartea Sa şi că, prin urmare, întregul plan este fără valoare pentru un om corect. Rezultatul acelei concluzii va fi distrugerea completă a credinţei în Dumnezeu şi a credinţei în măreţul sacrificiu de răscumpărare şi de a-l orbi pe om pentru a nu mai vedea scopul lui Dumnezeu. Isus nu a fost născut printr-un tată uman, ci a fost născut din pântecul Mariei, mama Lui, cu ajutorul Spiritului Sfânt al lui Dumnezeu. Scripturile nu oferă detalii, ci se anunţă faptul că s-a născut prin puterea Spiritului Sfânt, care este puterea invizibilă a lui Dumnezeu şi că acest lucru pune capăt tuturor controverselor. – Matei 1:18; Luca 1:34, 35.

Atunci când Isus s-a oferit pe El însuşi, dedicându-se îndeplinirii voinţei Tatălui Său, El a îndeplinit atunci şi acolo ceea ce a scris profetul lui Dumnezeu în privinţa Lui: „Iată, Am venit; în sulul cărţii este scris despre Mine, Îmi găsesc plăcerea în înfăptuirea voinţei Tale, o, Dumnezeul meu; şi legea Ta este înăuntrul Meu”. (Psalmii 40:7, 8; Evrei 10:5-10) Atunci şi acolo la Iordan, Dumnezeu a oferit dovada acceptării dedicării lui Isus. Şi iată că din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul meu, cel iubit, pe care L-am aprobat“. În acea vreme Spiritul lui Dumnezeu a coborât asupra lui Isus şi, astfel, s-a oferit o probă evidentă. (Matei 3:16, 17). Clerul i-a făcut pe oameni să creadă că Cel care se afla atunci acolo era „Dumnezeu Fiul”. În mod evident că, clerul se înşeală. Isus nu a fost „Dumnezeu Fiul”, ci a fost şi este Fiul lui Dumnezeu pe care Iehova Dumnezeu L-a trimis pe pământ să îndeplinească o lucrare măreaţă.

Clerul învaţă că aşa numitul „duh sfânt” este cea de-a treia persoană „a dumnezeului trinitar”. Ideea general acceptată este că un duh este o fiinţă spirituală. Cuvântul „duh” din Scriptură este tradus în mod greşit din limba originală a Bibliei, de la cuvântul de bază care se traduce în mod normal cu *vânt, respiraţie* în mai multe scripturi. Cuvântul „spirit” este tradus bine de la cuvântul de bază. Sensul său adevărat este *putere invizibilă.* Spiritul Domnului Dumnezeu este invizibil pentru oameni şi este foarte puternic. Este potrivit să-l numim „Spirit Sfânt” deoarece toată puterea lui Dumnezeu este sfântă. *Spiritul Sfânt* (tradus în mod greşit cu „duhul sfânt”) nu este o persoană sau o fiinţă şi nici o Scriptură nu permite tragerea acestei concluzii. Atunci când Dumnezeu îşi pune Spiritul Său asupra unei creaturi, acelei creaturi i se atribuie puterea şi autoritatea de a acţiona ca reprezentat sau agent al lui Iehova Dumnezeu. Spiritul Sfânt nu este unul dintre dumnezeii din trinitate. El este puterea sfântă a lui Iehova Dumnezeu atribuită Fiului Său iubit şi asupra altora pe care El i-a împuternicit să-L reprezinte.

Trinitarienii spun: ‚Dumnezeu, Isus şi Duhul Sfânt sunt unul, egali ca putere ca persoană şi în veşnicie şi sunt trei în unul’. După ce s-a născut din Spiritul lui Dumnezeu, la botezul Său în Iordan, Isus a spus: „Tatăl este mai mare decât Mine”. (Ioan 14:28) Clerul spune: ‚Isus a fost propriul lui Tată’. Ei nu spun adevărul. Adevărata relaţie dintre Dumnezeu şi Isus este cea dintre Tată şi Fiu, iar

Cuprins

Isus a fost întotdeauna conştient de această relaţie. El a spus: „Căci Tatăl iubeşte pe Fiul, şi-I arată tot ce face”. – Ioan 5:20.

Scripturile depun mărturie că doar Dumnezeu este „Singurul care are nemurirea”. (1 Timotei 6:16) La învierea lui Isus din morţi, Iehova Dumnezeu I-a oferit acestuia darul nemuriri. (Apocalipsa 1:18; 1 Corinteni 15:53, 54) Aceasta înseamnă că atunci când Isus se afla pe malurile Iordanului, El nu era nemuritor şi, prin urmare, nu era egalul lui Dumnezeu. Propriile cuvinte ale lui Isus dovedesc încă odată faptul că El nu era propriul Său Tată şi că nu era egal în putere şi veşnicie cu Dumnezeu: „Pentru că, aşa cum Tatăl are viaţă în Sine, aşa a făcut ca şi Fiul să aibă viaţă în Sine; şi i-a dat autoritate să judece, pentru că este Fiul omului”. (Ioan 5:26, 27) Lăsaţi-i pe oamenii de bună credinţă să hotărască dacă Isus a spus aici adevărul; iar dacă a făcut acest lucru, ei trebuie să tragă concluzia că membrii clerului care predau doctrina trinitariană sunt martori falşi.

Vorbind în privinţa oilor Sale, Isus a spus: „Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toţi; şi nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu. Eu şi Tatăl una suntem.“. (Ioan 10:29, 30) Nici o aşa numită „a treia persoană” sau „duh sfânt” nu este menţionat aici ca având legătură cu Aceştia, o omisiune hulitoare dacă „duhul sfânt” ar fi fost Dumnezeu şi egal în putere, glorie şi eternitate cu Iehova Dumnezeu. A venit momentul ca Isus să-şi termine lucrarea şi El s-a rugat la Dumnezeu Tatăl din cer; iar printre alte lucruri El i-a spus Tatălui Său: „Nu mă rog numai pentru ei, ci şi pentru cei care cred în Mine prin cuvântul lor; pentru ca toţi să fie una; aşa cum Tu, Tată, eşti în unitate cu Mine şi Eu sunt în unitate cu Tine, ca şi ei să fie în unitate cu Noi; pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Şi le-am dat gloria pe care Tu mi-ai dat-o Mie; pentru ca ei să fie una, aşa cum şi Noi suntem una [fără nici o menţionare a vreunui ‚duh sfânt’]”. (Ioan 17:20-22) Aici Isus se roagă pentru cei care cred în El şi care sunt unşi ca membrii ai „trupului Său, care este biserica”. Dumnezeu L-a făcut pe Isus capul bisericii, astfel încât Isus şi biserica „să fie una”. Aceasta a fost ceea ce El i-a învăţat pe discipoli şi ceea ce au predat discipolii Săi după aceea. Deşi Isus Cristos este deasupra bisericii, totuşi Dumnezeu este mai presus de Isus Cristos. (1 Corinteni 11:3) Prin urmare Ei sunt toţi într-o singură organizaţie. Biserica Îl recunoaşte pe Isus ca şi Cap al său, iar Isus Îl recunoaşte pe Dumnezeu ca fiind Capul. (Efeseni 1:21-23) Astfel se dovedeşte unitatea completă între Dumnezeu, Isus Cristos şi biserică. Printr-o singură putere invizibilă Ei sunt uniţi şi, prin urmare, Ei sunt una în spirit. Există o armonie completă între Dumnezeu Tatăl şi Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu şi biserică, fiind membre ale aceluiaşi trup.

Atunci de ce au ignorat falşii religioşi afirmaţiile lui Isus şi ale apostolilor şi abordează doctrina pe care ei înşişi nu o pot explica şi pe care nimeni nu o poate înţelege? şi de ce insistă ei să predea o doctrină care Îl dezonorează pe Iehova Dumnezeu şi distruge valoarea măreţului sacrificiu de răscumpărare al lui Isus? Nu există decât un singur răspuns: Ei sunt cu voie sau fără de voie instrumente în mâinile „zeului acestei lumi”, Satan, Diavolul, care s-a folosit de ei pentru a-i orbi

Cuprins

pe oameni, ca aceştia să nu poată înţelege măreaţa hotărâre de salvare prin intermediul lui Isus Cristos.

Cuprins

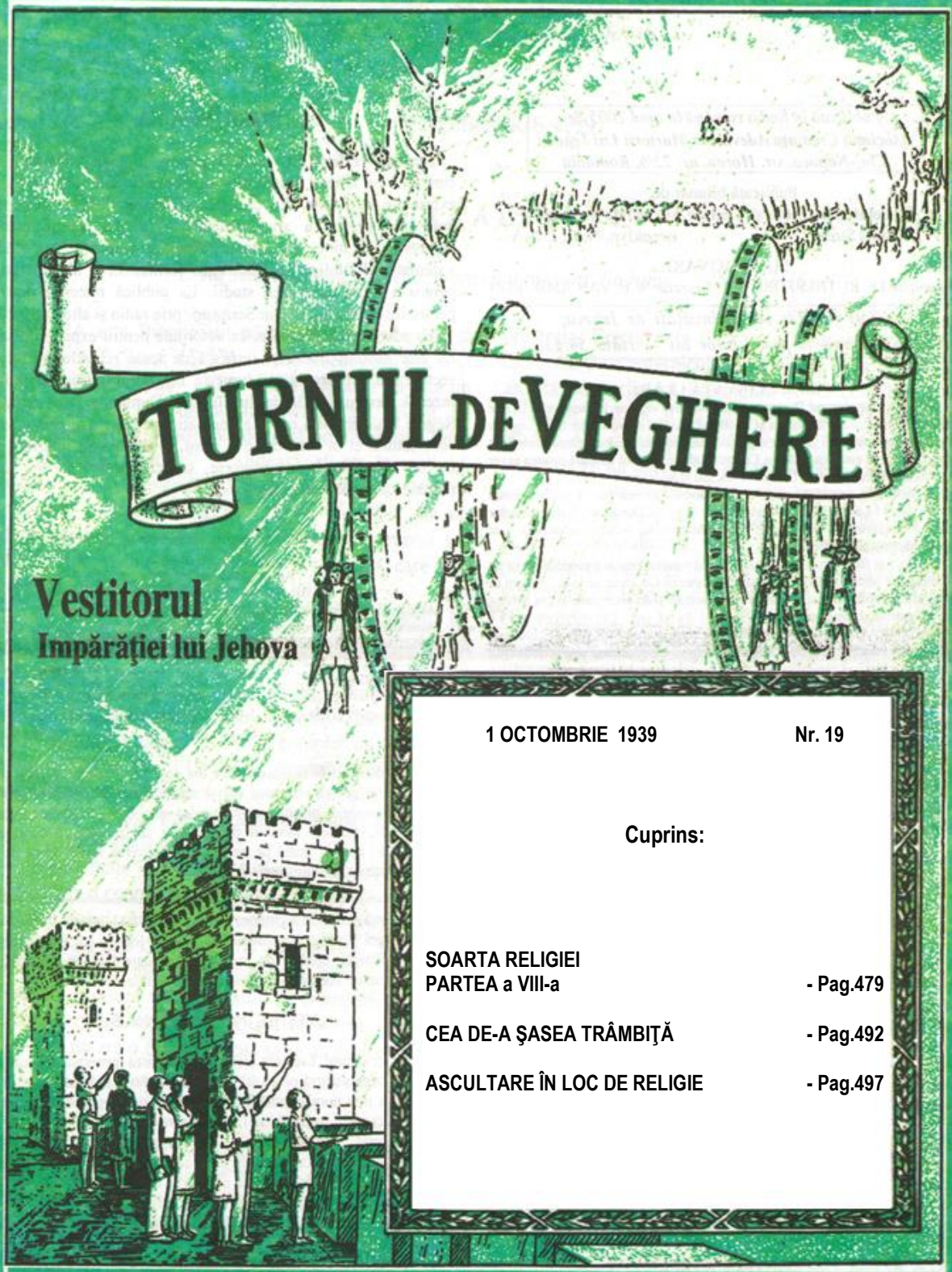

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 OCTOMBRIE 1939 **Nr. 19**

Cuprins:

SOARTA RELIGIEI
PARTEA a VIII-a **- Pag.479**

CEA DE-A ŞASEA TRÂMBIŢĂ **- Pag.492**

ASCULTARE ÎN LOC DE RELIGIE **- Pag.497**

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

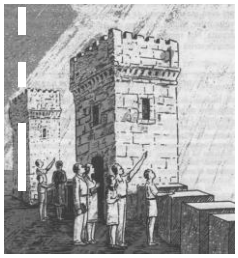

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **1 Octombrie 1939** **Nr. 19**

SOARTA RELIGIEI

„A Mea este răzbunarea şi Eu voi răsplăti, Când va începe să le alunece piciorul! Căci ziua nenorocirii lor este aproape şi ceea ce-i aşteaptă nu va zăbovi" – Deut. 32:35.

Partea a VIII-a

Iehova îi va „răsplăti" pe duşmanii Săi. Nu există nici o îndoială asupra acestui lucru. Cel care îi va răsplăti în funcţie de faptele lor este Isus Cristos. Timp de secole, duşmanii lui Iehova s-au comportat într-o manieră arogantă, aducând ocări şi aplicând pedepse crude poporului Său. Ziua răsplătirii se apropie, iar picioarele duşmanilor vor cădea şi vor aluneca deoarece a sosit momentul stabilit. Nu va exista nici o întârziere, ci după cum este menţionat în textul anterior, lucrurile care se vor abate asupra duşmanului vor veni în grabă. Aceasta este o zi a nenorocirilor pentru toţi cei care au defăimat numele lui Dumnezeu. Liderii religioşi sunt cei care i-au adus cele mai grave defăimări lui Iehova. Ei au organizat şi operează metode pentru a înşela; pentru a-i amăgi pe oamenii care nu bănuiesc nimic, ei şi-au denumit organizaţia ipocrită drept „religia creştină", făcându-i pe oameni să creadă că religia şi creştinismul sunt unul şi acelaşi lucru. Timp de secole, Ierarhia romano-catolică a susţinut prin cele spuse că ea crede în sângele vărsat al lui Isus Cristos drept preţ de răscumpărare al omenirii, însă în realitate, ea a urmat o cale opusă în totalitate spiritului lui Cristos. Ierarhia s-a folosit de numele lui Cristos în scopuri politice şi comerciale; astfel, ea a călcat în picioare numele Fiului lui Iehova Dumnezeu, socotind sângele Său sacrificat drept un lucru care nu este sfânt. De asemenea, membrii Ierarhiei i-au persecutat pe servii lui Dumnezeu, servi care au proclamat adevărul cu credinţă. Răutatea lor a atins un punct culminant, iar astfel a sosit momentul ca Iehova să îi răsplătească în mod corespunzător. Apostolul Pavel, cel care a fost salvat din capcana religiei şi a fost făcut apostol al lui Isus Cristos, aflat sub îndrumarea spiritului lui Dumnezeu, a scris despre duşmani şi despre sfârşitul lor. El citează cuvintele lui Iehova rostite de către Moise în textul anterior, aplicându-le acestor zile: „Cel care a desconsiderat legea lui Moise, va muri fără îndurare în faţă a doi sau trei martori: cu cât credeţi voi că va fi mai aspră pedeapsa de care va fi socotit vrednic cel care L-a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, şi care a considerat sângele legământului, sânge prin care a fost sfinţit, drept un lucru neînsemnat, şi care a dispreţuit spiritul bunăvoinţei? Căci Îl ştim pe Cel care a zis, Răzbunarea Îmi

Cuprins

aparţine Mie, Eu voi răsplăti, spune Domnul. Şi din nou, Domnul va judeca poporul Său." (Evr. 10:28-30) Cei care cred cu adevărat în Iehova şi în Cristos, şi care au încredere în Cuvântul Său, îşi dau seama că acum a sosit momentul în care Iehova va lua măsuri, ei bucurându-se foarte mult din acest motiv.

2. În ediţiile anterioare ale „*Turnului de Veghere*" atenţia a fost îndreptată spre profeţia lui Ioel în care Iehova a prevestit acţiunile nelegiuite pe care religioșii le vor săvârşi împotriva servilor Săi credincioşi. Iehova vorbeşte apoi despre aceşti servi credincioşi care au fost maltrataţi de către religioși, spunându-le ceea ce va face pentru ei. „Iată, Eu îi voi ridica din locul unde i-aţi vândut, şi voi întoarce fapta voastră asupra capului vostru." (Ioel. 3:7) Acestea sunt cuvintele prin care Iehova asigură pe poporul Său că îl va elibera din lanţuri, asupriri şi persecuţii. În anul 1919 Iehova a început să îi elibereze din lanţuri pe servii Săi credincioşi. El i-a făcut pe aceştia să se trezească la realitate pentru a-şi da seama şi pentru a înţelege sarcina pe care Dumnezeu le-o dă celor cu care încheie legământul. Începând cu acel moment, Dumnezeu a continuat să le dezvăluie servilor Săi credincioşi care este organizaţia Sa măreaţă, şi cum i se împotriveşte acesteia organizaţia nelegiuită a lui Satan; de asemenea, Dumnezeu a arătat în mod clar că liderii religioşi sunt instrumentele principale ale Diavolului, folosite pentru a defăima numele Său şi pentru a persecuta pe poporul Său. Domnul a continuat să facă acest lucru din momentul în care a adus pe rămăşiţa Sa la templu. Remarcaţi faptul că Dumnezeu a ridicat acum pe poporul Său „din locul unde i-aţi [voi, religioșii] vândut", făcându-l să le transmită duşmanilor cuvintele Sale: „Eu ... vă voi întoarce fapta voastră asupra capului vostru." Rămăşiţa şi „însoţitorii" lor au acum privilegiul şi obligaţia de a declara scopul lui Dumnezeu de a lua măsuri împotriva duşmanilor, după cum întâlnim în Scripturi: „Cel care îi duce pe alţii în captivitate, va merge şi el în captivitate; cel care ucide cu sabia, trebuie să fie ucis de sabie. Aici este răbdarea şi credinţa sfinţilor." (Apoc. 13:10) „Răsplătiţi-i cum v-a răsplătit ea şi întoarceţi-i de două ori cât faptele ei. Turnaţi-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!" – Apoc. 18:6.

3. Momentul „răsplătirii" urmează să aibe loc datorită apropierii Armaghedonului; Dumnezeu îi trimite acum pe adevăraţii urmași ai lui Isus Cristos să declare pe întreg pământul care este judecata Sa, înainte ca aceasta să fie îndeplinită. Această propovăduire îi avertizează pe duşmani şi le permite persoanelor de bună-credinţă să se îndepărteze de organizaţia duşmanului, înainte ca judecata lui Dumnezeu să fie executată împotriva celor păcătoşi.

4. Adresându-le în continuare religioșilor cuvintele Sale de avertizare şi de condamnare, Iehova spune: „Și îi voi vinde pe fiii şi pe fiicele voastre pe mâinile copiilor lui Iuda, iar ei îi vor vinde sabeenilor, unui popor îndepărtat; căci aşa a vorbit Domnul." (Ioel. 3:8) „Fiii" şi „fiicele" religioșilor sunt cei care au fost învăţaţi să îi numească pe liderii lor „tată", „reverend" şi „episcop"; aceşti copii ai religioșilor au fost conduşi de către aşa-numiţii lor „părinți" în capcana Diavolului, ei fiind acum sămânţa Şarpelui. Liderii religioşi consideră că „fiii" şi „fiicele" lor sunt elemente esenţiale în îndeplinirea scopurilor lor nelegiuite. „Părinții", sau

Cuprins

liderii, depind de fiii şi fiicele lor care săvârşesc fapte nelegiuite, dar mai ales de fiicele lor care strâng bani de la oamenii creduli pentru a-şi finanţa organizaţia; toate aceste lucruri sunt privite ca fiind necesare pentru menţinerea poziţiilor liderilor şi a organizaţiei lor. Asemeni unui ţap, preotul îi conduce pe fii şi pe fiice – pe cei înşelaţi şi fanatici, într-un loc de adunare, unde îi instigă la fapte violente, liderii religioşi găsindu-şi satisfacţia în acest lucru. Iehova, prin intermediul profetului Său, vorbeşte despre ziua în care Isus Cristos va veni în numele Celui Preaînalt să îndeplinească răzbunarea asupra religioșilor, a liderilor lor şi a bătăuşilor: „De asemenea, fiu al omului, nu aşa va fi în ziua în care le voi lua puterea, bucuria gloriei lor, dorinţa ochilor lor, şi cele după care tânjesc, fiii şi fiicele lor?" (Ezec. 24:25) Atunci va fi momentul în care Dumnezeu le va lua tuturor acestor lideri religioşi care s-au preamărit singuri, toată puterea, toată bucuria gloriei lor şi toate lucrurile la care râvnesc.

5. Iehova le spune acum tuturor asupritorilor care defăimează numele Său cel sfânt: „Îi voi vinde pe fiii şi pe fiicele voastre pe mâinile copiilor lui Iuda." Iehova va face acest lucru prin faptul că îi va da Împăratului Său – „Leul din semința lui Iuda", toate naţiunile pământului, naţiuni pe care El le adună acum pe câmpul de luptă. Iehova îi spune lui Cristos, Executantul şi Împăratul Său: „Cere-Mi, şi Îţi voi da toate naţiunile drept moştenire, şi cele mai îndepărtate colţuri ale pământului în stăpânire. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier; Tu le vei sparge în bucăţi, asemeni vasului unui olar." – Ps. 2:8,9. – *A.R.V.*

6. Iehova le spune apoi conducătorilor că scopul Său este de a-i distruge, avertizându-i înainte să facă acest lucru prin următoarele cuvinte: „Prin urmare, fiţi înţelepţi acum, voi, regilor; învăţaţi, voi judecători ai pământului. Slujiţi-L pe Iehova cu frică, şi bucuraţi-vă tremurând. Sărutaţi-L pe Fiu, ca să nu se mânie, şi ca să nu pieriţi de pe cale, căci mânia lui se aprinde uşor. Binecuvântaţi sunt toţi cei care se refugiază în El." (Ps. 2:10-12, *A.R.V.*) Dând dovadă de o îngâmfare extremă, liderul Ierarhiei este cel care primeşte sărutările altora; astfel, prin faptul că el îşi asumă rolul Celui pe care Atotputernicul Dumnezeu îi îndrumă pe alţii să îl slujească şi să i se supună, comite păcatul aroganței. Acest lucru reprezintă nu doar o ocară adusă Domnului, ci şi un păcat care nu poate fi iertat.

7. Papa merge mai departe decât însuşi Domnul, invitându-i pe cei amăgiţi să îi sărute degetele de la picioare. Isus Cristos, marele Răscumpărător, a devenit moştenitorul şi deţinătorul de drept al rasei umane prin sângele Său pe care l-a oferit pentru a o cumpăra. Toate naţiunile pământului se află sub stăpânirea şi controlul Său, pentru ca El să facă cu ele după voia lui Dumnezeu. Voia lui Iehova Dumnezeu, exprimată prin cuvântul Său, este ca toţi cei care se află de partea lui Isus Cristos şi care Îl acceptă cu bucurie drept Domnul, Răscumpărătorul şi Împăratul lor, să fie răscumpăraţi şi mântuiţi de către El. Însă acest lucru nu se va întâmpla şi cu cei care se opun cu înverşunare poporului credincios al lui Iehova. Cei care comit astfel de păcate ale aroganței şi care prin comportamentul lor consideră că sângele vărsat al lui Cristos nu are nici o valoare, opunându-se Teocraţiei, vor fi distruşi, după cum Domnul a declarat. Dumnezeu le-a permis

Cuprins

duşmanilor să îşi continue răutăţile timp de secole, fără să le pună piedici, însă acum a sosit momentul stabilit al răsplătirii. „Iar dacă Dumnezeu, dorind să Îşi arate mânia, şi să Îşi facă cunoscută puterea, a îndurat cu multă răbdare vasele mâniei făcute pentru a fi distruse; şi ca să Îşi facă cunoscută bogăţia gloriei Sale faţă de vasele îndurării, pe care le-a pregătit de dinainte pentru glorie?" – Rom. 9:22,23.

8. „Copiii lui Iuda" menţionaţi de către profetul Ioel sunt toţi cei care Îl slăvesc pe Iehova, dar mai ales pe Leul din seminția lui Iuda – Isus Cristos, incluzând pe toți urmașii Săi credincioşi. Aceştia Îl slujesc şi Îl slăvesc în permanenţă pe Cel Preaînalt. Aceşti credincioşi se supun lui Dumnezeu refuzând să se supună oamenilor şi sunt atenţi să evite capcana religiei. Urmașii credincioşi ai lui Isus Cristos merg în rândurile oamenilor cu mesajul lui Iehova, iar prin propovăduirea acestui mesaj ei „vând" Tirul, Sidonul şi Filistia zilelor noastre; cu alte cuvinte, ei „vând" Ierarhia romano-catolică, aliaţii ei și deferitelor altor religii. Acest mesaj al adevărului îi „vinde" pe religioși unor persoane care îi vor înrobi, oprima şi exploata. Martorii lui Iehova şi însoţitorii lor fac acest lucru prin faptul ca aduc în atenţia oamenilor adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, adevăr care arată că religia este invenţia şi instrumentul Diavolului, arătând totodată că la începutul Armaghedonului, Iehova îi va da pe cei care practică religia pe mâna foştilor lor aliaţi, şi anume elementelor radicale conducătoare, pentru a fi distruși.

9. Dar care este preţul de vânzare pentru servii credincioşi ai lui Iehova? Şi ce obţin ei de pe urma acestei chestiuni? Ei obţin următoarele: toate beneficiile care rezultă din faptul că ei dau în vileag religia, arătând cum ea a fost folosită pentru a defăima numele lui Iehova Dumnezeu. Astfel, cei credincioşi care Îl slujesc pe Iehova pot juca un rol în justificarea numelui Său, fapt care pentru ei reprezintă o mare răsplată. Tirul a fost folosit drept simbol al religioşilor păcătoşi; în ceea ce priveşte Tirul şi cei simbolizaţi de el – liderii religioşi, Ierarhia şi aliaţii săi, este scris: „Iar câştigul şi plata lui vor fi închinate Domnului, nu vor fi nici strânse nici păstrate; ci câştigul lui va aduce celor ce locuiesc înaintea Domnului, o hrană îmbelşugată şi haine strălucite." (Isa. 23:18) Răsplata pe care o primesc cei care Îi sunt credincioşi lui Dumnezeu în urma acestei chestiuni este bucuria lor de a face voia Sa şi de a juca un rol în justificarea numelui Său.

10. Iehova spune în continuare de fiii şi fiicele liderilor religioşi că „ei îi vor vinde sabeenilor". Potrivit unei alte interpretări a textului, ei îi vor vinde „oamenilor din Saba" (*R.V.*) (1Cron. 1:9,22,32); şi anume descendenţilor lui Cuş, fiul lui Ham (Gen. 10:6,7); şi descendenţilor lui Sem. (Gen. 10:21,28; Gen. 25:3) Pe vremuri, acei oameni din profeţia simbolică erau invadatori angajaţi într-o lucrare distructivă. (Iov. 1:15) Ei făceau parte din ţara Saba. De asemenea, ei mai făceau comerţ cu diverse mărfuri. (1Reg. 10:1,2,10) Potrivit profeţiei lui Ioel, ei erau implicaţi în traficul de sclavi. Ei erau un popor crud, nemilos şi păcătos, preumbrindu-le astfel pe acele persoane egoiste care au relaţii comerciale şi de afaceri cu mai marii religioşi, întocmai cum Seba avea astfel de relaţii cu Tirul. În cele din urmă, aceste relaţii se vor întoarce împotriva religioşilor iar ei vor fi

Cuprins

exploataţi pentru ca de pe urma lor să se obţină diverse câştiguri. Acest fapt este sprijinit în mod evident de lucrurile care s-au abătut asupra celor care au înaintat împotriva Împăratului Iosafat. (2Cron. 20:22,23) Dictatorii îi permit acum Ierarhiei romano-catolice să lucreze alături de ei; împreună, ei sunt implicaţi într-o lucrare de jefuire a evreilor, deoarece aceştia au fost prosperi în afacerile lor comerciale şi în obţinerea de bani şi proprietăţi. Se pare că după ce acel element radical şi smintit va termina exploatarea şi jefuirea evreilor, îşi va îndrepta atenţia înspre mai marii religioşi. Se zvoneşte că Oraşul Vaticanului are depozite de aur şi de alte bogăţii, mai mari decât ale oricărei alte naţiuni sau organizaţii. Ne putem aştepta ca diverse elemente radicale şi smintite să se năpustească asupra Vaticanului şi asupra Ierarhiei, după ce vor termina cu evreii.

11. Seba era o ţara îndepărtată de Ierusalim, aflându-se la multe mile înspre sud. (Mat. 12:42) După cum profeţia spune: „Iar ei îi vor vinde ... unui popor îndepărtat." Prin urmare, liderii religioşi vor fi îndepărtaţi de pe poziţia din care au desfăşurat activităţi comerciale şi religioase, urmând să fie duşi atât de departe încât să nu se mai poată întoarce niciodată. Organizaţia lor va fi ruinată şi distrusă deoarece, după cum este declarat în Scripturi, conducătorii – şi anume elementul radical, o vor arde de la temelii, după cum Domnul îi va influenţa să facă. (Apoc. 17:16-18) Ba mai mult, pentru a arăta clar ceea ce urmează să se întâmple, profeţia lui Ioel spune: „Căci aşa a vorbit Domnul." Astfel, înţelegem în mod clar că toate aceste lucruri se vor întâmpla, deoarece Dumnezeu a spus: „Eu am plănuit acest lucru, şi Eu îl voi îndeplini." – Isa. 46:11.

12. Mesagerul lui Iehova – Isus Cristos, a apărut la templu la momentul stabilit. El i-a probat pe cei consacraţi, iar apoi i-a adunat la templu pe cei aprobaţi. Din acest motiv, cei aprobaţi trebuie să îi ofere lui Iehova o „jertfă în dreptate"; astfel, ei sunt trimişi să propovăduiască Cuvântul Său şi să Îl slăvească. (Mal. 3:3; Evr. 13:15) Dumnezeu îi favorizează pe cei credincioşi prin faptul că le dezvăluie înţelesul profeţiilor Sale, şi prin faptul că El le da următoarea poruncă: „Proclamaţi acestea printre neamuri [naţiuni – *R.V.*]; Pregătiţi războiul, treziţi-i pe cei viteji, să se apropie toţi cei care sunt oameni de război; să se ridice cu toţii." – Ioel. 3:9.

13. Cât de răspândită, sau cât de importantă ar trebui să fie proclamarea menţionată în această poruncă? Ea trebuie îndeplinită în aceeaşi măsură în care Isus a poruncit ca evanghelia Împărăţiei să fie propovăduită întregii lumi drept mărturie. (Mat. 24:14) Acest lucru înseamnă că proclamarea trebuie făcută tuturor celor care nu fac parte din „naţiunea sfântă" a lui Dumnezeu, dar care vor alcătui clasa Împărăţiei. (1Pet. 2:9,10) Acest mesaj provenit de la Iehova atrage atenţia oamenilor de bună-credinţă; astfel, cei care fac parte din „marea mulţime" află care sunt privilegiile lor şi vin din rândurile tuturor naţiunilor pentru a-L sluji pe Iehova şi pe Împăratul Său. În Ioel 3:2, Dumnezeu spune: „Voi aduna de asemenea toate naţiunile, şi le voi coborî în valea lui Iosafat." În supunere faţă de porunca Sa, proclamarea este răspândită de martorii Săi, martori care joacă astfel un rol în lucrarea lui Dumnezeu de adunare a tuturor naţiunilor.

Cuprins

14. Ba mai mult, martorilor lui Iehova le este poruncit să proclame cuvintele: „Pregătiţi războiul”. Acest mesaj nu înseamnă că oamenii trebuie să se pregătească pentru încă un război mondial, ci că oponenţii Teocraţiei se vor alia într-o confederaţie internaţională care I se va împotrivi Împăratului lui Iehova şi Împărăţiei Sale. Martorii lui Iehova anunţă şi propovăduiesc Teocraţia. Ei îi anunţă pe duşmani să se pregătească pentru bătălia împotriva lui Iehova. Ierarhia şi aliaţii ei religioşi vor trebui să dea explicaţii pentru acţiunile lor din ultimii ani, dar mai ales pentru măsurile luate recent împotriva servilor credincioşi ai lui Iehova. În nota de subsol corespunzătoare acestei părţi a textului scrie: „Sfinţiţi războiul” (*Rotherham*); „consacraţi războiul.” Ierarhia şi aliaţii săi fac în prezent exact acest lucru. Religioșii declară că acest război este „un război sfânt”, „un război pentru religia creştină”. Această mişcare este denumită „Frontul creştin”, însă în realitate, ea le declară război tuturor celor care Îl susţin pe Iehova, pe Împăratul Său şi Împărăţia Sa. Doar elementul religios ar putea „sfinţi” un astfel de război. Ierarhia romano-catolică a preluat conducerea în prezentarea acestui război ca fiind unul sfânt. Această organizaţie religioasă îi pune pe iezuiţi să urle împotriva martorilor lui Iehova; ba mai mult, unul dintre aceştia a spus recent în direct, la un post radio: „Dacă poporul american ar lua atitudine, ar putea să-i distrugă pe martorii lui Iehova într-un timp foarte scurt.” Acelaşi preot iezuit, preot care poartă denumirea de „părinte” şi care se prezintă a fi un om plin de ambiţie, este susţinut pe deplin de către papă şi de către restul oficialilor Ierarhiei. El este obişnuit să îi influenţeze pe bieţii amăgiţi să cauzeze certuri şi disensiuni, şi să îi facă pe aceştia să încerce să întrerupă adunările paşnice ale celor care nu sunt de-acord cu doctrinele Ierarhiei romano-catolice. Proclamarea mesajului de adevăr al lui Dumnezeu este folosită drept scuză pentru ca iezuiţii şi alţi religioşi să le poată declara război martorilor lui Iehova. În încercarea lor de a face acest lucru, ei nu ezită să mintă cât mai mult. Observăm în mod clar din cele menţionate în profeţie că Ierarhia şi restul religioșilor sunt cei care „sfinţesc războiul”, acest lucru fiind prevestit de provocarea lui Iehova făcută Tirului, Edomului, Muntelui Seir, Filistiei şi babilonienilor de a porni un război.

15. În lucrarea de proclamare a zilei răzbunării Dumnezeului nostru, martorii lui Iehova – care sunt creştini, acţionează strict în supunere faţă de poruncile Sale. Ei au fost însărcinaţi să facă acest lucru şi trebuie să îşi ducă sarcina la îndeplinire. (Isa. 61:2) Ei trebuie să proclame în public şi în auzul tuturor persoanelor, după cum le-a fost poruncit: „Treziţi-i [stârniţi-i – *R.V.*; ridicaţi-i – *Rotherham*] pe cei viteji.” Cine sunt „cei viteji” menţionaţi în profeţie? Atât Scripturile, cât şi faptele, arată că aceştia sunt cei care fac parte din „Autoritatea Ierarhiei”, şi anume acele persoane care se înalţă singure şi care sunt înălţate de către politicienii lipsiţi de conştinţă, şi de către elementele fanatice şi radicale. Ei sunt cei cărora le sunt oferite onoruri şi care sunt prezentaţi drept exemple. Prin urmare, profeţia le este adresată acestor oameni viteji, poruncindu-le în esenţă, următoarele: Ridică-te, Ierarhie. Te-ai înălţat singură timp de secole şi te-ai lăudat cu lucrurile pe care le vei face; dovedeşte acum ca le poţi îndeplini.

Cuprins

Ridicaţi această problematică împotriva martorilor Atotputernicului Dumnezeu. Voi aţi organizat „Acţiunea Catolică” drept un instrument politic care să va ajute să cuceriţi şi să controlaţi lumea, să defăimaţi numele Atotputernicului Dumnezeu şi să va împotriviţi Împărăţiei Sale; mergeţi acum şi presaţi-i pe toţi oficialii publici ai acestei lumi, şi anume pe oficialii politici, judecătoreşti, legislativi, poliţieneşti, executivi, şi pe toţi cei care au urechi de auzit, să va înalţe şi să vi se alăture vouă în oprimarea şi în împotrivirea faţă de guvernul Teocratic. Faceţi acest lucru, luaţi măsuri împotriva martorilor Atotputernicului Dumnezeu. Ridicaţi-l pe marele vostru campion, pe Goliat-ul modern, şi anume pe statul dictatorial, totalitar. Uniţi-vă conducătorii despotici. Organizaţi-vă propria poliţie secretă şi folosiţi-o pentru a-i spiona pe alţii, pentru a-i pedepsi pe toţi cei care se află în posesia Cuvântului lui Dumnezeu, sau care au vreo explicaţie legată de acesta. Faceţi-i pe oamenii voştri din rândurile corpurilor legislative să adopte legi precum salutarea steagului şi oferirea de onoruri către oameni; de asemenea, adoptaţi diverse alte statute care să permite pedepsirea celor care încearcă să se folosească de dreptul la liberă exprimare şi de dreptul la liberă închinare. Plasaţi-i pe angajaţii voştri religioşi pe poziţii înalte; încurajaţi-i mai ales pe reprezentanții judecătoreşti să îşi vândă deciziile pentru bani, şi în acelaşi timp să îi pedepsească pe nedrept pe cei care îndrăznesc să spună adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Faceţi-vă cunoscute acuzaţiile nedrepte aduse martorilor lui Iehova, şi denunţaţi-i că fiind „comunişti” sau „roşii”, etichetânndu-i astfel pe toţi cei care nu sunt de partea înşelătoriei voastre religioase. Stârniţi-i pe proprietarii posturilor de radio şi pe cei ai presei să vi se alăture în crearea de raporturi şi publicaţii false, în încercarea de a va consolida poziţia nelegiuită. Voi îi influenţaţi de foarte mult timp pe oameni să se întoarcă împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale, în timp ce pretindeţi în mod fals dreptul de a conduce această lume în locul lui Cristos. Faceţi ceea ce v-aţi propus, oameni viteji; uniţi-vă şi vedeţi ceea ce sunteţi în stare să faceţi. Aţi tânjit după o zi în care să va puteţi exercita puterea; întotdeauna aţi căutat un motiv de ceartă, iar acum vi se va oferi unul.

16. În continuare, Domnul le spune duşmanilor Săi: „Să se apropie toţi cei care sunt oameni de război; să se ridice cu toţii.” Liderii religioşi, dar mai ales Ierarhia romano-catolică, încearcă să îi sperie, intimideze şi forţeze pe oameni să se supună dictatelor lor. Din această cauză, Domnul le spune: „Veniţi şi declaraţi-vă împotriva martorilor lui Iehova, martori care proclamă adevărul. Faceţi tot ceea ce va stă în putinţă pentru a-i opri, dacă asta vă doriţi. Boicotaţi-i pe proprietarii şi pe operatorii posturilor radio astfel încât aceştia să refuze să difuzeze orice ar putea şoca sensibilitățiile voastre religioase, şi care ar putea da pe faţă înşelătoria voastră. Folosiţi-vă de ziare pentru a răspândi minciuni despre martorii lui Iehova, şi folosiţi-vă de oamenii care se află sub influenţa voastră pentru ca aceştia să forţeze restul publicaţiilor să sprijine schema voastră politico-religioasă de a conduce împotriva voinţei lui Dumnezeu. După ce membrii judecătoreşti ai organizaţiei voastre comit încălcări grave împotriva legilor ţării, delicte cum ar fi vânzarea deciziilor judecătoreşti pe bani, faceţi-i pe deţinătorii presei care sunt

Cuprins

subvenţionaţi de voi să rămână tăcuţi în ceea ce-i priveşte pe cei care au încălcat legea. Lăsaţi-i pe toţi oamenii voştri viteji să conceapă planuri pentru a împiedica răspândirea proclamării mesajului Împărăţiei lui Dumnezeu. Aceasta este ultima voastra şansă."

17. Timp de foarte mulţi ani, liderii religioşi, prin intermediul campaniilor lor de propagandă, au susţinut că vor converti întreaga lume la religia lor. Aceasta a fost calea lor paşnică prin care au încercat să îşi îndeplinească scopul de a câştiga controlul lumii. Religioșii sunt acum disperaţi şi gata să recurgă la orice metodă pentru a-şi îndeplini scopurile nelegiuite. Din această cauză, prin intermediul profetului Său, Iehova le spune oamenilor viteji care se împotrivesc Teocraţiei: „Transformaţi-vă plugurile în săbii, şi cosoarele în suliţe; fie ca cel slab să spună, Sunt puternic." – Ioel. 3:10.

18. A sosit acum momentul în care aceşti religioşi păcătoşi şi ambiţioşi vor să preia controlul şi conducerea întregii lumi; pentru a face acest lucru, ei au la dispoziţie toate mijloacele, iar Dumnezeu le spune: „Modificaţi-vă planurile care pe vremuri fuseseră paşnice, şi transformaţi-i pe adepţii voştri în arme militante. Nu aţi reuşit să convertiţi şi să adunaţi toate naţiunile în tabăra voastră politico-religioasă; folosiţi-vă acum de toate mijloacele de forţă pentru a-i aduce pe oameni sub influenţa voastră. „Acţiunea Catolică" pare să fie ceea ce vă trebuie, aşa că înaintaţi, şi anunţaţi în public alianţa făcută cu fasciştii şi cu naziştii, alianţă menită să câştige controlul asupra tuturor guvernelor pământului." Domnul îi ironizează prin faptul ca le spune să dea tot ceea ce este mai rău din ei.

19. Adresându-se în continuare acelei mulţimi păcătoase, Iehova le spune în mare: „Cosoarele voastre, pe care le-aţi folosit pentru a va îmbrăca viile religioase, nu au fost pe măsura aşteptărilor voastre şi nu i-au făcut pe toţi oamenii să se alăture organizaţiei voastre. Acum încercaţi să îi oprimaţi pe oameni, şi vă transformaţi cosoarele în suliţe, şi anume în instrumente violente; folosiţi violenţa în încercările voastre de a-i înregimenta pe oameni şi de a-i controla. Deveniţi războinici, şi faceţi bine să fiţi pregătiţi să luptaţi împotriva martorilor lui Iehova şi împotriva mesajului Său – deci împotriva Teocraţiei."

20. În comparaţie cu oştirea Atotputernicului Dumnezeu, fiecare naţiune şi fiecare organizaţie este slabă şi nesemnificativă. (Isa. 40:15) Însă pentru a gâdila orgoliul religioșilor, pentru a-i ironiza şi pentru a le hrăni inutilitatea, Iehova le transmite acest mesaj prin intermediul martorilor Săi credincioşi: „Fie ca cel slab să spună, Sunt puternic." Astfel, cei mândrii şi cei amăgiţi consideră că sunt foarte puternici şi că sunt pregătiţi să lupte împotriva tuturor celor care se află de partea lui Iehova. În comparaţie cu numărul vizibil mic al martorilor lui Iehova aflaţi pe pământ, martori care par a nu avea nici o apărare, liderii religioşi, alături de cei fanatici şi amăgiţi, se consideră foarte puternici. Politicienii cooperează cu aceşti religioşi deoarece ei consideră că aceasta este calea cea mai bună pe care o pot urma pentru a putea obţine sprijin politic în continuare. Politicienii spun în mod public: „Avem nevoie de şi mai multă religie", fără să înţeleagă cu adevărat ceea ce „religia" înseamnă cu adevărat. Religioșii spun: „Politicienii ne sunt alături; noi

Cuprins

trebuie să îi strivim pe cei care se autointitulează „Martorii lui Iehova”.” Aceşti oameni aşa-numiţi „viteji” au impresia că sunt foarte puternici în comparaţie cu Iehova Dumnezeu. Diavolul şi îngerii săi păcătoşi le-au băgat în cap acest lucru. În toate statele totalitare, eforturile unite ale duşmanilor sunt îndreptate împotriva martorilor lui Iehova. În aşa-numitele „democraţii” se observă o creştere a sentimentelor elementelor radicale şi politice, care se consideră puternice şi capabile să distrugă tot ceea ce nu este de-acord cu ele, dar mai ales capabile să îi distrugă pe martorii Celui Preaînalt. Toate acestea îmbrăţişează „naţiunile care Îl uită pe Dumnezeu”, deoarece ele nu realizează ca Dumnezeu este Atotputernic, că martorii Săi acţionează la porunca Sa şi că El îi va proteja pe toţi cei care Îl iubesc şi servesc. Fără încredere deplină în Iehova şi în Împărăţia Sa, oamenilor le-ar fi imposibil să reziste atacurilor răutăcioase ale duşmanilor aliaţi. Iehova este Dumnezeul mângâierii, iar pentru ca speranţa poporului Său să fie puternică, El le oferă servilor Săi credincioşi următoarea rugăciune: „Scoală-Te, O, Doamne, nu lăsa să biruie omul; fie ca neamurile să fie judecate înaintea Ta. Aruncă frică în ei, O, Doamne; pentru ca naţiunile să ştie că nu sunt decât oameni. Sela.” – Ps. 9:19,20.

21. Unele persoane care declară că Îi sunt consacrate Domnului au o credinţă mai slabă decât altele, iar din această cauză ei tind să devină temătoare pentru o oarecare perioadă de timp. Pentru ajutorarea şi mângâierea lor, Iehova le răspunde la rugăciunea anterioară, iar prin intermediul profetului Său le spune celor care au nevoie de mai multă credinţă: „Eu, Eu sunt Cel care vă mângâie; cine eşti tu, ca să te temi de omul cel muritor, şi de fiul omului care va ajunge ca iarba?” – Isa. 51:12

22. Doar cei care au încredere în Iehova şi care Îl slujesc cu sârguinţă, pot spune acum: „Întăriţi-vă în Domnul şi în puterea tăriei Lui.” (Efes. 6:10) Aceste persoane sunt lipsite de orice frică şi au curajul ca în această zi să proclame mesajul adevărului lui Dumnezeu, după cum le-a fost poruncit. (1Ioan. 4:17,18) În Marea Britanie şi în America, cea mai mare parte a lucrării de mărturie este desfăşurată de către martorii lui Iehova. În restul ţărilor – unde numărul martorilor este mic, duşmanii au fost mult mai aroganţi şi mult mai îndrăzneţi în a se împotrivi lucrării Celui Preaînalt. Împotrivirile înverşunate venite din partea duşmanilor continuă să crească în America şi în Marea Britanie, ceea ce indică apropierea Armaghedonului. Observăm acum în mod clar că demonii au pus stăpânire pe minţile celor care sunt împotriva lui Dumnezeu şi a Împăratului Său. Satan ştie că nu mai are mult timp la dispoziţie, iar din această cauză el face toate eforturile pentru a-i controla pe cei care nu Îl cunosc pe Iehova Dumnezeu. Tulburările care a avut loc recent la Madison Square Garden, New York, a demonstrat în mod clar că duşmanii amăgiţi şi radicali se află sub controlul total al lui Satan şi al demonilor săi, al îngerilor săi păcătoşi. Demonii au preluat controlul tuturor elementelor radicale din toate colţurile lumii; Diavolul îşi pregăteşte astfel forţele în grabă pentru ultima bătălie. Prin urmare, Iehova le spune tuturor

Cuprins

naţiunilor: „Adunaţi-vă şi veniţi, voi toate neamurile [naţiunile], şi strângeţi-vă de jur împrejur; acolo coboară-i O, Doamne, pe vitejii Tăi.” – Ioel. 3:11.

23. Prima parte a acestui verset le este adresată tuturor naţiunilor care se află împotriva lui Dumnezeu, excepţie făcând „naţiunea Sa sfântă”. Ultima parte a versetului reprezintă o rugăciune a clasei „servului credincios” a lui Iehova, o rugăciune a „naţiunii sfinte”. Potrivit *Versiunii Americane Revizuite*, Iehova le spune acum forţelor inamice aflate sub conducerea lui Gog, comandantul armatei lui Satan, următoarele: „Grăbiţi-vă şi veniţi, voi naţiunilor dimprejur.” Timpul pentru adunare şi pentru pregătirea începutului luptei este scurt – din această cauză acţiunile trebuie grăbite. Satan ştie că timpul său se scurge, grăbindu-se astfel să facă exact lucrurile care Dumnezeu a poruncit să fie făcute. (Apoc. 12:12) Graba cu care se fac pregătirile pentru luptă este indicată de profetul lui Dumnezeu prin următoarele cuvinte: „Carele [de război] vor face zgomot pe străzi [pe drumurile organizaţiei duşmanilor], se vor năpusti unul asupra celuilalt în pieţe; vor fi ca torţele, vor alerga ca fulgerele.” – Naum. 2:4.

24. „Acţiunea Catolică” îşi accelerează acum desfăşurarea planurilor în întreaga lume. Dictatorii politici, dictatori cu care Ierarhia este aliată, fac diverse mişcări în grabă pentru a-şi spori propria forţă şi pentru a-şi extinde puterile până în punctul în care vor fi în stare să interzică în totalitate dreptul la liberă exprimare (inclusiv cea a presei), dreptul la liberă adunare şi cel al libertăţii religioase. Cei radicali şi orbiţi sunt atât de violenți încât nu mai acţionează nici măcar în conformitate cu legile dictatorilor, ci o fac după bunul lor plac, încercând să prevină dreptul de adunare şi dreptul la liberă exprimare. Toate faptele care se petrec acum arată în mod clar că „ziua cea mare a Domnului se apropie, se apropie şi vine în grabă, chiar şi vuietul acelei zile [a lui Iehova].” Şi ce va urma? „Viteazul [duşmanul] va striga cu amar.” – Ţef. 1:14.

25. Aceasta este ziua răzbunării lui Iehova, iar El nu numai că este pregătit pentru luptă, ci îşi şi invită duşmanii să se alinieze, spunându-le: „Veniţi, voi toate neamurile [naţiunile], şi strângeţi-vă de jur împrejur”; pregătiţi-vă de luptă; v-aţi lăudat cu ceea ce puteţi face, aşa că faceţi acum toate aceste lucruri! A sosit momentul în care numele lui Iehova va fi justificat; astfel, El le spune duşmanilor Săi să înainteze și aceasta nu prin provocarea martorilor Săi – a rămăşiţei şi a însoţitorilor lor. Aceştia merg în rândurile oamenilor şi proclamă fără frică hotărârile scrise ale lui Dumnezeu. Cei care au încredere deplină în Iehova sunt fericiţi să se supună poruncilor Sale; ei proclamă Teocraţia cu îndrăzneală, iar efectul pe care acest lucru îl are asupra religioșilor este asemeni unei plăgi, la fel ca şi plaga lăcustelor care au invadat Egiptul. În esenţă, Iehova le spune duşmanilor următoarele: „Înconjuraţi-i în totalitate. Înconjuraţi-i pe martorii Mei credincioşi care se află acum pe pământ, şi faceţi-le ce e mai rău prin legile voastre crude şi nelegiuite. Luaţi-le toate libertăţile care fuseseră odată garantate prin legile voastre naţionale.”

26. În anul 1914 a început „războiul în ceruri”; Domnul Isus şi îngerii Săi au luptat împotriva lui Satan şi a forţelor sale, iar aceştia din urmă au fost alungaţi

Cuprins

pe pământ. (Apoc. 12:7-9) Acum, scena conflictului final are loc pe pământ, iar următoarele cuvinte ale profeţiei lui Ioel reprezintă o rugăciune a celor credincioşi către Iehova: „Acolo coboară-i O, Doamne, pe vitejii Tăi.” (Ioel. 3:11) În sprijinul acestui lucru citǎm o altă profeţie a lui Dumnezeu: „Am dat poruncă sfintei Mele oştiri, zice Domnul, am chemat pe vitejii Mei la judecata mâniei Mele, pe cei ce se bucură de mărimea Mea.” Un vuiet se aude pe munţi, ca vuietul de popor mult; se aude o zarvă de împărăţii, de neamuri adunate. Domnul oştirilor Îşi cercetează oastea care va da lupta” – Isa. 13:3,4.

27. Sfârşitul lui Satan şi al mulţimii sale de păcătoşi se apropie. Mulţimea sa cuprinde atât partea văzută cât şi cea nevăzută a organizaţiei sale, inclusiv Ierarhia romano-catolică care încearcă acum să conducă de pe culmile tuturor naţiunilor. Astfel, Iehova le spune şi le porunceşte martorilor Săi să repete declaraţia Sa: „Să se scoale toate naţiunile [fie ca naţiunile să se mişte – *R.V.*], şi să urce în valea lui Iosafat; căci acolo voi sta şi voi judeca toate naţiunile dimprejur.” – Ioel. 3:12.

28. Astfel, martorii lui Iehova, în supunere faţă de porunca Sa, trebuie să proclame următorul mesaj: „Căci este o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire şi răzbunare pentru Sion.” (Isa. 34:8) Servii credincioşi ai lui Dumnezeu se gândesc acum la sarcina pe care o au de îndeplinit, iar astfel ei vor declara ziua răzbunării Dumnezeului nostru. (Isa. 61:2) Iehova le-a permis duşmanilor să opereze timp de secole fără a-i împiedica în niciun fel, însă acum El Îşi va încheia conturile cu ei pentru totdeauna. Prin urmare, Iehova îi pune pe duşmani pe poziţiile în care aceştia ar trebui să se afle, îi urneşte şi îi face pe martorii Săi să joace un rol în lucrarea de declarare a zilei răzbunării Sale împotriva tuturor răutăţilor.

29. Iehova le spune acum tuturor naţiunile care s-au aliat cu Diavolul: „Urcaţi în valea lui Iosafat”; şi anume în locul unde se va desfăşura lupta şi judecata. Iehova îi aduce pe duşmani exact în acel loc. El nu numai că alege câmpul de luptă, ci îi şi desemnează pe duşmanii Săi şi pe toţi oamenii care îi susţin, obligându-i astfel să arate de ce parte se află cu adevărat. El îi forţează să recunoască că sunt împotriva Teocraţiei. Această separare are loc acum, iar oamenii din rândurile tuturor naţiunilor se împart în două clase: una desemnată drept clasa „caprelor”, iar cealaltă clasă – formată din persoane de bună-credinţă faţă de Dumnezeu, este clasa „altor oi” ale Domnului. Acesta este un moment foarte important, iar sunetul forţelor care înaintează pentru pregătirea luptei îi bucură pe toţi cei care iubesc dreptatea şi care detestă nedreptatea. Poporul lui Dumnezeu a aşteptat acest moment de foarte multă vreme, iar acum se bucură că a sosit în sfârşit. El ştie că Cel Drept – Atotputernicul Dumnezeu, şi Împăratul Său vor câştiga această bătălie. Iehova nu le va lăsa loc de scuze duşmanilor, duşmani care ar putea spune că nu au fost avertizaţi în mod corespunzător despre ceea se se va abate asupra lor. Armata lui Satan se adună din toate colţurile pământului pentru a lupta împotriva Domnului. Această mulţime păcătoasă se află sub conducerea lui Gog – cel care conduce imediat după Satan. Domnul îi adresează

Cuprins

acestei mulţimi păcătoase următorul discurs: „Şi spune: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: „Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roşului, Meşecului şi Tubalului! Te voi târî, şi-ţi voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate, pe tine şi toată oastea ta, cai şi călăreţi, toţi îmbrăcaţi în chip strălucit, ceată mare de popor, care poartă scut şi pavăză şi care toţi mânuiesc sabia" – Ezec. 38:3,4.

30. În anul 1919 Iehova a eliberat pe poporul Său de sub influenţa duşmanilor şi i-a promis că el va urma să trăiască în siguranţă sub protecţia şi grija Sa. (Ezec. 38:8) Dumnezeu a promis acest lucru poporului Său și el ştie acum că duşmanii „nu vor izbuti împotriva lor". – Ier. 1:19.

31. Cuvintele lui Isus adresate servilor Săi credincioşi arată cum Satan adună naţiunile pentru bătălia care va avea loc în ziua Atotputernicului Dumnezeu. (Apoc. 16:13-16) Cei credincioşi aflaţi acum pe pământ văd îndeplinirea acestei profeţii din Cartea Apocalipsei. În „valea lui Iosafat", locul în care se va petrece judecata finală, Iehova va aduna pe toată lumea, spunând: „Căci acolo voi sta şi voi judeca toate naţiunile dimprejur." (*R.V.*) Niciuna din părţile organizaţiei lui Satan nu va fi omisă de la acea adunare întocmită pentru judecată şi execuţie. Marele Judecător şi Conducător al tuturor oştirilor dreptăţii – Iehova, se va afla acolo pentru a porunci şi coordona executarea judecăţii Sale, judecată care va fi îndeplinită de către Isus Cristos, Reprezentantul Său Oficial şi Justificatorul Său. Nu va avea loc niciun fel de proces ca cele din tribunalele lumeşti. Nu se vor prezenta dovezi şi nici o plângere nu va fi ascultată. Va fi momentul execuţiei. Dumnezeu I-a dat lui Isus Cristos „autoritatea de a executa judecata". (Ioan. 5:27) Domnul Isus Cristos va lupta împotriva forţelor lui Satan, iar Iehova va asista la această luptă şi va face cunoscut rezultatul. Astfel, toate gurile care L-au vorbit de rău pe Atotputernicul Dumnezeu şi care I s-au împotrivit, vor fi astupate pentru totdeauna. Dreptatea va triumfa. Această asigurare deplină îi bucură foarte mult pe cei aflaţi de partea guvernului Teocratic, umplându-le sufletele cu un curaj şi o fericire de nedescris.

32. În acest punct al profeţiei, Iehova I se adresează Fiului Său preaiubit, care se supune întotdeauna cu credinţă pentru a îndeplini voia Tatălui Său. Isus Cristos a aşteptat timp de secole momentul în care va putea justifica numele Tatălui Său şi să fie pe deplin fericit. El se va bucura foarte mult când Îl va auzi pe Iehova spunându-I lui şi oştirii Sale cereşti: „Puneţi mâna pe seceră, căci secerişul [viţa-de-vie a lui Satan] este copt; veniţi, coborâţi; căci teascul s-a umplut, dă pe dinafară; căci răutatea lor este mare." (Ioel. 3:13) A venit momentul în care cuţitul trebuie înfipt în via lui Satan. „Şi un alt înger a ieşit din Templul care este în cer, şi avea şi el o secera ascuţită. Şi un alt înger a ieşit din altar, iar el stăpânea focul; şi a strigat cu glas tare către cel care avea secera ascuţită, spunând, Înfige secera ta cea ascuţită, şi culege strugurii viei pământului; căci strugurii ei sunt copţi." – Apoc. 14:17,18.

33. Scopul înfigerii secerii este de a desprinde via lui Satan de rădăcinile sale care se află adânc înfipte în pământ. Via va fi aruncată în teascul lui Dumnezeu, unde va fi călcată în picioare şi distrusă. Adunarea naţiunilor în locul

Cuprins

unde se va desfăşura conflictul final este legată de înfigerea secerii în vie; în această parte a lucrării lui Iehova, martorii joacă un rol prin faptul că declară care sunt scopurile Sale. Potrivit unei alte traduceri, această parte a textului spune: „Înfige secera ta, căci recolta de struguri este coaptă." (*Rotherham*) În mod cert acest lucru înseamnă că organizaţia lui Satan, mai ales „creştinătatea" care reprezintă partea principală a organizaţiei duşmanului, este acum coaptă şi gata să fie distrusă.

34. Ba mai mult, Iehova îi spune lui Cristos, Împăratului şi Executantului Său: „Veniţi, coborâţi [veniţi, călcaţi în picioare (*R.V.);* du-te, calcă în picioare (*Rotherham*)]; căci teascul s-a umplut, dă pe dinafară." (*A.R.V.*), (*Rotherham*). Iată explicaţia acestei descrieri: Lumea este plină de răutate şi violenţă, iar acum a sosit momentul ca acestea să fie înlăturate pentru totdeauna. Când bătălia Armaghedonului va începe, teascul va fi plin. În acel moment, împărţirea oamenilor va fi deja făcută, iar unii se vor afla în partea stânga, în clasa „caprelor", iar ceilalţi, cei de bună-credinţă – „alte oi", se vor afla la dreapta lui Isus Cristos, Judecătorul. Totul va fi pregătit pentru ciocnirea acestor puteri. Acel „teasc" va fi unul imens, capabil să ţină în el toate naţiunile care sunt împotriva lui Iehova Dumnezeu. (Apoc. 14:19,20) Roadele organizaţiei duşmanului sunt acum coapte. Acele fructe ale răutăţii sunt gata să fie culese. Ele se maturizează şi culminează în defăimarea, calomnierea şi atacarea servilor lui Iehova. Ierarhia este cea care a dirijat aceste atacuri şi care le-a declarat pe acestea ca făcând parte din „războiul sfânt". Astfel, ei au „sfinţit" războiul şi au declarat că sunt determinaţi să strivească adevărul, şi toate acestea pentru a-şi îndeplini ambiţiile. În ceea ce priveşte acest lucru, Iehova spune prin profetul Său: „Căci răutatea lor este mare", ceea ce se referă la aceste „zile din urmă", sau la aceste „vremuri primejdioase". (2Tim. 3:1) Aceasta este o perioadă în care religioșii au atins cele mai îndepărtate limite de ipocrizie, demonstrându-le în mod clar tuturor persoanelor care sunt înţelepte ca ei sunt de fapt nişte ipocriţi care doar pretind că Îl slujesc pe Dumnezeu; ipocriţi care „au o formă de evlavie, însă îi neagă puterea." (2Tim. 3:5) Aceasta este îndeplinirea finală a profeţiei citată de către Domnul Isus şi îndreptată spre această clasă de religioși: „Făţarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, când a zis: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura şi mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. De geaba Mă cinstesc ei, învăţând ca învăţături nişte porunci omeneşti." – Mat. 15:7-9.

35. Acesta este un moment de declin pentru religie. Iehova se referă la actele de răutate ale religioșilor în Ioel 3:2-6, aceste acte fiind săvârşite împotriva servilor credincioşi ai Atotputernicului Dumnezeu. Prin faptele lor nemiloase şi nelegiuite, religioșii L-au provocat pe Iehova şi pe Isus Cristos să îi împiedice în răspândirea minciunilor lor: „Pentru că ziceţi: „Noi am făcut un legământ cu moartea, am făcut o învoială cu locuinţa morţilor: când va trece urgia apelor năvălitoare, nu ne va atinge, căci avem ca loc de scăpare neadevărul şi ca adăpost minciuna!" (Isa. 28:15) Acei lideri religioşi ipocriţi au încercat cu disperare şi încă

Cuprins

mai încearcă să distrugă clasa Templului Domnului, Iehova declarând din această cauză că îi va distruge pe aceşti ipocriţi. – 1Cor. 3:17.

36. În mod cert Atotputernicul Dumnezeu Iehova a făcut ca şi consemnările Sale sfinte – şi anume Biblia, să fie scrise şi răspândite într-o aşa manieră încât să poată fi înţelese şi apreciate doar de către cei care Îl iubesc şi care îşi doresc să fie îndrumaţi pe calea cea bună. (Ps. 25:9) Fiecare parte din Cuvântul Său este armonioasă. Acum ştim că acest lucru este adevărat. Unele părţi ale profeţiei Sale au fost scrise cu multe secole în urmă de către servii Săi credincioşi – profeţii. Timp de mulţi ani după aceea, alte părţi ale profeţiei Sale au fost oferite prin Isus Cristos – marele Profet; aceste profeţii au fost înregistrate de către slujitorul Său credincios, Ioan. (Apoc. 1:1,2) Prin intermediul profetului Ioel, Iehova declară porunca făcută lui Isus Cristos, gloriosul Său Justificator, de a înainta în bătălia Armaghedonului. În Cartea Apocalipsei sunt înregistrate acţiunile lui Isus Cristos îndeplinite cu bucurie şi cu supunere deplină faţă de porunca Tatălui Său. Ioan descrie bucuria pe care o vor simţi toţi cei privilegiaţi să asiste la înaintarea marelui Justificator: „Apoi am văzut cerul deschis, şi iată, un cal alb; iar Cel ce stătea pe el se numea Cel Credincios şi Adevărat, iar El se judeca şi se lupta cu dreptate. Ochii lui erau ca para focului, iar pe capul Său se aflau multe coroane; şi avea un nume scris, pe care niciun om nu-l ştia în afara Lui. Iar El era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge; iar numele Său este Cuvântul lui Dumnezeu. Iar oştile care se aflau în cer Îl urmau pe cai albi, îmbrăcaţi cu in subţire, alb şi curat.” „Iar pe haina şi pe coapsa Sa avea scris un nume, ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAŢILOR, ŞI DOMNUL DOMNILOR.” – Apoc. 19:11-14,16.

37. Acesta este „momentul războiului”, momentul unui război final. Toate oştile cerului vor asista la el pline de interes. Cei credincioşi aflaţi pe pământ îşi vor da seama de acest război şi vor şti de dinainte care va fi rezultatul. A sosit momentul zero, iar Marele Războinic îşi conduce acum oastea invincibilă înspre victorie. Potopul a reprezentat sfârşitul primei lumi a răutăţii şi a violenţei, el prevestind sfârşitul „lumii prezente”. Fie ca toţi cei care Îl iubesc pe Iehova şi pe Împăratul Său să observe acum înaintarea oştirilor cereşti şi să aştepte cu nerăbdare rezultatul prevestit de profeţii.

(Va urma)

Cea de-a şasea trâmbiţă

„Îngerul al şaselea a sunat din trâmbiţă. Şi am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului din aur, care este înaintea lui Dumnezeu, şi zicând îngerului al şaselea, care avea trâmbiţa: „Dezleagă pe cei patru îngeri, care sunt legaţi la râul cel mare Eufrat!” – Apocalipsa 9:13, 14.

Vechiul oraş Babilon a fost cel mai mare oraş construit vreodată pe râul Eufrat. Prin comerţul desfăşurat prin intermediul acelui râu, oraşul era întreţinut şi

Cuprins

menţinut. A fost construit pe ambele părţi ale râului şi avea porţi suspendate care se balansau peste râu, iar acestea reprezentau mijloace militare de protecţie şi apărare. Elementul comercial şi politic domina oraşul, dar a făcut acest lucru prin puterea şi influenţa oamenilor religioşi. *Babilon* este unul dintre denumirile pe care Scripturile le atribuie organizaţiei Diavolului şi în mod particular când religia lui Satan se află la conducere. Aşa-numita „creştinătate organizată," face parte din organizaţia lui Satan, de când el a preluat controlul asupra acesteia; şi este sprijinită de către oameni, ilustrată de către marele râu Eufrat.

În vechiul Babilon oamenii cu influenţă erau religioşii şi îşi exercitau puterea prin şi cu ajutorul aliaţilor comerciali şi politici. Astăzi, clerul aşa-numitei „creştinătăţi organizate" îşi exercită puterea de control prin intermediul giganţilor comerciali, care controlează marile afaceri, şi prin intermediul dictatorilor şi politicienilor, care creează şi aplică legile şi susţin guvernele. Toate elementele organizaţiei lui Satan şi în mod particular partea clerului din organizaţie, se opun mesajului adevărului referitor la Împărăția lui Dumnezeu şi îi persecută pe cei care îl proclamă. Îi determină pe aliaţii săi, oamenii marilor afaceri şi elementul politic, să îi persecute pe martorii unşi ai lui Dumnezeu pe pământ. Dacă nu ar fi fost influenţa nelegiuită atât de exercitată, astăzi ar fi existat milioane de oameni lăudându-L pe Dumnezeu şi salutându-l pe Cristos, în calitate de Rege legitim al pământului, iar fără îndoială bătălia Armaghedonului nu ar mai fi fost necesară. Influenţa nelegiuită a acestor conducători din Babilon este cea care îşi ţine prizonierii în stare de reţinere.

De reţinut este faptul că la sunetul celui de-al „şaselea înger" o voce este auzită dintre cele patru coarne ale altarului de aur din Templul Sfânt al lui Dumnezeu. Prin urmare, trebuie să fie o voce a organizaţiei lui Iehova, prin spirit, adică prin Isus Cristos, marele Preot al Celui Prea Înalt, care oferă „vocea", deoarece vine din toate părţile altarului, locul de sacrificiu, iar Cristos este unicul mare sacrificiu pentru toţi. Porunca dată a fost: „Eliberează-i pe cei patru îngeri care sunt legaţi la marele râu Eufrat." (*A.R.V.*) În această privinţă este de remarcat o altă profeţie a lui Iehova (Isaia 45:1, 13): „Aşa vorbeşte Domnul către unsul Său, către Cir, pe care-l ţine de mână, ca să doboare neamurile înaintea lui şi să dezlege brâul împăraţilor, să-i deschidă porţile, ca să nu se mai închidă. Eu am ridicat pe Cir, în dreptatea Mea şi voi netezi toate cărările lui. El Îmi va zidi iarăşi cetatea şi va da drumul prinşilor Mei de război, fără preţ de răscumpărare şi fără daruri, zice Domnul oştirilor." Prin această profeţia Iehova îl ilustrează pe Cristos cel iubit, pe marele Cir anti-tipic, comportându-se ca şi ofiţerul lui conducător, balansând spre înapoi cele două porţi de frunze ale Babilonului, încât cei întemniţaţi să fie eliberaţi. În acest serviciu Domnul foloseşte îngerii Săi invizibili pentru om.

Totuşi, cuvântul „înger" nu se aplică totdeauna creaturilor care au un organism spiritual, dar cel mai adesea înseamnă un mesager comandat cu un mesaj de la Iehova Dumnezeu. Matei 25:31 precizează faptul conform căruia creaturile spirituale, cu trupuri spirituale, îl însoţesc pe Isus Cristos ca şi servi ai Lui, când El vine şi slujeşte la templul lui Dumnezeu. În Apocalipsa 9:14 Isus Cristos la

Cuprins

templu, în calitate de marele Preaînalt Preot al lui Iehova, este arătată direcţia către cel de-al şaselea înger care avea trâmbiţa, spunând: „Eliberează-i pe cei patru îngeri [care sunt mesageri comandaţi] care sunt legaţi [(*Diaglott*) care au fost legaţi] la marele râu Eufrat.” (*A.R.V.*) Numărul „patru” folosit aici semnifică organizaţia martorilor lui Iehova în cele patru colţuri ale pământului, într-un trup puternic muncitor, slujindu-l pe Isus Cristos sub îndrumarea lui Cristos şi Iehova. Faptul că porunca este dată pentru a-i elibera arată faptul că într-un moment trecut ei au fost legaţi. Cei „patru îngeri” sau mesageri comandaţi, toţi fac parte dintre martorii unşi ai lui Iehova şi comandaţi de către El să transmită mărturia lui Isus Cristos către naţiunile pământului. Limbajul folosit semnifică cu siguranţă faptul că aceşti martori trebuie să fie mai întâi eliberaţi din starea de reţinere, iar apoi să fie pregătiţi şi echipaţi pentru sarcina dată lor.

În timpul perioadei Războiului Mondial clasa „servului credincios” se afla în închisoare sau în stare de reţinere de către organizaţia lui Satan. Eliberarea credincioasei rămăşiţe a slujitorilor lui Iehova a avut loc în martie, 1919, iar în ziua de 27 a lunii martie, 1919, au fost depuse eforturi pentru a organiza şi transmite mai departe lucrarea martorilor referitoare la Împărăția lui Iehova sub Cristos. La acea vreme nu era nici o organizaţie pregătită pentru această sarcină. A fost atunci când Dumnezeu, conform ilustraţiei profetice din Apocalipsa 12:14, „a dus femeia Sa în pustietate,“ adică, a dus oamenii din organizaţia Sa în starea pe care le-a pregătit-o. Această lucrare pregătitoare a progresat şi a atins punctul culminant în iulie, 1927, la Convenţia Internaţională a Martorilor lui Iehova la Toronto, Ontario, când proclamarea a fost trimisă către „Oamenii creştinătăţii” şi sprijinită printr-o adresare publică, iar proclamarea şi adresarea au fost ulterior emise într-o publicaţie sub titlul „Libertate pentru Oameni”, iar milioane de exemplare au fost distribuite pe parcursul „creştinătăţii”.

Domnul şi-a trimis îngerul invizibil pentru a suna din cea de-a şasea trâmbiță, iar în acelaşi timp este dată poruncă de a-i elibera pe cei legaţi. Un asemenea mesaj transmis de către îngerul Său trebuie neapărat să fie un „vai” către organizaţia lui Satan care domină pământul. (Apocalipsa 8:13; 9:12) Domnul a determinat pe poporul Său să realizeze o convenţie generală în Toronto, Canada, în acea lună iulie, 1927. Domnul nu are condiţii aranjate pentru ca radiodifuziunea să fie pusă într-o poziţie încât facilităţile oferite de radio să fie folosite pentru slava lui Dumnezeu. Involuntar, agenții lui Satan au căzut în capcana Domnului, iar acest fapt a determinat creşterea chinului pentru organizaţia lui Satan. Înaintea unei audienţe vizibile de 15.000 de oameni şi cu ascultarea de către o audienţă nevăzută de către milioane prin radio, o adresare numită „Libertate pentru oameni” a fost transmisă la această reuniune din Toronto, iar rezoluţia denumită „Către oamenii creştinătăţii” a fost citită, iar audienţa vizibilă şi invizibilă a adoptat rezoluţia prin vot. Cincizeci şi trei de staţii radio erau legate între ele, o înregistrare montată pentru acel moment, extinzându-se de pe coasta Atlanticului până pe cea a Pacificului, iar acestea, împreună cu aparaturi de radiodifuzare cu unde scurte, au vestit adevărul în Statele Unite şi Canada şi în tărâmurile de peste mări. Spiritul şi

Cuprins

substanţa mesajului a fost: „Eliberează-i pe cei care sunt legaţi în organizaţia lui Satan şi lasă-i să fie liberi.” Domnul a trimis îngerul Său pentru a transmite acest mesaj, şi a determinat transmiterea lui, şi a folosit martorii Săi de pe pământ în legătură cu acest fapt, şi a fost auzit de către milioane de oameni; iar apoi mai târziu, peste cincizeci de milioane de exemplare au fost puse în mâinile oamenilor; mesajul fiind după cum urmează:

„REZOLUŢIE

„Către oamenii „creştinătăţii“:

“Studenţii Internaţionali ai Bibliei, în convenţiile generale organizate, transmit salutări:

„În calitate de creştini şi martori ai numelui lui Iehova Dumnezeu, considerăm privilegiul şi sarcina noastră de a vă atrage atenţia asupra următoarelor lucruri de o importanţă vitală:

„În primul rând: Faptul că Dumnezeu a făcut din acelaşi sânge toţi oamenii şi naţiunile de oameni pentru a locui pe pământ şi a acordat tuturor oamenilor drepturi egale. Prin urmare, nu există nici o cauză justă sau scuză pentru ca o naţiune să declanşeze război împotriva unei alte naţiuni.

„În al doilea rând: Faptul că primele naţiuni ale pământului pretind a fi naţiuni creştine şi, luate în colectivitate, au format „creştinătatea“ sau aşa-numita „creştinătate organizată“; faptul că oamenii conducători responsabili pentru această susţinere conform căreia ele sunt naţiuni creştine, sunt clericii dominaţiilor variatelor religii, care îşi dau denumirea în numele lui Cristos, dar care de fapt l-au negat; faptul că scopul susţinerii lor conform căruia aceste naţiuni sunt creştine este pentru a determina oamenii să creadă faptul că acele naţiuni, deşi militarizate şi crude, sunt reprezentanţii lui Dumnezeu şi ai lui Cristos pe pământ; faptul că o asemenea susţinere este păgubitoare şi falsă şi a sucit minţile a milioane de oameni cinstiţi de la adevăratul Dumnezeu şi de la Cristos; faptul că liderul invizibil al naţiunilor “creştinătăţii“ sau al aşa-numitei “creştinătăţi organizate“, este Satan Diavolul, care a dat naştere schemei pentru formarea “creştinătăţii organizate“ pentru a înşela oamenii şi pentru a-i ţine sub supunere faţă de sine şi faţă de agenţiile sale.

„Faptul că masele de oameni ale naţiunilor au dreptul la guvernare proprie exercitată de către oameni pentru bunăstarea generală a tuturor; dar în loc să ne bucurăm de asemenea drepturi, o minoritate ne conduce; faptul că puterea banilor lumii a fost concentrată în mâinile unor puţini oameni numiţi finanţatori înalţi, iar aceştia, în schimb, au corupt oamenii care fac şi pun în aplicare legile naţiunilor, iar clericii necredincioşi şi-au unit puterile în mod voluntar cu finanţatorii înalţi şi cu politicienii profesionişti, iar această alianţă nesfântă reprezintă puterile guvernatoare care conduc oamenii; faptul că masele de oameni, acţionând sub o înţelegere greşită a faptelor adevărate, au dat naştere, au efectuat, au susţinut şi au întreţinut „creştinătatea organizată“; şi faptul că fără sprijinul oamenilor obişnuiţi,

Cuprins

alianţa nesfântă constituind „creştinătatea organizată", nu ar putea să existe mult timp.

„În al treilea rând: Faptul că timp de secole privilegiile de care s-au bucurat oamenii au fost în întregime inegale şi nedrepte. Mulţimile au produs averea lumii, dar au fost private pe nedrept de roadele muncii lor. Faptul că liderii „creştinătăţii", în loc să-i înveţe pe copiii omului învăţăturile lui Cristos, pe care ei pretind să le urmeze, îi învaţă să ucidă fiinţele asemănătoare lor; şi faptul că acum conducătorii îi amestecă pe oamenii obişnuiţi cu cei militari, pentru a-i determina pe toţi oamenii să fie o parte şi un subiect din marea maşinărie de război a lor; faptul că prin legi nedrepte oamenii obişnuiţi, contrar propriilor dorinţe, au fost obligaţi să meargă la război unul împotriva celuilalt, având ca rezultat o mare întristare şi suferinţă, numeroase inimi frânte şi milioane de morminte înainte de vreme; faptul conform căruia „creştinătatea organizată" a întors o ureche surdă către petiţiile şi rugăminţile oamenilor pentru eliberare, iar acum plânsetele oamenilor asupriţi au ajuns la urechile lui Iehova Dumnezeu, iar momentul Său este potrivit pentru a da oamenilor eliberare şi libertate.

„În al patrulea rând: Faptul că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, prietenul şi binefăcătorul oamenilor. Acum l-a aşezat pe Fiul Său iubit Isus Cristos pe tronul Său şi îi îndeamnă pe toţi oamenii de pe pământ să îl audă şi să îl asculte pe El, care este Regele legitim al pământului.

„În al cincilea rând: Faptul că regii şi conducătorii pământului, aceia care constituie alianţa nesfântă precizată, au fost informaţi în mod corespunzător despre faptul că Dumnezeu şi-a aşezat Regele pe tronul Său, iar Împărăţia Sa le este la îndemână; dar ei refuză să înţeleagă sau să conştientizeze şi continuă să meargă mai departe prin întuneric. Prin urmare, Dumnezeu a decretat şi a declarat faptul că va veni asupra lumii o vreme de necaz cum nu a mai fost cunoscută, iar pe durata acelui necaz "creştinătatea" sau aşa-numita "creştinătate organizată", precum şi toate organizaţiile lui Satan, vor fi distruse; iar Isus Cristos, Regele legitim, va dobândi autoritatea completă şi controlul şi îi va binecuvânta pe oamenii de pe pământ.

„În al şaselea rând: Faptul că acum trebuie să fie aparentă către toţi oamenii grijului ideea conform căreia acea eliberare, confort şi binecuvântare, atât de mult dorită de către ei, nu va putea niciodată rezulta din sistemul nedrept al "creştinătăţii" sau "creştinătăţii organizate" şi nu există niciun motiv pentru a sprijini în continuare acel sistem ipocrit şi asupritor. În acest moment de nedumerire, Iehova Dumnezeu îi îndeamnă pe oameni să abandoneze şi să părăsească pentru totdeauna "creştinătatea" sau „creştinătatea organizată" şi să se îndepărteze complet de ea, deoarece este organizaţia Diavolului, şi să nu-i ofere niciun fel de sprijin, iar oamenii să ofere devotamentul şi credinţă inimilor lor în întregime lui Iehova Dumnezeu şi către Rege şi Împărăţia Sa şi să primească libertatea deplină şi binecuvântarea pe care Dumnezeu o are pregătită pentru ei.

„În al şaptelea rând: Timp de patru mii de ani dorinţa nepreţuită a evreilor a fost Împărăţia Mesianică a lui Dumnezeu. Timp de nouăsprezece secole acea

Cuprins

Împărăție a fost speranţa adevăraţilor creştini. Acum este la îndemână. Conform promisiunii Sale, Dumnezeu cu şi prin domnia lui Cristos va ridica povara oamenilor, îi va elibera de război, înşelăciune şi asuprire, de boală, suferinţă şi moarte şi le va oferi o guvernare dreaptă şi binecuvântarea păcii veşnice, prosperitate, viaţă şi fericire."

Întorcându-ne acum la Apocalipsa 9: În răspunsul la cererea adresată poruncii pentru a-i elibera pe cei legaţi la râul Eufrat, a fost scris: „Iar cei patru îngeri au fost eliberaţi, fapt care a fost pregătit pentru ora, ziua, luna şi anul, când ei vor ucide o treime din omenire." (Versetul 15 *A.R.V.*) Acea eliberare care a început în anul 1919 A.D. şi care a atins punctul culminant în următoarea mişcare din anul 1927, fiind realizată de către Cir cel Mare, Isus Cristos. A poruncit ca îngerul Său, care ţinea cea de-a şasea trâmbiță, să de-a semnalul de pornire. Totul era pregătit, iar marşul spre înainte a început cu mare zel. (Psalmii 146:7; Isaia 45:1, 13) Atunci a fost când martorii lui Iehova au fost eliberați pentru a face lucrarea pe care Dumnezeu le-a dat-o să o facă asupra "creştinătăţii". Convenţia de la Toronto a fost anunţată în *Turnul de Veghere* ca o „convenţie de servire"; care într-adevăr a fost. Atunci a fost momentul în care poporul lui Dumnezeu, prin rezoluţia adoptată, s-a prezentat oamenilor „creştinătăţii" ca şi „martori ai numelui lui Iehova Dumnezeu", devenind poporul pe care Dumnezeu l-a făcut pentru ai purta numele Său. „Cei patru îngeri," adică, martorii unşi ai lui Iehova, care s-au împrăştiat în cele patru colţuri ale pământului, erau acum mai bine pregătiţi decât au fost înainte pentru a transmite mesajul lui Dumnezeu şi a Împărăției Sale, către oameni. Acest lucru a marcat începutul unei lucrări îndemnându-i pe oameni să se elibereze de sub robia organizaţiei lui Satan şi să se declare pentru Iehova şi Împărăția Sa.

ASCULTARE ÎN LOC DE RELIGIE

Clasa sanctuarului lui Iehova trebuie să înveţe mai întâi să asculte înainte de a avea un loc în justificarea numelui Său măreţ. Dumnezeu s-a îngrijit de poporul Său de legământ ca prin Cuvântul Său să îi ofere o înţelegere cu privire la acest lucru în timp util, încât el să fie instruit, iar apoi el trebuie să facă conform voinţei Sale. Celor care se află în legământ cu El, le spune: „Ia învăţătură, Ierusalime, ca nu cumva să Mă depărtez de tine şi să fac din tine un pustiu, o ţară nelocuită!" (Ieremia 6:8) Aceste cuvinte ale lui Ieremia se aplică celor care sunt acum pe pământ, care se află într-un legământ de a face conform voinţei lui Dumnezeu. Omul înţelept este unul care urmăreşte cu sârguinţă să cunoască voinţa lui Dumnezeu, după cum este precizat în Cuvântul Lui, iar care apoi se grăbeşte pentru a îndeplini acea voinţă. A auzi, pur şi simplu, cu urechile ceea ce Cuvântul Său spune nu este suficient: „Vezi că credinţa lucra împreună cu faptele lui[a lui

Cuprins

Avraam], şi, prin fapte, credinţa a ajuns desăvârşită. (Iacov 2:22 *R.V.*) Aceasta arată faptul că aceia se află într-o stare de orbire, care iau litera Cuvântului, iar nu spiritul Cuvântului, şi care eşuează în a face ceea ce Dumnezeu le spune. Mai mult formalism în slujirea literei Cuvântului îi displace lui Iehova deoarece înseamnă o urâciune şi, spune Galateni 6:7, „Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit."

Când Isus Cristos a apărut pentru judecare în anul 1918 A.D. şi pentru a-i duce pe cei care au fost aprobaţi în templul lui Dumnezeu, faptele şi Scripturile arată că erau două clase înaintea Lui, una care se complăcea în formalism, cum erau cuvioşii, elogioşi în aspect, cei care iubeau să se angajeze la rugăciune publică şi posteau pentru a părea buni în faţa altora, ca şi cum s-ar fi dezvoltat la un asemenea nivel încât ar fi potriviţi şi necesari pentru Împărăţia din ceruri; iar o altă clasă diferită, şi anume, cei care sunt blânzi şi umili, credincioşi în sarcina a ceea ce au învăţat a fi voinţa lui Dumnezeu şi îndeplinind acea voinţă cu bucurie, fără a se uita vreodată la propriile puteri şi realizări. Prima clasă menţionată este clasa neascultătoare, iar cealaltă clasă menţionată este clasa ascultătoare. Aceste două clase trebuie să fie separate pentru ca cei aprobaţi să fie pregătiţi pentru lucrarea din templu şi pentru justificarea numelui lui Iehova, în legătură cu bătălia Zilei Celei Mari. Cei care fac parte din ambele clase se află în faţa scaunului de judecare, sacrificându-şi dreptul de a trăi ca fiinţe umane. Dar acum ceva mult mai important a apărut. Ei trebuie să asculte. „Îi plac Domnului mai mult arderile-de-tot şi jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele şi păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor. Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea şi împotrivirea nu este mai puţin vinovată decât închinarea la idoli şi terafimii." (1 Samuel 15:22, 23) Profeţia lui Zaharia dată în legătură cu construirea templului la Ierusalim, ilustrează ambele clase, respectiv cea neascultătoare şi cea ascultătoare. Separarea celor două clase are loc, iar cei ascultători sunt pregătiţi şi primiţi în templul spiritual al lui Dumnezeu şi contribuie la justificarea numelui lui Iehova.

Deschiderea celui de-al şaptelea capitol al profeţiei lui Zaharia dezvăluie faptul că anumiţi oameni dintre israeliţi au fost trimişi din oraşul Betel pentru a se ruga şi pentru a ţine discursuri în faţa celor care construiau templul. Acest lucru s-a întâmplat cu mai mult de doi ani înainte ca templul să fie terminat, fapt care dovedeşte că aceşti oameni nu au fost trimişi ca să se roage la templu; iar prin urmare *Versiunea Autorizată* reprezintă o redare slabă a textului din versetele unu şi doi. Redarea corectă (*A.R.V.*) este: „Şi a venit pentru a transmite în anul al patrulea al regelui Darius, faptul conform căruia cuvântul lui Iehova a ajuns la Zaharia în cea de-a patra zi a lunii a noua, chiar şi în Chislev. Acum cei din Betel l-au trimis pe Şareţer şi pe Reghem-Melec şi oamenii lor pentru a solicita favoarea lui Iehova." În textul ebraic, expresia „casa lui Dumnezeu", după cum a fost găsită în *Versiunea Autorizată,* este *Betel*. Semnificaţia acestui text este faptul că aceşti oameni au fost trimişi din oraşul Betel la Ierusalim. Aceşti oameni s-au întors cu rămăşiţa evreilor din captivitatea din Babilon, iar acum au ocupat oraşul Betel. (Ezra 2:28; Neemia 7:32; 11:31) Cei doi oameni, Şareţer şi Reghem-Melec,

Cuprins

acţionau sub nume sau titluri de origine străină, deşi locuiau acum pe tărâmul sfânt, iar acest lucru sugerează faptul că ei nu se aflau în întregime pe aceeaşi linie cu aranjamentul lui Iehova de a-i transmite mai departe lucrarea. Prin urmare, acei oameni reprezintă exact clasa urmașilor declaraţi ai lui Cristos, care au auzit adevărul şi care au participat la lucrare, „lucrarea lui Ilie", a poporului lui Dumnezeu şi care au făcut mare agitație despre faptul că ei fac parte din Casa lui Dumnezeu, adică „Betel."

În jurul anului 1918 şi ulterior, anumite grupe de visători au ieşit în evidenţă, susţinând faptul că sunt în „adevărul prezent" şi pregătiţi pentru Împărăție. Cei doi oameni care veneau de la Betel, numiţi mai sus, au arătat prin calea acţiunii lor faptul că ei erau „din vremea trecută," care nu s-au menţinut la zi cu adevărul şi serviciul Domnului. De asemenea, clasa pe care au prefigurat-o se dovedeşte a fi „din vremea trecută," aparţinând şi păstrând formele vechi stabilite de către om, cum ar fi observarea datelor şi lunilor, timpurilor şi sezoanelor. (Galateni 4:10) Ei nu s-au depărtat în întregime de organizaţia lui Satan, dar încă consideră că ar trebui să fie un subiect al puterilor politice care conduc teritoriul şi refuză să spună adevărul despre faptul că fac parte din organizaţia lui Satan, ca nu cumva să provoace ceva care să îi îndepărteze de ceea ce ei numesc „adevăr." Acest lucru a ajuns să „liniștească faţa lui Iehova" (*Rotherham*); iar acest fapt sugerează o clasă de persoane care se mândresc în primul rând cu aşa-numita „dezvoltare de caracter", încântată să-şi cânte laudele şi să vorbească despre propriile lor calități şi despre devotamentul faţă de un anumit erou al credinţei, dar ei nu dau dovadă de zel adevărat şi devotament faţă de serviciul Domnului Dumnezeu, după cum El a poruncit. Ei numesc chiar clerul ipocrit, care formează o parte din organizaţia Diavolului, „fraţii noştri creştini." Din moment ce nu fac parte din organizaţia lui Dumnezeu, probabil acest lucru nu stă în calea lor de a-i numi pe ipocriţi, „fraţi creştini." Nu este de mirare faptul că ei doresc ca înfăţişarea umilă să fie purtată când este menţionată organizaţia lui Satan. „Păsări care se aseamănă și se adună împreună."

Iosua, marele preot, şi Zaharia şi Hagai, profeţii, erau în serviciu la templu când aceşti oameni care păreau foarte devotaţi au mers acolo pentru a se arăta. Fără îndoială aveau barbă lungă, bine unsă şi aveau un aer foarte solemn dar și ipocrit şi vorbeau cu mare gravitate şi fățărnicie elogioasă către preoţii de la templu, iar în timp ce vorbeau, au vărsat câteva lacrimi de crocodil. Versetul trei spune că au venit „şi să întrebe pe preoţii din Casa Domnului oştirilor şi pe proroci: „Trebuie să plâng şi în luna a cincea şi să mă înfrânez, cum am făcut atâţia ani?" Când au fost în Babilon ei s-au aşezat şi au plâns şi de atunci înainte au fost mari fanatici ai formalităţilor şi au continuat să se complacă prin vărsarea lacrimilor, chiar şi atunci când au fost favorizaţi fiind aduşi înapoi pe tărâmul lor natal. Ei nu au apreciat bunătatea lui Dumnezeu, ci au considerat că trebuie să continue să plângă şi să pară că sunt oameni buni. Timp de şaisprezece ani ei au văzut templul zăcând în ruină şi cum nimic nu era făcut pentru acest lucru, totuşi au continuat să verse mari lacrimi la intervale regulate de timp pentru ca alţii să

Cuprins

poată să spună: "Priviţi aceşti oameni devotaţi." Dacă erau cu adevărat sinceri şi devotaţi lui Dumnezeu s-ar fi ridicat cu mult timp în urmă, ar fi încetat să plângă, ar fi înfruntat inamicul cu, curaj şi cu pasiune şi ar fi intrat cu bucurie în lucrarea de construire a templului la porunca lui Dumnezeu.

Din anul 1916, care a marcat moartea unui serv proeminent al Domnului, este chiar la fel în privinţa clasei mai sus menţionată, iar în mod particular după anul 1918. Ei sunt aceia care au fost scoşi din Babilon sau din organizaţia lui Satan şi le-a fost oferit adevărul, care a fost publicat cu prioritate la acea dată, iar din cauza unui singur om, conducătorul lor pământesc le-a fost luat, ei spunând: „Nu mai există nici un adevăr, iar noi vom sta împreună şi vom vorbi despre trecut şi vom plânge după ceea ce am pierdut." Domnul a prefigurând extraordinar toate aceste lucruri de moment care acum sunt puse în aplicare, iar acest lucru l-a făcut în însuşi scopul de a-i ajuta pe cei credincioşi pentru a înțelege între ipocriţi şi servii zeloşi ai lui Dumnezeu, pentru ca cei credincioşi să poată fi întăriţi cu mare putere şi pregătiţi pentru a înainta în lupta din Ziua Cea Mare.

Oamenii, apărând la Ierusalim, i-au întrebat pe preoţi şi pe profeţi dacă ar trebui să plângă în a cincea şi a şaptea lună şi să se izoleze, după cum au făcut timp de mulţi ani. Ziua a şaptea din luna a cincea a fost ziua în care Babilonul a distrus Ierusalimul şi templul. (2 Împăraţi 25:8, 9) Acum au văzut oameni credincioşi care reconstruiau templul; şi fără a-i vedea pe aceşti oameni plângând, ci muncind cu bucurie, aceşti ipocriţi evlavioşi s-au gândit în mod evident să-i mustre pe muncitori într-un anumit mod, prin urmare, li s-au adresat, iar în acelaşi timp arătându-se a fi oameni foarte, extrem de buni. Domnul a arătat că nu mai este potrivit să postească şi să plângă, ci faptul că „postul celei de-a cincea lună va fi bucurie şi veselie". – Zaharia 8:19.

De la venirea Domnului Isus la templu lui Iehova şi de la adunarea celor credincioşi împreună, fusese o perioadă de bucurie; dar acei "visători", cei "din vremea trecută", care ţin la tradiţia oamenilor, au continuat să postească şi să plângă, iar într-adevăr îşi vor primi răsplata, care este aprobarea lor printre ei înşuşi. (Matei 6:16) Cei care plâng în ziua prezentă nu văd faptul că Domnul Isus este la templu. De fapt, acela este un mare adevăr faptul că au negat vehement şi au folosit un limbaj puternic la adresa martorilor lui Iehova deoarece ei au declarat faptul că Domnul se află la templul Său sfânt. Acest lucru arată faptul că templul nu există pentru ei, faptul că ei nu văd templul şi nu fac parte din el şi, prin urmare, nu sunt născuţi de organizaţia Sion a lui Dumnezeu şi nu sunt învăţaţi de către El. (Isaia 54:13) Dacă ar fi fost adunaţi sub Domnul şi unşi, ar fi văzut marile şi minunatele adevăruri pe care acum Domnul le descopere celor credincioşi. Ei ar fi încetat toate formalităţile exterioare ale postului şi plânsetului. "Toate cele ale templului arată slava Domnului," iar „bucuria Domnului este puterea lor". – Psalmii 29:9; Neemia 8:10.

Atunci Iehova a dat profetului Său un mesaj pentru a fi trimis acestor plângăcioşi „din vremea trecută". Zaharia 7:4 spune: „Atunci a venit Cuvântul Domnului oştirilor la mine." Oferirea Cuvântului lui Zaharia găseşte o paralelă în

Cuprins

lumina crescândă care vine celor credincioşi după anul 1922 A.D. Observaţi acum cu bucurie unele dintre lucrurile minunate pe care Domnul le-a adus clasei templului începând de la acea dată. Folosirea *Turnului de Veghere* ca mijloc de transmitere a mesajului Său către poporul Său de legământ, l-a mulţumit pe Domnul; iar în anul 1923 Domnul a început să transmită mesajul bucuriei către cei înfometaţi, iar ei au înţeles pentru prima dată semnificaţia textului, Neemia 8:10, „Bucuria lui Iehova este puterea voastră." (*A.R.V.)* Apoi, în luna februarie a aceluiaşi an, Domnul a dezvăluit poporului Său faptul conform căruia cana de vin de la Memorial ilustrează veselie bună, rezultând din venirea Regelui şi a Împărăţiei. (*Turnul de Veghere* 1923, pagina 56) Atunci a urmat pentru prima dată înţelegerea corectă a pildei talanţilor şi a celei a polilor, care de asemenea presupune bucuria Domnului. (*Turnul de Veghere* 1923, paginile 35, 71) Apoi pilda celor zece fecioare, arătând faptul că uleiul din vasele lor ilustrează bucurie, iar bucuria se află în interiorul lor datorită favorului lui Dumnezeu. (*Turnul de Veghere* 1923, pagina 296) De atunci Iehova a continuat să-şi determine luminile să cadă pe templu, iar clasa templului a continuat să se bucure şi să de-a dovadă de mai mult zel şi energie în serviciul oferit.

Cunoscând faptul că Domnul Isus se află la templu, toţi cei din templu s-au bucurat. Ar fi total nepotrivit pentru ei să plângă şi ar fi, prin urmare, neplăcut pentru Domnul. Prin urmare, Domnul i-a poruncit lui Zaharia să le vorbească acestor "plângăcioşi din vremea trecută" şi le-a spus: „Când aţi postit şi aţi jelit în luna a cincea şi a şaptea, în acei şaptezeci de ani, oare pentru Mine aţi postit voi?" (7:5) Mesajul divin de sfătuire şi instruire a fost şi este pentru tot poporul de legământ al lui Dumnezeu, adică cei care deţin o poziţie responsabilă la fel ca şi toţi ceilalţi, inclusiv rămăşiţa vechii clase Naomi - Mardoheu, cât şi clasa Estera şi Rut, care a ajuns la cunoaşterea adevărului mai târziu. Această parte a profeţiei arată faptul că toate acestea s-au complăcut, într-o anumită măsură, în lucruri care nu mai erau potrivite. Ei s-au jelit şi au plâns în trecut; dar, acum când Domnul se află la templu, nu mai trebuie să postească şi să plângă, deoarece este un moment de bucurie.

Însuşi limbajul folosit în cel de-al cincilea verset al profeţiei arată faptul că postirea „în cea de-a cincea şi a şaptea lună" trebuie să fi fost o postire de sine impusă în comemorarea distrugerii Ierusalimului. (2 Împăraţi 25:25, 26) Nu există nici o dovadă despre faptul că Iehova, prin profeţii Săi, în timpul captivităţii de şaptezeci de ani, s-a bucurat de aceste postiri pe seama celor exilaţi. Ei au instituit aceste postiri la iniţiativa omului. De asemenea, printre multele formalităţi care au fost îngăduite de către poporul de legământ al lui Dumnezeu, au fost şi sunt instituţiile create de om, iar preocuparea cum ar fi în privinţa cuvintelor apostolului este aici foarte potrivită, pentru a fi plânsă: „Dacă aţi murit împreună cu Hristos faţă de învăţăturile începătoare ale lumii, de ce, ca şi cum aţi trăi încă în lume, vă supuneţi la porunci ca acestea: „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!" sunt întemeiate pe porunci şi învăţături omeneşti …. au, în adevăr, o înfăţişare de

Cuprins

înţelepciune, într-o închinare voită, o smerenie şi asprime faţă de trup, dar nu sunt de nici un preţ împotriva gâdilării firii pământeşti." – Coloseni 2:20, 23, *Diag*.

Aceşti visători şi postitori moderni respectau instrucţiunile omului, cum ar fi „dezvoltarea caracterului", care oferă plăcere propriului lor trup şi altor persoane; iar ei consideră că trebuie să facă astfel pentru a deveni potriviţi pentru cer şi pentru a putea să pară în ochii celorlalţi, ca şi cei aprobaţi. Ei s-au abţinut de la lucruri care nu sunt interzise de către Iehova, când în acelaşi timp s-au complăcut în lucruri care sunt interzise de către Iehova. Postirea lor, prin urmare, nu este stabilită de către Iehova. Viaţa nefirească și afecţiunea de sine nu este agreată de către Dumnezeu, dar îl mulţumeşte pe Dumnezeu faptul de a fi activ şi pozitiv în obţinerea "fructelor Împărăţiei Sale", după cum a poruncit şi făcând acest lucru cu zel şi bucurie. (Matei 21:43) Cel care se complace într-o „formă de evlavie" şi are propria afecţiune îndreptată spre sine sau spre o altă creatură, nu îl poate mulţumi pe Dumnezeu. Înfăţişarea exterioară a dreptăţii este prefăcătorie, iar în privinţa acestor lucruri Domnul nu este orb.

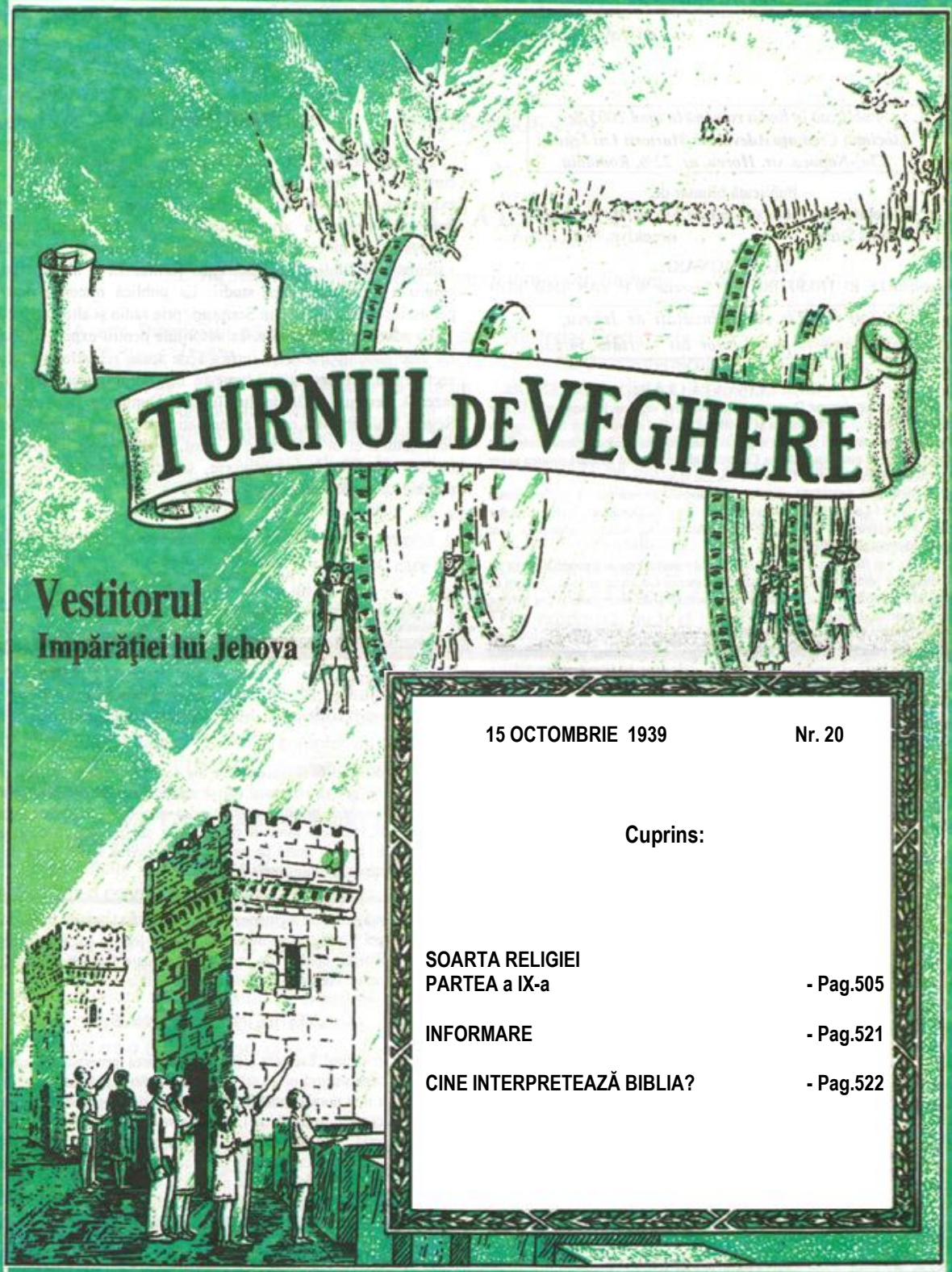

15 OCTOMBRIE 1939 Nr. 20

Cuprins:

SOARTA RELIGIEI
PARTEA a IX-a - Pag.505

INFORMARE - Pag.521

CINE INTERPRETEAZĂ BIBLIA? - Pag.522

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

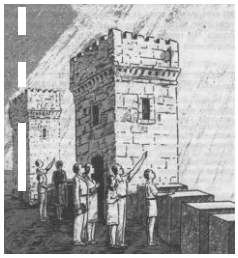

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **15 Octombrie 1939** **Nr. 20**

SOARTA RELIGIEI

„Iar El era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge; iar numele Său este Cuvântul lui Dumnezeu.” – Apoc. 19:13.

Partea a IX-a

IEHOVA AL OŞTIRILOR, acesta este numele Său. El este Atotputernicul Dumnezeu, „Împăratul Eternităţii”, Dumnezeul bătăliei – Cel care învinge întotdeauna. Numele Său a fost defăimat timp de secole. Numele Său va fi justificat pentru totdeauna. Cu secole în urmă, Iehova „a trecut prin Egipt pentru a răscumpăra pentru El un popor, pentru a-i oferi un nume.” (2 Sam. 7:23) El a eliberat apoi pe poporul Său şi a distrus armatele duşmanului. Egiptul este unul dintre simbolurile întregii organizaţii a lui Satan. Iehova, Atotputernicul Dumnezeu al bătăliei, înaintează acum spre Armaghedon pentru a-i elibera pe cei care Îl iubesc şi pentru a-Şi justifica numele pentru totdeauna. „Armaghedonul” este „adunarea trupelor Sale”, trupe pe care duşmanul încearcă să le distrugă. Dumnezeu a adunat toate naţiunile în locul unde se va desfăşura acea mare bătălie; toţi războinicii din ceruri se află acolo. Iehova joacă rolul de Comandant Suprem şi de Judecător decisiv. Aceasta este ziua justificării numelui Său. Această scenă va fi încântătoare pentru toţi cei credincioşi Lui, fiecare dintre aceştia aşteptând cu mare nerăbdare confruntarea finală.

2. Fie ca toate făpturile care Îl iubesc pe Atotputernicul Dumnezeu Iehova să îşi imagineze acum acea mulţime adunată pentru luptă. Ioel, profetul lui Iehova, înregistrează această viziune: „Mulţimi, mulţimi în valea judecăţii; căci ziua Domnului se apropie în valea judecăţii.” (Ioel. 3:14) Toate naţiunile sunt incluse. Prin profetul Ieremia (25:15-26) Iehova face cunoscut faptul că nici o naţiune nu va fi omisă. Remarcaţi că profeţia spune: „Mulţimi, mulţimi.” Acesta este motivul pentru care „teascul” este prezentat ca fiind plin de fructele „viei pământului”, fructe gata să fie strivite. Această descriere arată numărul imens de forţe pe care Diavolul îl are de partea sa. Întreaga turmă de „capre”, formată din toate naţiunile care L-au uitat pe Dumnezeu şi s-au întors împotriva Sa şi a guvernului Său, se va afla acolo. Din momentul în care Satan a fost alungat din ceruri pe pământ, el şi-a condus oştirea spre câmpul de luptă. (Apoc. 16:13-16) Naţiunile au decis să i se alăture lui Satan în momentul în care au început să înainteze alături de el înspre valea judecăţii. Faptele arată în mod clar că toate naţiunile din prezent se împotrivesc poporului credincios al lui Iehova. Aceasta este ziua lui Iehova. Prin

Cuprins

urmare, „mulţimi, mulţimi” de duşmani trebuie adunate în valea unde Dumnezeu le va răsplăti în conformitate cu judecăţile Sale deja scrise. Pe de cealaltă parte vor fi adunaţi toţi cei care Îi sunt devotaţi lui Dumnezeu, şi anume „rămăşiţa”, „însoţitorii” lor şi oştile cerului.

3. „Valea” reprezintă o preumbrire a condiţiei sau a poziţiei duşmanilor adunaţi laolaltă pentru bătălia împotriva forţelor lui Iehova. Acesta este locul execuţiei. Potrivit notelor de subsol corespunzătoare textului citat anterior, această vale este „valea masacrării”, sau a „treieratului”, a „distrugerii”. (*R.V., margin.*) „Treieratul” presupune tăierea completă în bucăţi, aşa cum face o maşină de treierat care sfâşie în bucăţi tot ceea ce este aruncat printre lamele sale. Astfel este indicat măcelul groaznic care va avea loc în momentul Armaghedonului. Domnul se referă în aceeaşi vale prin intermediul unui alt profet care îi spune duşmanului rezultatul: „În ziua aceea, voi da lui Gog un loc de înmormântare în Israel: valea călătorilor, la răsăritul mării moarte şi mormântul acesta va astupa trecerea călătorilor. Acolo vor îngropa pe Gog cu toată mulţimea lui şi vor numi valea aceasta: „Valea mulţimii lui Gog.” (Ezec. 39:11) Mirosul apăsător al acelei mulţimi nici nu va putea fi descris prin cuvinte.

4. „Ziua lui Iehova” a început odată cu venirea şi domnia lui Isus Cristos, însă această parte a profeţiei se referă la un moment precis din acea zi: „Ziua Domnului se apropie în valea judecăţii”; acesta va fi momentul în care Iehova îşi va distruge cu adevărat duşmanii. Vremurile care vor exista la scurt timp înainte de începerea Armaghedonului, dar şi în timpul acesteia, vor fi vremuri foarte întunecate pentru toţi cei care se împotrivesc Teocraţiei. „Soarele şi luna se vor întuneca, iar stelele îşi vor retrage strălucirea.” (Ioel. 3:15) Această declaraţie este identică cu cea din Ioel 2:31: „Soarele se va preface în întuneric şi luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată.” Poporul lui Iehova observă acum clar aceste vremuri. Nu există niciun strop de lumină pentru religioși, și pentru niciun alt duşman. „Lumina este semănată pentru cei neprihăniţi.” – Ps. 97:11.

5. Pentru religioși totul este întunecat. Ei nu numai că se află în întuneric, ci îi şi duşmănesc pe cei care deţin lumina Cuvântului lui Dumnezeu. Liderii religioşi sunt foarte răzbunători, au un comportament asemeni viperelor şi sunt răutăcioşi din cauza faptului că sunt separaţi în totalitate de lumina lui Dumnezeu. Cei care pe vremuri au fost luminaţi, dar care au ajuns să facă parte din clasa „servului rău” se află şi ei în „întunericul de afară”. Ei au ajuns să Îl deteste pe Iehova şi Teocraţia. Pentru ei nu există niciun strop de lumină, iar ei îi urăsc pe cei care o deţin. (Mat. 24:48-51; 25:30) Pe măsură ce martorii lui Iehova declară judecăţile scrise ale Domnului, răutatea şi înverşunarea religioșilor – inclusiv a clasei „servului rău”, cresc împotriva lor. Mesajul Împărăţiei nu le aduce nicio rază de speranţă duşmanilor, ci dimpotrivă, acest mesaj îi face să murmure, să se plângă şi să îi vorbească de rău pe cei unşi ai lui Iehova – iar aceasta din cauză că mesajul arată că pentru ei nu există nimic altceva decât beznă şi întuneric. – Iuda. 6-13.

Cuprins

6. În timpul bătăliei Armaghedonului, duşmanii vor fi într-o beznă totală şi nu vor avea nicio speranţă. „Rămăşiţa” şi „însoţitorii” lor au lumina Cuvântului lui Dumnezeu, ei fiind îndrumaţi de către ea. Ei au spiritul Domnului şi al Răscumpărătorului lor. Ei îşi desfăşoară lucrarea indiferent de înverşunarea întâmpinată, în timp ce duşmanii se află în întuneric şi continuă să scrâşnească din dinţi, gândindu-se cum să îi distrugă pe servii Celui Preaînalt. Lumina lui Dumnezeu oferită servilor Săi le dă curaj şi îi asigură, ei ştiind că dacă vor rezista până la sfârşit, vor împărţi victoria cu Domnul.

7. Din Scripturi şi din faptele care se petrec în prezent, rămăşiţa şi însoţitorii lor îşi dau seama acum că ziua răzbunării Dumnezeului lor este aproape, şi că peste o perioadă scurtă de timp va avea loc bătălia finală. Ei înţeleg viziunea înregistrată de profetul lui Iehova. Dumnezeu le oferă duşmanilor o avertizare completă despre bătălia care se apropie prin martorii Săi credincioşi care răspândesc mesajul de avertizare. „Domnul răcneşte din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile şi pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său şi ocrotirea copiilor lui Israel.” – Ioel. 3:16.

8. Reşedinţa oficială sau organizaţia capitală a lui Iehova este Sionul, locul din care sunt date poruncile Sale. (Ps. 132:13,14) Acest lucru arată că cei unşi ai Săi care se află acum pe pământ trebuie să propovăduiască mesajul Său. Ei trebuie să facă foarte mult zgomot, asemeni răcnetului unui leu; ei nu trebuie să ţipe într-o manieră incoerentă, ci trebuie să proclame cu curaj mesajul Împărăţiei, mesaj pe care Isus l-a descris ca fiind răspândit de pe acoperişurile caselor. (Prov. 28:1; Mat. 10:27,28) Răcnetul arată că Iehova a pornit pe urmele duşmanilor Săi şi că îi va prinde cât de curând. (Ţef. 3:8) Mesajul lui Iehova propovăduit la porunca Sa, de către martorii Săi, reprezintă o mare spaimă pentru duşmani, enervându-i la culme. Glasul lui Iehova nu este unul „calm şi domol”, ci este un adevărat strigăt de război. A sosit momentul bătăliei, iar „glasul Domnului” este cel care „îi va răsplăti pe duşmanii Săi.” (Isa. 66:6) Diavolul îşi umple hoardele cu spiritul răutăţii şi le îmbată cu vinul său pentru ca acestea să se grăbească să intre în bătălie. Glasul lui Iehova este auzit acum atât din Sion cât şi din Ierusalim; cu alte cuvinte, prin faptul că El îi foloseşte pe cei unşi şi pe „însoţitorii” acestora – cei care formează „marea mulţime”, El Îşi proclamă mesajul. În prezent, rămăşiţa şi însoţitorii lor rostesc mesajul lui Iehova la porunca Sa, declarând ziua răzbunării Sale împotriva duşmanilor şi exprimând „glasul Său”. (Ioel. 2:11) Efectul din prezent al mesajului lui Iehova zguduie atât forţele nevăzute ale lui Satan, cât şi pe cele văzute ale organizaţiei sale. Acesta este zguduitul final, anterior marii bătălii. (Hag. 2:6,7) Însă în momentul Armaghedonului, Iehova va zgudui literalmente „cerurile” şi „pământul”, îndepărtând tot ceea ce se împotriveşte Teocraţiei. – Evr. 12:26,27; 2Pet. 3:10.

Năpustirea

9. Putem spune în mod corect că în prezent toate naţiunile se află în valea lui Iosafat, în valea judecăţii şi a nimicirii. Atotputernicul Iehova îi oferă

Cuprins

conducerea măreţului Său Justificator, Isus Cristos, iar acesta este urmat de oştile divine. Aceasta este oştirea dreptății, condusă de Domnitorul cel drept care îi va tăia pe duşmani în bucăţi. „Iar din gura lui ieşea o sabie ascuţită, cu care urma să lovească naţiunile; iar El le va conduce cu un toiag de fier; şi va călca în picioare teascul mâniei aprinse a Atotputernicului Dumnezeu.” – Apoc. 19:15.

10. Măreţul Împărat al împăraţilor se va năpusti asupra duşmanilor şi îi va azvârli pretutindeni. Rezultatul teribil al acestui atac pornit de Razboinicul cel drept, este prezentat prin următoarele cuvinte ale profetului lui Iehova: „De aceea tu să proroceşti toate aceste lucruri împotriva lor, şi să le spui, Domnul va răcni de sus, şi Îşi va face auzit glasul din locaşul Său cel sfânt; El va răcni asupra locuinţei Sale; El va striga, ca cei care calcă strugurii în picioare, împotriva tuturor locuitorilor pământului.” – Ier. 25:30.

11. Bătălia! Bătălia! Nu mai avem timp pentru nimic altceva decât pentru bătălia care va avea loc în măreaţa zi a Atotputernicului Dumnezeu! „Via pământului” trebuie strivită acum! Isus Cristos, marele Războinic, îndeplineşte acum porunca Tatălui Său, iar „teascul a fost călcat în picioare afară din oraş [Sion], şi din teasc a ieşit sânge, până la frâiele cailor [ale călăreţilor lui Iehova, ale oştilor cereşti care Îl urmează pe Isus Cristos], pe o întindere de o mie şase sute de stadii.” – Apoc. 14:20.

12. Acesta este ceasul mâniei lui Dumnezeu exprimată împotriva tuturor celor care I-au defăimat în mod nedrept numele sfânt, urmând ca aceştia să primească răsplata cuvenită: „Căci Domnul este mâniat pe toate neamurile şi plin de urgie pe toată oştirea lor: El le nimiceşte cu desăvârşire, le măcelăreşte de tot. Morţii lor sunt aruncaţi, trupurile lor moarte miroasă greu şi se topesc munţii de sângele lor. Toată oştirea cerurilor piere[şi anume locurile înalte unde a ajuns mulţimea lui Satan], cerurile sunt făcute sul ca o carte şi toată oştirea lor cade, cum cade frunza de viţă, cum cade frunza de smochin. „Căci sabia Mea, zice Domnul, s-a îmbătat în ceruri[în locurile înalte unde a ajuns mulţimea lui Satan]; iată, se va pogorî asupra Edomului[asuprea religioşilor şi a aliaţilor lor aflaţi pe poziţii înalte], asupra poporului pe care l-am sortit nimicirii, ca să-l pedepsesc.” Sabia Domnului este plină de sânge, unsă cu grăsime, cu sângele mieilor şi ţapilor, cu grăsimea rărunchilor berbecilor; căci Domnul ţine un praznic de jertfe la Boţra[asupra Edomului, a persecutorii religioşi] şi un mare măcel este în ţara Edomului. Bivolii cad împreună cu ei şi boii împreună cu taurii; ţara lor se adapă cu sânge şi ţărâna se umple de grăsime. Căci este o zi de răzbunare a Domnului, un an de răsplătire şi răzbunare pentru Sion.”– Isa. 34:2-8.

Măcelul

13. Acela va fi cel mai înspăimântător măcel care a existat vreodată; niciodată nu va mai fi altul la fel. „Iar cei pe care Domnul îi va ucide în acea zi vor fi întinşi de la un capăt la celălalt al pământului; ei nu vor fi plânşi, nici adunaţi, nici îngropaţi; vor fi o necurăţenie pe pământ.” (Ier. 25:33) „Domnul de la dreapta ta îi va zdrobi pe împăraţi în ziua mâniei Lui. El va judeca printre naţiuni, va

Cuprins

umple totul cu trupuri moarte; El zdrobeşte capete pe toată întinderea ţării" – Ps. 110:5,6.

14. În prezent, duşmanii aliaţi aflaţi sub conducerea comandantului lui Satan – Gog, persecută pe poporul credincios al lui Iehova din cauza faptului că aceştia vestesc venirea Împărăţiei Sale şi a zilei răzbunării Sale. Duşmanii au propriile lor metode de a săvârşi violenţe asupra servilor Celui Preaînalt care proclamă mesajul Său. Fără să le fie teamă că vor fi pedepsiţi, ei încearcă să întrerupă adunările paşnice ale oamenilor care se află laolaltă pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu; astfel, ei îşi dau pe faţă răutatea şi comportamentul otrăvitor. Ei se folosesc de toate metodele posibile pentru a-şi îndeplini scopul şi se dedau la tot felul de minciuni pentru a-şi masca răutatea. Însă Iehova le spune acum duşmanilor: „Aşteptaţi numai, şi veţi primi ceea ce vi se cuvine." „De aceea aşteptaţi-Mă numai, zice Domnul, până în ziua în care Mă voi scula la pradă; căci hotărârea Mea este să strâng naţiunile, să adun împărăţiile, ca să-Mi vărs furia peste ele, şi toată mânia Mea aprinsă; căci întreg pământul va fi mistuit de focul geloziei Mele." – Ţef. 3:8.

15. Poporul lui Iehova se află pe pământ într-un număr mic şi nu au nici o putere de unii singuri. Ei sunt ţintele constante ale atacurilor duşmanilor, atacuri conduse de către mai marii religioşi care se folosesc de gloate pentru îndeplinirea scopurilor lor murdare. Faptele răutăcioase săvârşite de către religioşi şi aliaţii lor împotriva poporului lui Iehova cresc pe zi ce trece în intensitate şi nelegiuire. Cine vor fi cei capabili să reziste acelor atacuri? Doar cei care au o viziune a Împărăţiei şi care au încredere deplină în marele Teocrat şi în Împăratul Său. „Facă-se după credinţa voastră." (Mat. 9:29) „Însă cel care va îndura până la sfârşit, acela va fi salvat." – Mat. 24:13.

16. Doar cei care studiază cu sârguinţă Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu, şi care reţin mesajul Său – în special mesajul legat de Împărăţie, vor fi capabili să îndure şi să reziste atacurilor venite din partea duşmanilor. Cei care se folosesc de orice scuză pentru a se întoarce înspre lucrurile lumeşti vor pierde totul în mod cert. Cei care îşi vor pune toată încrederea în Iehova şi în Împăratul Său, şi care vor lupta în supunere deplină faţă de Cuvântul Său, vor continua să vadă care este scopul lui Dumnezeu şi care va fi rezultatul. Ei îşi dau seama că ziua bătăliei este aici, iar prin credinţa lor ei văd şi rezultatul. Ei ştiu care va fi sfârşitul religiei şi cum toate forţele lui Satan vor fi înfrânte. Ei vor vedea cum Isus Cristos, Războinicul victorios încununat cu glorie, îşi va conduce forţele înspre victoria definitivă a justificării numelui lui Iehova. Ei văd sfârşitul lucrării. Ei aud o conversaţie în care Isus Cristos, marele Justificator, este principalul vorbitor. Lui Îi sunt puse întrebări, iar El oferă răspunsuri: „Cine este acesta care vine din Edom, din Boţra cu hainele pătate? Care are haine strălucitoare, şi care călătoreşte în măreţia puterii Sale? [Răspuns] Eu sunt Cel care rosteşte dreptatea, Cel capabil să mântuiască. [Întrebare] De ce Îţi sunt hainele roşii, iar veşmintele ca ale celui care calcă teascul în picioare? [Răspuns] Eu am călcat teascul în picioare singur; şi niciun om dintre popoare nu s-a aflat cu mine; căci Eu i-am călcat astfel în mânia

Cuprins

Mea, şi i-am zdrobit în furia Mea; iar sângele lor a ţâşnit pe veşmintele mele; mi-a mânjit toate hainele. Căci ziua răzbunării este în inima Mea, iar anul celor răscumpăraţi ai Mei a sosit." – Isa. 63:1-4.

17. Remarcaţi următorul fapt: în lupta împotriva duşmanilor niciun om nu îşi va oferi sprijinul Împăratului dreptății; cu alte cuvinte, niciun om din această lume nu Îl va susţine, excepţie făcând cei care se află de partea lui Dumnezeu şi a lui Cristos şi care au devenit parte din organizaţia Sa înainte de începerea Armaghedonului. „Iar Eu M-am uitat, însă nimeni nu era acolo să Mă ajute; M-am mirat că nu era nimeni acolo să Mă sprijine; de aceea braţul Meu Mi-a adus salvarea, iar furia Mea M-a sprijinit." – Isa. 63:5.

Refugiul

18. Fie ca toţi cei care se află acum de partea lui Iehova şi a Împăratului Său să reziste cu bucurie şi cu credinţă până la sfârşit. Iehova le vorbeşte acestora prin profetul Său: „Domnul va fi speranţa [și adăpostul(*R.V.*)] poporului Său." Armaghedonul va fi atât de îngrozitor încât nu va putea fi descris prin cuvinte. Cei credincioşi nu trebuie să se teamă de acest conflict şi nici de ceea ce se va întâmpla. Iehova Îşi va pune mâna deasupra celor credincioşi, apărându-i şi protejându-i; El va fi refugiul lor: „Numele Domnului este ca un turn puternic; cel neprihănit se refugiază în el, şi este în siguranţă." – Prov. 18:10.

19. În prezent, duşmanii, dar mai ales Ierarhia romano-catolică, au transformat minciunile în refugiul lor, după cum Dumnezeu a prevestit. (Isa. 28:15) Ei pretind în mod fals că se află de partea libertăţii şi a dreptăţii, însă se află într-o poziţie în totalitate opusă, dedându-se mereu la răutăţi. Însă fie ca cei care Îi sunt devotaţi lui Iehova şi Împăratului Său, să nu fie înspăimântaţi sau descurajaţi din cauza răutăţii duşmanilor. Dumnezeu le va distruge refugiul minciunilor. Profetul Ieremia este o preumbrire a poporului credincios al lui Dumnezeu aflat acum pe pământ, iar el trebuie să se roage aşa cum şi el a făcut-o: „Nu fi un motiv de frică pentru mine, căci Tu eşti speranţa mea în ziua nenorocirii. Fie ca cei care mă persecută [duşmanii] să fie confuzi, însă nu lăsa ca şi eu să fiu confuz; fie ca ei să se teamă, însă nu mă lăsa şi pe mine să mă tem; abate asupra lor ziua nenorocirii, şi loveşte-i cu o distrugere dublă." – Ier. 17:17,18.

20. Puterea poporului lui Iehova se află acum în serviciul lor făcut cu bucurie de partea Sa şi a Împăratului Său. Aşa cum Neemia a construit zidurile Ierusalimului în ciuda problemelor întâmpinate, aşa şi credincioşii Domnului trebuie să susțină interesele Împărăţiei în ciuda suferinţelor pe care trebuie să le îndure. Astfel, ei spun cu adevărat următoarele: „Bucuria Domnului este puterea [noastră]". (Neem. 8:10) „Domnul este tăria mea şi scutul meu; în El mi se încrede inima şi sunt ajutat. De aceea îmi este plină de veselie inima, şi-L laud prin cântările mele. Domnul este tăria poporului Său, El este Stânca izbăvitoare a unsului Său. mântuieşte, Doamne, poporul Tău şi binecuvântează moştenirea Ta! Fii păstorul şi sprijinitorul lor în veci." (Ps. 28:7-9) „Domnul este bun, El este un

Cuprins

loc de scăpare în ziua necazului; şi cunoaşte pe cei ce se încred în El." – Naum. 1:7.

21. Religioșii îşi pun speranţele în puterile conducătoare totalitare, în puterile simbolizate de Egipt, de organizaţia Diavolului, însă aceste puteri îi vor abandona. Israeliţii spirituali, poporul credincios al lui Dumnezeu, îşi pun toate speranţele şi îşi găsesc întreaga putere în marele Teocrat şi în Împăratul Său. „Marea mulţime" este formată din toţi cei care vin acum din toate naţiunile, împărăţiile, popoarele şi limbile (Apoc. 7:9-17), şi care se pun în serviciul Împăratului lui Iehova, devenind astfel „însoţitorii" rămăşiţei care vestește venirea Împărăţiei. Ei împart împreună binecuvântările Domnului şi spun: „ Doamne, tăria, cetăţuia şi scăparea mea în ziua necazului" Cei care sunt de bună-credinţă, „alte oi" (Ioan. 10:16), caută acum calea spre Sion, organizaţia lui Dumnezeu, şi spun despre părinții lor religioşi: „În mod sigur părinții noştri au moştenit minciuni, înfumurare, şi alte lucruri care nu sunt de niciun folos." (Ier. 16:19; Ps. 91:2; 2Sam. 22:2-4) Ei abandonează organizaţiile religioase şi se îndreaptă înspre organizaţia lui Dumnezeu, organizaţie al cărei Cap este Isus Cristos. Religia este sortită pieirii, iar ei îşi dau seama de acest lucru. Judecata împotriva religiei este scrisă şi urmează să fie executată cât de curând. Religia va pieri, însă Împărăţia lui Cristos va dăinui pentru totdeauna.

22. Când Armaghedonul se va sfârşi, supravieţuitorii vor şti că Isus Cristos este Împăratul dreptății şi că Iehova este Conducătorul Suprem: „Astfel voi veţi şti că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, care locuieşte în Sion, pe muntele Meu sfânt; iar apoi Ierusalimul va fi sfânt, şi niciun străin nu va mai trece prin el vreodată." – Ioel. 3:17.

23. Cei care Îi sunt deja devotaţi marelui Teocrat şi Împăratului Său, ştiu că Iehova Cel Atotputernic. Armaghedonul le va face acest lucru cunoscut tuturor supravieţuitorilor, iar ei vor şti, după cum este scris, că „Eu sunt Iehova." (*A.R.V.*) Numele Său – Iehova, arată scopul Său, iar Armaghedonul le va dezvălui tuturor că El este Cel Atotputernic, al cărui nume merită toată slava şi laudele. Iehova nu se identifică cu şapte coline, asemeni celor ale Romei, ci cu propria Sa organizaţie principală aleasă, al cărei conducător este Isus Cristos, „Martorul Credincios şi Adevărat".

24. Partea vizibilă a organizaţiei lui Dumnezeu a fost pângărită în mod repetat de către persecutorii neconsacraţi şi păcătoşi care pretindeau odată că fac parte din această organizaţie. Însă odată cu venirea lui Isus Cristos la templu, celor păcătoşi nu le-a mai fost permis să rămână alături de servii Săi credincioşi. El i-a dat afară şi continuă să îi dea afară pe toţi cei care Îi devin necredincioşi şi care săvârşesc fapte nedrepte împotriva Domnului şi a celor unşi. (Mat. 13:41,42; Apoc. 21:27) Niciun „străin" care I se împotriveşte lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale şi care persecută pe poporul Său, nu va mai putea rămâne în organizaţia Sa. (Ioel. 3:17) După ce Armaghedonul se va sfârşi, toţi cei care vor face parte din organizaţia lui Dumnezeu vor fi sfinţi înaintea Sa. „În ziua aceea va fi scris şi pe clopoţeii cailor, SFINŢENIA ESTE A DOMNULUI; iar vasele din casa Domnului

Cuprins

vor fi asemeni cupelor în faţa altarului. Da, fiecare vas din Ierusalim, şi din Iuda, va fi un lucru sfânt al Domnului oştirilor; şi toţi cei care aduc jertfe, vor veni şi vor lua din ele, şi vor fierbe în ele; iar în acea zi nu vor mai fi canaaniţi în casa Domnului oştirilor." – Zah. 14:20,21.

25. În ceea ce îi priveşte pe religioşi şi templele lor religioase, Iehova spune: „Iar Eu o voi da pradă pe mâna străinilor, şi pe mâna păcătoşilor lumii ca să o strice; iar ei o vor pângări." (Ezec. 7:21) Aceasta este o dovadă în plus că elementul gloatei păcătoase, element care acum este asmuţit de către religioşi pentru a comite fapte violente împotriva persoanelor unse ale lui Dumnezeu, se va întoarce împotriva religioşilor şi a organizaţiilor lor. – Ezec. 11:9; Apoc. 17:16,17.

26. Iar în ceea ce priveşte organizaţia lui Iehova, Scripturile spun: „Niciun străin [ebraică „zarim" – „persecutorii răutăcioşi"] nu va mai trece prin el vreodată." (Ioel. 3:17) Faptele rele ale Ierarhiei romano-catolice şi ale susţinătorilor lor nu se vor mai abate niciodată asupra poporului lui Dumnezeu, aşa cum s-a întâmplat începând odată cu anul 1918. În anul 1918, Ierahia a preluat conducerea în persecutarea poporului lui Dumnezeu. „În ziua în care tu [Ierarhia şi ceilalţi religioşi] stăteai de cealaltă parte, în ziua în care străinii [„zarim", ebraică] au luat în captivitate forţele sale, în ziua în care străinii au intrat pe porţile sale, şi aruncau sorţii asupra Ierusalimului, şi tu erai ca unul dintre ei." – Obad. 11.

27. Odată ce judecata asupra religiei va fi executată în totalitate, oamenii credincioşi se vor bucura pentru totdeauna deoarece vor şti că duşmanul a pierit şi că nu îi va mai fi permis niciodată să se ridice. (Naum. 1:9) Chiar şi acum, persoanele credincioase au parte de acea bucurie şi speranţă la auzul cuvintelor de mângâiere ale lui Iehova: „Trezeşte-te, trezeşte-te! îmbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ţi hainele de sărbătoare, Ierusalime, cetate Sfântă! Căci nu va mai intra în tine nici un om netăiat împrejur sau necurat." – Isa. 52:1.

28. Ştim în mod cert că după ce Armaghedonul se va încheia nu vor mai fi comise atacuri şi fapte de violenţă împotriva poporului lui Dumnezeu deoarece toată răutatea va dispărea. Chiar în acest moment, persoanelor prefăcute şi ipocrite le este permis să lucreze împotriva martorilor credincioşi ai lui Dumnezeu, iar acele „capre" cunoscute drept „servul rău", se vor alia Ierahiei, urmând să formeze împreună „fiul pierzaniei" (2Tes. 2:3) – însă în scurt timp, Dumnezeu îi va distruge pentru totdeauna pe toţi aceştia. Cei care se află de partea Domnului se bucură foarte mult pentru că ştiu acest lucru.

Binecuvântările

29. „Ziua lui Iehova" a început în anul 1914, atunci când Isus Cristos a fost înscăunat; însă din anul 1918 (anul în care Domnul Isus a venit la templu) „ziua Domnului Isus Cristos" a început să se suprapună cu ziua lui Iehova. (1Cor. 1:8; 5:5; Filip. 1:6,10; 2Cor. 1:14) În acea zi, la sfârşitul Armaghedonului, va începe o perioadă a binecuvântărilor continue şi a unei bucurii veşnice. „Căci aşa se va întâmpla în ziua aceea, munţii vor picura un vin nou, iar dealurile vor fi umplute

Cuprins

de lapte, şi toate râurile lui Iuda vor fi pline de apă, şi o fântână va ieşi din casa Domnului, şi va uda valea Sitim." – Ioel. 3:18.

30. „Bucuria Domnului" reprezintă marele privilegiu acordat lui Isus Cristos de a justifica numele Tatălui Său. Odată cu venirea Domnului Isus la templu în anul 1918, El i-a invitat pe servii Săi credincioşi să între în bucuria Sa. (Mat. 25:21,23) Din acel moment, „servul credincios" – persoanele unse ale Domnului, se află în „ţara sfântă", şi anume în organizaţia lui Dumnezeu care Îi este devotată în totalitate. Prin urmare, profeţia se referă la această perioadă prin următoarele cuvinte: „Căci aşa se va întâmpla în ziua aceea, munţii vor picura un vin dulce." (*Roth.*) Înălţimile organizaţiei universale a lui Dumnezeu şi cele ale organizaţiei Sale principale sunt asemănate cu munţii, şi aceasta din cauză că modele lor lumeşti au fost construite pe munţi. Astfel, începând cu anul 1922, Dumnezeu vorbeşte rămăşiţei credincioase prin intermediul profetului Său, spunând: „Iar voi, munţi ai lui Israel, veţi da crengi şi vă veţi purta roadele pentru poporul Meu Israel, căci lucrurile acestea sunt aproape să se întâmple Iată că voi fi binevoitor, Mă voi întoarce spre voi şi veţi fi lucraţi şi semănaţi. Voi pune să locuiască pe voi oameni în mare număr, toată casa lui Israel, pe toţi! Cetăţile vor fi locuite şi se vor zidi iarăşi dărâmăturile. Voi înmulţi pe oamenii şi vitele, care vor creşte şi se vor înmulţi: voi face să fiţi locuiţi ca şi mai înainte şi vă voi face mai mult bine decât odinioară; şi veţi şti că Eu sunt Domnul." – Ezec. 36:8-11.

31. Începând cu acel moment, Iehova a îndeplinit această profeţie pentru israeliţii Săi spirituali. De atunci, „munţii au picurat un vin dulce"; cu alte cuvinte, organizaţia Sa universală şi cea principală au revărsat binecuvântări şi bucurii asupra celor credincioşi. Fără nici o îndoială aceste bucurii sunt bucuriile Împărăţiei care le-au oferit martorilor servicii în slujba lui Iehova, pentru justificarea numelui Său. Aceasta este ziua despre care Isus le-a vorbit discipolilor Săi: „Ziua în care voi bea cu voi nou [noul rod al viţei], în Împărăţia Tatălui Meu." (Mat. 26:29) Aceasta este bucuria nouă şi dulce, preumbrită de vin; ea se revarsă asupra credincioşilor unşi, prin Isus Cristos, din Împărăţia lui Dumnezeu. Acesta este vinul Împărăţiei. Religioșii, inclusiv cei care fac parte din clasa „servului rău", nu au acces la acest vin nou al bucuriei. Lor le sunt refuzate toate aceste binecuvântări deoarece ei sunt îmbătaţi cu vinul lui Satan. Iehova le spune acestor persoane care se împotrivesc Împărăţiei: „Treziţi-vă, voi beţivilor, şi plângeţi; şi urlaţi, voi toţi cei care beţi vin, din cauza vinului cel nou, care v-a fost luat de la gură." – Ioel. 1:5.

32. Această bucurie nouă vine de pe „munţi", şi anume din locurile înalte ale organizaţiei sfinte a lui Dumnezeu; „muntele Meu sfânt al Sionului" – organizaţia Sa principală. Mai există şi alte măreţii pentru Ionadabii care se află sub protecţia Împărăţiei; deşi aceştia nu fac parte din organizaţia principală, ei se află sub protecţia sa şi se bucură de binecuvântările sale. Remarcaţi următoarea profeţie care se aplică după venirea Domnului la templu: „Iată, vin zile, zice Domnul, când plugarul va ajunge pe secerător şi cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăştie sămânţa, când mustul va picura din munţi şi va curge de pe toate

Cuprins

dealurile. Voi aduce înapoi pe prinşii de război ai poporului Meu Israel; ei vor zidi iarăşi cetăţile pustiite şi le vor locui, vor sădi vii şi le vor bea vinul, vor face grădini şi le vor mânca roadele." – Amos. 9:13,14.

Binecuvântările sporite

33. După aprobarea persoanelor primite în templu, binecuvântările lui Iehova au început să sporească asupra celor acceptaţi, lucru demonstrat de profeţie. Promisiunea lui Iehova este ca partea pământească a „ţării" Sale, şi anume ţara în care vor locui cei credincioşi, va fi „o ţară în care laptele şi mierea vor curge din belşug": „Iar Eu voi coborî să îi eliberez din mâna egiptenilor, şi să îi iau din acea ţară, şi să îi duc într-o ţară bună şi mare, într-o ţară în care laptele şi mierea vor curge din belşug; unde locuiesc canaaniţii, hetiţii, amoriţii, fereziţii, heviţii şi iebusiţii." – Ex. 3:8.

34. Această promisiune care s-a aplicat asupra Israelului, se aplică acum cu o şi mai mare forţă asupra israeliţilor spirituali, începând din anul 1918. În armonie cu acest lucru, profeţia lui Ioel spune: „Dealurile vor fi umplute de lapte." Începând mai ales cu anul 1922, această parte a profeţiei a început să se îndeplinească față de rămășiță. În ceea ce îl priveşte pe „Leul din seminţia lui Iuda", profeţia (Gen. 49:9-12) spune: „El îşi leagă mânzul de o viţă-de-vie, şi puiul măgăriţei de o viţă aleasă [înainte să intre în Ierusalim], şi-a spălat hainele în vin, şi veşmintele în sângele strugurilor; ochii lui sunt roşii de vin, iar dinţii lui sunt albi de lapte." „Miresei" Sale, şi anume bisericii pe care o primeşte la templu, Isus Cristos, Mirele, îi spune: „Eu intru în grădina mea, sora mea, mireasa mea; [...] îmi beau vinul cu laptele meu; mâncaţi, O, prieteni; beţi, beţi din belşug, O, iubiţii mei." – Cant. 5:1.

35. După setea pe care a trăit-o poporul lui Dumnezeu în anii 1917 şi 1918, Domnul spune rămăşiţei: „Toţi cei care [sunt însetaţi], [...] să vină, să cumpere vin şi lapte fără bani, şi fără vreun preţ. [...] iar Eu voi face un legământ veşnic cu voi, ca să întăresc îndurările Mele faţă de David." (Isa. 55:1-3) Datorită faptului că aceşti credincioşi fac parte dintr-un legământ veşnic făcut cu Împărăţia, ei continuă să se bucure de binecuvântări din ce în ce mai mari venite din partea Domnului.

36. În continuare profeţia spune: „Toate râurile lui Iuda vor fi pline de apă"; şi anume, toate albiile ţării, adică starea pământească a rămășiței, sunt ale lui „Iuda", „slava lui Iehova". Acestea au menirea să îi aprovizioneze pe cei care locuiesc în acea „ţară", după ce rămăşiţa lui Dumnezeu va fi eliberată din captivitatea Babilonului, eliberată de asocierea cu religia şi organizaţia Diavolului. Albiile menţionate aici preumbresc mijloacele prin care Iehova transmite oamenilor care sunt planurile Sale prin rămăşiţa credincioasă restatornicită pe care El o iubeşte; aceste albii sunt: Biblia care le este acum explicată, alături de cărţi, broşuri, fonografe, înregistrări şi diverse alte mijloace folosite de organizaţia Sa. Faptele arată ca începând cu anul 1922, aceste binecuvântări au sporit încontinuu asupra poporului Său. Profeţia spune despre aceste albii că „vor fi pline de apă", adică pline de adevăr. Cu poporul credincios al lui Dumnezeu alături, acum nu mai

Cuprins

există „o sete de apă” pentru auzul Cuvântului lui Dumnezeu. (Amos. 8:11) Condiţiile menţionate de Ioel în 1:19,20, care descriu nimicirea „creştinătăţii”, nu se vor abate deloc asupra poporului lui Dumnezeu. Râurile pline de apele adevărului curg şi satisfac în totalitate nevoile iudeilor spirituali, iar prin aceştia mesajul adevărului ajunge şi la oamenii de bună-credinţă. Servul lui Dumnezeu, Societatea, furnizează publicaţii în cantităţi foarte mari, cu costuri extrem de mici, astfel încât acestea să le fie accesibile tuturor persoanele care Îl caută pe Domnul, şi pentru ca toţi să îşi potolească setea bând din adevăr.

37. Mesajul de adevăr al Împărăţiei nu este ţinut în interiorul templului, ci el curge pentru toată lumea, după cum este scris în profeţia lui Ioel: „Şi o fântână va ieşi din casa Domnului.” Această profeţie a prevestit că templul lui Iehova va fi construit la venirea Împăratului Isus Cristos. „Prin urmare, voi veţi scoate cu bucurie apă din fântânile salvării.” (Isa. 12:3) Fântânile, aşa cum sunt descrise aici, nu ar fi putut să curgă până la venirea lui Isus Cristos la templu, în anul 1918. În legătură cu acest lucru, remarcaţi ceea ce este scris despre templu (Ezec. 47:1-12): „Apoi, m-a adus din nou în faţa uşii casei; şi iată, apa ieşea [din zidurile] de sub pragul casei dinspre est; căci faţa casei era înspre est, iar apele ieşeau de dedesubt, din partea dreaptă a casei, înspre partea de sud a altarului. Apoi m-a scos pe poarta din nord, şi m-a făcut să ocolesc pe din afară până la poarta de est; şi iată, apa curgea din partea dreaptă [...] După aceea, el a măsurat o mie; iar acesta era un râu pe care eu nu-l puteam traversa; căci apele erau atât de adânci încât trebuia să înot – un râu care nu putea fi traversat [...].” Aceste fântâni ale adevărului curg acum nu numai pentru împrospăta „rămăşiţa”, ci şi pentru a susţine „marea mulţime”. Promisiunea este că binecuvântările vor continua să crească, iar faptele arată îndeplinirea acestei profeţii. Acest lucru este în armonie deplină cu cele întâlnite în Apocalipsa: „Iar el mi-a arătat un râu curat, cu apa vieţii, limpede ca şi cristalul, care ieşea de sub tronul lui Dumnezeu şi al Mielului.” Apoi, clasa templului I se alătură lui Isus Cristos, la porunca Sa, pentru a-i anunţa pe cei de bună-credinţă că pot veni să bea: „Iar Spiritul şi mireasa spun, Veniţi. Şi cel care aude să spună, Veniţi. Şi fie ca cel care este însetat să vină; şi oricine doreşte, lăsaţi-l să ia din apa vieţii fără nici o plată.” – Apoc. 22:1,17.

38. În continuare, profeţia lui Ioel spune despre apă: „și va uda valea Sitim.” Apele se îndreaptă în aceeaşi direcţie ca cea descrisă de Ezechiel în Ezec. 47:8-12. Înainte ca israeliţii să intre în Canaan, ei s-au oprit în Sitim. Acolo, mulţi dintre ei au căzut pradă religiei idolatre şi au decăzut. Numele „Sitim” indică înțepătura datorită ghimpilor foarte lungi ai arborilor Acacia. Acest lucru se referă la condiţiile în care se afla poporul lui Dumnezeu în anii 1917 şi 1918, atunci când a trebuit să îndure foarte multe asupriri şi persecuţii. Râul adevărului lui Iehova a ajuns la ei şi le-a potolit setea, reînsufleţindu-i şi făcându-i activi din nou în slujba Domnului. Aceleaşi ape potolesc acum şi setea „marii mulţimi”.

Cuprins

Organizaţia lui Satan

39. Remarcaţi acum contrastul evident. În timp ce binecuvântările se revarsă asupra celor care Îl slujesc pe Dumnezeu, şi continuă să crească, o condiţie de pustiire se abate asupra părţilor comerciale, politice şi militare ale organizaţiei lui Satan – organizaţie simbolizată de Egipt. „Egiptul va ajunge pustiu, iar Edomul va fi o sălbăticie dezolată, din pricina violenţelor săvârşite împotriva copiilor lui Iuda, din cauză că ei au vărsat sânge nevinovat în ţara lor." – Ioel. 3:19.

40. Nilul, fluviul Egiptului simbolic, nu poate uda pământurile şi să le facă productive. Dimpotrivă, practicile comerciale asociate cu el par a fi aducătoare de moarte, iar acest lucru este demonstrat de condiţiile existente pe pământ, în ciuda „pompării" constante de bani venite din partea naţiunilor sau ale unor persoane care încearcă să îşi menţină afacerile pe linia de plutire. Un curs similar este urmat şi în alte părţi ale pământului. Condiţiile Egiptului simbolic devin din ce în ce mai rele, urmând ca odată cu Armaghedonul el să fie distrus în totalitate. „Judecată împotriva Egiptului. Iată, Domnul călăreşte pe un nor rapid [de război], şi va veni în Egipt; iar idolii Egiptului vor tremura în prezenţa Sa, iar inima Egiptului se va topi de frică înăuntrul lui. Iar Eu îi voi întărâta pe egipteni unii împotriva altora; şi ei se vor bate frate cu frate, vecin cu vecin; oraş cu oraş, şi împărăţie cu împărăţie. Iar spiritul Egiptului va pieri din el; şi Eu le voi nimici sfatul; iar ei vor apela la idoli, la vrăjitori, la cei care cheamă spiritele morţilor, şi la ghicitori. Iar pe egipteni îi voi da pe mâna unui domnitor aspru; iar un împărat nemilos îi va conduce, spune Domnul Dumnezeul oştirilor. Iar apele mării vor seca, iar râul se va usca." – Isa. 19:1-5.

41. Profeţia lui Ioel se referă apoi în mod direct la religie: „Iar Edomul va fi o sălbăticie dezolată, din pricina violenţelor săvârşite[făcute lor, (*R.V.*)] împotriva copiilor lui Iuda [împotriva celor care Îl slujesc şi slăvesc pe Iehova], din cauză că ei [religioșii] au vărsat sânge nevinovat în ţara lor." Faptele de necontestat care au avut loc mai ales începând cu anul 1917, arată că Ierarhia romano-catolică a cauzat foarte multă suferinţă poporului lui Dumnezeu. Faptele lor răutăcioase săvârşite împotriva martorilor lui Iehova au continuat să crească, iar pe măsură ce aceste lucruri sunt scrise, observăm că foarte multe dovezi ies la lumină, iar aceste dovezi arată că Ierarhia conspiră alături de elementele sale radicale şi răutăcioase pentru a-i putea distruge pe martorii lui Iehova. Fie ca nici o persoană care Îl iubeşte pe Dumnezeu să nu fie descurajată de răutăţile care vin din partea elementului religios, deoarece soarta acestui sistem nelegiuit a fost stabilită, urmând ca cei care săvârşesc nedreptăţi să piară cât de curând. Aceşti persecutori nemiloşi au încălcat în mod voit „legământul veşnic", iar Iehova a promis că îi va răsplăti după cum se cuvine. Reţineţi că tablourile profetice pe care Iehova le-a îndeplinit şi le-a înregistrat în trecut, încep să se îndeplinească acum. Edomul, prefigurarea elementului religios, s-a întors împotriva lui Iuda şi a Ierusalimului, ajutând Babilonul în persecutarea oamenilor care făceau parte din templul lui Dumnezeu. (Obad. 11-14) Acest lucru arată în mod clar că edomiţii din prezent (religioșii) fac parte din organizaţia lui Satan; iar despre „femeia", bătrâna „curvă", şi anume

Cuprins

despre Ierarhia romano-catolică sunt spuse următoarele: „Şi am văzut-o pe femeie îmbătată cu sângele sfinţilor, şi cu sângele martirilor lui Isus; iar când am văzut-o, m-am mirat foarte tare.” (Apoc. 17:6) „Şi în ea se găsea tot sângele profeţilor, şi al sfinţilor, şi al tuturor celor care au fost ucişi pe pământ.” (Apoc. 18:24) „Până şi pe poalele hainei tale se află sângele sărmanilor nevinovaţi pe care nu i-ai prins făcând nici o spargere.” – Ier. 2:34.

42. Judecata lui Iehova scrisă împotriva tuturor celor care încalcă legământul cu privire la caracterul sfânt al vieţii este: „De aceea, pe viaţa Mea, spune Domnul Dumnezeu, Eu te voi face sânge, iar sângele te va urmări: fiindcă [din moment ce] tu nu ai urât sângele, el te va urmări. De aceea voi transforma muntele Seir într-o pustietate, şi îi voi nimici din el pe cei care se duc, şi pe cei care se întorc. Şi voi umple munţii săi cu morţi; iar cei ucişi de sabie vor cădea pe dealurile tale, şi în văile tale, şi în toate râurile tale.” – Ezec. 35:6-8.

43. Membrii Ierarhiei romano-catolice, edomiţii din prezent, au invadat în mod repetat ţinutul lui Iuda (şi anume pe martorii lui Iehova şi pe „însoţitorii” lor), iar din această cauză, Iehova îi va răsplăti pe aceşti păcătoşi după cum merită. Domnul face cunoscută această parte a profeţiei poporului Său, astfel încât acesta să se poată bucura de mângâieri şi speranţă în această perioadă în care trebuie să îndure atâtea răutăţi.

Victoria

44. Aflat sub inspiraţia spiritului divin, apostolul a scris: „Însă să Îi mulţumim lui Dumnezeu, care ne-a dat victoria prin Domnul nostru Isus Cristos.” (1Cor. 15:57) Iehova oferă acum poporului Său foarte multe dovezi care demonstrează că în curând El va câştiga victoria deplină asupra duşmanilor, prin Isus Cristos. Faptul că poporul Său ştie acest lucru trebuie să îl bucure şi să îi ofere curaj. În profeţie, „Iuda” îi reprezintă pe toţi cei care Îl slăvesc pe Iehova, mai ales pe cei care alcătuiesc „naţiunea Sa sfântă”; în timp ce din „Ierusalimul” simbolic fac parte toţi cei care sunt ai lui Iehova şi care se află sub organizaţia Sa. Această parte a profeţiei le este aplicată tuturor celor care Îl iubesc pe Dumnezeu. „Dar Iuda va fi veşnic locuit şi Ierusalimul din neam în neam.” – Ioel. 3:20.

45. Acest lucru se află într-un contrast evident cu soarta religiei şi a mulţimii lui Satan. Duşmanii au conspirat împreună şi au încercat să îi împiedice pe credincioşii lui Dumnezeu să formeze o naţiune. (Ps. 83:1-8) Religioşii au încercat să îi reducă la tăcere pe toţi cei care Îl slăvesc şi slujesc pe Iehova. Promisiunea oferită de către Dumnezeu credincioşilor Săi este că aceştia „vor locui pentru totdeauna”. (*R.V.*) Această promisiunea implică faptul că ei vor supravieţui Armaghedonului şi că vor putea trăi pe pământ după ce aceasta se termină, urmând ca după Armaghedon să nu mai existe niciun persecutor. În sprijinul acestei promisiuni, un alt profet al lui Dumnezeu spune: „Iar Eu îi voi pune în ţara lor, şi ei nu vor mai fi scoşi din ţara lor pe care Eu le-am dat-o, spune Domnul Dumnezeul tău.” – Amos. 9:15.

Cuprins

46. Organizaţia universală a lui Iehova va continua să existe după distrugerea definitivă a organizaţiei lui Satan. După Armaghedon, rămăşiţa va locui pe pământ doar temporar; însă însoţitorii lor, „alte oi" care formează „marea mulţime", şi care vin în „Ierusalim" pentru a I se închina lui Iehova, vor locui pe pământ pentru totdeauna. „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Vor mai veni iarăşi popoare şi locuitori dintr-un mare număr de cetăţi. Locuitorii unei cetăţi vor merge la cealaltă şi vor zice: Haide să ne rugăm Domnului şi să căutăm pe Domnul oştirilor! Vrem să mergem şi noi! Şi multe popoare şi multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oştirilor la Ierusalim şi să se roage Domnului." Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, şi-i vor zice: Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!" (Zah. 8:20-23) „Toţi cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oştirilor şi să prăznuiască sărbătoarea corturilor. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oştirilor, nu va cădea ploaie peste ele. Dacă familia Egiptului nu se va sui, dacă nu va veni, nu va cădea ploaie nici peste ea; va fi lovită cu aceeaşi urgie cu care va lovi Domnul neamurile care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea corturilor. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului şi pedeapsa tuturor neamurilor care nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea corturilor." (Zah. 14:16-19) Supravieţuitorii Armaghedonului vor fi binecuvântaţi cu marele privilegiu de a îndeplini această poruncă divină de a fi roditori şi de a umple pământul cu făpturi umane perfecte. Ei vor face acest lucru sunt conducerea directă a lui Isus Cristos, Împăratul măreţei Teocraţii. Doar cei care Îi sunt devotaţi lui Dumnezeu şi organizaţiei Sale înainte de Armaghedon, îi vor putea supravieţui acesteia. – Ioel. 2:32.

47. Iehova Îşi va încheia toate socotelile: „Iar Eu voi curăţa sângele lor, pe care înainte nu l-am curăţat; căci Domnul locuieşte în Sion." (Ioel. 3:21) El Îşi va încheia socotelile cu duşmanii pentru sângele pe care aceştia l-au vărsat şi pentru răutăţile comise împotriva servilor Săi credincioşi: „Egiptul va ajunge pustiu, iar Edomul va fi o sălbăticie dezolată, din pricina violenţelor săvârşite împotriva copiilor lui Iuda, din cauză că ei au vărsat sânge nevinovat în ţara lor." (Ioel. 3:19) Dumnezeu nu le va permite duşmanilor să coboare în mormânt în pace, ci după cum Împăratul David a spus, el „îi va coborî în groapă cu sânge". (1Reg. 2:9) Dumnezeu nu îi va lasă pe duşmani să scape nepedepsiţi pentru sângele vărsat. Legea Sa trebuie respectată în totalitate: „Viaţa omului din mâna omului, din mâna oricărui om, care este fratele lui" (Gen. 9:5) Duşmanii vor fi răsplătiţi după cum se cuvinte pentru sângele vărsat al martorilor lui Iehova. Martorii lui Iehova nu se fac vinovaţi de încălcarea legământului veşnic, prin vărsare de sânge. Sângele celor ucişi în timpul Armaghedonului va cădea deasupra capului lor. Acel sânge va fi vărsat de către Executantul drept şi neprihănit al lui Iehova. Martorii lui Iehova şi însoţitorii lor au sunat trâmbiţa de avertizare cu supunere şi hărnicie; acest lucru îi face nevinovaţi, iar din această cauză lor nu li se va cere sângele. Însă duşmanii,

Cuprins

religioșii şi aliaţii lor, au vărsat în mod repetat sângele nevinovaţilor, ei urmând să fie răsplătiţi în totalitate pentru acest lucru de către Executantul lui Iehova.

48. Armaghedonul reprezintă momentul stabilit de Dumnezeu în care El Îşi va încheia socotelile şi în care le va cere sângele tuturor celor care au încălcat în mod voit legământul veşnic. Isus descrie maniera în care El se va comporta cu acei păcătoşi vărsători-de-sânge: „De aceea, iată, vă trimit proroci, şi înţelepţi, şi cărturari; iar pe unii dintre ei îi veţi omori şi răstigni; pe alţii îi veţi biciui în sinagogile voastre, şi îi veţi alunga din oraş în oraş; ca asupra voastră să vină tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, de la sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-aţi ucis între templu şi altar." – Mat. 23:34,35.

49. Această parte a profeţiei lui Ioel este subliniată de traducerile textului potrivit Versiunii *Siriace* şi *Septuagintei*: „Eu voi răzbuna sângele celor pe care nu i-am răzbunat." Numele lui Iehova va fi justificat în totalitate. El a venit în organizaţia Sa principală pentru a-Şi îndeplini judecata finală de justificare a numelui Său, acest lucru urmând să fie făcut prin intermediul lui Isus Cristos. Prin urmare, El nu îi va lăsa pe cei care au vărsat sânge nevinovat să scape nevinovaţi, ci Îşi va încheia conturile cu ei.

50. Fie ca toate persoanele care Îl servesc pe Dumnezeu şi pe Cristos să fie acum curajoase şi să se bucure. Tot ceea ce este din lume este întunecat, însă există o lumină strălucitoare care se revarsă de pe tronul Domnului asupra tuturor credincioşilor. Dumnezeu a deschis ferestrele cerurilor şi a revărsat binecuvântări asupra poporului Său. El a dezvăluit şi continuă să dezvăluie poporului Său înţelesul profeţiilor Sale; astfel, cei credincioşi înţeleg şi apreciază în mod corect relaţia pe care o au cu Dumnezeu şi cu Împărăţia Sa, prin Isus Cristos. Iehova a arătat clar poporului Său că încă de la începuturile sale, religia a reprezentat o modalitate subtilă prin care Diavolul a prins foarte mulţi oameni în capcană. Din momentul în care poporul lui Dumnezeu a fost eliberat din Babilon, el a realizat că hainele lor erau pătate din cauza asocierii lor cu religia şi cu religioșii. La judecata templului ei au trebuit să treacă un test foarte greu pentru a putea fi curăţaţi. Apoi, Domnul le-a spus celor acceptaţi: „Luaţi hainele murdare de pe el [de pe Iosua; de pe cei care sunt acum uniţi cu Isus Cristos, Marele Iosua]. Iar lui i-a spus, Iată, am făcut ca nedreptăţile tale să se îndepărteze de tine, şi te îmbrac cu o haină de sărbătoare." (Zah. 3:4) Ulterior, aceste persoane curăţate şi acceptate au fost trimise drept martori ai lui Iehova, pentru „a-i oferi Domnului o jertfă în neprihănire". (Mal. 3:1-3; Evr. 13:15) Ei trebuie să fie acum servi credincioşi ai Domnului şi să se ţină departe de organizaţia lui Satan. Ei au primit sarcina de a propovădui mesajul Împărăţiei şi de a anunţa ziua răzbunării Dumnezeului nostru. Începând cu acea zi a curăţării, şi până în prezent, Iehova a continuat să dezvăluie poporului Său prin intermediul lui Isus Cristos, înţelesul a foarte multe tablouri profetice care s-au petrecut cu mult timp în urmă. El face acest lucru pentru ajutorarea şi mângâierea poporului Său. Datoria martorilor Săi este să îi informeze acum pe oameni că religia reprezintă capcana Diavolului şi mijlocul prin care

Cuprins

oamenii nedrepţi desfăşoară o înşelătorie. Aceşti martori credincioşi înaintează în lucrarea lor, iar Dumnezeu îi aseamănă cu un roi de lăcuste care nu poate fi oprit din marşul lor. El îi numeşte de asemenea „oştirea Mea cea mare", deoarece Iehova, prin Isus Cristos, îi sprijină pe aceşti martori şi îi foloseşte pentru a-şi face cunoscut mesajul. Martorii credincioşi, ştiind acest lucru, înaintează cu încredere şi curaj. Pe măsură ce înaintează, cresc şi persecuţiile venite din partea duşmanilor. Însă ei ştiu de dinainte de existenţa acestor persecuţii, iar graţie bunăvoinţei Domnului ei nu permit nimănui să îi împiedice din marşul lor. Iehova le-a dezvăluit clar că religia este sortită distrugerii şi că ei trebuie să le declare oamenilor acest lucru, astfel încât persoanele de bună-credinţă faţă de Dumnezeu să abandoneze organizaţia lui Satan, să se refugieze sub Domnul şi să primească viaţă veşnică. Cei care îşi îndeplinesc sarcina cu credinţă joacă un rol în justificarea numelui lui Iehova, iar prin faptul că îndeplinesc această lucrare în supunere faţă de poruncile Domnului, ei au intrat în bucuria lui Isus Cristos, Domnul şi Capul lor.

51. Oamenii nu au mai avut şi nici nu vor mai avea vreodată un asemenea privilegiu. Înaintea lor ei văd Împărăţia, Teocraţia care va conduce în mod drept pentru eternitate. Ei nu văd nimic altceva deoarece pentru ei Împărăţia reprezintă totul. Rămăşiţa ştie că trebuie să moară în trup pentru a putea intra pe deplin în casa spirituală a lui Dumnezeu. Ei sunt determinaţi astfel să îşi dedice întreg timpul serviciului lui Iehova şi a Împăratului Său. Ei sunt acum bucuroşi, iar bucuria lor va fi deplină în momentul în care vor vedea cum Domnul va ieşi învingător în Armaghedon.

52. Văzând şi înţelegând relaţia lor cu Cel Preaînalt, rămăşiţa credincioasă nu va permite să fie împiedicată niciodată în serviciul Său. Martorii vor continua cu credinţă şi cu un curaj sporit, până la sfârşit. Ei înţeleg acum înţelesul citatului scriptural „Iehova locuieşte în Sion." (Ioel. 3:21, *A.R.V.*; Ps. 132:13,14) Rămăşiţa a înălţat acum un cântec al bucuriei, cântec care nu se va sfârşi niciodată. Domnul spune rămășiței: „Cântă şi bucură-te, O, fiică a Sionului; căci iată, Eu vin şi voi locui în mijlocul tău, spune Domnul. Şi multe naţiuni I se vor alătura Domnului în acea zi, şi vor fi poporul Meu: iar Eu voi locui în mijlocul tău; iar tu vei şti că am fost trimis de către Domnul oştirilor. Iar Domnul va lua Iuda în stăpânire, ca partea lui de moştenire în pământul sfânt, şi va alege iarăşi Ierusalimul. Toate făpturile să tacă înaintea Domnului; căci El s-a ridicat din locaşul Său cel sfânt." (Zah. 2:10-13) „Iată, eu şi copiii pe care Domnul mi i-a dat, suntem nişte semne şi minuni în Israel, de la Domnul oştirilor, care locuieşte în muntele Sion." (Isa. 8:18) Sfârşitul religiei se arată la orizont. Victoria şi răzbunarea lui Iehova sunt aproape. Bucuria rămăşiţei şi a însoţitorilor lor creşte, iar ei continuă să Îi aducă laude Celui Preaînalt.

Lăudaţi-L pe Iehova! ... Lucrările lui Iehova sunt măreţe, căutate de toţi cei care le iubesc. Lucrarea Sa este onoare şi măreţie; iar dreptatea lui va dăinui pentru totdeauna. El a făcut ca lucrările Sale minunate să fie ţinute minte ...El a arătat

Cuprins

poporului Său puterea lucrărilor Lui, prin faptul că le-a dat moştenirea naţiunilor. Lucrările mâinilor lui sunt adevăr şi dreptate; toate poruncile Sale sunt sigure ... Numele Său este sfânt şi de temut. Frica de Iehova este începutul înţelepciunii; toţi cei care îndeplinesc poruncile Sale au o bună înţelegere: slava lui va ţine o veşnicie. – Psalmi 111:1-10*, A.R.V.*

INFORMARE

Fiind amintit faptul că acesta este momentul când Dumnezeu îndepărtează din organizaţia Sa tot ceea ce poate să fie scuturat, „iar acele lucruri care nu pot să fie scuturate pot să rămână" (Evrei 12:26, 27), membrii consiliului de directori al SOCIETĂȚII DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE, pentru informarea şi protejarea celor care sunt devotaţi organizaţiei lui Dumnezeu, solicită ca *Turnul de Veghere* să publice ceea ce urmează:

La data de 21 iulie, 1939, o hârtie scrisă de mână sub forma unei scrisori, semnată de către O.R. Moyle, a fost lăsată pe biroul de pe holul casei din Betel, fiind adresată preşedintelui Societăţii. Datorită faptului că acea scrisoare privea întreaga familie din Betel, a fost adusă în faţa consiliului şi în faţa familiei. Scrisoarea, fiind plină de afirmaţii false, calomnioase, a fost riguros condamnată de către consiliu şi de către toţi membrii familiei din Betel. Consiliul a adoptat cu unanimitate următoarea Rezoluţie, care de asemenea a fost aprobată şi de către familie:

„Într-o şedinţă comună a consiliilor de directori ai corporaţiei din Pennsylvania şi ai corporaţiei din New York, ai SOCIETĂȚII DE BIBLII ȘI TRATATE TURNUL DE VEGHERE, desfăşurată la biroul Societăţii din Brooklyn, N.Y., în această zi de 8 a lunii august, 1939, la care şi alţi membrii ai familiei au fost prezenţi, a fost citită către aceleaşi consilii şi în prezenţa lui O.R. Moyle, o scrisoare datată din 21 iulie, 1939, scrisă de către acelaşi Moyle şi adresată preşedintelui Societăţii.

„În urmă cu patru ani cel care a scris scrisoarea a fost încredinţat cu aspectele confidenţiale ale Societăţii. Acum se pare că cel care a scris scrisoarea, fără nici o scuză, acuză familia lui Dumnezeu din Betel şi se identifică ca unul care vorbeşte de rău organizaţia lui Dumnezeu, şi care este un sâcâitor şi un reclamant, întocmai după cum Scripturile au prezis. (Iuda 4:16; 1 Corinteni 4:3; Romani 14:4)

„Membrii consiliului de directori prin prezenta scrisoare au fost deranjaţi de criticismul nedrept care apărea în cea scrisoare, au dezaprobat scriitorul şi acţiunile sale şi au recomandat ca preşedintele Societăţii să încheie imediat relaţia lui O.R. Moyle cu Societatea, ca şi sfat legal şi ca un membru al familiei din Betel."

În afară de paragraful introductiv care anunţă scopul scriitorului de a pleca din Betel la un moment fix, toate paragrafele scrisorii sunt false, pline cu minciuni

Cuprins

şi este o calomnie nu doar la adresa preşedintelui, ci la adresa întregii familii, iar pentru acel motiv scrisoarea nu a fost publicată de către Societate. El a solicitat *consolare* pentru a publica scrisoarea sa, iar Moyle, fiind refuzat, cauzează acum ca scrisoarea sa calomnioasă să fie publicată şi să circule printre anumite adunări dintre cele consacrate, cauzând aceeaşi scrisoare să fie citită în mod public, iar apoi prin propriile cuvinte, care ar putea fi numite 'discurs echitabil', pretinde să fie în armonie cu Societatea, iar astfel îi înşeală pe cei care nu se aşteaptă la acest lucru. Singurul său scop posibil în publicarea în continuare a scrisorii sale este pentru a se justifica şi 'pentru a cauza despărţire între fraţi', ambele fiind condamnate prin Cuvântul lui Dumnezeu. (Luca 16:15; Romani 16:17, 18) Pentru acest motiv fraţii ar trebui să fie avertizaţi. „Scrisoarea mai sus menţionată" fiind plină cu minciuni împotriva fraţilor, acelaşi lucru este urât de către Iehova: „Şase lucruri urăşte Domnul; da, şapte sunt deja o scârbă pentru El: . . . un martor fals care vorbeşte minciuni şi cel care seamănă discordie între fraţi." – Proverbe 6:16, 19.

Prin determinarea altora să i se alăture în circularea şi publicarea scrisorii sale calomnioase printre cei consacraţi, îi face şi pe ei să fie părtaşi la greşeala lui. Hârtia calomnioasă, fiind în opoziţie şi împotriva interesului guvernământului teocratic, îl mulţumeşte doar pe Diavol şi pe acoliţii lui de pe pământ.

Timp de patru ani Moyle a fost încredinţat cu aspectele confidenţiale ale Societăţii, iar apoi, fără nici o scuză, îi atacă şi îi calomniază pe cei care au avut încredere în el. Iuda a fost încredinţat de către Isus Cristos cu aspecte confidenţiale, iar Iuda şi-a dovedit lipsa de credincioşie prin furnizarea către duşman a ceea ce ei puteau folosi şi au folosit împotriva Domnului. El, cel care îi calomniază pe fraţii Domnului, îl calomniază însuşi pe Domnul, iar sfârşitul unei asemenea persoane Scripturile l-au pus clar în evidenţă. Fiind avertizat, fiecare trebuie să aleagă între a se alătura „servului rău" şi să suporte consecinţele (Matei 24:48-51) sau să rămână credincios lui Iehova şi guvernării de către Isus Cristos. Alege-l pe care tu îl vei sluji.

CINE INTERPRETEAZĂ BIBLIA?

Omul are o tendinţă naturală să păstreze o evidenţă a evenimentelor pentru beneficiul lui şi pentru cel al generaţiilor următoare. Acest lucru este o dovadă a faptului că Domnul a intenţionat să fie astfel. Dumnezeu a plantat această facultate în om. Omul este cea mai măreaţă dintre creaturile de pe pământ ale lui Dumnezeu; iar din moment ce omul are o tendinţă să păstreze o evidenţă a evenimentelor, este doar rezonabil faptul conform căruia Creatorul său ar oferi mijloacele pentru ca omul să păstreze o evidenţă a celor mai importante lucruri care îl privesc pe el însuşi. Dacă Iehova Dumnezeu a avut legătură cu păstrarea

Cuprins

unei asemenea evidenţe, atunci să fie ştiut faptul că acea evidenţă este corectă şi conţine adevărul.

Biblia este o istorie a lucrurilor create pe pământ de către Dumnezeu şi, în acelaşi timp, oferă asemenea informaţii şi în privinţa creaţiei cereşti, după cum se referă la om şi la casa omului. Biblia este descoperirea lui Dumnezeu despre El către creaturile Sale pământeşti inteligente. Reprezintă voinţa lui exprimată şi, prin urmare, este declaraţia legii Sale pentru guvernarea creaturilor Sale pământeşti inteligente. Marea majoritatea a Bibliei este o evidenţă a lucrurilor care s-au petrecut, dar care prefigurează lucruri măreţe care vor urma. După cum scriitorul inspirat al Bibliei precizează la 1 Corinteni 10:6, 11: „Şi aceste lucruri s-au întâmplat ca să ne slujească nouă drept pilde, . . . Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor." Acea parte a Bibliei pe care noi o numim profeţie reprezintă prevestirea şi înregistrarea evenimentelor care vor urma să treacă, înainte ca ele de fapt să se petreacă pentru a trece. Prin urmare, profeţia este istoria omului scrisă în avans. Datorită acestui motiv profeţia nu poate fi înţeleasă de către om până când nu este pe cale de a se îndeplini sau până când nu a fost îndeplinită.

Scriitorii Bibliei lui Dumnezeu au hotărât să realizeze scrierea datorită credinţei lor în El şi a credincioșiei faţă de El. După cum puterea nelimitată a lui Dumnezeu a operat pentru a crea lucrurile pământului, la fel acea putere sau spirit a operat pentru a direcţiona şi influenţa mintea lui Moise şi a altor oameni sfinţi pentru a păstra evidenţa voinţei lui Dumnezeu în privinţa omului. Regele David a fost unul dintre aceşti oameni credincioşi devotaţi Domnului, iar în privinţa acelei părţi ale Bibliei pe care a scris-o, a spus: „Spiritul Domnului a vorbit prin mine, iar Cuvântul Său a fost pe limba mea." (2 Samuel 23:2) Aceşti oameni credincioşi ai vechilor timpuri sunt numiţi „profeţi", iar ei scriau profeţii. Apostolul Petru, care a fost ales de către Isus ca unul dintre apostolii Săi, sub inspiraţie a scris în 2 Petru 1:19-21: „Avem de asemenea un cuvânt mai sigur al profeţiei; la care faceţi bine dacă îi acordaţi atenţie, la fel ca unei lumini care luminează într-un loc întunecat, până în zori, iar steaua zilei apare în inimile voastre; ştiind prima dată acest lucru, că nici o profeţie a Scripturii nu este de nici o interpretare proprie. Întrucât profeţiile nu au venit în timpurile vechi prin voinţa omului; dar oamenii sfinţi ai lui Dumnezeu au vorbit ca şi când ar fi fost mişcaţi de către Duhul Sfânt."

Iehova se descopere pe Sine şi scopul Său către poporul Său la vremea cuvenită. Prin urmare, profeţia Sa nu poate fi înţeleasă până când este timpul lui Dumnezeu pentru a o înţelege. Acest lucru a fost clar precizat profetului Daniel, care a scris: „ Şi am auzit [profeţia de la înger], dar nu am înţeles; apoi am spus, O Domnul meu, care va fi sfârşitul acestor lucruri? Iar El a spus, Du-te pe calea ta, Daniel; întrucât cuvintele sunt terminate şi pecetluite până la vremea sfârşitului." „Dar tu, O Daniel, opreşte cuvintele şi pecetluieşte cartea, chiar şi la vremea sfârşitului; mulţi vor alerga încoace şi încolo, iar cunoştinţele se vor dezvolta." (Daniel 12:8, 9, 4) Pentru mult timp studenţii profeţiei au limitat împlinirea acestor

Cuprins

ultime cuvinte citate, fiind purtate de către om în sus şi în jos de-a lungul pământului prin mijloace de tranzit rapid, cum ar fi locomotivele, vapoarele, automobilele, avioanele, şi alte asemenea mijloace; şi de asemenea datorită marilor dezvoltări ale cunoştinţelor referitoare la lucruri ale investigaţiei ştiinţifice, cum este radioul, etc., şi care timpuri vor duce la însuşi dezvoltarea tranzitului rapid de pe pământ. Dar să fie reţinut faptul că nu a fost poporul lui Dumnezeu care a avut legătură în mod particular cu dezvoltarea ştiinţifică sau cu invenţia aparatelor. În cuprinsul textului cuvintele „fugi pentru a fi liber" sunt folosite, dar nu indică în mod vădit nici o călătorie rapidă dintr-un loc în altul sau nici măcar într-o căutare grăbită. Cuvintele indică în mod evident diligenţă (şi nu viteză) în căutarea unui lucru satisfăcător; iar cei care caută altceva decât Cuvântul lui Dumnezeu, nu vor găsi acel lucru. Traducerea din limba germană a textului din Daniel 12:4, conform ediţiei Elberfeld, precizează: „Viele werden es durchforschen, und die Erkenntnis wird sich mehren." Acest paragraf, fiind tradus în limba română, semnifică: „Mulţi vor reuşi prin studierea [sau examinarea, căutarea] lui, iar cunoştinţele vor creşte." Traducerea Bibliei din Scandinavia precizează acest text în acelaşi mod.

Cuvintele lui Daniel (12:4) indică un studiu serios şi atent al Cuvântului lui Dumnezeu, iar la „momentul sfârşitului" să fie ale celor care sunt devotaţi Domnului Dumnezeu, deoarece a sosit timpul pentru deschiderea cuvintelor profetului către clasa slujitoare a lui Dumnezeu. Din moment ce Cuvântul lui Dumnezeu a fost scris pentru poporul Său de legământ, iar nu pentru necredincioşi (Romani 15:4), ar trebui să ne aşteptăm la faptul conform căruia dezvoltarea cunoştinţelor menţionate, va fi dobândită de către cei care sunt poporul uns al lui Dumnezeu, împreună cu oamenii care au bunăvoinţă, mai degrabă decât ar fi o dezvoltare a cunoştinţelor de către oamenii lumeşti. Semnificaţia mai profundă a cuvintelor lui Daniel pare să fie aceasta: La momentul precizat şi fixat, şi anume, „momentul sfârşitului," poporul uns al lui Dumnezeu îşi vor exersa sârguinţa în căutarea Cuvântului lui Dumnezeu, atunci şi acolo pentru a fi deschis, întrucât timpul lui Dumnezeu a sosit pentru ca ei să înţeleagă, iar scânteile de iluminare asemănătoare fulgerului vor lumina Cuvântul Său şi vor dezvălui scopul Său. Astfel are loc o dezvoltare corespunzătoare a cunoştinţelor din partea poporului Său uns. Acest lucru corespunde exact cu faptul că cei devotaţi Domnului au primit în acest „moment al sfârşitului" o viziune mai clară a profeţiei.

Anterior momentului lui Dumnezeu orice încercare de interpretare reprezintă doar o presupunere. Fără îndoială a fost plăcut Domnului faptul că cei consacraţi lui au căutat înţelegerea chiar şi înainte de timpul pentru a înţelege. „Profeţia: faceţi bine că acordaţi atenţie, la fel ca unei lumini care străluceşte într-un loc întunecat, până în zorii zilei." (2 Petru 1:19) Însuşi propria atitudine pentru căutarea adevărului i-a ţinut în armonie cu Domnul. „Profeţii au întrebat şi au căutat diligenţa, care a profeţit despre slava care ar trebui să vină la voi; căutând ce anume, sau ce moment, spiritul lui Cristos care se află în interiorul lor, a semnificat când a mărturisit dinaintea suferinţelor lui Cristos şi slava care ar trebui să urmeze. Cui a fost dezvăluit, dacă nu însuşi lor, dar prin noi au condus lucrurile,

care acum vă sunt reportate vouă de către ei, care v-au predicat evanghelia vouă, cu Duhul Sfânt trimis din ceruri; iar care lucruri îngerii doresc să le priviţi." (1 Petru 1:10-12) Sfinţii îngeri ai cerurilor au căutat o înţelegere; iar cât timp Domnul nu le-a dezvălui scopul Său, El nu i-a mustrat. Astfel arată faptul că nu este nemulţumit de cei care caută adevărul.

De asemenea, va fi aflat faptul că înţelegerea profeţiei lui Dumnezeu creşte după cum împlinirea cu privire la aceasta se desfăşoară. Prin urmare, unii pot să înţeleagă o anumită parte a profeţiei acum, iar mai târziu să o înţeleagă mai clar. „Dar cărarea celor neprihăniţi este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei." (Proverbe 4:18) Se va descoperi faptul că profeţia are o împlinire mică sau în miniatură, şi anume, asupra celor cărora profeţia a fost iniţial îndreptată, iar mai târziu o împlinire mult mai mare şi completă are loc, şi anume, asupra celor care trăiesc în „momentul sfârşitului".

Atunci cine interpretează Biblia? Presa Papalistă face referire la Biblie ca şi la „Volumul fără voce", şi după ce a declarat faptul că „papa este infailibil!" continuă să spună: „Cu consimţământul tuturor antichităţilor, episcopii Romei sunt succesorii Sfântului Petru. Negarea supremaţiei succesorilor lui Petru reprezintă o negare a Evangheliei. O negare a întregii istorii şi tradiţiei. O negare a motivului şi inteligenţei lui Dumnezeu. 'A plasa o Biblie care abundă în dificultăţi şi contradicţii aparente în mâinile tuturor pentru a elabora o mie de sensuri contradictorii diferite din ea, ar însemna provocarea înţelepciunii lui Dumnezeu. Dar când pe lângă Volumul fără voce este plasată o voce vie [adică papa] pentru a o interpreta, protejând de eroare în această datorie, atunci, şi doar atunci, sistemul va fi complet şi vrednic de paternitate divină.'„ Iar cardinalul James Gibbons, în cartea sa, *Credinţa părinţilor noştri*, în capitolul XI, intitulat „Infailibilitatea Papilor", pagina 133, întreabă: „Dacă Dumnezeu l-ar putea face pe om organul Cuvântului Său descoperit, este oare imposibil pentru El să-l facă pe om [adică pe papa] păzitorul şi interpretul Său infailibil? Întrucât, cu siguranţă, mai mare este apostolul care ne oferă nouă Cuvântul inspirat, decât Papa care îl protejează de eroare."

Mulţi studenţi au făcut această greşeală dureroasă de a se gândi la faptul că Dumnezeu a inspirat omul să interpreteze profeţiile. Sfinţii profeţi ai „Vechiului Testament" au fost inspiraţi de către Iehova să scrie, întrucât puterea Sa a trecut asupra lor. Scriitorii „Noului Testament" erau îmbrăcaţi de o anumită putere şi autoritate pentru a scrie, după cum Domnul le-a poruncit. Cu toate acestea, de la zilele apostolilor niciun om de pe pământ nu a fost inspirat pentru a scrie profeţii, şi de asemenea, niciun om nu a fost inspirat să interpreteze profeţii. Apostolul Petru spune categoric: „ Fiindcă mai întâi de toate, să ştiţi că nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuieşte singură." (2 Petru 1:20) Interpretarea vine de la Domnul în propriile Sale vremuri. Când vremurile Sale sosesc pentru a scoate la iveală faptele adevărate ale istoriei, prin intermediul căror fapte cei devotaţi lui pot să vadă că aceste fapte sunt pentru împlinirea profeţiei, iar apoi profeţia poate să fie înţeleasă. Aplicăm faptele naturale (cunoscute a fi adevărate) textelor din Biblie,

Cuprins

iar astfel putem observa cu uşurinţă dacă aceleaşi fapte sunt în contradicţie sau nu; iar dacă nu sunt în contradicţie înseamnă că sunt adevărate. Adevărul nu aparţine niciunui om şi nici unei alte creaturi. Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă adevăr. (Ioan 17:17) În vremurile Sale, precizează acest lucru foarte clar pentru cei devotaţi Lui, iar nu înainte.

Către apostolii Săi credincioşi Isus a spus: „Şi îl voi întreba pe Tatăl, iar El vă va da un alt ajutor, pentru ca el să fie cu voi peste veacuri; spiritul adevărului, pe care lumea nu îl poate primi, deoarece nu îl poate vedea, şi nici nu îl cunoaşte; dar voi îl ştiţi; deoarece se află cu voi şi va fi în voi." „Dar când va veni, spiritul adevărului, vă va conduce în toate adevărurile; întrucât el nu va vorbi din interiorul său; el va vorbi orice va auzi; şi vă va declara lucrurile care vor urma." (Ioan 14:16, 17; 16:13, *Emphatic Diaglott*) Spiritul lui Dumnezeu a fost oferit acestor ucenici la Rusalii după învierea şi înălţarea lui Isus la ceruri, iar ulterior ei au vorbit sau au scris sub supravegherea spiritului lui Dumnezeu. (Faptele 2:4) Domnul le-a arătat într-adevăr lucrurile care vor urma, iar unii dintre ei au rostit cuvinte ale profeţiei. Cu toate acestea, nu există nici o dovadă Scripturală a faptului că apostolii au avut succesori, iar prin urmare trebuie să concludem că ei au avut o misiune specială primită de la Domnul, să înţeleagă şi să vorbească conform voinţei Sale. Fără îndoială, cel puţin unii dintre ei aveau o mai bună înţelegere decât le era permis să dezvăluie altora. Apostolul Pavel vorbeşte despre sine ca primind o viziune de la Domnul şi ca auzind cuvinte care nu erau permise să le rostească. (2 Corinteni 12:4) Apostolul Petru scrie de asemenea: „Cum v-a scris şi preaiubitul nostru frate Pavel, după înţelepciunea dată lui, ca şi în toate epistolele lui, când vorbeşte despre lucrurile acestea. În ele sunt unele lucruri grele de înţeles pe care cei neştiutori şi nestatornici le răstălmăcesc ca şi pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor." (2 Petru 3:15, 16) Iar Pavel scrie: „Dar când Petru a venit în Antiohia, i-am rezistat în faţă, deoarece el era de învinovăţit. . . . Dar când am văzut faptul că mergeau nedrept, conform adevărului din Evanghelie, i-am spus lui Petru în faţa tuturor, Dacă tu, fiind un evreu [prin naştere; dar acum un creştin], trăieşti după obiceiul neamurilor, şi nu după cum fac evreii, de ce îi obligi tu pe neamuri să trăiască după cum o fac evreii?" (Galateni 2:11-14) Până acum, după cum Biblia dezvăluie, nu exista niciun alt om, începând de la zilele apostolilor, care să aibă vreo viziune care nu era permisă să fie rostită. Din cuvintele lui Isus trebuie să înţelegem faptul conform căruia chiar şi ucenicilor Săi le va fi permis să înţeleagă scopul lui Dumnezeu doar când vor veni vremurile Sale.

Pentru a ilustra: O dispută a apărut în biserica timpurie, „Apostolii şi presbiterii s-au adunat laolaltă[la Ierusalim], ca să vadă ce este de făcut. După ce s-a făcut multă vorbă, s-a sculat Petru şi le-a zis: „Fraţilor, ….. Ci credem că noi, ca şi ei, suntem mântuiţi prin harul Domnului Isus." Toată adunarea a tăcut şi a ascultat pe Barnaba şi pe Pavel, care au istorisit toate semnele şi minunile pe care le făcuse Dumnezeu prin ei în mijlocul Neamurilor. Când au încetat ei de vorbit, Iacov[evident preşedintele reuniunii] a luat cuvântul şi a zis: „Fraţilor, ascultaţi-mă! Simon[numele real al lui Petru] a spus cum mai întâi Dumnezeu Şi-a aruncat

Cuprins

privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-I poarte Numele Şi cu faptul acesta se potrivesc cuvintele prorocilor, după cum este scris: „După aceea Mă voi întoarce şi voi ridica din nou cortul lui David din prăbuşirea lui, îi voi zidi dărâmăturile, şi-l voi înălţa din nou: pentru ca rămăşiţa de oameni să caute pe Domnul, ca şi toate Neamurile peste care este chemat Numele Meu, zice Domnul, care face aceste lucruri şi căruia Îi sunt cunoscute din veşnicie." De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutăţi acelora dintre Neamuri care se întorc la Dumnezeu". (Faptele 15:6-19) Cine a interpretat Biblia aici? Petru a făcut-o? Nu. Petru doar a precizat anumite fapte adevărate, la fel cum au făcut Pavel şi Barnaba, iar apostolul Iacov a aplicat aceste fapte, comparându-le cu profeţiile din Biblie; iar astfel Iehova Dumnezeu, care a determinat scrierea profeţiei şi a pricinuit împlinirea profeţiei, a faptelor reale și a dat interpretarea. Nu exista nici o „tâlcuieşte singură".

O profeţie este de obicei pe cale de împlinire înainte ca cei care îl urmează pe Cristos să o înțeleagă, iar deseori asemenea urmașii Lui sunt folosiţi de către Domnul pentru a efectua o anumită parte din împlinirea profeţiei, fără ca ei să conştientizeze faptul că sunt folosiţi. Apoi, după ce a progresat în împlinire, Dumnezeu o face cunoscută lor. Prin credinţă, adevăratul creştin continuă să facă tot ceea ce poate în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, iar apoi Domnul îi arată cum a fost el folosit de către Domnul. Evident, Domnul face acest lucru în scopul de a-l încuraja pe creştin şi pentru a-i creşte credinţa.

Interpretarea profeţiei a fost scrisă în timp şi din nou de către om, iar mulţi au crezut că o asemenea interpretare este adevărată. După aceea, când au aflat că interpretarea nu era adevărată, mulţi au devenit descurajaţi şi s-au îndepărtat de studierea Cuvântului lui Dumnezeu. Acest fapt a fost o mare greşeală. Dacă ştim întotdeauna faptul că adevărul este al lui Dumnezeu şi nu al omului şi faptul că niciun om nu poate interpreta profeţia, iar doar cei care îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu pot să o vadă după ce este împlinită, atunci cei care studiază Cuvântul lui Dumnezeu vor fi, mai puţin probabil, descurajaţi. Atunci el va oferi toată onoarea şi slava lui Iehova, şi nu oricărui om. Iehova nu face niciodată greşeli. Când studentul se bazează pe oameni, cu siguranţă el va fi condus în dificultăţi. Când el se bazează pe Domnul, va fi menţinut în pace perfectă. – Isaia 26:3.

Cuprins

Cuprins

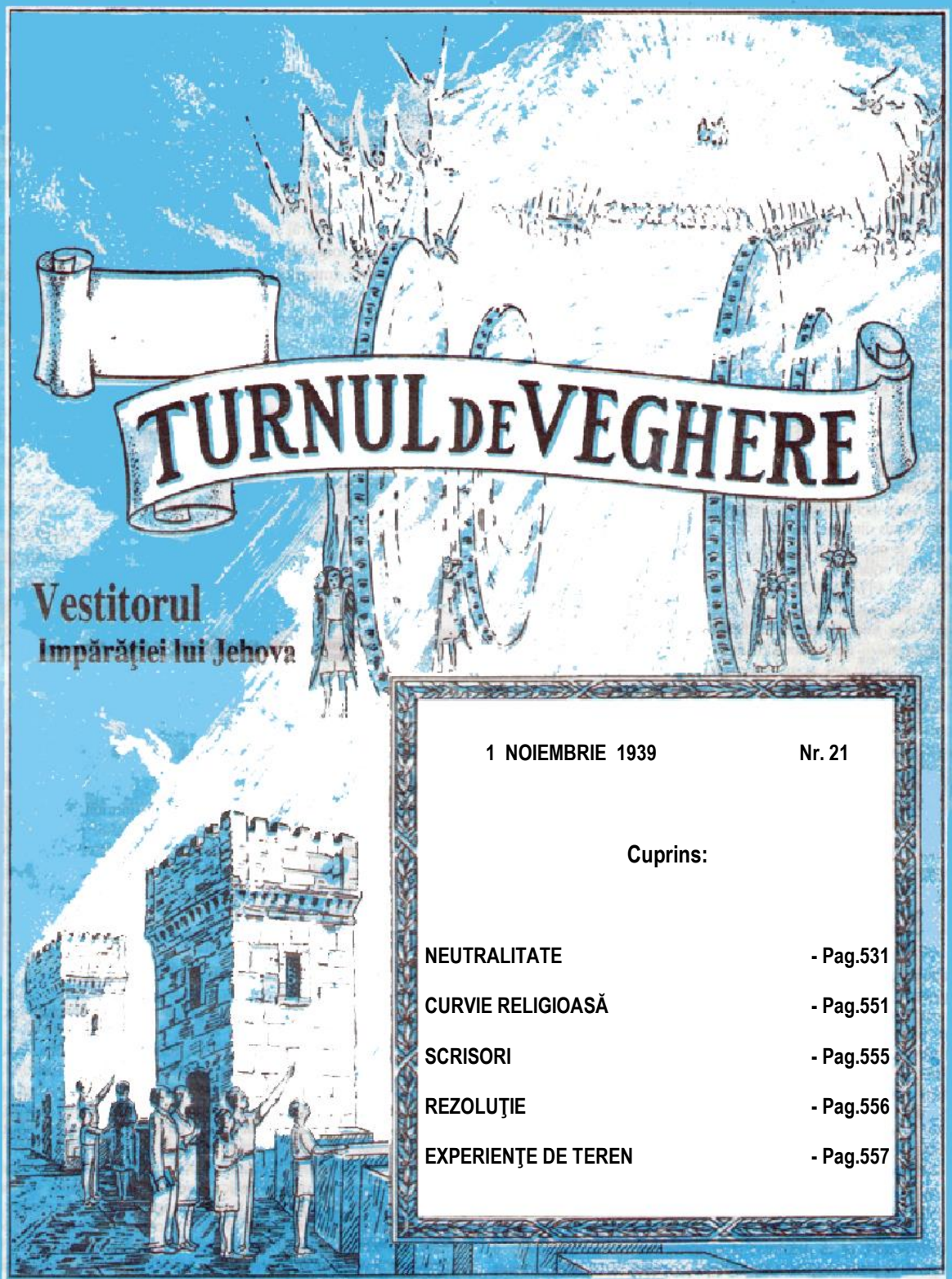

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

1 NOIEMBRIE 1939 Nr. 21

Cuprins:

NEUTRALITATE	- Pag.531
CURVIE RELIGIOASĂ	- Pag.551
SCRISORI	- Pag.555
REZOLUŢIE	- Pag.556
EXPERIENŢE DE TEREN	- Pag.557

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

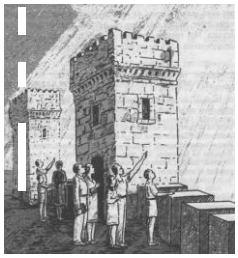

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **1 Noiembrie 1939** **Nr. 21**

NEUTRALITATE

„Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume” – *Ioan 17:16.*

IEHOVA este Dumnezeul păcii: „Dumnezeul păcii să fie cu voi toţi” (Rom. 15:33). „Dumnezeul păcii Însuşi să vă sfinţească pe deplin” (1Tes. 5:23). Iehova nu este un pacifist, aşa cum este definit în general acest cuvânt. La timpul Său potrivit, Iehova va duce război împotriva celor care Îi hulesc numele, Îl sfidează şi se împotrivesc TEOCRAŢIEI. „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre” (Rom. 16:20). Iehova Dumnezeu este totdeauna neutru într-o controversă sau într-un război dintre naţiuni sau dintre popoare, care sunt de partea lui Satan şi o parte a lumii lui.

[2] Isus Cristos este „Prinţul Păcii” şi când Împărăţia lui va fi în acţiune pe deplin, atunci pacea nu va mai avea sfârşit (Isa. 9:6,7; Evr. 7:1,2). Dar Isus Cristos nu este un pacifist. La timpul potrivit al lui Dumnezeu şi la porunca Lui, El va duce război împotriva lui Satan şi a întregii sale organizaţii şi va nimici complet pe toţi cei răi (Apoc. 19:11; Ps. 110:2-4). Atunci când există o controversă sau un război între cei din organizaţia lui Satan, Isus Cristos este totdeauna neutru în ceea ce priveşte părţile aflate în conflict.

[3] „Neutralitate” înseamnă a declina sau refuza să te angajezi într-o controversă sau într-un război dintre alţii, şi mai ales atunci când aceste naţiuni aflate în război sunt neprietenoase faţă de cel neutru. În astfel de controverse sau războaie, cel neutru nu trece de partea nici uneia dintre ele, ci refuză să lupte alături de o naţiune împotriva celeilalte; aceasta este adevărat mai cu seamă acolo unde cel neutru nu are o cauză dreaptă să se amestece.

Martorii lui Iehova

[4] Poziţia martorilor lui Iehova va fi definită clar şi limpede, iar această poziţie trebuie să fie pe deplin sprijinită de Scripturi. Martorii lui Iehova sunt creştini care urmează conducerea Capului lor Isus Cristos, ascultând poruncile Atotputernicului Dumnezeu şi care, prin urmare, sunt devotaţi cu totul Împărăţiei lui Dumnezeu, care este TEOCRAŢIA. Simplul fapt că cineva se pretinde a fi creştin nu înseamnă că el şi este în realitate. Calea lui de acţiune trebuie să-i dovedească pretenţia. Creştin este cel care a făcut un legământ de a face voia

Cuprins

Atotputernicului Dumnezeu, prin urmare, de a asculta poruncile lui Dumnezeu la fel cum Isus Cristos, Fiul iubit şi slăvit al lui Dumnezeu, ascultă poruncile lui Iehova. Aşa cum este Isus Cristos, tot la fel sunt şi urmaşii lui, martorii lui Iehova, în această lume – 1Ioan 4:17.

[5] Acum este război între unele naţiuni ale Pământului. Unele naţiuni care nu se află, de fapt, în război, şi-au declarat neutralitatea. Va fi dificil pentru oficialii naţiunilor să înţeleagă în mod clar adevărata neutralitate a martorilor lui Iehova, dar poziţia lor trebuie să fie aşa de clar exprimată, încât să nu existe nici un motiv de îndoială în ceea ce priveşte poziţia lor şi în ceea ce priveşte corectitudinea poziţiei pe care ei o iau sau au luat-o.

Neutri cu desăvârşire

[6] Adevăraţii urmaşi ai lui Isus Cristos trebuie să-L urmeze acolo unde îi conduce, deoarece ei sunt chemaţi să urmeze acea cale exactă de acţiune şi trebuie să fie silitori să asculte poruncile Lui şi ale lui Iehova (1Pet. 2:21). Acolo unde există un conflict între legile naţiunilor şi legile Atotputernicului Dumnezeu, creştinii trebuie să asculte întotdeauna de legea lui Dumnezeu, dându-i prioritate faţă de legea omului. Creştinii se supun tuturor legilor oamenilor sau ale naţiunilor care sunt în armonie cu legea lui Dumnezeu. Cuvintele lui Isus, adresate discipolilor săi, se aplică tuturor persoanelor care au făcut un legământ de a fi supuşi Atotputernicului Dumnezeu. Cu privire la aceasta, Isus spune: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:16). Că Isus vroia să spună că această regulă se aplică fiecăruia care devine un creştin adevărat, este dovedit prin cuvintele Sale, după cum urmează; „Şi Mă rog nu numai pentru ei, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor” (Ioan 17:20). Isus este sfinţit sau pus deoparte în întregime pentru lucrarea Tatălui Său, Iehova şi cu privire la cei care sunt de acord să calce pe urmele Lui, Isus spune: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, aşa i-am trimis şi Eu pe ei în lume. Şi Eu însumi Mă sfinţesc pentru ei, ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr” – Ioan 17:18,19.

[7] Lumea menţionată de Isus este alcătuită din naţiunile Pământului de sub supravegherea suveranului invizibil, Satan (2Cor. 4:4; Ioan 12:31; Ioan 14:30). Prin urmare, lumea lui Satan este alcătuită din partea invizibilă numită „ceruri” şi partea vizibilă numită „pământ”, lume care la timpul potrivit al lui Dumnezeu va fi nimicită complet (2Pet. 3:7). Martorii lui Iehova sunt puşi deoparte şi însărcinaţi de Iehova Dumnezeu pentru a fi reprezentanţii de pe Pământ ai Celui Prea Înalt, Marele Teocrat. Martorii lui Iehova nu sunt o organizaţie politică sau religioasă şi ei n-au nici o parte în afacerile politice ale acestei lumi, nici chiar în cele ale naţiunilor în care îşi au domiciliul. Autoritatea pentru această poziţie este declarată clar de Isus: „Le-am dat Cuvântul Tău şi lumea i-a urât [ca pe nişte străini], pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” – Ioan 17:14.

[8] Adresându-se în continuare urmaşilor Săi adevăraţi, Domnul Isus spune: „Dacă aţi fi din lume [adică o parte a unei naţiuni ce participă la război cu alte naţiuni], lumea [sau conducătorii şi susţinătorii] ar iubi ce este al ei; dar pentru că

Cuprins

nu sunteţi din lume, ci pentru că Eu v-am ales [urmaşi ai lui Isus Cristos] din mijlocul lumii, de aceea vă urăşte lumea" – Ioan 15:19.

[9] Faptul că adevăraţii urmaşi ai lui Isus Cristos, creştinii autentici, sunt urâţi de naţiunile Pământului este dovada convingătoare că aceşti creştini trebuie să fie neutri şi nu trebuie să intre în nici o alianţă cu naţiunile care sunt angajate în război cu alte naţiuni. Unele naţiuni ale Pământului, cum ar fi Statele Unite, sunt neutre acum faţă de alte naţiuni, dar Statele Unite sau alte naţiuni neutre nu sunt urâte din pricina neutralităţii lor. Ele sunt o parte a lumii şi continuă să aibă legături comerciale cu naţiunile care se află în război. Poziţia martorilor lui Iehova este total diferită de cea a naţiunilor Pământului. Martorii lui Iehova sunt neutri cu desăvârşire din pricina numelui lui Iehova şi din această cauză ei sunt urâţi, aşa cum spunea Isus: „din pricina numelui Meu" şi din pricina numelui Tatălui Său. Martorii lui Iehova sunt cu totul pentru Guvernul Teocratic al Atotputernicului Dumnezeu prin Isus Cristos, Regele. Domnia neîntreruptă a lui Satan s-a sfârşit, de aceea peste naţiunile Pământului au venit mari vaiuri. (Apoc. 12:12). Referitor la sfârşitul lumii lui Satan, Domnul Isus spune: „O naţiune se va ridica împotriva altei naţiuni şi o împărăţie împotriva altei împărăţii"; în legătură cu aceasta, Isus, vorbind în continuare cu privire la creştini, zice: „Şi voi [urmaşi ai lui Isus Cristos] veţi fi urâţi de toate naţiunile din pricina numelui Meu" (Mat. 24:7-9). Aceasta dovedeşte că martorii lui Iehova sunt cu totul separaţi de naţiunile acestei lumi.

Teocraţia

[10] Acum multe secole, Iehova, Atotputernicul Dumnezeu, şi-a declarat scopul de a întemeia GUVERNUL TEOCRATIC, care este Împărăţia Sa prin Isus Cristos, Împărăţie ce va conduce Pământul în dreptate. În anul 29 (A.D.), Isus Cristos a fost uns şi însărcinat ca Rege al Guvernului Teocratic sau al Împărăţiei, pe care a declarat că o va întemeia la cea de-a doua Sa venire. Isus Cristos a fost neutru cu desăvârşire faţă de naţiuni când a fost pe Pământ. El nu şi-a instruit urmaşii să treacă de partea vreunui guvern sau de partea unor naţiuni de pe Pământ în controversele lor, ci i-a instruit în mod accentuat pe toţi urmaşii săi adevăraţi să se devoteze cu totul Împărăţiei lui Dumnezeu, TEOCRAŢIA. El le-a accentuat necesitatea de a se ruga totdeauna pentru venirea şi funcţionarea completă a TEOCRAŢIEI: „Vie Împărăţia Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ" – Mat. 6:10.

[11] El le-a spus urmaşilor săi că naţiunile acestei lumi caută cu desăvârşire lucrurile materiale sau egoiste şi apoi le-a zis: „Dar voi căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui [cu alte cuvinte, căutaţi TEOCRAŢIA şi nu democraţia, totalitarismul, fascismul sau oricare alt guvern politic]; şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra" (Mat. 6:33). Creştinul, adică adevăratul urmaş al lui Isus Cristos, care este pentru Guvernul lui Iehova, n-ar putea să treacă de partea vreunui guvern politic care se află acum pe Pământ şi nici împotriva vreunuia. Marile organizaţii religioase şi fasciştii spun: „Noi sperăm să conducem Pământul"; în timp ce democraţiile spun: „Noi vom conduce Pământul"; şi toţi

Cuprins

aceştia sunt împotriva Împărăţiei lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos. Pentru ca urmaşii Lui să nu aibă nici un motiv să urmeze o cale de acţiune greşită, Isus i-a instruit să nu arate nici un interes pentru afacerile acestei lumi şi apoi a adăugat: „Căci toate aceste lucruri naţiunile lumii le caută. Tatăl vostru ştie că aveţi trebuinţă de ele. Căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra. Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăţia" (Luca 12:30-32). Iată instrucţiunea categorică şi de reală valoare, că cei care vor avea o parte în GUVERNUL TEOCRATIC, adică în Împărăţia cerească a lui Dumnezeu, trebuie să fie neutri cu desăvârşire faţă de naţiunile pământeşti.

[12] Fiecare naţiune de pe Pământ, incluzând pe cele care sunt în război şi pe cele care nu se află acum în război, sprijină şi practică religia, iar religia şi politica acţionează împreună, şi nici una din aceste naţiuni nu este pentru Guvernul Teocratic al lui Iehova, ci toate sunt împotriva lui. Naţiunile Pământului urmăresc calea egoistă pentru câştig comercial şi politic. Unele din aceste naţiuni se numesc naţiuni „creştine", dar toate sunt împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Fiecare instituţie religioasă de sub soare are o anumită parte în afacerile acestei lumi şi de aceea constituie o parte a acestei lumi; aceasta explică de ce conducătorii naţiunilor acestei lumi nu urăsc sistemele religioase, aşa cum a declarat Isus că vor fi urâţi urmaşii Lui din pricina numelui său. Aceasta dovedeşte că aceste sisteme religioase nu sunt pentru numele lui Iehova Dumnezeu, nici pentru numele lui Isus Cristos, ci sunt împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Sale. Instrucţiunile date celor care sunt pentru Guvernul Teocratic arată că cetăţenia lor este în cer şi datoria lor este să fie cu desăvârşire credincioşi şi loiali guvernului ceresc prin Isus Cristos. Cu privire la aceasta, este scris: „(Căci mulţi despre care v-am spus adesea şi vă spun şi acum plângând, se poartă ca duşmani ai crucii lui Cristos; sfârşitul lor este nimicirea, Dumnezeul lor este pântecele lor, gloria lor este în ruşinea lor şi se gândesc la lucruri pământeşti [lucruri comerciale, politice şi religioase]). Căci cetăţenia noastră este în cer [*A.R.V.*]; de unde şi aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Cristos" (Filip. 3:18-20). Observaţi acest contrast puternic între cei care sunt creştini şi acei religionişti, adică cei care sunt din această lume.

[13] Îşi instruieşte Domnul poporul să se amestece în război pentru o naţiune împotriva altei naţiuni? Nu; din contră, instrucţiunea accentuată către creştin a fost declarată în aceste cuvinte: „De aceea, suferă ca un bun soldat al lui Cristos. Nici un soldat nu se încurcă cu afacerile acestei [lumi] dacă vrea să placă celui ce l-a înscris la oaste" – 2Tim. 2:3,4.

[14] Cineva n-ar putea fi un soldat al lui Isus Cristos şi, în acelaşi timp, un soldat al naţiunii care se află sub supravegherea duşmanului lui Dumnezeu, Diavolul. De aceea, creştinul nu se încurcă cu afacerile acestei lumi: „Măcar că trăim în firea pământească, totuşi nu ne luptăm călăuziţi de firea pământească; (căci armele cu care ne luptăm nu sunt supuse firii pământeşti, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile); noi răsturnăm izvodirile minţii şi

Cuprins

orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu [marele GUVERN TEOCRATIC]; şi orice gând îl facem rob ascultării de Cristos [Regele TEOCRAŢIEI]" (2Cor. 10:3-5). Apoi, creştinul este instruit în mod specific în ceea ce priveşte lupta la care este supus: „Căci conflictul nostru nu este cu … carnea şi sângele, ci cu despotismul, stăpânirile, forţele care controlează şi guvernează această lume întunecată – oştirile spirituale ale răutăţii aranjate în ordine de bătaie împotriva noastră în bătălia cerească" – Efes. 6:12, *Weymouth*.

[15] Războiul unei naţiuni împotriva altei naţiuni de pe Pământ nu este lupta urmaşilor lui Isus Cristos. Dacă naţiunile acestei lumi doresc să lupte, este cu totul treaba lor, şi nu este deloc treaba unuia care a făcut un legământ de a fi credincios Atotputernicului Dumnezeu, Regelui şi Împărăţiei Lui. Creştinul nu trebuie să se amestece absolut deloc în războiul dintre naţiuni. El nu trebuie să se amestece în planurile nici uneia dintre naţiunile care intră în război. Aceasta este treaba naţiunilor acestei lumi. Creştinul trebuie să fie neutru cu desăvârşire, indiferent de locul său de naştere sau de naţionalitate. Este privilegiul fiecărui creştin de a-şi face clar înţeleasă poziţia şi relaţia faţă de Domnul, că el este separat şi despărţit de oricare din naţiunile acestei lumi. Martorii lui Iehova s-au separat cu totul de lumea aceasta, făcând legământ de a fi credincioşi Împărăţiei lui Dumnezeu şi au primit însărcinarea de la Iehova Dumnezeu de a-i ajuta şi mângâia pe oamenii de pe Pământ care caută dreptatea, indiferent de naţiunea căreia îi aparţin aceşti oameni. Ei aduc mângâiere celor care caută calea cea dreaptă, vestindu-le numele şi Împărăţia Atotputernicului Dumnezeu prin Isus Cristos, îndreptându-le atenţia către Cuvântul accentuat al lui Dumnezeu că Împărăţia Lui este singura speranţă pentru omenire (Isa. 61:1,2; Mat. 12:18-21). Celor care au făcut un legământ de a face voia lui Dumnezeu ca urmaşi ai lui Isus Cristos, El le spune: „Voi sunteţi martorii Mei … că Eu sunt Dumnezeu"; adică Cel Suprem, care dă pace şi mântuire celor care Îi fac voia (Isa. 43:10,12; Ps. 3:8). Oficialii naţiunilor acestei lumi care au de-a face cu formarea armatei, nu pot avea o apreciere potrivită a scripturilor menţionate mai sus, pentru motivul că ei sunt din lume şi nu s-au devotat Atotputernicului Dumnezeu. Cu privire la aceasta, este scris: „Dar omul firesc [omul devotat lucrurilor lumii lui Satan] nu primeşte lucrurile spiritului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuie judecate spiritual. În adevăr, cine dintre oameni cunoaşte lucrurile omului, afară de spiritul omului care este în el? Tot aşa, nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu, afară de spiritul lui Dumnezeu" – 1Cor. 2:14,11.

[16] Faptul că oamenii şi funcţionarii lumeşti nu înţeleg şi nu apreciază diferenţa clară dintre naţiunile acestei lumi şi marele GUVERN TEOCRATIC al lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, nu este o scuză pentru un creştin să se supună cererilor naţiunilor lumeşti. Creştinul a făcut un legământ de a fi credincios lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale; încălcarea cu voia a acestui legământ înseamnă pentru creştin nimicirea sa veşnică. Poziţia creştinului exprimată aici nu este ceva nou, ci ea a fost făcută clar cunoscută în Scripturi cu multe secole în urmă, pentru

Cuprins

călăuzirea omului neprihănirii, care a consimţit să fie credincios Atotputernicului Dumnezeu.

Neutralitatea preumbrită

[17] Iehova i-a folosit pe izraeliţi pentru a înfiinţa o teocraţie tipică, ce preumbrea adevărata şi marea Lui Teocraţie, Împărăţia Sa prin Isus Cristos. Avraam, Isaac şi Iacov au fost reprezentanţi credincioşi ai lui Iehova Dumnezeu şi totdeauna au fost neutri faţă de războaiele altor naţiuni. Avraam n-a avut nimic de-a face cu lupta dintre conducătorii Sodomei şi Gomorei şi duşmanii acestora. Invadatorii au năvălit în ţinutul Sodomei şi Gomorei şi între ei a izbucnit un mare conflict. Avraam şi Lot, nepotul lui, erau acolo, dar ei n-au luat parte în nici un fel în acel război (Gen. 14:1-3). După ce s-a încheiat războiul dintre acele naţiuni aflate în luptă şi una din părţi l-a luat prizonier pe Lot şi proprietatea acestuia, fugind cu el, Avraam i-a urmărit pe invadatori, nu pentru că era un aliat al celor învinşi, ci pentru că unul din duşmani îl luase prizonier şi îl dusese cu sine pe Lot, acel „om neprihănit" (2Pet. 2:7,8). Atunci, Avraam i-a urmărit pe invadatori şi l-a recuperat pe Lot, nepotul lui, şi aceasta nu pentru că îi era nepot, ci pentru că Lot era un serv credincios al Atotputernicului Dumnezeu. În felul acesta a fost fixată regula divină că unul din servii devotaţi ai lui Dumnezeu este îndreptăţit să acţioneze în interesul tovarăşilor săi, servii lui Dumnezeu. Eliberarea lui Lot, înfăptuită prin forţele înarmate ale lui Avraam, a fost aprobată pe deplin de Iehova, aşa cum este arătat de următoarele scripturi: „Melhisedec, regele Salemului, a adus pâine şi vin; el era preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avraam şi a zis: „Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului şi al Pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Cel Prea Înalt, care a dat pe vrăjmaşii tăi în mâinile tale!" Şi Avraam i-a dat zeciuială din toate" – Gen. 14:18-20.

[18] Neutralitatea lui Avraam şi faptul că nu era în alianţă cu nici una din cele două facţiuni aflate în război a fost dovedită în continuare prin refuzul său de a accepta vreo recompensă de orice fel sau vreo parte din prada luată de la duşmani (Gen. 14:21-24). Aceasta dovedeşte că Avraam nu era servul vreunui rege pământesc, ci că el era servul şi reprezentantul lui Iehova Dumnezeu, Marele TEOCRAT. Neutralitatea lui Avraam s-a datorat faptului că el era cu totul devotat GUVERNULUI TEOCRATIC şi de aceea, Dumnezeu l-a numit „prietenul" Lui. Acest fapt este dovedit în continuare prin ceea ce s-a scris cu privire la Avraam: „Prin credinţă a venit şi s-a aşezat el în ţara făgăduinţei, ca într-o ţară care nu era a lui şi a locuit în corturi, ca şi Isaac şi Iacov, care erau împreună moştenitori cu el ai aceleiaşi făgăduinţe. Căci el aştepta cetatea [guvernul] care are temelii tari, al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu" – Evr. 11:9,10.

[19] Această scriptură dovedeşte că el era un străin şi n-a acţionat ca un naţionalist băştinaş, punând statul mai presus de Atotputernicul Dumnezeu. El a locuit în corturi împreună cu Isaac şi Iacov, şi astfel s-a arătat separat şi despărţit de ceilalţi şi, totodată, un necombatant. El era un păstor, angajat în activităţi

Cuprins

paşnice şi n-avea nici o parte în afacerile guvernului din ţinutul în care locuia. El îşi avea mintea şi inima îndreptate către Împărăţia lui Dumnezeu, MAREA TEOCRAŢIE; mai departe, cu privire la el este scris: „De aceea, dintr-un singur om, şi încă un om aproape mort, s-a născut o sămânţă în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra. În credinţă au murit toţi aceştia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut şi le-au salutat de departe, mărturisind că sunt străini şi călători pe pământ" – Evrei 11:12,13 (Vezi traducerea *Diaglott*, cea a lui *Rotherham* şi a lui *Young*).

[20] El a „salutat" şi, astfel, i-a atribuit salvarea Atotputernicului Dumnezeu, deci el n-a salutat steagul acelor guverne lumeşti şi nu le-a atribuit salvarea şi protecţia. El n-a căutat protecţie şi salvare de la vreun guvern pământesc; de aceea, este scris despre el: „Cei ce vorbesc în felul acesta, arată desluşit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieşiseră, negreşit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea" – Evr. 11:14,15.

[21] El nu s-ar fi putut întoarce spre acele guverne ale ţinutului din care venise, salutându-le steagul, tăgăduind astfel pe Iehova Dumnezeu. De ce n-a făcut el astfel? Scripturile răspund: „Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească [Guvernul Teocratic al lui Iehova prin Isus Cristos]. De aceea, lui Dumnezeu nu-i este ruşine să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate" – Vers. 16.

Tipică

[22] Neutralitatea lui Avraam a fost tipică şi furnizează călăuza corectă şi adevărată pentru creştini, care formează o parte a „naţiunii sfinte" a lui Dumnezeu; despre care este scris: „Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale [lui Iehova, Marele Teocrat, reprezentându-L cu credincioşie pe El şi guvernul Său, şi nu vestind laudele oamenilor] Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată" – 1Pet. 2:9.

[23] Arătând mai departe că urmaşii adevăraţi ai lui Isus Cristos sunt separaţi şi deosebiţi de naţiunile acestui Pământ, scriptura continuă: „Prea iubiţilor, vă sfătuiesc ca pe nişte străini şi călători [adică nu naţionalişti băştinaşi sau vreo parte a lumii lui Satan], … să aveţi o purtare [comportament, cale de acţiune] bună în mijlocul Neamurilor [naţiunilor], pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe nişte făcători de rele, prin faptele voastre bune [reprezentând în mod credincios Guvernul Teocratic al lui Iehova, punând totdeauna mărturie despre numele şi Împărăţia Sa prin calea de acţiune urmată], pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării [adică venirea necazului şi a nenorocirii asupra naţiunilor Pământului la Armaghedon]" – 1Pet. 2:11,12.

[24] Singurul motiv, pentru care oricare din urmaşii adevăraţi ai lui Isus Cristos se află acum pe Pământ, este să pună mărturie despre numele lui Iehova Dumnezeu şi să proclame Împărăţia Lui. Rămânând neutri cu desăvârşire în controversele şi războaiele dintre naţiuni, aceşti creştini pun mărturia Celui Prea Înalt şi astfel îşi

Cuprins

împlinesc însărcinarea, îşi menţin integritatea şi-şi dovedesc credincioşia faţă de Atotputernicul Dumnezeu şi Regele Său.

[25] A existat un timp când aceia care acum sunt martori ai lui Iehova erau o parte a acestei lumi, dar după ce au făcut un legământ solemn de a face voia Atotputernicului Dumnezeu şi după ce au devenit urmaşi adevăraţi ai lui Isus Cristos, aceştia nu mai sunt o parte a lumii. „Că în vremea aceea [ca cetăţeni ai lumii, şi deci o parte a guvernelor pământeşti] eraţi fără Cristos, fără drept de cetăţenie în Israel, străini de legămintele făgăduinţei, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Isus Cristos, voi, care odinioară eraţi depărtaţi, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Cristos. Aşadar, voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi profeţilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Cristos" – Efes. 2:12,13,19,20.

[26] Fiind în Isus Cristos, cineva nu mai poate lua parte la controversele şi războaiele dintre popoare şi naţiuni, naţiuni care sunt toate împotriva Împărăţiei lui Iehova: „Dacă deci aţi înviat împreună cu Cristos, să umblaţi după lucrurile de sus, unde Cristos stă la dreapta lui Dumnezeu. Gândiţi-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe Pământ. Căci voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu. Când se va arăta Cristos, viaţa voastră, atunci vă veţi arăta şi voi împreună cu El, în slavă" – Col. 3:1-4.

[27] Adevăratul popor de legământ al Atotputernicului Dumnezeu, aflat acum pe Pământ, nu este un popor pentru o „putere străină", nici naţionalişti amestecaţi, cu o supunere omenească împărţită; ei nu sunt propagandişti de partea nici uneia din cele două facţiuni aflate în război. Ei sunt separaţi şi deosebiţi de toţi aceştia şi sunt numai martori ai lui Iehova Dumnezeu şi ai GUVERNULUI Său TEOCRATIC; de aceea, *ei trebuie să stea deoparte de toate naţiunile* acestei lumi. Ei trebuie să vestească Împărăţia lui Dumnezeu, deoarece dacă nu fac aşa, ei nu pot fi credincioşi lui Dumnezeu şi nu pot primi aprobarea Sa şi mântuire pentru viaţă. Pentru ei, ascultarea de lume înseamnă nimicire veşnică; ascultarea de Atotputernicul Dumnezeu înseamnă viaţă veşnică. Atunci, ce trebuie să facă? Ei trebuie să fie martori pentru Domnul şi trebuie să-I asculte poruncile, îndreptându-le oamenilor atenţia spre Regele şi Împărăţia Lui – Mat. 24:7,14.

Războaiele Israelului

[28] S-a pretins că războaiele naţiunii lui Israel împotriva altor naţiuni sunt dovada că războaiele dintre naţiuni pot fi permise în mod potrivit, şi deci creştinii vor lua parte alături de alte naţiuni la război. Un astfel de raţionament nu-şi găseşte vreun sprijin niciunde în Scripturi. Naţiunea lui Israel nu era organizată de nici un conducător politic, dictator sau uzurpator. Aceea era naţiunea tipică a lui Dumnezeu, formată şi organizată de Marele TEOCRAT, cu scopul de a ilustra adevărata TEOCRAŢIE care va conduce lumea prin Isus Cristos. Israelul n-avea legi făcute de om, nici partide politice, şi nici sfătuitori religioşi care să îndrume afacerile politice. Acest lucru a fost adevărat atâta vreme cât acea naţiune a rămas

Cuprins

credincioasă lui Dumnezeu. Dumnezeu a ales amplasarea pământească pentru această naţiune teocratică tipică, după cum este scris: „O ţară de care îngrijeşte Domnul Dumnezeul tău şi asupra căreia Domnul Dumnezeul tău are neîncetat ochii, de la începutul până la sfârşitul anului" (Deut. 11:12). „Când Cel Prea Înalt a dat o moştenire neamurilor, când a despărţit pe copiii oamenilor, a pus hotare popoarelor, după numărul copiilor lui Israel" (Deut. 32:8). Iehova Dumnezeu, Marele TEOCRAT, era Conducătorul acelei naţiuni tipice, Israel, şi voia Lui era singura lege a naţiunii.

[29] Ţara dată Israelului era deţinută înainte de canaaniţi şi de mulţi alţii care erau devotaţi închinării la demoni şi care, prin urmare, erau împotriva lui Iehova Dumnezeu. Dumnezeu dăduse acea ţară lui Avraam şi sămânţei sale după el (Gen. 13:14-17; 15:18-21; Ps. 105:8-12). Canaaniţii, care erau împotriva lui Dumnezeu, au refuzat să cedeze proprietatea poporului ales al lui Dumnezeu şi să treacă de partea Marelui Teocrat; de aceea, ei trebuiau izgoniţi. Singura excepţie a fost poporul din Gabaon, care a luat poziţie în mod voluntar de partea lui Iehova şi care, în consecinţă, a primit protecţia şi eliberarea prin braţul servului ales al lui Dumnezeu, Iosua. Războaiele Israelului împotriva canaaniţilor au fost purtate sub conducerea lui Iehova Dumnezeu – Deut. 7:1; Ex. 34:24.

[30] Iosua, al cărui nume este sinonim cu Isus şi care a preumbrit pe Isus Cristos, a dus aceste războaie la porunca directă a Atotputernicului Dumnezeu şi din acest motiv, Iosua a obţinut victoria – Iosua cap. 9 şi 10; Iosua 11:20-23.

[31] Israelul a fost singura naţiune de pe Pământ căreia Dumnezeu i-a dat vreodată un teritoriu şi pe care o autorizase să-l ia în posesie prin forţă. De aceea, războaiele Israelului pentru a lua în posesie ceea ce îi aparţinea, prin darul Atotputernicului Dumnezeu, au preumbrit luarea în posesie a întregului Pământ de către Isus Cristos, un dar pentru El de la Iehova Dumnezeu, şi pe Cristos acţionând sub comanda Celui Atotputernic (Ps. 2:6-12). Izraeliţii n-au invadat ceea ce le aparţinea altora. Ei au luat ţara care le aparţinea ca un dar de la Iehova. Participarea lor în război a fost la porunca Atotputernicului Dumnezeu şi ascultarea lor de porunca Lui era mai acceptabilă decât jertfa (1Sam. 15:20-23). Acele războaie erau drepte; de aceea, Dumnezeu a ascultat şi a răspuns la rugăciunile poporului Său tipic, atâta vreme cât ei Îl ascultau. Victoria nu le-a fost asigurată din pricina echipamentului lor militar superior, ci pentru că Dumnezeu îşi exercita atotputernicia în interesul lor (Iosua 10:14). Regele David a dus la bun sfârşit porunca lui Dumnezeu, luând în posesie întregul domeniu pe care Marele Teocrat îl dăduse poporului Său tipic (2Sam. 8; 1Împ. 4:21). În felul acesta, el a ilustrat pe Mai Marele David, Isus Cristos, luând în posesie întregul Pământ.

[32] Când izraeliţii au violat legământul făcut cu Dumnezeu, El a permis să fie pedepsiţi de duşmanii lor şi ei n-au mai obţinut niciodată victoria asupra duşmanilor în aceste împrejurări. Dar când izraeliţii se căiau şi se întorceau la Dumnezeu, El îi alunga pe invadatorii duşmani şi dădea victorie Israelului (Jud. cap. 6 şi 7). Toate aceste lucruri s-au întâmplat Israelului ca tipuri şi au fost scrise

Cuprins

şi înregistrate pentru sfătuirea şi îndrumarea creştinilor credincioşi aflaţi acum pe Pământ (1Cor. 10:11). Nici una din naţiunile „creştinătăţii" n-a avut vreodată vreun teritoriu dat de Marele Teocrat, Iehova. Aşa-numitele naţiuni „creştine" au luat în posesie o ţară prin ceea ce numesc ei „drept de descoperire" sau prin cumpărare ori cucerire, şi nu prin voia lui Dumnezeu. „Creştinătatea" este antitipul Israelului necredincios, poporul necredincios care şi-a pierdut întreg teritoriul datorită necredincioşiei lui faţă de Dumnezeu. „Creştinătatea", adică aşa numitele naţiuni „creştine", nu are nici un fel de autoritate de la Atotputernicul Dumnezeu să se angajeze în război cu aprobarea şi binecuvântarea Lui. De aceea, războaiele dintre naţiunile Pământului, chiar şi cele defensive, nu-şi găsesc nici un sprijin şi nici o justificare în războaiele în care Israelul se angaja. Prin urmare, nu există nimic care să-l îndreptăţească pe adevăratul creştin să asculte de conducătorii politici şi religioşi pentru ridicarea armelor într-un război ofensiv, sau chiar într-unul defensiv, de către o naţiune lumească împotriva altei naţiuni lumeşti. Dacă naţiunile „creştinătăţii" sau oricare alte naţiuni ale Pământului doresc să se angajeze în război şi o fac, este treaba lor, dar este datoria poporului de legământ al lui Dumnezeu de a rămâne cu desăvârşire neutru în ce priveşte aceste războaie. Liderii religioşi, care alcătuiesc o parte a acestei lumi rele, insistă ca creştinii să se angajeze în războiul dintre naţiuni, menţionând ca autoritate experienţele Israelului. Cea mai puternică organizaţie religioasă de pe Pământ încearcă acum să justifice războiul, adică războiul ce izbucneşte acum între naţiuni, şi de aceea, Ierarhia Romano-catolică, asemenea unei autorităţi, îndeamnă pe religioniştii din diferite naţiuni să ia poziţie şi să meargă la război. Evident, ei au trecut cu vederea propriile concluzii, anunţate mai înainte, cu privire la acest punct. Un oarecare membru cinstit al Ierarhiei a scris cândva şi a publicat poziţia corectă în această chestiune: „De asemenea, şi aici trebuie să se observe că naţiunile nu pot face o paralelă pe baza cărţilor Vechiului Testament. Izraeliţii trăiau sub o teocraţie; Dumnezeu, ca Domn Suprem al întregului Pământ, în anumite cazuri, prin exercitarea stăpânirii Sale supreme, a transferat izraeliţilor dreptul de proprietate al ţărilor străine; la porunca Lui ei au dus război pentru a obţine posesia acelui teritoriu şi dreptul lor legal de a merge la război era pentru dreptul de proprietate (dat lor în felul acesta) asupra ţării pentru care luptau. Privaţiunea adusă astfel asupra foştilor proprietari şi actualii posesori a avut de asemenea caracterul unei pedepse pentru ei la porunca lui Dumnezeu, pentru ofensele comise împotriva Lui. Nici un stat nu poate găsi un astfel de drept legal existent pentru el însuşi, sub legea naturală" – *Enciclopedia Catolică*, Volumul 15, sub titlul „Război", subtitlul IV, pagina 548, coloana 2.

[33] Contrar doctrinei lor, anunţată odată corect, clerul catolic din diferite naţiuni sfătuieşte acum „populaţia catolică" să participe la război, judecând evident că eşecul lor în a face aceasta va face ca Ierarhia să piardă mult sprijin financiar. Prin urmare, este evident că ei doresc să-şi nege fosta poziţie ce odată era corectă şi să jertfească vieţi omeneşti pentru a-şi menţine actuala poziţie alături de părţile acestei lumi rele.

Cuprins

[34] Scripturile nu furnizează nici un precedent sau o autoritate ca un creştin să se angajeze în război pentru o naţiune împotriva alteia, pentru motivul evident că toate aceste naţiuni sunt împotriva marelui GUVERN TEOCRATIC; de aceea, lupta dintre naţiuni nu este lupta uneia care se află într-un legământ de a face voia Atotputernicului Dumnezeu. Războaiele izraeliţilor, pe care Iehova le-a aprobat, au fost cu scopul de a lua în posesie propria lor ţară. În afara propriului lor teritoriu încredinţat de Domnul, ei n-au fost autorizaţi niciodată să-şi extindă războiul pentru un alt teritoriu – vezi Deuteronom 2:1-9,19,37.

[35] Când ţara sfântă a fost invadată de alte naţiuni, izraeliţii au fost autorizaţi să lupte într-un război defensiv împotriva acelor invadatori. Exemple specifice se găsesc în Scripturi cu referire la invazia Egiptului, Etiopiei, Siriei şi Asiriei, în care Iehova nu numai că a aprobat acţiunea poporului Său tipic, dar a şi venit în apărarea lor şi a luptat pentru ei (2Regi 18:9-37; 19:1-36; 2Cron. 14:9-15). Când duşmanul intern, care era împotriva lui Dumnezeu şi a poporului Său, s-a ridicat împotriva lor în război, ei au fost autorizaţi să lupte pentru a se autoapăra şi să înăbuşe răzvrătirea anti-teocratică. Aceasta a fost regula pe care Dumnezeu a dat-o izraeliţilor – vezi Judecători, capitolele 3 la 16.

[36] În războaiele care izbucneau între naţiunile din lumea de afară, dincolo de graniţele teritoriului teocratic al Israelului, izraeliţilor li s-a poruncit să rămână neutri şi ei au rămas neutri atât timp cât au fost credincioşi lui Iehova. Când ei violau acea neutralitate, sufereau înfrângere şi nu aveau ajutorul lui Dumnezeu (2Regi 23:29-35; 2Cr. 35:20-24). Această lege, care guvernează teocraţia tipică, fixează regula prin care trebuie să fie călăuziţi cei care aparţin adevăratei Teocraţii.

„Creştinătatea" nu este teocratică

[37] Nu există nici o aşa-numită „naţiune creştină" a aşa-numitei „creştinătăţi" care să fie o teocraţie sau vreo parte a acesteia, deoarece nici una din aceste naţiuni nu-L revendică pe Atotputernicul Dumnezeu ca Domnitor. Toate aceste naţiuni sunt conduse după legea omului. Dacă aceste naţiuni L-ar avea pe Iehova Dumnezeu ca şi conducător, puterile politice n-ar putea impune legile militare. Legea guvernelor politice nu este teocratică. Deoarece Dumnezeu porunceşte întregului Său popor de legământ să se ţină deoparte de lume, şi în felul acesta să se consacre cu totul şi pe deplin Împărăţiei Sale, nici o persoană aflată în legământ de a face voia lui Dumnezeu nu se află sub obligaţia de a ridica armele pentru un guvern politic împotriva altui guvern politic. Interesul statului şi interesul Guvernului Teocratic al lui Dumnezeu nu este comun. Hotărârile sau legile statului nu exprimă voia Atotputernicului Dumnezeu, deoarece Dumnezeu n-a autorizat nici o naţiune politică să acţioneze în numele Lui, declarând şi ducând război împotriva altei naţiuni. Regula scripturală este exact contrară: „Isus a răspuns: Împărăţia Mea nu este din această lume [din care „creştinătatea" este o parte]; Dacă ar fi Împărăţia Mea din lumea aceasta, servii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor; dar acum, Împărăţia Mea nu este de aici [nu din izvorul

Cuprins

„creştinătăţii“]” (Ioan 18:36). Cuvântul Marelui Teocrat spune din nou: „Binecuvântată este naţiunea al cărui Dumnezeu este Iehova, poporul pe care şi l-a ales El de moştenire” (Ps. 33:12, *ARV*.). Nici o naţiune de pe tărâmul aşa-numitei „creştinătăţi” nu-L are pe Iehova ca Dumnezeul şi Conducătorul ei, ci toate aceste naţiuni Îl urăsc pe Iehova Dumnezeu şi guvernul Său prin Isus Cristos, precum şi pe aceia care duc mărturia despre numele şi guvernul Lui (Mat. 24:9). În Germania există un număr de creştini care sunt într-adevăr poporul de legământ al lui Dumnezeu. De ce să lupte ei pentru Hitler şi bandiţii lui, care Îl dispreţuiesc pe Atotputernicul Dumnezeu şi îi persecută pe cei care servesc pe Iehova Dumnezeu şi Isus Cristos? Unii dintre aceşti creştini credincioşi au fost executaţi recent, aşa cum a fost anunţat în presă, adică omorâţi, deoarece n-au dorit să poarte arme la porunca lui Hitler. În felul acesta, cel executat şi-a dovedit integritatea şi credincioşia faţă de marele GUVERN TEOCRATIC şi lui îi este garantată învierea şi viaţa veşnică, pe care nici un bandit, asemenea lui Hitler, nu le va primi vreodată – Apoc. 2:10.

Teocraţia

[38] TEOCRAŢIA este guvernul ceresc invizibil al lui Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos, Regele, care este nevăzut ochilor omeneşti (Isa. 9:6,7). Acest guvern nu este aliat sau reprezentat de vreun guvern religios, politic şi judecătoresc de pe Pământ. Dacă guvernele cu biserică de stat ar fi o parte a Teocraţiei lui Dumnezeu, atunci ar exista doar un singur guvern, sub un singur Conducător, Isus Cristos. De aceea, n-ar putea exista război între ele. N-ar exista nici o dezbinare internaţională, nici o rivalitate, deci nici un conflict sângeros între oamenii acestor naţiuni. Clerul uneia dintre aceste naţiuni nu s-ar ruga la un presupus „dumnezeu” ca să favorizeze una dintre aceste ţări aflate în război împotriva altei naţiuni aflate în război. Cristos nu este împărţit. Teocraţia este un guvern inseparabil, totdeauna drept (1Cor. 1:10-13; 3:1-4). Prin urmare, înseamnă că Iehova trebuie să fie neutru; de aceea, urechea Lui este surdă la rugăciunile clerului din fiecare parte, în războiul dintre naţiuni. Iehova Dumnezeu ascultă numai rugăciunile celor care sunt pentru GUVERNUL Său TEOCRATIC (1Pet. 3:12). Un stat religios este împotriva Teocraţiei şi Dumnezeu nu arată favoare unui astfel de stat mai presus de alt stat asemănător sau altă naţiune. Iehova Dumnezeu este neutru şi poporul Lui de legământ, care a jurat să-L servească pe El şi TEOCRAŢIA Sa, trebuie să rămână deci neutru, bizuindu-se cu totul pe Dumnezeu pentru protecţie şi salvare – 2Cor. 10:3,4.

Autoapărare

[39] Un „pacifist” poate fi definit în mod potrivit ca unul care refuză să lupte în orice fel de împrejurări. Poporul de legământ al lui Dumnezeu nu este pacifist, aşa cum Dumnezeu şi Cristos nu sunt pacifişti. Poporul de legământ al lui Dumnezeu este autorizat să se apere împotriva celor care luptă contra GUVERNULUI TEOCRATIC. Neemia din Iuda era în timp de pace funcţionar al

Cuprins

guvernului persan. El nu s-a angajat în pregătirea mijloacelor militare de apărare pentru Persia. Deoarece a rămas neutru, el a fost acuzat în mod fals de răzvrătire (Neem. 1:11; 2:1-20). Neemia s-a devotat pregătirii şi întăririi intereselor poporului tipic de legământ al lui Iehova împotriva forţelor contrare lui Dumnezeu (Neem. 4:7-23). Adversarii lui au conspirat să lupte împotriva Ierusalimului şi să împiedice poporul de legământ al lui Dumnezeu să ducă la bun sfârşit poruncile Celui Atotputernic. De aceea, Neemia i-a înarmat pe servii lui Dumnezeu, care lucrau împreună cu el, şi le-a poruncit: „luptaţi pentru fraţii voştri!" – Neem. 4:1,14.

[40] La fel a făcut şi Zorobabel, căruia i-a fost poruncit de Iehova să rezidească templul din Ierusalim (Ezra 1:1-11; 2:1,2; 3:1-13). El nu s-a dedicat pregătirii mijloacelor militare de apărare ale Medo-Persiei; deoarece el a rămas neutru faţă de statul politic, Zorobabel a fost acuzat de răzvrătire, acuzaţie ce era falsă (Ezra 4:6-24). Dar Iehova Dumnezeu l-a protejat şi l-a binecuvântat pe Zorobabel în lucrarea sa în interesul poporului de legământ al lui Dumnezeu (Ezra 5:1-17; 6:1-22). Astfel, regula lui Dumnezeu este fixată. În acelaşi fel, martorii lui Iehova de astăzi, când se îngrijesc de interesele TEOCRAŢIEI, aranjând şi ţinând adunări publice unde proclamă numele lui Iehova şi al Regelui Său şi vestesc Împărăţia aşa cum le-a fost poruncit, au dreptul să se apere împotriva atacurilor gloatelor care sunt împotriva lui Dumnezeu şi împotriva Împărăţiei, care ar pune piedici acestei lucrări pe care Dumnezeu le-a poruncit s-o facă; când se apără, ei au aprobarea Celui Atotputernic – vezi *Turnul de veghere* „Condamnarea religiei" din 15 septembrie 1939, pagina 279.

[41] Fiind neutri cu desăvârşire între naţiunile Pământului, martorii lui Iehova nu se roagă la Dumnezeu pentru un conducător politic sau împotriva altuia. Ei nu se roagă aşa cum porunceşte conducătorul vreunui guvern pământesc, pentru succesul armatelor unei naţiuni împotriva alteia, ci ei se roagă aşa cum le-a poruncit să se roage Iehova Dumnezeu prin Isus Cristos: „Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, după cum în cer, aşa şi pe pământ" (Mat. 6:10). Poporul lui Dumnezeu trăieşte, de fapt, acum pe Pământ sub toate guvernele pământeşti şi ar fi cu totul nepotrivit ca ei să se roage pentru un guvern împotriva altuia, mai ales datorită faptului că toate aceste guverne pământeşti sunt împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu. Martorii lui Iehova se roagă Tatălui lor din cer, care este veşnic şi care este neutru faţă de toate guvernele pământeşti, declarând că la timpul Său potrivit va nimici complet, prin braţul lui Isus Cristos, toate guvernele care se împotrivesc TEOCRAŢIEI, pentru motivul că aceste guverne potrivnice se află sub puterea lui Satan.

[42] Neutralitatea lui Iehova este dovedită în continuare prin faptul că El a poruncit Regelui Său uns, după învierea Lui, să nu acţioneze nici pro, nici contra vreunei naţiuni de pe Pământ, până la timpul potrivit pentru începerea domniei Teocratice. El i-a poruncit lui Isus Cristos să rămână inactiv faţă de toate aceste naţiuni, până când Dumnezeu Îl va trimite să domnească; lucru pe care El l-a făcut în anul 1914: „DOMNUL a zis Domnului meu: Şezi la dreapta Mea, până

Cuprins

voi pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale. DOMNUL va întinde din Sion toiagul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Stăpâneşte în mijlocul vrăjmaşilor Tăi" (Ps. 110:1,2; Evr. 10:12,13). La sfârşitul lumii, adică după ce a venit timpul ca Satan să fie dat afară, Dumnezeu L-a trimis pe Regele Lui să domnească. Aceasta n-a însemnat că Iehova a luat partea unei naţiuni care s-a ridicat împotriva alteia în război (Mat. 24:7,8), nici că Isus le-a spus urmaşilor săi credincioşi să ia partea vreunei naţiuni, ci din contră, El le-a poruncit să meargă printre toate naţiunile şi să predice vestea bună, punând mărturie că lumea lui Satan s-a sfârşit şi Împărăţia dreptăţii este aproape, Împărăţie ce va justifica numele lui Iehova şi va aduce binecuvântări oamenilor ascultători (Mat. 24:14). Sfârşitul lumii lui Satan a venit şi Dumnezeu, prin Isus Cristos, se va ocupa de înlăturarea completă de pe Pământ a lui Satan şi a tuturor susţinătorilor lui, deoarece Pământul aparţine lui Isus Cristos, ca un dar de la Iehova Dumnezeu – Ps. 2:8,9.

[43] Regula prin care poporul de legământ al lui Iehova trebuie să fie acum guvernat, este cea a neutralităţii stricte între naţiunile aflate în război. Este treaba tuturor naţiunilor de a lupta până la capăt, dar creştinul nu trebuie să se amestece cu guvernele, prin cuvânt sau faptă, în nici o acţiune pe care ei o pregătesc în ceea ce priveşte mobilizarea militară a oamenilor sau materialele pentru război. Poporul de legământ al lui Dumnezeu trebuie să se ţină la distanţă, deoarece aceasta nu este lupta lor şi ar fi greşit să încerce să-i convingă şi pe alţii să nu lupte. Fiecare trebuie să hotărască pentru el însuşi relaţia lui cu Dumnezeu şi guvernul Său.

[44] Iehova nu favorizează nici o naţiune politică împotriva altei naţiuni asemănătoare. La timpul Său potrivit El îşi va exprima mânia împotriva tuturor acestor naţiuni, deoarece toate sunt împotriva Împărăţiei Sale. „Apropiaţi-vă, naţiuni, să auziţi! Popoare, luaţi aminte! S-asculte pământul, el şi ceea ce-l umple, lumea cu toate făpturile ei! Căci Domnul este mâniat *pe toate naţiunile* şi plin de urgie *pe toată oştirea lor*; El le nimiceşte cu desăvârşire, le măcelăreşte de tot" (Isa. 34:1,2) – Ier. 25:31,32; Ţef. 3:8; Hag. 2:22; Apoc. 11:17,18.

Despărţirea oamenilor

[45] Iehova nu-şi asumă nici o responsabilitate pentru dezbinarea naţională, adică pentru un sistem de guvernare al oamenilor împotriva altui sistem de guvernare. Din contră, Isus Cristos, Regele lui Iehova, este acum prezent, judecă şi separă pe oamenii din toate naţiunile în două clase, şi anume: cei ascultători într-o clasă, desemnaţi ca „oi" şi cei neascultători sau potrivnici, desemnaţi ca şi „capre", în altă clasă (Mat. 25:31-46). Întrebările sau chestiunile pe baza cărora are loc despărţirea individuală şi la care trebuie să răspundă toţi oamenii prin calea lor de acţiune, sunt acestea: Eşti tu pentru domnia teocratică prin Isus Cristos, Regele? Sau din contră, favorizezi tu continuarea domniei lui Satan prin elementele politice şi religioase ale acestei lumi? Fiecare trebuie să aleagă pentru el însuşi.

[46] Poporul de legământ al lui Iehova stă deoparte de naţiunile care sunt împotriva Teocraţiei şi ei trebuie să rămână neutri faţă de toate aceste naţiuni.

Cuprins

Există numai o singură naţiune care are aprobarea lui Iehova şi aceasta este „naţiunea Sa sfântă”, alcătuită din Isus Cristos, Capul şi Conducătorul şi toţi aceia care Îl sprijină pe deplin pe Isus Cristos şi sunt asociaţi cu El (1Pet. 2:9). Pentru a trăi, aceşti urmaşi credincioşi ai lui Isus Cristos trebuie să-şi dovedească integritatea şi să rămână credincioşi lui Iehova şi Regelui Său. Acum, naţiunile Pământului, controlate de domnitorii religioşi şi politici, conspiră pentru a face ca poporul de legământ al lui Dumnezeu să fie nimicit, ca să nu mai fie o naţiune sfântă (Ps. 83:2-18; 2:2-6). În ce priveşte toate aceste naţiuni împotrivitoare, ele sunt duşmanii lui Dumnezeu şi ai poporului Său de legământ; de aceea, poporul de legământ nu trebuie să se amestece cu ele sau să devină o parte a vreuneia din aceste naţiuni împotrivitoare.

[47] Care va fi sfârşitul acestor naţiuni care se împotrivesc Teocraţiei şi care îi persecută pe martorii credincioşi şi pe „însoţitorii” lor ce ascultă poruncile lui Dumnezeu, predicând „această Evanghelie a Împărăţiei”? Isus răspunde la această întrebare după cum urmează: „Şi Dumnezeu nu va face dreptate aleşilor Lui, care strigă zi şi noapte către El, măcar că zăboveşte faţă de ei? Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credinţă pe Pământ? – Luca 18:7,8.

[48] Chiar dacă unele naţiuni ale Pământului au declarat înainte de aceasta că ele sunt naţiunea lui Dumnezeu, acum este cu certitudine adevărat că toate naţiunile de pe Pământ L-au uitat pe Dumnezeu şi se împotrivesc guvernului Său Teocratic. Deoarece ele se împotrivesc acestei Împărăţii şi acelora care lucrează sub supravegherea Regelui, toate aceste naţiuni sunt nelegiuite şi soarta lor este pecetluită. „Domnul se arată, face dreptate şi prinde pe cel rău în lucrul mâinilor lui. Cei răi se întorc în locuinţa morţilor, toate naţiunile [(evreieşte) *goyim*] care uită pe Dumnezeu” (Ps. 9:16,17). Cu privire la aceasta, Iehova îşi îndrumă poporul de legământ să se roage: „Scoală-Te, Doamne, ca să nu biruie omul; neamurile [(evreieşte) *goyim*; naţiuni] să fie judecate înaintea Ta! Aruncă groaza în ei, Doamne, ca să ştie naţiunile că nu sunt decât oameni!” (Ps. 9:19,20). „Dumnezeule, au năvălit neamurile [(evreieşte) *goyim*] în moştenirea Ta, au pângărit Templul Tău cel sfânt şi au prefăcut Ierusalimul într-un morman de pietre”. „Varsă-Ţi mânia peste neamurile care nu Te cunosc şi peste împărăţiile care nu cheamă numele Tău [în spirit şi adevăr, şi fără făţărnicie]” (Ps. 79:1,6; 2Tim. 3:5), (Isa. 64:1,2; Apoc. 11:17,18). Ar fi complet nepotrivit şi în neascultare de poruncile lui Dumnezeu ca vreunul din copiii Lui de legământ, care sprijină TEOCRAŢIA Lui, să se alinieze cu o naţiune pământească şi să lupte pentru ea împotriva altei naţiuni pământeşti, ambele naţiuni fiind împotriva GUVERNULUI TEOCRATIC. De aceea, poziţia martorilor lui Iehova este neutralitate completă.

[49] Fără nici o îndoială, toate naţiunile Pământului au violat legământul veşnic al lui Dumnezeu cu privire la sfinţenia vieţii. Ele au făcut aceasta ucigând în mod nelegiuit creaţiunea umană şi cea animală, şi mai ales ucigând pe cei care îi erau devotaţi lui Dumnezeu, pe care i-au omorât deoarece aceştia îi erau credincioşi lui Iehova Dumnezeu (Gen. 9:4-6,16,17). Singura ucidere

Cuprins

justificată a unei creaturi umane este în autoapărare sau ca executor al lui Dumnezeu (Ex. 22:2). Nici o naţiune de pe Pământ n-a afirmat vreodată că ea este liberă să ia viaţa altora în mod nelegiuit, şi aceasta fără să ţină seama de legea lui Dumnezeu. Despre toate acestea este scris: „Pământul a fost spurcat de locuitorii lui; ei călcau legile, nu ţineau poruncile şi rupeau legământul cel veşnic" – Isa. 24:5.

Nepătat

[50] Aceia care sunt pentru marea TEOCRAŢIE şi care, prin urmare, au făcut un legământ solemn de a face voia Atotputernicului Dumnezeu, Marele TEOCRAT, trebuie să se păzească nepătaţi şi nepângăriţi de afacerile naţiunilor Pământului, care sunt împotriva Marelui TEOCRAT; aşa cum Isus a declarat clar: „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfinţeşte-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul" (Ioan 17:16,17). Prin adevărul Cuvântului lui Iehova, ei sunt complet puşi deoparte pentru serviciul Său exclusiv. De aceea, acestora le este poruncit „să se păzească nepătaţi de lume" (Iac. 1:27). „Nepătat" înseamnă a fi fără pată, fără amestec în afacerile acestei lumi. Cei care I se închină lui Dumnezeu în spirit şi adevăr trebuie să facă tocmai acest lucru. Aceasta înseamnă închinarea adevărată a Atotputernicului Dumnezeu. În *Traducerea Autorizată a Bibliei* a fost strecurat în Iacov 1:27 cuvântul „religie", care este nepotrivit acolo. Traducerea corectă a textului este după cum urmează: „Căci închinarea curată şi sfântă înaintea lui Dumnezeu, Tatăl, este aceasta: să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor şi să ne păzim nepătaţi de lume" – Iac. 1:27, *Versiunea Siriană a lui Murdock*.

Serviciu militar

[51] Pe teritoriile naţiunilor aflate în război există fără îndoială mulţi care s-au consacrat lui Iehova Dumnezeu şi Împărăţiei Lui prin Isus Cristos. Aceste naţiuni recrutează prin lege oameni şi-i trimit la război împotriva altor oameni. Aceasta este treaba şi responsabilitatea fiecăreia din aceste naţiuni, despre care cei care sunt cu adevărat neutri nu au nimic de spus. Funcţionarii publici, care au de-a face cu recrutarea şi cu audierea cererilor de scutire pentru serviciul militar, nu înţeleg şi nu apreciază relaţia martorilor lui Iehova şi a „însoţitorilor" lor, „celelalte oi" ale Domnului, cu Iehova, Marele TEOCRAT şi cu Isus Cristos. Pentru a-i convinge pe creştini să-şi retragă cererea pentru scutire de serviciul militar, ofiţerul de recrutare pune această întrebare: „Ţi-ai apăra mama de un atac ?" Bineînţeles că răspunsul creştinului va fi cel pe care l-a dat Domnul Isus, deoarece acesta este răspunsul scriptural de care el este guvernat. Nu trebuie ca o persoană să hotărască în locul alteia ce răspuns să dea, ci Însuşi Domnul fixează chestiunea. Fiecare persoană trebuie să hotărască pentru ea însăşi relaţia sa cu Dumnezeu şi cu Cristos. Definiţia lui Cristos despre cine este mama sau fratele unuia din poporul de legământ al lui Iehova Dumnezeu furnizează călăuza corectă şi adevărată pentru toţi creştinii. Isus îi instruia pe oameni şi, despre cei care Îl vor iubi pe El şi Împărăţia Sa, spunea:

Cuprins

„Cine nu este cu Mine este împotriva Mea şi cine nu strânge cu Mine, risipeşte” – Mat. 12:30.

[52] În mod necesar, cel care este împotriva Regelui, nu este pentru El şi cel care este pentru Rege, nu poate fi împotriva Lui (Marcu 9:40). Cele două texte la care ne-am referit mai sus se află într-o armonie perfectă. Declarat într-un limbaj obişnuit, poziţia fiecărei persoane este fie pentru Rege şi Împărăţia Lui, fie împotriva Regelui şi a Împărăţiei Sale. Nu există poziţie de mijloc. În acel punct al discursului Său către oameni au avut loc următoarele, şi aceste cuvinte au fost declarate de Isus Cristos: „Pe când vorbea încă Isus noroadelor, iată că mama şi fraţii Lui stăteau afară şi căutau să vorbească cu El. Atunci cineva i-a zis: „Iată, mama Ta şi fraţii Tăi stau afară şi caută să vorbească cu Tine“. Dar Isus a răspuns celui ce-I adusese ştirea aceasta: „Cine este mama Mea şi care sunt fraţii Mei?“ Apoi şi-a întins mâna spre ucenicii Săi şi a zis: „Iată mama Mea şi fraţii Mei!“ Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră şi mamă” – Mat. 12:46-50.

[53] În plus, Isus a definit clar relaţia dintre aceia care fac voia lui Iehova Dumnezeu: anume, că toţi cei care fac voia lui Dumnezeu în mod sincer, ascultând poruncile Lui, sunt în relaţie faţă de ceilalţi ca frate, soră şi mamă, adică relaţia de familie, familia lui Dumnezeu. Faptul că un creştin are frate, soră şi mamă după carne, dar care sunt împotriva Teocraţiei prin Isus Cristos, nu înseamnă nicidecum că el se află sub vreo obligaţie, de orice fel, de a se îngriji sau de a proteja un astfel de împotrivitor al Împărăţiei.

[54] Prin urmare, răspunsul scriptural la întrebarea pusă este acesta: Dacă cea care se numeşte „mama mea” este împotriva Împărăţiei lui Iehova prin Isus Cristos, atunci singura datorie pe care o am faţă de o astfel de persoană este să-i spun despre îngrijirea lui Dumnezeu pentru omenire. Dacă aceasta este devotată cu adevărat lui Dumnezeu şi Împărăţiei Sale, atunci în ceea ce-o priveşte pe adevărata mea rudă în Isus Cristos, voi face tot ce pot pentru protecţia şi apărarea ei; dar aceasta nu înseamnă că eu trebuie să lupt împotriva naţiunii sau a poporului care luptă cu o altă naţiune, amândouă fiind împotriva lui Dumnezeu şi a Împărăţiei Lui. În ce priveşte aceste naţiuni, eu sunt neutru cu desăvârşire, nu pot şi nu voi lupta pentru una împotriva celeilalte. Dacă un duşman al marii TEOCRAŢII şi al Regelui său încearcă să-mi facă rău şi să-mi pună piedici mie şi lucrării mele pentru Împărăţie, şi luptă împotriva mea şi a mamei mele sau a fratelui meu spiritual, atunci am dreptul să mă apăr împotriva acestor atacuri, am dreptul să-mi apăr fraţii şi chiar aşa voi face – Neem. 4:14.

[55] În felul acesta, creştinul se defineşte clar ca fiind pentru pace şi dreptate, dar nu ca un pacifist.

Poziţia creştinului

[56] Poziţia adevăratului urmaş al lui Isus Cristos este arătată clar în Scripturi. Un astfel de urmaş al lui Isus Cristos nu poate face compromis. Cineva este fie pentru TEOCRAŢIE, fie împotriva acestui guvern drept. Dacă este pentru

Cuprins

GUVERNUL TEOCRATIC şi Regele lui, atunci el n-are de gând să se compromită pentru a scăpa de ură sau de pedeapsă din mâinile duşmanilor. Acum, el se află în poziţia de a-şi dovedi integritatea faţă de Dumnezeu şi de a dovedi că provocarea Diavolului faţă de Iehova este o minciună nelegiuită (Iov 2:5). Prin urmare, ca urmaş al lui Isus Cristos, el poate fi credincios şi loial lui Dumnezeu, şi aşa va fi, indiferent ce s-ar întâmpla.

[57] Iehova, Marele Teocrat, L-a întronat acum pe Regele Său şi L-a trimis să domnească (Ps. 2:6; 110:2; Apoc. 11:17). Isus Cristos se află acum în templul lui Iehova, conducând judecata naţiunilor. „Lucrarea ciudată" a lui Dumnezeu de demascare a falsităţii şi ipocriziei religiei şi de a arăta oamenilor faptul că Teocraţia este singura speranţă a oamenilor, este acum în progres şi această lucrare va fi încheiată la timpul Său potrivit (Isa. 28:21; Mat. 12:18-21). „Alte oi" ale Domnului, „mulţimea mare" (Apoc. 7:9-17), se grăbesc acum să ia poziţie de partea lui Iehova şi a Regelui Său. Când se va încheia „lucrarea ciudată", ea va fi imediat urmată de actul lui Dumnezeu, „actul Său nemaiauzit", în bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, numită „Armaghedon", bătălie în care toţi potrivnicii TEOCRAŢIEI vor muri. Numai cei care s-au declarat pentru TEOCRAŢIE şi care îşi menţin integritatea vor trăi. Unii din ei pot fi ucişi de duşman din pricina credincioşiei lor, dar aceştia au promisiunea învierii la viaţă. De aceea, toţi cei care primesc protecţie şi salvare de la Iehova trebuie să-şi dovedească integritatea faţă de Marele Teocrat şi faţă de Regele Lui. Nici unul dintre cei devotaţi Guvernului Teocratic şi Regelui său nu se va teme de ceea ce-i va putea face omul. El se va teme de Dumnezeu şi de El va asculta (Isa. 8:13,14). Toţi cei credincioşi să ţină minte cuvintele lui Isus Cristos adresate lor: „Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă şi sufletul şi trupul în Gheenă" (Mat. 10:28). „Dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit" (Mat. 24:13). Este mult mai bine să mori credincios lui Dumnezeu şi din pricina credincioşiei, şi să primeşti viaţă veşnică din mâinile Domnului, decât să faci compromis cu vreo parte a organizaţiei lui Satan şi să suferi nimicirea veşnică. Referitor la cei credincioşi, este scris că cei care mor acum credincioşi vor avea o înviere din moarte într-o clipă (1Cor. 15:51,52). Iehova Dumnezeu este izvorul vieţii, Părintele veşniciei şi Dătătorul vieţii pentru cei care Îl ascultă, dar pe care El îl face prin Isus Cristos, Fiul Său iubit (Ioan 3:16; Rom. 6:23). „Salvarea aparţine lui Iehova" şi nu omului, nici vreunei organizaţii de-a oamenilor (Ps. 3:8). Nu există loc de compromis cu duşmanul. Amintiţi-vă că Dumnezeu a spus poporului Său cu privire la duşman: „Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui; căci Eu sunt cu tine ca să te scap, zice Domnul" – Ier. 1:19.

[58] Cei care au luat poziţie de partea Marelui TEOCRAT şi a Regelui Său vor rămâne fermi pe acea poziţie, încrezându-se şi bizuindu-se numai pe Dumnezeu, ştiind bine că El îi va elibera şi le va da viaţă veşnică. Toi cei care sunt de partea Domnului, vor fi neutri faţă de naţiunile care se află în război şi vor fi cu totul şi pe deplin pentru Marele TEOCRAT şi pentru Regele Lui.

Cuprins

Întrebări pentru studiu:

1,2. a) Iehova şi Isus Christos sunt pacifişti ? b) Ce război vor duce ei, dar în ce controverse vor fi neutrii ?

3. Ce înseamnă "neutralitate" ?

4. Ce sunt martorii lui Iehova şi ce dovedeşte aceasta ?

5. Având în vedere împrejurările războiului ce va fi dificil de înţeles ?

6. a) Care este calea de acţiune unde există un conflict între legile naţiunilor şi legea lui Dumnezeu ? b) Cui se aplică şi ce arată cuvintele lui Isus din Ioan 17:16-20 ?

7,8. a) Care este lumea menţionată de Isus ? b) Care este poziţia martorilor lui Iehova şi ce versete sprijinesc aceasta ?

9. a) Care este dovada convingătoare că creştinii trebuie să fie neutrii ? b) Care este diferenţa între neutralitatea anumitor ţări şi cea a martorilor lui Iehova; şi cum sprijineşte aceasta Matei 24:7-9 ?

10. a) Ce poziţie a avut Isus faţă de naţiuni când a fost pe pământ ? b) Ce însărcinare are acum şi ce i-a instruit pe urmaşii Săi ?

11. Care este instrucţiunea categorică dată de Isus Christos adevăraţilor urmaşi ai Săi în ce priveşte poziţia lor faţă de naţiunile pământeşti ?

12. a) Ce dovedeşte că sistemele religioase nu sunt pentru numele lui Iehova, nici pentru al lui Christos Isus ? b) Ce dovadă arată contrastul între aceste sisteme şi cei care sunt pentru Guvernul Teocratic ?

13,14. Cum putem dovedi biblic: a) că un soldat al lui Christos nu poate fi în acelaşi timp soldat al unei naţiuni conduse de Diavolul; b) care este lupta unui creştin ?

15. Care este poziţia, privilegiul şi însărcinarea adevăraţilor creştini; şi de ce alţi nu pot avea o apreciere a acestor lucruri ?

16. a) Poate fi scuzat creştinul dacă se supune cererilor naţiunilor; şi unde ar duce o astfel de călcare de legământ ? b) Este aceasta ceva nou ?

17. a) Ce dovedesc faptele lui Avraam şi Lot în privinţa neutralităţii ? b) Ce regulă este fixată prin salvarea lui Lot de către Avraam şi cum ştim că faptele lui Avraam au aprobarea divină ?

18,19. a) Ce altceva ne dovedeşte neutralitatea lui Avraam şi cărui fapt se datorează această atitudine a lui ? b) Cum arată Pavel aceste lucruri ?

20,21. Ce a "salutat" Avraam căutând protecţie şi salvare ?

22,23. Ce furnizează neutralitatea lui Avraam pentru creştini; şi cum arată apostolul Petru aceiaşi atitudine a urmaşilor lui Christos ?

24. Care este singurul motiv pentru care urmaşii adevăraţi ai lui Christos se află pe pământ; şi cum îşi împlinesc însărcinarea ?

25. De când nu mai sunt aceştia o parte a acestei lumi ?

26,27. Cum trebuie să-şi arate neutralitatea poporul de legământ al Atotputernicului Dumnezeu; şi ce trebuie să vestească ?

28. a) Ce s-a pretins că dovedesc războaiele naţiunii Israel împotriva altor naţiuni? b) Cum pot fi combătute aceste afirmaţii privind la organizarea Israelului?

Cuprins

29,30. a) Cine locuia în ţara dată Israelului ? b)Cine şi de ce a condus războaiele ca aceştia să fie izgoniţi? Ce exemplu avem pentru a sprijini aceste afirmaţii?

31. a) Ce au preumbrit războaiele Israelului de a lua în posesie ceea ce Dumnezeu le dăruia; şi cum le-a fost asigurată victoria? b) Cine a încheiat luarea în posesie a întregului domeniu; şi pe cine a ilustrat acesta?

32. a) De ce lucru important au depins victoriile Israelului ; şi care este diferenţa între luarea în posesie a teritoriilor de către Israel şi aceia a naţiunilor creştinătăţii ? b) Totuşi cum a preumbrit Israel creştinătatea ? c) La ce şi pe ce motiv îndeamnă liderii religioşi pe creştini ; şi în această atitudine ce trec ei cu vederea ?

33. Ce este evident în poziţia pe care o ia astfel clerul catolic ?

34. a) Care este motivul evident pentru care creştinii nu se pot angaja în războaiele naţiunilor lumii ? b) Care a fost scopul strict pentru care israeliţii au dus războaie ?

35,36. a) Ce putem spune despre războaiele defensive duse de Israel ? b) Ce lege guverna teocraţia tipică în ce priveşte războaiele de dincolo de graniţele ei; şi ce însemnătate are ea ?

37. a) De ce nu există nici o aşa numită "naţiune creştină" care să fie o teocraţie, sau vreo parte a acesteia ? b) Ce cuvinte ale lui Isus sprijinesc aceste concluzii; şi ce fapte din Germania din timpul lui Hitler dovedesc acestea?

38. a) Cum ar activa guvernele lumii dacă ar fi o parte a Teocraţiei ? b) Ce este Teocraţia; şi deci cum este Iehova şi poporul Său de legământ ?

39,40. a) Cum poate fi definit un "pacifist" ? b) Iehova, Christos şi poporul lor sunt pacifişti; şi cu ce personaje biblice putem sprijini răspunsul ? Ce regulă a lui Dumnezeu este astfel fixată pentru martorii lui Iehova ?

41. După porunca cui se roagă martorii lui Iehova şi pentru care motiv ?

42. a) Cum este dovedită neutralitatea lui Iehova în împlinirea Psalmului 110:1,2; dar după începerea domniei lui Christos ? b) Ce este dovedit astfel şi în ceea ce priveşte pe urmaşii lui Christos ?

43. Deci care este regula prin care poporul lui Iehova trebuie să fie guvernat; şi cum trebuie să fie luată această hotărâre ?

44. Care va fi atitudinea lui Iehova faţă de toate naţiunile lumii; din ce motiv; şi ce versete biblice dovedesc această afirmaţie ?

45,46. a) Ce alegere stă în acest timp în faţa fiecăruia ? b) Ce arată Psalmul 83 şi Psalmul 2 despre domnitorii politici şi religioşi; şi ce concluzie este evidentă ?

47,48. Care va fi sfârşitul sau soarta pecetluită a naţiunilor nelegiuite; şi cum putem dovedi ?

49. Ce lege divină au călcat naţiunile în mod nelegiuit, demonstrând nesupunere faţă de Dumnezeu ?

50. Prin ce sunt puşi deoparte şi pentru ce, aceia care sunt pentru Teocraţie; şi cum arată acest adevăr Iacov ?

Cuprins

51. a) Ce se încearcă a fi convinşi creştinii; şi cine trebuie să hotărasca relaţia unei persoane cu Dumnezeu şi cu Christos ? b) Cum exprimă Isus aceasta ?

52,53. a) Ce arată cuvintele din Marcu 9:40 ? b) Ce defineşte clar Isus în cuvintele din Matei 12:46-50?

54,55. a) Care este răspunsul scriptural la întrebarea pusă de Isus în Matei 12:48 ? b) Până la ce punct poate merge protecţia pentru rudele spirituale ?

56. Care este deci poziţia adevăratului urmaş al lui Christos; şi ce va dovedi poziţia lui ?

57. a) Ce lucrare este acum în curs; cu ce efect şi ce o va urma ? b) Care este alternativa aducătoare de viaţă în acel timp şi cum sprijineşte Ieremia 1:19 aceste afirmaţii ?

58. Cum îşi vor arăta fermitatea cei ce au luat poziţie pentru Marele Teocrat?

CURVIE RELIGIOASĂ

Iehova a făcut ca Ierusalimul să fie „frumoasă înălţime, bucuria întregului pământ" (Ps. 48:2). Pentru propriul Său scop, El l-a ales atunci când, în timpurile vechi, acest colţ de pământ favorizat de la natură, era ocupat şi folosit de un popor care nici nu-L cunoştea pe Dumnezeu, nici nu asculta de El. El a transferat controlul locului de la canaaniţii păngăriţi şi l-a scăpat de sub puterea întunericului, în împărăţia celui cu care a fost făcut legământul Său veşnic. Dumnezeul Cel Prea Înalt „a ales seminţia lui Iuda, muntele Sionului pe care-l iubeşte". Acolo, „El şi-a zidit sfântul locaş ca cerurile de înalt" (Ps. 78:68,69). „Căci [Iehova] a ales Sionul; l-a dorit ca locuinţă a Lui" – Ps. 132:13.

În timpul când Iehova a ales acest loc pentru utilizarea Lui exclusivă, justiţia perfectă l-ar fi putut încredinţa numai distrugerii, dar îndurarea şi bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu, exercitată pentru şi în interesul acestuia, a permis cetăţii să rămână în picioare. Despre acest act din partea Sa, Iehova a zis: „Când am trecut Eu pe lângă tine, m-am uitat la tine şi iată că îţi venise vremea, vremea dragostelor. Atunci am întins peste tine poala hainei Mele, ţi-am acoperit goliciunea, ţi-am jurat credinţă şi am făcut legământ cu tine, … şi ai fost a Mea" (Ezec. 16:8). Acela era un timp pentru a manifesta iubire şi îndurare faţă de ea şi Iehova a făcut aşa, iar ea a devenit a lui Iehova. El i-a acoperit lipsurile, luând-o de sub controlul primului „heruvim ocrotitor", devenit acum Diavolul, şi punând-o sub domnia lui David, regele lui iubit, ca numele Atotputernicului Dumnezeu să rămână acolo. „Ci Ierusalimul l-am ales pentru ca în el să locuiască numele Meu şi pe David l-am ales ca să domnească peste poporul Meu Israel" (2Cr. 6:6). „Am făcut legământ cu alesul Meu, am jurat servului Meu David. Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea şi legământul Meu îi va fi neclintit. Nu Îmi voi călca legământul şi nu voi schimba ce a ieşit de pe buzele Mele. Am jurat odată pe sfinţenia Mea; să mint Eu oare lui David?" (Ps. 89:3,28,34,35). Când Iehova l-a pus pe regele Său

Cuprins

David la Ierusalim, El a curăţat cetatea de păngăririle ei, spălând-o prin apa Cuvântului Său şi prin administraţia Lui regală. „Te-am scăldat în apă, te-am spălat de sângele de pe tine şi te-am uns cu untdelemn" (Ezec. 16:9). În ebraică, ungerea menţionată aici nu este cuvântul ce denotă numirea oficială, ci este mai degrabă ungerea pe care o descrie Ezechiel că se făcea pentru o fetiţă născută de curând şi abandonată, fiind curăţită, înviorată şi făcută plăcută. Aceasta simbolizează că Dumnezeu a întemeiat cetatea şi şi-a pus numele acolo şi că cetatea regală a unsului Său era acolo. Ea a fost făcută „cetatea Marelui Împărat" – Ps. 48:2; Mat. 5:35.

Următoarea descriere figurativă a lui Ezechiel este prezentată în aceste cuvinte: „Eu [Iehova] te-am îmbrăcat, … te-am încălţat, … te-am încins, … te-am învelit, … te-am împodobit, … ţi-am pus brăţări la mâini şi un lănţişor la gât. Ţi-am pus o verigă în nas, cercei în urechi şi o cunună minunată pe cap. Astfel, ai fost împodobită cu aur şi cu argint şi ai fost îmbrăcată cu in subţire; …ai mâncat, … erai de o frumuseţe desăvârşită, ba ajunseseşi chiar împărătească" (Ezec. 16:10-13). Psalmistul zice despre Ierusalim că era „frumuseţea desăvârşită" (Ps. 50:2). Iehova Dumnezeu a binecuvântat şi a îmbogăţit cetatea prin regii săi David şi Solomon; El a făcut-o să prospere în cea mai măreaţă împărăţie pe care lumea a avut-o vreodată până acum. Ceea ce a contribuit mai cu seamă la frumuseţea ei a fost faptul că ea avea chivotul legământului lui Dumnezeu aşezat acolo, pe Muntele Sion, şi că mai târziu Dumnezeu l-a făcut pe Solomon să zidească gloriosul templu din cetate şi pe Muntele Moria.

Faima Ierusalimului s-a răspândit pe tot Pământul. Chiar împărăteasa din Seba, auzind de faima Ierusalimului şi a regelui, a venit din cel mai îndepărtat colţ al pământului şi văzând gloria lui, a exclamat: „Nici jumătate nu mi s-a spus". În armonie cu aceasta, Ezechiel a profeţit: „Ţi s-a dus vestea printre neamuri pentru frumuseţea ta; căci erai desăvârşită, datorită strălucirii cu care te împodobisem, zice Domnul Dumnezeu" (Ezec. 16:14). Dumnezeu a făcut faimoasă cetatea: „Toată lumea căuta să vadă pe Solomon, ca să audă înţelepciunea pe care o pusese Dumnezeu în inima lui" (1Împ. 10:24). „Şi [Iehova] a înălţat tot mai mult pe Solomon, sub ochii întregului Israel şi i-a făcut domnia mai strălucită decât a fost a oricărui împărat al lui Israel înaintea lui" (1Cron. 29:25). Numele lui Iehova a făcut faimos Ierusalimul. La dedicarea templului său, rugăciunea lui Solomon a fost de fapt o profeţie, atunci când a zis: „Când străinul, care nu este din poporul tău Israel, va veni dintr-o ţară îndepărtată, pentru Numele Tău - căci se va şti că Numele Tău este mare, mâna Ta este tare şi braţul Tău este întins, când va veni să se roage în casa aceasta" (1Regi 8:41,42). Aceasta era cetatea lui Dumnezeu, simbolică pentru organizaţia Lui de pe Pământ. Din această cetate glorioasă şi locuitorii ei, izraeliţii, atât de minunat favorizaţi de Iehova, numai o rămăşiţă a rămas credincioasă şi devotată lui Dumnezeu – Isa. 1:9.

Acum, să se observe cum a dublat Dumnezeu toate acestea, într-un mod spiritual, faţă de adevărata Lui organizaţie, „poporul ales pentru numele Său". El a trimis pe Pământ pe Fiul Său iubit, pe care L-a preumbrit David, şi care a

Cuprins

cumpărat dreptul oamenilor la viaţă cu propriul Său sânge. Isus Cristos, Regele uns al lui Dumnezeu, a fost cel care a adus la lumină viaţa şi nemurirea (2Tim. 1:10). Cu Isus Cristos şi apostolii lui credincioşi pe care Dumnezeu I i-a dat, Iehova a aşezat temelia noii Sale organizaţii glorioase, iar la Cincizecime a fost deschisă calea ca şi alţii să intre, şi a început alegerea membrilor Împărăţiei.

Toţi aceştia au fost, la origine, „morţi în păcate şi nelegiuire" şi „copii ai mâniei [şi pângăriţi], la fel ca alţii", un popor „care nu căpătase îndurare", simbolizaţi prin canaaniţii blestemaţi. Iehova i-a îndreptăţit pe cei care au venit să caute calea spre viaţă prin mijlocirea şi medierea lui Isus Cristos. El i-a adus într-un legământ de jertfă şi i-a făcut copiii Săi prin naştere şi adopţie; el i-a curăţit „prin spălarea cu apa Cuvântului Său" (Efes. 5:26; Tit 3:5). Apoi, El i-a chemat pe aceştia la Împărăţia Sa, i-a însărcinat cu serviciul în organizaţia Lui. El i-a hrănit, le-a înfrumuseţat mâinile şi picioarele şi i-a făcut „administratori ai tainelor lui Dumnezeu" şi „ambasadori pentru Cristos"; El i-a uns şi i-a adus într-un legământ pentru Împărăţie. Aşa a făcut Iehova pentru cei care i-au fost devotaţi cu credincioşie; în felul acesta, El arată dinainte regula care trebuie să-i guverneze pe toţi care încep să umble pe urmele lui Cristos şi care, după aceea, vor fi aprobaţi de Iehova.

Cu privire la urmaşii credincioşi ai lui Isus, Pavel apostolul, a scris: „În adevăr, nu numai că de la voi Cuvântul Domnului a răsunat prin Macedonia şi Ahaia, dar vestea despre credinţa voastră în Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni, aşa că n-avem nevoie să mai vorbim de ea" (1Tes. 1:8). În zilele acelea, faima micului grup de urmaşi credincioşi ai lui Isus Cristos s-a răspândit prin toată ţara: „Despre credinţa voastră se vorbeşte în toată lumea" (Rom. 1:8). Aceşti credincioşi au învăţat şi au îndeplinit cu îndrăzneală instrucţiunile pe care Isus li le dăduse de la Tatăl Său. Scopul lui Dumnezeu este ca poporul Său ales să fie martori pentru toată creaţia, cu privire la supremaţia Lui, numele Său glorios şi maiestatea Regelui şi a Împărăţiei Sale: „Evanghelia pe care aţi auzit-o, care a fost predicată la toată creaţia de sub cer" (Col. 1:23, *RV*). „Căci noi suntem o privelişte pentru lume, îngeri şi oameni" (1Cor. 4:9). Religioniştii păgâni, crezurile şi practicile lor, au fost în toate timpurile şi sunt şi acum de la Diavol, şi o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Urmaşii adevăraţi şi credincioşi ai lui Isus Cristos sunt ca o mireasmă plăcută pentru Iehova: „Căci noi suntem înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Cristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii şi printre cei ce sunt pe calea pierzării; pentru aceştia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viaţă spre viaţă. Şi cine este de ajuns pentru aceste lucruri?" – 2Cor. 2:15,16.

Isus şi-a instruit apostolii să-şi lase lumina să strălucească, spunându-le urmaşilor săi credincioşi: „Ca să fiţi fără prihană şi curaţi, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos şi stricat, în care străluciţi ca nişte lumini în lume, ţinând sus Cuvântul vieţii" (Filip. 2:15,16). „Să aveţi o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe nişte făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în

Cuprins

ziua cercetării" (1Pet. 2:12). Aceştia sunt un „popor deosebit", ales pentru numele lui Iehova, „zelos pentru fapte bune" (1Pet. 2:9; Fap. 15:14; Tit 2:14). Ceea ce-i face pe membrii pământeşti ai organizaţiei lui Dumnezeu să fie minunaţi şi o privelişte pentru oameni şi îngeri este „Cuvântul vieţii şi al adevărului oferit" de ei. Punerea temeliei organizaţiei capitale sau a cetăţii lui Iehova, în zilele serviciului pământesc al lui Isus, marchează începutul celei mai mari favori arătată vreodată creaturilor.

Dar care este rezultatul acestui fapt în zilele noastre?

Din toţi cei care au fost favorizaţi cu o anumită cunoştinţă din adevărul lui Dumnezeu şi care au fost aduşi într-un legământ de jertfă, astăzi se vede că numai o rămăşiţă este credincioasă şi devotată lui Iehova Dumnezeu şi Cristosului Său.

Tot ceea ce s-a întâmplat izraeliţilor a preumbrit ceea ce s-a întâmplat şi urmează să se întâmple „creştinătăţii". Unul este paralela celeilalte. Dumnezeu l-a făcut pe Ezechiel să prezică şi să declare în aceste cuvinte motivul pentru eşecul izraeliţilor, motivul pentru care a existat un mare eşec al „creştinătăţii organizate", precum şi motivul pentru nenorocirea distrugătoare care este gata să vină asupra ei: „Dar te-ai încrezut în frumuseţea ta şi ai curvit, la adăpostul numelui tău celui mare; ţi-ai revărsat curviile înaintea tuturor trecătorilor şi te-ai dat lor" – Ezec. 16:15.

Faptele fizice demonstrează complet împlinirea acestei profeţii. Din pricina mândriei, clerul, „bătrânii aleşi" şi conducătorii turmelor s-au înălţat şi s-au lăudat cu gloria lor, neglijând să se gândească la Dumnezeu şi să-L onoreze pe Cel de la care vin toate lucrurile bune. Când se face menţiunea despre cler, nu este ales un individ, ci referirea se face la cei care se cred predicatori în biserici şi care se glorifică pe ei înşişi, şi nu pe Iehova Dumnezeu şi pe Regele Său, Isus Cristos. În ceea ce-i priveşte pe cei care caută favoarea oamenilor şi care dau onoare şi glorie oamenilor, aceştia sunt menţionaţi ca şi clasă. Mândria şi nerecunoştinţa extremă îi marchează pe toţi aceştia. Toate favorurile pe care Dumnezeu le-a acordat „creştinătăţii" au fost ignorate şi uitate. „Şi în mijlocul tuturor urâciunilor şi curviilor tale, nu ţi-ai adus aminte de vremea tinereţii tale, când erai goală, goală de tot şi te zbăteai în sângele tău" (Ezec. 16:22). Aşa s-a întâmplat cu Israelul natural, şi tot aşa s-a întâmplat şi se întâmplă cu aşa numitul „creştinism organizat".

Adresându-se celor care se laudă şi comparându-i cu cei credincioşi, Pavel a scris: „Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Şi dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca şi cum nu l-ai fi primit? Noi suntem nebuni pentru Cristos, voi, înţelepţi în Cristos! Noi slabi, voi tari! Voi puşi în cinste; noi dispreţuiţi!" (1Cor. 4:7,10). Ceea ce se spune despre cler, se aplică tuturor celor care mărturisesc a fi de partea lui Dumnezeu şi a lui Cristos, fie că sunt maturi sau imaturi, care iau o cale de acţiune similară sau asemănătoare, care cauzează ceartă şi dezbinare, care prostituează adevărul şi câştigă popularitate în lume. Despre aceştia este scris: „De unde vin luptele şi certurile între voi? Nu vin oare

Cuprins

din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre? Voi poftiţi şi nu aveţi; ucideţi, pizmuiţi şi nu izbutiţi să căpătaţi; vă certaţi şi vă luptaţi şi nu aveţi, pentru că nu cereţi. Sau cereţi şi nu căpătaţi, pentru că cereţi rău, cu gând să risipiţi în plăcerile voastre. Suflete preacurvare! Nu ştiţi că prietenia lumii este vrăjmăşie cu Dumnezeu? Aşa că cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaş cu Dumnezeu. Apropiaţi-vă de Dumnezeu şi El se va apropia de voi. Curăţiţi-vă mâinile, păcătoşilor; curăţiţi-vă inima, oameni cu inima împărţită!" (Iac. 4:1-4,8). Clerul „creştinătăţii" a curvit şi a comercializat Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a-şi satisface propriile dorinţe egoiste. Ei au curvit „creştinismul", cu puterile politice, pentru a câştiga popularitate şi favoare printre oameni.

Ceea ce-i caracterizează pe urmaşii adevăraţi ai lui Isus Cristos ca popor al lui Dumnezeu este simbolizat prin „hainele" lor. Pretinzând că sunt ai lui Cristos, „creştinismul organizat" şi toţi reprezentanţii lui şi-au folosit hainele, sau mijloacele de identificare, pentru a împodobi locurile pângărite din organizaţia lui Satan şi au făcut aceasta pentru a-şi atrage sprijinul organizaţiilor lumeşti. „Ai luat şi din hainele tale, ţi-ai făcut înălţimi pe care le-ai împodobit cu toate culorile şi ai curvit pe ele, aşa cum nu s-a întâmplat şi nici nu se va mai întâmpla vreodată" (Ezec. 16:16). „Minunatele podoabe de aur şi argint", simbolizând adevărul pe care Dumnezeu l-a dat urmaşilor lui Cristos, au fost pângărite şi întrebuinţate în închinarea la chipuri de oameni, folosite ca mijloace de a comite adulter spiritual cu organizaţia lui Satan. „Ţi-ai luat până şi minunatele tale podoabe de aur şi de argint, pe care ţi le dădusem şi ţi-ai făcut nişte chipuri de bărbaţi, cu care ai curvit" (Ezec. 16:17). Clerul şi bătrânii necredincioşi au pervertit serviciul Atotputernicului Dumnezeu, înlocuindu-l cu propriile ceremonii, sau cu atitudini de paradă ale „dezvoltării de caracter", sau cu închinarea la oameni ca şi lideri în „creştinătate", înfiinţând simboluri religioase pentru închinare, intenţionând în felul acesta să tragă şi pe alţii după ei; astfel, ei au comis curvie cu idolii, în limbajul scripturii. Hrana de care Iehova s-a îngrijit în mod îndurător pentru Israelul spiritual, anume Cuvântul Său, şi „uleiul" şi „tămâia" înviorătoare, simbolizând înviorarea lor şi mireasma plăcută care vine din întrebuinţarea potrivită a Cuvântului Său, a fost pângărită, fiind amestecată cu doctrine diabolice şi închinare satanică – Ezec. 16:18,19.

SCRISORI

Iehova, un Dumnezeu al ordinii

Noi, martorii lui Iehova din Elveţia, împreună cu însoţitorii noştri, adunaţi la congresul din Zurich, din 3 septembrie 1939, declarăm solemn:

Inimile noastre sunt pline de bucurie realizând faptul că noi, prin Iehova Cel Prea Înalt, care este un Dumnezeu al ordinii, şi prin Fiul Său Isus Cristos, ca

Cuprins

Păstorul Cel Bun, am fost aduşi într-o stare de unitate completă şi de nezdruncinat, prin El, şi vom fi aşa şi în viitor, aşa cum Îi place Lui, pentru a duce mărturia naţiunilor Pământului, aşa cum a fost poruncit de Domnul.

Cu această convingere fermă declarăm că instituţia organizată de Iehova pentru proclamarea viitoarei domnii drepte de pe Pământ este partea vizibilă a organizaţiei teocratice a lui Iehova. Mai mult decât atât, că Iehova şi Isus Cristos sunt „Stăpânirile Înalte", cărora unşii, împreună cu însoţitorii lor de pe Pământ, trebuie să le dea ascultare necondiţionată şi încredere absolută.

Mai departe, declarăm că deşi persoanele din marea organizaţie a lui Dumnezeu nu sunt importante, noi recunoaştem că Domnul i-a acordat o anumită responsabilitate fratelui Rutherford, ca preşedinte al WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, şi i-a dat o anumită măsură din spiritul Său, în felul acesta el fiind făcut capabil să servească poporul Domnului, adică pe fraţii lui, într-un mod neegoist şi să-i ajute să-şi împlinească în mod credincios obligaţiile legământului faţă de Cel Prea Înalt.

Noi, cei care am fost astfel binecuvântaţi de Domnul, unşi şi ionadabi, declarăm în această zi, din pricina dorinţei arzătoare de a face aşa, că îl vom susţine cu credincioşie pe iubitul nostru frate Rutherford şi pe fratele Harbeck, care acum treisprezece ani, sub îndrumarea spiritului Domnului, a fost numit de fratele Rutherford ca serv al Biroului Central European din Berna, şi astfel să ajutăm să împingem lucrarea de proclamare cu toată puterea noastră.

În cele din urmă, declarăm că vom rupe orice legătură cu cei care nu posedă împreună cu noi acest spirit al loialităţii şi unităţii, şi care refuză să formeze un front strâns unit împotriva duşmanului Satan şi a aliaţilor lui.

Oricine poate sprijini cu toată inima sa ceea ce a fost citit, s-o declare acum, ridicându-se.

Fratele Harbeck a fost însărcinat să comunice această rezoluţie fratelui Rutherford.

REZOLUŢIE

Iubite frate Rutherford,

Realizând că acesta este un timp de mare pericol şi tulburare şi că pericole subtile înconjoară poporul lui Iehova, pe măsură ce Diavolul încearcă să nimicească morala poporului Domnului, pentru a păzi interesele Împărăţiei încredinţate în grija sa, grupa de martori ai lui Iehova din Milwaukee doreşte să continue darea de seamă, după cum urmează:

Noi am fost, suntem şi vom fi tot timpul pentru Teocraţia lui Iehova. Noi dorim să reiterăm credinţa şi încrederea deplină în *Turnul de veghere,* ca

Cuprins

şi canalul adevărului lui Iehova şi în tine, ca cel căruia Domnul i-a încredinţat responsabilitatea intereselor Împărăţiei.

Această rezoluţie a fost adoptată de grupa din Milwaukee la adunarea ei obişnuită de la Sala Împărăţiei, duminică 1 octombrie 1939.

Iehova să te binecuvânteze în timp ce cauţi prin toate mijloacele ce-ţi stau în putere să împingi bătălia până la porţi. Noi suntem alături de tine şi prin harul lui Iehova nu vom permite ca nimic să distrugă sau să ţină în loc lucrarea Domnului din acest teritoriu.

EXPERIENŢE DE TEREN

Următorul pas: organizează-i pentru studiu şi serviciu

„Femeia a acceptat o Biblie şi cartea *Duşmani*. Neavând bani, ea m-a rugat să revin altă dată pentru a primi contribuţia. Luându-mi liber o după amiază din lucrul meu obişnuit lumesc, (sunt fermier), m-am hotărât să călătoresc şi să fac această vizită atât de mult aşteptată. După aproximativ o oră de condus, iată-mă la destinaţie. Am găsit-o acasă pe acea doamnă. Ea a fost încântată să mă vadă şi a fost atât de bucuroasă să contribuie pentru literatura plasată. I-am pus o mărturie scurtă, fonograful meu fiind împrumutat unei persoane interesate. Ea părea foarte interesată; mi-a spus să merg la următoarea uşă, că acolo locuia sora ei şi dorea să mă vadă. Am mers la următoarea uşă şi am găsit-o pe sora ei acolo. Ea mi-a pus numeroase întrebări. A văzut cărţile pe care le avea sora ei, a fost interesată şi a dorit un set asemănător. I-am lăsat o Biblie şi cartea *Salvare*. Apoi ea m-a informat despre o prietenă de-a lor care era, de asemenea, interesată. Şi ea dorea să mă vadă. Am luat adresa şi am plecat imediat. Am găsit-o acolo. Ea a văzut cărţile şi a vrut un set. I-am lăsat o Biblie şi cartea *Salvare*. Fiica ei, ce era căsătorită, a intrat, m-a văzut şi a văzut şi cărţile pe care mama ei tocmai le primise. A dorit şi ea un set. I-am lăsat şi ei o Biblie şi cartea *Salvare*. Amândouă mi-au pus o mulţime de întrebări, se vedeau foarte interesate şi au spus că aşteptau să mai trec pe acolo. Fiica a spus: „Am o prietenă care vrea să vă vadă. O interesează aceste lucruri. Aţi putea veni să o vedeţi?“ Aşa am făcut. După o scurtă mărturie, m-am dus direct la persoana menţionată. Am găsit-o acasă. Şi ea a dorit un set. I-am lăsat o Biblie şi cartea *Salvare*. Mi-a pus multe întrebări, a fost foarte interesată şi a dorit să ştie mai multe despre această lucrare. Toate acestea au avut loc în douăzeci de minute: 4 Biblii, 4 cărţi *Salvare* la patru persoane, bineînţeles neincluzând-o pe prima doamnă. Toate au contribuit cu bani!”

Cuprins

Mărturia aparatului de fotografiat i-a sprijinit pe participanţii la marş

„Lor li s-au întocmit procese verbale şi au ajuns înaintea tribunalului joia trecută. Erau 24 de vestitori cărora li se întocmiseră procese verbale. Ofiţerul de poliţie şi-a prezentat relatarea, şi ca în majoritatea cazurilor, adevărul n-a fost spus. El a informat Curtea că participanţii la marş făceau zgomot, blocau trotuarele şi spuneau altora neadevăruri. Ofiţerului i s-a permis să-şi încheie relatarea. Când a încheiat, judecătorului i-au fost înmânate nişte fotografii într-un plic. Judecătorul s-a uitat la fotografii şi n-a văzut nimic rău şi bineînţeles nimic asemănător cu ce descrisese ofiţerul, s-a întors către acesta şi l-a întrebat ce încerca să facă. În timpul acesta, faţa ofiţerului devenea mai roşie. Atunci toate plângerile au fost respinse şi judecătorul i-a spus ofiţerului că nu mai putea face acest lucru din nou. Aceste fotografii au rezolvat, într-adevăr, cazul şi pare o idee bună să ai pe cineva care să te urmeze peste tot cu un aparat de fotografiat, care să nu fie asociat în mod vizibil cu participanţii la marş. În felul acesta poate fi obţinută o informaţie valoroasă şi fotografiile sunt de folos”.

Nu a pierdut timpul în parcare

„Recent, în timp ce-şi însoţea soţul într-o călătorie de afaceri în York, Pa., o vestitoare stătea în maşina lor parcată pe o stradă din centrul comercial al oraşului. Hotărându-se să folosească bine timpul, ea a luat un număr de broşuri *Priveşte faptele în faţă*, a ieşit din maşină şi vorbea trecătorilor despre broşură. În câteva minute a plasat 23 de broşuri”.

Semnul de carte – eficace în New York

„La scurt timp după ce a apărut cartea *Salvare* şi noul semn de carte a fost pus în circulaţie, o vestitoare a sunat la o staţie de benzină. După ce i-a spus bărbatului de serviciu scopul pentru care sunase, el i-a închis categoric. Întorcându-se, ea a observat în apropiere un bărbat care nu făcea nimic şi n-avea legătură cu staţia. S-a apropiat de el şi i-a vorbit despre mesajul din *Salvare* şi despre importanţa studierii acestei cărţi. El a ascultat cu atenţie, apoi a zis: „Aceasta îmi sună plăcut. Cred că mi-ar plăcea să citesc această carte“. După ce s-a căutat în buzunar, el a aflat că avea numai 20 de cenţi. Atunci l-a convins pe bărbatul de serviciu de la staţia de benzină să-i împrumute 5 cenţi pentru a face contribuţia de 25 de cenţi pentru *Salvare*, în care a fost pus semnul de carte. Câteva zile mai târziu, cu ajutorul semnului de carte, omul a sunat şi a spus că nu terminase de citit cartea *Salvare*, dar mai dorea încă trei exemplare, deoarece o găsea a fi foarte interesantă şi dorea să le-o ofere prietenilor săi. O săptămână mai târziu, el a sunat din nou, obţinând încă patru cărţi pentru a le distribui

Cuprins

prietenilor. La fiecare carte *Salvare* i s-a dat câte un semn de carte. Un alt vestitor a lăsat un semn de carte odată cu *Salvare,* atunci când a plasat-o. Două săptămâni mai târziu, o familie alcătuită din trei persoane, tată, mamă şi o fiică tânără, au participat la adunările de duminică seara, la seriile de lecturi şi la studiul *Turnului de veghere*, iar după adunare au declarat că ei citeau publicaţiile TURNULUI DE VEGHERE de ceva timp şi ştiau că era timpul ca să facă şi altceva în afară de citit, dar niciodată nu putuseră găsi vreuna din adunări. Cu ajutorul semnului de carte, ce avea adresa şi ora adunărilor, ei au putut să intre în legătură cu cea mai apropiată adunare. La adunarea noastră de duminică seara de la ora 6:30, în timpul lecturii înregistrate, a fost văzută intrând o persoană de bine cu semnul de carte în mână, din care aflase cum ne poate găsi".

Eforturi de a atinge cota de 60 de ore în Londra

„Privind în agendele vestitorilor, este minunat să observi eforturile făcute de cei credincioşi pentru a atinge cota de 60 de ore pe lună. Patru şi-au depăşit cota şi au ajuns la 78, 72, 71 şi 62, în timp ce media celorlalţi este de 47 de ore. Un ionadab raportează 65 de ore pentru primele sale şase săptămâni de lucrare. Ca o ilustraţie despre cum s-a îngrijit Iehova de tot echipamentul necesar, ca „mulţimea mare" să se împărtăşească în această lucrare ciudată, menţionez cazul fetiţei mele de 5 ani, care ni se alătură în serviciu când este posibil şi a devenit expertă în folosirea pliantului de mărturie. În luna iulie ea a lucrat 22 de ore şi jumătate şi a plasat 78 de broşuri, în afară de *Turnul de veghere* şi 6 exemplare *Mângâiere* Nr. 516. Începând cu 1 august, ei i s-a permis să ofere şi cartea *Salvare* şi ieri, în 4 ore, a plasat 2 cărţi *Salvare*, 10 broşuri şi un *Turn de veghere*. Săptămâna trecută mi-a cerut un fonograf micuţ".

Cum a obţinut un pionier abonamente

„În ultimele trei săptămâni a fost privilegiul meu să primesc 17 abonamente la *Turnul de veghere* şi *Mângâiere*. Acest lucru a fost realizat prin prezentarea continuă înaintea publicului a conţinutului revistelor de mai sus şi necesitatea ca ei să obţină aceste reviste. Totuşi, mai întâi eu caut să pun seriile „Priveşte faptele în faţă" sau „Fascism sau Libertate", arătându-le condiţia periculoasă existentă, stârnind astfel interesul. Dacă-i interesează, le prezint revistele; cu rezultatele remarcabile văzute".

Cuprins

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

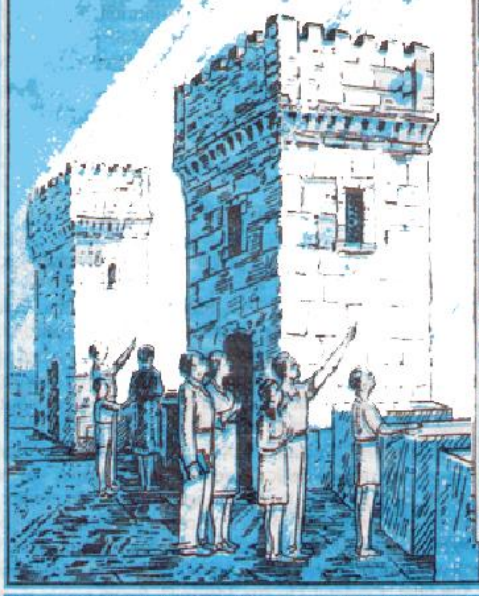

15 NOIEMBRIE 1939 Nr. 22

Cuprins:

CAPCANELE - Pag.563

SATAN N-A FOST NICIODATĂ ÎN IAD - Pag.579

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

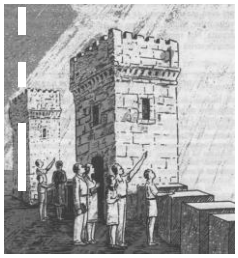

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **15 Noiembrie 1939** **Nr. 22**

CAPCANELE

„Spini şi capcane sunt pe calea celui viclean; dar cel care îşi păzeşte sufletul se ţine departe de ele.” – Prov. 22:5.

Iehova a avertizat în mod corespunzător pe poporul Său ales despre capcanele care le puneau vieţile în pericol. În ciuda avertizărilor primite, poporul ales a căzut pradă acestor capcane, ceea ce a dus la distrugerea sa. Cuvintele de avertizare ale lui Iehova au fost înregistrate mai ales pentru binele celor care se află acum la sfârşitul lumii, şi anume la sfârşitul lumii lui Satan şi la începutul lumii dreptăţii. (1Cor. 10:11) Aceste avertizări au fost „scrise pentru învăţătura noastră” (Rom. 15:4) şi pentru protejarea poporului lui Dumnezeu care se află în prezent într-un legământ cu El. „Fiţi atenţi să umblaţi cu băgare de seamă, nu ca nişte nechibzuiţi, ci ca nişte înţelepţi.” (Efes. 5:15) „A umbla cu băgare de seamă” presupune ca o persoană să fie atentă la tot ceea ce se petrece în jur, astfel încât să urmeze calea indicată de Scripturi şi să acţioneze în armonie cu interesele Teocraţiei.

2. O capcană este un laţ, o plasă sau o cursă în care poate cădea orice făptură, mai ales atunci când ea se află în pericol şi nu este atentă la a îndeplini voia lui Dumnezeu. Capcanele sunt plasate de către Satan, cel păcătos. În plasarea capcanelor el se foloseşte de spiritele şi de oamenii răi, toţi aceştia fiind duşmani de moarte ai poporului care se află într-un legământ cu Dumnezeu: „Cei răi mi-au întins o cursă; însă eu nu m-am abătut de la învăţăturile Tale.” (Ps. 119:110) „Cei îngâmfaţi mi-au întins o cursă, şi laţuri; ei au răspândit o plasă de-a lungul drumului; ei mi-au pus curse. Sela.” – Ps. 140:5.

3. Ţelul principal al celui rău, al Diavolului, este să îi distrugă pe toţi oamenii care au încheiat un legământ pentru a îndeplini voia lui Dumnezeu. Diavolul face acest lucru din dorinţa de a-i demonstra lui Iehova că poate câştiga provocarea făcută, şi anume că îi poate întoarce pe toţi oamenii de la Dumnezeu. (Iov. 2:5) În prezent, Diavolul a întins foarte multe curse, sau plase, în încercarea de a prinde în ele pe poporul care au încheiat un legământ cu Dumnezeu; cu alte cuvinte, el vrea să prindă în capcană atât pe rămăşiţă, cât şi pe cei care vor forma „marea mulţime”. Pentru a le putea oferi poporului lui Dumnezeu şansa de a evita aceste capcane, „*Turnul de Veghere*” le atrage atenţia lor şi tuturor celorlalte persoane care îşi doresc dreptate, arătându-le avertizările scripturale în ceea ce priveşte aceste capcane, dar şi modalităţile în care le pot evita sau ieşi din ele.

Cuprins

Religia

4. Una dintre capcanele principale pregătită şi pusă la cale de către Diavolul Satan este religia. Orice formă de venerare care presupune venerarea, închinarea sau recunoaşterea omagială a unui obiect, a unei imagini sau a unei făpturi, reprezintă o formă de religie – iar religia nu este nimic altceva decât o capcană. Din această cauză, Iehova a poruncit poporului cu care a încheiat legământul: „Voi nu veţi avea alţi dumnezei în afara [deasupra, pe lângă, în locul] Mea." (Ex. 20:3) Iehova Dumnezeu este sursa vieţii, iar mântuirea Îi aparţine numai şi numai Lui. (Ps. 36:9; Ps. 3:8) El le va asigura salvarea numai celor care I se supun. O persoană care pretinde că Îl slujeşte pe Dumnezeu, dar care în acelaşi timp oferă omagii, venerează sau se închină unei făpturi sau unui lucru, practică o anumită formă de religie. Iehova Dumnezeu le porunceşte tuturor să I se închine lui Isus Cristos deoarece Isus reprezintă oglindirea Tatălui Său, El fiind Reprezentatul Oficial al lui Iehova – Cel care face întotdeauna voia Sa. (Evr. 1:3-6) Însă orice persoană care îndeplineşte o ceremonie de adorare sau de venerare în care îi sunt aduse omagii şi slăviri unui bărbat, unei femei, unei imagini sau unui lucru, ignoră porunca lui Dumnezeu şi practică religia, încălcând porunca Celui Preaînalt. Folosirea diferitor imagini, susţinând că acest lucru face parte din venerarea lui Dumnezeu, este greşită şi încalcă porunca Sa: „Să nu îţi faci niciun chip cioplit, şi nici vreo înfăţişare a lucrurilor care se află sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele de sub pământ; să nu te închini înaintea lor, şi nici să nu le slujeşti; căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nedreptatea părinţilor în copii, până la a treia şi a patra generaţie a celor care Mă urăsc." – Ex. 20:4,5.

5. Ştiind acest lucru, la scurt timp după potop, Diavolul l-a înălţat pe Nimrod, pentru ca oamenii să îl venereze pe el în locul lui Iehova Dumnezeu, şi să îl considere deasupra Sa. Nimrod era un vânător puternic şi un ucigaş de animale şi de oameni, el încălcând în permanenţă legământul veşnic al lui Dumnezeu. Fiind preocupaţi să îl venereze pe Nimrod, oamenii au uitat în totalitate de Creator – de Iehova Dumnezeu. Nimrod a reprezentat începutul religiei organizate. Oamenii au fost influenţaţi să îl venereze pe Nimrod atât în timpul vieţii acestuia, cât şi după moartea sa. Lui i s-a atribuit statutul de „dumnezeu" sau de om măreţ, Diavolul determinându-i pe oameni să îl venereze. (Gen. 10:8-10) Diavolul i-a prins în cursă pe foarte mulţi oameni aparţinând tuturor naţiunilor, făcându-i pe aceştia să venereze diverse spirite rele numite „dumnezei". Astfel, religia a fost folosită ca o capcană menită să îi amăgească pe oameni. La mult timp după aceea, Dumnezeu i-a ales pe israeliţi, descendenţii „prietenului Său" – Avraam, drept poporul Său, a încheiat un legământ cu el, l-a scos din Egipt, iar aceştia şi-au continuat drumul spre tărâmul făgăduinţei. Dumnezeu s-a folosit de acel popor pentru a crea ilustraţii profetice despre ceea ce va urma să se întâmple în momentul în care va veni sfârşitul lumii. Pentru a-i proteja pe israeliţi de religia Diavolului şi pentru a-i ajuta să scape din capcana religiei, Dumnezeu le-a dat acestora porunci clare în ceea ce priveşte religia sau venerarea unor dumnezei, a unor spirite sau a unor

Cuprins

oameni măreţi. Remarcaţi porunca clară prin care Iehova îi avertizează pe oameni despre aceste capcane: „Iar tu să nu te închini înaintea dumnezeilor lor, nici să nu îi slujeşti, nici să nu te iei după ceea ce fac ei; ci să îi nimiceşti cu desăvârşire, şi să le distrugi imaginile. Iar voi să Îi slujiţi Domnului Dumnezeului vostru, iar El vă va binecuvânta pâinea, şi apa; şi voi îndepărta boala din mijlocul tău." „Iar ei să nu locuiască în ţara ta, că să nu te facă să păcătuieşti împotriva Mea; căci dacă tu le vei sluji dumnezeilor lor, aceasta va fi o *cursă pentru tine.*" – Ex. 23:24,25,33.

6. Oamenii care locuiau în Canaan şi în ţările dimprejur practicau religia Diavolului. Printre aceştia se numărau amoriţii, canaaniţii, hitiţii, fereziţii şi iebusiţii. În momentul în care Dumnezeu a încheiat legământul cu poporul Israelului, avertizându-l despre pericolele religiei, El le-a spus: „Iată, Eu fac un legământ. Voi face în faţa întregului popor minuni care n-au avut loc în nici o ţară şi la nici un neam; tot poporul care este în jurul tău va vedea lucrarea Domnului şi prin tine voi face lucruri înfricoşate. Ia seama la ceea ce-ţi poruncesc azi. Iată, voi izgoni dinaintea ta pe Amoriţi, Canaaniţi, Hetiţi, Fereziţi, Heviţi şi Iebusiţi. Să nu cumva să faci legământ cu locuitorii ţării unde ai să intri, *ca să nu fie o cursă pentru tine*, dacă vor locui în mijlocul tău. Dimpotrivă să le dărâmaţi altarele, să le sfărâmaţi stâlpii idoleşti şi să le trântiţi la pământ idolii. Să nu te închini înaintea unui alt dumnezeu; căci Domnul se numeşte gelos, este un Dumnezeu gelos. Fereşte-te să faci legământ cu locuitorii ţării, ca nu cumva, curvind înaintea dumnezeilor lor şi aducându-le jertfe, să te poftească şi pe tine şi să mănânci din jertfele lor" (Ex. 34:10-15) Dumnezeu a dat poporului Său această lege pentru a-l proteja de religie, de capcana Diavolului, astfel încât acesta să Îl poată primi pe Cristos la venirea Sa.

7. La scurt timp înainte ca israeliţii să ajungă pe tărâmul făgăduinţei, Iehova l-a pus pe Moise să le transmită acestora poruncile Sale cu privire la comportamentul pe care ei trebuiau să îl aibă. Dumnezeu a subliniat clar că religia este o capcană pusă la cale de cel rău; israeliţii trebuiau să fie atenţi să evite această capcană deoarece toţi puteau cădea în ea: „Iar tu să nimiceşti toate popoarele pe care Domnul Dumnezeul Tău ţi le va da; să nu ai deloc milă pentru ele; nici să nu le slujeşti dumnezeilor lor; *căci aceasta va fi o cursă pentru tine*. Dacă tu vei spune în inima ta, „Aceste naţiuni sunt mai mari decât mine; cum voi putea eu să le alung?", să nu-ţi fie teamă de ele; ci adu-ţi aminte ceea ce le-a făcut Domnul Dumnezeul tău lui faraon şi întregului Egipt." „*Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor sa le ardeţi în foc*; să nu râvneşti argintul sau aurul care se află în ele, nici să nu-l iei pentru tine, *pentru ca ele să nu ajungă o cursă pentru tine; căci ele sunt o urâciune în faţa Domnului Dumnezeului tău*." – Deut. 7:16-18,25.

8. Dumnezeu oferă aici o avertizare clară despre capcana religiei, dar şi despre capcana fricii: "Vezi să nu te laşi prins în cursă, călcând pe urmele lor, după ce vor fi nimicite dinaintea ta. Fereşte-te să nu cercetezi despre dumnezeii lor şi să zici: „Cum slujeau neamurile acestea dumnezeilor lor? Şi eu vreau să fac la fel." Tu să nu faci aşa faţă de Domnul, Dumnezeul tău; căci ele slujeau dumnezeilor lor, făcând toate urâciunile pe care le urăşte Domnul şi ele chiar îşi ardeau în foc fiii şi

Cuprins

fiicele lor în cinstea dumnezeilor lor. Voi să păziţi şi să împliniţi toate lucrurile pe care vi le poruncesc eu; să n-adăugaţi nimic la ele şi să nu scoateţi nimic din ele" – Deut. 12:30-32.

9. Iosua a preluat locul ocupat de Moise. Atât Moise cât şi Iosua au fost preumbriri ale lui Isus Cristos, iar cuvintele lor spuse Israelului se aplicau drept porunci date de Iehova prin Isus Cristos celor care se află acum pe pământ şi care au încheiat un legământ pentru a îndeplini voia lui Dumnezeu. Amândoi le-au făcut cunoscute oamenilor poruncile lui Dumnezeu, avertizându-i despre capcana religiei. Iosua le-a comunicat oamenilor următoarea poruncă a lui Dumnezeu: „Luaţi bine aminte, căci voi Îl iubiţi pe Domnul Dumnezeul vostru." „Să fiţi siguri că Domnul Dumnezeul vostru nu va mai alunga din mijlocul vostru nici o naţiune; *ci ele vor fi curse şi capcane pentru voi*, şi biciuri în coastele voastre, *şi spini în ochii voştri*, până veţi pieri de pe faţa acestei ţări bune pe care Domnul Dumnezeul vostru v-a dat-o." „Dacă veţi încălca legământul pe care Domnul Dumnezeul vostru vi l-a dat, şi veţi merge să slujiţi alţi dumnezeu, şi să vă închinaţi înaintea lor, atunci mânia Domnului se va aprinde împotriva voastră, iar voi veţi pieri din această ţara bună pe care El v-a dat-o." (Ios. 23:11,13,16) Prin îngerul Său, Dumnezeu le-a transmis acest mesaj locuitorilor Israelului: „Şi un înger al Domnului a venit de la Ghilgal la Bochim, şi a spus: Eu v-am scos din Egipt, şi v-am adus în ţara pe care le-am jurat-o părinţilor voştri; şi am spus: Nu voi rupe niciodată legământul Meu cu voi. Şi voi să nu încheiaţi legământ cu locuitorii acestei ţări; voi să le dărâmaţi altarele; însă voi nu aţi ascultat de glasul Meu; de ce aţi făcut acest lucru? Am zis atunci: Nu îi voi izgoni dinaintea voastră, ci ei vă vor sta în coaste ca nişte spini, *iar dumnezeii lor vor fi o cursă pentru voi.*" – Judec. 2:1-3.

10. Atât în prezent, dar şi în trecut, anumite persoane au fost făcute să pară măreţe în ochii oamenilor. Printre aceste persoane se numără papa, cardinalii, episcopii şi alţi membri ai Ierarhiei; diferite imagini sunt folosite în legătura cu venerarea lor, iar astfel oamenii sunt făcuţi să creadă că ei Îl venerează pe Dumnezeu, deşi în realitate ei le oferă onoruri şi slavă unor persoane. Aceşti oameni practică religia – o capcană care a fost pusă la cale de către Diavol şi care încălcă legea lui Dumnezeu.

11. Deşi israeliţii au fost avertizaţi despre cursele pe care Diavolul le-a pus la cale, ei s-au abătut de la legământ şi au început să practice religia, recunoscând şi închinându-se înaintea spiritelor rele: „Iar ei L-au părăsit pe Domnul Dumnezeul părinţilor lor, care îi scosese din ţara Egiptului, şi au mers după alţi dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care îi înconjurau, şi s-au închinat înaintea lor, şi au stârnit mânia Domnului. Şi L-au părăsit pe Domnul, şi i-au slujit lui Baal şi Astarteilor. Iar mânia Domnului împotriva Israelului s-a aprins, iar El i-a dat pe mâna unor prădători care i-au prădat, şi i-a vândut în mâinile vrăjmaşilor lor de jur împrejur, iar ei nu s-au mai putut împotrivi duşmanilor lor. Oriunde mergeau, mâna Domnului era împotriva lor ca să le facă rău, după cum spusese Domnul, şi după cum le jurase Domnul; ei se aflau într-o mare suferinţă." „Însă ei n-au

Cuprins

ascultat nici de judecătorii lor, *căci au curvit cu alţi dumnezei*, şi s-au închinat înaintea lor; s-au abătut degrabă de la calea pe care o urmaseră părinţii lor care se supuneau poruncilor Domnului; însă ei nu au făcut aşa." (Judec. 2:12-15,17) „*Iar ei le-au slujit idolilor lor, care au fost o cursă pentru ei*. Şi-au sacrificat fiii şi fiicele la idoli." – Ps. 106:36,37.

12. Când Domnul Isus a venit pe pământ şi a început să le predice oamenilor adevărul, El a văzut că religia fusese deja adoptată şi că oamenii o practicau în loc să I se închine Atotputernicul Dumnezeu. Fariseii şi ceilalţi învăţători care erau liderii practicării religiei susţineau că ei Îi slujesc lui Dumnezeu, la fel cum susţine în prezent papalitatea; însă Isus le-a spus că ei se apropiau de Dumnezeu doar cu gura, în timp ce sufletul şi devotamentul lor era departe de El, şi că în realitate îi slujeau Diavolului, fiind copiii acestuia. – Mat. 15:1-9; Ioan. 8:42-44.

13. Saul din Tarsis a fost un fariseu şi un practicant al religiei; religia provenea de la Satan şi era sprijinită de tradiţiile oamenilor, susţinându-se că aceasta reprezintă închinarea la Atotputernicul Dumnezeu. (Gal. 1:10-14) Domnul i-a dezvăluit lui Saul adevărul în ceea ce-L priveşte, permiţându-i să înţeleagă cum stau lucrurile în realitate. Imediat după, Saul a abandonat religia şi a început să I se închine lui Dumnezeu în spirit şi adevăr. Începând cu acel moment, Saul a fost cunoscut drept Pavel, apostolul lui Isus Cristos şi slujitorul Domnului. El şi-a arătat credinţa şi devotamentul faţă de Dumnezeu până la sfârşit. (Fapt. 9:1-20; 26:1-21; 2Tim. 4:6-8) Saul a fost un fariseu zelos; el îi persecuta pe creştini şi era prins în capcana religioasă a Diavolului. Datorită sincerităţii sufletului său Domnul l-a scăpat din capcana religiei şi l-a făcut un adevărat slujitor al lui Isus Cristos. Citatele scripturale anterioare arată fără nici o urmă de îndoială ca religia este o capcană a Diavolului; atunci când religia este practicată în numele lui Dumnezeu şi al lui Isus Cristos, ea este şi mai amăgitoare, fiind un lucru urâcios în ochii lui Dumnezeu din cauza naturii ei necinstite şi ipocrite.

14. Să presupunem că structura clerică papală a fost organizată la început de către oameni sinceri. La începutul existenţei sale, învăţăturile oamenilor au înlocuit adevărata închinare la Atotputernicul Dumnezeu. Încă de atunci, şi până în prezent, diferite imagini au fost folosite în legătură cu practicile religioase ale sistemului papal. În acest sistem bisericesc li se oferă onoruri şi slavă unor diferite persoane, oamenii de rând închinându-se în faţa acestora. Sunt folosite imagini şi rugăciuni adresate oamenilor, contrar cu învăţăturile Cuvântului lui Dumnezeu. În mod clar, religia papală încalcă legea lui Dumnezeu. Aceasta este una dintre cele mai subtile capcane ale Diavolului. Milioane de persoane sincere au fost prinse în această cursă, iar rezultatul este că toate aceste persoane venerează fără cunoştinţă de cauză diferite făpturi şi imagini, încălcând legea lui Dumnezeu. Religia a devenit o organizaţie politică, condusă în numele lui Dumnezeu; prin religie, oamenii care o practică desfăşoară cea mai mare înşelătorie care a existat vreodată pe pământ. Nu toate persoanele care practică religia sunt necinstite. Dimpotrivă, foarte multe persoane cinstite au fost prinse în capcana religiei – asemeni lui

Cuprins

Pavel. Ele sunt victimele acestei înşelătorii religioase şi sunt jefuite în mod repetat de bunurile lor materiale prin afirmaţiile false făcute de către liderii religioşi. Aceştia din urmă le iau oamenilor banii pretinzând ca le vor oferi favoruri din partea lui Dumnezeu.

15. În prezent, Dumnezeu îi dezvăluie celui cinstit care caută adevărul că religia reprezintă o capcană a Diavolului; persoana care a aflat acest lucru de la Domnul are datoria de a-i avertiza şi pe alţii despre această capcană, astfel încât aceştia să afle adevărul şi să poată abandona religia, îndreptându-se pe calea cea bună. Prin urmare, martorii lui Iehova şi „însoţitorii" lor le propovăduiesc oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu, arătându-le că „religia este o capcană şi o înşelătorie". Ei nu fac acest lucru pentru a ridiculiza anumite persoane, ci pentru a-i ajuta pe cei cinstiţi şi sinceri să scape din capcanele Diavolului şi să afle ceea ce înseamnă să I se închine lui Dumnezeu în spirit şi adevăr. Acest mesaj al adevărului răspândit în prezent reprezintă o avertizare, iar această avertizare trebuie dată atât cu fermitate cât şi cu blândeţe, deoarece aşa prevede porunca lui Dumnezeu. Scopul acestei avertizări nu este de a jigni pe cineva, ci de a le ajuta pe persoanele sincere să vadă pericolul în care se află, dar şi singura lor cale de scăpare. Pentru ei este fatal să fie prinşi şi să rămână în capcana religiei. Simultan, există şi alte capcane puse la cale de către Diavol; ele au o strânsă legătură cu religia, iar cei care cad în ele vor fi distruşi. Să ne îndreptăm acum atenţia înspre câteva dintre aceste capcane.

Frica

16. În Cuvântul lui Dumnezeu este scris: „Frica de om aduce o cursă." (Prov. 29:25) Desigur, acest text arată că frica sau teama de om conduce înspre o cursă; însă frica de suferinţe trupeşti nu este singura frică la care face referire acest text. Cuvântul „frică" are un înţeles mult mai cuprinzător decât frica de răni corporale. Cuvântul folosit aici înseamnă şi „a tremura", sau „a îndemna la o adorare omagială a altora". Se referă de asemenea şi la frica pe care o persoană o poate simţi în momentul în care nu primeşte aprobarea sau aplauzele altora. O persoană care este nerăbdătoare să primească aprobarea oamenilor este o victimă clară a fricii. Teama de a nu fi dezaprobat de alţii conduce şi ea în capcana Diavolului. Dacă cineva primeşte o poruncă sau sarcină de la Atotputernicul Dumnezeu de a face un anumit lucru, dar refuză sau eşuează să îndeplinească ceea ce trebuie din cauză că îi este frică că alţi oameni s-ar putea să îl condamne pentru ceea ce face, atunci ea va fi prinsă în cursa Diavolului. Deseori, oamenii spun: „Dacă mă voi alătura serviciului de mărturie şi voi merge din casă în casă pentru a propovădui mesajul evangheliei, ce vor crede oamenii despre mine?" Frica de oameni îi face pe unii să ajungă la astfel de concluzii; lor le este teamă că oamenii nu-i voi privi cu ochi buni pe cei care intră în serviciul lui Dumnezeu. Dumnezeu porunceşte poporului cu care a încheiat legământul să anunţe soarta religiei şi să le arate oamenilor care este calea de scăpare. O persoană care a încheiat un legământ cu Dumnezeu de a îndeplini voia Sa, dar care se abţine de la a propovădui mesajul

Cuprins

Său împotriva religiei din cauză că îi este teamă de oameni, va cădea în cursa lui Satan. La fel se întâmplă şi dacă o persoană refuză să răspândească adevărul Cuvântului lui Dumnezeu şi să anunţe că religia este o cursă şi o înşelătorie, spunând totodată şi adevărul despre Ierarhia romano-catolică; sau dacă refuză să spună adevărul în ceea ce priveşte şi alte practici religioase; sau dacă îşi reduce eforturile în ceea ce priveşte religia din cauza că vrea să scape de criticile oamenilor – toate acestea sunt cazuri în care persoana respectivă este o victimă a fricii, prinsă în capcana Diavolului.

17. Cea mai mare importanţă o deţine Împărăţia lui Dumnezeu – Teocraţia condusă prin Isus Cristos împotriva organizaţiei lui Satan. Dumnezeu le porunceşte tuturor oamenilor cu care a încheiat un legământ să propovăduiască mesajul Împărăţiei în calitate de martori ai Săi; dacă oricare dintre martorii Săi refuză sau eşuează să propovăduiască acel mesaj împotriva organizaţiei lui Satan, şi în favoarea Teocraţiei, după cum i-a fost poruncit, din cauza fricii de oameni, cade drept în cursa Diavolului. Creştinii declaraţi care îşi doresc să primească aprobarea oamenilor nu Îi pot fi credincioşi lui Iehova şi Împăratului Său. Persoana care îşi doreşte să fie considerată măreaţă în rândurile semenilor săi şi care se abţine de a-I sluji Domnului cu fermitate, este prins în cursă de către Diavol. În momentul în care Pavel a aflat adevărul şi a devenit apostolul lui Isus Cristos, nu a mai căutat aprobarea oamenilor, ci a proclamat evanghelia Împărăţiei în ciuda tuturor criticilor şi a persecuţiilor la care era supus. Apostolul Pavel a scris: „Eu caut cumva să îi mulţumesc pe oameni? Căci dacă caut în continuare să îi mulţumesc pe oameni, n-ar mai trebui să fiu slujitorul lui Cristos.” (Gal. 1:10) Din cauza îndrăznelii sale şi a credinţei cu care propovăduia evanghelia despre Iehova, Împăratul Său şi Împărăţia Sa, apostolul Pavel a fost aspru criticat şi a îndurat foarte multe persecuţii crude venite din partea oamenilor. După cum a subliniat, el se bucura în toate acestea deoarece aşa îşi putea dovedi credinţa de nestrămutat, chiar şi în faţa persecuţiilor la care era supus, el urmând să Îi fie alături lui Isus Cristos în Împărăţia Sa. – Col. 1:24.

18. Cel care pretinde că I s-a consacrat lui Dumnezeu, şi care caută mai apoi să fie ceea ce în mod majoritatea cazurilor este cunoscut drept „un om de treabă”, se dovedeşte a fi un om care încearcă să le facă pe plac semenilor săi, iar acesta este un lucru urâcios în ochii lui Dumnezeu. (Efes. 6:6; Col. 3:22) Dacă o persoană pretinde că Îi este consacrată lui Dumnezeu, şi are profesia de avocat, apărând în faţa instanţei drept reprezentant al altor persoane şi conducând cazul judecat într-o aşa manieră încât să obţină aprobarea celor prezenţi, ea dă dovadă de necredinţă în Dumnezeu şi în Împărăţia Sa. Tratamentul la care sunt supuşi copiii lui Dumnezeu este tratamentul la care a fost supus şi Domnul Isus Cristos, după cum El declară: „Iar El le va răspunde, zicând: Adevărat vă spun, în măsura în care nu i-aţi făcut acest lucru unuia dintre aceştia care sunt foarte neînsemnaţi, Mie nu mi l-aţi făcut.” (Mat. 25:45) O persoană care eşuează sau refuză să apere interesele unui creştin pentru a putea părea „de treabă” în ochii oamenilor, este duşmanul lui Cristos. Dumnezeu cere servilor Săi să Îi fie devotaţi în totalitate lui şi Împărăţiei

Cuprins

Sale. Nu există nici o cale de compromis cu niciuna dintre părţile organizaţiei lui Satan. Pentru ca o persoană să primească aprobarea Domnului ea trebuie să fie în totalitate pentru Domnul. Teama de a nu fi dezaprobat de oameni se datorează mândriei de sine, care este tot o formă a fricii, şi care conduce şi ea în capcana distrugătoare a lui Satan. „Mândria merge înaintea distrugerii şi trufia merge înainte căderii. Mai bine să fii smerit[supus] cu cei smeriţi[adepţii lui Cristos], decât să împarţi prada [onoarea] cu cei mândri.– Prov. 16:18,19.

19. Cei care practică religia caută să primească aprobarea celorlalţi, încercând astfel să îi facă pe aceştia din urmă să creadă că ei au un caracter extraordinar; ei fac acest lucru din cauza fricii, şi anume din cauză că le este frică ca nu cumva să nu fie văzuţi cu ochi buni. Astfel, ei nu reuşesc să se supună poruncii lui Dumnezeu, căzând în cursă. Din cauza imperfecţiunilor nici o persoană nu poate ajunge perfectă astfel încât Dumnezeu să o accepte, însă ea îşi poate păstra sufletul perfect şi devotamentul faţă de Dumnezeu, acestea fiind condiţiile necesare pentru ca ea să fie acceptată.

20. Temerile manifestate faţă de oameni, aşa cum sunt cele închinate în cinstea papei şi ai altor oficiali ai Ierarhiei, sunt provocate de frica care conduce în capcana Diavolului. Oferirea de saluturi şi slăvirea oamenilor sunt pricinuite de frica de om – iar aceste lucruri care sunt urâcioase în ochii lui Dumnezeu duc şi ele în capcana distrugătoare a Diavolului.

Îndărătnicul

21. În Scripturi, cuvântul „îndărătnic” are înţelesul de „potrivnic”, „nesupus”; el se referă la cei care nu se supun căii stabilite de către Dumnezeu şi care nu ascultă instrucţiunile Domnului, dar care caută să primească aprobarea oamenilor, începând astfel să îşi facă cunoscute nemulţumirile împotriva organizaţiei lui Dumnezeu. Faptele indiscutabile au arătat şi continuă să arate că există foarte multe persoane care pretind că se află într-un legământ cu Dumnezeu pentru a îndeplini voia Sa, dar care în realitate nu numai că şi-au arătat încăpăţânarea de a se supune poruncilor Sale, dar au şi cauzat separare printre poporul lui Dumnezeu prin vorbele rele pe care le-au spus. În ceea ce priveşte acest lucru este scris: „Spini şi capcane sunt pe calea celui viclean; dar cel care îşi păzeşte sufletul se ţine departe de ele.” – Prov.22:5.

22. Observăm astfel că cel nesupus, cel care se plânge şi care murmură, cade exact în cursa Diavolului şi devine duşmanul Împărăţiei lui Dumnezeu. Moise a scris în mod profetic despre aceste persoane care au jurat să facă voia lui Dumnezeu, dar care au luat-o ulterior pe o cale greşită: „El a zis: „Îmi voi ascunde Faţa de ei şi voi vedea care le va fi sfârşitul, Căci sunt un neam stricat, sunt nişte copii necredincioşi. Mi-au întărâtat gelozia prin ceea ce nu este Dumnezeu, M-au mâniat prin idolii lor deşerţi; Şi Eu îi voi întărâta la gelozie printr-un popor care nu este un popor. Îi voi mânia printr-un neam fără pricepere.” – Deut. 32:20,21.

23. Întotdeauna au existat oameni care au pretins că sunt slujitorii lui Dumnezeu, dar care din cauză că le era frică să nu fie dezaprobaţi de semenii lor s-

Cuprins

au retras din organizaţia lui Dumnezeu şi din serviciul Său. Ei au început să se plângă şi să fie nemulţumiţi, întorcându-se la ocupațiile lor lumeşti. Pentru a putea găsi o scuză sau o justificare pentru acţiunile lor, aceste persoane încep să îi vorbească de rău pe cei care Îi slujesc Domnului. Astfel de persoane sunt îndărătnice şi nesupuse, iar despre ele este scris: „Totuşi oamenii aceştia, târâţi de visările lor, îşi pângăresc la fel trupul, nesocotesc stăpânirea şi batjocoresc dregătoriile. Aceştia, dimpotrivă, batjocoresc ce nu cunosc şi se pierd singuri în ceea ce ştiu din fire, ca dobitoacele fără minte." – Iuda. 8,10.

24. Aceşti oameni îndărătnici caută să obţină câştiguri personale, mândrii în prezenţa altora şi sperând să fie recunoscuţi datorită bunătăţii lor prefăcute drept critici aprobaţi ai organizaţiei lui Dumnezeu – însă ei nu sunt decât nişte ipocriţi despre care Iuda scrie următoarele: „Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorinţa de câştig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core! Sunt nişte stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără ruşine împreună cu voi şi se îndoapă de-a binelea; nişte nori fără apă, mânaţi încoace şi încolo de vânturi, nişte pomi tomnatici fără rod, de două ori morţi, dezrădăcinaţi. Ei sunt nişte cârtitori, nemulţămiţi cu soarta lor; trăiesc după poftele lor; gura le este plină de vorbe trufaşe şi slăvesc pe oameni pentru câştig" – Iuda. 11,12,16.

Limbajul

25. Limbajul folosit de către cei care spun lucruri rele devine o capcană pentru ei, iar Satan se foloseşte de acest lucru pentru a-i prinde în cursă pe cei care pretind că Îi sunt devotaţi Domnului, dar care spun lucruri rele: „Gura celui fără minte este distrugerea lui, iar buzele sale sunt o cursă pentru sufletul său." (Prov. 18:7) Aceste persoane speră să aibă o reputaţie bună în rândurile semenilor lor, iar din această cauză ele încep să acuze în mod nedrept organizaţia lui Dumnezeu şi pe servii Săi. Astfel, ei ajung să spună lucruri rele, ceea ce îi prinde în cursa lui Satan. O persoană căreia Domnul i-a oferit un loc în organizaţia Sa şi căreia i-au fost încredinţate probleme confidenţiale, dar care începe ulterior să atace organizaţia prin vorbe false şi rele, dă dovadă că a fost prinsă în cursa celui rău. Ea a ignorat Cuvântul lui Dumnezeu şi a fost condusă de frica de a nu fi acceptat de ceilalţi oameni. O astfel de persoană dă dovadă că nu îi este frică de Dumnezeu, ci de oameni, râvnind să primească aprobarea lor. Dacă ea a avut vreodată o viziune a Împărăţiei, a pierdut-o în totalitate. Dacă o persoană care a început să servească Împărăţiei nu are o viziune a guvernului Teocratic şi nu este devotată în totalitate susținând intereselor Teocraţiei, ea va cădea cu siguranţă în cursa Diavolului. Prin urmare, datorită nesincerităţii sale, această persoană începe să vorbească de rău organizaţia lui Dumnezeu. Care este rezultatul acestui lucru? Isus răspunde: „Fiul omului îi va trimite pe îngerii Săi, şi ei vor scoate din Împărăţia lui toate lucrurile care sunt supărătoare, şi pe cei care săvârşesc nedreptăţi." (Mat. 13:41) Faptele arată că în general, aceste persoane se reîntorc în organizaţiile religioase deoarece se află prinse în totalitate în cursa duşmanului.

Cuprins

Milioanele de persoane prinse în capcană

26. Există foarte multe capcane pe care Diavolul le-a pregătit pentru oameni, însă fără nici o îndoială religia este capcana care a prins cel mai mare număr de oameni. Frica i-a făcut pe majoritatea oamenilor să cadă în această capcană. Milioane de persoane s-au aliat cu organizaţiile religioase, fiind făcute să creadă că astfel Îl slujesc pe Domnul şi că vor fi protejate. În ceea ce priveşte acest lucru, Cuvântul lui Dumnezeu spune următoarele: „Domnul zice: fiindcă acest popor se apropie de Mine cu gura, şi cu buzele Mă cinsteşte, însă inima lui este departe de Mine, şi frica pe care o are de Mine nu este decât o învăţătură lumească." (Isa. 29:13) Observăm astfel că frica lor se datorează învăţăturilor oamenilor. Aceasta este situaţia în care se află în prezent foarte mulţi religioși. Din cauza faptului că liderii acestor organizaţii religioase şi-au arătat necredinţa faţă de Dumnezeu în îndeplinirea legământului, ei nu vor putea asista la îndeplinirea „lucrării minunate" (Isa. 29:14) pe care o desfăşoară servii supuşi şi smeriţi ai lui Iehova. Acest privilegiu nu le este acordat religioșilor.

27. În prezent, frica de oameni îi controlează aproape pe toţi cei care fac parte din organizaţia lui Satan. Întreaga lume este „speriată". Oamenii de pretutindeni se tem de ceea ce semenii lor pot să le facă, sau de ceea ce aceştia pot crede despre ei, însă lor nu le este frică de Dumnezeu, fiind astfel împotriva Sa şi a Împărăţiei Sale. Domnul Isus Cristos a spus în mod clar că această situaţie va exista în momentul sfârşitului lumii, iar toate faptele dovedesc că această profeţie este în curs de îndeplinire. (Luc. 21:26) Şi care va fi sfârşitul acestor persoane temătoare? Răspunsul îl găsim în Scripturi: „Ţi-am întins o cursă şi ai fost prins, Babilonule, fără să te aştepţi." „Ai fost ajuns, apucat, pentru că ai luptat împotriva Domnului. Domnul Şi-a deschis casa de arme şi a scos din ea armele mâniei Lui; căci aceasta este o lucrare a Domnului, Dumnezeul oştirilor, în ţara Haldeilor." (Ier. 50:24,25) „Groaza, groapa şi laţul sunt peste tine, locuitor al Moabului, zice Domnul." „Cel ce fuge de groază, cade în groapă şi cel ce se ridică din groapă, se prinde în laţ; căci aduc asupra lui, asupra Moabului, anul pedepsei lui, zice Domnul." (Ier. 48:43,44) „Groaza, groapa şi laţul, vin peste tine, locuitor al ţării Cel ce fuge dinaintea strigătelor de groază cade în groapă şi cel ce se ridică din groapă se prinde în laţ; căci se deschid stăvilarele de sus şi se clatină temeliile pământului!" – Isa. 24:17,18.

28. Cei răi şi lipsiţi de dumnezeu nu se tem de Iehova, ci de oameni. „Nu există frică de Dumnezeu în faţa ochilor lor." (Rom. 3:18) „Însă celui rău nu îi va fi bine, nici nu îşi va prelungi zilele, care sunt asemeni unei umbre, pentru că el nu se teme de Dumnezeu." – Ecl. 8:13.

29. Însă ce se va întâmpla cu cei care au încheiat un legământ pentru a îndeplini voia lui Dumnezeu, dar care din cauză că le este frică de oameni refuză sau nu reuşesc să Îl slujească pe Dumnezeu cu credinţă deplină?

30. Să presupunem că o persoană pretinde că a încheiat un legământ pentru a îndeplini voia lui Dumnezeu şi că apoi i se încredinţează o sarcină de natură confidenţială în organizaţia lui Dumnezeu; să presupunem în continuare că această

Cuprins

persoană ocupă poziţia dată şi că slujeşte organizaţiei pentru o perioadă de timp, însă decide brusc să abandoneze organizaţia lui Dumnezeu şi să se întoarcă la lucrurile lumeşti, şi aceasta deoarece este motivat de sentimente egoiste, cum ar fi frica de ceea ce oamenii ar putea crede despre el, teama că nu va mai avea aceeaşi reputaţie în rândurile semenilor săi dacă continuă să servească organizaţiei lui Dumnezeu, sau din cauză că nu este de-acord cu alţi membrii ai organizaţiei. Drept scuză pentru reîntoarcerea sa la lucrurile lumeşti, această persoană scrie un document adresat Societăţii, document în care aduce foarte multe acuzaţii la adresa altor membrii. Din cauză că îşi doreşte să obţină aprobarea altor oameni pentru calea sa de acţiune care presupune plecarea din organizaţia lui Dumnezeu, această persoană îi anunţă din timp pe restul membrilor organizaţiei de reîntoarcerea sa la lucrurile lumeşti, motivând că ea vrea să facă acest lucru deoarece nu este de-acord cu metodele Societăţii în desfăşurarea lucrării Domnului, şi nici cu anumiţi membrii ai Societăţii. Însă care este poziţia sa faţă de Domnul? (Rom. 14:4) Motivaţia din spatele acţiunilor sale o reprezintă frica de oameni, şi nu frica de Dumnezeu; cu alte cuvinte, persoana respectivă se teme că nu va primi aprobarea semenilor săi. O astfel de cale arată o lipsă a iubirii faţă de Dumnezeu, deci un eşec în a atinge şi în a practica iubirea perfectă. „Nu există frică [de oameni sau de Diavoli] în dragoste; căci dragostea perfectă [faţă de Iehova şi de Împărăţia Sa] alungă frica; pentru că frica are cu ea chinul. Cel care se teme [de oameni] nu este perfect în dragoste.” – 1Ioan. 4:18.

31. O persoană care „a pus mâna pe plug”, şi anume o persoană care şi-a asumat răspunderea de a-L servi pe Dumnezeu şi pe poporul organizaţiei Sale, dar care se reîntoarce înspre lucrurile lumeşti, dă dovadă că eşuează să îi fie frică de Dumnezeu – despre aceste persoane, Domnul Isus spune: „Iar Isus i-a spus: Niciun om, care a pus mâna pe plug, dar care s-a uitat înapoi, nu este potrivit pentru Împărăţia lui Dumnezeu.” – Luc. 9:62.

32. Nu oamenii trebuie să judece, ci judecata Domnului este cea scrisă, fiind de datoria omului care Îl slujeşte să atragă atenţia asupra acestei judecăţi, astfel încât şi restul persoanelor să fie avertizate de capcanele care se află pe calea celor care au încheiat un legământ pentru a îndeplini voia lui Dumnezeu. În textul următor, Domnul Isus arată că cei temători, cei necredincioşi şi nelegiuiţi se află în aceeaşi clasă de persoane, iar alte texte ale Bibliei arată că cei temători sunt cei care se tem că nu vor primi aprobarea oamenilor. Despre ei, Domnul Isus spune: „Dar cât despre fricoşi, necredincioşi, scârboşi, ucigaşi, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli şi toţi mincinoşii, partea lor este în iazul, care arde cu foc şi cu pucioasă, adică moartea a doua.” (Apoc. 21:8) Cel care are acum o viziune a Împărăţiei şi care Îl iubeşte pe Împărat – deci se teme de Dumnezeu şi continuă să se teamă de El, nu se va întoarce niciodată înspre lucrurile lumeşti.

Modalităţile de scăpare

33. Cum poate scăpa o persoană din capcanele Diavolului? „Frica de oameni aduce o cursă, însă cel ce se încrede în Domnul va fi în siguranţă.” (Prov.

Cuprins

29:25) Observăm astfel că singura modalitate prin care o persoană poate fi în siguranţă este să se încreadă pe deplin în Domnul. Frica de oameni duce în capcana distrugătoare a Diavolului. Frica de Dumnezeu reprezintă singura cale de scăpare din cursa Diavolului, ea conducând înspre viaţă. O persoană care îşi asumă responsabilitatea de a-L sluji pe Dumnezeu trebuie să Îl şi iubească, ceea ce presupune să Îi fie devotat în totalitate lui Dumnezeu şi organizaţiei Sale. Cel care este devotat în mod dezinteresat slujirii lui Dumnezeu, urmează o cale înţeleaptă: „Frica de Domnul este începutul înţelepciunii; iar cunoştinţa celor sfinte înseamnă înţelegere." (Prov. 9:10) Cu alte cuvinte, omul nu devine înţelept până nu începe să se teamă de Dumnezeu. Apoi el va începe să vadă şi să înţeleagă relaţia dintre om şi Iehova Creatorul. El va afla că Dumnezeu este izvorul vieţii. (Ps. 36:9) Doar cei care se tem de Dumnezeu pot primi binecuvântările din izvorul vieţii. „Cine se teme de Domnul are un sprijin tare în El şi copiii lui au un loc de adăpost la El. Frica de Domnul este un izvor de viaţă, ea ne fereşte de cursele morţii." – Prov. 14:26,27.

34. Cel care se teme de Dumnezeu nu ia aminte la ceea ce spun oamenii despre el. Omul înţelept este cel care îşi face griji despre ceea ce ar putea Dumnezeu să creadă despre el. El doreşte aprobarea lui Dumnezeu deoarece ştie că doar cu aprobarea Sa poate obţine viaţă. A nu primi aprobarea lui Iehova Dumnezeu înseamnă distrugere. Din cauza faptului că frica de Dumnezeu reprezintă începutul înţelepciunii pentru om, acesta trebuie să se teamă în permanenţă de Dumnezeu, dar mai ales să îşi facă mereu griji că s-ar putea să nu primească aprobarea Sa. Astfel, singura cale prin care capcanele Diavolului pot fi evitate, este frica de Dumnezeu şi lipsa fricii de oameni. Aprobarea oamenilor de Domnul Dumnezeu înseamnă totul. Iehova a spus poporului Său ales următoarele lucruri care se aplică acum cu o şi mai mare forţă celor aflaţi pe pământ: „Sfinţiţi însă pe Domnul oştirilor. De El să vă temeţi şi să vă înfricoşaţi." Şi atunci El va fi un locaş Sfânt" – Isa. 8:13,14.

35. Acel locaş Sfânt reprezintă sanctuarul şi adăpostul de capcanele celui rău. Faptul că unui creştin îi este frică de oameni, chiar şi frică de ceea ce aceştia pot spune despre el, reprezintă o ocară deschisă faţă de Iehova Dumnezeu, iar din această cauză Dumnezeu permite ca persoana respectivă să cadă în cursa Diavolului.

36. Aceasta este ziua răului, momentul răutăţilor şi al păcatelor. Aceasta este o perioadă a pericolelor. Pentru un creştin teama de oameni reprezintă o lipsă de credinţă în Dumnezeu. Prin urmare, Domnul spune: „Fie ca de El [de Iehova] să vă temeţi, şi să vă înfricoşaţi." El este Dumnezeul oştirilor şi El îi va distruge pe duşmani; toţi cei aliaţi duşmanilor vor fi distruşi. Creştinul adevărat îşi doreşte întotdeauna să primească aprobarea Atotputernicului Dumnezeu şi se teme că nu este vrednic de acea aprobare. „Aşadar, fiindcă rămâne promisiunea de a intra în pacea Sa, să avem grijă ca nu cumva, într-o bună zi, vreunul dintre voi să pară ca n-a ajuns la ea." – Evr. 4:1.

Cuprins

37. O persoană creştină trebuie să fie devotată pe deplin serviciului lui Dumnezeu şi trebuie să se încreadă cu totul în Cel Preaînalt. Dacă un creştin se teme că nu va primi aprobarea oamenilor, nu va primi aprobarea Domnului Dumnezeu. Frica de Dumnezeu este începutul înţelepciunii, iar dacă el continuă să fie înţelept, va continua să se teamă de Iehova şi îi va fi frică că s-ar putea să nu primească aprobarea Sa. „Eu voi lăuda Cuvântul lui Dumnezeu; în Dumnezeu mi-am pus încrederea; nu mă voi teme de ceea ce oamenii îmi pot face." (Ps. 56:4) „Domnul este de partea mea; nu mă voi teme; ce-mi pot face oamenii?" (Ps. 118:6) „Ascultaţi-Mă, voi care cunoaşteţi neprihănirea, popor în al cărei inimi se află legea Mea; nu-ţi fie frică de defăimările oamenilor, nici nu te teme de jignirile lor." – Isa. 51:7.

Teocraţia

38. Guvernul lui Iehova prin Isus Cristos este Teocraţia. Împotriva Teocraţia se află lumea lui Satan, lume care va fi distrusă cât de curând. Conflictul dintre Teocraţie şi organizaţia lui Satan este unul mortal. Nu există nici o cale de compromis. La sfârşitul lumii, toate făpturile vor fi de-o parte sau de alta. Doar cei care fac parte din guvernul Teocratic, şi doar cei care îşi vor găsi adăpostul sub acest guvern, vor putea spera la viaţă. Toţi cei care se împotrivesc Teocraţiei vor fi distruşi în mod cert. Persoana care îşi doreşte să primească favoruri din partea organizaţiei lui Satan, sau care îşi doreşte să primească aprobarea oamenilor care fac sau nu parte din acea organizaţie, nu are o viziune a Teocraţiei; iar dacă o are, atunci ea se opune în mod conştient şi deliberat Teocraţiei. În oricare dintre aceste cazuri rezultatul va fi identic. Cel care are acum o viziune a Împărăţiei şi o şi înţelege, observă că cine nu se află de partea Împărăţiei este împotriva sa. „Cel care nu este cu Mine, este împotriva Mea; iar cel care nu se adună cu Mine, se va împrăştia." (Mat. 12:30) Fie o persoană lucrează pentru Împărăţie, fie este împotriva sa. Dacă un om are o viziune a Împărăţiei, viziune pe care Dumnezeu le-a dezvăluit-o acum celor care Îl iubesc, atunci acel om iubeşte Împărăţia şi nu va permite nimănui să îl întoarcă din serviciul ei cu devotament deplin. El vede că Împărăţia este singurul mijloc prin care numele lui Iehova poate fi justificat în totalitate, ea fiind totodată şi singura cale de scăpare pentru omenire. El îşi dă seama că Teocraţia prin Isus Cristos este singura speranţă a omenirii. (Mat. 12:18-21) El îşi dă seama că cel care intră în Împărăţie şi devine parte din aceasta, fiind astfel protejat, trebuie să Îi fie devotat în totalitate lui Dumnezeu şi Împăratului Său. El observă că toţi cei care primesc viaţă şi care se vor bucura de binecuvântări trebuie să aibă aprobarea lui Iehova; astfel, el ia aminte la următorul sfat: „Caută să te arăţi în faţa lui Dumnezeu ca un om aprobat, ca un lucrător care n-are de ce să se teamă", şi nu se teme de ceea ce oamenii au de spus despre el. (2Tim. 2:15) El nu râvneşte la lucrurile lumeşti, deci nu râvneşte la nimic din ceea ce această lume îi poate oferi, el nu îşi doreşte nici măcar aprobarea oamenilor. „Să nu fiţi[calea de acţiune] iubitori de bani. Mulţămiţi-vă cu ce aveţi [inclusiv cu lucrurile lumeşti, trecătoare], căci El însuşi a zis: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te

Cuprins

voi părăsi." Aşa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?"– Evr. 13:5,6.

39. Un om care a încheiat un legământ cu Domnul poate lucra în organizaţia Sa alături de o persoană pe care nu o place. La un moment dat ar putea să creadă că are dreptul să se simtă ofensat din cauza acţiunilor altor membrii ai organizaţiei Domnului care slujesc, însă dacă el are o viziune a Împărăţiei nu se va folosi de faptul că nu-i place pe unii membrii drept scuză pentru a se separa de organizaţia Domnului şi serviciul Său. El se va gândi întotdeauna că Dumnezeu Îşi desfăşoară lucrările după propriul lui plac, El alegându-şi singur servii. (Rom. 14:4) El ştie că Dumnezeu este drept şi corect, şi dacă are o viziune a Împărăţiei atunci Îl iubeşte pe Dumnezeu şi legea Sa, continuând să slujească în pace din poziţia care i-a fost dată: „Cei care iubesc legea se bucură de o mare pace; şi nimic nu îi afectează." – Ps. 119:165.

40. Din moment ce acea persoană are o viziune a Împărăţiei, viziune care îi este oferită datorită iubirii sale faţă de Dumnezeu şi de Împăratul Său, atunci ea este determinată să nu lase nimic să o separe de dragostea şi serviciul lui Dumnezeu şi a Împăratului Său: „Totuşi în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru" – Rom. 8:37-39.

41. Cel care iubeşte Împărăţia şi care are acum o viziune a sa, vede măreţul Tron şi ştie că acela este sanctuarul pentru toţi cei care speră la viaţă; nu există niciun altul în afara lui. El ştie că fie că va trăi, fie că va muri de mâna duşmanului, singura sa speranţă stă în glorioasa Teocraţie, ea fiind speranţa întregului Israel spiritual şi al „marii mulţimi" care va „umple pământul". El înţelege cuvintele profetice ale lui Ieremia care se aplică acum celor care cred în Iehova: „Scaun de domnie plin de slavă, înălţat de la început, loc al Sfântului nostru Locaş, Doamne, nădejdea lui Israel [a poporului credincios al lui Dumnezeu]! Toţi cei ce Te părăsesc vor fi acoperiţi de ruşine." „Cei ce se abat de la Mine vor fi scrişi pe pământ, căci părăsesc pe Domnul, izvorul de apă vie.– Ier. 17:12,13.

Evitarea capcanelor

42. Persoana care are viziunea Teocraţiei şi a cărei speranţă se află în ea, umblă cu grijă şi cu frică de Dumnezeu pentru a putea primi aprobarea Sa. (Evr. 4:1) Prin urmare, ea se fereşte de capcane şi de gropi, fiind atentă să le evite. Ea ocoleşte religia deoarece ştie că religia este o capcană mortală pusă la cale de către Diavol. Ea refuză să aibă ceva de-a face cu religia şi îi avertizează şi pe cei care au urechi de auzit că religia reprezintă un lucru urâcios în ochii Atotputernicului Dumnezeu. Această persoană ştie că odată ce-a fost luminată în ceea ce priveşte scopul lui Dumnezeu şi în privinţa Împărăţiei Sale, nu se mai poate întoarce la lucrurile lumeşti deoarece asta ar însemna că nu Îl susţine pe Dumnezeu. (Gal. 4:9)

Cuprins

„Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca Sfântă, care le fusese dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune zicala adevărată: „Câinele s-a întors la ce vărsase” şi „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăşi în mocirlă.” – 2Pet. 2:21,22.

43. Persoanei care are o viziune a Împărăţiei, a serviciului pentru Împărăție şi a Împăratului reprezintă un motiv de bucurie, şi ea se teme să nu piardă oportunitatea de a le servi lor; ea nu se va retrage din acest serviciu în mod voluntar sub nici o formă.

44. Cel care înțelege reprezentarea Împărăţiei urăşte linguşelile deoarece ştie că ele sunt o capcană distrugătoare în care pot cădea oamenii. „Cine linguşeşte pe aproapele său, îi întinde un laţ sub paşii lui.” (Prov. 29:5) El nu îşi doreşte să primească laude, nici măcar pentru cei apropiaţi lui, nici măcar pentru soţia sa, deoarece crede în ceea ce este scris: „Gura linguşitoare pregăteşte pieirea.” (Prov. 26:28) El refuză să îi linguşească pe oameni, ştiind care este pericolul în a face acest lucru. Elihu, prefigurare al membrilor credincioşi ai trupului lui Cristos, a spus cu autoritate de la Dumnezeu următoarele: „Nu mă lăsaţi să părtinesc niciun om; nici nu mă lăsaţi să dau titluri linguşitoare vreunui om.” (Iov. 32:21) „Domnul va tăia toate buzele linguşitoare, şi limba care a vorbit cu trufie.” (Ps. 12:3) Prin urmare, cel care Îl iubeşte pe Dumnezeu şi are o viziune a Teocraţiei, nu se consideră mândru, ci îşi găseşte lauda în Domnul şi Împărăţia Sa. El nu râvneşte să primească aprobarea altora, ci îşi doreşte doar aprobarea Domnului: „Ci acela care se lăuda, să se laude în Domnul. Pentru că nu cel care se laudă singur va fi aprobat, ci doar acela pe care îl laudă Domnul.” – 2Cor. 10:17,18.

45. Cel care are acum o viziune a Împărăţiei şi al cărui suflet este aproape de ea, alungă teama de oameni sau de Diavoli. El Îl iubeşte pe Dumnezeu şi Îl slujeşte pe deplin, încontinuu: „Şi noi am cunoscut şi am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu faţă de noi. Dumnezeu este dragoste; şi cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în el. Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii. În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; şi cine se teme, n-a ajuns desăvârşit în dragoste.” – 1Ioan. 4:16-18.

46. Cel care Îl iubeşte pe Dumnezeu nu se teme că nu va primi aprobarea sau laudele oamenilor, el ştiind că aceste lucruri întind înaintea sa o capcană în care el poate cădea. El se teme doar de Dumnezeu, ştiind că astfel va începe înţelepciunea sa. El îşi doreşte întotdeauna să urmeze o cale înţeleaptă, astfel încât să primească aprobarea lui Dumnezeu. Asemeni apostolilor credincioşi, el se supune lui Dumnezeu şi nu oamenilor. (Fapt. 5:29) Fiind liber de frica de duşmani, el înaintează în supunere faţă de sarcina divină care i-a fost dată, proclamând veştile bune cu bucurie în suflet. El a intrat în bucuria Domnului şi îşi doreşte să joace un rol în justificarea numelui lui Iehova.

47. Un om care încheie un legământ prin care se supune legii lui Dumnezeu s-ar putea trezi la un moment dat că este prins într-o căsătorie cu o femeie care se

Cuprins

împotriveşte Împărăţiei şi care încearcă să îl forţeze să renunţe să Îl servească pe Împărat. Acest lucru s-ar putea întâmpla chiar şi în cazul în care soţia bărbatului respectiv ar fi şi ea consacrată Domnului, însă ea ar încerca să controleze acţiunile soţului său. Cel care se lasă pradă unei astfel de influenţe cade exact în capcana întinsă de către Diavol. Cel care are o viziune a Împărăţiei recunoaşte că prima sa obligaţie este faţă de Iehova Dumnezeu şi faţă de Împăratul Său, Isus Cristos; astfel, el se supune în totalitate cuvintelor Împăratului: „Dacă vine cineva la Mine şi nu urăşte pe tatăl său, pe mama sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe fraţii săi, pe surorile sale, ba chiar însăşi viaţa sa, nu poate fi ucenicul Meu." (Luc. 14:26) Dragostea sa trebuie să fie faţă de Dumnezeu, iar el trebuie să se opună tuturor celor care sunt împotriva guvernului lui Dumnezeu. La fel, şi o femeie se poate trezi legată de un bărbat care se opune Împărăţiei, însă ea trebuie să reţină că prima sa îndatorire o are faţă de Iehova şi faţă de Împărăţia Sa; astfel, serviciul faţă de Dumnezeu va fi întotdeauna pe primul loc pentru ea. A te lasă pradă influenţei oamenilor din cauza temerii de a nu fi acceptat, înseamnă a cădea în cursă. Astfel, creştinul care Îi este devotat în totalitate Domnului şi care are o viziune a Împărăţiei, continuă să Îl slujească pe Împărat cu credinţă şi se bucură că – cel puţin în ceea ce-l priveşte – a reuşit să evite cursa care îi fusese întinsă de către Diavol, găsindu-şi astfel refugiul şi pacea în Domnul. El spune cu bucurie ceea ce a spus şi psalmistul: „Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinţilor lor! Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din laţul păsărarului; laţul s-a rupt şi noi am scăpat. Ajutorul nostru este în Numele Domnului, care a făcut cerurile şi pământul." – Ps. 124:6-8.

Măreţia

48. Membrii rămăşiţei care se află acum pe pământ, şi care aşteaptă Împărăţia, sunt în sinea lor imperfecţi, iar din această cauză fac foarte multe greşeli. Cei care sunt „însoţitorii" lor sunt asemeni lor – sunt imperfecţi şi fac greşeli. Însă toţi aceştia ştiu că puterea lor vine de la Domnul şi că doar prin puterea Sa ei pot îndeplini lucrarea care le-a fost dată. Ei ştiu că dacă îşi păstrează sufletul curat şi devotat în totalitate lui Dumnezeu, puterea Sa veşnică va acţiona spre binele lor: „Căci ochii Domnului aleargă încoace şi încolo pe întreg pământul, pentru a Se arăta puternic în favoarea celor a căror suflet este desăvârşit faţă de El." (2Cron. 16:9) Cei credincioşi văd şi înţeleg măreţia Împărăţiei şi îşi dau seama că este privilegiul lor să stea fermi pe poziţii împreună şi să lupte pentru fraţii lor, fără a se teme de oameni sau de Diavol, fără a tremura în faţa duşmanilor. (Filip. 1:27-29, *Weymouth*) Ei nu sunt surprinşi atunci când unii cad pradă fricii şi sunt prinşi în capcana duşmanului. Cei credincioşi nu îi plâng pe cei căzuţi deoarece ei ştiu că aceasta ar însemna o încălcare a poruncii lui Dumnezeu. – Ezec. 24:16.

49. Rămăşiţa credincioasă şi însoţitorii lor recunosc Împărăţia drept cea mai mare creaţie a lui Dumnezeu, speranţa lor aflându-se în ea. Dumnezeu a înălţat Sionul, organizaţia Sa principală, şi L-a făcut pe Isus Cristos Capul acesteia, stabilindu-Şi astfel locul în care va fi locuinţa Lui. (Ps. 132:13) Cei care Îl iubesc

Cuprins

şi se tem cu adevărat de Dumnezeu, cei care Îi sunt devotaţi în totalitate, au inimile fixate pentru Împărăţie şi cântă cu bucurie cântecul profetului lui Iehova: „Măreţ este Domnul, şi lăudat de toţi în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele lui cel sfânt. Frumoasă înălţime, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului; în partea de nord este oraşul marelui Împărat. Dumnezeu, în casele lui împărăteşti, este cunoscut drept un loc de refugiu." (Ps. 48:1-3) „Numai în Dumnezeu mi se încrede sufletul cu adevărat; de la El vine salvarea mea. El este stânca mea şi salvarea mea; El este apărarea mea: eu nu mă voi clătina." (Ps. 62:1,2) „Măreţ este Domnul, şi foarte mult lăudat; iar măreţia Sa este nepătrunsă." (Ps. 145:3) Frica de Iehova este începutul înţelepciunii: „Frica [de Iehova] este curată, şi durează pentru totdeauna." (Ps. 19:9) Toţi cei care vor primi viaţă se vor teme de Iehova: „O, temeţi-vă de Iehova, voi sfinţi ai Săi, căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El." (Ps. 34:9) „Fie ca toţi cei de pe pământ sa se teamă de Domnul; fie ca toţi locuitorii pământului să tremure înaintea Lui." (Ps. 33:8) „Cu Iehova este salvarea şi gloria mea; stânca puterii mele şi refugiul meu este în [Iehova]." – Ps. 62:7, *A.R.V.*

Satan n-a fost niciodată în iad

„Iehova Dumnezeu declară în Cuvântul Său faptul că îi permite lui Satan să continue să fie liber în lucrarea sa nelegiuită, până la sfârşitul unui anumit timp fix, iar la acel timp El îl va distruge pe Satan şi toate organizațiile lui. Când Isus s-a înălţat, Iehova i-a spus: 'Şezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale.' (Psalmii 110:1) Scripturile arată atunci faptul că anul 1914 marchează sfârşitul perioadei de timp pentru aşteptare şi începutul domniei lui Cristos. În măreaţa Sa profeţie precizată în Matei [capitol] douăzeci şi patru, Isus arată faptul că acea perioadă va fi marcată de un război mondial, urmat rapid de foamete, ciumi, revoluţii şi suferinţe ale naţiunilor. Toate aceste lucruri au trecut de atunci, care au început să aibă îndeplinire în anul 1914. În acelaşi timp, Scripturile arată faptul că un război a fost luptat în ceruri de către Isus şi îngerii Săi împotriva lui Satan şi forţelor sale, iar Satan a fost alungat din ceruri şi aruncat pe pământ." (Citat din *Intoleranţă*, pagina 24) Această precizare a Scripturii a atras într-adevăr atenția Societăţii Bellarmine din Anglia şi al Societăţii Iezuiţilor, publicate în acest an (1939) şi de asemenea asupra autorului broşurii *Intoleranţă*, iar în care atac, la pagina 3, a spus în mod sarcastic acest lucru, şi anume, faptul că scriitorul *Intoleranţei* „nu s-a gândit la valoarea ei în timp ce ne-a explicat nouă cum Satan s-a întors în ceruri."

Această glumă răutăcioasă este fără îndoială bazată pe învăţătura din şirul de întrebări religioase, şi anume: „Nu toţi îngerii au rămas buni şi fericiţi; mulţi dintre ei au păcătuit şi au fost aruncaţi în Iad; iar aceştia sunt numiţi demoni sau îngeri răi"; cărora un cleric religios le adaugă această următoare explicaţie: „Unul dintre

Cuprins

aceşti îngeri era cel mai frumos şi a fost numit Lucifer, care înseamnă purtător de lumină. Era atât de perfect încât pare că a uitat faptul că a primit toată frumuseţea şi inteligenţa de la Dumnezeu şi, nefiind mulţumit cu ceea ce avea, a devenit păcătos şi mândru şi a dorit să fie egal cu Dumnezeu Însuşi. Pentru păcatul său, el şi toţi cei care l-au urmat, au fost alungaţi din cer, iar atunci Dumnezeu a creat iadul, în care ei vor suferi pentru toată eternitatea. Acelaşi Lucifer este numit acum Satan, iar într-un mod mai comun, Diavolul, iar cei care l-au însoţit în căderea lui, demoni sau îngeri căzători." – Citat din *O explicaţie din Catehismul Baltimore*, ediţia din anul 1921, pagina 58, 38 Q., Aprobare a arhiepiscopului din New York.

Sfintele Scripturi nu confirmă ideea că lui Satan i-a fost interzis să mai apară în cer de la căderea omului din Grădina Eden şi nici la momentul potopului din ziua lui Noe. Dimpotrivă, Scripturile şi faptele fizice au indicat faptul că lui Satan i-a fost permis să rămână în cer, Dumnezeu permiţând acest lucru pentru un scop bun şi înţelept. Contextul din Luca 10:18 arată faptul conform căruia cuvintele lui Isus erau profeţii ale viitorului.

Pentru dovedirea acestui fapt sunt precizate următoarele: Iov, omul din ţinutul Uz, a trăit probabil pe vremea lui Avraam. Cu siguranţă experienţele povestite despre el s-au petrecut ulterior marelui potop. Iov 1:6 precizează: „Acum era o zi în care fii lui Dumnezeu au venit să se prezinte în faţa Domnului, iar Satan a venit de asemenea printre ei." Fără îndoială, la acel timp lui Satan îi era permis să comunice cu Dumnezeu, întrucât este înregistrată conversaţia. Domnul i-a vorbit lui Satan, iar Satan a răspuns. Acolo el a făcut o acuzaţie împotriva lui Iov, arătând faptul că a avut oportunitatea să facă o acuzaţie în faţa lui Iehova împotriva celui drept; deoarece Iov este numit un om drept. (Iov 1:6-12; 2:1-7) Cu acest fapt este de acord viziunea profetului Mica în zilele regelui Iosafat al lui Iuda: „L-am văzut pe Domnul stând pe tronul Său şi toate gazdele Raiului stând lângă El, de partea mâinii drepte şi celei stângi. Iar Domnul a spus: Cine îl va convinge pe Ahab să urce şi să cadă la Ramot-Galaad? . . . Iar acolo a venit un spirit şi a stat de partea Domnului şi a spus: Îl voi convinge eu. Iar Domnul i-a spus: Cum? Iar el a spus: Mă voi duce şi voi fi un spirit mincinos în gura tuturor profeţilor. Iar El a spus: Tu îl vei convinge şi, de asemenea, te vei impune; du-te şi fă astfel. Acum, prin urmare, priviţi, Domnul a pus un spirit mincinos în gura tuturor acestor profeţi." – 1 Regi 22:19-23.

Despre faptul că sfârşitul lui Satan este să fie distrus, nu există nici o îndoială. Apostolul inspirat, în Evrei 2:14, precizează: „Fiindcă la fel cum copiii sunt părtaşi de trup şi sânge, [Isus] şi El de asemenea a fost părtaş la acelaşi lucru; ca prin moarte să îl distrugă pe cel care avea puterea asupra morţii, adică pe Diavol." Lui Lucifer, acum Satan, i s-a dat răspunderea pentru perechea perfectă, Adam şi Eva, în Grădina Eden, pentru a-i proteja. Despre faptul că el se afla acolo pentru acel scop nu există nici o îndoială, deoarece Ezechiel 28:13-15 spune despre el: „Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu. . . Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel Sfânt al lui Dumnezeu: . . . Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în

Cuprins

tine." Dumnezeu i-a dat lui Adam legea Sa. I-a spus clar lui Adam faptul că o încălcare a legii lui Dumnezeu va avea ca rezultat executarea pedepsei cu moartea. Din moment ce Lucifer a primit responsabilitatea pentru a proteja omul, rezultă că el a avut puterea de a aplica pedeapsa pentru orice încălcare a regulilor sau a legilor după care era guvernat omul. Lucifer a fost făcut reprezentantul executiv al lui Iehova peste om. Atunci ar părea că este dreptul şi datoria sa să îi aplice omului pedeapsa cu moartea pentru încălcarea legii lui Dumnezeu. Conform textului din Evrei 2:14, mai sus citat, nu poate exista nici o îndoială despre faptul că lui i-a fost oferită puterea asupra morţii.

Ezechiel 28:17 relatează cum Lucifer era impresionat de propria frumuseţe: „ Ţi s-a îngâmfat inima din pricina frumuseţii tale, ţi-ai stricat înţelepciunea cu strălucirea ta." Adresându-se lui sub denumirea de rege al Babilonului (organizaţia lui Satan), Isaia 14:12-14 relatează despre conceperea planului nelegiuit al lui Lucifer: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt. Inima lui era afectată; adică, scopul sau motivul său conceput în mod secret era rău. Acest fapt nu dovedeşte faptul că el era un uzurpator de putere, dar dovedeşte faptul că el a folosit puterea şi autoritatea cu care el a fost înzestrat pentru propria satisfacţie egoistă. Trebuie observat aici faptul că Satan le-a ispitit pe toate dintre creaturile drepte ale lui Dumnezeu, de-a lungul aceleaşi linii.

Pentru a duce la îndeplinire planul său nelegiuit, diabolic, i-a spus Evei faptul că mâncarea fructului interzis nu va avea ca rezultat moartea. „Hotărât nu vei muri." (Geneza 3:4, 5) Încercând, fără îndoială, să refuze să aplice puterea morţii asupra lui Adam şi Eva, s-a aşteptat să vadă din partea lor că au deschişi ochii înţelegerii, faptul că ei tot vor trăi, pentru ca apoi să îl considere pe Dumnezeu un mincinos şi să-l considere pe Lucifer (Satan) a fi binefăcătorul lor, iar prin urmare, să îl venereze cu uşurinţă pe el şi să se îndepărteze de Dumnezeu. Pentru a fi adorat şi venerat la fel ca şi Dumnezeul Cel Prea Înalt, el era dispus să trădeze încrederea sfântă, să-l facă pe Dumnezeu un mincinos şi lipsit de iubire; şi era dispus să-şi rişte propria abilitate de a-l salva pe om de la moarte. Desigur, Dumnezeu ştia despre acest plan nelegiuit din inima lui Satan; iar atunci a fost momentul când nedreptatea a fost găsită în el. – Ezechiel 28:15.

Faptul că distrugerea lui Satan a fost amânată până când lucrările sale rele sunt distruse, este sigur. (A se vedea Ioan 3:8) În pronunţarea condamnării împotriva lui, Iehova a spus: „De aceea te-am aruncat de pe muntele[Împărăţia] lui Dumnezeu şi te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare[oștiri îngerești din cer] ….de aceea, scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie şi te prefac în cenuşă pe pământ … Eşti nimicit şi nu vei mai fi niciodată!"– Ezechiel 28:16, 18, 19.

Cuprins

La timpul tragediei din Grădina Eden nu exista nici o naţiune pe pământ. Dar privind până la sfârşit, în fraze profetice Dumnezeu i-a spus: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Dar ai fost aruncat în locuinţa morţilor, în adâncimile mormântului! Locuinţa morţilor[(în limba ebraică) *Sheol*; (lectură marginală din Biblie) Mormântul] se mişcă până în adâncimile ei, ca să te primească la sosire, ea trezeşte înaintea ta umbrele (Isaia 14:12, 15, 9) Aceste cuvinte ale condamnării finale se referă în mod clar la viitor prin motivul frazei şi prin faptele fizice.

Numele de *Iosua* semnifică acelaşi lucru ca şi cel de *Isus*, şi anume, „Iehova (este) Salvator." Isus este Capul Cristosului lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu, prin profetul său Zaharia, oferă o ilustrație despre evoluția Cristosului Său. Zaharia 3:1-3 oferă mărturie pentru faptul că în timpul perioadei privațiunilor creştinilor sub Mai Marele Iosua, în timp ce adevărata biserică era în curs de selecţie şi dezvoltare, Satan a fost împotrivitorul: „Iar Domnul i-a spus lui Satan, Domnul te mustră, O Satan; chiar şi Domnul care a ales Ierusalimul te mustră."

Când Isus a fost în pustietate timp de patruzeci de zile, Satan i-a apărut şi a pretins cu curaj faptul că lumea îi aparţinea lui şi că el avea dreptul să o ofere lui Isus doar cu condiţia ca Isus să cadă la pământ şi să-l venereze. El, la acel timp, încă poseda marea dorinţă de a fi venerat după cum Iehova era venerat. (Luca 4:1-8) Isus nu a negat acea susţinere către stăpânitorul acelei lumi. Dimpotrivă, Isus a vorbit despre Satan ca despre „prinţul acestei lumi." – Ioan 12:31; 14:30.

„Mihail" înseamnă „cel care este ca Dumnezeu!" şi se aplică la „marele prinţ care s-a ridicat pentru copiii oamenilor", şi anume, Isus Cristos, care este „regele regilor [cei 144.000] pământului" şi care este de asemenea „oglindirea slavei Lui [Iehova Dumnezeu]"(A se vedea Daniel 12:1; Apocalipsa 1:5, 6; Evrei 1:1-3) Profetului Moise, care făcea parte din poporul lui Dumnezeu, i-a fost permis să vadă tărâmul regiunii Canaan de pe înălţimile unui munte, dar nu i-a fost permis să meargă acolo. Moise a murit. Pare evident faptul că Satan poseda atunci puterea morţii, deoarece el a pretins dreptul asupra corpului lui Moise. Mihail pare că a recunoscut faptul că Satan încă mai avea o anumită autoritate şi putere oficială la acel timp înainte de naşterea lui Isus, deoarece este relatat faptul că el nu l-a susţinut pe Diavol în privinţa trupului lui Moise. „ Arhanghelul Mihail [conducătorul vestitorilor lui Iehova], când se împotrivea diavolului [Satan] şi se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre!" – Iuda 9; a se vedea de asemenea Deuteronomul 34:1-6.

Faptul că Satan, până în anul 1914 A.D., a avut acces în ceruri şi privilegiul de a comunica cu Iehova, pare destul de evident din faptul că pe parcursul perioadei privațiunilor creştine el a fost acuzatorul fraţilor lui Cristos, zi şi noapte înaintea lui Iehova. În Apocalipsa 12:10, apostolul Ioan, scriind despre „lucruri care cu siguranţă vor trece în curând" (Apocalipsa 1:1), vorbeşte despre bucuria că Satan a fost alungat din cer: „Pentru că pârâşul fraţilor noştri, care zi şi noaptea îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos."

Cuprins

Mihail, care este Cristos Domnul, a rămas tăcut până când vremea Sa de stăpânire în mijlocul duşmanilor Săi a venit. „El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, s-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, şi aşteaptă de acum ca vrăjmaşii Lui să-I fie făcuţi aşternut al picioarelor Lui" (Evrei 10:12, 13) (A se vedea de asemenea Psalmii 110:1, 2) Timpul stăpânirii neîntrerupte a lui Satan a expirat în anul 1914 A.D., după cum este arătat de către profeţie şi faptele fizice. Daniel 12:1 precizează: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile şi până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit şi anume oricine va fi găsit scris în carte."

Acolo Domnul Isus s-a ridicat şi şi-a luat puterea să domnească ca reprezentant al Domnului Dumnezeu cel Atotputernic. Prin urmare a fost atunci spus: „Îţi mulţumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care eşti şi care erai şi care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare şi ai început să împărăţeşti. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta." (Apocalipsa 11:17, 18) Atunci a fost vremea când a avut loc naşterea naţiunii, Împărăția sau guvernul teocratic al lui Iehova sub Cristos, iar Isus Cristos a fost adus înainte ca şi Regele lui Iehova pe tronul Său, venind din „femeia" lui Iehova, sau sfânta organizaţie Sion. Apocalipsa 12:1-5, descriind în continuare „lucruri care cu siguranţă vor trece în curând", ilustrează astfel simbolic evenimentul. „În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare şi cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată [Împărăția], ţipa în durerile naşterii şi avea un mare chin ca să nască. În cer [nu jos în infern] s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roşu, cu şapte capete, zece coarne şi şapte cununi împărăteşti pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului şi le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii, care sta să nască, ca să-i mănânce copilul, când îl va naşte. Ea a născut un fiu [Împărăția, Isus Cristos fiind Regele], un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag din fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu şi la scaunul Lui de domnie".

Ar trebui să fie aşteptat faptul că primul lucru pe care îl va face noul Rege înălțat şi instalat, Isus Cristos, va fi să-l alunge pe Diavol din cer; iar atunci şi acolo a început lupta. După descrierea naşterii Împărăției teocratice, Apocalipsa 12:7-9 precizează: „Şi în cer s-a făcut un război. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat şi ei, dar n-au putut birui; şi locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşeală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ[nu jos în infern, Sheol, sau Hades, care este mormântul]; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui".

Acestea nu au fost lucruri imaginare! a fost o luptă adevărată. Balaurul şi organizația lui oficială, membrii ai guvernământului spiritului invizibil, au luptat şi au luptat din greu, dar au pierdut şi au fost literalmente aruncaţi din cer. Este nepotrivit să ne gândim că Isus, Cel drept, şi-ar fi luat puterea să domnească în

Cuprins

ceruri în timpul potrivit al lui Dumnezeu şi ar permite Diavolului să rămână acolo; şi nici nu a făcut acest lucru. Satan şi îngerii săi, anume, organizația sa oficială, conducătorii săi invizibili ai organizaţiei nelegiuite care i s-au alăturat, toţi au fost aruncaţi jos pe pământ. Acea luptă trebuie să fi început în anul 1914 A.D., fiind acompaniată de către războiul mondial al organizaţiei invizibile a lui Satan pe pământ. Cât timp a durat după aceea „războiul din ceruri" Scripturile nu indică.

Nu mai era loc în cer pentru balaur şi îngerii săi, dar ei au fost aruncaţi pe pământ, iar Apocalipsa 12:12 precizează: „e aceea bucuraţi-vă, ceruri şi voi care locuiţi în ceruri! Vai de voi, pământ şi mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă ştie că are puţină vreme." Nu stau faptele fizice ca martori la faptul că începând cu anul 1914 A.D., în mod special din anul 1918, a existat un element mai mare de răutate pe pământ decât vreodată înainte, iar că această răutate este în creştere? Crimele, răutăţile de nedescris, care nu pot fi atribuite decât influenţei Diavolului, au devenit un lucru obişnuit de atunci în aceşti ani. Când Satan a fost alungat din cer pe pământ, atunci a fost „Şi am auzit în cer un glas tare, care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea şi ÎMPĂRĂȚIA Dumnezeului nostru şi stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâşul fraţilor noştri, care zi şi noaptea îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos." (Apocalipsa 12:10) Acest lucru este o altă dovadă a faptului că alungarea lui Satan Diavolul afară din cer nu a avut loc până când Domnul Isus Cristos şi-a luat puterea şi a început să domnească, în anul 1914 A.D.; iar prin alungarea „acelui șarpe bătrân" din cer, vine salvarea adunării regale a lui Iehova sub Cristos, naşterea noii naţiuni, guvernarea nouă şi teocratică, care sunt pentru justificarea numelui lui Iehova şi pentru salvarea oamenilor cu bunăvoinţă şi pentru distrugerea lui Satan şi a întregii sale organizaţii. Nu e de mirare, atunci, faptul că ar trebui să fie o mare bucurie!

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

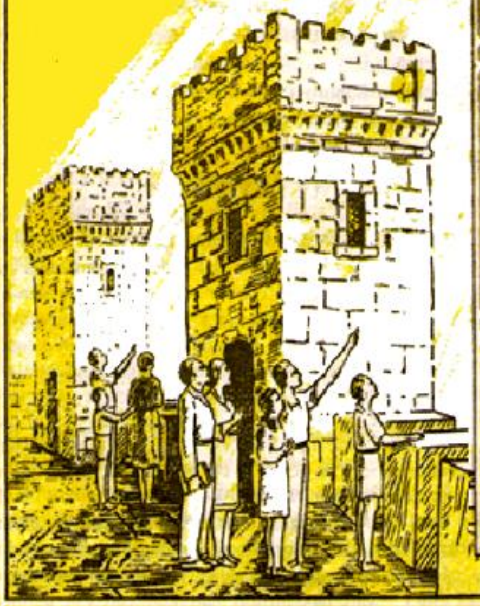

1 DECEMBRIE 1939 Nr. 23

Cuprins:

TEOCRAŢIA - Pag.587

PATRU ÎNGERI LĂSAŢI LIBERI - Pag.601

AVANPREMIERE - Pag.606

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

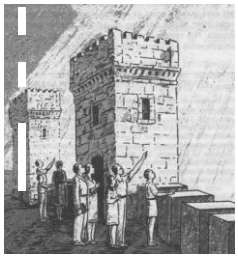

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **1 Decembrie 1939** **Nr. 23**

TEOCRAŢIA

„Cine va urca pe muntele Domnului? Şi cine se va ridica până la locul Său cel sfânt?” – Ps. 24:3.

Iehova este Atotputernicul Teocrat. Isus Cristos este Împăratul pe care Iehova L-a înscăunat şi pe care L-a trimis să conducă. „Iar Eu L-am pus pe Împăratul Meu pe muntele Meu sfânt al Sionului.” (Ps. 2:6) „Lui Iehova îi aparţine pământul şi tot ceea ce se află pe el, lumea şi toţi cei care o locuiesc.” (Ps. 24:1, *Rotherham*) Iehova îi adresează aceste cuvinte măreţului Împărat, Isus Cristos, pe care El L-a înscăunat: „Cere-Mi, şi Îţi voi da naţiunile drept moştenire, şi cele mai îndepărtate colţuri ale pământului în stăpânire.” (Ps. 2:8, *A.R.V.*) Isus Cristos a cerut acest lucru în supunere faţă de porunca Tatălui Său, iar acum El este Conducătorul de drept al lumii, deci Guvernatorul şi Reprezentantul Oficial care acţionează în numele marelui Teocrat.

2. Prin urmare, TEOCRAŢIA este guvernul lui Iehova care va conduce lumea prin Isus Cristos, Conducătorul de drept. „Iată, un Împărat va domni în neprihănire, şi prinţii vor conduce în dreptate.” (Isa. 34:1) Prinţii îşi vor exercita autoritatea în armonie deplină cu deciziile Împăratului Isus Cristos. Acesta este guvernul – sau marea Împărăţie pentru care Isus Cristos le-a spus discipolilor Săi să se roage la Iehova Dumnezeu: „Să vină Împărăţia Ta. Să se facă voia ta, precum în ceruri, aşa şi pe pământ.” – Mat. 6:10.

Organizarea

3. Organizarea TEOCRAŢIEI, după cum este descrisă în Scripturi, este aceasta: Atotputernicul Dumnezeu „al cărui nume este Iehova”, Cel Suprem, este Creatorul, Constructorul şi Organizatorul; singurul Său Fiu preaiubit – Isus Cristos, este Reprezentantul Oficial al lui Iehova Dumnezeu, El fiind Împăratul lumii; asociaţi cu Isus Cristos graţie bunăvoinţei şi alegerii lui Iehova, se află 144.000 de persoane alese din rândurile semenilor lor; aceste persoane care s-au dovedit a fi credincioase vor fi „preoţii lui Dumnezeu şi ai lui Cristos”, şi „vor domni alături de El.” (Apoc. 1:6; Apoc. 20:4,6) Există „un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este mai presus de toţi.” (Efes. 4:6) Există un singur Domn şi Mântuitor, Isus Cristos, „mijlocitorul dintre Dumnezeu şi oameni” (1Tim. 2:5,6), pe care Dumnezeu L-a făcut Domn şi Cristos (Fapt. 2:36); există un singur trup al cărui Cap este Isus Cristos. (Efes. 1:22; 4:15) Aceasta este doar o scurtă descriere

Cuprins

a organizaţiei principale a lui Iehova Dumnezeu; în mod preumbritor, această organizaţie poartă numele de Sion. (Ps. 132:13) „DOMNUL [Iehova] a ales Sionul, l-a dorit ca locuinţă a Lui şi a zis: „Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; voi locui în el, căci l-am dorit. Îi voi binecuvânta din belşug hrana, voi sătura cu pâine pe săracii lui. Voi îmbrăca în mântuire pe preoţii lui şi credincioşii lui vor scoate strigăte de bucurie." (Ps. 132:13-16) „Când Domnul va zidi Sionul, va apărea în toată gloria Sa." – Ps. 102:16.

Reprezentanţii vizibili

4. Organizaţia principală sau oficială, „Sionul", nu poate fi văzută de către oameni. Acesta este noul cer al dreptății. Scripturile dezvăluie că TEOCRAŢIA va avea reprezentanţi vizibili pe pământ, reprezentanţi care vor îndeplini îndatoririle guvernatorilor, sub conducerea directă şi sub supravegherea Împăratului teocrat. Pe vremuri, în Israel, aceşti oameni erau numiţi „părinți". Ei dădeau dovadă de credinţă în Iehova Dumnezeu şi erau făcuţi copii ai Cristosului, deci aveau rolul de reprezentanţi ai Săi pe pământ. Această organizaţie este descrisă de către apostolul Petru drept „ceruri noi şi un nou pământ, în care va locui neprihănirea." – 2Pet. 3:13.

5. Cei 144.000 de membri ai trupului lui Cristos sunt desemnaţi drept „mica turmă", ei urmând să Îi fie alături lui Isus în Împărăţia Sa. (Luca 12:32; 22:28-30) Reprezentanţii vizibili ai Împăratului Teocratic sunt desemnaţi drept „prinţi pe tot pământul." (Ps. 45:16) Termenul de „prinţ", aşa cum este folosit în acest tex, înseamnă „guvernator", „conducător" sau „administrator".

6. Scripturile dezvăluie existenţa unei alte clase de persoane pe care Domnul le va aduna la El şi cărora le va oferi viaţă veşnică, urmând ca aceste persoane să locuiască pe pământ. Această societate poartă denumirea de „marea mulţime" şi de „alte oi ale Domnului". (Ioan. 10:16; Apoc. 7:9-15) „Alte oi" sunt aduse sub conducerea şi supravegherea Domnului Isus Cristos, Împăratul teocrat, iar sub îndrumarea Sa ele îndeplinesc porunca divină de a se „înmulţi şi umple pământul".

Scopul

7. Pentru o persoană care îşi doreşte să trăiască veşnic, aflarea scopului lui Iehova, în special în ceea ce priveşte Guvernul Său Teocratic, are o importanţă desăvârşită. Dumnezeu Îşi face cunoscut scopul prin intermediul Cuvântului Său, şi anume prin intermediul Bibliei. Astfel, scopul acestei publicaţii a „TURNULUI DE VEGHERE" este de a le ajuta pe persoanele de bună-credinţă faţă de Dumnezeu să afle despre scopurile Sale şi despre planurile Sale binevoitoare pe care le are pentru poporul Său ascultător. Iehova Dumnezeu a creat pământul pentru om, oferindu-i acestuia posibilitatea să locuiască pe el. „Eu am făcut pământul, şi l-am creat pe om; Eu, cu mâinile Mele, am întins cerurile, şi le-am poruncit întregii lor oştiri. Căci aşa a spus Domnul care a creat cerurile; adevăratul

Cuprins

Dumnezeu care a făcut pământul; El l-a întemeiat, El nu l-a creat degeaba, ci pentru a fi locuit; Eu sunt Domnul, şi nu este altul." – Isa. 45:12,18.

8. Pământul va fi locuit de oameni; cu alte cuvinte, oamenii vor locui pe pământ pentru totdeauna, sub conducerea Guvernului Teocratic. În prezent, nu foarte multe persoane cred veştile bune despre Teocraţie, însă aceste adevăruri sunt explicate clar chiar de către Domnul. Prin Cuvântul Său de neschimbat, El face această declaraţie: „Aşa am vorbit, şi aşa voi face să se întâmple; Eu am plănuit acest lucru, şi Eu îl voi îndeplini." (Isa. 46:11) „Cuvântul Meu nu se va întoarce la Mine fără rezultat, ci va îndeplini lucrul pentru care l-am trimis." (Isa. 55:11) Cei care vor forma „alte oi" ale Domnului, marea mulţime, trebuie să se intereseze acum care sunt scopurile lui Iehova şi să se încreadă pe deplin în Cuvântul Său. Astfel, este esenţial să ascultăm instrucţiunile Sale, aşa cum sunt ele prezentate în Cuvântul Său, şi să fim sârguincioşi în studierea Bibliei prin mijloacele puse la dispoziţie de către Dumnezeu. Iehova Dumnezeu este „izvorul vieţii"; „mântuirea Îi aparţine DOMNULUI." (Ps. 36:9; 3:8) Toţi cei care trăiesc trebuie să fie pe placul lui Dumnezeu – ei trebuie să creadă că El există şi că El este cel care îi răsplăteşte pe cei care caută să Îl găsească. (Evr. 11:6) Ei trebuie să ştie că Isus Cristos este Răscumpărătorul oamenilor credincioşi şi că Dumnezeu le va oferi oamenilor ascultători viaţă veşnică prin intermediul lui Isus Cristos. (Fapt. 4:12; Rom. 6:23) Persoanele de bună-credinţă trebuie să se întărească acum prin studierea şi respectarea textelor biblice.

9. Dumnezeu l-a creat pe om ca fiind perfect şi a făcut ca viaţa sa să depindă de supunerea deplină faţă de legea Domnului. Diavolul l-a influenţat pe om să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu, iar nesupunerea sa a adus păcatul în lume. Prin urmare, nesupunerea a atras cu ea moartea asupra tuturor oamenilor. Toţi copiii oamenilor s-au născut în păcat, ceea ce înseamnă că nu au dreptul la viaţă. (Rom. 5:12; Ps. 51:5) Ulterior, Diavolul, plin de răzvrătire şi răutate, a declarat că îi poate face pe toţi oamenii să se întoarcă împotriva lui Dumnezeu şi să Îl blesteme, provocându-L astfel pe Dumnezeu să pună pe pământ un om care să Îi rămână credincios indiferent de greutăţile pe care trebuie să le întâmpine. (Iov. 2:5) Această provocare nelegiuită a ridicat problema supremaţiei – cine este suprem, Iehova Dumnezeu sau Diavolul? Dumnezeu ar fi putut să îl distrugă pe Diavol imediat şi să Îşi dovedească astfel supremaţia, însă şi-a dorit să îi acorde Diavolului oportunitatea de a demonstra că poate câştiga (sau nu) provocarea făcută, urmând ca prin eşecul Diavolului toate făpturile să vadă şi să admită supremaţia lui Iehova Dumnezeu şi să vadă că viaţa veşnică poate fi obţinută doar prin supunere deplină faţă de legea Sa. Iehova i-a spus apoi Diavolului: „Din această cauză ţi-am permis să rămâi, pentru a-ţi arăta puterea Mea; şi pentru ca ei să propovăduiască numele Meu pe întreg pământul." (Ex. 9:16, *Leeser*) Din momentul în care acea declaraţie a fost făcută au trecut foarte multe secole iar Diavolul a avut oportunitatea să demonstreze că poate câştiga provocarea făcută. În schimb el a eşuat iar acum a venit sfârşitul său. – Apoc. 12:12.

Cuprins

Promisiunea

10. Dumnezeu a promis că va crea o „sămânţă” care îl va zdrobi pe Diavol la momentul stabilit. (Gen. 3:15) Dumnezeu a pus la cale apoi ilustrații profetice care să prevestească scopul Său, folosindu-i pe Avraam, Isaac, Iacob şi alţii pentru săvârşirea acestor tablouri profetice. Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Sămânţa ta va stăpâni poarta duşmanilor săi; iar în sămânţa ta îşi vor găsi toate naţiunile pământului binecuvântarea.” (Gen. 12:3; 22:10-18) În tabloul profetic citat anterior, Avraam se pregătea să îl ofere pe fiul său Isaac drept jertfă. În acest context, Avraam Îl preumbrește pe Iehova Dumnezeu, iar Isaac preumbrește pe Isus Cristos – adevărata sămânţa a promisiunii. Această întâmplare a prevestit că Dumnezeu va permite ca fiul Său preaiubit, fiu preumbrit de Isaac, să fie oferit drept jertfă. – Gal. 3:16, 26-29; 4:28.

11. Iacob, care mai este numit şi „Israel”, a fost unul dintre nepoţii lui Avraam; el a fost folosit de către Iehova în anumite tablouri profetice despre Guvernul Teocratic. Iacob Îl preumbrește pe Isus Cristos – Capul, şi pe membrii „trupului Său”. (Efes. 5:23,30) Această profeţie este înregistrată în Biblie: „O Stea va ieşi din Iacob, şi un toiag [simbol al conducătorului] se va ridica din Israel ... Cel ce se naşte din Iacov domneşte ca stăpânitor şi pierde pe cei ce scapă din cetăţi.” – Num. 24:17,19.

12. Iuda a fost fiul lui Iacob, despre el fiind făcută această profeţie: „Sceptrul nu se va îndepărta de Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele sale, până va veni Silo; şi de el vor asculta popoarele.” (Gen. 49:10, *A.R.V.*) Această profeţie Îl prevestea pe Isus Cristos – pe Mesia, Împăratul lumii, Reprezentantul Oficial al marelui Teocrat. Isus Cristos este „Leul seminției lui Iuda” şi „steaua Strălucitoare a Dimineţii”. (Apoc. 5:5; 22;16) Prin urmare, Dumnezeu i-a folosit pe Avraam, Isaac şi Iacob pentru a săvârşi tablouri profetice care să prevestească venirea lui Isus Cristos, venirea Împăratului care va fi Conducătorul măreţului Guvern Teocratic. (Pentru o abordare mai detaliată a acestei probleme, consultaţi cartea „*Guvern*”, pag. 88-130.) Faptul că scopul lui Iehova Dumnezeu este să îl distrugă pe Diavol , organizaţia sa şi toate lucrările sale, prin intermediul Împăratului Său, este demonstrat din plin de Scripturi. „Cel care păcătuieşte este de-al Diavolului; căci Diavolul a păcătuit încă de la început. Din această cauză a venit Fiul lui Dumnezeu, pentru a distruge lucrările Diavolului.” (1Ioan. 3:8; Evr. 2:14; Ps. 110:2-5) Triumful Guvernului Teocratic va reprezenta justificarea completă a numelui şi Cuvântului lui Iehova. Împăratul Isus Cristos este Justificatorul lui Iehova şi Cel care va îndeplini scopul Său. De la Abel până la Ioan Botezătorul au existat oameni care au avut încredere în promisiunea lui Dumnezeu de a înălţa Guvernul Teocratic; speranţele acestor oameni se bazau pe guvernul promis. Datorită credinţei lor, ei au primit aprobarea lui Dumnezeu, iar la momentul stabilit vor fi răsplătiţi pe deplin.

Cuprins

Dezvoltarea Împărăţiei

13. Din momentul răzvrătirii din Eden până la venirea lui Isus s-a scurs o lungă perioadă de timp. Conceperea copilului Isus nu a fost făcută prin puterea omului, ci prin puterea spiritului lui Dumnezeu. (Mat. 1:20-25) Prin urmare, Isus s-a născut sfânt, curat, inocent şi nevinovat, ceea ce însemna că avea dreptul să trăiască. (Evr. 7:26) Dumnezeu a făcut ca Isus să se nască în trup pentru ca El să poată fi Răscumpărătorul omului şi Împăratul Guvernului Teocratic. Astfel, Isus a declarat: „Pentru aceasta M-am născut, şi pentru această cauză am venit pe lume." (Ioan. 18:36,37) Naşterea copilului Isus a fost anunţată de îngerul Atotputernicului Dumnezeu. (Luca 2:10,11) Treizeci de ani mai târziu, Iehova Dumnezeu L-a uns pe Isus; cu alte cuvinte, Dumnezeu i-a oferit lui Isus sarcina de a îndeplini lucrul pentru care fusese trimis pe pământ. (Mat. 3:16,17; Fapt. 10:38) Imediat după, Isus Cristos a început sa îndeplinească lucrarea care Îi fusese atribuită, propovăduind că „Împărăţia cerurilor este aproape". (Mat. 4:17) El era Împăratul uns al Guvernului Teocratic, iar datorită faptului că se afla pe pământ, putem spune că Împărăţia era într-adevăr aproape. Din acel moment, dezvoltarea Împărăţiei a început să progreseze.

Duşmanul

14. Satan Diavolul este duşmanul lui Dumnezeu şi al oamenilor. Încă din clipa în care Isus a fost uns, Satan a încercat să Îl distrugă. Dacă Isus s-ar fi lăsat ispitit, ar fi fost distrus. Satan a eşuat, Isus declarând hotărât că toţi cei care trăiesc trebuie să I se închine numai şi numai pe Iehova Dumnezeu. (Mat. 4:1-11) Diavolul s-a folosit apoi de toate mijloacele posibile pentru a I se împotrivi lui Isus şi lucrării Sale, instrumentul principal al Diavolului reprezentându-l liderii religioşi şi practicanţii religiei, dar mai ales „fariseii", şi anume clericii acelor vremuri. Dumnezeu i-a avertizat pe israeliţi că religia era o capcană a Diavolului, însă israeliţii nu au luat aminte la acea avertizare, ci lăsându-se influenţaţi de frica lor de oameni, au căzut în capcana Diavolului. (Deut. 7:25; Ps. 106:36) Din cauza faptului că liderii religioşi, numiţi „farisei", s-au lăsat pradă influenţei Diavolului, au căzut în capcana acestuia şi au anulat Cuvântul lui Dumnezeu prin predarea şi practicarea religiei. (Mat. 15:1-9) Isus le-a spus acelor religioşi că sunt instrumentele Diavolului, şi că datorită faptului că sunt orbiţi, îi conduc pe oamenii orbi şi îi întorc de la Dumnezeu şi de la Cuvântul Său. (Ioan. 8:42-44; Mat. 15:14) Diavolul a continuat să îi folosească pe liderii religioşi pentru a-L persecuta pe Isus Cristos, iar după trei ani şi jumătate de împotriviri pe care le-a întâmpinat, Isus a fost arestat şi condamnat pentru trădare, în baza unor mărturii false; Isus a fost pedepsit şi răstignit pe un stâlp, asemeni unui păcătos. Apoi, Diavolul i-a folosit pe aceeaşi lideri religioşi să îi mituiască pe oameni să spună că trupul lui Isus a fost furat din mormânt, el făcând acest lucru pentru a împiedica aflarea adevărului despre învierea lui Isus. (Mat. 27:62-66; 28:12-15) Diavolul a crezut că prin liderii religioşi şi-a atins scopul şi că a reuşit să Îl învingă pe Dumnezeu, însă a eşuat din nou.

Cuprins

15. Din moment ce Isus era un om perfect şi a fost uns pentru a fi Împărat, de ce a trebuit să sufere? El a dovedit că oamenii pot îndura cele mai mari suferinţe, şi să Îi rămână în acelaşi timp credincioşi lui Dumnezeu. Astfel, El a infirmat în totalitate provocarea nelegiuită făcută de către Satan. Datorită supunerii Sale în faţa celor mai potrivnice condiţii, Isus Şi-a demonstrat perfecţiunea, în armonie cu Iehova: „Deşi era Fiul, El a învăţat supunerea prin lucrurile pe care Le-a îndurat; şi fiind făcut perfect, El a devenit autorul salvării veşnice a tuturor celor care I se supun." (Evr. 5:8.9) Isus a demonstrat că toţi cei care primesc aprobarea lui Dumnezeu trebuie să fie credincioşi.

16. De ce a trebuit Isus să moară? El nu a murit din cauză că a făcut ceva greşit. El a murit asemeni unui păcătos, deşi era lipsit de orice vină – era sfânt şi nevinovat. El a demonstrat că oamenii Îi pot fi credincioşi şi supuşi lui Dumnezeu chiar şi în faţa morţii. Datorită ascultării Sale credincioase, Dumnezeu L-a ridicat pe Isus din morţi şi L-a adus alături de El, în Guvernul Teocratic: „Când a fost găsit la înfăţişare ca un om, El s-a smerit, şi a devenit ascultător până la moarte, chiar până la moartea pe stâlp. De aceea Dumnezeu L-a ridicat într-o poziţie înaltă, şi I-a dat un nume care este mai presus decât toate numele; numele de Isus în faţa căruia să se plece orice genunchi, al celor din ceruri, al celor de pe pământ, şi al celor de sub pământ; şi orice limbă să recunoască că Isus Cristos este Domnul, spre gloria lui Dumnezeu Tatăl." – Filip. 2:8-11.

17. Sângele vărsat al lui Isus, omul perfect, a servit drept preţ de răscumpărare pentru toţi oamenii care sunt păcătoşi prin moştenire, dar care prin credinţă Îl recunosc pe Isus ca fiind Salvatorul lor. Astfel, Isus este Răscumpărătorul, Salvatorul şi Mântuitorul tuturor celor care cred în El şi care se supun legii lui Dumnezeu. (Ioan. 3:16) Păcatul lui Adam a adus moartea asupra întregii omeniri. Ascultarea lui Isus în faţa morţii le-a deschis oamenilor calea spre viaţă, acesta fiind un dar pentru ei: „Tatăl Îl iubeşte pe Fiu, şi a dat toate lucrurile pe mâinile Sale. Cel care crede în Fiu va avea viaţă veşnică; iar cel care nu crede în Fiu nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu abătută asupra lui." – Ioan. 3:35,36.

18. Isus a murit ca om, dar a fost înviat ca spirit şi i-a fost dată puterea şi autoritatea de a le oferi viaţă tuturor celor care sunt credincioşi şi ascultători. „De asemenea, Cristos a suferit o dată pentru păcate, un om drept pentru cei nedrepţi, pentru a ne conduce la Dumnezeu, fiind omorât în trup, dar făcut viu în spirit." (1Pet. 3:18) „De aceea, aşa cum prin greşeala unui singur om condamnarea s-a abătut asupra tuturor, tot aşa prin neprihănirea unuia, darul vieţii a venit pentru toţi oamenii. Căci aşa cum prin neascultarea unuia, mulţi au fost făcuţi păcătoşi, tot aşa prin ascultarea unuia, mulţi au fost făcuţi neprihăniţi." (Rom. 5:18,19; 6:23) Isus „a fost mort", însă acum este „viu pentru totdeauna", El fiind Împăratul de drept al lumii. (Apoc. 1:18) În calitatea Sa de Răscumpărător şi Mântuitor al omului, Isus Cristos este înveşmântat cu autoritatea de a le oferi viaţă tuturor celor care cred în El şi care I se supun. „Şi fiind făcut perfect, El a devenit autorul salvării veşnice a tuturor celor care I se supun." – Evr. 5:9.

Cuprins

Înscăunarea

19. Isus a fost ridicat din morţi ca „un spirit dătător de viaţă” şi a fost înălţat în ceruri cu mai bine de nouăsprezece secole în urmă. (1Cor. 15:45, *A.R.V.*) A început El să domnească în calitate de Împărat imediat după ce a fost înălţat? Nu, deoarece nu acela era momentul stabilit de Iehova în care Isus să Îşi înceapă conducerea. Când Isus a fost înălţat, Iehova i-a spus următoarele: „Stai la dreapta Mea, până îi voi pune pe duşmanii Tăi sub picioarele Tale.” (Ps. 110:1) În ceea ce priveşte acest lucru este scris: „Însă acest preot, după ce a adus o jertfă pentru păcate, s-a aşezat în dreapta lui Dumnezeu, în timp ce aştepta ca duşmanii lui să îi fie puşi sub picioare.” – Evr. 10:12,13, *Roth.*

20. Anul 1914 a marcat sfârşitul acelei perioade de aşteptare menţionate în textul anterior; în acel an, Dumnezeu L-a înscăunat pe Isus Cristos şi L-a trimis să conducă. (Ps. 110:2) „Mi-am aşezat Împăratul pe muntele Meu sfânt al Sionului.” (Ps. 2:6) „Tu ai luat puterea Ta cea mare, şi ai început să domneşti. Iar naţiunile s-au înfuriat, căci venise mânia Ta.” (Apoc. 11:17,18) Această profeţie a început să se îndeplinească în toamna anului 1914, fapt care este susţinut de cuvintele profetice ale lui Isus şi de lucrurile care au început să se întâmple. – Mat. 24:3-8.

21. De la învierea lui Isus şi până în momentul în care a fost înscăunat drept Împărat, Iehova Dumnezeu a continuat să Îşi pregătească şi să Îşi dezvolte organizaţia Sa regală. Domnul a făcut ca scopul Său să fie propovăduit aşa cum era scris în Cuvântul Său, astfel încât cei care credeau că Domnul Isus Cristos este Răscumpărătorul şi Împăratul lor, şi care Îi erau devotaţi lui Dumnezeu, să aibă oportunitatea să îşi demonstreze supunerea şi credinţa. Apostolii şi alţi credincioşi au fost ascultători chiar şi în faţa morţii, ei primind astfel promisiunea că Îi vor fi alături lui Isus Cristos în Împărăţia Sa. Din această cauză, ei trebuie să aştepte a doua venire a lui Cristos, înscăunarea Sa ca Împărat şi înălţarea organizaţiei principale a lui Iehova. În ceea ce priveşte acest lucru, apostolul a spus la scurt timp înainte să moară: „Căci eu sunt gata să fiu jertfit, şi clipa plecării mele este aproape. Am luptat pentru o cauză bună, mi-am terminat alergarea, mi-am păstrat credinţa; de acum înainte mă aşteaptă coroana neprihănirii, pe care Domnul, judecătorul cel drept, mi-o va da în ziua aceea; şi nu doar mie, ci tuturor celor care vor fi iubit venirea Sa.” – 2Tim. 4:6-8.

22. Această promisiune le este făcută apostolilor şi tuturor celor credincioşi – ei urmează să Îi fie alături lui Isus Cristos în Împărăţia Sa, în Guvernul Teocratic. (Luc. 22:28-30) Isus le adresează acestora următoarele cuvinte: „Fiţi credincioşi în faţa morţii, iar Eu vă voi da coroana vieţii.” – Apoc. 2:10, *A.R.V.*

23. Aceşti credincioşi sunt „turma cea mică”; ei sunt cei aleşi din rândurile semenilor lor pentru a fi martorii numelui şi Împărăţiei lui Iehova Dumnezeu. (Fapt. 15:14) Aceştia sunt martorii lui Iehova. Ei formează templul spiritual al lui Dumnezeu, templu al cărui Cap este Isus Cristos. (1Cor. 3:16; 2Cor. 6:16) În anul 1918, la trei ani şi jumătate după ce Isus Cristos a fost înscăunat, El a intrat în templul lui Iehova. (Mal. 3:1-3) Acela a fost momentul în care apostolii credincioşi şi alţi oameni asemeni lor au fost înviaţi, apostolul vorbind despre acest

Cuprins

lucru în 1 Tesaloniceni 4:13-17. Odată ce aceştia au fost înviaţi, au fost aduşi în Sion, în organizaţia principală a lui Dumnezeu. Apoi Isus le-a supus pe persoanele consacrate care se aflau pe pământ unui probe aprige, aşa cum este prezentat în Maleahi 3:1-4. Cei aprobaţi au fost şi ei aduşi în Sion, în templu, pentru a-i putea oferi lui Iehova o jertfă în neprihănire, prin asumarea rolului de martori credincioşi. Domnul îi denumeşte în mod colectiv pe aceşti oameni aprobaţi drept „servul credincios şi înţelept", serv căruia El îi oferă interesele Împărăţiei pe pământ. (Mat. 24:45-47) Începând cu acel moment, toate aceste persoane trebuie să îşi dovedească credinţa şi să îndeplinească cerinţele divine, pentru a putea trăi veşnic în organizaţia regală a măreţului Guvern Teocratic.

Cerinţele

24. Care persoane dintre cele consacrate vor putea face parte din Guvernul Teocratic? David, profetul şi împăratul Israelului, îl preumbrea pe Isus Cristos, marele Profet, iar pentru a răspunde la întrebarea anterioară, el a rostit următoarea profeţie: „Cine va urca pe muntele Domnului? Şi cine se va ridica până la locul Său cel sfânt?" (Ps. 24:3) Potrivit unei alte traduceri, textul spune: „Cine se va ridica pe muntele lui Iehova? Şi cine va sta în locul Său cel sfânt?" (*Rotherham*) Această întrebare retorică arată în mod clar că unele persoane pot intra în templu odată ce au fost aprobate, însă există posibilitatea ca ele să nu poată rămâne în templu dacă nu îndeplinesc cerinţele divine. Este scris că fiecare persoană din templu trebuie să Îl slăvească pe Iehova. – Ps. 29:9.

25. Ei trebuie să Îl slăvească fiind martorii Săi şi supunându-se poruncilor Domnului. (Evr. 13:15) Despre cei care comit greşeli şi sunt nelegiuiţi, Domnul Isus spune că va trimite un înger să îi alunge din Împărăţie, din templu: „Fiul omului îi va trimite pe îngerii Săi, iar ei îi vor alunga din Împărăţia Sa pe toţi cei care păcătuiesc, şi pe toţi cei care săvârşesc nedreptăţi." – Mat. 13:41.

26. Cei născuţi pe pământ în spirit care se află la judecata templului şi care primesc aprobarea Domnului de a intra în templu, formează rămăşiţa clasei templului, ei toţi fiind martorii lui Iehova. (Isa. 43:10-12) Fiecare dintre aceştia trebuie să declare numele lui Dumnezeu pe pământ, înainte de Armaghedon. (Ex. 9:16) Tuturor acestora le este dată porunca de a „propovadui evanghelia Împărăţiei întregii lumi drept mărturie". (Mat. 24:14) Rămăşiţa formează astfel „picioarele" lui Cristos, şi anume membrele trupului Său care se află pe pământ; rămăşiţa sunt martorii lui Iehova care le aduc veşti bune celor care au urechi să audă. (Isa. 52:7) Cei care sunt adunaţi la templu, dar care nu reuşesc sau refuză să se supună poruncilor Domnului, nu pot rămâne în templu.

27. Se pune apoi următoare întrebare: „Cine va sta în locul Său cel sfânt?" Altfel spus: Cine va rămâne în organizaţia principală a lui Iehova? Domnul răspunde: „Cel care are mâinile nevinovate, şi o inimă curată; care nu şi-a închinat sufletul vanităţii, şi care nu a jurat strâmb. El va primi binecuvântările Domnului, şi dreptatea de la Dumnezeul salvării lui." – Ps. 24:4,5.

Cuprins

28. Cei care sunt aduşi în „locul sfânt”, şi anume în templu, trebuie să se dedice dreptăţii şi neprihănirii, în supunere faţă de legea lui Dumnezeu. Totodată, ei trebuie să se abţină de a avea orice fel de legătură cu organizaţia Diavolului, organizaţie care este necurată. „Inima” este locaşul neegoismului, al iubirii, iar astfel ea trebuie să îi fie devotată marelui Teocrat şi Împăratului Său. Cei credincioşi nu trebuie să caute sau să râvnească la lucruri deşarte. Acest lucru presupune ca ei să evite religia care nu este nimic altceva decât o capcană a Diavolului, ea reprezentând totodată o defăimare adusă numelui lui Dumnezeu. Dacă ei îşi doresc să rămână în „locul sfânt” nu trebuie să se teamă de oameni; ei nu trebuie să caute aprobarea oamenilor sau să le fie frică că oamenii nu îi vor accepta. Ei trebuie să se teamă doar de Dumnezeu şi să caute în permanenţă aprobarea Sa. Datorită faptului că ei au încheiat un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, acel legământ trebuie respectat şi îndeplinit cu credinţă; dacă o persoană îl încalcă de bunăvoie înseamnă că ea a jurat strâmb, deci nu mai poate rămâne în „locul sfânt”. Legământul încheiat cu Iehova presupune ca oamenii să evite religia şi să propovăduiască doar adevărul. Rămăşiţa nu trebuie doar să fie dispusă să fie martorii lui Iehova, ci să fie şi bucuroasă că poate juca acest rol, oferindu-şi devotamentul deplin Guvernului Teocratic. Dacă o persoană pretinde că Îl slujeşte pe Dumnezeu, dar în acelaşi timp cooperează sau încearcă să coopereze cu religia sau cu organizaţiile religioase, înseamnă că ea încalcă legământul făcut cu Iehova. Pentru a putea sta în locul cel sfânt, o persoană trebuie să Îi fie pe deplin devotată Teocratului şi guvernului Său. Proba prin care rămăşiţa templului a trebuit să treacă demonstrează că unii au eşuat să îndeplinească cerinţele necesare şi au fost alungaţi din templu. Ei fac parte acum din clasa „servului rău”, a „fiului pierzaniei”. – Mat. 24:48-51; 2Tes. 2:3.

Pacea

29. Teocraţia este un guvern al păcii. Împăratul este Conducătorul Păcii, şi toţi cei care fac parte din organizaţia Sa trebuie să fie în pace cu Dumnezeu, cu Împăratul Său şi cu restul membrilor casei regale. În ceea ce Îl priveşte pe Teocrat şi pe Împăratul Său, este scrisă următoare profeţie: „Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat şi domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii. El va face ca domnia Lui să crească şi o pace fără sfârşit va da scaunului de domnie al lui David şi împărăţiei lui, o va întări şi o va sprijini prin judecată şi neprihănire, de acum şi-n veci de veci: iată ce va face râvna Domnului oştirilor.– Isa. 9:6,7.

30. În Guvernul Teocratic nu va exista nicio controversă, iar pacea va fi fără de sfârşit. Această pace şi armonie trebuie să triumfe în rândurile rămăşiţei clasei templului. Fie ca toţi cei care speră să rămână în Guvernul Teocratic să reţină acest lucru: întotdeauna trebuie să existe pace între rămăşiţă. Toţi cei care fac parte din templu sunt servii lui Dumnezeu, iar în mod colectiv, toată rămăşiţa formează trupul desemnat drept „servul credincios şi înţelept” – cel căruia îi sunt oferite interesele Împărăţiei de pe pământ, în momentul de faţă. Este scris în mod

Cuprins

clar că Dumnezeu i-a plasat pe membrii trupului după bunul Său plac. (1Cor. 12:18) Nicio persoană din templu nu se poate retrage de bunăvoie din organizaţia lui Dumnezeu, oferind drept scuză faptul că se simte jignit de un alt membru al organizaţiei. Dumnezeu Îşi judecă proprii slujitori. „Cine eşti tu ca să îl judeci pe slujitorul altuia? El stă sau cade în faţa stăpânului său. Totuşi, el va sta în picioare, căci Dumnezeu are puterea de a-l face să stea." – Rom. 14:1-4.

31. Dumnezeu le-a oferit unor persoane din organizaţia Sa sarcina de a supraveghea ca instrucţiunile organizaţiei să fie îndeplinite. Din această cauză, ar putea deveni necesar ca o persoană, datorită poziţiei pe care o are în cadrul Societăţii, să o mustre pe alta care acţionează contrar instrucţiunilor organizaţiei; însă aceste mustrări nu trebuie să servească drept scuză sau justificare pentru retragerea din serviciul Domnului. – 1Tim. 5:20; Tit. 2:15.

32. Odată ce El a adunat pe poporul Său în templu, întreaga clasă a templului a devenit unită în Cristos. (Efes. 4:13-15) Acest lucru înseamnă că pacea trebuie să domnească şi să continue în rândurile membrilor templului. Dacă o persoană are tendinţa de a deranja pacea membrilor societăţii templului, înseamnă că ea nu face parte cu adevărat din templu şi că ar trebui să fie ocolită. (Rom 16:17,18) Toţi membrii templului, uniţi în dragoste, trebuie să stea ferm pe poziţii împreună. „Staţi neclintiţi într-un singur spirit, cu o singură minte, luptând împreună [uniţi] pentru credinţa evangheliei." (Filip. 1:27) Fie ca tot poporul lui Dumnezeu să vadă că în rândurile lui există unitate, pace şi armonie, el fiind unit pe deplin în susţinerea Teocraţiei. Toţi cei care stau „în locul cel sfânt" trebuie să creadă în totalitate în Guvernul Teocratic. Nu există nicio cale de mijloc şi nu poate exista niciun compromis. Toţi cei care fac parte din templu sunt uniţi şi toţi sunt unşi cu spiritul Domnului; El arată că este bucuros datorită acestui lucru, prin următoarele cuvinte ale profetului Său: „Iată, cât de bine şi cât de plăcut este ca fraţii să locuiască uniţi, împreună!" – Ps. 133:1.

33. Nu există nicio scuză şi nicio justificare pentru ca unii din rămăşiţă să se dușmănească cu fraţii săi, iar cei care se vor dușmani, nu vor primi aprobarea Domnului.

34. Muntele Sionului este înălţat, iar Iehova Şi-a făcut acolo apariţia în toată gloria Sa. (Ps. 102:16) El a apărut acolo fiind reprezentat de către Împăratul Său, Isus Cristos. Astfel, Sionul este locul în care locuieşte Iehova şi de unde Îşi conduce Guvernul. (Ps. 132:13-18) Scripturile scrise despre organizaţia lui Iehova se aplică acum: „Lărgeşte locul cortului tău, şi lasă-i să întindă învelitorile locuinţei tale; nu te opri; lungeşte-ţi funiile, şi întăreşte-ţi ţăruşii. Căci tu te vei întinde la dreapta şi la stânga; iar sămânţa ta va stăpâni toate naţiunile, şi va face ca oraşele pustii să fie locuite." (Isa. 54:2,3, *A.R.V.)* „Pe muntele Sionului va fi mântuirea, iar acolo va fi sfinţenie; iar casa lui Iacob îşi va stăpâni bunurile." (Obad. 17) „Însă Domnul este în templul Său cel sfânt; fie ca tot pământul să tacă înaintea Lui." – Hab. 2:20.

Cuprins

„Alte oi”

35. Împăratul Isus Cristos spune: „Eu mai am şi alte oi, care nu aparţin acestei turme; şi pe ele trebuie să le aduc, şi ele Îmi vor auzi glasul; iar apoi va exista o singură turmă, şi un singur păstor.” (Ioan. 10:16) Aceştia sunt cei care vor forma „marea mulţime”. Ei sunt acum adunaţi de către Împărat, iar celor care vin căutând calea spre viaţă prin credinţă în Isus Cristos, le este oferit adăpost şi protecţie în organizaţia lui Iehova. Domnul le adună pe „alte oi” ale Sale prin faptul că îi trimite pe martorii Săi să propovăduiască în auzul tuturor oamenilor mesajul lui Iehova despre Teocraţie. (Mat. 24:14) Isus Cristos şi membrii templului fac cunoscut acum faptul că Împăratul a venit şi că Teocraţia le oferă salvare celor care se supun. „Iar salvatorii se vor urca pe muntele Sion.” (Obad. 21) Auzind aceste veşti bune despre Teocraţie, „alte oi” ale Domnului vin din toate naţiunile, neamurile şi limbile pentru a căuta calea spre viaţă. (Apoc. 7:9) Oamenii de bună-credinţă fac acum acest lucru, iar celor care vin le este spus că trebuie să caute o cale a neprihănirii şi a smereniei, pentru a putea fi protejaţi pe deplin în momentul marelui dezastru care se va abate cât de curând peste lumea al cărei conducător nevăzut este Satan. – Tef. 2:3.

Importanţa păcii

36. Din nou este subliniată importanţa păcii. Pacea nu va veni la toate persoanele, ci le va fi oferită doar celor care sunt de bună-credinţă faţă de Guvernul Teocratic. La naşterea lui Isus, mesagerul lui Iehova a anunţat: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preaînalte! Şi pace pe pământ, printre OAMENII DE BUNĂ-CREDINŢĂ.” (Luca 2:14, *Roth.*) Această declaraţie venită din ceruri limitează „pacea pe pământ” la cei care sunt de bună-credinţă faţă de Iehova şi faţă de guvernul Său condus prin Isus Cristos. A fi de bună-credinţă înseamnă a susţine pe deplin Teocraţia. Faptele arată că în prezent, cei de bună-credinţă care află despre Guvernul Teocratic îl susţin cu bucurie şi cu entuziasm, fiindu-I devotaţi lui Dumnezeu şi Împăratului Său.

37. Sistemele religioase i-au orbit şi i-au amăgit pe foarte mulţi oameni. Acest lucru este adevărat mai ales în ceea ce priveşte structurile clerului romano-catolic, structuri conduse în mod despotic de către Ierarhie. Foarte multe persoane sincere care sunt ţinute captive în organizaţia romano-catolică îşi doresc dreptate, iar aceste persoane trebuie să audă adevărul; astfel, datorită faptului că ei aud şi ascultă mesajul Domnului, caută calea spre Sion, organizaţia principală a lui Dumnezeu, venind înspre El cu sufletele pline de bucurie. Odată ce află adevărul, ei înalţă cântece de slăvire pentru Cel Preaînalt. (Isa. 35:10) Cei care caută Guvernul Teocratic nu trebuie să fie limitaţi de nicio organizaţie pământească, deoarece cei sinceri care caută adevărul provin din toate popoarele. Mulţimea de persoane de bună-credinţă care află despre Teocraţie, stă în faţa tronului Împăratului slăvindu-L pe Iehova şi pe Justificatorul Său. Ei află că salvarea Îi aparţine lui Iehova şi nu vreunui om sau vreunei organizaţii lumeşti. Prin urmare, ei cântă: „Salvarea este a Dumnezeului nostru care stă pe tron, şi a Mielului.”

Cuprins

(Apoc. 7:10) Ei îşi dau seama cât de privilegiaţi sunt să îşi poată oferi devotamentul deplin Teocraţiei. „De aceea ei stau în faţa tronului lui Dumnezeu, şi Îl slujesc zi şi noapte în templul Său; iar El care stă pe tronul Lui, va locui printre ei. Lor nu le va mai fi foame, nici sete; nici nu-i va mai arde soarele, ori vreo altă arşiţă. Căci Mielul, care stă în mijlocul tronului, îi va hrăni, şi îi va conduce înspre fântânile apelor vieţii; şi Dumnezeu le va şterge toate lacrimile din ochi." (Apoc. 7:15-17) Ei devin martorii credincioşi şi bucuroşi ai numelui şi Împărăţiei Celui Preaînalt, alăturându-se rămăşiţei în lucrarea de mărturie. – Apoc. 22:17.

38. Reţineţi acum că pacea şi armonia trebuie să existe şi să persiste în rândurile organizaţiei lui Dumnezeu. Rămăşiţa templului spune: „M-am bucurat când mi-a fost spus: Haideţi în casa Domnului. Picioarele noastre vor sta în porţile tale, O, Ierusalime." – Ps. 122:1,2.

39. Ierusalimul simbolizează organizaţia lui Iehova, adică întreaga organizaţie şi pe cei care îşi găsesc protecţia în ea, pe cei care formează marea mulţime. „Ierusalimul este zidit ca un oraş strâns unit într-un întreg." (Ps. 122:3) Sionul este organizaţia capitală, deasupra întregii organizaţii a Domnului. „Căci sunt înălţate scaune de judecată, scaunele casei lui David." (Ps. 122:5) David care este menţionat în acest verset este Marele David, Fiul preaiubit, Isus Cristos: „Rugaţi-vă pentru pacea Ierusalimului; cei care te iubesc vor prospera." (Ps. 122:6) Această poruncă le este dată tuturor celor care au fost adunaţi la Domnul, iar lor le este spus că pacea trebuie să existe între „zidurile lor": „Pace să fie între zidurile tale, şi tihnă în palatele tale." (Vs. 7) Observăm astfel că atât rămăşiţa cât şi cei care fac parte din clasa ionatanilor – cei care vor forma „marea mulţime", sunt camarazi care trebuie să lucreze armonios împreună: „De dragul fraţilor şi însoţitorilor mei, eu voi spune acum: pacea fie cu tine. Pentru casa Domnului Dumnezeului nostru, voi căuta binele tău." (Vs. 8,9) Pacea şi unitatea trebuie să existe în rândurile celor care sunt adunaţi la Împărat. Rămăşiţa şi cei care fac parte din clasa ionatanilor trebuie să fie apropiaţi, să se sprijine unii pe alţii şi să se ajute între ei. Iehova l-a folosit pe David şi pe Ionatan pentru a crea tablouri profetice foarte frumoase, despre unitate: „Căci aşa s-a întâmplat, când el a terminat de vorbit cu Saul, sufletul lui Ionatan s-a alipit de sufletul lui David; iar Ionatan îl iubea ca pe propriul suflet. ... Apoi Ionatan şi David au încheiat un legământ, pentru că-l iubea ca pe sufletul lui. Iar Ionatan şi-a dat jos mantaua care o avea pe el, şi i-a dat-o lui David, chiar şi veşmintele sale, şi sabia, arcul şi cingătoarea lui." (1Sam. 18:1,3,4) Toţi cei care fac parte din clasa ionatanilor îşi dau seama acum că cel mai mare privilegiu al lor este să susţină pe deplin Guvernul Teocratic.

Opoziţia

40. Fiecare guvern aflat acum pe pământ este împotriva Teocraţiei. Nu există niciunul pentru Teocraţie. Împăratul Guvernului Teocratic spune: „Cel care nu este cu Mine, este împotriva Mea; iar cel care nu se adună cu Mine, va fi împrăştiat." (Mat. 12:30) Faptele bine cunoscute acum arată că toate organizaţiile politice, comerciale şi religioase sunt împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu. Motivul

Cuprins

pentru acest lucru este că Satan, „dumnezeul nevăzut al acestei lumi” şi toate forţele sale şi ale agenţilor săi, se împotrivesc Guvernului Teocratic. (2Cor. 4:4; Ioan. 14:30) Îndemnaţi de Diavol , şi aflându-se sub influenţa sistemului religios al Ierarhiei romano-catolice, elementele politice, comerciale şi religioase ale lumii au conspirat împreună împotriva Teocraţiei, dorindu-şi să-i distrugă pe cei care slujesc acest guvern al dreptății. În ceea ce priveşte acest lucru, Dumnezeu a prezis: „Împăraţii lumii se răscoală, iar conducătorii se sfătuiesc împreună, împotriva Domnului, şi împotriva celor unşi ai Săi, spunând: Să le rupem legăturile, şi să scăpam de lanţurile lor.” (Ps. 2:2,3) „Fac planuri pline de vicleşug împotriva poporului Tău şi se sfătuiesc împotriva celor ocrotiţi de Tine.” (Ps. 83:3) Toate naţiunile practică o anumită formă de religie, şi toate naţiunile L-au uitat pe Dumnezeu. Niciuna dintre aceste naţiuni nu cheamă Împărăţia Sa, şi nu o privesc pe aceasta ca singura lor şansă de salvare şi mântuire.

41. Sfârşitul lucrării lui Satan se apropie, iar din cauză că el ştie acest lucru, a abătut foarte multe suferinţe asupra oamenilor de pe pământ. (Apoc. 12:12) Frica a pus stăpânire pe elementele politice şi comerciale, iar acestea au chemat religia în ajutor. Pe pământ există „suferinţă între naţiuni”, „inimile oamenilor cedează din cauza fricii, şi din cauză că văd lucrurile care vor veni pe pământ.” (Luca 21:25,26) Toate forţele lumii sunt adunate sub conducerea lui Satan pentru marea bătălie care va avea loc în ziua Atotputernicului Dumnezeu. (Apoc. 16:13-16) Toate forţele lui Satan se împotrivesc Teocraţiei şi celor care o susţin. A sosit momentul în care Iehova Îşi va arăta puterea în faţa tuturor celor care se opun guvernului Său. (Ex. 9:16) Acesta este momentul în care Iehova, prin mâna Sa dreaptă – Isus Cristos, „îi va nimici pe cei care distrug pământul.” (Apoc. 11:18) Cu alte cuvinte, El va distruge tot ceea ce se împotriveşte Teocraţiei. În acord cu scopul Său, Iehova i-a dat Împăratului Isus Cristos toate naţiunile drept moştenire, şi cele mai îndepărtate colţuri ale pământului în stăpânire. (Ps. 2:8) Şi ce va face Domnul cu toate aceste naţiuni care se împotrivesc Teocraţiei? El răspunde: „Tu le vei rupe cu un toiag de fier; tu le vei sparge în bucăţi asemeni vasului unui olar.” (Ps. 2:9) Un astfel de dezastru se va abate asupra naţiunilor în momentul Armaghedonului. Doar cei care se tem de Dumnezeu şi care slujesc guvernului Său vor supravieţui.

Contrastul

42. Deasupra instituţiilor care aparţin acestei lumi păcătoase se află Împărăţia glorioasă a lui Iehova. Guvernul Său este unul al păcii veşnice, al bucuriei şi al vieţii. Cei care au fost primiţi în templu, alături de însoţitorii lor care cred şi susţin Teocraţia, spun bucuroşi laolaltă: „Eu mă voi culca şi voi adormi în pace; căci numai Tu, Doamne, îmi dai linişte deplină în locuinţa mea.” (Ps. 4:8) Nu există alţi oameni pe pământ care să poată rosti cu adevărat aceste cuvinte ale psalmistului. Cei care nu Îl cunosc pe Dumnezeu sunt temători şi fricoşi, însă cei care se încred pe deplin în marele Teocrat şi în Împăratul Său, se pot odihni în tihnă.

Cuprins

43. Rămăşiţa şi cei care fac parte din clasa ionatanilor, „însoţitorii” rămăşiţei, Îl iubesc pe marele Teocrat şi pe Împăratul Său. Iehova le oferă lor acum o viziune a guvernului Său glorios. Aceasta este Împărăţia pentru care oamenii credincioşi s-au rugat să apară, încă de pe vremea lui Abel. Printre acei oameni din trecut se numără toţi profeţii credincioşi; prin credinţa lor, ei au văzut venirea guvernului lui Iehova şi L-au slujit în permanenţă, rămânându-I credincioşi chiar şi în faţa morţii. „De aceea lui Dumnezeu nu-I este ruşine să fie numit Dumnezeul lor; căci El le-a pregătit un oraş [un loc trainic unde să locuiască în pace].” (Evr. 11:16) În curând, aceşti oameni credincioşi vor fi aduşi la viaţă, vor fi făcuţi perfecţi şi vor fi înălţaţi în rândurile guvernatorilor vizibili ai pământului. Împăratul drept îi va conduce, iar ei vor acţiona în armonie cu deciziile Sale. Mai presus de toţi se află Atotputernicul Dumnezeu, „al cărui nume este Iehova”, iar guvernul Său va fi unul al dreptăţii. (Isa. 32:1) Acel guvern le va aduce pacea oamenilor, iar cei drepți vor înflori. (Ps. 72:7,8) Multe dintre naţiunile pământului se află acum în război, şi toate naţiunile sunt temătoare şi fricoase; însă după terminarea Armaghedonului, Guvernul Teocratic va instaura pacea veşnică pe pământ. Despre Marele Teocrat este scris: „Iar El va judeca printre naţiuni, şi va mustra multe popoare; iar din săbiile lor ei îşi vor face pluguri, şi îşi vor transforma suliţele în cosoare; niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia şi nu vor mai învăţa războiul.” (Isa .2:4) Împăratul – la îndrumarea lui Iehova, le va oferi viaţă veşnică tuturor celor care se supun. (Rom. 6:23) Nu se vor mai vărsa lacrimi deoarce Teocraţia le va oferi oamenilor o bucurie veşnică. (Apoc. 21:1-4) „Marea mulţime”, aflată sub conducerea şi îndrumarea Împăratului teocrat, va începe să îndeplinească porunca divină de a se „înmulţi şi umple pământul” cu un popor al dreptății. De-abia atunci pământul va fi locuit după cum Şi-a dorit Dumnezeu – va fi locuit de oameni a căror pace şi bucurie vor fi fără de sfârşit. Toţi cei care vor supravieţui şi vor trăi vor cânta cântece de slavă pentru Iehova şi Împăratul Său. Domnul permite poporului Său să vadă aceste lucruri bune care se aproprie, datorită credinţei lui.

44. Este privilegiul fiecărei persoane care are acum o viziune a Teocraţiei să slujească pe deplin Împărăţia şi să îşi dedice toate aptitudinile pentru a o sluji. În prezent, cei care au o viziune şi o înţelegere a Împărăţiei, şi care continuă pe această cale, nu se pot retrage niciodată din slujirea organizaţiei Teocratice. Dacă odată ce au primit privilegiul de a intra în slujba Împărăţiei, se retrag din această slujbă de bunăvoie, ei îşi vor găsi sfârşitul: „Căci ar fi fost mai bine pentru ei să nu ştie calea neprihănirii, decât să o ştie, şi să se întoarcă de la porunca sfântă care le-a fost dată. Însă aşa li s-a întâmplat, după cum spune un proverb adevărat: Câinele s-a întors la ce vărsase; şi scroafa care fusese spălată s-a întors să se tăvălească iarăşi în mocirlă.” – 2Pet. 2:21,22.

45. O încredere deplină în Teocraţie le este cerută tuturor celor care intră în Împărăţie. Toţi trebuie să fie credincioşi, chiar şi în faţa morţii. Oamenii din trecut care vor fi făcuţi prinţi au dat dovadă de o astfel de credinţă. Cei care vor forma

Cuprins

„marea mulţime” trebuie să dea dovadă de o credinţă asemănătoare până în ultima clipă.

46. În timp ce întunericul acoperă pământul, şi în timp ce conflictele şi răutatea conduc în rândurile oamenilor, toate persoanele de bună-credinţă sunt invitate să îşi ofere supunerea şi devotamentul Teocratului şi Împăratului Său. Aceasta este singura speranţă a omenirii, după cum Iehova a spus clar. (Mat. 12:18-21) Nimeni nu îşi poate pune speranţa în vreuna dintre naţiunile pe care lumea păcătoasă din prezent le are de oferit. Cel care se dedică slujirii dezinteresate a Guvernului Teocratic va trăi. Niciun altul nu va supravieţui. Fie ca toţi cei care îşi doresc viaţă, care urăsc păcatele şi care iubesc dreptatea, să ia aminte la cuvintele Domnului. Pământul Îi aparţine Lui, şi tot ceea ce se află pe el; doar El este cel care îi poate salva pe oameni. Sionul este înălţat, Guvernul Teocratic funcţionează. Toate persoanele de bună-credinţă trebuie să Îl caute acum pe Domnul şi Împărăţia Sa. Astfel, profeţia spune: „Iată partea de moştenire a celor ce-L cheamă, a celor ce caută Faţa Ta, Dumnezeul lui Iacov. Sela.” (Ps. 24:6) Prin intermediul profetului Său, Dumnezeu le spune tuturor celor care iubesc dreptatea, şi ale căror feţe sunt întoarse înspre Guvernul Teocratic, următoarele: „Ridicaţi-vă capul, O, porţilor; şi ridicaţi-vă, voi porţi veşnice; iar Împăratul gloriei va păşi înăuntru. Cine este Împăratul gloriei? Domnul puternic şi măreţ, Domnul puternic în luptă. Ridicaţi-vă capul, O, porţilor; ridicaţi-vă, voi porţilor veşnice; iar Împăratul gloriei va păşi înăuntru. Cine este acest Împărat al gloriei? Domnul oştirilor, El este Împăratul gloriei. Sela.” – Ps. 24:7-10.

47. Iehova este Împăratul Veşniciei. El L-a înscăunat pe Isus Cristos, pe Împăratul Guvernului Său Teocratic. Iehova a apărut în toată gloria Sa, iar ziua salvării se apropie pentru toţi cei care fac parte din Guvernul Teocratic şi îl susţin. Din cauza spaţiului limitat nu putem oferi decât o scurtă descriere a ceea ce înseamnă Guvernul Teocratic. Cărţile „*Salvarea*”, „*Guvern*” şi „*Bogăţie*” oferă o descriere mult mai detaliată a Teocraţiei. Prin cercetarea acelor studii, alături de Biblia pe care Dumnezeu a pus-o la dispoziţia tuturor celor care iubesc dreptatea, o persoană poate afla adevărul şi poate ajunge să Îl cunoască pe Iehova şi pe Împăratul Său: „Aceasta este viaţa veşnică, pentru ca ei să ştie că Tu eşti singurul Dumnezeu adevărat, şi Isus Cristos, pe care Tu L-ai trimis.” – Ioan. 17:3.

Patru îngeri lăsaţi liberi

IEHOVA, prin Isus Cristos, a descoperit apostolului Ioan o viziune despre şase îngeri cu trâmbițe. Fiecare înger a sunat din trâmbiță pe rând, sunet care a fost urmat de evenimente interesante, pe care viziune o descrie în mod profetic. Când cel de-al şaselea înger a sunat, Ioan a auzit vocea lui Isus Cristos poruncind îngerului: „Dezleagă-i pe cei patru îngeri care sunt legaţi în [la] marele fluviu Eufrat! „ Cei „patru îngeri” sau mesageri însărcinaţi ai Domnului sunt dintre martorii lui Iehova, unşi, însărcinaţi şi conduşi de El să depună mărturie despre

Isus Cristos către naţiunile pământului. (Termenul „îngeri” semnifică, literal, „mesageri” şi nu se aplică întotdeauna fiinţelor ce au un organism spiritual) În perioada Războiului Mondial, aceşti mesageri au fost ţinuţi la închisoare sau restrânşi de organizaţia lui Satan, care este numită în mod simbolic „Babilon” şi care a fost prevestită de vechiul Babilon, construit pe ambele maluri ale fluviului Eufrat. În luna iulie a anului 1927, martorii lui Iehova s-au reunit la o convenţie internaţională, la Toronto, Canada şi au emis proclamaţia „Către Popoarele Creştinătăţii”, proclamaţie care a fost susţinută de discursul „Libertate pentru Popoare”, furnizat unei audienţe vizibile de 15.000 de oameni şi, în acelaşi timp, transmis printr-o reţea de staţii radio, în număr de 53, de la Atlantic până la Pacific.

În scurt timp, discursul şi proclamaţia au fost editate într-o publicaţie, sub titlul „*Libertate pentru Popoare”;* şi cincizeci de milioane de exemplare au fost distribuite prin „creştinătate”. Următorul citat din discurs, transmis la data de 24 iulie 1927, pare aici adecvat şi se poate observa conformitatea sa cu porunca dată celui de al şaselea înger:

„Poporul doreşte pace, libertate, prosperitate, viaţă şi fericire. Toate persoanele înţelepte trebuie să vadă acum că acestea pot veni numai la Împărăţia lui Dumnezeu, aflată în subordinea lui Cristos. Acestea nu pot fi niciodată realizate cu sau prin sistemul fals, numit „creştinism organizat.” Cursul ipocrit şi rău al „creştinătăţii” este o ocară la adresa lui Dumnezeu şi a lui Cristos. Este impostorul şi asupritorul oamenilor. Se află complet sub controlul lui Satan Diavolul. Pentru suport şi întreţinere depinde de multitudinea de popoare, în timp ce continuă să-i escrocheze şi să-i asuprească pe oameni. Să lăsăm ca multitudinea de popoare să-şi extragă, complet şi pe deplin, întregul suport moral, financiar şi de alt fel din creştinătate sau aşa numitul creştinism organizat.

Să-i lăsăm să locuiască împreună, să facă bine unul altuia şi să fie pregătiţi să primească binecuvântările pe care Dumnezeu le are în rezervă pentru cei care-L iubesc şi care-L ascultă. Ziua libertăţii depline este aproape! „Popoarele ar trebui, aşadar, să abandoneze şi să renunţe pentru totdeauna la «creştinismul organizat», numit «creştinătate» şi să-şi întoarcă inimile, minţile şi supunerea lor cu totul către Dumnezeu şi Cristosul Său, din următoarele motive, şi anume:

„(1) Deoarece «creştinătatea este organizaţia Diavolului, controlată de el, pentru a-i ţine pe oameni în supunere.”

„(2) Deoarece este un instrument de asuprire, care se foloseşte pentru a face greutăţile oamenilor greu de îndurat.”

„(3) Deoarece este falsă, ipocrită, rea şi împotriva intereselor mulţimilor popoarelor”

„(4) Deoarece nu reţine absolut nici o speranţă pentru îmbunătăţirea popoarelor.”

„(5) Deoarece vremea lui Dumnezeu soseşte când acel sistem rău şi ipocrit va fi distrus în cea mai mare perioadă de necaz, pe care lumea a cunoscut-o vreodată.”

Cuprins

„(6) Deoarece Dumnezeu porunceşte tuturor popoarelor care-L iubesc să fugă de acel sistem nedrept al aşa-zisului «creştinism organizat» şi astfel, să scape de nenorocirile cumplite care îl vor urma.”

„(7) Deoarece Dumnezeu L-a pus pe tronul Său pe Regele Său uns, Isus Cristos, Mesia, şi porunceşte tuturor popoarelor de pe pământ să-L asculte şi să se supună Lui; iar cei care vor face astfel, vor primi şi se vor bucura pentru totdeauna de binecuvântările libertăţii depline, ale păcii veşnice, prosperităţii, vieţii, libertăţii şi fericirii.”

Referindu-ne acum la reprezentarea profetică a Apocalipsei 9:13,14, referitoare la cei legaţi la Eufrat. Vechiul oraş al Babilonului se afla pe fluviul Eufrat şi controla traficul şi comerţul acelui fluviu. Era sarcina principală a „apelor Babilonului.” (Psalmii 137: 1,3) Cu mult timp în urmă, profetul lui Dumnezeu a prevestit cum israeliţii spirituali, mesagerii Împărăției lui Iehova sub Cristos, urmau să fie luaţi prizonieri la fluviul Eufrat, simbolic vorbind. (Ieremia 13:1-11) „Marele fluviu” era acolo unde erau legaţi prizonierii, fluviul reprezentând astfel multitudinea de popoare de sub controlul şi dominaţia organizaţiei lui Satan. După cum este menţionat în Apocalipsa 17:15: „Şi el mi-a spus: «Apele pe care le-ai văzut, pe care stă curva [Babilonul, femeia sau organizaţia lui Satan] reprezintă popoare, mulţimi, naţiuni şi limbi.»„

Apocalipsa 9:15 (*A.R.V*) spune că, în conformitate cu porunca, „cei patru îngeri au fost dezlegaţi … ca să omoare o treime din oameni.” Observaţi că, potrivit capitolului Apocalipsei 16:19, organizaţia lui Satan este „împărţită în trei părţi”, şi anume: comercială, politică şi religioasă; aşadar, expresia „o treime din oameni” nu va însemna o treime din organizaţia lui Satan, ci elementul oficial al Babilonului, divizat în trei părţi. Se observă, aşadar, că Domnul, prin intermediul îngerului Său, a îndrumat pregătirea cuprinsului broşurii menţionate mai sus, *Libertate pentru Popoare,* care aborda fiecare dintre cele trei elemente ale organizaţiei lui Satan, şi anume tranzacţiile financiare complexe, politicienii şi preoţimea. Mesajul lui Dumnezeu despre adevăr, precum focul şi pucioasa „a şocat sensibilitatea religioasă” a marilor magnaţi ai „creştinătăţii”, iar purtătorii lor de cuvânt, presa publică şi revistele au răsunat numeroasele lor urlete. Compania Naţională de Radiodifuziune, care a cooperat de bunăvoie în difuzarea Deciziei şi în susţinerea discursului, a fost atât de puternic arsă şi mistuită de dezlegarea decisivă a acelui mesaj al adevărului încât, ulterior, facilităţile sale radio nu au mai putut fi folosite pentru transmiterea mesajului despre Împărăția lui Dumnezeu. Apoi, „apele marelui Eufrat” au început să sece, după cum a fost prevestit în Apocalipsa 16:12-16, pentru că Cyrus cel Mare, Isus Cristos, le-a deviat pentru a pregăti „calea pentru regii de la răsăritul soarelui”. Această secare a fluviului Eufrat succedă dezlegarea celor patru îngeri, care fuseseră legaţi şi pare să însemne, în mod clar, că ceilalţi, care sunt legaţi pe lângă martorii lui Iehova, vor fi eliberaţi şi vor merge, plini de bucurie, spre organizaţia lui Iehova.

Înaintea momentului convenţiei de la Toronto din 1927, mulţi dintre cei consacraţi erau încă „legaţi” în teamă şi astfel, serviciul lor către Domnul a fost

Cuprins

împiedicat. Apoi, martorii lui Iehova au devenit mai îndrăzneţi şi neînfricaţi. Lucrarea de mărturie a mers mai departe, cu o mai mare unitate şi zel sporit. La convenţia de la Toronto, a fost furnizată o cuvântare pe tema „Misiunea unui creştin" şi implicit a fost evidenţiată marea importanţă a predicării din casă în casă a evangheliei Împărăţiei. La acea convenţie, aşa-numitul „Serviciul Pelerinului" al propovăduitorilor călători, a fost a fost înlocuit de reprezentanţii serviciului de teren care s-a transformat în dispunerea servitorilor regionali şi zonali de astăzi. Din acel moment, a crescut şi serviciul de pionierat, prin cei care şi-au dedicat timpul pe deplin în lucrarea din casă în casă. Aceste aspecte nu au fost dinadins aranjate dinainte de oameni, ci Domnul Însuşi i-a îndrumat, pentru că El este însărcinat cu lucrarea de serviciu, de a transmite mesajul oamenilor. El îi îndrumă pe îngerii Săi ce să facă, iar prin intermediul lor, îi dirijează pe martorii Săi de pe pământ spre direcţia cea bună, iar toată lauda şi cinstea este datorată Celui Prea Înalt.

Observaţi acum Apocalipsa 9:16: „Oştirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreţi; le-am auzit numărul." Este scris (19:14): „Oştile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subţire, alb şi curat." Aceste oştiri includ, fără îndoială, miriadele de îngeri, precum şi micul ansamblu al martorilor lui Iehova de pe pământ. Ioel 2:11 indică: „Tabăra sa este foarte numeroasă şi cel ce-şi împlineşte cuvântul este puternic." Oştirea lui Dumnezeu este bine echipată şi neînfricată. (Iov 39:19-25) Aceste două sute de milioane din oştirea Domnului au răsunat mesajul de nenorocire conducătorilor lumii sub Satan. Unşii lui Iehova de pe pământ ar trebui să fie, prin aceasta, încurajaţi. Să-i lăsăm să se bucure şi să spună: „Cei ce sunt cu noi sunt mai mulţi decât cei ce sunt cu duşmanul." - 2 Regi 6:16.

Viziunea lui Ioan scoate la iveală faptul căci, caii şi călăreţii au platoşe de foc, hiacint şi pucioasă, iar caii aveau capete precum leii, iar din gurile lor ieşea foc şi pucioasă. (Apocalipsa 9:17) O astfel de platoşă arzătoare şi sulfuroasă ar fi o imagine îngrozitoare, pe care să o vadă duşmanul. În Isaia 63:4, Domnul spune: „Ziua răzbunării este în inima Mea." La fel este şi atitudinea inimii oştirii Domnului, reprezentată prin platoşa arzătoare şi acel zel arzător pentru Iehova este înfăţişat ca acoperind cel mai vital organ, şi anume inima, care îngrozeşte duşmanul, dar porunceşte victorie unsului lui Dumnezeu.–Filipeni 1:28.

Isus Cristos, „Leul din seminția lui Iuda", conduce oştirea Domnului, iar membrele trupului Său sunt descrise corespunzător ca având capete precum leii. Aceasta este o descriere foarte potrivită a diviziunii cavalereşti din oştirea Domnului, care este puternică în Domnul şi în influenţa puterii Sale. „Ce este mai puternic decât un leu?" Precum cei care l-au urmat pe David, ei sunt bărbaţi …, instruiţi pentru război, … ale căror feţe erau ca nişte feţe de lei." (1 Cronici 12:8) Poporul Domnului este din clasa lui David. Proverbele 28:1: „Cei răi fug fără să-i urmărească nimeni, dar cei drepţi sunt curajoşi ca un leu." - Proverbele 19:12.

Apostolul Ioan spune (Apocalipsa 9:18,19) că puterea acestor soldaţi ai Domnului se află în gurile şi în cozile lor, care sunt precum coada unui şarpe.

Cuprins

Iehova a pus mesajul Său în gura poporului Său şi l-a făcut martorii Săi, în timp ce îşi face marea „lucrare neobişnuită." (Isaia 51:16) Aceştia propovăduiesc Cuvântul Său şi cântă laudele Sale, iar acest mesaj iese din gurile lor. „Coada" simbolică este mesajul profetic pe care El îl furnizează. Dumnezeu nu a permis celor răi să rostească Cuvântul Său, ci i-a însărcinat pe martorii Săi cei unşi să furnizeze mesajul Său de adevăr şi să vorbească cuvântul Său de răzbunare împotriva organizaţiei duşmane. (Psalmii 50:16, 17) Aceşti servitori ai Domnului rostesc mesajul prin gurile lor şi lasă mesajul profetic în urma, ca pe o „coadă", pe care oamenii îl citesc; şi astfel, ei atacă organizaţia inamică „care intră şi iese." Mesajul public de mărturie, care a plecat din Toronto, a fost rostit verbal şi transmis de peste cincizeci şi trei de staţii radio. Fără îndoială, un mare număr de guri (numeroasele boxe de recepţie radio) a preluat mesajul din eter şi l-a vestit milioanelor de ascultători. Răspunsul imediat dat prin telegraf şi scrisori, din fiecare parte a ţării, dovedeşte că acest fapt este corect. Apoi a urmat distribuirea mondială a mesajului sub formă tipărită. Acest mesaj, din gură şi „coadă" a muşcat organizaţia inamică şi încă o mai muşcă. Prin cele trei metode distructive, „foc", „fum" şi „pucioasă",mulţi au fost ucişi, adică influenţa şi puterea lor de a înşela oamenii au fost nimicite. Mesajul Domnului, ulterior în formă editată în broşura *Libertate pentru Popoare,* a ajuns şi la puterile guvernatoare, şi la oameni. Nu a fost mesajul omului, ci mesajul lui Dumnezeu, preluat din Cuvântul Său şi care vorbeşte despre distrugerea Sa a sistemelor nedrepte. Isaia 30:33, referitor de distrugerea de la Armaghedon, spune: „Suflarea lui Iehova, ca un şuvoi de sulf, arde pentru El. Căci Tofetul [valea Hinnom, unde s-a păstrat venerarea Diavolului] este deja pregătit; da, este pregătit pentru rege, [adică, puterile lumeşti de conducere] El [Iehova] a făcut rugul lui adânc mai larg [pentru a-i găzdui pe toţi cei răi]; focul şi lemnele sunt din belşug." Căci de multă vreme este pregătit un rug, gătit şi pentru împărat: adânc şi lat este făcut, cu foc şi lemne din belşug. Suflarea Domnului îl aprinde ca un şivoi de pucioasă.

Această „lucrare neobişnuită" de a declara răzbunarea împotriva creştinătăţii", Domnul o face când vine la templul Său, şi anume, începând cu anul 1918 d. Cr. Psalmul 11:4,6 afirmă: „Domnul este în templul Său sfânt. Tronul Domnului este în ceruri: Ochii săi privesc, ochii săi scânteietori îi cercetează pe fiii oamenilor. El va face să plouă peste cei răi cu capcane, cu foc, cu pucioasă şi cu vânt teribil; acesta va fi paharul pe care vor trebui să-l bea." Acel mesaj, rostit prin zvon şi apoi aruncat în mâinile milioanelor de oameni şi lăsat în urmă pentru ca ei să-l „mestece", a dezvăluit o senzaţie dureroasă, asemenea muşcăturii unui şarpe. Dumnezeu spusese: „Iată că trimit printre voi şerpi, pentru care nu există descântec, şi ei vă vor muşca, a zis Domnul." (Ieremia 8:17) ; şi această profeţie a fost îndeplinită.

Imediat după aceea, presa publică, care este unealta şi purtătorul de cuvânt al puterilor conducătoare, a produs un ţipăt sau urlet, ca rezultat al muşcăturii. A doua zi după discursul congresului, presa din Toronto a cerut departamentului legal din cadrul guvernului să ia măsuri imediate, pentru a exila oratorul din acea

Cuprins

conjunctură, care citise hotărârea şi apoi a denunţat vehement mesajul care fusese furnizat ca sprijin. Publicaţia *The New York* Times a rupt tăcerea şi, odată pentru totdeauna, a strigat şi a urlat împotriva adevărului şi a redat protestele preoţimii. Compania Naţională de Radiodifuziune, un alt purtător de cuvânt al alianţei diabolice, s-a implicat în urlet şi condamnare şi apoi a refuzat să-şi mai folosească vreodată facilităţile radio în transmiterea mesajului despre Cuvântul adevărului lui Dumnezeu. În strădania de a anihila adevărul, îşi propune să determine ceea ce va fi dat oamenilor în chestiuni religioase.

Dumnezeu Şi-a trimis îngerii invizibili ca să răsune din trâmbiţă şi să trimită mesajul şi a făcut ca servii Săi vizibili de pe pământ să se implice în acea lucrare. Ei au rostit acest mesaj prin gurile lor şi au lăsat în urma „cozii" mesajul profetic, iar acest lucru a făcut ca reprezentanţii Diavolului să se răsucească şi să se eschiveze în agonie. (Psalmii 2:4): „Cel ce stă în ceruri va râde; Domnul Îşi va bate joc de ei." Poporul lui Dumnezeu râde alături de El.

Mesajul public, furnizat la Toronto, arată alianţa strânsă între preoţime, Marea Afacere şi politicieni, cele trei elemente ale organizaţiei oficiale a lui Satan. Apoi, mulţi dintre preoţi au ieşit din domeniul de afacere şi au intrat în activităţi comerciale. Afacerea lor de predicare a fost omorâtă.

Apocalipsa 9:20,21 adaugă: „Ceilalţi oameni, care n-au fost ucişi de aceste urgii, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se închine dracilor şi idolilor din aur, din argint, din aramă, din piatră şi din lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble. Şi nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtişagurile lor." Oamenii trecuţi prin toate structurile acestora încă insistă asupra unui guvern fără Iehova Dumnezeu şi fără Isus Cristos. Chiar dacă adevărul le este arătat, că Dumnezeu L-a pus pe Regele Său pe tronul Său, că a sosit vremea de a pune bazele Împărăţiei Sale şi că aceasta este un leac universal pentru bolnavii din omenire, ei încă persistă în drumul lor cel rău, al omenirii oprimate, şi insistă să le conducă. Ei refuză să-L întâmpine pe Regele cel drept de pe pământ. Ei continuă să se închine lui Satan şi doctrinelor sale legate de originea şi destinul omului. Ei venerează lucruri materiale, mai degrabă decât pe Creator. Influenţa lui Satan îi convinge încă pe mulţi să urască (fapt care este crimă) pe poporul lui Dumnezeu şi să-l persecute. Mulţi care pretind a fi creştini continuă încă relaţia lor ilicită cu lucrurile nedrepte ale acestei lumi, care reprezintă curvie spirituală. Ei au o preferinţă pentru doctrina demonilor mai degrabă decât pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Ei îi jefuiesc şi îi ucid pe semenii lor. Ei Îl jefuiesc pe Dumnezeu de ceea ce este îndreptăţit în mod just.

AVANPREMIERE

IEHOVA oferă servilor Săi credincioşi licăriri ale înţelegerii şi ale măreţului aranjament, care vor predomina pe tot pământul, după distrugerea

Cuprins

tuturor duşmanilor guvernului Său teocratic, la Armaghedon, atât de apropiatul război universal.

Prin profeţii Săi, El declară că toţi supravieţuitorii pământului din acea imensă nenorocire din toate timpurile, se vor întâlni în mod regulat, pentru a comemora faptele maiestuoase ale Prea Înaltului Dumnezeu. Sărbătoarea solemnă pentru închinare este poruncită în mod divin, în acest scop. Pentru binele tuturor celor care vin la acele adunări festive, Iehova a asigurat bune reguli de deplasare, după cum este reprezentată, în mod simbolic, în viziunea lui Ezechiel legată de templu. Regula templului este expusă astfel:

„Iar când poporul ţării va intra ca să se plece înaintea lui Iehova în perioadele de sărbătoare, cel care va intra pe drumul porţii de la nord [a templului] pentru a se închina, să iasă pe drumul porţii de la sud; şi cel care va intra pe drumul porţii de la sud să iasă pe drumul porţii de la nord; nimeni să nu se întoarcă pe poarta pe care a intrat, căci trebuie să meargă mai departe, împotriva sa [exact pe drumul din faţa lui (*R.V.*)]" (Ezechiel 46:9) Şirul celebranţilor fericiţi continuă să se îndrepte într-o singură direcţie, astfel că acolo nu există dezordine, reieşind faptul că alături de Iehova, totul este în ordine. Mai mult, oamenii, în exercitarea privilegiilor lor, în relație cu templul lui Dumnezeu, trebuie să trăiască liber, şi nu doar o parte a drumului lor, dacă vor să fie împăcaţi în faţa lui Dumnezeu şi aduşi în permanenţă în organizaţia Sa.

În „creştinătate", conducătorii sunt nişte păstori ridicoli. În organizaţia lui Iehova, „prinții" pământești sunt vechii profeţi şi alţi martori credincioşi de la Abel până la Ioan Botezătorul, înviaţi ca bărbaţi perfecţi, (Evrei. 11:35, 39, 40), va ghida poporul mereu, cu autoritate, spre calea cea bună. „Și voievozii [însemnând fiecare dintre prinții de pe tot pământul] vor cârmui cu nepărtinire. (Psalmii 45:16; Isaia 32:1) ca reprezentanţi vizibili ai guvernului permanent [teocratic] în mijlocul lor [oamenilor] să intre [în templu] când vor intra ei şi să iasă când vor ieşi ei. La sărbători şi în perioadele de sărbătoare, carnea [sau mâncarea] să fie o efă taurului tânăr şi o efă pentru berbec; iar pentru miei, cât va putea să dea; şi un hin de ulei pentru fiecare efă." (Ezechiel 46:10, 11) Prinții se află astfel într-o poziţie responsabilă faţă de Iehova şi în timpul domniei de o mie de ani a Domnului, Isus Cristos, vor vedea că poporul practică cinstea şi dreptatea.

Templul tipic avea porţi, interioare şi exterioare, la nord, la sud şi la est. Poarta interioară de est a templului va fi deschisă la ocazii de stat. Legat de aceasta este scris: „Dacă însă domnitorul aduce Domnului o ardere de tot de bunăvoie sau o jertfă de mulţumire de bună voie, îi vor deschide poarta dinspre răsărit şi el îşi va aduce arderea – de - tot şi jertfa de mulţumire aşa cum o aduce în ziua Sabatului; apoi va ieşi afară şi după ce va ieşi, vor închide iarăşi poarta." (Ezechiel 46:12) Acesta este o altă mărturie a bunătăţii iubitoare a lui Iehova, arătând consideraţia Sa pentru profeţii credincioşi de altădată şi faptul că ei vor fi favorizaţi cu o „mai bună înviere" decât cei se ridică la învierea pământească generală. (Evrei 10:35) În serviciul lor nu va mai fi nimic obligatoriu, ci vor servi cu bucurie, de bunăvoie şi cu o minte pregătită. Ei vor fi fericiţi să slăvească şi să aducă jertfe de laudă şi

Cuprins

recunoştinţă Domnului în particular şi chiar și atunci când temporar primesc o sarcină oficială de la oameni. Observaţi că atunci prinții decid să ofere jertfa lor voluntară (sau benevolă) „el va trebui să iasă; iar după ce va ieşi, poarta să fie închisă în urma lui.” Acest lucru arată că uşile ascultătorilor, cu preoţimea cerească a lui Iehova, dintre care Isus Cristos este Înaltul Preot, vor fi mereu pregătite să se deschidă acestor prinți de pe pământ, oricând nevoile lor personale le vor cere să caute comuniune cu Domnul cerului. După cum este scris: „Înainte ca ei să strige, Eu voi răspunde: şi, în timp ce încă vor vorbi, Eu voi auzi.” –Isaia 65:24.

Mai mult, sunt prevăzute sacrificii zilnice de laudă a lui Iehova. Porunca templului spune: „În fiecare zi vei aduce Domnului ca ardere de tot un miel de un an, fără cusur; pe acesta îl vei aduce în fiecare dimineaţă. Vei mai adăuga la el ca dar de mâncare, în fiecare dimineaţă, a şasea parte dintr-o efă şi a treia parte dintr-un hin de untdelemn, pentru stropirea florii de făină. Acesta este darul de mâncare de adus Domnului; aceasta este o lege veşnică, pentru totdeauna! În fiecare dimineaţă, vor aduce astfel mielul şi darul de mâncare împreună cu untdelemnul, ca o ardere de tot veşnică.” (Ezechiel 46:13-15) Toate acestea sunt simbolice şi profetice: Recunoaşterea laudei şi recunoştinţei va fi oferită lui Iehova Dumnezeu prin preoţimea Sa regală, constând în Isus Cristos şi cei 144.000 de asociaţi cereşti şi care nu va fi mai mult decât „jertfa zilnică [sacrificiul continuu ascendent (*Roth.*)] va fi îndepărtată.” (Daniel 12:11) Atunci, organizaţiile politice satanice, preumbrite prin „fiara” şi „imaginea fiarei” îşi vor dovedi netemeinicia, pentru a nu putea interveni pe pământ.

„Prinții de pe întregul pământ” li se permite o favoare veşnică din partea lui Iehova. Legat de acest lucru, este scris: „Iată ce a zis Domnul Dumnezeu: «În cazul în care prințul dă un dar ca moştenire fiecăruia dintre fiii săi; această moştenire va [aparţine fiilor săi *R.V.*]; va fi proprietatea lor prin moştenire.” (Ezechiel 46:16) În vremea vechiului Israel, fiii erau crescuţi pentru a perpetua numele familiei şi proprietăţile care puteau rămâne pentru o moştenire durabilă. Toate acestea erau necesare datorită condiţiei finale a rasei umane. Sub Împărăția lui Iehova prin Isus Cristos, conducătorii înviaţi, profeţii credincioşi sau prinții nu vor muri şi „Nici nu vor mai putea să moară.” (Luca 20:36) Ei nu vor avea nevoie de fiii pentru a menţine moştenirea familiei, întrucât acești prinți sunt înviați de către Isus Cristos şi primesc viaţă prin El şi, astfel, vor fi „fiii” din cauza moştenirii lor de la Principiarul lor Tată, Isus Cristos. Aşadar, este evident că termenii „prinți” şi „fiii lor” folosiţi aici clădesc laolaltă o imagine profetică a tuturor „prinților de pe întregul pământ”, care vor deveni „copiii” Cristosului, marele Prinț al Gloriei. (Psalmii 45:16) Deci, această profeţie dată în Ezechiel arată că acești prinți nu îşi vor pierde niciodată numele şi ceea ce Dumnezeu le-a dat ca moştenire va fi în proprietatea lor ca moştenire pentru totdeauna.

„Prinții” se pare că le-au cedat anumite prevederi în materie de serviciu faţă de Iehova. Acest fapt este reprezentat prin următoarele cuvinte: „Dar dacă dă unuia din slujitorii lui un dar luat din moştenirea lui, darul acela va fi al lui până în anul

Cuprins

slobozeniei [anul jubiliar], apoi se va întoarce înapoi domnitorului; numai fiii lui vor stăpâni ce le va da din moştenirea lui." (Ezechiel 46:17) În timpul perioadei de reconstrucţie, va avea loc un serviciu universal, pe care se pare că Domnul îl va lăsa la discreţia „prinților de pe întregul pământ", faţă de care vor admite onoarea serviciului special în organizaţia lui Iehova. Oportunitatea va fi permisă acelor oameni care Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu pentru a-şi arăta credinţa, devotamentul şi promptitudinea de a servi; iar ei se vor califica pentru serviciu. Este privilegiul celor rămaşi, care acum au copiii, de a-i învăţa să se dedice cu adevărat lui Iehova Dumnezeu şi serviciului Său, să fie sub control şi pregătiţi pentru serviciu, sub îndrumarea „prinților de pe întregul pământ." La fel de asemănător este şi privilegiul lui Ionadab sau al oamenilor binevoitori de astăzi, care au copii. Astfel de copii să fie cu toţii încurajaţi să citească *Turnul de Veghere* şi să-l studieze alături de părinţii lor. Luaţi copiii cu voi la orele de studiu, acolo unde se studiază publicaţiile TURNULUI DE VEGHERE. Ţineţi minte că porunca lui Dumnezeu dată vouă este ca ai voştri copii să caute dreptatea şi blândeţea înainte de începerea Armaghedonului. *Turnul de Veghere* vă va fi de mare folos în atenţionarea asupra avertismentului Domnului şi le va permite copiilor voştri să înveţe calea dreptăţii. Fără îndoială, „prinților" şi conducătorilor li se vor acorda beneficii pentru serviciul special, celor care deţin calificările necesare pentru serviciu şi care sunt bucuroși să servească şi să mulţumească.

Întreaga poziţie de serviciu de pe pământ este moştenirea „prinților", dar această lucrare va cere serviciul multora, iar „prinții" vor avea privilegiul de a deschide celorlalţi oportunitatea de a asista la lucrare, sub îndrumarea „prinților de pe întregul pământ". Privilegiul acordat astfel, ca „dar" sau favoare „să fie al lui [adică, a servilor] până în ziua eliberării", iar apoi se vor „întoarce la prinți." Asta înseamnă că „servii" pot avea acest privilegiu de serviciu sub prinți şi că onoarea care presupune această poziţie se va menţine până la sfârşitul miei de ani, iar la acest sfârşit, aceşti servii nu se vor diferenţia de alţi oameni, care îşi păstrează integritatea şi care vor fi „eliberaţi…în glorioasa libertate a copiilor lui Dumnezeu." (Romani 8:21) Oricum, va fi minunat să fi privilegiat de a servi oamenilor sub îndrumarea conducătorilor pământului, iar cei credincioşi de pe pământ îşi vor instrui copiii în acest sens. Indiferent de gloria pe care o au servii şi de care se bucură, realizarea serviciului va aparţine prinților și servii se vor bucura de ea prin bunăvoinţă.

Această scriptură arată că persoanele de naţionalitate iudaică (uneori fiind numiţi chiar de ei înşişi sau de alte persoane „evrei") nu vor avea favoruri diferite de cei de alte naţionalităţi. În timpul miei de ani, evreii pot să facă un serviciu doar în subordinea prinților. Asemenea persoane nu vor mai fi favorizate faţă de alţi oameni; Cuvintele lui Isus arată că poate fi „mai tolerabil" pentru ceilalţi. Loialitatea şi devotamentul faţă de Domnul şi Împărăția Sa va aduce celor ce le poartă binecuvântările Sale. Deşi ca popor, evreii dup carne au fost necredincioși faţă de Dumnezeu, mai ales în timpul legământului din vechime, cu toate acestea Iehova Îşi va extinde mila spre cei care pot fi mântuiţi şi, datorită credincioșiei

Cuprins

strămoşilor lor, care sunt acum, în timpul miei de ani, „prinți peste întregul pământ”, Dumnezeu le va da şansa să se împace complet cu El. Despre cei rămaşi, dintre iudeii care L-au acceptat pe Isus Cristos, este scris: „Ei sunt iubiţi datorită strămoşilor lor.” (Romani 11:28) Nu va exista motiv pentru care vreunui evreu, după carne, să-i fie dat vreun serviciu special în timpul domniei de o mie de ani, decât dacă este încercat apoi devotat în particular lui Iehova Dumnezeu şi Regelui Său, Isus Cristos. Cuvintele lui Pavel, citate mai sus, nu pot fi interpretate pentru a însemna că persoanele de origine iudaică vor avea un favor mai presus de alţi oameni. Fiecare persoană care intră în organizaţia lui Dumnezeu trebuie să aibă credinţă ca cea a lui Avraam şi astfel, ei devin cu adevărat israeliţi, adevăraţi iudei, slăvitori al Dumnezeului Prea Înalt şi a servilor credincioși, sub Regele Isus Cristos.

Iehova face să apară direct faptul că nici o asuprire nu va fi tolerată în Împărăție. „Domnitorul nu va lua nimic din moştenirea poporului, nu-l va despuia de moşiile lui. Ci, ce va da de moştenire fiilor săi, va lua din ce are el, pentru ca nici unul din poporul Meu să nu fie îndepărtat din moşia lui!” (Ezechiel 46:18) Acest lucru arată că ceea ce Dumnezeu atribuie prinților nu va încălca moştenirea poporului. Întregul pământ devine locul omenirii ascultătoare, iar ei trebuie să păstreze acest lucru pentru totdeauna. Oamenii trebuie să trăiască permanent şi în deplină siguranţă. Prinții nu vor dobândi glorie sau bunăstare de pe seama oamenilor, dar nici oamenii nu vor fi risipiţi. „Conducătorii de pe întregul pământ” vor aduce oamenii în strânsă colaborare, ca o mare familie umană, deosebit de paşnică, şi toţi Îl vor lăuda pe Creatorul Cel veşnic. –Psalmii 150:6.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Împărăţiei lui Jehova

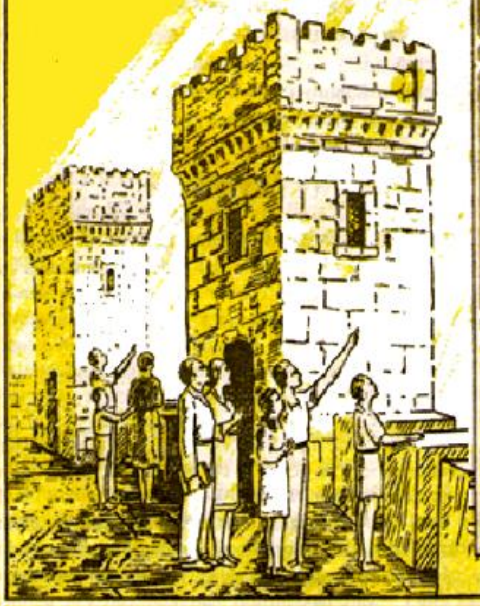

15 DECEMBRIE 1939 Nr. 24

Cuprins:

MÂNGÂIEREA LUI LAZĂR - Pag.613

PROSPERITATE - Pag.629

"VOI SUNTEŢI MARTORII MEI, ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" Isaia 43:12

Cuprins

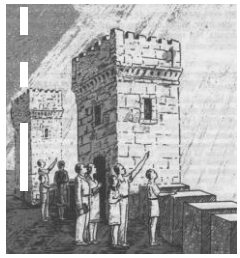

Publicată bilunar de
Societatea de Biblii şi Tratate Turnul de Veghere
117 Adams Street Brooklyn. N.Y.. U.S.A.

FUNCŢIONARI:

Preşedinte: J.F.Rutherford Secretar: W.E. Van Amburgh

„Toţi fiii Tăi vor fi învăţaţi de lehova;
şi mare va fi pacea fiilor tăi" - *Isaia 54:13*

SCRIPTURA ÎNVAŢĂ CLAR:

IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat: El este din veşnicie în veşnicie: El este Creatorul cerului şi al Pământului şi Dătătorul de viaţă al creaturilor Sale. Logosul a fost începutul creaţiunii Sale şi Agentul Său activ la crearea tuturor lucrurilor. Logosul este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer şi pe Pământ şi Principalul Agent Executor al lui lehova.

DUMNEZEU a creat Pământul pentru om. El a creat pe om perfect pentru a trăi pe Pământ, unde l-a aşezat. Omul n-a ascultat de legea lui Dumnezeu în mod voluntar şi a fost condamnat la moarte: din cauza păcatului lui Adam, toţi oamenii sunt născuţi păcătoşi şi fără drept la viaţă.

ISUS a fost făcut om şi Omul lsus a suferit pentru a produce preţul de răscumpărare pentru cei ascultători din omenire: Dumnezeu L-a înviat pe Isus din morţi, ca şi creatură divină. L-a înălţat la cer mai presus de orice creatură şi de orice nume şi L-a investit cu toată puterea şi cu toată autoritatea.

ORGANIZAŢIA LUI IEHOVA este o Teocraţie numită Sion şi Isus Cristos este Funcţionarul Principal de acolo şi Regele de drept al lumii: urmaşii unşi şi credincioşi ai lui Cristos sunt copiii Sionului şi membrii organizaţiei lui lehova: ei sunt martorii Săi, a căror datorie şi privilegiu este să mărturisească pentru supremaţia lui lehova. să declare scopurile Sale cu privire la omenire, aşa cum sunt exprimate în Biblie şi să poarte fructele împărăţiei înaintea tuturor acelora care voiesc să asculte.

LUMEA cea veche s-a sfârşit în anul 1914 A.D. şi Domnul Isus Cristos a fost aşezat de lehova pe tronul Său al autorităţii, a expulzat pe Satan din cer şi înaintează în întemeierea Împărăţiei lui Dumnezeu pe Pământ.

REMEDIUL şi binecuvântările popoarelor Pământului pot veni doar prin împărăţia lui lehova prin Cristos, care acum a început. Următoarea faptă măreaţă a Domnului, va fi distrugerea organizaţiei lui Satan şi stabilirea dreptăţii pe Pământ: sub această împărăţie, oamenii de bine ce vor supravieţui Armaghedonului, vor împlini mandatul divin de „a umple Pământul" cu un neam omenesc drept.

MISIUNEA SA

Această revistă este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe lehova Dumnezeu şi scopurile Sale. aşa cum sunt exprimate în Biblie. Ea publică instrucţiuni biblice destinate îndeosebi pentru a ajuta martorilor lui lehova şi tuturor oamenilor de bine. Ea pregăteşte pentru cititorii ei un studiu sistematic al Bibliei, iar Societatea furnizează şi altă literatură pentru a ajuta asemenea studii. Ea publică material potrivit pentru instruirea publică în Scripturi, prin radio şi alte mijloace.

Ea aderă strict la Biblie, ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă şi separată de toate religiile, partidele, sectele sau alte organizaţii lumeşti. Ea este în întregime şi fără rezervă pentru împărăţia lui lehova Dumnezeu sub Cristos, Regele Său iubit. Ea nu este dogmatică, ci invită la examinarea conţinutului ei în mod critic şi atent. în lumina Scripturilor. Ea nu se amestecă în controverse, iar coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Preţul abonamentului anual

Statele Unite - $1: Canada şi celelalte ţări - $1.50: Marea Britanie. Australia şi Africa de Sud - 6S. Mandatele din America pot fi trimise prin ordin de plată poştal sau Expres sau prin cec bancar. Mandatele din Canada. Anglia. Africa de Sud. Australia şi Asia pot fi trimise direct birourilor de filială respective. Mandatele din alte ţări decât cele menţionate, pot fi trimise direct biroului din Brooklyn. dar numai prin ordin de plată poştal *internaţional.*

Birourile din străinătate

Anglia ..... 34 Craven Terrace. London. W.2. England
Canada ... .40 Irvvin Avenue. Toronto 5. Ontario. Canada
Australia şi Asia..... 7 Beresford Road. Strathfield. N.S.W.. Australia
Africa de Sud ..... Boston House. Cape Town, South Africa

(Traduceri ale acestei reviste apar în mai multe limbi.)

Toţi studenţii Bibliei sinceri, care din cauza infirmităţii, sărăciei sau necazului, nu pot să plătească preţul abonamentului, pot avea gratuit *Turnul de veghere* printr-o cerere scrisă adresată vestitorilor, făcută odată pe an, arătând motivul pentru care cer aceasta. Noi suntem bucuroşi să-i ajutăm astfel pe nevoiaşi, dar cererea scrisă odată pe an este solicitată de regulamentele poştale.

Cuprins

TURNUL DE VEGHERE

VESTITORUL PREZENŢEI LUI CHRISTOS

VOL. LX **15 Decembrie 1939** **Nr. 24**

MÂNGÂIEREA LUI LAZĂR

„Şi oricine se va înălţa va fi smerit; iar cel care va fi smerit va fi înălţat.”
– Mat. 23:12.

Iehova este „Tatăl îndurării, şi Dumnezeul mângâierii.” (2Cor. 1:3) El este cel care îi doboară pe cei care s-au înălţat singuri, şi cel care îi înalţă pe cei ascultători: „Căci Dumnezeu este judecătorul; El îl doboară pe unul, şi îl ridică pe altul.” (Ps. 75:7) Acestea sunt reguli şi adevăruri fixe care nu pot fi schimbate. Dumnezeu nu se schimbă niciodată. (Mal. 3:6) Iehova Dumnezeu este reprezentat în templul Său cel sfânt de către Isus Cristos, Reprezentantul Său Oficial – cel care judecă naţiunile şi care îi doboară pe cei care s-au înălţat singuri, pe „capre”; astfel El le oferă mângâiere „altor oi” ale Sale, celor supuşi cărora le sunt oferite binecuvântări pământeşti asigurate prin Împărăţie.

2. Pildele folosite de Isus Cristos sunt profeţii, ceea ce înseamnă că ele pot fi înţelese fie în momentul în care s-au îndeplinit, fie în momentul în care sunt în curs de îndeplinire. O pildă care a fost parţial îndeplinită poate fi atât de clară încât ceea ce a mai rămas să se împlinească este uşor de înţeles. Pilda spusă de Domnul Isus Cristos despre „omul bogat şi Lazăr” a fost în trecut subiectul a multor discuţii, însă niciuna dintre acele interpretări individuale nu putea fi corectă. (2Pet. 1:20) O profeţie poate fi înţeleasă doar în momentul în care Dumnezeu face ca anumite lucruri să se întâmple pentru îndeplinirea ei. Profeţia sau pilda despre Lazăr şi omul bogat pare să fie acum parţial îndeplinită – ba chiar mai mult, în curs de îndeplinire – acesta fiind un moment bun pentru a o studia. Pentru ca persoanele consacrate să poată studia această pildă profetică, vom prezenta personajele ei principale şi cadrul de desfăşurare:

OMUL BOGAT: „servul rău”, „omul păcatului”, „fiul pierzaniei”, cel care îşi va găsi sfârşitul în Hades.

LAZĂR CERŞETORUL: oamenii de bună-credinţă, cei care mai sunt preumbriți și de Ionadab, Ionatan și de alţii, cei care vor forma „marea mulţime”.

PRĂPASTIA: marele abis sau marea despărțire creată de către Isus Cristos la finalul judecăţii, între „capre” şi „alte oi”, preumbrire a stării de netrecut dintre organizaţia lui Satan şi cea a lui Iehova

CASA TATĂLUI: casa sau organizaţia lui Satan care este sprijinită de religioniști.

Cuprins

CEI CINCI FRAŢI: cei cinci fraţi, şase alături de omul bogat, preumbrește întreaga organizaţie pământească a lui Satan, organizaţie care îi include şi pe cei care o susţin.

Introducere

3. Contextul arată că Isus le adresa această pildă discipolilor Săi, iar fariseii ipocriţi care se aflau în apropiere puteau auzi acel discurs. Isus le arăta discipolilor Săi importanţa credinţei depline în îndeplinirea legământului încheiat cu Iehova. Fariseii, deşi se aflau într-un legământ al legii pe care Dumnezeu îl încheiase cu naţiunea lor, erau necredincioşi şi practicau religia în loc să respecte legea lui Dumnezeu, anulând-o prin ipocrizia lor. Astfel, ei au reuşit să îi întoarcă şi pe oamenii de rând de la Dumnezeu. Ei susţineau că sunt slujitorii Domnului, deşi în realitate erau slujitorii Diavolului, după cum le-a spus-o şi Isus. (Mat. 15:1-9; Ioan. 8:42-44) Isus şi-a dorit intenţionat ca fariseii să audă discursul pe care El îl adresa discipolilor Săi, iar fariseii au înţeles că pilda îi viza pe ei. Isus a spus: „Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt sau va ţine numai la unul şi va nesocoti pe celălalt. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona.” Fariseii, care erau iubitori de bani, ascultau şi ei toate lucrurile acestea şi îşi băteau joc de El” – Luca 16:13,14.

4. Cuvintele lui Isus i-au agitat pe farisei deoarece aceştia înţeleseseră că se făceau vinovaţi exact de lucrurile despre care vorbea Isus. Ei Îi fuseseră necredincioşi lui Dumnezeu şi legământului pe care îl încheiaseră cu El. Fariseii, spre deosebire de oamenii obişnuiţi, au început să ocupe poziţii privilegiate care le ofereau foarte multe facilităţi. Poziţiile ocupate de ei erau foarte asemănătoare cu poziţiile ocupate de clericii marilor organizaţii religioase care există în prezent; aceste poziţii le oferă liniște, confort lumesc şi foarte multă putere şi influenţă în rândul oamenilor. Aşa cum fariseii erau bogaţi în comparaţie cu oamenii obişnuiţi, aşa sunt şi clericii marilor organizaţii bisericeşti existente în prezent. Fariseii erau „iubitori de bani” (*Rotherham* şi *Diaglott*). În ei se afla „rădăcina tuturor relelor”. (1Tim. 6:10) Prin aceasta condiţie a fariseilor ei preumbreau o clasă de persoane care ocupă în prezent o poziţie similară; aceste persoane sunt descrise în Scripturi ca fiind persoane lacome şi complet necredincioase. (2Tim. 3:1,2) Auzind cuvintele lui Isus, fariseii au încercat să îşi justifice poziţia, făcând acest lucru pentru a putea beneficia în continuare de sprijinul oamenilor obişnuiţi şi pentru a putea trăi confortabil, fără să fie întrerupţi. Isus ştia ce gândesc, iar după ce a ascultat ceea ce fariseii au avut de spus, El le-a răspuns: „Isus le-a zis: „Voi căutaţi să vă arătaţi neprihăniţi înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaşte inimile; pentru că ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu.” – Luca 16:15.

5. În ochii lui Dumnezeu, faptul că fariseii s-au înălţat singuri în rândul oamenilor, reprezenta un lucru urâcios. Acei religioşi se temeau că oamenii nu îi vor stima pe cât de mult îşi doreau, iar din cauză că ei râvneau să primească aprobarea oamenilor şi se temeau să nu cumva să o piardă, au căzut în capcana

Cuprins

Diavolului. (Prov. 29:25) Ei deveniseră religioși, iar Dumnezeu considera că acest lucru este o urâciune.

6. Astfel, cuvintele lui Isus îi identifică pe farisei şi clasa de oameni pe care ei o reprezintă, ca fiind „omul bogat" menţionat în pildă. Apoi, Isus a subliniat importanţa Împărăţiei şi necesitatea absolută ca cei care intră în Împărăţie să se supună poruncilor lui Dumnezeu. Versetele 16-18 constituie o introducere a pildei, iar din această cauză le putem acorda atenţie mai târziu. *Turnul de Veghere* dedică această dezbatere în mod special pildei care urmează. Isus prezenta contrastul izbitor dintre *credinţa* şi *necredinţa* unuia în îndeplinirea legământului, subliniind că auto-înălţarea duce la decădere, în timp ce ascultarea smerită duce la înălţarea făpturilor de către Domnul. În armonie cu acest lucru, profetul spune în Psalmul 75:5-7: „Nu vă ridicaţi capul aşa de sus, nu vorbiţi cu atâta trufie! Căci nici de la răsărit, nici de la apus, nici din pustie, nu vine înălţarea. Ci Dumnezeu este Cel ce judecă: El scoboară pe unul şi înalţă pe altul."

7. Odată ce a menţionat câteva dintre poruncile de neschimbat ale Cuvântului lui Dumnezeu, Isus Şi-a continuat discursul în faţa discipolilor Săi şi a fariseilor: „Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră şi in subţire; şi în fiecare zi ducea o viaţă plină de veselie şi strălucire." (Luca 16:19) În sprijinul acestei afirmaţii făcută la începutul pildei, oferim următoarea dovadă scripturală: această pildă s-a îndeplinit la scară mică, ea aplicându-se religioșilor din poporul evreu. Poporul evreu încheiase un legământ cu Dumnezeu. Ei erau favorizaţi înaintea altor popoare de pe pământ, pentru că după cum Dumnezeu a spus: „Doar pe voi v-am cunoscut." (Amos 3:2) Liderii evreilor erau clericii, fariseii – iar aceştia, prin termenii legământului aveau obligaţia să îi înveţe pe oameni poruncile lui Dumnezeu, dar mai ales să se supună şi ei acestor porunci. Fariseii puteau fi cu adevărat bogaţi prin privilegiile şi binecuvântările Împărăţiei care urmau să le fie oferite în funcţie de credinţa şi supunerea lor. „Binecuvântarea Domnului îmbogăţeşte" (Prov. 10:22) În loc să se supună poruncilor lui Dumnezeu şi să primească bogăţiile adevărate la momentul potrivit, fariseii au preferat favorurile, puterea şi aplauzele venite din partea oamenilor pe care îi conduceau. Ei erau aroganţi şi „se încredeau în bogăţii nesigure", lucruri despre care apostolul a vorbit ulterior. (1Tim. 6:9,10,17) Printre evreii favorizaţi se afla şi Iuda Iscarioteanul. Isus îl alesese drept unul dintre discipolii Săi, oferindu-i o poziţie de încredere în grupul Său. Iuda putea primi măreţele bogăţii ale cerurilor, însă el a preferat să aibă lucruri vizibile care să îl facă bogat în rândurile oamenilor; astfel, el a căzut în capcana Diavolului şi L-a trădat pe Domnul. Isus l-a numit ulterior pe Iuda drept „fiul pierzaniei". – Ioan 17:12.

Împlinirea profeţiei

8. Ceea ce li s-a întâmplat evreilor, dar mai ales elementului religios al acelui popor, reprezintă preumbriri sau pilde ale unor lucruri cu mult mai considerabile care urmează să se întâmple – întâmplările prin care au trecut evreii au fost „scrise pentru învăţătura noastră, asupra cărora sfârşitul lumii a venit."

Cuprins

(1Cor. 10:11) Prin urmare, împlinirea pildei profetice trebuia să aibă loc după înscăunarea Împăratului Isus Cristos, mai precis după venirea Sa la templu în anul 1918. Acela a fost momentul în care Sionul a fost înălţat, cei aprobaţi au fost primiţi în templu, „servul rău” a fost dat deoparte, iar judecata naţiunilor a început. – Ps. 102:16; Mal. 3:1-3; Mat. 24:48-51; 25:31-46.

9. După venirea lui Isus Cristos la templu şi după înălţarea Sionului, Domnul a dezvăluit poporului Său credincios identitatea „omului” Său desăvârşit, a „servului Său ales”, spunându-le că acesta este Isus Cristos – Capul, şi toţi cei care sunt făcuţi membrii ai trupului Său. Toţi aceştia poartă denumirea colectivă de „omul desăvârşit”. (Isa. 42:1-6,19,20; Efes. 4:13; 1Cor. 10:17; Ioan. 17:21) Cei care se împotrivesc Guvernului Teocratic, dar care susţin în acelaşi timp că Tatăl lor este Dumnezeu, formează clasa „omului păcatului”, a „fiului pierzaniei”. (1Tes. 2:1-3, *A.R.V.*) „Omul păcatului”, „fiul pierzaniei”, este o clasă formată din oameni care se află într-un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu, dar care în realitate conspiră împreună pentru a distruge organizaţia lui Dumnezeu şi pentru a persecuta pe poporul Său; în această clasă sunt incluşi clericii, „bătrânii aleşi” şi cei care fac parte din clasa „servului rău”. (Mat. 24:24, 48-50; 2Tes. 2:9) Toţi aceştia reprezintă un instrument al Diavolului care se împotriveşte Împărăţiei lui Dumnezeu. Toţi cei care formează „servul răul”, „omul păcatului” şi „fiul pierzaniei”, sunt religioşi care practică într-un fel sau altul aşa-numita „religie creştină”. Clerul Ierarhiei romano-catolice a preluat conducerea acestor religioşi, iar alţii asemenea lor pretind să primească ceea ce nu au, ei făcând rău poporului credincios al lui Dumnezeu şi fiind preumbriți din această cauză drept clasa Iuda. Toţi aceştia fac parte din aceeaşi clasă de oameni, urmând ca sfârşitul lor să fie acelaşi.

10. Pilda îl descrie pe „omul bogat”, însă nu îi dă şi numele. Probabil aceasta se datorează faptului că persoanele preumbrite sunt duşmanii lui Dumnezeu care nu sunt demni de a avea un nume. Descrierea omului bogat se potriveşte clasei menţionată anterior. Ierarhia romano-catolică dispune de foarte multe bogăţii lumeşti, iar membrii ei, alături de alte persoane care practică religia pentru câştiguri temporare, se bucură de bogăţiile materiale ale acestei lumi şi de aplauzele oamenilor, devenind astfel aroganţi şi nesăbuiţi. Ei sunt, după cum apostolul descrie, clasa de persoane care se ridică în aceste zile rele, „iubitori de sine, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, călcători de legământ, dispreţuitori a tot ceea ce este bun”, persecutori ai celor care propovăduiesc mesajul Împărăţiei. În timp ce pretind că Îl slujesc pe Dumnezeu, ei neagă puterea Sa. (2Tim. 3:1-5) Ei se apropie de Dumnezeu doar cu gura, şi urmează o cale opusă poruncilor Sale; ei urmează tradiţiile oamenilor pe care le învaţă şi prin care anulează Cuvântul lui Dumnezeu. (Isa. 29:9-13; Mat. 15:7-9) În ochii Domnului ei nu sunt decât nişte ipocriţi urâcioși, iar acest lucru este adevărat şi despre cei care fac parte din clasa „bătrânilor aleși”. Amăgirea bogăţiilor lumeşti (şi anume a bogăţiilor pe care această lume le poate oferi) îi îndepărtează de adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. (Rom. 3:1,2; Luc. 8:14) Ei sunt lacomi şi râvnitori care iubesc comoditatea şi care

Cuprins

îşi doresc să primească aprobarea oamenilor. În ceea ce îi priveşte pe aceşti religioşi orbiţi care se înalţă singuri şi care nu sunt preocupaţi decât de comoditatea şi confortul lor, profetul lui Dumnezeu spune: „Toţi păzitorii lui sunt orbi, fără pricepere; toţi sunt nişte câini muţi, care nu pot să latre; aiurează, stau tolăniţi şi le place să doarmă. Totuşi sunt nişte câini lacomi, care nu se mai satură. sunt nişte păstori care nu pot pricepe nimic; toţi îşi văd de calea lor, fiecare umblă după folosul lui, fără abatere: „Veniţi, zic ei, am să caut vin şi ne vom îmbăta cu băuturi tari! Mâine vom face tot ca azi, ba încă şi mai rău!" – Isa. 56:10-12.

11. Arătându-şi iubirea pentru comoditate şi orbirea faţă de adevăr, religioşii s-au întors înspre lucrurile lumeşti şi cer să bea din vinul lumii, ei îşi doresc să se îmbete cu vinul Diavolului; ei îşi găsesc fericirea în lucrurile materiale, exercitându-şi influenţa şi puterea asupra oamenilor obişnuiţi. Ei nu numai că se amăgesc singuri, însă îi amăgesc şi pe foarte mulţi alţi oameni pe care îi conduc pe o cale a orbirii.

12. Cei care se aflau într-un legământ cu Dumnezeu şi care aşteptau venirea Împărăţiei, dar care s-au întors înspre fărădelegi – începând să cârtească, să se plângă, să îşi maltrateze fraţii, să îi persecute şi să se împotrivească Împărăţiei, sunt izgoniţi în „întunericul de afară" şi fac parte din clasa „servului rău". Fiind la un moment dat pentru Împărăţie, ei pretind că Dumnezeu este Tatăl lor. Atât ei cât şi clericii instituţiilor religioase consideră că ei sunt „sămânţa" prin care omenirea poate supravieţui; asemeni fariseilor care au spus „Îl avem pe Avraam drept tată", ei I se adresează lui Dumnezeu cu Tată, deşi în realitate ei sunt copiii Diavolului. (Luca 3:8; Ioan. 8:39-44) Cei descrişi aici formează în mod colectiv „omul păcatului", „fiul pierzaniei". Ei se consideră bogaţi, asemeni celor din Laodiceea, care spun: „Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic" (Apoc. 3:17) În ceea ce îi priveşte pe aceşti religioşi, dar mai ales pe cei care formează Babilonul tipic, este scris: „Şed ca împărătească, nu sunt văduvă şi nu voi şti ce este tânguirea!" – Apoc. 18:7.

13. În pildă, omul bogat este descris ca fiind îmbrăcat în purpuriu. În batjocură, o mantie purpurie a fost pusă şi pe Isus. (Marcu 15:17-20) „Omul bogat" din prezent este suficient de bogat încât să îşi permite să-şi cumpere mantii regale. Omul bogat din pildă purta de asemenea şi pânză subţire, personificare care aplicată credincioşilor lui Dumnezeu înseamnă neprihănirea sfinţilor. (Apoc. 19:8,14) „Omul bogat" din prezent este convins de justeţea sa, însă nu poseda nimic din neprihănirea sfinţilor. „Omul bogat" din prezent ignoră adevăratele bogăţii ale lui Dumnezeu: „Pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-şi pună înainte o neprihănire a lor înşişi şi nu s-au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu" – Rom. 10:3.

14. Cei care fac parte din clasa „servului rău", a „omului păcatului" susţin că sunt cei aleşi de Dumnezeu şi că se bucură de binecuvântările Sale, însă în Scripturi ei sunt descrişi ca cei care se cred bogaţi, dar care în realitate nu au nimic. „ Unul face pe bogatul şi n-are nimic." (Prov. 13:7) Persoanele din prezent care se încadrează în descrierea omului bogat se uită doar la sine şi la câştigurile

Cuprins

proprii, continuând să se înalţe singure şi să le îndepărteze pe „altele oi” ale Domnului. (Ezec. 34:4,6) Ei nu fac nimic pentru a-i mângâia pe cei săraci care caută calea spre viaţă.

Cerşetorul

15. În pildă, săracul este denumit în mod clar; iar când Domnul numeşte o persoană, numele său este important. „Şi era un anume cerşetor, pe nume Lazăr, care stătea la poarta sa [a bogatului], plin de răni.” (Luca 16:20) Numele „Lazăr” înseamnă „Dumnezeu [este] ajutorul”, cu alte cuvinte, cel care primeşte ajutor de la Dumnezeu. Săracul este prezentat aici într-un contrast evident faţă de omul bogat, care în cele din urmă nu primeşte ajutorul Domnului, spre deosebire de Lazăr. Fiind un cerşetor, Lazăr preumbrea o clasă de persoane sărace. Acest lucru nu înseamnă neapărat o sărăcie în bunuri materiale care aparţin „acestei lumi a răului”, ci o sărăcie în lucruri care ţin de instrucţiunile Cuvântului lui Dumnezeu, o sărăcie spirituală despre care Isus a spus: „Binecuvântaţi sunt cei săraci în spirit, căci a lor este Împărăţia cerurilor.” (Mat. 5:3) Este arătat astfel că cei care devin cu adevărat bogaţi sunt cei care îşi primesc bogăţiile de la, sau prin Împărăţie. Cuvintele „cerşetor” şi „sărac” provin din acelaşi cuvânt grecesc. „Când strigă un nenorocit, Domnul aude, şi-l scapă din toate necazurile lui” – Ps. 34:6.

16. Prin urmare, cerşetorul preumbreşte o clasă de persoane care realizează că tot ajutorul lor provine de la Dumnezeu; aceste persoane cer ajutorul Domnului şi îl şi primesc, datorită credinţei şi supunerii lor faţă de El: „Eu sunt sărac şi lipsit, dar Domnul Se gândeşte la mine. Tu eşti ajutorul şi izbăvitorul meu: nu zăbovi, Dumnezeule!” (Ps. 40:17) Aceştia aparţin clasei de persoane căreia Domnul îi spune: „Voi sătura cu pâine pe săracii lui” (Ps. 132:15) Ei se roagă astfel: „Doamne, ajută-mă!” (Ps. 30:10) „Da, Dumnezeu este ajutorul meu, Domnul este sprijinul sufletului meu!” – Ps. 54:4.

17. Faptele bine cunoscute tuturor persoanelor care Îi sunt pe deplin consacrate Domnului, se potrivesc exact clasei de persoane care caută acum ajutorul Său. În cadrul organizaţiilor religioase, cum ar fi în cadrul „populaţiei catolice” care face parte din organizaţia Ierarhiei romano-catolice, există foarte multe persoane care şi-au dorit să Îl cunoască pe Dumnezeu şi să afle despre planurile Sale pentru salvarea şi binecuvântarea lor. Ei au fost ţinuţi însă captivi în acele organizaţii religioase, rămânând alături de ele deoarece nu ştiau mai multe. Aceste persoane sunt descrise de către profetul lui Dumnezeu că „cei care suspină şi plâng pentru toate lucrurile urâcioase care sunt făcute în mijlocul” organizaţiilor religioase, organizaţii care pretind că Îl slujesc pe Dumnezeu. Profetul arată apoi că Dumnezeu aude plânsetul lor şi le porunceşte martorilor Săi, rămăşiţei, să „meargă în mijlocul oraşului lor”, adică în mijlocul organizaţiei lor, şi să le ofere oportunitatea de a afla adevărul. Profetul spune: „Domnul i-a zis: „Treci prin mijlocul cetăţii, prin mijlocul Ierusalimului şi fă un semn pe fruntea oamenilor, care suspină şi gem din pricina tuturor urâciunilor, care se săvârşesc acolo.” (Ezec.

Cuprins

9:4) Începând cu anul 1922, martorii lui Iehova fac exact acest lucru, în supunere faţă de porunca lui Dumnezeu.

18. Remarcaţi în continuare cum descrierea cerşetorului li se potriveşte celor care fac parte din clasa ionadabilor sau a ionatanilor, persoanelor de bună-credinţă. În pildă este arătat cum cerşetorul, plin de răni, stătea la poarta omului bogat. Din cauză că „populaţia catolică" care şi-a dorit să afle adevărul nu a primit o hrană spirituală dătătoare de viaţă, ea s-a îmbolnăvit; în aceste condiţii, clericii nu numai că au neglijat să le ofere acestor persoane o hrană spirituală, ci au şi ascuns adevărul Cuvântului lui Dumnezeu de cei care îşi doreau în mod sincer să îl afle. Prin intermediul profetului Său, Dumnezeu spune despre aceşti necredincioşi care susţin ca Îl slujesc, următoarele: „Nu întăriţi pe cele slabe, nu vindecaţi pe cea bolnavă, nu legaţi pe cea rănită; n-aduceţi înapoi pe cea rătăcită, nu căutaţi pe cea pierdută, ci le stăpâniţi cu asuprire şi cu asprime!" (Ezec. 34:4) Aceste cuvinte descriu exact cum persoanele sincere şi oneste care s-au aflat sub organizaţiile religioase au fost maltratate de către cei care s-au înălţat singuri. Astfel, persoanele de bună-credinţă au fost foarte mult timp bolnave, pline de răni şi în pragul morţii; unele dintre ele încă se află în această stare din cauza organizaţiilor religioase. Liderii religioşi au susţinut că au Cuvântul dătător de viaţă al lui Dumnezeu, însă ei insistă ca doar ei să le transmită oamenilor Cuvântul adevărului, descurajându-i totodată pe aceştia să afle orice despre Cuvântul lui Dumnezeu. Persoanele de bună-credinţă preumbrite de Lazăr şi-au dorit să fie hrănite măcar cu firmiturile adevărului care cădeau de la masa celui bogat; altfel spus, ei căutau cele mai mici informaţii adevărate pentru a se hrăni, însă au găsit foarte puţine, sau deloc: „Şi dorea mult să se sature cu fărâmiturile, care cădeau de la masa bogatului; până şi câinii veneau şi-i lingeau bubele." – Luca 16:21.

19. Este clar că cei descrişi anterior ca făcând parte din clasa „servului rău", şi anume clericii bogaţi şi alte persoane care susţin că sunt bogate, nu le-au oferit şi nici nu le oferă hrană săracilor; pilda arată că doar câinii lingeau rănile omului sărac. Putem spune că aceştia adică „câinii" sunt personificarea reformatorilor lumeşti care au încercat să aline suferinţele oamenilor şi să le ofere mângâiere, dar care nu au putut face acest lucru. Fără nici o îndoială, mulţi reformatori, socialişti şi alţii asemeni lor şi-au dorit să le facă bine oamenilor şi şi-au pus în aplicare planurile, însă au fost priviţi de către mai marii organizaţiilor religioase ca nişte proscrişi, asemeni câinilor; ei au fost singurii care au încercat să-i ajute pe oamenii de bună-credinţă, până la venirea momentului stabilit de către Domnul pentru ajutorarea „omului sărac".

20. Clasa „servului rău" nu dă dovadă că şi-ar dori să-i ajute pe cei săraci, de bună-credinţă. Aceştia îşi doresc să fie hrăniţi, însă atât clasa „servului rău" cât şi clericii, ţin hrana spirituală la distanţă de ei şi nu reuşesc, sau refuză să le ofere mângâiere celor care caută calea spre viaţă. Cei din clasa „servului rău" şi-au salvat propria conştiinţă spunând că „binecuvântările compensatoare le vor fi oferite acelor persoane în timpul domniei Milenare, prin urmare noi nu trebuie să

Cuprins

le dăm nici o atenţie; noi suntem preocupaţi de lucruri spirituale şi ne pregătim pentru a putea merge în ceruri, iar de-abia apoi vom fi atenţi la nevoile lumii."

21. Curva Rahab preumbrea aceeaşi clasă de persoane de bună-credinţă, ea fiind expulzată de către religioșii care i-au cerut să plece în afara oraşului. (Ios. 2:1,15) Cei care s-au înălţat singuri pe vremea lui Rahab nu făceau nimic pentru săraci, aşa cum nici religioșii din prezent nu fac nimic pentru a-i mângâia pe oamenii de bună-credinţă faţă de Dumnezeu. Odată ce atenţia celor auto-îndreptățiți care s-au înălţat singuri a fost atrasă asupra clasei „cerşetorului", ei au spus în mod ipocrit, asemeni fariseilor: „Eu mulţumesc [lui Dumnezeu] că nu sunt ca alţi oameni." (Luc. 18:11) Omul bogat nu l-a hrănit pe Lazăr, ci l-a dat la o parte, nebăgându-l în seamă; în împlinirea pildei, religioșii nu îi hrănesc pe oamenii de bună-credinţă faţă de Dumnezeu, ci încearcă să îi înfometeze. Singurele firmituri care au căzut de la masa omului bogat din prezent au fost „purgatoriu contra plată" şi „restabilire pentru viitor".

22. A sosit momentul stabilit de către Dumnezeu pentru îndeplinirea pildei în ceea ce îl privea pe omul sărac, iar apoi El a dezvăluit poporului Său credincios că „marea mulţime" este o clasă pământească care va trăi pe pământ pentru totdeauna. (Apoc.7:9-17) Acel mesaj de la Domnul a fost dat poporului Său în anul 1935, El aducându-i acestora o mare bucurie. Rămăşita credincioasă s-a bucurat şi ea. S-a bucurat cumva clasa „bătrânilor aleși" că poate propovădui acele veşti bune oamenilor de bună-credinţă? Nu, dimpotrivă, cei care făceau parte din acea clasă, din clasa „servului rău" au spus şi continuă să spună: „Există vreo dovadă că marea mulţime va forma o clasă pământească? Unde sunt dovezile că marea mulţime este acum adunată? Noi nu vedem nici o mare mulţime."

23. Cei care fac parte din clasa „servului rău" au fost şi continuă să fie adepţii doctrinei conform căreia „marea mulţime" este o clasă inferioară în credinţă, clasă din care cei care nu sunt credincioşi pe deplin vor face parte daca nu vor reuşi să ajungă la gloria divină. Ei şi-au dorit ca această clasă să existe pentru ei, în caz de rezervă. Fiind egoişti, ei ignoră adevărul; în loc să îi ajute şi să îi hrănească pe cei care sunt de bună-credinţă, clasa „servului rău" a încercat din răsputeri să stopeze lucrarea Domului şi să îi împiedice pe martorii Săi să propovăduiască mesajul Împărăţiei celor care vor forma „marea mulţime".

24. Atunci când Domul a dezvăluit poporului Său că „marea mulţime" nu va fi doar o clasă pământească ci şi una privilegiată care va trebui să îndeplinească porunca divină de a se „înmulţi şi umple pământul", clasa „bătrânilor aleși" au început să se împotrivească cu înverşunare poporului lui Dumnezeu. Ei au continuat să nege acel adevăr mângâietor şi să creadă în doctrinele nescripturale conform cărora „marea mulţime" va fi o clasă inferioară în credinţă, urmând ca omul imperfect să fie „restatornicit în timpul domniei lui Cristos". Observăm astfel din Scripturi şi din faptele care se întâmplă în prezent că descrierea omului bogat aşa cum a fost ea făcută în pilde se aplică religioșilor, care asemeni lui sunt auto-îndreptățiți, se aplică clericilor şi clasei „servului rău" – toţi aceştia fiind împotriva Împărăţiei lui Dumnezeu şi încercând din răsputeri să îi ţină pe oamenii de bună-

Cuprins

credinţă în necunoştinţă faţă de adevărul care le aduce mângâiere celor care iubesc dreptatea.

Condiţii schimbate

25. Moartea înseamnă absenţa vieţii sau a dreptului la viaţă. Din cauza păcatului originar toţi oamenii s-au născuţi păcătoşi, deci fără drept la viaţă. (Rom. 5:12; Ps. 51:5) Prin urmare, întreaga rasă umană este „moartă în greşeli şi păcate", ea neavând dreptul la viaţă. (Efes. 2:1) Dumnezeu a plănuit ca cei care cred în Domnul Isus Cristos să poată primi viaţă prin El. (Ioan. 3:16; Rom. 6:23) Iehova a încheiat un legământ cu naţiunea Israelului, oferindu-i legea Sa, astfel încât israeliţii să poată rămâne neprihăniţi până la venirea lui Isus Cristos. (Gal. 3:19) În momentul în care Isus Cristos a venit, cei care au crezut în El şi care au acceptat că El este Mesia, au primit dreptul la viaţă. Evreii erau obligaţi să respecte legământul legii, însă din cauza imperfecţiunilor moştenite ei nu au reuşit să facă acest lucru cu totul; totuşi, prin devotamentul lor dezinteresat faţă de Dumnezeu şi porunca Sa, ei au putut păstra spiritul şi esenţa legii Sale. Evreii credincioşi care L-au acceptat pe Isus au „devenit morţi faţă de lege prin trupul lui Cristos." (Rom. 7:4) Cei care nu ştiau absolut nimic despre prevederea lui Dumnezeu de a le oferi viaţă, nu puteau crede în acest lucru, iar din această cauză – după cum spun Scripturile – ei erau „morţi în greşeli şi păcate". (Efes. 2:1; Col. 2:13) Cei care au crezut în Cristos şi care s-au devotat lui Dumnezeu şi Împăratului Său, „au fost eliberaţi din puterea întunericului şi aduşi în Împărăţie". (Col. 1:13) Observăm astfel că moartea înseamnă o schimbare radicală; ea pune capăt unei condiţii anterioare şi aduce cu ea o nouă şi diferită condiţie. Astfel, cuvântul „moarte" se aplică în mod corect tuturor celor care au o existenţa temporară şi care nu au dreptul la viaţă, dar şi celor care sunt morţi şi îngropaţi.

26. În îndeplinirea la scară mică a acestei pilde profetice, omul sărac era personificarea unei clase de persoane obişnuite care au fost ţinute în necunoştinţă faţă de planurile lui Dumnezeu pentru salvarea omenirii; aceste persoane au fost date la o parte de liderii religioşi care se considerau bogaţi. Oamenii obişnuiţi Îl ascultau întotdeauna cu bucurie pe Isus, însă liderii religioşi încercau în permanenţă să îi întoarcă pe oameni de la Cristos. Lazăr se afla într-o condiţie mizeră, aşa cum sunt şi oamenii de bună-credinţă; însă la momentul stabilit, după cum pilda ne arată, o condiţie nouă va apărea: „Aşa s-a întâmplat, cerşetorul a murit, şi a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam; omul bogat a murit şi el; şi a fost îngropat." – Luca 16:22.

27. Condiţia diferită din îndeplinirea pildei profetice aduce clasa „Lazăr" „în sânul lui Avraam". Avraam Îl preumbrește pe Iehova Dumnezeu, iar sânul său reprezintă favorurile lui Dumnezeu oferite clasei cerşetorilor. Scripturile arată în mod clar că Iehova Dumnezeu este numit şi „Marele Avraam". (Rom. 4:16,17, *margin.*) „Alte oi" ale Domnului au fost îndepărtate de Dumnezeu şi au fost ţinute în necunoştinţă faţă de planurile Sale, acest lucru întâmplându-se din cauza religiei şi a influenţei religioșilor. Ele au rămas în această condiţie până la venirea lui

Cuprins

Cristos la templu, moment în care Domnul a început să le adune la El pe „alte oi”. (Ioan 10:16) La templu, Domnul Isus este însoţit de oastea Sa de „îngeri sfinţi”, care Îl slujesc şi se supun poruncilor Sale. (Mat. 25:31) La judecata templului cei acceptaţi, „rămăşita”, este primită în templu şi îi este dată sarcina de a fi martori ai lui Iehova, martori care trebuie să propovăduiască mesajul adevărului celor flămânzi, inclusiv „marii mulţimi”. Este evident că Domnul îi foloseşte pe îngerii Săi de la templu pentru a le transmite mesajul adevărului servilor Săi; El îi foloseşte astfel pe îngeri pentru a le aduna pe „alte oi”. Când Domnul le-a transmis acest mesaj persoanelor de bună-credinţă, persoane care fac parte din clasa „Ionatan” sau „Ionadab”, cele care au ascultat mesajul şi care s-au devotat lui Iehova şi Împărăţiei Sale, au o condiţie diferită şi se pot bucura cu adevărat de favorurile lui Iehova, ale Marelui Avraam; altfel spus, ele sunt duse în sânul Domnului unde îşi găsesc liniştea şi pacea.

28. Pilda profetică spune în continuare: „A murit şi bogatul şi l-au îngropat. Pe când era el în Locuinţa morţilor, în chinuri, şi-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam şi pe Lazăr în sânul lui” (Luc. 16:22,23) Nu există nici o dovadă care să indice că omul bogat poate scăpa vreodată din condiţia în care se află. Fiind mort şi îngropat înseamnă că el a încetat să mai aibă orice drept la viaţă. El încă mai avea o existenţa temporară, altfel nu ar mai fi putut să-şi deschidă ochii, deoarece „cei morţi nu ştiu nimic”. (Ecl. 9:5,10) Astfel, în acest moment, omul bogat preumbrește o clasa de persoane care şi-au primit judecata finală de la Domnul. Timp de trei ani şi jumătate, Isus le-a transmis evreilor învăţăturile Sale, ceea ce îi făcea pe clericii evrei să fie foarte avantajaţi, ei stând „pe scaunul lui Moise”. În loc să accepte acea favoare, clericii au dispreţuit-o şi s-au împotrivit Domnului. Încă de pe vremea apostolilor, clericii au acces la Scripturi şi pretind că ştiu ceea ce spun despre planurile binevoitoare ale lui Dumnezeu pentru omenire. De la venirea Domnului Isus şi înscăunarea Sa, clericii şi cei care fac parte din clasa „servului rău” s-au bucurat de oportunitatea de a asculta şi de a afla adevărul, pentru a i se supune. Însă din cauză că ei s-au înălţat singuri şi şi-au dat singuri importanţă, ei au dispreţuit bunătatea lui Dumnezeu, ceea ce a adus asupra lor o condiţie complet schimbată. Ei şi-au pierdut oportunitatea de a trăi, au murit spiritual şi au ajuns în Hades, deşi se află încă într-o anumită măsură în viaţă.

29. Pilda profetică se referă printr-un limbaj marcant la condiţia celor două clase. O nouă condiţie vine asupra acestor clase, ambele realizând acest lucru. Clasa „Lazăr”, persoanele de bună-credinţă, se trezesc şi realizează că lor le-a fost oferită viaţa; ei acceptă acest lucru, ceea ce le aduce pace, bucurie şi viaţă veşnică. Clasa „omului bogat” se trezeşte în faţa faptului că ea este respinsă de Domnul, şi aude cum judecata Sa este pronunţată; ea se trezeşte astfel în faţa unui dispreţ de durată. „Dumnezeu ajută” clasa Lazăr, iar pe clasa omului bogat Dumnezeu refuză să o mai ajute. Clasa omului bogat este moartă, „deşi încă trăieşte”. (Efes. 2:5; 1Tim. 5:6) Datorită credinţei şi supunerii lor, oamenii de bună-credinţă – clasa „Lazăr”, sunt depărtaţi de fosta lor condiţie şi îşi găsesc liniştea în organizaţia

Cuprins

Domnului. Astfel, Tatăl îndurării şi Dumnezeul mângâierii, îi mângâie pe toţi aceştia.

30. A venit momentul în care clasa omului bogat plânge după ajutor. „Părinte Avraame, fie-ţi milă de mine şi trimite pe Lazăr să-şi moaie vârful degetului în apă şi să-mi răcorească limba; căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta." – Luc. 16:24.

31. Această parte a pildei se află în prezent în curs de îndeplinire. Adevărul în ceea ce îi priveşte pe religioşi şi pe cei care vor forma „marea mulţime" este propovăduit acum, acest lucru fiind asemeni unui foc chinuitor pentru religioşi şi pentru clasa „servului rău". Ei încep să îşi dea seama că mesajul propovăduit este adevărat şi că se află într-o condiţie deplorabilă. Ei au început să cârtească şi să se plângă în privinţa poporului lui Dumnezeu, persecutând atât rămăşiţa, cât şi pe ionadabi. Iuda îi descrie astfel: „Aceştia, dimpotrivă, batjocoresc ce nu cunosc şi se pierd singuri în ceea ce ştiu din fire, ca dobitoacele fără minte. Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorinţa de câştig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core! Sunt nişte stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără ruşine împreună cu voi şi se îndoapă de-a binelea; nişte nori fără apă, mânaţi încoace şi încolo de vânturi, nişte pomi tomnatici fără rod, de două ori morţi, dezrădăcinaţi" – Iud. 10-12.

32. Observăm astfel cum clasa "omului bogat" din prezent este descrisă ca fiind o clasă de persoane lacome, râvnitoare, fără rod, „de două ori moarte, dezrădăcinate", acest lucru referindu-se la sfârşitul lor. Pilda arată că ei îşi dau seama de faptul că au păcătuit împotriva luminii şi că din această cauză Domnul nu îi mai poate ajuta. (Luca 12:10) Faptele arată că ei fac parte din clasa „fiului pierzaniei" deoarece ei ocărăsc în mod voit numele lui Dumnezeu; ei L-au călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu şi au privit sângele legământului ca fiind un lucru lipsit de valoare şi sfinţenie. – Evr. 10:29-31.

33. Marele Avraam răspunde plânsetelor clasei omului bogat: „„Fiule" i-a răspuns Avraam „adu-ţi aminte că, în viaţa ta, tu ţi-ai luat lucrurile bune şi Lazăr şi-a luat pe cele rele; acum aici, el este mângâiat, iar tu eşti chinuit." – Luca 16:25.

34. Cei care fac parte din „marea mulţime", cei pe care Dumnezeu i-a ajutat şi pe care acum îi mângâie, sunt foarte bucuroşi. Timp de foarte mulţi ani, cei care fac parte din clasa Lazăr au primit doar lucruri dureroase, însă acum ei au intrat în favoarea lui Dumnezeu, găsindu-şi pacea şi liniştea. Mesajul care mângâie „marea mulţime" este acelaşi mesaj care îi deznădăjduieşte pe cei din clasa „servului rău", a „omului păcatului", a „fiului pierzaniei". Faptele din prezent arată o îndeplinire a acestei părţi a pildei; clasa omului bogat este chinuită de mesajul Împărăţiei, în timp ce persoanele care sunt pentru Împărăţia lui Dumnezeu sunt foarte bucuroase. Clasa „servului rău" şi alţii care fac parte din „omul păcatului" puteau intră odată în Împărăţie, iar dacă ar fi dat dovadă de credinţă şi supunere, ar fi primit binecuvântările Împărăţiei. Din cauză că s-au întors spre fărădelegi, rezultatul a fost acesta: „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi şi ei vor smulge din Împărăţia Lui toate lucrurile, care sunt pricină de păcătuire şi pe cei ce săvârşesc fărădelegea,

Cuprins

şi-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor" (Mat. 13:41,42) Această clasă rea plânge acum din cauza condiţiei sale, scrâşnind din dinţi împotriva rămăşiţei şi a „marii mulţimi".

Prăpastia

35. În pildă, Isus s-a adresat acestei clase păcătoase aşa cum şi Iosua i-a vorbit lui Acan – personificare a aceleiaşi clase de oameni lacomi şi păcătoşi (Ios. 7:19), numind-o „fiule". Domnul adaugă apoi: „Pe lângă toate acestea, între noi şi între voi este o prăpastie mare, aşa că cei ce ar avea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi să nu poată." – Luca 16:26.

36. Ce este această mare prăpastie? Este abisul care nu poate fi traversat, abisul care se va forma în urma judecăţi finale a lui Isus Cristos şi care le va separa pe „capre" – pe cei păcătoşi, de „oile" credincioase. (Mat. 25:31-46) Această separare formează o prăpastie imensă, imposibil de trecut, între cele două clase. Domnul îi spune clasei „caprelor" „Îndepărtaţi-vă de Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic [în distrugere] pregătit pentru Diavol şi îngerii săi." Odată cu rostirea acelei judecăţi finale, clasa „caprelor" nu mai poate primi niciodată binecuvântarea Domnului, în timp ce „alte oi", cei credincioşi, nu pot traversa acea prăpastie fără să îşi piardă viaţa. Prin urmare, va fi imposibil ca aceste două clase să se mai afle vreodată împreună. Iehova arată clar în sfârşitul profeţiei lui Ezechiel că cei păcătoşi vor şti că Iehova este Cel Suprem şi îşi vor da seama că nu se vor mai putea bucura niciodată de binecuvântările Sale. (Ezec. 35:9,15) Clasa „servului rău", a „omului păcatului", „fiului pierzaniei" este personificată apoi ca plângând şi cerându-i Domnului să îl trimită pe Lazăr în casa tatălui său pentru a-i avertiza pe cei cinci fraţi de pericolul care îi pândeşte: „Apoi el a spus, Te rog atunci, tată, să îl trimiţi [pe Lazăr] în casa tatălui meu: căci am cinci fraţi; pentru ca el să le spună aceste lucruri, să nu ajungă şi ei în acest loc de chin." – Luca 16:27,28.

37. Tatăl clasei „omului bogat" este Diavolul, după cum Isus a declarat în mod clar. (Ioan. 8:44) Prin urmare, cei cinci fraţi ai omului bogat, împreună cu el, formează întreaga casă sau organizaţie a lui Satan. Domnul răspunde astfel rugăminţii omului bogat: „Avraam i-a spus, Ei îl au pe Moise şi pe profeţi: să îi asculte pe ei." (Vs. 29) Cu alte cuvinte, ei au avut Scripturile şi ar fi putut lua aminte la acestea, găsindu-şi liniştea. Ei au avut ocazia să asculte mesajul lui Dumnezeu, aşa cum a fost transmis prin credinciosul Său profet, Moise, dar şi prin alţi profeţi. Ei au avut cuvintele lui Isus şi ale apostolilor. În loc să urmeze legea lui Dumnezeu, ei au preferat religia şi au cerut şi „mai multă religie" – despre care Dumnezeu spune că este o capcană. Când martorii lui Iehova îi abordează cu mesajul lui Dumnezeu de adevăr, ei îi persecută pe acei martori. Când martorii Domnului încearcă să îi avertizeze despre capcana Diavolului folosind limbajul Scripturilor, ei nu numai că resping acel mesaj, ci îi şi maltratează pe martorii lui Iehova din cauză că aceştia propovăduiesc Cuvântul lui Dumnezeu. Când clasa „omului bogat" din prezent Îl roagă pe Iehova să trimită pe cineva care a fost mort pentru a-i avertiza pe fraţii lui, astfel încât aceştia să se căiască (vs. 30), Domnul

Cuprins

răspunde: „Dacă nu ascultă de Moise şi de profeţi, nimic nu-i va convinge, nici măcar unul ridicat din morţi.” (Vs. 31) Chiar dacă martorii credincioşi de pe vremuri s-ar întoarce din morţi pentru o scurtă perioadă de timp, pentru a le oferi mărturie religioșilor şi adepţilor lor, politicienilor şi finanţiştilor, ei nu ar asculta şi nu s-ar supune adevărului. Judecata lui Isus Cristos asupra naţiunilor este una finală.

38. Marea prăpastie, marele abis dintre „capre” şi „oi” nu poate fi niciodată schimbat deoarece nici Dumnezeu nu se schimbă. Întâlnim o ilustrare izbitoare a acestui lucru în înregistrarea divină în ceea ce îi priveşte pe Iuda şi Esau. (Mat. 27:3-5; Evr. 12:17) În ceea ce îi priveşte pe cei care au preferat casa lui Satan şi care s-au împotrivit Teocraţiei, este scris: „Dacă ierţi pe cel rău, el totuşi nu învaţă neprihănirea, se dedă la rău în ţara în care domneşte neprihănirea şi nu caută la măreţia Domnului. Doamne, mâna Ta este puternică: ei n-o zăresc! Dar vor vedea râvna Ta pentru poporul Tău şi vor fi ruşinaţi; va arde focul pe vrăjmaşii Tăi. Cei ce sunt morţi acum nu vor mai trăi, sunt nişte umbre şi nu se vor mai scula; căci Tu i-ai pedepsit, i-ai nimicit şi le-ai şters pomenirea.” – Isa. 26:10,11,14.

39. Una dintre teoriile preferate ale clasei „servului rău” o reprezintă falsa doctrina a salvării universale, inclusiv a salvării Diavolului. Ei au defăimat numele lui Dumnezeu învăţându-i pe oameni că se pot împotrivi în mod voit Împărăţiei Sale, urmând să fie salvaţi. Această pildă care arată sfârşitul celor care se împotrivesc Împărăţiei demontează teoria falsă a religioșilor.

Confirmarea pildei

40. Cuvântul lui Dumnezeu este pe deplin armonios deoarece toate căile Sale sunt corecte. Vom menţiona în continuare alte scripturi care confirmă afirmaţiile anterioare referitoare la pilda despre Lazăr şi omul bogat. Al doisprezecelea capitol din Daniel, dar mai ales versetele doi şi trei, fac referire în mod clar la „ziua lui Iehova”, zi care a început odată cu înscăunarea Împăratului Isus Cristos în anul 1914. „Mulţi din cei ce dorm în ţărâna pământului se vor scula: unii pentru viaţa veşnică şi alţii pentru ocară şi ruşine veşnică.” – Dan. 12:2.

41. În mod clar acest text nu se poate referi la învierea generală a morţilor care va avea loc în timpul domniei lui Cristos. Cei morţi nu vor fi înviaţi niciodată. (Ps. 145:20) Copiii „marii mulţimi” care se vor deda la rele, vor fi nimiciţi. (Isa. 66:24) Acest verset – Daniel 12:2 – nu se poate referi nici la trezirea păcătoşilor la sfârşitul domniei de o mie de ani.

42. Această profeţie din Daniel 12:2 se referă în mod clar la trezirea celor două clase, moment în care una din clase va realiza că se află într-o condiţie deplorabilă (iar acest lucru se va întâmpla înainte de Armaghedon), iar cealaltă clasă se va trezi în faţa oportunităţii de a primi viaţă veşnică. Aceasta profeţie descrie ambele clase ca fiind „cei care dorm în ţărâna pământului, [şi care] se vor trezi”. În mod simbolic, „ţărâna pământului” reprezintă tot ceea ce este josnic, rău şi lipsit de valoare, toate lucrurile uscate şi compromise ale lumii; cu alte cuvinte „ţărâna pământului” este personificarea unei condiţii de ignoranţă, inactivitate şi

Cuprins

întuneric. Cei păcătoşi dorm în lumină şi se trezesc când vine noaptea. Apostolul declară că urmașii credincioşi ai lui Isus Cristos nu fac parte din această clasă. (1Tes. 5:3,4) Începutul „zilei lui Iehova" şi al „zilei lui Cristos" surprinde lumea aflându-se în aceeaşi condiţie descrisă de profetul Domnului: „întunericul va acoperi pământul, şi bezna popoarele". (Isa. 60:2) Odată cu venirea lui Isus Cristos la templu o şi mai mare lumină s-a aşternut asupra Cuvântului lui Dumnezeu, iar cei care şi-au dorit dreptate şi viaţă au căutat să îl înţeleagă. Apoi, „mulţi au fugit încoace şi-ncolo, şi cunoştinţa a crescut." – Dan. 12:4.

43. Lumina dezvăluie toate lucrurile drepte şi tot ceea ce este greşit: „Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală" (Efes. 5:13) Cei care au acceptat odată să îndeplinească voia lui Dumnezeu, dar au devenit neglijenţi în îndeplinirea datoriei lor, deci adormiţi, sunt morţi faţă de privilegiile lor – iar lor le este adresat următorul mesaj: „De aceea zice: „Deşteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morţi şi Hristos te va lumina." Luaţi seama, deci, să umblaţi cu băgare de seamă, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi. Răscumpăraţi vremea, căci zilele sunt rele." (Efes. 5:14-16) Omul care își doreşte adevăr și dreptate, şi care are mare nevoie de instrucţiuni, aflându-se într-o condiţie proastă, se roagă astfel: „Sufletul meu este lipit de ţărână: înviorează-mă, după făgăduinţa Ta!" – Ps. 119:25.

44. Cel care începe să vadă lumina, plânge de bucurie: „Cât despre mine, în neprihănirea mea voi vedea faţa Ta; mă voi sătura, când mă voi trezi, cu chipul Tău." (Ps. 17:15) Aşa cum lumina adevărului i-a făcut pe cei care iubesc dreptatea să se trezească din condiţia lor de adormire în ţărâna pământului, aşa şi religioșii sunt puşi în faţa acelei lumini şi realizează condiţia nefericită în care se află. Clasa „fecioarelor nesăbuite" se trezeşte prea târziu şi îşi dă seama că se află într-o stare deplorabilă. (Mat. 25:5-8,11,12) Liderii religioşi şi mai marii turmelor lor au dormit timp de foarte multă vreme în ţărâna pământului. Domnul le spune lor: „Treziţi-vă, beţivilor şi plângeţi! Văitaţi-vă toţi cei ce beţi vin, căci vi s-a luat mustul de la gură!" – Ioel. 1:5.

45. Ei se trezesc la realitate şi văd condiţia mizeră în care se află, văd cum dezastrul îi priveşte faţă în faţă. (Vedeţi *Turnul de Veghere* din 15 Iunie, 1939, pag. 185.) Ambele clase se trezesc din ţărâna pământului descrisă în Daniel 12:2. Această trezire are loc în ziua lui Iehova, şi înainte de Armaghedon. Clasa „altor oi", care formează „marea mulţime", se trezeşte la viaţă veşnică, în timp ce clasa „caprelor" se trezeşte în faţa unui dispreţ veşnic. Prin urmare, profeţia se aplică vremurilor de azi şi se referă la clasele preumbritoare reprezentate de „omul bogat" şi Lazăr. În aceeaşi zi a Domnului, „Cei înţelepţi vor străluci ca strălucirea cerului şi cei ce vor învăţa pe mulţi să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac şi în veci de veci" (Vs. 3) Ne aflăm în ziua trezirii, iar îndeplinirea acestei parţi a profeţiei avansează.

46. Avraam Îl preumbreşte pe Iehova Dumnezeu; Isaac îl preumbreşte pe Isus Cristos; Iacob preumbreşte pe Cristos – Capul, şi trupul Său. (Col. 1:18) Astfel a fost preumbrită Teocraţia. (Vedeţi *Turnul de Veghere* din 1 Decembrie,

Cuprins

1939.) Clasa ionatan, cei care vor forma „marea mulţime”, vede acum şi înţelege Teocraţia, ea venind acum din toate colturile pământului în Împărăţia lui Dumnezeu unde toţi cei care fac parte din aceasta clasă îşi vor găsi adăpostul, paza, liniştea şi pacea. În lumina oferită poporului lui Dumnezeu prin Cuvântul Său, remarcaţi aceste cuvinte rostite de Isus despre un om umil şi smerit, care a dat dovadă de credinţă în Domnul şi care I-a cerut ajutorul: „Când Isus a auzit aceste lucruri, S-a minunat, şi le-a spus celor care Îl urmau, Adevărat vă spun, nu am mai găsit o credinţă atât de mare nici în Israel.” (Mat. 8:10) Credinţa de care dau dovadă în prezent cei care fac parte din clasa Ionatan (ei nefiind israeliţi spirituali) întrece de multe ori credinţa şi zelul celor care pretind că sunt israeliţi în spirit. Vorbind despre această credinţă, Isus s-a adresat astfel celor care stăteau lângă El: „Dar vă spun că vor veni mulţi de la răsărit şi de la apus şi vor sta la masă cu Avraam, Isaac şi Iacov în Împărăţia cerurilor. Iar fiii Împărăţiei vor fi aruncaţi în întunericul de afară, unde va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor.” – Mat. 8:11,12.

47. În prezent, adevărul le este transmis în mod direct clericilor şi celor care fac parte din clasa „servului rău”; toţi aceştia pretind că sunt israeliţi în spirit, iar lor le este spus că Împărăţia se apropie şi că toţi cei care susţin Teocraţia vor găsi viaţa veşnică, în timp ce cei care se împotrivesc, vor fi distruşi. „Alte oi” ale Domnului, auzind acest mesaj, se adună din toate colţurile pământului, din toate naţiunile. „Alte oi” văd şi înţeleg acum adevărul despre Guvernul Teocratic. Ei înţeleg că Avraam Îl preumbrea pe Marele Avraam – Iehova Dumnezeu; că Isaac preumbrea pe Isus Cristos, Preaiubitul Său Fiu; şi că Iacob preumbrea pe Cristos – Capul, alături de membrii trupului Său, toate acestea formează Guvernul Teocratic. Ei văd acest lucru datorită credinţei lor şi se grăbesc să se dedice Teocraţiei, iar astfel ei „stau la masă alături de Avraam, şi Isaac, şi Iacob”, formând Teocraţia divină; prin cuvintele „stau la masă” este arătat faptul că ei şi-au găsit pacea, protecţia, liniştea şi tihna, şi că ştiu ceea ce Dumnezeu le va oferi tuturor celor care Îl iubesc şi cred în El. În acelaşi timp, cei care puteau odată să între în Împărăţie, realizează că sunt izgoniţi în „întunericul de afară”, iar din această cauza ei urlă şi îi persecută pe poporul lui Dumnezeu. (Mat. 8:12) **Alte citate scripturale arată că Avraam, Isaac şi Iacob vor învia şi se vor afla pe pământ cu puţin timp înainte de Armaghedon, şi că persoanele de bună-credinţă care vor forma „marea mulţime” vor fi asociate cu ei imediat; prin urmare, citatul din Matei 8:11 are un dublu-înţeles.**

48. În trecut, „omul păcatului”, personificarea „omului bogat”, s-a bucurat de foarte multe favoruri şi avantaje oferite de către Domnul, însă din cauza dorinţei sale egoiste de a fi bogat şi de a se bucura de putere şi influenţă în rândul oamenilor, s-a transformat foarte uşor într-o victimă a capcanei Diavolului. „Cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă, cad în ispită, în laţ şi în multe pofte nesăbuite şi vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd şi pierzare. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; şi unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credinţă şi s-au străpuns singuri cu o mulţime de chinuri.” – 1Tim. 6:9,10.

Cuprins

49. Cei care fac parte din clasa „servului rău”, a „omului păcatului”, cred că bogăţiile lor îi pot duce în Împărăţie. Isus i-a spus acestei clase: „Odată ce Stăpânul casei Se va scula şi va încuia uşa şi voi veţi fi afară şi veţi începe să bateţi la uşă şi să ziceţi: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” drept răspuns, El vă va zice: „Nu ştiu de unde sunteţi.” Atunci veţi începe să ziceţi: „Noi am mâncat şi am băut în faţa Ta şi în uliţele noastre ai învăţat pe norod.” Şi El va răspunde: „Vă spun că nu ştiu de unde sunteţi; depărtaţi-vă de la Mine, voi toţi lucrătorii fărădelegii.” Va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor, când veţi vedea pe Avraam, pe Isaac şi pe Iacov şi pe toţi prorocii în Împărăţia lui Dumnezeu, iar pe voi scoşi afară.” – Luca 13:25-28.

50. În acelaşi timp se aplică şi următoarele cuvinte ale lui Isus (Vs. 29): „Vor veni[cei care fac parte din clasa Lazăr, cei care vor forma marea mulţime] de la răsărit şi de la apus, de la miazănoapte şi de la miazăzi şi vor şedea la masă[îşi vor găsi pacea şi liniştea] în Împărăţia lui Dumnezeu.” Şi alte scripturi arată că „marea mulţime” va veni din toate colţurile lumii pentru a-L slăvi pe Iehova Dumnezeu, dând dovadă de pace sufletească şi bucurie: „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, şi-I slujesc zi şi noapte în Templul Lui. Cel ce şade pe scaunul de domnie, îşi va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arşiţă. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor.” – Apoc. 7:15-17.

51. Persoanele sincere şi oneste care îşi doresc dreptate şi care Îl caută pe Domnul, îşi găsesc acum pacea şi liniştea. Tatăl îndurării şi Dumnezeul mângâierii le aduce acum alinare, oferindu-le privilegiul de a-L cunoaşte şi de a se alătura altora pentru a propovădui mesajul Împărăţiei întregii lumi aflate în suferinţă. Clasa Lazăr primeşte acum „lucrurile bune” din mâna Domnului.

52. În capitolul 23 din Matei, Domnul Isus descrie din nou aceeaşi clasă de persoane preumbrită de omul bogat, denunţând-o prin cele mai usturătoare cuvinte spuse vreodată: „Prin aceasta mărturisiţi despre voi înşivă că sunteţi fiii celor ce au omorât pe proroci. Voi, deci, umpleţi măsura părinţilor voştri! Şerpi, pui de năpârci! Cum veţi scăpa de pedeapsa gheenei?” – Mat. 23:31-33.

53. Elementul religios, inclusiv clasa „bătrânilor aleşi”, s-au auto-înălţat timp de foarte multă vreme. Cei săraci în spirit, cei umili şi smeriţi au încercat să afle adevărul, însă fiind influenţaţi de liderii religioşi, au fost ţinuţi în necunoştinţă şi daţi la o parte; însă acum, Domnul face ca mesajul Său să le fie transmis, iar cuvintele lui Isus adresate discipolilor Săi sunt acum îndeplinite: „Şi oricine se va înălţa va fi smerit; iar cel care va fi smerit va fi înălţat.” – Mat. 23:12.

54. Prin credinţă, cei care fac parte din clasa Lazăr pot vedea binecuvântările pe care Dumnezeu le are pentru ei. Cu un zel arzător ei înaintează în lucrarea de propovăduire a Teocraţiei. Bucuria lor creste în permanenţă, ei fiind foarte fericiţi că pot juca un rol în justificarea numelui Marelui Avraam şi că Îl pot sluji pe Împăratul Guvernului Teocratic.

Cuprins

55. Dacă sunteţi o persoană de bună-credinţă faţă de Domnul şi dacă ascultaţi minunatul Său mesaj privitor la salvarea voastră, atunci fiţi foarte atenţi să vă oferiţi întreaga credinţă şi suportul deplin Teocraţiei; alăturaţi-vă în lucrarea de laudă a lui Iehova prin propovăduirea numelui şi a Împărăţiei Sale, de câte ori aveţi ocazia. Toţi cei care îşi doresc acum să păstreze favoarea Celui Preaînalt trebuie să Îi ofere Lui şi Împăratului Său întregul lor devotament şi sprijin.

PROSPERITATE

„Rămăşiţa" credincioasă a martorilor lui Iehova este poporul, luat din naţiuni „pentru numele Său". (Faptele 15:14) Ei au o lucrare de făcut şi trebuie să folosească mesajul lui Iehova şi echipamentul de lucru divin în serviciul Domnului. Adresându-se rămăşiţei Sale, care a fost eliberată din captivitate din „Babilon", organizaţia Diavolului şi pusă să servească la templul său, Iehova rosteşte prin gura profetului Său, Zaharia (8:9): „Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „Întăriţi-vă mâinile, cei ce auziţi astăzi aceste cuvinte din gura profeţilor, care au vorbit în ziua când s-a pus temelia Casei Domnului oştirilor, când s-a început să se zidească Templul!" Iehova le-a deschis celor care ascultă şi apreciază profeţiile şi a clarificat poporului Său, în acea zi, că trebuie să fie puternici şi activi. Este privilegiul lor de a-i ajuta pe cei mai slabi să înţeleagă; adică, citând Isaia 35:3, „ Întăriţi mâinile slabe." Lucrarea templului pentru mărturie este acum în desfășurare, iar Domnul oferă hrana necesară rămăşiţei Sale, pentru ca ea să fie puternică în El şi în puterea forţei Sale.

În anul 1922 d. Cr. poporul lui Dumnezeu a învăţat că Isus Cristos, ca Mesager şi Judecător al lui Iehova, a fost la templu, fiind slujit de toţi îngerii Săi sfinţi şi doar din acel moment ei au apreciat privilegiul lucrării Împărăției. Zaharia 8:10 menţionează corect: „Căci înainte de aceste [(R.V) acele] zile, nu era răsplată nici pentru lucrul omului nici pentru vite. Cei ce intrau şi ieşeau n-aveau nici ei pace, din pricina vrăjmaşului şi Eu dezbinam pe toţi oamenii unii împotriva altora." Zaharia nu proorocea aici despre criza comercială prezentă, care exista în organizaţia lui Satan, ci despre condiţiile din rândul poporului lui Dumnezeu dinainte de anul 1922. Înainte de acea dată, ei nu au realizat în mod serios importanţa serviciului de mărturie organizată; căci nu a fost nici un angajament sau un serviciu bun pentru ei. Nu exista pace cu adevărat. Exista o oarecare teamă şi constrângere asupra lor, datorită faptului că se plecau şi erau supuşi elementelor comerciale şi politice din organizaţia lui Satan şi recunoaşterea unor astfel de elemente, precum „stăpânirile înalte", despre care se vorbeşte în Romani 13:1. Drept urmare, nu a existat pace. Aşa-zisa „dezvoltare de caracter", era doctrina principală învăţată şi chestiunea discutată mai întâi de toate de „bătrânii aleşi" ai adunărilor, care doreau să strălucească înaintea bărbaţilor; şi au pus lucrarea de serviciu de teren la urmă. Nu a fost făcută nici o lucrare adevărată, zeloasă şi

Cuprins

eficientă. Poporul lui Dumnezeu a fost lovit şi împiedicat de oamenii din vremurile prezente ale Samariei , care continuau să comită „păcatul Samariei” sau „venerarea viţelului de aur” uitându-se spre cuvintele oamenilor şi nu spre Iehova, cu privire la ceea ce trebuia făcut. (Amos 8:14) Diavolul a folosit acestea, dar şi alte elemente din organizaţia lui Satan, pentru a oprima şi a pune frică în inimile poporului lui Dumnezeu; a existat şi conflicte în tovărășiile şi adunările lor, unde încrezuţii „bătrâni aleşi" tratau cu aroganţă moştenirea lui Dumnezeu. Acestea trebuie aruncate din sanctuarul lui Dumnezeu, înainte ca unitatea să existe pe deplin. Chiar şi după ce acestea au fost curăţite, o parte din acel element ostil a continuat şi va continua strădania de a împiedica lucrarea martorilor lui Iehova, dar cei credincioși vor merge fermi mai departe şi nu vor da atenţie opozanților, evitându-i pe cei care vor încerca să-i împiedice.

Când Zaharia a proorocit, baza templului lui Dumnezeu de la Ierusalim fusese aşezată şi lucrarea progresase de doi ani. Aceasta corespunde cu perioada din anul 1922 şi mai ales începând cu anul 1926, dată care împlineşte profeţia lui Daniel 12:12 şi care marchează începutul vremii stării de fericire. „Acum nu voi mai face rămăşiţei poporului acestuia ca în trecut, zice Domnul oştirilor.” (Zaharia 8:11) „Zilele de altădată" erau zile de nepăsare. Dar când poporul de legământ al lui Dumnezeu a realizat că Iehova avea o lucrare pentru el, condiţiile care erau printre el s-au schimbat şi a urmat prosperitatea. Zaharia 8:12 menţionează: „Ci semănăturile vor merge bine [(*Roth.*) va fi protejată], viţa îşi va da rodul, pământul îşi va da roadele şi cerurile îşi vor trimite roua; şi toate aceste lucruri le voi da în stăpânirea rămăşiţei poporului acestuia.”

Observaţi cum a împlinit Iehova această profeţie cu şi prin Isus Cristos, Întemeietorul puternic al templului. Siguranţa sau prosperitatea menţionate de către Zaharia corespunde exact cu profeţia din Hagai 2:19 şi Isaia 30:23. Deci, există acum o abundenţă de hrană spirituală pentru cei care se îngrijesc să ia parte. Domnul permite cu bunătate ca această hrană spirituală să fie publicată în publicaţiile TURNUL DE VEGHERE și să fie pusă la îndemâna tuturor celor ce-L iubesc pe Dumnezeu. „Sămânţa” a prosperat, rezultând „pacea, care întrece orice gândire umană.”

Iehova produce rod Împărăției prin „viţa” Sa, iar Cristosul este acea viţă. (Isaia 27:2,3; Ioan 15:1,2) Rămăşiţei îi face plăcere să poarte acel rod fraţilor lor şi celorlalţi care ascultă. În acelaşi timp, rămăşiţa „bea din rodul viţei noi” şi slăveşte Regelui cel uns şi lui Iehova. (Matei 26:29; Luca 22:18) Domnul binecuvântează serviciul rămăşiţei Sale în clădirea organizaţiei Sale, aducând astfel creşterea şi bunul rezultat gloriei Domnului. Raportul din *Cartea Anuală* pe anul 1940 dovedeşte acest lucru.

Promisiunea divină că „cerurile îşi vor da roua” spune marcant că nu va exista nici o deficienţă de adevăr, ci că Dumnezeu va continua să aprovizioneze rămăşiţa de pe pământ cu tot ceea ce are nevoie. Domnul a pus pe masa Sa hrană din belşug, proaspătă, susţinătoare de viaţă, pentru rămăşiţa Sa şi i-a adus multă bucurie şi pace. În trecut, aproximativ jumătate din spaţiul revistei *Turnul de*

Cuprins

Veghere era ocupat de aşa-numitele „Viziuni din Turn”, însemnând lucruri legate de cele lumeşti; dar din anul 1924, asemenea lucruri au dispărut şi întregul spaţiu este acordat adevărurilor legate de Împărăția lui Iehova şi această prevedere binefăcătoare a Domnului a păstrat pe poporul Său credincios. Dumnezeu, prin intermediul profetului Său, a prevestit în cartea Deuteronomul: „Ca ploaia să curgă învăţăturile mele, Ca roua să cadă cuvântul meu, Ca ploaia repede pe verdeaţă, Ca picăturile de ploaie pe iarbă! Căci voi vesti Numele DOMNULUI. Daţi slavă Dumnezeului nostru!” (Deuteronomul 32:2,3) Acum poporul Său învaţă că adevărurile menţionate în cartea Deuteronomului se aplică mai ales poporului lui Dumnezeu, care este adus la templu. Cei în Cristos au fost aduşi în unitate, care este „precum roua Hermonului, care coboară pe munţii Sionului: căci acolo a poruncit Domnul să fie binecuvântarea, chiar şi viaţa veşnică.–Psalmii 133:3.

Promisiunea lui Iehova prin Zaharia a fost: „voi face ca rămăşiţa acestui popor să deţină toate aceste lucruri”; şi într-adevăr, El Şi-a ţinut promisiunea şi continuă să o facă. Lucrarea a început în mod serios în anul 1922 şi într-un nivel mai pronunţat din şi după anul 1926, an care marchează începutul lucrării speciale a Domnului de curăţire a sanctuarului, ca pregătire pentru lucrarea mai mare care va urma. (Ioel 2:23-25) Cei ascultători ai lui Iehova continuă să se bucure şi să-L laude în timp ce sunt implicaţi în lucrarea templului, indiferent de ce ar putea spune sau face duşmanul, ştiind bine că au protecţia din partea lui Iehova şi că în numele Său sunt protejaţi.

Iehova Îşi foloseşte oamenii ca instrumente de binecuvântare pentru ceilalţi; astfel a proorocit Zaharia: „Şi va trece, aşa cum aţi ajuns un blestem printre naţiuni, casă a lui Iuda şi casă a lui Israel; tot aşa vă voi salva şi veţi ajunge o binecuvântare; Nu vă temeţi! Întăriţi-vă mâinile.” (8:13) Menţiunea despre „casă a lui Iuda şi casă a lui Israel” arată că profeţia se împlineşte la un moment de unire în Cristos. Datorită neascultării, ei au fost sub blestemul lui Dumnezeu şi locuiesc printre cei păgâni, care la rândul lor i-au blestemat; şi aceasta a fost condiţia Israelului spiritual înainte de anul 1922, când Dumnezeu s-a mâniat pe poporul Lui de legământ, datorită neascultării şi neglijenţei lui. Apoi furia Sa s-a întors. (Isaia 12:1) Acum cei credincioşi se bucură să proclame cu sârguinţă numele şi lucrările Sale şi să continue astfel; şi, după cum este menţionat în Apocalipsa 22:3, „nu va mai fi niciun blestem” pentru ei. Sârguinţa, în proclamarea mesajului despre Împărăția lui Iehova este într-adevăr o binecuvântare pentru mulţi oameni, mai ales pentru clasa Lazăr, „marea mulţime" de oameni de bunăvoinţă. Mica 5:7,15 afirmă: „Rămăşiţa lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare, ca o rouă care vine de la Domnul, ca ploaia măruntă pe iarbă care nu se bizuie pe nimeni şi nu atârnă de copiii oamenilor. Iar Eu [Domnul], voi răzbuna cu mânie, cu urgie, pe neamurile, care n-au vrut s-asculte”.

Iehova Îşi pregăteşte poporul pentru lupta din ziua cea mare a Dumnezeului Atotputernic, iar El le porunceşte să nu se teamă. În Deuteronomul 20:3, El spune: „Ascultă, Israele! Voi astăzi sunteţi aproape de luptă împotriva vrăjmaşilor voştri. Să nu vi se turbure inima, fiţi fără teamă, nu vă înspăimântaţi, nu vă îngroziţi

Cuprins

dinaintea lor." Gog, care este mareşalul invizibil de luptă al lui Satan, a adus în complot toate forţele, iar acestea îşi îndreaptă strădaniile împotriva „celor ascunşi" ai lui Iehova. (Psalmii 83:3); dar cei care se încred în Iehova, implicit, nu trebuie să se teamă şi nu o vor face. (Psalmii 27:1; 118:6; Ţefania 3:16; Evrei 13:6; 1 Ioan 4: 17, 18) Aşadar, rămăşiţa, în această zi a judecăţii, este îndrăzneaţă în declararea mesajului Împărăției şi va continua să facă astfel, indiferent de cine se va împotrivi ei.

Înainte de anul 1918, Iehova a făcut ca adevărul aşteptat atunci să fie proclamat pe pământ, iar „creştinătate" a avut şansa de a şti despre Împărăția lui Dumnezeu, aflată în subordinea lui Isus Cristos. În timp ce acea lucrare, „lucrarea lui Ilie", cum este numită, se realiza, mai ales în acel an, 1918, poporul credincios al Domnului era maltratat de către „creştinătate". Printre poporul de legământ al lui Dumnezeu existau „bătrânii aleşi" care, precum „bogatul", au eşuat să-I servească lui Dumnezeu şi din cauza lipsei lor de credincioșie, a fost nevoie să fie curățați, pentru ca cei aprobaţi să fie pregătiţi pentru scopurile lui Dumnezeu. „Căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor: „După cum am căutat să vă fac rău când Mă mâniau părinţii voştri, zice Domnul oştirilor şi nu M-am căit de lucrul acesta".(Zaharia 8:14) Domnului nu I-a părut rău, dar a făcut lucrarea de curăţire pentru a avea o adunare care „să-I ofere [Lui] o jertfă în dreptate." (Maleahi 3:1,4, Ezechiel 20:35-38) Judecata trebuie să înceapă la casa lui Dumnezeu şi să continue până când sanctuarul lui Dumnezeu este curăţat, iar atunci nelegiuirea faţă de Dumnezeu va lua sfârşit. –1 Petru 4:17; Ezechiel 21:24,25.

Din 1922 şi după acest an, dar mai ales după anul 1926, Iehova Şi-a înviguorat clasa „servului credincios". Iehova a prevestit acest lucru în următoarele cuvinte (Zaharia 8:15): „Tot aşa îmi voi pune iarăşi în gând în aceste zile să-i fac bine Ierusalimului şi casei lui Iuda; nu vă temeţi." Acest lucru l-a făcut Iehova pentru că este timpul justificării numelui Său şi nu doar pentru că rămăşiţa a meritat binecuvântarea Sa. (Ezechiel 36: 21-23) „Copilul de parte bărbătească", născut de o „femeie" în anul 1914 d.Cr. (Apocalipsa 12: 1-5), semnificând că atunci a început Împărăția, este „timpul fixat" să protejeze Sionul, organizaţia Sa principală, să laude şi să justifice numele lui Iehova. El va face astfel, prin Împărăția Sa, aflată în subordinea lui Cristos.– Psalmii 102:13; Isaia 63:4

Cuprins